

Giới thiệu Cực Phẩm Khí Phụ

Tên gốc: 极品弃妇

Editor: Hoa Văn La, Phiêu Vân, Bạch Linh

Truyện nằm trong *Long ngâm phượng vũ* hệ liệt:

1. Cực phẩm khí phụ
2. Lãnh khốc phu quân

Thật là tức chết nằng, bỗng dung lại không trâu vác chó đi cày, bị tên đại thần xuyên không sai bảo làm việc. Xuyên qua chưa bao lâu lại bị bắt về nhà, trong lòng thâm nhủ, chắc người này không phải phạm nhân đâu nhỉ

Chưa xong, nửa đêm bỗng nhiên xuất hiện một tên mặt lạnh, Mộ Dung Ý Vân nàng bỗng nhiên đồng cảm dâng trào, lại đem nam nhân giấu trên giường. Vốn là nhìn người ta suất khí như vậy, nhân phẩm lại đoan chính, nhưng không ngờ chỉ là ý niệm nhất thời cảm thán vậy thôi, thế mà lại thật sự không ngừng dấy dưng với nhau

Ba ngày sau phải thành hôn, chưa kịp làm lễ bái đường lại trực tiếp nhận được một phong hưu thư. Dù sao nàng cũng là nữ nhi của một tiền bối uy chấn võ lâm, há lại dễ dàng bỏ qua sự việc mất danh dự và thể diện như vậy?

Nàng quyết tâm đi tìm cái tên tân lang chết giẫm kia, hoàng đế nói chuyện cho rõ. Thế mà bị người ta đánh cho một quyền. Thật sự là nhục nhã, con giận chẳng thể nuốt trôi, nàng thề phải báo thù, tìm tới tận nhà tên biến thái đó đại chiến năm trăm hiệp (là đại chiến thật đấy, không phải đại chiến ấy ấy đâu nhé >,<) và sau đó oanh oanh liệt liệt...bị ném ra

Từ đó về sau, giang hồ truyền rằng, nhị tiểu thư Mộ Dung gia đã man nhâm tính (tuy húng), mắt mù chân có tật, vừa mới xuất giá đã bị đuổi khỏi nhà chồng.

Nàng – Mộ Dung Ý Vân đột nhiên thành khí phụ (người vợ bị chồng ruồng bỏ)?

Khí phụ thì sao? Bỏn cô nương dù là khí phụ cũng là cực phẩm khí phụ.

Nàng nửa đêm chui lỗ chó chạy ra khỏi Mộ Dung sơn trang, nàng thề, nhất định phải đánh chết tên bệnh thần kinh kia.

Nàng là khí phụ, là sũu nữ (người xấu xí), là ác nữ, bên người lại có một đại đội đẹp trai như vậy?

Ngay cả tên bệnh thần kinh lúc trước hưu nàng cũng thành một người trong số đó...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiết tử

Sũu nữ, ác nữ, vẫn là biệt danh của ta. Bằng hữu xưng hô ta như vậy, bạn học vẫn bảo ta như vậy, mẹ kế cùng muội muội dùng hai từ này nhục nhã ta. Kỳ thật, ta có một cái tên rất đẹp, nhưng rất ít người nhớ rõ. Từ năm ta bốn tuổi, cái tên Mộ Dung Ý Vân này cũng được mai táng theo theo mẫu thân đã mất vì bệnh nặng. Rất khó tìm được một người còn nhớ rõ cái tên này, ngoại trừ ta còn có một người nữa, hẳn chính là phụ thân ta. Đối với ta mà nói, hẳn có nhớ rõ hay không cũng vậy, ta căn bản cũng không để ý. Bởi vì hẳn không yêu ta, không cần ta, ở ngôi nhà đó ta chỉ như không khí. Hẳn cũng có tình thân, hẳn cũng là một từ phụ (người cha dịu dàng, hiền hậu, yêu thương con cái). Chỉ có điều đứa con được hẳn yêu là muội muội nhỏ hơn ta sáu tuổi, chỉ ở trước mặt muội muội, hẳn mới là từ phụ. Tác dụng của hẳn đối với ta mà nói chính là y thực (áo cơm) phụ mẫu, không phải phụ mẫu mà là y thực phụ mẫu. Mà ta đối với hẳn lại giống như một sủng vật, một sủng vật được nuôi do ngoài ý muốn. Nói là ngoài ý muốn nhưng cũng không hẳn là ngoài ý muốn. Trước khi ta bốn tuổi, hẳn rất yêu ta, bởi vì hẳn yêu mẫu thân.

Sau khi ta bốn tuổi, mẫu thân rời khỏi thế giới này, ta liền trở thành một người dư thừa. Khi ta năm tuổi, mẹ kế bước vào nhà ta. Mẹ kế là một vũ nữ, phẩm hạnh có thể tưởng tượng được. Khi đó nàng chưa có đứa nhỏ cho nên còn có tình yêu thương đối với ta a. Một năm sau muội muội ra đời, ác mộng của ta chính thức bắt đầu. Một năm kia, ta sáu tuổi, ta thực khờ dại, thấy phụ thân ôm muội muội thì luôn mặt dày đi tới gần hẳn, hy vọng hẳn cũng

có thể ôm ta một cái nhưng đổi lại là ánh mắt chán ghét của mẹ kế, ánh mắt sắc bén của phụ thân. Ta nghĩ phụ thân không thích ta là bởi vì ta không xinh đẹp còn muội muội có khuôn mặt xinh đẹp. Để chiếm được một chút tình thương đáng thương của phụ thân, để có thể làm cho phụ thân liếc mắt nhìn ta thêm một cái. Ta cố gắng học tập, cố gắng đứng đầu lớp. Ta đã làm được, hàng năm đều đứng thứ nhất, đổi lại là đôi mắt to trong veo như nước có thêm một cặp kính. Ta đeo kính lại càng thêm khó coi, tất cả mọi người bảo ta sừu nha đầu, phụ thân càng thêm chán ghét ta. Ta không cam lòng, không cam lòng mất đi phụ thân như vậy. Ta tham gia đủ loại câu lạc bộ: đàn tranh, thư pháp, đàn thanh (vẽ), cờ vây, vũ đạo ... ta đều học rất nhanh, mọi thứ đều làm rất tốt. Vô luận là dùng tiêu chuẩn hiện đại hay cổ đại đánh giá ta, ta đều được xem như một đại tài nữ tiêu chuẩn nhưng phụ thân vẫn không liếc mắt nhìn ta một cái.

Lớn lên, ta dần dần mất đi ảo tưởng về một chút tình thương của hắn, vì thế đang từ một đứa con gái ngoan ngoãn ta trở nên quái đản, phản nghịch, tính gắt gỏng che dấu nhiều năm cũng dần dần lộ ra. Ta như một con cua, giương nanh múa vuốt, công kích tới mỗi người muốn khi dễ ta. Ta làm con cua, làm con nhím, chỉ là để bảo hộ chính mình, lưu lại một chút tự tôn đáng thương. Cái tên ác nữ này từ đó về sau xuất hiện trong cuộc sống của ta.

Hai mươi ba tuổi, ta nhìn qua thực bình thường, mặc đồ nam, để tóc dài, đeo một đôi mắt kính to 800 độ, kẻ vai sát cánh cùng vài người bạn, xuất hiện trước mặt giáo viên, rơi vào danh sách tuyệt đối không nên đụng tới. Ta lớn lên không xuất chúng nhưng cũng không tính là xấu tới mức không thể gặp người. Trừ bỏ khuôn mặt này có lẽ là thực xin lỗi quốc gia, đáng người và các mặt khác coi như là trên mức trung bình. Trong môi trường khủng long nhiều như mây ở học viện Lý Công này, ta cũng được coi như bánh trái thơm mát, bên cạnh cũng không thiếu mấy tên choai choai đầu óc phát nhiệt. Kết cục của bọn họ chỉ có một, bị người nào đó cuồng ầu một chút, ba năm không dám tới gần nữ sinh. Mà người nào đó kia, tất nhiên chính là ta, càng thêm cứng cổ địa vị ác nữ. Ta chỉ cao 1m65, cơ thể nhỏ nhắn, trông cũng yếu đuối nhưng lấy thân thủ hiện tại, mười nam nhân to lớn cũng không phải đối thủ của ta, có ngày hôm nay toàn bộ là do mẹ kế ban tặng.

Phụ thân có tài sản khoảng chừng mấy triệu, ta và muội muội đều là người thừa kế hợp pháp. Để muội muội có thể độc chiếm gia sản, nàng nhiều lần muốn diệt trừ ta, vận may của ta cũng không tệ, thoát được vài lần. Năm ta mười tám tuổi, mẹ kế lại một lần nữa phái sát thủ tập kích ta, một nữ nhân Nhật Bản tên là Sơn Bản Tuệ Tử đã cứu ta. Kiểm thuật Tây Dương của nàng xuất thần nhập hóa, theo ý kiến của ta, hoàn toàn có thể so sánh với võ công cổ đại. Sơn Bản Tuệ Tử là huấn luyện viên của một trung tâm huấn luyện võ thuật. Để học được kiểm thuật của nàng, ta không hề suy nghĩ liền đăng ký tham gia vào trung tâm huấn luyện kia.

Nghĩ tới mình lúc nào cũng có thể bị ám sát, ta liều mạng luyện tập. Sơn Bản Tuệ Tử là người rất tốt, sau khi biết đến tình cảnh của ta đã rất thông cảm cho ta tham gia. Năm năm sau, ta học được kiểm thuật Tây Dương một cách kỹ càng, tuy rằng không phải võ nghệ cao cường giống như trong tiểu thuyết võ hiệp vẫn viết nhưng tự bảo vệ mình là tuyệt đối không có vấn đề.

Ta, Mộ Dung Ý Vân cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nhân tài máy tính chuyên nghiệp ba năm cấp cao, hội trường hội học sinh, đứng đầu vũ đạo, quán quân võ thuật. Ta đã cho ta là rất tài giỏi, nào biết được ở người trong mắt khác ta vẫn là sừu nữ, ác nữ. Ác liên ác đi, mấy năm nay thịnh hành nữ sinh dã man. Xấu liên xấu đi, thế kỷ hai mươi mốt sừu nữ lên ngôi.

Cuối cùng cũng tới nghỉ hè, ta không muốn về nhà, một mình đến Tô Châu nghỉ ngơi. Cha nhiều tiền như vậy, tương lai không biết có thể đến tay ta hay không, không tiêu cũng phí.

Mới vừa xuống xe, ta kéo vali đi thẳng đến khách sạn ta đã ở n lần kia, vừa mới tới cửa, bằng hữu Tiểu Bình đã gọi điện thoại tới, nói là có việc gấp, bảo ta lập tức quay về.

”Tiểu Bình, có chuyện gì tốt nhất nói rõ ràng cho ta, nếu không khi ta trở về ngươi tự gánh lấy hậu quả.” Con mẹ nó, Tiểu Bình chính là thích gây sức ép ta, nàng có việc quái gì cơ chứ.

Mới năm ngoái ta đến Nhật Bản tắm suối nước nóng, mới vừa xuống nước nàng đã gọi điện thoại nói có chuyện gấp. Ta chưa kịp nói gì, lập tức bay trở về Thượng Hải, nàng lại nói cho ta biết nàng phát hiện một thẩm mỹ viện mới, muốn dẫn ta vào thử một chút, ta đánh cho nàng ba ngày không xuống giường được. Những chuyện tương tự thật sự nhiều lắm, ta không thể tin tưởng kẻ lừa đảo này được.

Tiểu Bình cọt nhả nói: “Ác nữ, ngươi tên là gì a? Ta vừa nghe được tin mới, sắp có thi đấu võ thuật quốc tế, là quán quân võ thuật quốc tế, ngươi đương nhiên phải tham gia, ta đã báo danh giúp ngươi. Một tuần sau bắt đầu thi đấu ở khu vực Thượng Hải, lập tức trở về cho ta.” Tiểu Bình, ngươi cũng biết làm chuyện tốt sao.

“Tiểu Bình, nể tình ngươi là bạn chí cốt, ta mua quà cho ngươi, muốn cái gì?” Ta luôn luôn biết tri ân a.

“Không cần, ngươi mang giải quán quân thế giới về cho ta là được.” Tiểu Bình tốt như vậy sao? Thực nhìn không ra nàng còn thuộc loại thanh niên ái quốc nga.

“Thực lực của ta ngươi còn không rõ ràng sao, ta đáp ứng trước giải quán quân toàn quốc cho ngươi.”

“Không thêm, ngươi trước tiên phải đi tìm binh khí đã, lần trước kiếm của ngươi bị đối thủ đánh gãy. Ngươi không sợ mất mặt nhưng ta còn ngại a, nếu làm kiếm bị gãy thành mấy đoạn đừng nói ngươi quen biết ta.” Thật là có chút hồ thẹn, lần trước ta mua tạm một thanh kiếm thường, tới lúc tranh giải á quân lại bị chặt đứt. Kết quả không đạt được quán quân toàn quốc khiến cho Tiểu Bình vẫn luôn lấy việc này đã kích ta. Lúc ấy ta rõ ràng sắp thắng, chỉ vì thanh kiếm kia a.

“Tiểu Bình ngươi cảm niệm cho ta, còn nói lung tung đợi ta trở về đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ. Ta sẽ làm được, ngươi cũng chú ý một chút, có binh khí tốt lập tức mua cho ta, ta trở về sẽ tặng lợi tức cho ngươi.”

“Thật sự? Hảo, nhất định thế.” Cảm thú, vừa nói có lợi tức liền tích cực như vậy. Ta thực hoài nghi nàng sẽ tới hàng via hè nào đó tùy tiện tìm một thanh binh khí rồi bán với giá cao hơn mấy lần cho ta, Tiểu Bình tuyệt đối là người như thế.

“Đi tìm chết đi.” Ta cúp điện thoại, đi vào khách sạn.

Một phút sau có một tin nhắn gửi tới: “ác nữ, nói thật với ngươi, chú ý thân thể, mau chóng trở về, phải thắng nga.”

Ta trả lời: “Tiểu Bình, nể tình ngươi nói vài vâu tiếng người, ta sẽ mua quà cho ngươi.”

Ta tắm qua, đang muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, vừa mới nằm xuống được ba giây, điện thoại đã vang lên.

“Này, sư phụ.” Sơn Bản Tuệ Từ? Ta nghĩ ngờ nàng cũng muốn nói với ta về chuyện thi đấu võ thuật.

“Àn, Ý Vân, ngươi đang ở đâu?”

“Ta ở Tô Châu nghỉ hè? Ngươi có phải muốn nói chuyện thi đấu võ thuật, ta cũng vừa mới được biết, nhưng đã báo danh. Một tuần về sau ta sẽ về kịp để tham gia, ngươi yên tâm” Vài năm gần đây, nàng vẫn đam đương cả hai vị trí nghiêm sư và tử mẫu, đối với nàng ta tuyệt đối không phát hỏa nổi.

“Ý Vân, nửa năm trước ta dạy cho ngươi bộ kiếm pháp kia học thế nào rồi?”

“Nga, chính là bộ kiếm pháp ngươi nói chỉ dạy một lần, còn lại ta phải tự mình lĩnh ngộ, bộ kiếm pháp giống Thái Cực kiếm mà cũng không phải Thái Cực kiếm kia?” Thực không biết hiểu thế nào, có điểm giống kiếm thuật Tây Dương nhưng cũng không phải kiếm thuật Tây Dương. Giống Thái Cực mà cũng không ruyệphải Thái Cực, chính xác phải nói đem kiếm thuật Tây Dương và Thái Cực kết hợp lại.

“Đứng rồi, lĩnh ngộ thế nào?”

“Ta cũng không biết, dù sao ta cảm thấy đó chính là dung hợp giữa kiếm thuật Tây Dương với Thái Cực, vừa cương vừa nhu.”

“Không sai, bộ kiếm thuật này chính xác có cương của kiếm thuật Tây Dương, nhu của Thái Cực kiếm. Nửa tháng trước ta nghe được tin thi đấu võ thuật thế giới, hơn nữa ta nhận được tình báo, lần này tham gia có một vị cao thủ kiếm thuật Tây Dương chân chính, ngay cả ta cũng từng thua dưới tay nàng. Cho nên ta có ý sáng chế bộ kiếm thuật này, hy vọng ngươi có thể khắc chế nàng.”

“Ta đã biết, ta sẽ cố gắng luyện tập. Hiện tại ta đã lĩnh ngộ khá nhiều, khi gặp được vị cao thủ kia, hẳn là đã luyện thuần thục rồi.” Kỳ thật ta cũng không lo lắm, xe tới chân núi ắt có đường a.

“Hảo, đứng rồi, trận đấu lần này có thể tự mang binh khí, ngươi nên tìm một thanh kiếm. Khi thi đấu vòng loại ngươi có thể lấy kiếm của ta dùng, nếu gặp vị cao thủ kia, ta nghĩ ngươi nên tìm một thanh kiếm cổ. Bộ kiếm thuật kia ta nghiên cứu trên cơ sở võ thuật Trung Quốc, có vài phần giống võ công cổ đại.” Nàng cười cười nói: “Nhà ngươi có tiền như vậy, tìm một thanh kiếm cổ chắc là không thành vấn đề.”

“Nga, đã biết.” Ta trả lời thật dễ nghe, chính là ta đến đâu tìm một thanh kiếm cổ. Nhà của ta tuy có tiền, nhưng có những thứ có tiền cũng không mua được a. Kiếm cổ, hiện tại là quốc bảo a, không phải dùng để cho ta đánh nhau.

Sau khi nghỉ ngơi đủ rồi, ta đi đến quầy tiếp tân, hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi làm có thể mua kiếm cổ ở đâu.”

“Thực xin lỗi, ta không biết. Bất quá đi thẳng về phía trước 100m, quẹo trái sẽ nhìn thấy một hàng đồ cổ, cô có thể tìm xem.” Hình như trước kia ta có đi qua đó vài lần, nhưng chưa nhìn thấy kiếm cổ.

Trời ạ, ta không hoa mắt chứ? Vừa mới đi ra khỏi khách sạn đã thấy một lão nhân gầy còm đẩy một chiếc xe bán hàng rong, trên xe còn bày rất nhiều kiếm. Ta vội vàng đi qua xem, có một xe “bảo kiếm”, đúng vậy, bất quá tất cả đều làm bằng gỗ, là đồ chơi lừa tiểu hài tử a.

Lão nhân thấy ta cầm lấy không nỡ buông, cười tủm tỉm nói: “Tiểu cô nương, không mua một thanh?”

“Không cần, ta muốn một thanh kiếm cổ thật sự, tất cả kiếm của ngươi chỉ là đồ chơi cho trẻ con.” Nếu là ta đem loại kiếm này đi tham gia trận đấu, không bị cười chết mới là lạ. Lão nhân cười tủm tỉm nói: “Cô nương, thực ra ta có một thanh kiếm cổ, không biết cô nương có thể trả giá hay không.”

“Thật sự?” Ta vui mừng đứng dậy.

“Ngươi xem.” Lão nhân nói xong lấy ra một cây trâm, ta nhận lấy, nhìn phải nhìn trái, nhìn qua có vẻ giống kiếm nhưng mỏng manh như vậy, lại ngắn như vậy.

Nếu nói là cây trâm, thiết kế thật sự không tốt lắm. Đây là một cây trâm có phần đầu giống đám mây, trên đám mây có một viên đá màu lam, trên một mặt có một viên đá màu đỏ, cả cây trâm màu trắng bạc, dài khoảng 25cm, nếu không phải phía trên có một đám mây trang trí, ta đảm bảo không có ai liên tưởng tới nó là một cây trâm. Một cây trâm dài 25 cm, không biết là do ai thiết kế, ta bội phục hần.

Ta cười cười nói: “Lão bá, ngươi xác định đây là một thanh kiếm cổ?”

Lão nhân gầy gò cũng cười cười, nhẹ nhàng nhấn một cái trên viên đá kia, cây trâm lập tức dài ra. Ngoại trừ trông có vẻ mảnh mai một chút, so với một thanh kiếm không có gì khác biệt. Ta mở to mắt, uống công ta tự xưng là cao thủ kiếm thuật Tây Dương, ngay cả điểm ấy cũng không nhìn ra. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Lão nhân gầy gò đưa thanh kiếm cho ta, “Cô nương, hiện tại có phải là kiếm hay không?”

“Hiện tại là kiếm, nhưng là mảnh mai như vậy, lại là rỗng ruột (có thể co duỗi đương nhiên là rỗng ruột) có thể dùng hay không?” Ta cần mang đi luận võ, không phải làm trang sức, đương nhiên là phải lo lắng đến mức độ thực dụng.

“Người sờ sờ xem, kiếm sắc bén cỡ nào, hẳn là có thể dùng.” Cái gì kêu hẳn là a, ta vẫn nên tự mình sờ sờ đi.

Ta cầm cây trâm, chậm rãi sờ, như là sờ một vật có sinh mệnh.

“Ai nha”, ta kêu lên một tiếng, trên ngón trỏ chảy ra một giọt máu đỏ tươi. Đáng chết, bị đứt tay, thật đúng là sắc bén, ta phải tìm mua cái vỏ kiếm a.

Giọt máu rơi trên thân kiếm lập tức biến mất, ta nhanh chóng lấy tay sờ lên, không có gì cả. Nhìn lại ngón tay mình, tốt, trên tay vẫn chưa hiện lên vết đứt, vì sao cảm giác đau xót lại rõ ràng như vậy?

“Lão bá, kiếm này không tồi, bao nhiêu tiền?” Vẫn chưa biết có thể dùng hay không, ít nhất là thiết kế độc đáo, ta thích.

Lão nhân gầy gò cầm lại cây trâm, cười nói: “Cái này gọi là tú kiếm, chuôi dùng thạch anh, hàn thiết tạo nên, kiếm mảnh mai mà sắc bén, chém sắt như chém bùn. Xem, ấn vào viên đá màu lam là mở ra, ấn viên đá màu đỏ nó sẽ tự mình thu lại. Nếu người muốn, trả mười triệu ta sẽ bán cho người. Khi không cần, có thể cài trên tóc, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới người dùng, là thứ rất tốt để phòng thân. Mười triệu, không đắt đi.” A? Mười triệu? Nhìn bộ dạng của hắn, ta còn tưởng rằng hắn muốn lừa lấy mười triệu, ta nhanh chóng lấy ra năm mươi ngàn đưa cho hắn, “Không cần trả lại.”

Ta thuận thực vén tóc, đem tú kiếm cài lên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Du ngoạn âm phủ, xuyên không!

Ba ngày sau, ta đang trên đường về nhà, một hồi đến Thượng Hải, Tiểu Bình không hổ danh cảm thú đem ta đến một quán bar, chúc cho ta say đến quên đường về nhà.

Đây là đâu? Không giống nhà của ta? Bên cạnh tại sao có một đồng người đi tới? Sẽ không là quý đi? Ta liên rùng mình, khủng bố. Ta nhớ rõ, cùng mấy người bạn uống rượu, sau đó mở cửa xe về nhà, ta nhớ rõ rằng đã đem xe vào gara của mình, vì sao lại ở nơi này? Đúng rồi, trước mặt có một cảnh sát, hỏi chú cảnh sát đi.

"Đồng chí cảnh sát, đồng chí cảnh sát." Ta ló đầu ra cửa sổ gọi to.

Đồng chí cảnh sát rất cân xứng, lịch thiệp đi tới, lễ phép nói: "Tiểu thư, có vấn đề gì sao? Tiểu nhân có thể giúp đỡ được gì?"

Đồng chí cảnh sát này, sao lại nói như thế, ta cười có phần ngây ngô nói: "Đồng chí, đây là nơi nào?"

"Hỏi tiểu thư, đây là Hoàng tuyền, tất cả quý hồn đều phải đi qua nơi này. Xin hỏi tiểu thư là lộ thần tiên nào, đến đây có việc công gì cần làm?" Đầu ta như kêu ong ong, đồng chí cảnh sát này hay nói giỡn? Ta ngày mai còn có việc đó.

"Người tên gì, ở ngành nào?" Ta lập tức kéo dài thanh âm, ta lái xe thế nào có thể tới âm phủ, cảnh sát này còn đe dọa ta. Còn tuyên truyền hoạt động mê tín.

"Tiểu nhân là hậu cần bộ Mạnh Sinh, chuyên phụ trách thay Mạnh tỷ chuẩn bị canh." Mạnh tỷ? Không phải là Mạnh bà sao? Nói dối cũng không chuyên nghiệp chút.

Ta liền chăm chăm hắn, muốn hỏi cho rõ ràng: "Ta hỏi người, Xuân Thành, lộ 356 đi như thế nào? Nếu không người đưa ta đi." Ta có điểm bức mình, tựa hồ không thấy đường về nhà, cảnh sát ngu ngốc này có thể giúp ta chứ?

Cảnh sát vội nói: "Tiểu thư, Minh giới quy định quý cấp thấp không được tùy tiện đến dương gian, thiên đình cũng có quy định này, không biết tiểu thư có công vụ gì cần làm? Có thủ lệnh hay không?"

"Mẹ nó, bốn tiểu thư về nhà còn cần thủ lệnh, gặp quý." Ta thực giận dữ mặc kệ hình tượng mắng to.

"Người nào, dám rít gào ở âm phủ." Một người mặt cực đen như đáy nồi, trong tay cầm một chiếc bút sắt to, đây không phải hắc vô thường trong truyền thuyết sao? Ở đây làm gì? Diễn kịch à? Chuyên nghiệp thật sự rồi.

Ta lớn tiếng nói: "Làm gì? Rít gào liên rít gào, người còn muốn ta thế nào?" Ta suy nghĩ, có thể đây là một đoàn kịch a.

Hắc vô thường đánh giá ta, liếc mắt một cái, thái độ tựa như rất tốt: "Vị tiểu thư này, người đến địa phủ chẳng hay có công vụ gì cần làm? Có cần tiểu nhân thông báo cho chủ tịch?"

"Chủ tịch?" Ai a? Ta thực không hiểu nổi?

"Chính là Diêm Vương." Đồng chí cảnh sát nhanh chóng giải thích. Ta thực muốn nổ đầu, Diêm Vương khi nào lên chức chủ tịch vậy? "Được a, người nói cho hần, bốn tiểu thư là bí thư của Ngọc Hoàng đại đế, mang cho hần chỉ ý của Ngọc Hoàng." Thiết, thích đùa, ta đùa cho bọn chúng chết.

"Bí thư tiểu thư thỉnh, ta mang người đi gặp Diêm Vương, bãi đỗ xe ngay tại bên kia." Nhìn kĩ, hắc vô thường cực kì lễ phép, không hiểu sao ta lại được coi trọng như vậy? Ta liền bước khỏi xe, đi theo sau hần. Theo hần đến một cung điện thập phần âm trầm, tất cả một màu tối đen nhưng kì quái là vẫn nhìn rõ từng góc ngách của cung điện mang lối kiến trúc cổ xưa thập phần đẹp mắt, chỉ là màu sắc cùng khí tức âm đảm nơi đây khiến người ta nổi da gà, thi thoảng còn nghe thấy những âm thanh chói tai. Ta thực phải khen đoàn diễn này, làm giống như thật. Ta trực tiếp bỏ qua một đồng "quý" đang xếp hàng đi thẳng tới Diêm Vương điện. Diêm Vương cao cao tại thượng, khuôn mặt phương phi trắng như trứng gà bóc, mày kiếm mắt đao, không nộ mà uy. Hần liếc mắt nhìn ta một cái, nói: "Tiểu thư này, người là ai?"

"Bốn tiểu thư là bí thư được Ngọc Đế truyền xuống, đến thị sát công tác của các người." Ta chính là muốn đùa với bọn họ, xem ai mới là người bị đùa. Nhưng nói thật hần hóa trang cao siêu, ta mắt nửa ngày cũng không nhận ra hần là ai.

"Nguyên lai là bí thư, không biết tiểu thư muốn thị sát cái gì? Nếu bốn vương có thể hỗ trợ, nhất định sẽ dùng hết sức." Diêm Vương quả là Diêm Vương, uy vũ một phen không bớt, nhưng cũng bất động như núi.

"Vương, hồn phách này không cần thận xuyên qua, khi không lại chạy đến địa phủ, làm sao bây giờ?" Đột nhiên, hắc vô thường trong tay bắt giữ một nữ tử mặc cổ trang, hắc vô thường vừa mới không thấy, hóa ra là đi đem vai diễn khác vào. Còn lộng cái trang phục? Tôn thọ nha, ta cuối cùng phạm phải sai lầm gì, tại sao chọc ghẹo ta như vậy? Ta còn phải tham gia đại hội võ thuật, dọa chết không tốt.

"Đánh trở về." Diêm Vương rất có phong độ nói.

"Chủ tịch, ta vừa có việc muốn đi cổ đại, không bằng để Diêm Vương cổ đại tiếp ta đi." Nhìn mấy người như thế, ta liền đùa hết mức.

Diêm Vương gật đầu. "Được rồi, nếu bí thư muốn đi, bốn vương tặng người một chuyến, mở ra Thời Không chi lộ, tặng tiểu thư một chuyến du lịch quá khứ."

Hắc vô thường liền dẫn ta tới một cái thang máy, nghe nói tên là Thời Không chi lộ (con đường thời gian, không gian). Thực sự là buồn cười, thang máy liền gọi thang máy đi, còn cái gì lộ với không lộ. Diễn không nổi nữa, mau ra quốc lộ đi, ha ha.

Ta cũng cảm ơn một tiếng, vừa chuyển người vào thang máy. Mới vừa đi lên, chợt nghe tiếng hô to: "Lão Hắc, bắt lấy nàng, nàng không phải là bí thư. Nàng chỉ là phạm nhân, chúng ta ngàn vạn lần không được để nàng đi."

Thiết, ta đi rồi còn muốn gạt ta. Không đúng a, thang máy này sao lại đi xuống rất nhanh? Cảm giác ngày càng mãnh liệt, má ối... đây là địa phương gì? Ta sợ hãi... Ta mở to mắt, lúc này đã đứng trên mặt đất, nơi này cùng Diêm Vương điện không có gì khác. Ta thực không còn muốn đùa nữa.

Ta nghĩ quay lại xe của mình, vừa mới đi vài bước, liền thấy một nữ tử cổ trang đón ta nói: "Tiểu thư, ngài là bí thư của Ngọc Đế?"

Ta gật đầu. "Đúng, ta đến thị sát."

Nàng làm cái thủ thế thực tao nhã. "Tiểu thư thỉnh, chủ tịch đã đợi người ở hậu viên."

Ta theo nàng nửa ngày, thấy nàng nói chủ tịch là một người trung niên bốn mươi tuổi, bộ dáng hung ác. Nhìn thấy ta, hần lập tức toét miệng cười, bất quá cái mặt như ngưu ma vương kia cười thập phần khó coi: "Tiểu thư, ngài là sứ giả của thiên đình? Không biết tìm tiểu thần có gì phân phó?"

"Không có gì, ta lại đây nhìn xem công tác của các người như thế nào."

"Vương, bên kia phán quan đem linh hồn này vớt tới đây, thỉnh vương ra chỉ thị." Một tiểu quỷ xuất hiện.

Ta xem nàng kia một cái, xuyên qua Thời Không? Bọn người này tự nhiên lấy đó diễn trò, thực hay a.

"Diêm Vương, cho ta đến dương gian thôi, nhiều năm không tới, phải qua đó xem."

"Này..." Diêm Vương có vẻ khó xử.

"Không phải khó xử, khi ta hỏi bẩm Ngọc Đế liền nói Diêm Vương cực kì hợp tác cho ta làm công vụ."

Hần vừa nghe thì hớn hờ nói: "Được, ta lập tức đi làm."

Nàng kia vội nói: "Vương, chỉ sợ không được."

Diêm Vương nhỏ giọng nói: "Hiện tại ai chẳng biết Ngọc Đế thập phần sủng ái bí thư, đắc tội với bí thư thì không tốt đâu."

Nàng kia lại nói: "Tiểu thư, thỉnh, ta lập tức mang ngài tới nhà để xe."

Ta liền được tiểu cô nương đưa đến nhà để xe. Ta thực mệt mỏi rồi, không muốn đùa nữa đâu. Đau đầu thật a, uống rượu thực khó chịu. Đáng chết là Tiểu Bình còn chuốc ta nhiều vậy. Đúng rồi, ta còn mơ hồ nhớ rõ, còn có đoàn kịch giả quý dọa ta. Ta mở to mắt, lập tức đứng lên, ta không phải ở nhà sao? Sao lại ở ngoài? Ta vội nhớ lại ngày hôm qua, giống như một giấc mộng, ta còn đùa với một đoàn kịch giả quý. Điện thoại ta vang lên, có SMS.

"Mộ Dung tiểu thư, chúc người du lịch cổ đại vui vẻ... Thời Không đại thần." Thời Không đại thần? Cổ đại? Xuyên qua? Nghe nói từng có rất nhiều người xuyên này xuyên nọ? Giờ đến phiên ta?

Ta chợt giật mình: "Thời Không đại thần thực thiếu não, vì sao phải đem ta xuyên qua?" Di động lại vang, SMS: "Mộ Dung tiểu thư, nguyên nhân có rất nhiều: Tú kiếm của người đã nhận máu chủ nhân. Người có võ công. Người cùng thân nhân cũng không có cảm tình. Người còn mang mệnh cách đặc thù."

Ta đầu muốn vỡ oang, điên điên mẩn: "Có giới thì lão đi ra đây, ta đánh cho lão thành đầu heo, cha mẹ không nhận ra." Ta bắt đầu mẩn to.

"Mộ Dung tiểu thư, người đừng gấp, người nghe ta nói. Tú kiếm nguyên bản có một đôi, là vật đính ước của ta cùng lão bà, đáng tiếc vật kia bị thất lạc tới cổ đại, lão bà không chừng sẽ li hôn ta, cho nên phiên người tìm nó về." Ta cảm tưởng đang được làm lao công miễn phí. "Ta còn có việc, người không cần nghĩ nhiều. Mộ Dung tiểu thư, chỉ cần người tìm được vật kia, ta liền đem người trở về, tuyệt đối đảm bảo thời gian trọn đầu."

"Đại đầu quý, người không nói sớm, ta chuẩn bị một chút, mang mấy đồ vật hiện đại tới."

"Mộ Dung tiểu thư, ta cũng tính toán rồi, đều đã chuẩn bị cho người, tất cả ở tú kiếm trên đầu người rồi."

"Người..." Ta tức giận nói.

"Như vậy đi, để người thuận tiện làm việc, ta cho người một thân phận, làm Mộ Dung tiểu thư của Mộ Dung sơn trang đi, ta phải đi làm rồi."

"Thời Không đại thần..." Sơn cốc chớp mắt tắt lịm thanh âm...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mộ Dung nhị tiểu thư

Hoàn hảo ta đang mặc trang phục vận động, đi lại trong núi cũng không quá khó khăn. Rửa sạch túi xách một chút, trừ bỏ di động còn có mấy thứ đồ trang điểm, tấm thẻ tín dụng cùng một đồng phiếu khuyến mại giảm giá, trừ bỏ đồ trang điểm, những vật khác đến cổ đại chẳng khác nào rác rưởi. Phiếu khuyến mại giảm giá không thể dùng, di động sẽ sớm hết pin, cho dù không hết pin cũng không có tiền. Nếu đến đây, liền hảo hảo làm việc, không phải còn có thể trở về sao. Như thời không đại thần đã nói, không có cảm tình gì với thân nhân, ta đến đây căn bản sẽ không nhớ nhung gì họ. Bọn họ cũng sẽ không tưởng niệm ta, bất quá nghe ý tứ của thời không đại thần, có lẽ thời gian hiện đại và nơi này không giống nhau. Có lẽ thật sự là hiện đại một ngày bằng nơi này mười năm.

Tuy rằng không nhớ người nhà nhưng ta bắt đầu nhớ Tiểu Bình, còn có Sơn Bán lão sư. Nhân sinh khó được một lần xuyên qua, hơn nữa loại chuyện như xuyên qua này rất nhiều người cầu đều không được, kỳ thật ta thậm chí cảm thấy mình thật may mắn đã được thời không đại thần đáng ghét kia lựa chọn.

Đi bộ trong rừng cây rậm rạp nửa ngày, một bóng người cũng không thấy. Ta thăm mẩn thời không đại thần chết tiệt, nói an bài cho ta thân phận nhị tiểu thư Mộ Dung gia cái gì, lại đem ta vứt sau núi. Núi sâu như vậy không biết có dã thú lui tới hay không, lão tử mới hai mươi ba tuổi, đang tìm cách đánh bại đám ngoài nghề kia, làm về vang nước nhà, cho nên đừng có chết một cách không minh bạch a. Không biết là rừng cây này quá lớn hay là ta gặp được quỷ đã tường (quỷ chuyên làm người ta lạc đường) trong truyền thuyết, ta đi hết nửa ngày, vẫn chưa ra khỏi rừng.

Ta thật sự đi không nổi nữa, vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi chợt nghe có người la lớn: "Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư..." Thời không đại thần nói an bài thân phận cho ta chính là nhị tiểu thư Mộ Dung gia, người bọn họ kêu có thể là ta hay không? Quên đi, nhớ không phải kêu ta thì thật mất mặt.

"Ý Vân.. Người ở đâu đâu? Ý Vân, người ra đi." Một giọng nữ thực êm tai, Ý Vân, thực sự là kêu ta a.

Nếu thời không đại thần nói đã an bài thân phận cho ta như vậy, hẳn là đang kêu ta đi, tóm lại ta hiện tại đi hay là không đi, cứ kêu lên đã.

Ta thanh thanh cổ họng lên tiếng: "Ta ở trong này a?"

"Muội muội, người ở đâu?"

"Nhị tiểu thư, người ở đâu?"

“Ta ở trong này.” Nếu biết ở đâu sẽ không đi lạc đường a.

Điện thoại đột nhiên vang lên, chẳng lẽ là Tiểu Bình? Hay là lão sư, ta vừa ấn nút nghe vừa kích động không chịu nổi, nhanh chóng lên tiếng, “Xin chào, ai đó?”

”Mộ Dung tiểu thư, người tới tìm người chính là đại tiểu thư Mộ Dung gia – Mộ Dung Nhược Nhan, cũng chính là tỷ tỷ của người. Ta quên nói cho người Mộ Dung Ý Vân vì bị phụ thân bức hôn, cho nên chạy khỏi nhà, không cần thận roi xuống sườn núi đã chết, về sau người cứ giả mạo nàng đi.” Ta hoàn toàn không còn gì để nói, hẳn là cái loại thần gì vậy, làm cho ta giả mạo nữ nhân nhà người ta?

“Thời không đại thần, người nói chuyện đạo đức một chút được không, người làm cho ta giả mạo Mộ Dung Ý Vân lại là tốt cho người nhà của hắn sao? Còn nữa, bức hôn a, người... Ta mới hai mươi ba tuổi, cưới cái đầu người a.” Ta thật sự không kiềm nổi lửa giận trong lòng, cái gì mà an bài thân phận cho ta a? Không hay ho như vậy.

“Thân thể hiện tại của người chỉ có mười bảy tuổi, đừng nói mình hai mươi ba tuổi. Tới giờ đi làm rồi, ta đi đây, byebye.” Chuồn nhanh thật, có bản lĩnh thì ra đây, ta đánh cho hắn rằng roi đầy đất.

“Người...” ta còn chưa nói gì điện thoại đã ngắt.

Từ phía xa có đoàn người đang đi tới, đi đầu chính là một vị mỹ nữ mặc áo màu vàng nhạt. Làn da trắng nõn, sống mũi cao cao, thực sự là đại mỹ nữ a. Nhìn lại chính mình, bộ dạng coi như là tạm được, có thể nhìn tạm đi, người kia thật sự là... tơ tằm cũng không bằng a. Tỷ tỷ của Mộ Dung Ý Vân là vị mỹ nữ này sao, nàng còn chưa phát triển hết đi. Với bộ dạng như ta... có thể giả mạo sao? Thời không đại thần có phải bị ám IC hay không vậy?

Trong khi ta đang miên man suy nghĩ, mỹ nữ kia đi tới, sùng nịch nói: “Muội muội, người lại không nghe lời.” Nàng đang nói chuyện với ta sao? Chẳng lẽ Mộ Dung Ý Vân thực có bộ dạng như ta. Lão thiên gia a, cùng một họ Mộ Dung tại sao lại khác biệt lớn như vậy?

Ta giả khờ nói: “Ta đói bụng, về nhà thôi.” Quả thật ta đói bụng, hôm qua uống rượu nhiều nhưng chưa ăn gì. Lại tại đi tới đi lui ở nơi quý quái này nửa ngày, không đói bụng mới là lạ.

Mỹ nữ tỷ tỷ làm mặt quỷ, kéo tay ta hỏi: “Người như sao lại mặc thành như vậy?” Ta vẫn đều thích mặc đồ thể thao? Làm sao vậy? Rất khó xem sao? Đúng rồi, muội muội nàng là người cổ đại, sao có thể có quần áo hiện đại.

Ta cười cười nói: “Vừa nãy ta làm rách quần áo, gặp được một vị bà bà ân cư, nàng cho ta bộ quần áo này.”

Nàng lại chỉ chỉ kính mắt của ta: “Đây là cái gì?”

“Nga. Cái này gọi là kính mắt, cũng là vị bà bà cho, nàng nói đeo có thể tránh bụi. Đói bụng, chúng ta về nhà thôi.”

“Người nha, vô thanh vô tức bỏ đi liền năm ngày, trong nhà đều vội muốn chết.” Năm ngày, Mộ Dung Ý Vân không biết đã chết bao lâu.

“Đi thôi, về nhà đi.”

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng tới cửa nhà.

Ta liú lười, đủ khí phái a. Một đôi sư tử bằng đồng đứng uy vũ hai bên đại môn màu đỏ son, phía trên là một tấm biển lớn có bốn chữ ”Mộ Dung son trang” màu vàng cực kỳ uy nghiêm.

Đi theo mỹ nữ tỷ tỷ kia đến cái gọi là phòng khách, một vị lão nhân chừng hơn năm mươi tuổi đang xanh mặt ngồi ở kia không nói được một lời. Mỹ nữ tỷ tỷ lên tiếng: “Cha, ta đã tìm muội muội trở về. Muội muội biết sai lầm rồi, thỉnh ngài đừng trách phạt nàng.” Ta không rõ nên chỉ nhìn lão nhân kia. Lão trừng mắt nhìn ta một cái, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Giám lại, ba ngày sau xuất giá.” Trong đầu ta ầm vang một tiếng, ba ngày sau lập gia đình? Ta còn chưa chuẩn bị tư tưởng a, dù là muốn gả, cũng phải trông thấy chú rể kia như thế nào a. Nếu bộ dạng thực xin lỗi người xem, cũng đừng trách bốn tiểu thư trình diễn màn đào hôn.

“Cha.” Giọng nói của mỹ nữ tỷ tỷ mang theo chút trách cứ.

“Nhược Nhan người đừng cầu tình cho nàng, chính là người chiều nàng, nàng mới dám lớn mật như vậy.” Lão nhân tựa hồ thực tức giận.

Ta trừng mắt nhìn lão nhân một cái, con mẹ nó cái gì phụ thân, muốn bức hôn, đừng trách bốn tiểu thư đào hôn.

Lão nhân lại quát ta, “Nghiệt nữ, còn không phục có phải không?” Ai, xem ra lão nhân không thích Mộ Dung Ý Vân lắm. Có lẽ địa vị nàng ở đây cũng giống như ta ở hiện đại, cũng là lưu lạc thiên nhai a.

Ta cười lạnh: “Cha, ta thật sự phục.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, cái gia đình chó má gì a, ta từ bỏ. Ta vẫn là làm ta – Mộ Dung Ý Vân không bị ai dất mũi, quản lý vẫn hơn, dù sao tìm được thanh kiếm kia ta lập tức đi về.

Mới vừa đi ra hai bước, lão nhân run rẩy kêu lên: “Người đâu. Đem nhị tiểu thư giám lại, không có mệnh lệnh của ta, không được phép ra khỏi cửa phòng một bước.”

Ta cảnh giác nhìn một đoàn người trước mặt, mỗi người hô hấp đều đặn, cước bộ trầm ổn, xem ra đều là người võ công không tầm thường, chỉ sợ ta

đánh không lại mấy người bọn họ a. Ta hảo hán không ăn một trước mắt, đầu hàng trước có gì nói sau.

Ta lạnh mắt nhìn bọn họ, lạnh như băng nói: “Ta tự mình đi, không cần các ngươi động thủ.”

“Nghiệt nữ, tính tình trưởng thành a.” Xem ra Mộ Dung Ý Vân trước kia là quả hồng nhuyển (= dễ bị bắt nạt). Ta lạnh lùng liếc hắt một cái, không nói gì.

Lão nhân tức giận đến mức nhảy dựng khỏi ghế, chỉ vào người ta mà nói: “Ngươi... lùi ra cho ta, ta không muốn nhìn thấy nàng nữa.”

Cứ như vậy, ta bị vài gia đình đưa đến Tư Quá Hiên, ta vừa mới vào phòng, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng khóa cửa. Thực sự giam lỏng lão tử, ta không phạm pháp a. Thật sự là không hay ho, đi về nhà thì xuyên qua tới đây, chưa thấy ai giống như ta vậy a.

Muốn chạy trốn, ta kiểm tra tất cả cửa sổ, tất cả đều đã bị niêm phong.

Tư Quá Hiên, xem ra là nơi không cho người ta sống qua ngày a, muốn chạy trốn quả thực rất khó. Không còn cách nào khác, tóm lại ba ngày sau sẽ thả ra ngoài, đến lúc đó ta chạy trốn ngay trên đường là được. Muốn ta già? Ta sẽ khiến thể diện của Mộ Dung gia ra quét rác a.

Lát sau có một tiểu nha hoàn tới đưa cơm cho ta. Ta giống ăn như quỷ đói, tiểu nha hoàn kia nhìn ta chỉ nuốt nước miếng. Ta liếc mắt nhìn nàng: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a?” Ta xem như mỹ nữ sao? Ta quả thực là cực kỳ xấu.

Tiểu nha hoàn kia vội lắc đầu “Không phải, nhị tiểu thư.”

“Đúng rồi, ngươi tên là gì?”

“Bẩm tiểu thư? Nô tỳ kêu Tiểu Hồng.” Tiểu Hồng, tên thật là tục a.

“Như vậy đi, ta sửa tên cho ngươi, kêu Hồng Tụ đi?”

“Ta ơn nhị tiểu thư tứ danh (ban thường tên), nô tỳ xin cáo lui.”

Ta giữ chặt nàng lại, “Đừng đi vội, mấy ngày nay ta ra ngoài bị ngã khiến cho đầu óc không rõ ràng lắm, có một số việc muốn hỏi ngươi một chút.”

“Tiểu Hồng, tiểu thư có ăn được không?” Tên đáng ghét nào đó đứng bên ngoài nói.

Ta cầm lấy một cái bát ném thẳng ra ngoài, hét lớn: “Biến cho lão tử, ngươi là tiểu thư hay là ta là tiểu thư, ta muốn nàng bồi ta nói chuyện.” Nghe khẩu khí hắt hủi tuyệt đối không có gì tốt đẹp, không cho hắt chút mặt mũi hắt cho ta là dễ khi dễ.

“Được” tiếp theo nghe được tiếng khóa cửa.

Tiểu nha hoàn kia sợ hãi quay đầu lại nhìn, ta cười nói: “Đừng lo lắng, có ta ở đây không ai khi dễ ngươi.”

“Đúng rồi, hiện tại là ai làm hoàng đế, là niên đại nào?”

“Ta không ở biết ai làm hoàng đế, hiện tại là triều Tống, Hàm Bình năm thứ hai.” Ta dù có ngu ngốc cũng biết nói hiện tại là Bắc Tống, Chân Tông Triệu Hảng làm hoàng đế. Ta lại đi vào triều Tống, không phải đang nằm mơ ỉ?

Trải qua tra khảo công phu một hồi, ta cuối cùng biết rõ ràng tình huống hiện tại.

Cha ta gia là Mộ Dung Nghĩa (giống tên lão cha ta trong hiện tại một chữ, lão cha ta ở hiện đại kêu Mộ Dung Ý, mẫu thân kêu Ý Vân, cho nên tên của ta là Mộ Dung Ý Vân. Nhìn xem, tên của ta là minh chứng cho tình yêu của bọn hắt, đáng tiếc đã sớm cảnh còn người mất), chính là nhân vật rất có danh vọng trong chốn võ lâm, Mộ Dung gia là thế gia, nổi tiếng võ lâm. Cùng nổi danh với Mộ Dung gia còn có Y gia, Giang gia, tạo thành tam đại thế gia, thực khuôn sáo cũ nát. Nghe nói N năm trước còn có một Độc Cô gia, nhưng từ mười mấy năm trước đã biến mất. Các môn phái nhỏ khác có hỏi nàng cũng không biết, ta cũng sợ hỏi nhiều lời đuôi nên không hỏi tiếp.

Nghe nói, sau khi chủ nhân chết Giang gia kia cũng xuống dốc. Năm năm trước, hài tử của chủ nhân tiền nhiệm, Giang Tử Ngang đột nhiên xuất hiện, khôi phục lại Giang gia. Giang Tử Ngang võ công cao cường, thái độ làm người trượng nghĩa, vài năm sau Giang gia lại khôi phục danh vọng như xưa.

Nửa năm trước, Giang Tử Ngang hướng Mộ Dung Nghĩa cầu hôn, muốn kết hôn ta – nhị tiểu thư. Cha ta lập tức đáp ứng, chuẩn bị đem diện mạo bình thường, không ai chịu nổi là ta đây một cước đá ra ngoài, thời điểm thành hôn chính là ba ngày sau. Nghe đến đó, ta gần như nhảy dựng lên. Nói như thế nào ta cũng là nữ nhi của hắt a, cho ta chút tự do có biết không.

Thảm nhất chính là, ta tại đây, trong cái nhà này trên cơ bản là không có địa vị gì. Ngay cả nha hoàn cũng không có một người, mà tỷ tỷ của ta lại có một đồng lớn. Nguyên nhân cụ thể sao? Bởi vì ta là thu hoạch ngoài ý muốn, là đứa nhỏ Mộ Dung Nghĩa sau khi say rượu ngủ cùng một nha hoàn mà có, còn tỷ tỷ là do hắt cùng nữ nhân hắt thương yêu sinh ra. Cha chán ghét ta, hạ nhân trong nhà cũng không đem ta làm chủ nhân, chỉ có tỷ tỷ đối với ta còn coi như tốt. Có thể là bởi vì từ nhỏ nhận hết đau khổ đi, Mộ Dung Ý Vân trên cơ bản đều là ở Tư Quá Hiên qua ngày.

Ài, thời không đại thần sao lại an bài cho ta một thân phận như vậy a, ta hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Ta nhất định phải chạy đi, thật vất vả xuyên qua một lần, tuyệt đối không thể bị nhốt trong nhà làm oán phụ.

Chương 4: Dây thắt cổ và băng sơn nam tử

Ngày mốt chính là ngày ta xuất giá, trong nhà bắt đầu náo nhiệt dần lên, nghe Hồng Tụ nói một ít nhân sĩ võ lâm đã lục tục đến đây. Mộ Dung Nghĩa tuy rằng không thích ta nhưng ta tốt xấu cũng là nữ nhân của hắn, nhị tiểu thư Mộ Dung gia nên chút thể diện cũ nát ấy hắn vẫn phải giữ lấy. Y theo kế hoạch của ta, chỉ cần đợi lên kiệu hoa, sau khi ra khỏi nhà mấy km ta sẽ nói đau bụng cần đi WC, sau đó thay đổi quần áo là có thể chạy. Trước đó ta sẽ chuẩn bị tốt tiền tài, mặc một bộ quần áo khác bên trong đó y (đồ cưới). Đến lúc đó ta cởi đó y ngồi xỏm ở góc nào đó, quý mới biết đó là ta.

Hôm nay tỷ tỷ đưa com chiều cho ta, mỹ nữ Mộ Dung Nhược Nhan vẫn thân nhiên cười như cũ, thái độ quả thực không phải cùng một cấp bậc với Mộ Dung Nghĩa. Ta đang ăn com ngon lành, mỹ nữ tỷ tỷ đột nhiên hỏi ta: “Muội muội, người tính chạy trốn hôm xuất giá phải không?”

Ta nhanh chóng đặt ngón trỏ trên môi, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, người làm sao mà biết được, ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài. Trước khi lên kiệu hoa ta tuyệt đối không có cơ hội chạy, lúc đó không chạy cả đời ta liền xong rồi.”

Mỹ nữ tỷ tỷ mang vẻ mặt đau khổ nói: “Cha đã biết người có chủ ý này nên phân phó ta điểm huyết đạo của người trước khi lên kiệu hoa, đợi đến khi bái đường mới giải huyết.” Ta hoàn toàn không còn gì để nói, cổ đại rất phiền toái, tuy tiện điểm vài cái người liền không thể động dục a.

“Không phải đâu? Người sẽ không thực sự điểm huyết ta chứ?” Mỹ nữ tỷ tỷ người từ bi chút được không, hạnh phúc cả đời ta phải dựa vào người đấy.

“Tình tình của cha người không phải không biết, nếu ngày đó người chạy ta nhất định sẽ bị phạt. Cha biết chắc người sẽ không bỏ cuộc còn ta sẽ mặc kệ, cho nên mới có chủ ý như vậy. Nếu người muốn chạy, hãy chạy trước khi lên kiệu hoa.” Đây gọi là cha cái nỗi gì, may mắn Mộ Dung Ý Vân chết sớm nếu không cũng phải tức mà chết.

Ta nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, nghĩ mãi lại không ngủ được, chẳng lẽ thực sự phải gả sao? Ta rốt cuộc phải như thế nào mới có thể chạy đi? Con mẹ nó, hắn bắt nạt, vậy đừng trách ta bất nghĩa. Nhất định muốn ta gả, đừng trách ta làm trò một nháo hai thất cổ trước mặt nhiều nhân vật võ lâm như vậy. Ta cố ý đốt nến thật sáng lên, trực tiếp đem màn kéo xuống bên thành dây thừng. Ta xem xà nhà đủ chắc chắn, nhất định sẽ không sập. Ta giờ hai tay lên, mặc kệ tay áo dài buông xuống. Kỳ thật hai tay cũng đã sớm cầm lấy ‘thất cổ thăng’(thăng = thừng, dây thừng dùng để thất cổ) kia, cố ý đá ghế ngã xuống thật lớn tiếng, ta cũng không tin không ai đến.

Trong phòng đèn rất sáng, bóng dáng ta thất cổ nhất định rất rõ ràng. Chỉ cần có người tiến vào, ta đánh cho hắn một quyền bất tỉnh liền có cơ hội chạy ra. Ta cười gian đem mình treo lên dây, treo nửa ngày vẫn không ai quản ta. Ta thực buồn bực, có lẽ tất cả mọi người đã ngủ, không ai chú ý tới ta ở nơi này. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Chỉ nghe xoát một tiếng, ta lập tức rơi xuống mặt đất. Ta nhanh chóng chạy đi tìm kính mắt, một tên đằng đằng sát khí đứng trước mặt ta, cầm một thanh kiếm trong tay. Một thân hắc y, hắc bào (áo choàng), không biết còn tưởng rằng gặp quý a. Ta muốn người nhà tới cứu ta, không cần phải đưa đến một sát thủ a. Ta mới chỉ treo cổ mà thôi, sao lại đem người không ai biết là ai này tới đây?

“Người... Người là ai? Chạy vào ta phòng làm gì?” Ta lắp bắp hỏi.

Hắn lạnh như băng nói: “Người vì cái gì tìm chết?” Có lẽ là ở bên ngoài thấy bóng dáng ta thất cổ, cho nên tiến tới cứu ta. Ta không cần hắn cứu được không, người đừng tự mình đa tình a.

Ta không sao cả vỗ vỗ ngực, xoa xoa thất lưng, “Cũng không có gì, lão hồn đản Mộ Dung Nghĩa kia bức ta lập gia đình, ta không muốn, tìm chết.”

“Người có quan hệ gì với Mộ Dung Nghĩa?” Nói chuyện có chút ám áp cũng sẽ không chết người được, tuy rằng ta không là siêu cấp mỹ nữ gì nhưng làm khuôn mặt tươi cười cũng có sao a.

“Ta là nữ nhân của hắn, bắt quá nói thật, mười bảy năm qua tên hỗn đản này vốn không coi ta là nữ nhân của hắn, trong mắt hắn chỉ có Nhược Nhan tỷ.” Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

“Võ lâm đệ nhất mỹ nữ Mộ Dung Nhược Nhan?” Ách, tỷ tỷ là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, ta cùng nàng thật đúng là không cùng một cấp bậc a.

“Ta bất kể nàng đệ mấy mỹ nữ, nàng nếu là đệ nhất cao thủ võ lâm thủ ta mới bội phục.” Trách không được Mộ Dung Ý Vân không được hoan nghênh, có tỷ tỷ vĩ đại như vậy nàng đương nhiên cái gì cũng không phải rồi. Xem tỷ tỷ yếu đuối như vậy, so sánh với nàng nhất định thua, luận võ công cũng quên đi. Tuy rằng võ công của ta cũng không tệ, may ra có thể đối phó cao thủ hạng ba. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

“Mộ Dung Nhược Nhan là nữ tử duy nhất trong thập đại cao thủ, chẳng lẽ cô nương không bội phục nàng?” Hoàn toàn không còn gì để nói, ngay cả tỷ tỷ cũng như vậy? Thập đại cao thủ, thực hoài nghi mình nghe lầm a.

“Này, trước tiên là nói về người a, người đến nơi này làm gì? Nghe giọng điệu có vẻ người rất bội phục tỷ tỷ, có phải muốn chiếm tiện nghi tỷ tỷ ta hay không?” Sắc lang, vừa thấy đã biết không là thứ gì tốt. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGoi.com

“Không phải, ta tìm Mộ Dung cô nương khiêu chiến.”

“Khiêu chiến? Người một đại nam nhân lại đánh nữ nhân, người không ngược sao? Muốn đánh nàng thì đánh ta trước.” Nhảm chán, đánh đánh giết giết có gì thú vị.

“Quy tắc giang hồ, nếu muốn đứng trong thập đại cao thủ phải đánh bại một người trong đó. Tỷ tỷ người vừa vận đứng thứ mười, ta tìm nàng khiêu chiến không có gì không đúng hết.” Hân, có mà thấy nàng là nữ nhân nên dễ khi dễ a.

Ta tròn mắt nhìn hân: “Thiết, không phải là thấy tỷ tỷ của ta là nữ nhân, dễ khi dễ, còn vô nghĩa như vậy, trừ bỏ tỷ tỷ của ta còn có chín nam tử, người sao không đi đánh a? Sợ cứ việc nói thẳng, nhìn người như vậy, còn muốn làm thập đại cao thủ? Ta thấy là người đã sớm tìm lỗ nào mà chui vào đi.”

“Ta sẽ tìm bọn họ khiêu chiến, bắt quá tìm lệnh tỷ trước.”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy, nói trắng ra là chính là sợ bọn họ, tìm tỷ tỷ của ta khai đao a. Nể tình người đã cứu ta, ta sẽ không gọi người, thừa dịp hiện tại chưa bị phát hiện, người đi nhanh đi.” Kỳ thật ta sợ hân sinh khí mà một đao giết ta. Điều là bởi vì ta tiện miệng, không nói ra lời hay.

“Mau.. Mau.. Ta thấy hân chạy bên kia.” Một đợt tiếng bước chân, mơ hồ có thể thấy ánh đuốc sáng.

“Này, tới bắt người.”

Hân không nói gì, xoay người muốn chạy, ta vội hỏi: “Đứng lại, người đi đâu? Ta biết người lợi hại, chính là bởi vì ta sắp xuất giá, có rất nhiều nhân sĩ võ lâm ở nhà ta, ta sợ người không là đối thủ bọn hân.” Ta vì cái gì quan tâm hân như vậy? Rất đơn giản, ta muốn lợi dụng hân mà thôi.

Ta chỉ chỉ giường: “Đi lên.”

“A?” Ngay cả đại khối băng cũng bị ta dọa tới rồi. Nữ tử hào phóng như thế chỉ sợ hân chưa bao giờ thấy qua.

“A cái gì a? Đi lên cho ta, ta tốt xấu cũng là tiểu thư Mộ Dung gia, bọn họ không dám lục soát giường của ta.” Ta vừa nói vừa cởi áo khoác, mắt thấy ánh lửa càng ngày càng gần, hân đành phải thật sự chạy đến trên giường.

“Nhị tiểu thư, người không sao chứ.” Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Quần áo cổ đại quần áo chính là phiền toái, ta cởi nửa ngày không xong. Ta chuẩn bị cởi hoàn toàn, nói như vậy cho dù Mộ Dung Nghĩa tiến vào, gặp cánh tay ta lộ ở bên ngoài sẽ không ép ta đứng dậy.

Ta nhanh chóng xóc chân lên tiến vào: “Không có việc gì, các người kêu la cái gì, còn không cho người ta ngủ, cút ra ngoài cho ta.” Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGoi.com

“Tiểu thư, thủ vệ Tư Quá Hiên đều bị đánh hôn mê, tiểu nhân nghi hắc y nhân kia xông vào. Các phòng khác đều đã bị lục soát, chỉ có phòng của tiểu thư... Tiểu nhân sợ hân làm tiểu thư bị thương.” Ngụ ý chính là hân nhất định ở chỗ ta, tối hôm nay ta gặp phải đại phiền toái a. Ta đột nhiên nghĩ lại, nếu để cho bọn họ lục soát bắt được người này, ta không phải sẽ thành nữ tử không trinh tiết. Tên họ Giang kia sẽ không muốn ta, ta sẽ không phải gả.

“Cút cho ta, ta đang ngủ đâu.”

Ta dùng cánh tay chọc học hân, nhỏ giọng nói: “Thương lượng với người một việc, có thể cởi quần áo hay không?” Đừng hiểu lầm, tuyệt đối không muốn chiếm tiện nghi của hân. Hân cùng khôi băng giống nhau, là đẹp hay là xấu ta cũng không biết.

“...” Hân rất là kinh ngạc, nữ nhân như ta vậy tuyệt đối chưa thấy qua.

“Đừng hiểu lầm, nếu bọn họ lục soát ra một nam nhân trên giường ta, hơn nữa chúng ta hai quần áo không chỉnh, truyền ra ngoài ai còn còn muốn lấy ta, ta sẽ không phải gả đi nữa. Nếu người chạy cũng không sao, nếu bị bắt được, người liền thừa nhận ta quyến rũ người. Hai chúng ta thường xuyên ở trong này hẹn hò, hơn nữa đã có vợ chồng chi thực. Yên tâm, ta chỉ mượn người làm có để không gả đi được, sẽ không quán quít lấy người.” Chú ý ngụ như vậy, trừ bỏ ta ai còn có thể nghĩ ra. Ta là người hiện đại, sớm hay muộn cũng phải đi về, gả đi được hay không gả được không liên quan gì tới ta. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGoi.com

Hân lạnh lùng nói: “Người đã cứu ta, nếu người thật sự muốn đào hôn, ta cướp tân nương là được, người sao phải làm bại hoại danh tiết mình như vậy.”

“Hân, được rồi, trốn cũng tốt.”

“Tiểu thư, chúng ta phải vào, xin thứ cho tội.” Trong lúc chúng ta đang thương lượng đám người này cũng bắt đầu không chờ được, vừa dứt lời cũng đã vào phòng.

Ta chỉ mặc một chiếc yếm nhỏ, cánh tay trắng như tuyết lộ ra bên ngoài. Ta cố ý kêu to: “A.... Các người là đám sắc lang, cút ra ngoài cho ta. Ta chưa mặc quần áo, các người tiến tới làm gì.” Ta vừa nói vừa đem chân ôm chặt trước ngực.

Người đứng đầu vội hỏi: “Tiểu nhân biết lỗi.” Nói xong vội lùi đám người kia ra ngoài, lập tức khoá cửa lại.

Ta lớn tiếng nói: “Con mẹ nó, thói đời gì thế, ngủ cũng không yên.”

Qua một hồi lâu, xác định đã an toàn, ta nhỏ giọng nói: “Đứng lên cho ta, muốn ngủ sao? Đây là giường của ta.” Ta lại có thể đem một nam nhân xa lạ đẩy lên giường mình, thật là mất mặt.

Ta đứng lên mặc xong quần áo trước, cười nói: “Đứng lên cho ta, bọn họ đều đi rồi.”

Hắn từ trên giường đứng lên, trên sàng đan (=ga giường) màu hồng phấn có một vết máu đỏ sẫm, hắn bị thương nga.

“Này, người bị thương ở đâu?”

Hắn ho khan vài tiếng nói: “Không có gì, vừa rồi bị cha người đã thương.”

Ta nhìn kỹ lại, vải áo trên bụng hắn có vết máu thấm ra. Vừa rồi không nói sớm, đem máu bôi lên giường ta.

Ta đem ‘thắt cổ thắt’ kéo xuống, băng bó đơn giản một chút. Vừa băng vừa mắng: “Người là tên ngu, sao không nói sớm, sàng đan của bọn cô nương rất khó giặt a.”

Hắn ngồi trên giường, đột nhiên nói: “Ta gọi là Độc Cô Hàn.” Hắn, tên lạnh như người a.

“Ta gọi là Mộ Dung Ý Vân.”

“Cám ơn Mộ Dung cô nương cứu giúp, người chừng nào thì xuất giá, ta nhất định cứu người.” Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

“Ngày mốt, gả cho một người tên là Giang Từ Ngang, người nhất định phải cứu ta.”

Độc Cô Hàn cười: “Hắn? Được.”

Hắn nói xong đã nhìn đến tú kiếm cài trên đầu ta, mới vừa chạm đến tú kiếm tay hắn đã chảy máu. Quả nhiên là người trong võ lâm a, có điểm thương thức, đây cũng không phải là cây trâm bình thường.

“Thêm vào, còn tìm tỷ tỷ của ta khiêu chiến sao, chẳng lẽ không nhìn ra được trên đầu ta chính là tú kiếm?”

“Ta biết, cho nên muốn nhìn xem, không nghĩ tới sắc bén như vậy.”

“Nhìn cái gì vậy, ít nói nhảm, đi mau, ngày mốt nhớ rõ cứu ta.” Kỳ thật mục đích của việc vừa rồi lưu của hắn chính là vậy, ha ha.

“Nhất định.” Nói xong nhảy một cái, liền đi ra ngoài theo cửa sổ trên mái nhà. Hắn, ta vẫn tìm đường ra lại không chú ý tới cửa sổ này. Kỳ thật chú ý tới cũng không dùng được, ta căn bản không có khinh công, hiển nhiên sẽ không bay ra được. Cũng bởi vì vậy, Mộ Dung Nghĩa mới để lại cửa sổ này để lưu thông không khí cho ta.

Độc Cô Hàn mới vừa đi, tỷ tỷ hấp tấp xông tới, ta đang chậm rì rì thu thập ‘thắt cổ thắt’. Tỷ tỷ quét mắt nhìn trong phòng một cái, nói: “Người thức dậy sao, màn của người sao lại thành như vậy?”

“Không có gì a, ta thắt cổ, dây thừng đứt.” Ta thản nhiên nói.

“Thắt cổ?” Thần sắc tỷ tỷ trở nên khẩn trương.

“Không phải thực sự thắt cổ, chính là nghĩ muốn dọa phụ thân, không dọa được.”

Tỷ tỷ khịt khịt mũi, nói: “Có mùi máu.” Không hổ là một trong thập đại cao thủ võ lâm, ngay cả khứu giác cũng lợi hại như vậy.

Ta hoảng sợ, vội hỏi: “Làm gì cơ, người nghĩ nhầm rồi.” Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Tỷ tỷ đi đến trước giường, lấy tay xóc chẩn lên, ánh mắt sắc bén hỏi: “Đây là cái gì?”

Ta uể oải đáp: “Hàng kỳ của nữ nhân a.” Chỉ có cách giải thích này là hợp lý nhất.

“Nói bậy, người nghĩ rằng ta không biết nguyệt kỳ của người sao?” Ách, tỷ tỷ này thật quan tâm của ta, ngay cả cái này cũng biết.

Ta không biết nói gì: “Này.. Hắn, đi ra ngoài một hồi, cho nên sẽ không quy luật.”

“Nói bậy, sao không thấy người nói người đau bụng?” Mộ Dung Ý Vân khi có kinh nguyệt thường đau bụng a? Thất bại, thất bại.

“Không nhất định mỗi lần đều đau, người không tin ta? Không là của ta là ai?” Ta chết cũng không thừa nhận, xem nàng làm sao bây giờ.

Tỷ tỷ liếc mắt nhìn ta nghi ngờ, khôi phục lạnh nhạt như xưa, nói: “Sớm đi nghỉ một chút.”

Ta cuối cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Em lên kiêu hoa

Ngày mùng tám tháng sáu âm lịch (cổ nhân không cần dương lịch) với ta mà nói là một ngày rất quan trọng, có thể nói là ngày tận thế, hôm nay là ngày ta xuất giá. Ta mới hai mươi ba tuổi, không, mười bảy tuổi, vẫn là thiếu nữ vị thành niên, tên họ Giang kia lại dám kết hôn, hẳn không sợ phạm pháp a. Hơn nữa ta đây là bị bức hôn, căn bản không nghĩ tới cảm thụ của ta, ta có nhân quyền của ta a. Sáng sớm, mọi việc trong nhà bắt đầu lu bù lên, tuy rằng ta bị giam trong phòng không thể thấy được bên ngoài nhưng có thể nghe được tiếng bước chân hỗn loạn thuyết minh bọn hạ nhân đều đang bận rộn. Ta như người ngoài cuộc, không chú ý chút nào, hôn lễ này tựa hồ không liên quan tới ta. Ta biết ta sẽ không đó (gã) ra ngoài, băng sơn (anh Hân thường được bạn Vân gọi là băng sơn = núi băng) sẽ đến cướp dâu, cho dù không đến ta cũng sẽ chạy. Ta đoán khoảng chừng gần chín giờ, một vị lão nương mang theo Hồng Tụ cùng một đồng nha hoàn vội tới trang điểm cho ta. Tốt xấu cũng phải ăn điểm tâm đã được không, đói chết ai phụ trách a.

Ta mặc cho đám người thay quần áo, vấn tóc. Khi vấn tóc còn lăm bắm mấy câu cát tường. Mà ta lại một câu cũng không nghe vào, chỉ nghĩ tới chạy trốn. Muốn đánh phấn cho ta, ma ma kia lên tiếng: “Tiểu thư, xin hãy bỏ vật này xuống.” Đang nói tới kính mắt của ta. Ta tháo kính mắt xuống, bỏ vào tay áo. Ta cận thị tận 4 độ, không thể rời mắt kính a.

Sau khi vẽ loạn trên mặt ta một trận, Hồng Tụ nói: “Tiểu thư, người thật đẹp a.” Xinh đẹp sao? Ta cẩn thận chớp chớp mắt, nữ tử trong gương có đôi môi đỏ mọng, mái tóc thật dài buông xuống ngang lưng, trên đầu cài rất nhiều trang sức quý trọng. Dưới sự kiên trì của ta, cuối cùng tú kiếm vẫn được lên tóc. Tuy rằng trang sức hơi dày đặc, trông có vẻ thô tục một chút nhưng cũng là một mỹ nữ tiêu chuẩn. Ta dụi dụi mắt, không thể tin được mỹ nữ kia là ta, thì ra ta trang điểm, không mang kính mắt có thể xinh đẹp như vậy. Nói thật, ta lần đầu tiên phát hiện dung mạo của mình cũng không phải là thực xin lỗi quốc gia. Chính là trước kia không trang điểm, không biết cách ăn mặc, đeo kính mắt, rõ ràng là mai một một mỹ nữ a. Ai, sống hai mươi ba năm cuối cùng phát hiện mình cũng không phải tệ như vậy.

Mặc xong đồ y đồ thẩm, tỷ tỷ tiến tới nhìn ta, cười nói: “Muội muội thật là xinh đẹp.” Trước kia nàng không phát hiện mà thôi.

Ta cười cười: “Cảm ơn tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta phải xuất giá, có điều gì muốn nói?”

Nàng âm thầm cười, lắc đầu: “Không có, về sau hảo hảo chiếu cố chính mình là được.”

Phủ khăn voan, đến đại sảnh cáo biệt Mộ Dung Nghĩa. Đại sảnh có không ít người nhưng ta không nhìn thấy gì. Kỳ thật ta rất muốn nhìn mấy tiền bối cao nhân này một chút, đáng tiếc là không cơ hội. Mộ Dung Nghĩa ra về tiếc hận một chút, lại răn dạy thêm vài câu, ta cứ như vậy xuất môn. Thừa dịp lúc đỡ ta lên kiệu, Mộ Dung Nhượng Nhan nhanh chóng điểm huyết đạo của ta. Ta giống như rối gỗ bị đẩy vào, ngoan ngoãn ngồi trong kiệu.

Đưa cho ta một trái táo, đoàn người cuối cùng cũng xuất phát. Mộ Dung Nhượng Nhan lấy có đưa dâu, cười ngựa theo phía sau, ta biết nàng muốn giám thị ta. Vốn sẽ tuyển Hồng Tụ làm nha đầu đi theo khi ta xuất giá, nhưng ta sẽ không gả ra ngoài cho nên ta tuyển một nha đầu không quen biết.

Mộ Dung sơn trang ở Từ Châu, mà Giang gia ở Thái Nguyên, khoảng cách giữa hai nơi khá xa. Đối với ta mà nói, càng xa càng tốt, lộ trình càng xa cơ hội chạy trốn của ta càng nhiều. Mộ Dung Nhượng Nhan này hiện tại lại không niệm tình cũ, giám sát ta còn chặt chẽ hơn cả phạm nhân. Đi hết một ngày, cuối cùng dừng lại ở một nơi quý quái nào đó ta không biết. Ta như rối gỗ bị Nhượng Nhan áp tải, đến cửa phòng nàng mới cởi bỏ huyết đạo cho ta, cười hỏi: “Mệt không?”

Ta tức giận nói: “Người thử xem có không?” Không thể động đậy lại bị đóng vào một ngày như vậy, ai cũng không chịu nổi.

“Kiên trì vài ngày, ta biết người rất khó chịu.”

“Đúng vậy, ta khó chịu. Tỷ tỷ, người thả ta đi, ta sẽ cảm tạ người cả đời!” Ta dùng ánh mắt thực thuần khiết cầu xin.

Nàng lắc đầu: “Giang đại ca không tốt sao? Tuổi trẻ tài cao, lớn lên tuần tú, người có điểm nào không hài lòng?”

“Thiết, ai quản hắn lớn lên có cái dạng gì, ta chính là không muốn gả.” Còn đây thanh niên hứa hẹn hơn, vì sao phải chọn một người ngay cả mặt cũng chưa thấy qua chứ?

“Giang đại ca là nhân vật nổi tiếng trong giang hồ, vì cái gì người không thích hắn?” Ta chính là không thích, vừa nghe đến tên của hắn ta liền chán ghét.

Ta cố ý bi ai nói: “Tỷ tỷ, có phải ta nói thật người liền thả ta đi hay không?” Nàng giám sát ta với phạm nhân còn ác liệt, trừ phi nàng có lòng từ bi, nếu không khả năng ta chạy trốn được thật sự là... số âm

“Ngươi có lý do gì không muốn lấy chồng?”

Ta thờ dài một tiếng: ” Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị nguyệt (“Đã qua bể thăm khôn còn nước, ngoài chốn non Vu chẳng có mây”– thơ Nguyên Chấn). Giang Tử Ngang mặc dù tốt, nhưng trong lòng ta chỉ có một người.” Lý do này đủ rồi đi? Ta có người mình yêu.

Nhược Nhan nhìn ta khó hiểu, “Ngươi nhiều năm không ra khỏi Mộ Dung sơn trang, cũng chỉ có vài ngày trước trốn ra ngoài vài ngày, sao có thể có người trong lòng?”

“Tình yêu chân chính thường xuất hiện trong nháy mắt.” Ta giả vờ thật sự đáng thương, còn cố ép ra vài giọt nước mắt: “Tỷ tỷ, ngươi thả ta đi, chúng ta sẽ đều cảm tạ ngươi.”

Mộ Dung Nhược Nhan do dự trong nháy mắt, sau đó lạnh lùng nói: “Không được, vô luận hấn là ai, ngươi nên quên hấn đi. Người trong thiên hạ đều biết ngươi – Mộ Dung nhị tiểu thư gả cho Giang Tử Ngang, Mộ Dung gia cùng Giang gia đều không chịu nổi sự mất mặt như vậy đâu.” Mặt mũi quan trọng hay là hạnh phúc của ta quan trọng, ai, không phải tỷ tỷ ruột chính là không tốt a.

“Tỷ tỷ, tìm cho ta chiếc đàn đi.” Tuy rằng nàng không để ta đi, ta vẫn quyết định tiếp tục cảm hóa nàng. Dùng lời không được, chuyển sang xướng (hát).

Vài tiếng sau, trong phòng ta phát ra tiếng đàn u nhã cùng tiếng ca. Vốn là muốn xướng khúc nào đó phiến tình, nào biết được tâm huyết dâng trào liền xướng 《tiểu giang hồ》, có lẽ là do xem “thần điêu đại hiệp” năm 2006 nhiều quá đi. Bất quá nói thật, thủ khúc này thực thích hợp tình huống hiện tại.

“Giang hồ tiểu ân oán liễu,

Nhân quá chiêu tiểu tàng đao,

Hồng trần tiểu tiểu tịch liễu,

Tâm thái cao đảo bất liễu, Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Minh nguyệt chiếu lộ điều điều,

Nhân hội lão tâm bất lão,

Ái bất đáo phóng bất diệu,

Vong bất liễu nhĩ đích

(Sớ Sớ: ca từ nhiều quá, tính lược, không muốn vượt quá số lượng từ.)...”(*)

(Dịch nghĩa:

Cười ân oán giang hồ

Người giao đấu, nụ cười hàm ẩn trong đường đao

Cười ngạo sự cô độc thế gian

Tâm hồn cao vợi không thể với tới

Vàng trắng chiếu sáng con đường xa hun hút

Người có thể già nhưng tâm hồn nào có già nua

Yêu không được, bỏ cũng không xong

Không thể quên những điều tốt đẹp của người.)

Ta có ý nhiều lặp lại vài lần “Yêu không được, bỏ cũng không xong, không thể quên những điều tốt đẹp của người”, ta muốn nói cho nàng cảm tình là không thể dễ dàng quên như vậy a. Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Ta ra sức biểu diễn dường như có chút tác dụng, Nhược Nhan thương tiếc hỏi: “Là từ khúc tự ngươi làm?”

Ta gật đầu, ta đây là đạo văn một cách trắng trợn.

Nàng thờ dài một hơi: “Tỷ tỷ cũng đau lòng ngươi, chính là.. ngươi vẫn nên quên đi.” Truyện Cự Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Ta lại dùng sức cổ rút ra vài giọt nước mắt, hai mắt đầm lệ nói: “Tỷ tỷ, yêu không được, phóng không xong, ta là không quên được hấn rất tốt với ta.”

“Ai?” Nhượng Nhan đột nhiên trở nên cảnh giác, nói với ta: “Không cần đi ra ngoài.” Nói xong trực tiếp theo cửa sổ đi ra ngoài, nhảy lên nóc nhà. Ta lâu rồi, cao thủ võ lâm quả nhiên không tầm thường, lỗ tai cũng thật lợi hại.

Tỷ tỷ đuổi theo ra ngoài, ta nhanh chóng thu thập đồ vật này nọ chuẩn bị chạy trốn, còn chưa ra khỏi cửa chợt nghe có người nói: ” Giang hồ tiểu, ái tiêu diêu, cầm khoát tiêu, tẩu lai đảo, ngưỡng thiên tiêu, toàn vong liễu, tiêu tẩu như phong, khinh phiêu phiêu (cười giang hồ, thích tiêu diêu tự tại, tiếng đàn thâm trầm, rượu tới thì uống, ngửa mặt lên trời cười, quên đi hết thảy, rượu buồn như con gió, nhẹ bay qua)... Cô nương thật là phóng khoáng a.” Ai? Ca từ thực sự hay như vậy sao?

“Ai?” Nói xong nhìn sang cửa sổ, rút tú kiếm cầm ở trong tay, bởi vì giọng nói từ bên ngoài cửa sổ truyền đến.

“Cô nương người đừng hiểu lầm, ta chỉ đi ngang qua nơi này, nghe tiếng ca tuyệt đẹp của cô nương nên mới đến xem.”

“Nhìn con mẹ nó, bốn cô nương hát hay ai chẳng biết, khuya khoắt chạy đến đây chắc chắn không có ý tốt.”

“Này.. nghe từ khúc cô nương hẳn là tiểu thư khuê các đọc sách hiểu lễ nghi, vì sao thô lỗ như vậy?” Thô lỗ thì làm sao, ta vốn là ác nữ.

“Thiết, ai nói tiểu thư khuê các sẽ đều làm bộ làm tịch, nói cho người bốn cô nương là nhị tiểu thư Mộ Dung gia.” Vốn không muốn thừa nhận. Trong lúc đang nói chuyện, cửa sổ chưa cài chốt bị một trận gió mở toang, gió mát thổi tới trên người ta, mái tóc đang thả bay lên, quần áo hơi hơi lay động. Chưa đeo kính mắt, vẻ thần nhiên trên mặt có vẻ cao quý thanh lịch. Có lẽ giờ khắc này là thời điểm ta xinh đẹp nhất trong đời, nhưng là ta cũng không biết, ở trong tiềm thức, ta vẫn là sũu nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cướp dâu

Tuy rằng cận thị nhưng ta vẫn thấy rõ ràng ngoài cửa sổ có một người, nếu không làm thì hẳn hẳn là dễ nhìn. Bởi vì hẳn cách ta không xa lắm, cảm một thanh kiếm trong tay, đứng bên ngoài cửa sổ. Người cô đại chính là ăn quá nhiều a, không có việc gì đứng phía ngoài cửa sổ làm gì. Ta liếc mắt nhìn hẳn, nói: “Thèm vào, nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ a.” Bởi vì cảm xúc trong mắt hẳn có thể gọi là kinh diễm. Ai, ta có chút lằng lằng, sống hai mươi ba năm, lần đầu tiên có người dùng loại ánh mắt này nhìn ta.

Hắn cuối cùng cũng chú ý tới hành động luống cuống của mình, xấu hổ nói: “Tẩu phu nhân hữu lễ.” Tẩu phu nhân, một tiếng xưng hô này thiếu chút nữa hù chết ta.

Ta buồn bực hỏi: “Người là ai? Tẩu phu nhân là ai?”

“Tại hạ Y Dục Thành, thay Giang đại ca đến bảo hộ tẩu phu nhân.” Là do tên bệnh thần kinh muốn lấy ta phải tới? Ta ngắt. Lại một cao thủ đến, ta trốn như thế nào a? Độc Cô Hàn, tiểu tử chết giẫm nhà người ở đâu vậy, mau tới cứu bốn cô nương.

Ta khinh bỉ hẳn: “Nếu là như thế, người chạy đến bên ngoài cửa sổ làm gì? Còn lên nghe ta xướng?” Đem ta làm nữ ca sĩ a? Biểu diễn miễn phí sao? Ta đây là dùng để cảm hóa Mộ Dung Nhượng Nhan không tâm không phé (phối) kia.

“Tẩu phu nhân hiểu lầm, ta cùng với Mộ Dung cô nương đã hẹn trước sẽ gặp nhau ở đây, vừa nãy nghe được từ khúc của tẩu phu nhân rất ý tứ, nhất thời tò mò nên đến xem. Không nghĩ tới là tẩu phu nhân, là Dục Thành mạo phạm” Tỷ tỷ ta đã an bài tốt sao, ta ngắt. Y Dục Thành? Chính là Y thần y, Y trang chủ cái gì Bách Thảo sơn trang trong truyền thuyết kia. Mặt mũi ta quả không nhỏ a, kết hôn liền biến thành vật duy trì cân bằng cho tam đại thế gia trong võ lâm (Sờ Sờ: vô nghĩa, người thuộc đệ nhất thế gia, gả cho đệ nhị thế gia, dù có chống đỡ không nổi cũng đã có hai đại danh gia duy trì người!)

Ta không kiên nhẫn khoát tay: “Đừng gọi không tự nhiên như vậy, bây giờ còn chưa kết hôn đâu.” Nếu hẳn biết ta đang cân nhắc đào hôn sẽ không khách khí như vậy với ta. Tẩu phu nhân? Ta còn chưa gả a, hiện tại kêu còn sớm.

“Tẩu phu nhân sớm nghỉ ngơi một chút đi, ta đi tìm Lạc Lạc cùng Mộ Dung cô nương trở về.” Không rõ hẳn nói cái gì, ta tức giận đóng cửa “cạch” một tiếng.

Chỉ trong chớp lát, lão tỷ đã trở lại, phía sau còn đi theo một nam một nữ, nữ tử kia ta không biết nhưng nam tử chính là Y Dục Thành – kẻ vừa rồi đứng ngoài cửa sổ.

Khi bọn họ thấy ta phòng chừng sợ tới mức tim đập trật một nhịp, nguyên nhân rất đơn giản, ta hiện tại giống quý a. Y Dục Thành vừa đi, ta lấy đồ trang điểm ra, trát lên n lớp phấn, n lớp son, lông mi tô thật đậm, môi tô vừa dày vừa đỏ, trông không khác gì nữ cường thi. Nếu tới đón tân nương tử, hẳn là sẽ không chỉ có Y Dục Thành mà còn có những người khác. Ta muốn bôi xấu chính mình, trực tiếp dọa cho tiểu tử họ Giang kia sợ tới mức không dám thú (cười) ta.

Tỷ tỷ cùng Y Dục Thành ngạc nhiên nhìn cách ăn mặc của ta, vị nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp kia lại là vẻ mặt khinh bỉ nhìn ta. Phải, chính là khinh bỉ, tốt nhất đến nói tai tên họ Giang kia rằng ta không bố như thế nào, thấp kém như thế nào.

Ta vút cho họ một ánh mắt rõ như ban ngày: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a?”

Tỷ tỷ bắt đầu cười nói: “Muội muội, vị này chính là...”

“Bách thảo sơn trang Y Dục Thành, sớm biết.” Ta thuận miệng thản nhiên nói. Tiểu tử, đừng đem bộ mặt thật của ta tiết lộ đi ngoài. Nếu không ta K người.

Y Dục Thành cười nói: “Tẩu phu nhân hảo, vị này chính là xá muội muội Lạc Lạc.” Hắn lại nói với Y Lạc Lạc: “Lạc Lạc, còn không bái kiến tẩu phu nhân.”

Nữ tử kêu Lạc Lạc kia liếc mắt nhìn ta một cái tỏ vẻ khinh miệt, cất giọng lạnh như băng: “Nàng không xứng.” Nói xong vẫy vẫy tóc mà đi. Nàng khinh thường ta, ta còn khinh thường nàng đâu.

Y Dục Thành ngưng ngưng nói: “Tẩu phu nhân, tiểu muội không hiểu chuyện, thỉnh tẩu...”

“Ít nói nhảm, về sau kêu Ý Vân hoặc là Mộ Dung cô nương, đừng kêu tẩu phu nhân.” Ta cắt ngang lời hắn, nghe thấy ba chữ này thật phiền.

Mộ Dung Nhược Nhan lập tức nói: “Y đại ca, tiểu muội muội nhanh mồm nhanh miệng, người đừng để ý.”

Ta khinh bỉ hắn: “Hai người muốn nói gì đi ra ngoài nói, ta muốn đi ngủ.”

“Y đại ca, sớm nghỉ ngơi một chút.” Mỹ nữ phong phạm (phong độ, khí phách) thời điểm nào cũng phải bảo trì tốt như vậy. Người như ta cả đời cũng sẽ không học được a.

Ta còn nghĩ đem bọn họ tổng ra ngoài, sau đó bỏ trốn mất dạng, tỷ tỷ này lại như cái bóng, thời khắc đều đi theo ta, bản cô nương thật sự là mệt a.

Sáng sớm hôm sau, đội ngũ đưa thân (đưa dâu) tăng thêm hai người, Y Dục Thành, Y Lạc Lạc. Nữ tử kêu Y Lạc Lạc kia luôn luôn như có không vừa ý ta, giống như ta cùng nàng có thù tám đời vậy. Y Dục Thành cũng không tệ lắm nhưng ta không có hảo cảm đối với hắn. Vốn nghĩ sẽ có rất nhiều người đến nghênh đón, không nghĩ tới chỉ có hai người này.

Tỷ tỷ không khác gì cái bóng gắn chặt lấy ta, sau lại thêm Lạc Lạc kia, ngoại trừ đi WC, còn lại ta không thể rời khỏi tầm mắt bọn họ. Cho dù đi WC, tỷ tỷ cũng sẽ ở bên ngoài chờ ta. Ban ngày khi đi đường, tỷ tỷ liền điểm huyết đạo của ta, ta quả thực là con rối bằng gỗ a.

Về trang điểm tỷ tỷ thật ra cũng không ngăn cản ta, ta vẫn giả quý như cũ, làm hại Y Lạc Lạc kia cho rằng ta thực sự lớn lên mang bộ dạng này. Quên đi, muốn hiểu lắm liền hiểu lắm đi.

Dọc theo đường đi, ta thực không có tìm được kẻ hờ nào bỏ chạy. Tên chết tiệt Độc Cô Hàn kia không biết chết chỗ nào rồi, sao còn chưa xuất hiện. Đã đi n ngày, cũng sắp tới nơi, nếu hắn không đến ta sẽ chết a. Nếu thật sự phải già, lúc bái đường ta trực tiếp tự sát là được.

Ta đang ở bên trong kiệu, ôm trái táo đã héo rũ kia ngủ gà ngủ gật, nước miếng cũng chảy ra ngoài.

“Ai?” tên Y Dục Thành kia đột nhiên la lên, ta lập tức tỉnh lại.

Ta nhanh chóng vén rèm lên, thấy mười mấy hắc y nhân đứng giữa đường, tỷ tỷ nắm chặt bảo kiếm trong tay, Y Lạc Lạc cũng xiết chặt kiếm. Truyện Cực Phẩm Khí Phụ copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGiới.com

Người đứng đầu nhóm người kia nói: “Giao Mộ Dung cô nương ra đây?” Cướp a, cướp sắc a.

Tỷ tỷ cười lạnh: “Hừ, người nói giao ta liền giao sao?”

“Phi Hà tiên tử, thức thời thì đem Mộ Dung cô nương giao ra đây.” Ngoại hiệu của tỷ tỷ là Phi Hà tiên tử? Thật là một cái tên mỹ lệ nga.

Y Lạc Lạc nói: “Ít nói nhảm, sát.” Nói xong đã thi triển khinh công vọt tới trước đám người, một bóng dáng màu tím đứng giữa đám người mặc đồ đen rất nổi bật. Ngay sau đó, tỷ tỷ cùng Y Dục Thành bắt đầu đánh nhau với đám người kia, hai bên đánh loạn thành một đoàn.

Trong lúc không ai để ý một người đã đi tới trước mặt ta, ta đang định lấy tú kiếm xuống chợt nghe hắn nói: “Cô nương chính là Mộ Dung Ý Vân?”

“Đúng vậy, làm sao?” Không giống như có ác ý.

“Cô nương, tại hạ phụng mệnh giáo chủ tới cứu cô nương, thỉnh cô nương theo ta.” Giáo chủ? Độc Cô Hàn?

“Các người giáo chủ là ai a?” Đại khối băng là giáo chủ, hắn giống sao?

“Cô nương, giáo chủ chúng ta tên Mộc Hàn.” Trong lòng ta biết đó chính là đại khối băng, không biết hắn vì sao còn nói cho ta một cái họ giả. Người trong giang hồ đều rất kỳ quái, có lẽ đều có nguyên nhân riêng. Không muốn nói cũng được, tùy hắn.

“Đi thôi.” Ta vội vàng chui ra khỏi kiệu, muốn đi cùng hắn.

Có người hỏi, người bị điểm huyết đạo, sao đi được? Hắc hắc, rất đơn giản, Mộ Dung tỷ tỷ mỗi lần đều điểm huyết ta cùng một chỗ. Gần đây thông minh hơn, ta đặt tám gỗ nhỏ dưới chỗ đó, điểm đi, có điểm một trăm lần cũng không điểm tới huyết a.

“Yêu nhân ma giáo, muốn cướp muội muội ta có ý đồ gì? Có giỏi thì thả nàng ra.” Chúng ta đều không tự chủ được quay sang nhìn tỷ tỷ, chỉ thấy toàn bộ đám người kia đều bị điểm huyết, không thể động đậy gì, ngoài ra còn có mấy gia đình đi theo hộ tống đang đặt đao trên cổ bọn họ. Đại khối băng, người phải vài tên đắc lực tới cứu ta có được không? Sau đó ta mới biết được, Y Dục Thành, Mộ Dung Nhượng Nhan đều thuộc hàng thập đại cao thủ, liền ngay cả Y Lạc Lạc cũng không phải nhân vật đơn giản, võ công cũng không kém Mộ Dung Nhượng Nhan, bọn họ không đánh lại được mới thực bình thường.

Người đang muốn dẫn ta đi hiển nhiên đang do dự, cắn răng một cái nói: “Đi.”

“Khoan đã...” Ta giữ chặt người nọ. Những người này là tới cứu ta, ta không thể bỏ lại bọn họ.

Ta bình tĩnh nhìn Nhượng Nhan: “Tỷ tỷ, thả bọn họ, bọn họ không phải đến hại ta.”

Cách nói của ta hiển nhiên đã dọa tới tỷ tỷ, Y Dục Thành cũng không hiểu gì.

“Tỷ tỷ, thả bọn họ, chỉ cần ta không theo bọn họ đi, bọn họ sẽ không dẫn ta đi.” Ta chạy tới trước mặt tỷ tỷ, đẩy kiếm nàng đang chỉ vào tên hắc y nhân kia ra.

“Người điên sao?” Tỷ tỷ nhìn ta khó hiểu.

Ta hét lên: “Phải, ta điên rồi, ta bị bức điên rồi, ta có người ta thích, vì cái gì phải gả cho một nam nhân ta không biết.”

“Ý Vân.” Y Dục Thành cùng tỷ tỷ đều không còn gì để nói.

Ta đi đến bên cạnh cổ kiệu, rút cây trầm trên đầu, roi nước mắt, giọng nói ai oán: “Đem vật này giao cho hắc, người nói cho hắc, các người đã hết sức, chỉ là hai chúng ta hữu duyên vô phận. Nếu như có kiếp sau, Mộ Dung Ý Vân vẫn muốn cùng một chỗ với hắc.” Vốn là không chảy nước mắt, để cho phiến tình, ta dùng sức nhéo mạnh vào đùi, đau tới mức rớt nước mắt.

Người nọ bị ta làm cho mê mẩn, cầm ngọc trầm không biết làm sao.

Ta quay đầu lại, lại rút cây trầm tiếp theo, nhắm ngay cổ mình: “Thả bọn họ, nếu không ta liền chết ở đây.” Ai, hôm nay nháo như vậy, đại danh Mộ Dung Ý Vân ta thật đúng là truyền khắp giang hồ a. Bất quá ta chính là muốn hiệu quả này.

Nhượng Nhan do dự, ta dùng một chút lực, có máu chảy ra, “Thả bọn họ.” Đau chết mất, ta cũng không muốn tự sát a, chỉ muốn nhìn xem ta có bao nhiêu phân lượng.

Mọi người gặp như ta vậy, đành phải ngoan ngoãn thu binh khí. Tên đang cầm cây trầm của ta: “Cô nương quả nhiên là hào kiệt nữ nhân, trọng tình trọng nghĩa, Tật Phong bội phục.”

Mộ Dung Nhượng Nhan biến sắc, sau đó cười nói: “Tật Phong hộ pháp tự mình ra tay, muội muội ta thật là có phân lượng.”

Tên tự xưng là Tật Phong không để ý tới nàng, nói với những người đó: “Đi.”

” Ân tình của giáo chủ phụ nhân chúng ta ghi nhớ trong lòng.” Những người đó ở trước khi đi còn để lại một câu như vậy, ta lúc nào trở thành giáo chủ phụ nhân? Như vậy cũng tốt, không cần giải thích.

Đại khối băng tuy rằng không cứu được ta, nhưng gây náo loạn một hồi như vậy, phỏng chừng Giang Tử Ngang sẽ không muốn ta nữa, tóm lại ta đạt được mục đích. Theo thái độ của tỷ tỷ, xem ra đại khối băng cái gì giáo kia hẳn là bị một đám gọi là chính nghĩa chi sĩ này phê phán là ma giáo. Việc này truyền ra Mộ Dung Nghĩa cùng Giang Tử Ngang nhất định sẽ rất mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nhiệm vụ của Thời Không đại thần

Lúc tỉnh lại đã là buổi tối. Ta phát hiện mình đang nằm ở trong rừng cây, mắt hoa đầu choáng, đờng hiểu lắm, ta chính là đang đói. Nếu ta nhớ không nhầm, ta đã một ngày không có ăn gì. Nhìn lại trên người, quần áo đã đổi một thân vàng rực, hi phục sớm bay đi đâu không biết. Tú kiếm, ta nhanh tay sờ sờ, may mắn dù trang sức trên người mất sạch nhưng tú kiếm vẫn ở đó. Ta phát hiện mắt ta nhìn rất rõ, kính mắt của ta vẫn còn, Mộ Dung Nhượng Nhan cũng còn lương tâm, không lấy đi kính của ta.

Hiện tại, ta một thân một mình, không có cái gì để ăn, đói chết đi được!!

Ta ngồi dưới đất, lẩm bẩm nói: “Thời Không đại thần chết tiết, lão tử ta hiện đói quá, đừng thấy chết mà không cứu nhá.” (nguyên văn là một câu chửi, tại hạ mạn phép dịch quá đi >.<)

“Tiểu nha đầu, ngươi cho lão nhân ta là gì, tiền lương cũng muốn cấp.” Một thanh âm u linh quỷ dị chọt vang bên tai, ta ngẩng đầu lên, chọt thấy một khuôn mặt khô gầy, ta sợ tới mức lùi ra sau từng bước. “Ngươi là ai? Sao xuất hiện ở trong này?”

Lão nhân kia cười cười. “Nha đầu chết tiết, không nhớ sao?”

Lão nhân một thân ăn mặc quần áo hiện đại, tóc ngắn, áo Tôn Trung Sơn, dường như đã cũ kĩ. “Ngươi... chính là người đã bán kiếm cho ta, chính là Thời Không đại thần.”

Lão nhân cười nói: “Đừng vậy, nha đầu chết tiết nhớ ra rồi à.”

“Thời Không, ngươi cho ta cái thân phận gì? Vừa đến nơi này liền bị giam lỏng, trực tiếp bị gả đi. Nếu không phải bốn tiểu thư thông minh, hiện tại sớm đã là oán phụ.”

“Ý Vân, đừng xúc động như vậy, nghe ta nói.” Hắc cười nói: “Ta tin tưởng lấy sự ti bi vô sỉ, vô sở vô cầu này, tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn bị người ta bài bố, ta mới có thể yên tâm cho ngươi tới đây.” Ta ti bi vô sỉ? Cái này đáng để khoa trương sao?

Ta trừng mắt liếc hắc một cái. “Ngươi mới ti bi vô sỉ, còn có, ngươi bảo ta tìm cái kiếm rớt cuộc là như thế nào? Ngươi không nói sao ta có thể tìm?”

Lão nhân cười ha ha nói: “Hiện tại, ta nói cho ngươi biết lai lịch của Long Ngâm Phượng Vũ. Long Ngâm kiếm, Phượng Vũ kiếm, nguyên là một đôi. Năm đó ta còn chưa phải là Thời Không đại thần, vốn là một cao thủ luyện kiếm, sư muội cũng chính là nữ nhi của sư phụ ta, cũng giống ta rèn ra một thanh bảo kiếm. Chúng ta từ nhỏ đấu đi đấu lại, ai cũng không chịu thua. Ta rèn ra Long Ngâm, nàng rèn ra Phượng Vũ. Long Ngâm Phượng Vũ đúng thật là thiên hạ vô song, chém sắt như chém bùn, thực là bảo kiếm, nhưng sư phụ nói thiếu linh tính. Vì thế sư phụ đem Long Ngâm Phượng Vũ đặt cùng nhau, một lần nữa tái luyện, lại lấy máu của ta và sư muội tưới trong đó, tự nhiên có linh tính, ta cùng sư muội cũng sinh ra cảm tình, cuối cùng kết thành phu thê.” Thật lãng mạn, thật romantic a!!!

Ta nhú mày. “Ngươi nói đồ vật này kêu Phượng Vũ?” Tên thật khó nghe.

“Đúng, trong tay ngươi, chính là Phượng Vũ.”

“Vậy ý ngươi là Long Ngâm Phượng Vũ một đôi, cho nên ta có Phượng Vũ, liền nhất định có thể tìm được Long Ngâm?” Ước chừng hắc là chủ ý này.

“Đúng là như vậy, ta cùng thê tử bên nhau mấy trăm năm, đã sớm tâm ý tương thông.” Kiếm cũng tâm ý tương thông, quả là lời nói vô căn cứ.

Ta liền đứng lên, còn nhìn kĩ Thời Không đại thần: “Ta như thế nào cũng không cảm ứng được? Hay là không hề có Long Ngâm? Ngươi vẫn nên đem ta trở về đi thôi.”

Thời Không đại thần trở về chỗ cũ nói: “Tuyệt đối không sai, rất nhiều năm trước, ta vẫn còn là một bán tiên, cùng Nguyệt Lão uống rượu. Uống rất nhiều, đem đôi kiếm cho Nguyệt Lão xem. Nguyệt Lão tự nhận rằng nhân duyên khắp thiên hạ do hắc định đoạt, không tin kiếm có thể ảnh hưởng tới tình cảm con người. Vì thế thừa dịp ta không chú ý, vứt Long Ngâm bay đến nơi này. Hắc nói muốn xem xem, chủ nhân của kiếm rớt cuộc yêu nhau như thế nào. Không nghĩ đến, nhiều năm về sau, ta lại trở thành Thời Không đại thần, có thể tùy ý xuyên không. Cho nên, ta đưa ngươi tới tìm Long Ngâm.”

Ta cẩn thận nghĩ lại lời nói của hắc, “Ngươi lúc đầu nói diện mạo của ta sẽ không ảnh hưởng tới công tác, có phải sợ ta cùng chủ nhân của Long Ngâm có tình cảm không trở về hiện đại không?” Lão già chết tiết, quả nhiên đều đã tính toán tốt.

Thời Không đại thần ha ha cười. “Ngươi đoán đúng rồi.”

“Vì sao ta phải nhận lời giúp Long Phượng hội họp.” Vì sao không đi tìm người khác, kì thực thế giới này đâu có thiếu người?

Thời Không đại thần đương nhiên nói: “Ngươi là đồ đệ của lão bà ta, mang trên mình Phượng Vũ kiếm pháp, không tuyển ngươi thì tuyển ai?”

Ta cảm giác không đúng, “Cái gì?”

Lão nhân chạy nhanh cười. “Nga, không có gì.”

“Nói, có âm mưu gì?” Ta xuất ra tư thế ác nữ. “Không nói ta liền không tìm Long Ngâm.”

Lão nhân do dự một hồi, cuối cùng cũng nói: “Aiz, lão bà của ta là người Nhật Bản, tên là Sơn Bản Huệ Tử, công tác ở địa phủ.” Ta đầu óc vang lên âm ầm, sư phụ lại là lão bà của Thời Không đại thần, còn công tác ở địa phủ?

“Nàng... là lão bà của ngươi?” Ta có điểm đau đầu, thực không dám tin tưởng.

Hắc gật đầu. “Lão bà của ta không cam lòng để Long Ngâm Phượng Vũ thất truyền, một lòng muốn tìm truyền nhân. Vì thế đến một trung tâm võ thuật làm lão sư, hi vọng có thể gặp được người thích hợp. Năm năm trước, nàng gặp ngươi, liếc mắt một cái đã thấy ngươi thích hợp làm đệ tử.” Trời ơi, thế

là một cái liếc mắt liền vút ta tới đây sao, dạy ta cái kiếm pháp kia, nguyên lai là ‘Phượng Vũ’.

“Này, đùa giỡn ta tới như vậy, sư phụ có phần tham gia?” Ta nghi hoặc, nàng là người ta tin nhiệm nhất, vì sao gạt ta?

Thời Không đại thần thở dài, “Nàng không biết ta đem đồ đệ yêu quý của nàng về thời cổ đại. Long Ngâm kiếm mất tích, ta vẫn không dám nói cho nàng, nàng biết liền li hôn với ta, hiện đại một ngày, nơi đây mười năm, ta là trộm Phượng Vũ của lão bà, gạt nàng đem người đùa bỡn đó. Ý Vân a, người xem xem, ta thực đáng thương, vì ta, cũng vì sư phụ của người, người phải cố gắng tìm.”

Ta giống như cười muốn gập bụng, nói: “Thời Không đại thần, thì ra là thế a. Bất qua ta hiện tại tuy có võ công, nhưng ta một chút nội lực cũng không có, người bảo phải làm sao bây giờ?” Lúc cần xảo trá thì tuyệt không được lưu tình.

“Yên tâm, một tháng trước, ta cũng phái một người từ hiện đại đến tìm. Hiện giờ người đã đến rồi, hắn cũng có thể trở về. Chỉ cần người tìm được hắn, làm cho hắn đem võ công truyền thụ cho người. Hiện đại một tháng, nơi đây đã muốn ba mươi năm. Hắn hiện đã hơn năm mươi tuổi, nội lực thâm hậu, chỉ cần truyền cho người, thì người chính là cao thủ.” Nói xong lời cuối, Thời Không đại thần đắc ý nhướng mi.

Ta lập tức tươi cười. “Làm sao ta tìm được hắn?” Ta nếu học được công lực thâm hậu, trở lại hiện đại chính là tuyệt đỉnh cao thủ, thiên hạ vô địch, ai dám tranh phong.

“Người tự mình tìm đi, thiên cơ bất khả lộ.” Hắn dúi vào tay ta một thỏi vàng. “Đừng đói chết, đói chết thì lão bà của ta liền chuẩn bị li hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Ta cũng là danh nhân

Tìm kiếm cái gì a, trước mắt vẫn là phải bãi bỏ việc kết hôn lại rồi tính sau, ai dám khẳng định Mộ Dung Nhược Nhan là người tốt, vì mặt mũi có thể giết ta không chừng. Kính mắt, đồ vật này, nhất định đã trở thành dấu hiệu duy nhất của ta. Hay là cái nam trang, hoặc là dịch dung cũng không có khả năng, chỉ có biện pháp tìm được người đồng chí hiện đại kia. Ta không đeo kính mắt thì một thước trước mặt đều thấy mờ mờ, ba thước thì tạm có thể nhìn rõ. Nghe ý tứ của Thời Không đại thần, xem ra đồng chí hiện đại cũng không tồi, hi vọng hắn có thể nhanh đến giúp ta. Cũng tiện hỏi thăm một chút, hướng đi trên giang hồ của ta. Trải qua mấy ngày, ta bán lực biểu diễn, ta cũng có thể gọi là danh nhân rồi a.

A, có tiếng binh khí! Tiếp theo lại nghe một thanh âm thanh thúy của nữ nhi. "Dừng tay, ta là nữ hài tử, người khi dễ ta không thấy thẹn sao?"

Ta đi tới vài bước, thấy một phần sam (váy hồng??) nữ tử cùng một hắc y nam tử, hai người cầm trong tay binh khí.

Nam nhân lạnh lùng nói: "Ta nói rồi, không biết, người còn quán lấy ta đừng trách ta hạ thủ không lưu tình."

Nàng kia không phục nói: "Hừ, nói cho ta chuyện giáo chủ các người cùng Mộ Dung cô nương chẳng lẽ lại khó vậy?"

"Không biết." Nam nhân miệng cứng như sắt nói.

"Nói cho ta, không nói còn muốn chạy. Nghe nói Mộ Dung Ý Vân cô nương vì cứu Tật Phong hộ pháp, dùng tính mạng ra uy hiếp Phi Hà tiên tử, có phải hay không?"

Có ý tứ gì? Nói có vẻ giống ta?

Nam nhân kia lạnh như băng nói: "Không thể phụng bồi, Phượng cô nương, Bách Hiểu đường mà dám nói linh tinh, đừng trách ta vô tình."

Bách Hiểu đường ư? Chính là đội chó săn của giang hồ. Hắn, thời điểm ta trở thành danh nhân, tự nhiên có người muốn lấy tin tức của ta.

Nàng ta cười châm chọc hỏi: "Hừ, Mục Hàn dám làm, còn người có phải không dám nói phải không? Nghe nói hắn cùng Mộ Dung Ý Vân thật không minh bạch, châu thai ám kết." Nào có, đó là ta nói dối mà.

"Thật bực mình, người nghe ai nói chuyện này? Bọn cô nương chính là hoàng hoa khuê nữ, đại khối băng cũng không về soi gương thử xem hắn có xứng với bọn cô nương không?" Ta nhin không được thốt lên, chờ ta phản ứng lại, đã không kịp nữa rồi. Suu suu hai tiếng, một đạo kiếm đã đặt trên cổ. Khinh công của cổ đại thực là lợi hại, ta hần phải đi học.

Nam tử hỏi: "Người là ai? Vì sao nghe lén chúng ta nói chuyện."

Ta thực không chí khí, cả người run lên.

"Ta có thể là ai? Mộ Dung Ý Vân." Vừa rồi bọn hần chính là nói đến ta mà.

Cô nương kia xem ta nửa ngày, cười nói: "Truyền thuyết nói Mộ Dung Ý Vân xinh đẹp tựa thiên tiên, người nhìn lại người coi." Ta làm sao? Cũng không đến mức phải xin lỗi quốc gia nhân dân a.

Ta tức giận mắng một tiếng: "Ta không phải là người à? Giả mạo chính mình thì được lợi gì?"

Hai người kia đánh giá cẩn thận nói: "Cô nương thực sự là Mộ Dung Ý Vân?" Nói xong liền thu đao, Phụng tiểu cô nương cũng đã thu kiếm.

"Vô nghĩa, ta đương nhiên là Mộ Dung Ý Vân. Tật Phong đâu? Còn có giáo chủ của các người, ta có chuyện muốn hỏi hân." Tuy nói không thân thiết, cũng không tính là xa lạ. Hơn nữa Tật Phong là do ta dùng tính mạng của mình để đổi lấy mạng của hân đó nha.

Phụng tiểu cô nương cao thấp đánh giá ta, nói: "Người thực sự là Mộ Dung cô nương, người làm sao xuất hiện ở đây?"

Ta buồn bực khoác tay: "Đừng nói nữa, đào hôn. Không biết trên giang hồ truyền như thế nào à? Ta cùng đại khối băng có tư tình, nên không lấy tên họ Giang kia."

Thiểm Điện nói: "Nếu người thật sự là Mộ Dung cô nương, thỉnh theo ta trở về, giáo chủ có lệnh, phái ta mang Mộ Dung cô nương trở về, Tật Phong ca cũng muốn đích thân ta ân cứu mạng của người."

"Vết thương của đại khối băng có sao không?" Đủ ngứa khí, băng hữu này đáng kết giao.

"Ý của cô nương là..."

"Cả ngày mang cái bản mặt xấu xí, trừ bỏ Mục Hân còn có ai?" Hân biết ý ta là chỉ ai, nhưng là khó mà nói ra.

"Giáo chủ bị thương?" Xem biểu tình ngu ngốc của hân. Ta thuận miệng nói: "Đúng, ngay tại buổi tối đó, hân bị trọng thương, chính bản tiểu thư băng bó, người sao lại không biết."

"Tiểu thư, Thiểm Điện quả thực không biết. Ở bài danh của Bách Hiểu đường, giáo chủ võ công thiên hạ đệ nhị, ai có thể đã thương hân." Thiên hạ đệ nhị, không tin được nha. Hân là thiên hạ đệ nhị còn chạy đến nhà tìm tỷ tỷ ta khiêu chiến? Ăn nhiều không có việc gì làm sao?

"Hân nửa đêm canh ba chạy đến nhà của ta, không cẩn thận bị cha ta đã thương."

"Mộ Dung cô nương, người nói Mục giáo chủ đêm đó chạy vào nhà người, bị Mộ Dung tiên bối đánh bị thương, hơn nữa người còn tự mình giúp hân băng bó?" Phụng tiểu cô nương sáp miệng.

Ta nghĩ cũng không cần nghĩ nói: "Đúng thế." Vốn chính là thế.

"Nói như vậy, Mục giáo chủ đã vào phòng của người?" Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói, tự nghĩ không ổn.

"Là như vậy, nhưng mà chúng ta trong lúc đó trong sạch. Đừng hiểu lầm, về phần các người vừa nói, là ta cố ý dọa Nhượng Nhan tỷ. Mục đích chính là muốn nàng đồng tình, cũng vì thế đem thanh danh của mình phá hư, để họ Giang không dám cưới ta nữa." Đối với Phụng phóng viên, ta chỉ biết nói tình huống thật.

Đang định mở miệng, Thiểm Điện chợt nói: "Phụng cô nương, Mộ Dung cô nương cùng tại hạ xin cáo từ trước."

Ta liếc hân một cái nói: "Trở về nói cho giáo chủ các người, hiện tại ta rất an toàn, làm cho hân yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không gả cho cái tên hỗn đản kia. Hiện tại ta có việc, không thể cùng người trở về. Hôm nào rảnh rồi, ta lại đi báo phỏng, liền như vậy đi. Đúng rồi, nếu ta bị Mộ Dung gia bắt trở về, bảo hân tới cứu ta lần nữa."

"Cô nương..." Thiểm Điện muốn gọi ta, ta đã chạy ra xa cách cả trăm thước.

"Mộ Dung cô nương, ta là phóng viên của Bách Hiểu đường — Phụng Thanh Hà, người từ từ đi." Phụng tiểu cô nương ở phía sau gọi lại.

"Ai nha, không không." Phóng viên thực là phiền toái. Từ từ... phóng viên? Cổ đại? Có từ này sao? Thời Không đại thần nói hiện có một vị đồng chí ở đây đã bao năm. Có thể hay không, hân cùng Bách Hiểu đường có quan hệ. Phải biết rằng, hỏi thăm tin tức nhanh nhất là bát quái bang phái.

"Mộ Dung cô nương." Ta đang nghĩ ngợi, Phụng tiểu thư đã ở trước mặt ta.

Ta vội hỏi: "Phóng viên? Từ này ai dạy cho người?"

Phụng Thanh Hà nói: "Sự phụ của ta."

"Sự phụ của người là ai?" Ta tiếp tục hỏi.

"Sự phụ của ta trong chốn giang hồ rất nổi tiếng, chính là Bách Hiểu Sinh, người không biết sao?" Bách Hiểu Sinh, liệu có phải là kẻ đồng đội kia?

Ta tới gần Phụng Thanh Hà, nói: "Muốn biết ta cùng Mục giáo chủ ra sao không?"

"Đương nhiên muốn." Hai mắt tỏa sáng, đúng là phóng viên chuyên nghiệp a.

"Không vấn đề, chỉ cần sự phụ của người tự mình gặp ta, ta nhất định nói ra, nói hết, thế nào?" Ta vừa nói vừa cười, bỗng cô nương chính là có tin tức, chẳng lẽ người không động tâm?

Phượng Thanh Hà khó xử nói: "Chỉ sợ không được, sự phụ đã nhiều năm mặc kệ chuyện giang hồ, hơn nữa không thích gặp bất kể kẻ nào, chỉ sợ..."

"Cô nương, xin hỏi sự phụ của người xuất môn từ đâu?" Ít nhất cũng có chút manh mối đi.

Phượng Thanh Hà lắc đầu, nói: "Sự phụ đến từ hải ngoại, về phần môn phái nào, hần chưa từng nói qua." Hải ngoại? Bình thường người xuyên qua phải chẳng đều thích dùng chiêu này, có manh mối.

"Sự phụ của người có võ công gì? Tỷ như, hần có nói qua Hàn Long Thập Bát Chương, cái gì Ngọc Nữ Tâm Kinh, Độc Cô Cửu Kiếm võ công linh tinh gì đó?" Người hiện đại thích khoe khoang, nhất định phải nói qua.

Kết quả, ta thất vọng. Phượng tiểu cô nương nói: "Không có."

"Có thể mang ta gặp sự phụ của người hay không, chỉ cần nhìn thấy hần, ta cam đoan cái gì cũng nói?"

Phượng Thanh Hà nói: "Không biết sự phụ có chịu gặp người hay không?"

"Ta nhất định phải gặp." Ta nhanh tay lôi kéo nàng, bắt đầu siểm nịnh.

"Vì sao mà nhất định muốn gặp sự phụ ta?"

"Không vì cái gì, bởi vì ta cảm thấy hần rất lợi hại."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đồng chí Tiểu Bạch 1

Edit: Phiêu Vân

Đi theo Phượng tiểu cô nương hỗn ăn hỗn uống n ngày, lại quay lại chốn cũ — Từ Châu, nguyên nhân cụ thể là do Bách Hiểu đường có một phân đường ngay tại Từ Châu. Nơi có võ lâm đệ nhất thế gia đương nhiên sẽ không thiếu tin tức gay cấn cho nên Bách Hiểu Sinh thường xuyên xuất hiện ở đây. Ta vào thành cứ như kẻ trộm. Ta hiện tại chính là danh nhân trên giang hồ, tất cả tin tức dọc đường đều là nói về ta. Mộ Dung lão nhân đã sớm hận chết ta a, hần nếu biết ta xuất hiện ở Từ Châu, còn không tức tốc tới giết ta sao. Về chuyện ta và đại khối băng, quả thực đã lan truyền thành n phiên bản. Tóm lại nhiều tới mức không thể đếm được, n phiên bản đều là chuyện tình giả dối hư ảo, đảm bảo là chính ta cũng chưa từng nhắc tới. Tuy nhiên, trên cơ bản mà nói đều là ta dối phong bại tục, hần không biết liêm sỉ. Mấy vị cổ nhân này thật sự là nhảm chán a, chúng ta mới chỉ có gặp mặt một lần mà thôi.

Phượng tiểu cô nương đưa ta tới một quán trà tên là Tiểu Ngao Giang Hồ, nghe nói mọi người trong quán đang bàn luận chuyện về ta. Lúc đầu nhìn đến tên này, ta thiếu chút nữa bị hù chết, hần là do vị đồng chí hiện đại kia đặt tên. Sau đó Phượng tiểu cô nương nói cho ta biết, đây là sản nghiệp của Bách Hiểu đường. Ta càng thêm xác định, sự phụ của nàng chính là bằng hữu ta muốn tìm. Trong lòng ta kích động, thiếu chút nữa thì cất lời hát vang quốc ca nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Tiểu nhị nói cho chúng ta Bách Hiểu Sinh đã ra ngoài, lát nữa mới trở về. Vừa lúc ta cũng đang đói bụng, tìm một chỗ ngồi ăn đã.

Bất quá một lúc sau, ta liền không thể ngồi yên. Bởi vì tất cả mọi người đang nói về ta, mà càng nói càng khó nghe.

Khách nhân A nói: "Không nói không biết, Mộ Dung Ý Vân kia thật sự là đẹp tựa thiên tiên sao, da thịt như tuyết (đang giăng Kim Bình Mai sao?), đôi mắt xinh đẹp, quyến rũ động lòng người. Mộ Dung Nhược Nhan được công nhận là đệ nhất mỹ nữ trên giang hồ cũng phải kém nàng ba phần, chắc chắn, ta lại không có cơ hội nhìn thấy, thật sự là đáng tiếc." Nghe hần nói xong, ta nhìn lại mình, lắc đầu. Người hần nói so với ta cách nhau mấy chục năm ánh sáng a.

"Kia còn phải nói, nếu không phải nàng xinh đẹp tựa thiên tiên, đại ma đầu sao có thể coi trọng nàng?" Rất vớ vẩn a? Ta còn chương mắt đại khối băng kia a. Ngoại trừ đẹp trai một chút thì không có ưu điểm gì, lại còn là giáo chủ ma giáo.

"Aiz, nếu Mộ Dung Ý Vân mỹ mạo như thế, sao không có tên trong bảng tứ đại mỹ nữ?" Không sai, hỏi rất hay.

Một vị đại thúc không vừa ý, hỏi tiếp: "Vị tiểu huynh đệ này là mới xuất đạo đi? Mộ Dung tiên sinh là cao nhân, nữ nhi tuyệt sắc như thế sao có thể đi khoe khắp nơi? Cũng không sợ gặp kẻ háo sắc sao? Người xem, nuôi trong khuê phòng mà còn bị Giang đại hiệp coi trọng, thậm chí là còn gặp phải giáo chủ Thiên Ma giáo, nếu nàng xuất đầu lộ diện, kia còn phải nói sao." Tên bệnh thần kinh họ Giang kia ta căn bản không biết, đại khối băng là vô tình

xông vào phòng được không. Xem thêm lát nữa, đảm bảo mấy tên này đem ta nói thành điển hình tiện phụ. (người phụ nữ đáng khinh bỉ, dễ tiện)

"Aiz aiz, có nghe nói không? Một trong tứ đại hộ pháp của Thiên Ma giáo — Tật Phong hộ pháp thân chinh đi cướp dâu, bị Phi Hà tiên tử cùng Y thần y bắt được, Mộ Dung Ý Vân lấy tánh mạng uy hiếp tiên tử. Nghe nói, còn trước mặt mọi người đưa cho Tật Phong một cây ngọc trâm, thỉnh hấn chuyển cho Mục Hàn. Còn nói cái gì cùng ma đầu hữu duyên vô phận, kiếp sau gặp lại." Không sai, có việc này.

"Kia tám phần là tín vật đính ước của bọn họ."

"Người nói cây trâm kia có thể hay không là đưa lúc lên giường?" Tên này vừa mở miệng là nói ra mấy câu đáng khinh.

"Đúng vậy, đúng vậy. Mộ Dung Ý Vân thật sự là báu vật a, nếu ta có thể cùng nàng lên giường, có chết cũng đáng. Ha ha..." Một thiếu niên bộ dạng không tệ nói một câu làm ta phát cuồng.

Ta ở bên cạnh nghe, sắp tức tới mức hít thở không thông. Hai tay nắm chặt, đang định đánh cho nhóm người này một chút. Ta chỉ là tùy tiện nói vài câu, nào biết sẽ bị bọn họ đem ra nói khó nghe như vậy.

Ta đang chuẩn bị đứng lên, Phượng tiểu cô nương liền túm ta lại: "Người làm gì?"

Ta nổi trận lôi đình nói: "Ta muốn giết người."

Phượng Thanh Hà cười khò: "Chỉ bằng người? Mục giáo chủ của người không ở trong này, ai tới giúp người thu thập cục diện?"

Ta nắm tay, tức giận muốn đập bàn, hít thở một hồi, nói: "Ai muốn đại khối băng giúp ta thu thập, ta tự mình phụ trách. Người nghe thử một chút, bọn họ đem ta nói thành cái dạng gì? Ta cùng Mục Hàn là trong sạch, cho dù có quan hệ nam nữ, chúng ta cũng là quang minh chính đại. Một hoàng hoa đại khuê nữ như ta, bị bọn họ nói chẳng khác gì kỹ nữ." Nếu ai nghe được mình bị nói thành như vậy còn có thể thờ ơ thì tùy hấn, không phải ta.

Đột nhiên thấy Phượng tiểu cô nương vội kéo tay ta, nháy mắt, ta quay sang xung quanh, mọi người đang nhìn ta chằm chằm.

Ta cũng không sợ, chớp mắt một cái, nói: "Con mẹ nó, nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ à?"

Phượng cô nương nói: "Đây là địa phận của Bách Hiểu đường, ta không tiện ra mặt, người tự giải quyết đi." Không khí phách, thời khắc máu chót bỏ chạy.

"Người chính là Mộ Dung Ý Vân trong truyền thuyết?" Một người rớt cuộc không nhìn được hỏi.

Ta tức giận nói: "Đúng vậy. Như thế nào? Tiểu tử người không phục." Không phục đến đây đâu a, ta nếu sợ liền cùng họ với người.

"Phục, phục..." Hấn liếc mắt từ trên xuống dưới đánh giá ta, nói: "Truyền thuyết nói Mộ Dung Ý Vân xinh đẹp tựa thiên tiên, người..." Ta hiện tại đang dùng khăn che mặt do sợ vào Từ Châu sẽ gặp phải người của Mộ Dung gia.

Ta khoanh tay, ngẩng đầu lên nói: "Ai nói ta xinh đẹp tựa thiên tiên, ta lớn lên vẫn vậy, thì sao? Người con mẹ nó không phục thì chuyển đổi giới tính làm gay, thích nữa thì phẫu thuật trông giống như ta vậy." Vừa rồi kẻ nói muốn cùng ta lên giường chính là tiểu tử này, ta muốn giết hấn.

"Đừng cùng nàng vô nghĩa, nha đầu kia có ý muốn phá phách, người xem nàng có chỗ nào giống Mộ Dung Ý Vân."

Hấn mới vừa nói xong đã bị tát một cái. Ta thực sự kém như vậy? Ta giả mạo chính mình thì có lợi gì?

Người nọ bị ta đánh, không giận phản cười, "Tiểu nha đầu, chán sống."

"Ta chính là như vậy, muốn thế nào?" Nói xong đã sớm lấy tốc độ hấn không kịp phản ứng, đẩy vai hấn một cái làm cho hấn ngã trên mặt đất. Cỗ đại võ công cũng không tốt lắm, bỏ đi.

Người nọ đứng lên, hung hăng nhìn ta, "Xú nha đầu, không muốn sống yên ổn, người có biết ta là ai không?" Bởi vì vừa rồi do khinh thường ta mà bị ngã nên hấn không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

"Các vị các vị, hiểu lầm hiểu lầm." Một lão nhân hơn năm mươi tuổi đẩy đám người ra, cười ha hả hòa giải.

Lão nhân kia mặt mày hồng hào, gầy gầy, không có chòm râu, thoạt nhìn coi như trẻ tuổi. Phượng Thanh Hà vừa thấy, lập tức lao lên nói: "Su phụ." Su phụ? Bách Hiểu Sinh chính là vị này sao?

Người nọ nói: "Bách Hiểu Sinh, xú nha đầu này cư nhiên dám không nể mặt phái Hoa Sơn ta, người tới phân xử." Hoa Sơn thì làm sao? Vẫn là ta không đánh nhầm người là được. Còn danh môn chính phái cái gì, không có tiền đồ.

"Con mẹ nó, phái Hoa Sơn, ta thấy lão cha người nhất định là Nhạc Bất Quần." Ta thật sự không nhận được.

Bách Hiểu Sinh nghe nói như thế, lập tức đứng giữa chúng ta, cười nói: "Đồ thiếu hiệp bột giặt, tính tình sư tỷ của ta từ nhỏ vẫn vậy, nể mặt ta đi." Sư tỷ? Ta là sư tỷ của hấn?

Tiểu tử họ Đỗ kia mê mang không hiểu, "Cái gì? Bách tiên sinh, vị cô nương này là sư tỷ của ngươi?"

"Sư phụ?" Trình độ kinh ngạc của Phụng tiểu cô nương cùng mấy tên kia cũng không khác mấy.

Lập tức có mấy người thức thối lên tiếng, "Bách tiên sinh, nguyên lai là lệnh sư tỷ, thật sự là hiểu lầm." Mặt mũi của lão nhân quả không nhỏ a.

"Đâu có đâu có, có chỗ nào đắc tội, Bách mỗ tạ lỗi cùng các vị, mời các vị ngồi." Bách Hiểu Sinh nói xong, nói với ta: "Sư tỷ, ngươi lại tới chỗ ta gây sự rồi."

Tên họ Đỗ kia không cam lòng nói: "Nếu Bách tiên sinh tự mình ra mặt, ta sẽ bỏ qua cho nàng."

"Cảm ơn Đỗ thiếu hiệp nể mặt lão phu."

"Bách tiên sinh, xin hỏi danh hiệu của lệnh sư tỷ." Làm gì? Muốn lấy lại công đạo sao?

Bách Hiểu Sinh liếc mắt nhìn ta một cái, chớp chớp mắt, nói: "Sư tỷ của ta là Nguyệt Quang tiên tử Vân Ý Dung." Vân Ý Dung? Không phải là đem Mộ Dung Ý Vân đảo lại sao? Còn Nguyệt Quang tiên tử, lão Bách, ngươi thực làm cho người ta buồn nôn a.

"Chưa từng nghe qua." Mọi người đều thốt lên lời này.

"Sư tỷ không phải người Trung Nguyên, các vị đương nhiên chưa từng nghe qua. Sư tỷ am hiểu kiếm pháp, võ công cao hơn Bách mỗ gấp trăm lần, nếu Đỗ công tử cùng các vị muốn khiêu chiến, Nguyệt Quang tiên tử tùy thời phụng bồi." Lại là câu này. Ta tám phần khẳng định, vị này chính là đồng chí tới từ hiện đại.

Ta cũng ra vẻ nói: "Các vị, hôm nay đã đắc tội. Chính là Đỗ thiếu hiệp, Mộ Dung cô nương chỉ là một nữ nhi, ngươi nói người ta như vậy, không thấy hổ thẹn sao? Dù sao nàng cũng xuất thân từ Mộ Dung gia, không dễ cho nàng mất mặt, cũng phải nể mặt Mộ Dung lão tiên sinh, ta chỉ là giáo huấn ngươi một chút." Ta còn đem mình nói thành nữ hiệp, hẳn là tiểu nhân, ha ha. Nghe ta nói một hồi, mọi người đều cảm thấy có lý.

~*~

Trong phòng lão Bách, hai chúng ta ngồi đối diện, Phụng tiểu cô nương đứng bên người hắn. Bách Hiểu Sinh nói: "Thanh Hà, còn không bái kiến sư bá." Sư bá... Ta còn trẻ a, vai vế cao như vậy sẽ giảm thọ.

Phụng tiểu cô nương vừa định mở miệng, ta buồn bực nói: "Bách Hiểu Sinh, nói rõ ràng, vì sao giúp ta? Sư bá? Vai vế quá lớn."

Bách Hiểu Sinh cười ha ha, "A, đại danh ác nữ của Mộ Dung Ý Vân lừng lẫy trung học, không nhớ ta?" Hẳn chính là vị đến từ hiện đại kia, lại còn biết ta?

Ta nhìn kỹ hắn, gương mặt già nua kia hơi tương tự một người trẻ tuổi.

Rất nhiều năm trước, khi ta học cấp ba, lớp N có một học sinh mới chuyển đến. Tiểu tử kia bộ dáng gầy gò, có lần hắn bị mấy tên côn đồ chặn đường cướp tiền. Lúc ấy ta vừa tan học đang đi về nhà, gặp tiểu tử kia run rẩy trước mặt mấy người đó. Ta đánh cho mấy tên kia một trận, lạnh lùng nói: "Tiểu tử, ta gọi là Mộ Dung Ý Vân, cùng khối với ngươi. Về sau ngươi chính là tiểu đệ của ta, ai muốn khi dễ ngươi cứ nói tên ta ra."

"Đại tỷ, về sau thỉnh quan tâm ta." Cứ như vậy, tiểu tử này dưới sự bảo vệ của ta, thuận lợi học xong nửa học kỳ. Sau đó chúng ta đều lên đại học, từ đó trở đi không gặp lại. Vừa lần gặp lại liền già hơn tận ba mươi tuổi, ai nhận ra được a.

"Tiểu Bạch a..." Ta quát to một tiếng, không để ý hình tượng liền nhảy dựng lên ôm hắn. Rốt cuộc gặp được một người tới từ hiện đại, lại còn là bạn học của ta, không kích động cũng không được. Hắn ở hiện đại gọi là Bạch Hiểu, ta gọi hắn là Tiểu Bạch. Nào biết tới cô đại đem tên thêm vào một chữ, còn mở cái gì Bách Hiểu đường, nghĩ thôi cũng mệt.

Tiểu Bạch ho khan một tiếng nói: "Đại tỷ a, ta sắp bị ngươi ôm chết."

Ta nhanh chóng buông hắn ra, nói: "Tiểu Bạch, đại tỷ vừa tới đã gây phiền phức cho ngươi rồi, ngươi không phải sẽ không thu ta đi?" Tạm thời kiểm chỗ trốn đã.

"Sẽ không, sẽ không."

"Ách... Phụng Thanh hà bái kiến sư bá." Phụng tiểu cô nương xuất hiện thực thích hợp.

"Sư bá? Kêu tỷ tỷ còn không sai biệt lắm? Ta lớn hơn ngươi bao nhiêu a?" Nghe nói Phụng tiểu cô nương mười tám tuổi, ta cũng mới hai mươi ba tuổi, bảo ta sư bá? Không còn gì để nói.

Bách Hiểu nói với nàng: "Nghe lời nàng đi, sư bá của các ngươi là người cổ quái. Thanh Hà, đi ra ngoài trước, chúng ta có chuyện cần nói."

"Vâng." Phụng cô nương đối với Tiểu Bạch rất tôn trọng.

Tiểu Bạch hai mắt rung rung: "Sư tỷ, ta biết ngươi chính là người được chọn tiếp theo mà Thời Không đại thần nói. Ta ở trong này phần đầu ba mươi

năm, cuối cùng cũng có thể trở về."

"Thiết, người làm đường chủ không tốt sao? Đã lớn tuổi như vậy, trở về làm gì?"

"Không quan hệ, ở hiện đại ta chỉ mất tích một tháng, trở lại hiện đại ta lại hai mươi tuổi." Tiểu tử này sống lâu thêm ba mươi năm, có giá trị.

"Hỏi người trước, có manh mối về Long Ngâm không? Nếu không tìm thấy, ta phỏng chừng cũng phải phấn đấu ba mươi, sáu mươi năm không biết chừng." Vấn đề cần quan tâm nhất là đây.

"Ta mở Bách Hiểu đường thông qua nhiều phóng viên tìm hiểu, rốt cuộc cũng tra được Long Ngâm có thể ở trên tay hai người."

"Hai người nào?"

"Một là trang chủ Thiên Kiếm sơn trang Giang Từ Ngang, lão công của ngươi. Hai là giáo chủ Thiên Ma giáo, chính là bạn trai trong tin đồn của ngươi — Mục Hàn." Ta ngắt, lại có quan hệ với ta.

"Kia làm sao bây giờ?"

"Hai người này đều có tiếng lành khốc vô tình, võ công Mục Hàn hiện giờ đứng thứ hai trong Võ công bài danh (Bảng xếp hạng võ công). Giang Từ Ngang xếp thứ năm, đều không phải người dễ chọc. Muốn lấy Long Ngâm từ tay bọn họ, chỉ sợ không dễ dàng." Ta sao lại có quan hệ với hai người này, đi tìm chết đi.

"Cái kia Tiểu Bạch, người xếp thứ mấy? Ta thấy bọn hắn đều sợ ngươi." Đường chủ Bách Hiểu đường, võ công sẽ không kém a, nhìn Phụng tiểu cô nương — đồ đệ hắn là biết.

Tiểu Bạch xấu hổ nói: "Ta xếp thứ tám."

Ta hâm mộ nói: "Có gì phải thẹn thùng, là thứ tám a." Ta có thể đếm ngược lên người xếp thứ nhất a.

"Kỳ thật là xếp thứ chín, bởi vì Mục tiên sinh xếp thứ hai năm trước đã chết cho nên ta tăng lên một bậc." Người xếp thứ hai từ dưới lên. Cũng không mất mặt, tỷ tỷ của ta xếp thứ nhất từ dưới đếm lên mới mất mặt a.

"Đúng rồi, võ công bài danh này có phải do ngươi làm không?" Trừ bỏ hắn phỏng chừng không còn ai nhầm chán như vậy.

"Kia đương nhiên, ta sưu tập tư liệu thực chiến của các cao thủ, số lần thắng bại, mới có mười đại cao thủ hôm nay. Không đúng, Mục tiên sinh đã chết, là chín đại cao thủ." Nói đến việc này, Tiểu Bạch rất đắc ý.

"Tiểu Bạch, có thể hay không đem Nguyệt Quang tiên tử ta liệt vào đệ thập?" Nói ra thật mất mặt, kỳ thật ta rất thích danh hiệu Nguyệt Quang tiên tử.

"Ta biết ngươi sẽ thích danh hiệu Nguyệt Quang tiên tử này, còn nhớ không? Người từng nói ngươi thích ánh trăng." Coi như ngươi có lương tâm, nhiều năm như vậy còn nhớ rõ. Hắn nói tiếp: "Mục tiên sinh mất, truyền nhân duy nhất của hắn là Mục Hàn cũng chính là bạn trai ngươi, tự nhiên trở thành đệ nhị, cao hứng không? Nói đúng ra, hắn đã chết, tự nhiên liền có chỗ trống. Người muốn được đưa vào bảng đều tới cửa tặng lễ cho ta, hy vọng trở thành một trong thập đại cao thủ, nhưng là ta cố ý để lại chỗ cho thần y thế gia - Y Lạc Lạc, Đường Môn đại tiểu thư - Cố Mộng Tình, đồ đệ ta - Phụng Thanh Trúc, Phụng Thanh Hà, còn có cung chủ Anh Hoa cung - Thủy Vũ Mị. Đã có tám người là nam, để lại vài vị trí cho các đồng chí nữ a." Có điểm lương tâm, sao lại không tính tới Mộ Dung Ý Vân ta? Xem ra Y Lạc Lạc thật có chút bản lĩnh, chẳng trách có thể đánh cho người của Thiên Ma giáo tới nổi hoa rơi nước chảy.

"Sư đệ a, bọn họ vào bảng? Ta thì sao? Tỷ tỷ ngươi võ công thế nào ngươi đã biết. Chính là ta không có nội lực, lại không biết khinh công, nếu không hẳn là rất lợi hại."

"Dù sao ta cũng biến mất, ngươi thế chân ta làm đệ bát đi. Dù sao ngươi là sư tỷ của ta, chỉ cần ta nói với bên ngoài võ công của ngươi ở trên ta, hẳn là sẽ không ai có ý kiến." Hắc hắc, Mộ Dung Nhục nhan, ta được xếp hạng cao hơn ngươi.

"Có thể, bất quá ngươi chừng nào thì biến mất, khi nào thì đem nội lực truyền cho ta?" Ta cũng không muốn sau khi bị xếp hạng lại bị đánh thành đầu heo.

"Yên tâm, bất quá ngươi gần đây gây ra đủ chuyện. Liệu có một chân với Mục Hàn hay không? Hắc hắc..."

Ta khinh bỉ liếc hắn một cái, "Đi tìm chết đi, ta là vì đào hôn mới cố ý nói như vậy. Ta cứu đại khối băng kia một mạng, hắn cướp đầu chính là báo đáp ta mà thôi."

"Như vậy đi, ta có cách có thể tìm được Long Ngâm, đến lúc đó chúng ta cùng nhau trở về."

"Thật không?"

"Đương nhiên là thật, Bách Hiểu đường không phải chỉ có hư danh thôi nha."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Đồng chí Tiểu Bạch 2

Ta nghĩ đến Bách Hiểu đường của hần, liền nảy ra ý tưởng, có lợi thì phải dụng thôi...

Ngày thứ hai, Bách Hiểu đường liền xuất ra công phu miệng lưỡi, bắt đầu đem chuyện của ta tuyên dương bốn phương tám hướng. Đại khái nội dung nói, trước kia nữ tử bị gả đi là giả, Mộ Dung Ý Vân thực đã sớm mất tích trước đó một ngày, chính là bị bắt đi. Kẻ gây án, đương nhiên là Thiên Ma giáo. Mà sau đó Bách Hiểu đường đã cứu được Mộ Dung Ý Vân thật. Tin tức này vừa ra, quả thực so với bom nguyên tử còn oanh động hơn. Ta lại trở thành một nhân vật phong vân, thực ra ban đầu đã đủ phong vân. Nghe được tin này, tỷ tỷ cùng Mộ Dung lão gia ít ra cũng bảo vệ được mặt mũi. Không chừng mỹ nữ tỷ tỷ còn tưởng rằng ta dùng cái chiêu số gì để Bách Hiểu đường thay ta truyền bá thông tin. Nhưng là chết cũng không tưởng được, ta cùng Bách Hiểu đường chính là có quan hệ sâu xa, hiện tại có thể cùng hợp lực.

Đồng chí Tiểu Bạch đem ta nhốt ở trong phòng, đóng cửa đi học, bởi vì ta mới đến đây, muốn học rất nhiều thứ. Dù sao nơi này là Tổng triều, không phải thế kỉ 21. Hơn nữa đều nói giang hồ hiểm ác, thế cục hiện tại hỗn loạn vô cùng, ta vẫn cứ nên học tập một chút là hơn.

Trước mắt chốn giang hồ coi như bình yên, trừ nhà của ta (ta còn phải dựa vào thế lực Mộ Dung gia, cứ chiếm tiện nghi trước đã) cầm đầu tam đại thế gia. Còn có Thiệu Lâm, Nga Mi, Hoa Sơn, Tung Sơn, Thái Sơn, Côn Lôn bát đại môn phái. Dù sao trước mắt các nhân vật có máu mặt trong giang hồ, cũng đều từ những môn phái đó mà ra. Còn có Bách Hiểu đường, tài kinh doanh của Bạch Hiểu cũng coi như không tồi. Nhưng bởi vì Bách Hiểu đường bán tin tức kiếm tiền, không bị liệt vào chính tà, chính là trung lập a. Chính phái thực ra không có gì, đều là phê phán tà môn ngoại đạo. Khẳng định rằng, cầm đầu tà phái chính là bạn trai ta, Thiên Ma giáo chủ. Nghe nói là cao thủ Thiên Ma giáo nhiều như mây, làm việc tàn nhẫn sắc bén, võ công quái dị, cho nên bị phê phán là hành vi tà ác.

Bạch Hiểu liền dạy ta một số tri thức. Long Ngâm kiếm có thể ở trên tay Thiên Ma giáo chủ.

Nói tên đại khối băng, phải nói tới sư phụ của hần. Sư phụ hần tên Mục tiên sinh, không phải, bởi vì không có tên, tất cả mọi người kêu Mục tiên sinh. Nghe đến đó, ta đoán hần vốn mang họ Độc Cô, sau này mới mang họ của sư phụ. Đại khối băng nhân phẩm không tồi, lần đầu tiên gặp mặt đã nói cho ta tên thật. Tiếp theo nói n năm trước, Thiên Ma giáo còn là một tổ chức nhỏ, cũng không có gì là đại sự. Cho nên giang hồ cũng không coi trọng, khiến nó tồn tại được. Mục tiên sinh võ công cao cường, tuy nhiên là giáo chủ, lại rất có phong cách hiệp khách, mọi người vẫn biết điều mà tôn trọng. Nghe Bách Hiểu Sinh nói, bọn hần từng cùng nhau uống rượu, tám năm trước, năm ấy thiếu niên Mục Hân mười sáu tuổi xuất đạo. Mục Hân hoàn toàn kế thừa võ công của Mục tiên sinh, nhưng lại không kế thừa sự nhân từ, một lòng chỉ có danh lợi.

Khiêu chiến các cao thủ thành danh, cao thủ chết trong tay hần thực không thể đếm xuể. Hần không ngừng khiêu chiến, nghe nói, bốn năm trước, hần đánh bại Vô Trần đại sư cao tăng của Thiệu Lâm Tự, chính là bài danh đệ tam cao thủ trong thiên hạ. Nếu không phải còn có sư phụ của hần ở phía trước, ta đoán hần còn tiếp tục khiêu chiến, bất quá hần không phải đối thủ của cha, nếu hần có thể đánh bại được cha, sẽ không có bị thương.

Hai năm trước, Mục tiên sinh tạ thế. Hần kế nhiệm chức giáo chủ, bắt đầu thu phục tà phái tứ phương. Trong thời gian hai năm, Thiên Ma giáo trở thành tà phái lớn nhất giang hồ. Hơn nữa không có ai dám tranh phong. Từ khi hần xuất đạo, bắt đầu giết người, Thiên Ma giáo cùng chính tà lưỡng phái hoàn toàn đối lập.

"Tiểu Bạch, ngươi đã từng đánh cùng hần chưa?" Phong cách cao thủ, thật muốn biết a.

Tiểu Bạch lắc đầu. "Không có, nếu ta cùng hần đánh qua, chắc đã sớm chết rồi."

Ta liếc hần một cái. "Không có đánh cùng ngươi, hần sao lại là thiên hạ đệ tam, vượt cấm a?"

"Bốn năm trước, hần hạ chiến thư tới bát đại cao thủ. Kết quả, Vô Trần đại sư nghĩ muốn vì võ lâm trừ hại đã đến tìm hần trước, bị hần trong vòng hai chiêu đánh bại, Mục Hân tự nhiên thành thiên hạ đệ tam, chúng ta căn bản không cần đánh với hần. Hơn nữa cũng không dám tìm hần khiêu chiến, cùng hần luận võ, trừ Vô Trần đại sư, không có người thứ hai còn sống." Hai chiêu đã bại đệ tam cao thủ, ai còn dám tìm hần đánh nhau? Ách, hần từng nói muốn tìm tỷ tỷ khiêu chiến, có thể hay không... hần một cái!

"Vì cái gì không phải thập đại cao thủ, mà lại khiêu chiến tám người?" Kỳ thật vấn đề này ta biết, chỉ là nhất thời ta lại thực ngu ngốc đi hỏi.

Bạch Hiểu không nói gì nhìn ta, "Bởi vì sư phụ hần đứng hàng đệ nhị, hần không muốn cao hơn sư phụ hần."

"Kỳ thực ta cảm thấy hần là người tốt, hơn nữa hần cũng không giống như các người nói chỉ truy danh trục lợi, có lẽ hần rất thông khổ đi." Dích thật là với khí chất lạnh như băng của hần, căn bản không màng tới danh lợi, có lẽ hần có nỗi khổ khó nói. Hơn nữa hần cũng phải người cứu ta. Nếu thực sự hư hỏng như vậy, vì sao chỉ vì một câu nói đùa của ta, liền tuân thủ hứa hẹn. Dù sao ta cảm thấy được người này cả người đều là mê, rõ ràng là thiên hạ đệ nhị, lại tìm đệ thập Nhược Nhan tỷ khiêu chiến. Thật không rõ hần suy nghĩ cái gì, nhưng ta biết hần không phải người xấu, chính là trực giác của phụ nữ a.

"Sư tỷ..." Tiểu Bạch cầm tay ta hoảng sợ, ta mới phục hồi tinh thần.

"Chuyện gì a?"

Bạch Hiểu ái muội cười nói: "Sư tỷ, còn nói các ngươi không có gì? Lại nói giúp hấn như thế." Đầu đã mấy chục tuổi đầu, nửa điểm đứng đắn cũng không có.

Ta gõ trán hấn hai cái thật mạnh. "Đi chết đi, ta nói chính là cảm giác của ta, kì thực ta cảm thấy đó là mọi người không hiểu biết hấn, kì thật nhân phẩm của hấn không tồi, hơn nữa các ngươi nói Thiên Ma giáo là tà giáo, nhưng ta cảm giác mọi người đều có tình nghĩa, tỷ như Tật Phong, tỷ như Thiểm Điện..."

Bạch Hiểu nuốt nuốt nước miếng, nằn lết áp chế bất nằn trong lòng. "Thiên Ma giáo tứ đại hộ pháp: Tật Phong, Liệt Hỏa, Kinh Lôi, Thiểm Điện, giết người không chớp mắt, không chuyện ác nào không làm, ngươi nói bọn hấn là người tốt?"

"Phải không? Không giống a, ta xem bọn hấn đều không tồi. hơn nữa tên Tật Phong kia, rất tôn kính ta." Ta phỏng chừng hấn nghĩ đến ta có thể xin một chân theo tên giáo chủ kia.

"Giáo chủ phu nhân, bọn hấn đối với ngươi sao có thể không kính trọng?" Bạch Hiểu cười ta nói.

"Ai nha, không nói, cái gì giáo chủ phu nhân, nói đó là ta diễn trò. Đúng rồi, trừ Thiên Ma giáo, còn những cái còn lại đều là tổ chức bình thường." Bạch Hiểu biết không cần trêu quá. Thuận tiện chuyển đổi đề tài, thanh danh của ta hoàn toàn xấu tới nhà.

"Tiếp theo, chính là Anh Hoa cung."

Ta vừa mới uống hóp trà suýt nữa phun khỏi miệng. "Ai đặt cái tên kì quái như vậy?"

"Ta nào biết được? Anh Hoa cung tất cả đều là nữ tử, mỗi người am hiểu mị thuật, võ công cao cường, dùng độc nổi tiếng, thêm nữa vì mấy mỹ nữ này, rất nhiều cao thủ đều theo vào. Đương nhiệm cung chủ lại là nữ tử trẻ tuổi, tên là Thủy Vũ Mị. Thủy Vũ Mị am hiểu khinh công, mị thuật tương đối lợi hại. Nàng thích sưu tầm mỹ nữ, lấy Phệ Tâm thuật khống chế hành vi. Ngươi về sau gặp nàng phải cẩn thận, tốt nhất là tránh đi." Ta kém như vậy, nếu làm cho ta gặp được Thủy yêu nữ, cấp nàng chút nhan sắc xem.

"Được, còn nữa không?"

"Không có, lại nói vấn đề Long Ngâm, ta đã kiểm tra sắp xếp trên dưới, có điều trước mắt, so sánh binh khí lợi hại, chỉ có Mục Hàn cùng Giang Từ Ngang sử dụng kiếm có phần giống Long Ngâm. Rốt cuộc đâu là Long Ngâm ta cũng không dám chắc. Cho nên, ngươi phải làm đúng kế hoạch." Không phải mỹ nhân kế, không vấn đề, tuy nhiên ta không phải mỹ nhân.

"Ta nghĩ không thông, ngươi đã đến đây ba mươi năm, lấy uy phong của Bách Hiểu đường mà đến tận bây giờ mới tra ra? Hơn nữa nếu biết kiếm trong tay người ta, Thời Không đại thần sao không thể tự mình đoạt lấy?"

"Ngươi nào biết, bọn hấn đều cao thủ xuất đạo được vài năm, hơn nữa hai người thần không ra thần, quỷ không ra quỷ, đặc biệt là bạn trai của ngươi, vài năm không thấy bóng dáng, thế nào tra ra? Ta phải rất nhiều cao thủ đi, tất cả đều không thấy. Tuy biết kiếm trong tay người ta, nhưng Thời Không đại thần lại không thể nhúng tay. Ngươi hiện tại có Phượng Vũ, nhất định có phương pháp đặc thù để tìm ra." Hấn còn buồn bực hơn ta.

"Chính là Long Ngâm rốt cuộc có hình dáng thế nào?" Thời Không đại thần chưa từng nói qua.

"Ta họa cho ngươi xem." Bạch Hiểu liền vẽ hình dạng thanh kiếm ra. Ta nhìn trái nhìn phải, nhìn quen mắt a. Ta chợt nhớ tới, trước đây cũng là thanh kiếm này chém đứt dây thừng đêm hôm đó.

"Ta biết..." Ta kêu to lên. "Chính xác, lúc trước ta thấy trong tay Mục Hàn, chính là thanh kiếm này."

Bạch Hiểu miễn cưỡng cười nói: "Sư tỷ, ta đã nói ta tra được hình dạng kiếm của hấn như thế nào, ngươi kêu cái gì?"

"Như vậy a, chúng ta liền giữ nguyên kế hoạch mà tiến hành. Hấn đáp ứng ta, sẽ không để ta gả cho họ Giang, hấn nhất định sẽ đến cứu ta, chúng ta liền nhân cơ hội nhìn xem có đúng Long Ngâm."

"Sư tỷ, ta cảm thấy bạn trai ngươi không tồi. Nghe nói hấn rất đẹp trai nha." Ba mươi năm còn giữ lại cách nói chuyện hiện đại, không dễ dàng a.

"Aiz, đừng nói loạn, chúng ta thực không có cái gì, mọi người đều không tin ta, ai có thể tin tưởng ta? Bì ai a."

"Được, ta tin tưởng Nguyệt Quang tiên tử."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kế hoạch

Tình huống ta hiểu cũng không sai biệt lắm, sư đệ vô lương tâm Bạch Hiểu Sinh đem ta đuổi về Mộ Dung gia. Đem chuyện chúng ta nói qua cho Mộ Dung lão nhân. Ta cũng thanh lệ kể ra tình cảnh bi thảm, cùng với Bách Hiểu đường chính nghĩa cứu giúp. Hẳn hỏi rốt cuộc là ai cứu ta, ta chỉ có thể chỉ khí nói... Nguyệt Quang tiên tử. Ta rõ ràng nhìn thấy Bách Hiểu Sinh đang bó miệng cuồng tiếu, Phụng Thanh Hà cũng có cùng biểu tình, nếu không phải ở nhà ta, hai bọn hắn nhất định cười đến ngắt.

Mộ Dung lão nhân không có chú ý tới biểu tình của bọn họ, nói: "Ý Vân, vài ngày trước đã đánh bại chương môn Hoa Sơn - Đỗ Lâm chính là Nguyệt Quang tiên tử?" Oa, ta danh khí không nhỏ a, bất giác đã muốn nổi danh.

Ta vội gật đầu. "Đúng a, Nguyệt Quang tiên tử võ công xuất thần nhập hóa, ma giáo yêu nhân bị đánh cho không kịp hoàn thủ." Ta liền thổi phồng lên, càng to càng tốt.

"A, như thế xem ra, Vân cô nương võ công còn cao hơn Nhược Nhan. Không hổ là sư tỷ của Bách Hiểu Sinh, hôm nào rảnh nhất định phải bái phỏng." Bái phỏng thì miễn, ta còn sợ lộ dấu vết. Nếu người biết Vân Ý Dung chính là tên Mộ Dung Ý Vân đọc ngược lại, không tức chết mới là lạ.

Cuối cùng, cha cấp Bách Hiểu Sinh không ít tiền, nghe nói là vì báo đáp ơn cứu mạng. Tất cả mọi người đều biết, Bách Hiểu đường lấy tiền làm mục đích, cho nên đưa tiền không được coi là chuyện lớn.

Lão nhân an ủi vài câu, liền phân phó Hồng Tự mang ta xuống nghỉ ngơi. Về phần hắn cùng lão Bạch thế nào, ta không quản. Người cha này thực là không có lương tâm.

Hai ngày sau, hẳn bắt ta sửa soạn, phái bốn gia đình, đem ta tống ra khỏi nhà. Nghe nói, hắn muốn liên lạc cho tỷ tỷ, trực tiếp đem ta tới Giang gia. Bởi vì tỷ tỷ đã ở phía sau đoạn hậu.

Ta cùng Phụng Thanh Hà của Bách Hiểu đường tình như tỷ muội, nghĩ muốn tặng nàng gì đó. Chỉ cần Phụng tiểu cô nương đồng ý, lão cha tự nhiên vui vẻ. Kỳ thật ta không biết, Phụng cô nương mang một cái danh nữ hiệp tốt. Có nàng bảo hộ, cha tự nhiên cao hứng, liền đem người ta làm bảo tiêu miễn phí.

Ta cùng Tiểu Bạch thương lượng tốt, nhất định phải nghiệm chứng xem trong tay Giang Tử Ngang có Long Ngâm hay không.

Nếu hắn không có Long Ngâm, như vậy mới đi tìm Mục Hàn. Nhưng mà, ta có điểm tin tưởng hắn sẽ đến cướp đầu lân nữa. Ta đã cứu người của Thiên Ma giáo, hắn chắc phải đến cứu ta. Nếu không đến, chúng ta còn có biện pháp khác.

Mang theo mục đích, chúng ta rất nhanh khởi hành.

Dọc đường đi có thêm Phụng tiểu cô nương làm bạn, ta cũng không cảm thấy buồn chán. Ở thời đại này, lễ nghi là rất quan trọng. Theo bối phận, nàng là sư đệ của ta, vì vậy đối với ta nhất mực cung kính. Nàng nghĩ võ đầu cũng không ra, Mộ Dung nhị tiểu thư, sao tự nhiên thành sư tỷ của sư phụ nàng chứ? Xem tuổi của ta muốn làm đồ đệ mới đúng nha.

Vì thế ta nói với nàng, chúng ta chính là đồng môn. Nhưng ta vừa sinh ra đã là đệ tử của sư phụ, còn hắn nhiều tuổi mới bái sư. Nhập môn vừa vặn sau ta một chút, cho nên ta chính là sư tỷ. Lại hỏi sư phụ của chúng ta là ai, ta nói không phải người Trung Nguyên, không thể tra ra người này. Lại hỏi ta vốn là nữ nhi của võ công thiên hạ đệ nhất, từ nhỏ đã lớn lên ở Mộ Dung gia, vì sao theo người kia bái sư? Hơn nữa người khác đều nói Mộ Dung nhị tiểu thư không biết võ công, cho nên ta liền nguy trang thành một kẻ yếu nhược không có võ công. Giang hồ đều đồn đại, Mộ Dung nhị tiểu thư chỉ là một nữ tử vô tích sự. Lại hỏi ta cùng Mục Hàn sao lại như thế? Ta liền thẳng thắn nói không có, tin hay không tùy nàng. Tồn hết nước miếng, cuối cùng nàng cho rằng đi theo bảo hộ ta là sai lầm lớn. Đúng thế, nàng ở bên ta đúng là bảo hộ. Đây đương nhiên là chủ ý của lão Bạch. Nhưng là, đánh chết ta cũng không thừa nhận. Bởi vì nàng nghĩ rằng ta nhất định có tuyệt kỹ võ công cao cường.

Chúng ta hai người bốn gia đình, đi trên đường rất là phiền phức. Dù sao trên giang hồ gần đây đồn đại về danh nhân là ta rất nhiều, gần như mở miệng là nhắc đến ta. Bởi vì ta có hai thân phận, Mộ Dung Ý Vân và Nguyệt Quang tiên tử, đầu bảng đương nhiên bị chiếm. Về phần ta cùng Mục Hàn, cứ chậm rãi mà đi...nhưng lại lờ là sơ hở là Thiên Ma giáo vì sao lại bắt ta?

(Hoa: cả đoạn này đọc khó hiểu chết, làm ta edit xong đau hết cả đầu... thực muốn lược đi quá nhưng vì tôn trọng tác giả và người đọc lên cổ làm cho hết)

Có rất nhiều giải thích, đa số đều cho rằng hắn có ý đồ khống chế Mộ Dung gia và Thiên Kiếm sơn trang. Cũng có một bộ phận nhỏ hư cấu rằng, tên giáo chủ kia đối với Mộ Dung nhị tiểu thư cực kỳ yêu mến, vì thế nên mới bắt ta...

Nhưng thứ vị đầu không phải là Mộ Dung Ý Vân, mà là Nguyệt Quang tiên tử. Trong Thiên Ma giáo nhẹ nhàng cứu Mộ Dung Ý Vân. Nghe nói giết người xong, một thân áo trắng không dính một tia máu nào.

Một thân áo trắng, mặt đeo sa trắng, phong cách đậm bạc, trên tóc chỉ cài một cây trâm, nghe nói, trong tay có một bảo kiếm. Toàn thân tản mát một khí chất lạnh như băng, chính là Nguyệt Quang tiên tử. (Hoa: đoạn này edit xong nhớ Tiểu Long nữ quá a... cũng lạnh nhạt một thân áo trắng muối TT)

Ở trên đương nhiên là đồn đại thổi phồng mà, trước đó ta nói với Mộ Dung lão nhân rằng Nguyệt Quang tiên tử cứu ta từ hai mươi người của Thiên Ma giáo. Bây giờ truyền tới giang hồ lại là hai trăm người. Giang hồ thực hư đảo lộn mà. Kỳ thực rất nhiều tin tức đều do Bách Hiểu đường truyền ra, bọn hắn đều vu cáo cho sư tỷ của Bách Hiểu Sinh, tại vì bọn hắn nghĩ sư tỷ của đường chủ tuyệt đối võ công phải cực kỳ cao cường, đương nhiên đều thổi

phòng rồi a. Nhưng ta nhớ rõ, ta không có kiếm, lại nói ta dùng kiếm, đương nhiên là do Bách Hiểu Sinh am hiểu kiếm pháp. Ta thờ dài thườn thượt kết luận, giang hồ thực nhảm chán. So với báo lá cải ở thế giới hiện đại kia, còn muốn nhảm chán ngu ngốc hơn. Tại vì ít ra báo lá cải không có người tin, còn ở giang hồ, tùy tiện nói một câu thì từ trẻ lên ba tới lão nhân tám mươi cũng gật đầu cho là phải...

Nhiều ngày đêm hành trình, chúng ta cuối cùng cũng đến nơi. Nhưng ta sao có thể tự mình đi đến cửa, chạy tới Giang gia. Ta tuy không phải tuyệt thế đại mỹ nữ, nhưng cũng là một nữ nhân hiện đại, chính mình đi vào cửa tự nhiên không làm được. Chúng ta một hàng sáu người, ở trong Đa Nguyên thành (Hoa: bản convet phiên âm là "rất nguyên"...ta lại không biết nguyên bản tiếng trung ra sao... ta đành mạo phạm viết bừa tên địa danh, dù sao cũng là hư cấu mà =.!!) tìm được một nhà trọ. Ta liền đưa hai người đến Thiên Kiếm sơn trang, nhấn bốn tiểu thư đã tới, kêu họ Giang tự thân đến đón tiếp. (Hoa: kiêu quá @.@)

Hai người vừa đi, ta liền cùng Phụng cô nương bí mật đàm phán. Muốn nghiệm chứng Giang Tử Ngang có Long Ngâm hay không. Nếu là Long Ngâm, ta liền trốn rồi chạy. Không phải Long Ngâm, ta liền trốn. Dù sao, ta cũng không ngốc mà chờ ở đây.

"Được a, đi." Phụng cô nương quả không hổ danh phóng viên, chuyên môn phá hoại. Vừa nghe đề nghị của ta, rất là cao hứng, lập tức chuẩn bị đi.

"Từ từ, ta thay y phục đã."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sơ kiến Giang Tử Ngang

Ta vốn không cần thay quần áo, hiện ta đang mặc một bộ quần áo màu lam rất đẹp. Nhưng nghĩ tới màu trắng, ta muốn dùng thân phận Nguyệt Quang tiên tử xuất hiện. Một màu lam, một màu trắng, ta đều thích. Vậy Mộ Dung Ý Vân màu lam, Nguyệt Quang tiên tử màu trắng, về sau cứ như vậy đi.

Ta mặc quần áo xong, một thân bạch y phiêu hốt thoát tục, thực đẹp a, liền lập tức cùng Phụng cô nương đi ra đường cái. Ta không có kính mắt, xung quanh đều nhìn mờ mờ, thực là buồn bức chết đi.

"Phụng cô nương, có ngân lượng không?" Ta muốn mua cái gì đó, nhưng trong túi không có tiền.

"Sur... tỷ tỷ yên tâm, ta có." Nàng chính là tuyệt lộ miệng kêu sư bá.

Đi qua một cửa tiệm binh khí, ta tính mua một thanh kiếm. Chẳng phải giang hồ luôn nói Nguyệt Quang tiên tử dùng kiếm sao, bây giờ tay không tác sát thì làm sao... Đương nhiên kiếm này chỉ cầm cho có dáng như mấy nữ hiệp trong phim cổ trang thôi, Phụng Vũ kiếm chắt phải luôn cài trên tóc của ta sao.

Ta vừa cầm đến một thanh đoản kiếm, tay của ta đã bị ai đó cầm lấy. Ta ngẩng đầu, thấy một mỹ nam tử đang nhìn ta. Quả là mỹ nam tử a, mày như kiếm, mắt như đao, song mục xuất thần, mũi cao răng trắng môi hồng, nước da còn muốn trắng hơn cả nữ nhi. Ta không tự chủ nghĩ đến ngôi sao điện ảnh Hàn Quốc cũng chỉ đẹp trai đến thế là cùng. Nhưng hán lại rất lạnh lùng, mặt hán như đóng băng, lạnh lùng nhìn ta. Ta thấy hán như vậy, rất không thích nói: "Người là ai? Không bỏ tay ra? Không biết lễ phép sao?"

Người cổ đại chẳng phải có nhiều quy củ sao, lần đầu tiên cảm giác mấy cái quy củ này có điểm tốt. Người nọ lạnh như băng nói: "Người không xứng." Cái gì? Nói ta không xứng?

Ta bức mình giật tay cầm kiếm về, nói: "Có ý tứ gì? Là người không xứng, chứ không phải ta!" (e hèm, đoạn này chị Vân vắng tục, xin phép cắt bớt câu chữ của chị ấy =.!!)

Phụng Thanh Hà đi tới cười nói: "Thì ra là Giang đại hiệp." Nàng nói xong liền kéo kéo tay áo ta như ra hiệu.

"Đại cái gì chứ, trông không khác gì con tôm luộc." Người này vừa nhìn thực không vừa mắt a.

Họ Giang cười lạnh: "Quả là nữ nhân có ý tứ."

"Thiên Kiếm sơn trang Giang đại hiệp, sư bá chính là một nữ tử yếu đuối, người cùng nàng so đo làm gì?" Cái gì? Thiên Kiếm sơn trang? Chả phải là cái tên... bệnh thần kinh? Phụng tiểu cô nương là nhắc ta mà ta cứ ngu ngơ bây giờ mới biết.

Giang Tử Ngang cười lạnh, lại là cười lạnh. "Người chính là Nguyệt Quang tiên tử Vân cô nương?" Bệnh thần kinh quả nhiên là bệnh thần kinh, biết còn cố hỏi.

"Đúng thế, Thiên Kiếm trang chủ, có ý gì với ta?" Ta cũng cãi lại.

"Nghe nói tiên tử đã cứu vị hôn thê của ta, Giang mổ tự mình đa tạ." Cứu cái gì mà cứu, không phải chính là ta sao.

Ta cười cười, cao thấp đánh giá hần, châm chọc nói: "Không dám, Mộ Dung cô nương quả là đẹp tựa thiên tiên, tự nhiên sao lại gả cho người. A a a..." Hần chính là mỹ nam nổi danh trên giang hồ, lại bị ta nói như vậy... ha ha.

"Chẳng lẽ... người cho rằng ta không xứng với Mộ Dung cô nương?"

"Không biết, các hạ tự suy nghĩ đi, Thanh Hà... đi."

Giang Tử Ngang đi tới, nói: "Tiên tử, có hứng thú đến tề trang làm khách không? Tiên tử đã cứu phu nhân của ta, ta rất muốn báo đáp ân này, thỉnh tiên tử đến uống ly rượu hỉ." Xú mỹ, ta sẽ không gả cho người.

"Thực xin lỗi, Nguyệt Quang không có phúc phận đó." Ta cười nói: "Ta nói thật, người không xứng với Mộ Dung cô nương."

"Tiên tử mở miệng là nói ta không xứng, có nguyên nhân gì đặc biệt sao?"

Gả cho tên này, ta sợ sẽ bị hần lừa chết. Giang Tử Ngang tỏ vẻ nghi ngờ hỏi: "Mộ Dung cô nương chẳng lẽ quá tốt?" Ta kém cỏi vậy sao? Đừng đa kích ta.

"Tự mình xem, ta không biết. Thanh Hà... đi thôi, đừng cùng hần vô nghĩa." Ta đối với tên này thực không phải phản cảm bình thường. Mục Hàn cũng là khối băng đó, nhưng hần đâu có đáng ghét như tên này?

Cũng tại bệnh thần kinh chen vào, ta cuối cùng không mua được kiếm, bệnh thần kinh đáng chết, sao chửi a, nếu không có giá trị lợi dụng, bốn tiểu thư giết hần. (Hoa: á á... thực dụng quá @.@)

Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta trở lại khách điểm, vốn là không nghĩ trở về. Nhưng cảm thấy có thể thu thập được tin tức.

Vừa rời bệnh thần kinh vô ý gặp ta, sao lại trùng hợp vậy chứ? Phải mau trở về.

Phượng tiểu cô nương lôi kéo ta, nhảy vào từ cửa sổ. Ta nói cho Phượng tiểu muội, mấy ngày hôm trước cùng mấy cao thủ so chiêu, bị trọng thương, cho nên không thể dùng khinh công. Ta chính là sư tỷ của đệ bát cao thủ trong giang hồ, Nguyệt Quang tiên tử nha, nếu không biết khinh công thì thành trò cười gì?

Ta liền đổi ngay quần áo, trên mặt trát đầy phấn, cố ý vẽ thật nhiều điểm đen, lại đeo kính mắt vào. Thực sự xin lỗi quốc gia, xin lỗi nhân dân, cáo lỗi toàn thế giới. Với dung mạo này không dọa chết bệnh thần kinh mới lạ.

Phượng tiểu cô nương nhìn thấy ta như thế, lén nuốt nước bọt, lắp bắp kinh hãi nói: "Sư bá, người thực là một mỹ nhân, vì sao phải giả trang xấu xí như vậy?" Sao có thể nói cho nàng ta biết rằng ta không có kính thì liền không nhìn rõ vật trong ba thước. Nếu vừa rồi không phải đứng nói chuyện rất gần thì chắc cũng không nhìn thấy mặt của bệnh thần kinh lại mỹ mạo như vậy và cũng lạnh như vậy!

Ta cười cười. "Chẳng lẽ thực phải gả cho tên họ Giang chết tiệt? Người xem hần như vậy, rất là phản cảm với ta nha."

"Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đến." Ngoài cửa có một thanh âm làm ta không thích.

Ta hướng tiểu cô nương khẽ gật đầu nói: "Thỉnh nàng tiến vào." Hừ, họ Giang, ta phải dọa người chết khiếp.

"Ý Vân..." Một tiếng thân thiết ân cần hỏi thăm, đương nhiên là mỹ nữ tỷ tỷ Nhược Nhan. Nếu nàng không phải ác tâm, ta còn muốn hảo hảo đối tốt với nàng.

Ta đứng lên, cười nói: "Tỷ tỷ." Nói xong thân thiết nắm tay nàng.

"Tẩu phu nhân hữu lễ." Ta bực mình, sao lại chào như vậy chứ? Chính là Y Dục Thành vừa chào ta.

Y Lạc Lạc khinh thường liếc mắt một cái, lại nói: "Mộ Dung cô nương hảo." Ta cùng nàng có cừ oán sao? Vì sao nàng không để cho ta một chút mặt mũi?

Phượng tiểu muội cũng chú ý tới, thần sắc lại càng kinh ngạc nói: "Nguyên lai là đệ nhị mỹ nhân Y Lạc Lạc cô nương, tại hạ Bách Hiểu đường Phượng Thanh Hà."

Y Lạc Lạc cười cười. "Phượng cô nương, Lạc Lạc xin chào." Mặt liền biến đổi rất nhanh. Ta đảo mắt, Giang Tử Ngang đâu? Hần phải chăng cho rằng ta không xứng, không xứng để hần phải tự thân đến đón?

"Khụ... tỷ... bệnh thần... Giang... đại ca đâu?" Thiếu chút nữa lỡ miệng.

Y Dục Thành nói: "Giang đại ca có việc bên người, tại hạ Y Dục Thành thay hần đến nghênh đón tẩu phu nhân." Có việc? Hần có việc phải chăng là trên đường trêu ghẹo mỹ nữ? Cái rắm, dám xem thường ta.

Khỏe miệng ta khẽ nhếch, châm chọc một chút nói: "Phải không? Y thuật cao minh, võ công thiên hạ đệ lục, thần y Y Dục Thành đến đón tiếp ta, mặt mũi ta thực lớn a."

Đương nhiên tỷ tỷ cũng nghe ra ta có điểm quái dị, nói: "Ý Vân, sao ngươi lại nói như vậy?"

Lạc Lạc khinh thường liếc mắt một cái: "Ngươi đang tính cái gì?" Hân, ta cùng nàng rút cuộc có ân oán gì?

"Lạc Lạc." Y Dục Thành trầm quát.

"Ta nghe nói Y Lạc Lạc là võ lâm đệ nhị mỹ nữ, nhưng lại thua kém sư bá của ta — Nguyệt Quang tiên tử." Phụng tiểu cô nương châm chọc nói rồi còn liếc xéo nàng ta. Mọi người không rõ vì sao lại đột nhiên chọc đến Nguyệt Quang tiên tử, chỉ có ta biết.

Ta cũng cười nói: "Đúng nha, Nguyệt Quang tiên tử là tuyệt sắc giai nhân, khuynh quốc khuynh thành, ôn nhu hiền tuệ, thông minh tuyệt đỉnh, tri thư đáp lễ..." (tự sướng trầm trọng >.<) Ta khinh bỉ nàng, liếc đầu, cười lạnh vài tiếng. Kỳ thật mọi người đều hiểu có ý tứ gì, nói Lạc Lạc kém Nguyệt Quang. Võ lâm đệ nhị mỹ nữ phải là Nguyệt Quang chứ không phải Y Lạc Lạc. Y Lạc Lạc trùng mắt, không thêm đề ý ta. Ta cũng hừ lạnh, không thêm đề ý nàng. Xoay ra nói với Phụng Thanh Hà: "Thanh Hà, ta Mộ Dung Ý Vân tuy không phải tuyệt đại mỹ nữ, nhưng cũng là tiểu thư Mộ Dung gia, Giang Từ Ngang là có ý gì? Tùy tiện phải hai người đến đón ta?"

Phụng tiểu muội nói: "Tỷ tỷ, chỉ sợ hân biết không xứng với ngươi." Có ý tứ, không hổ là phóng viên nha.

Ta liền hòa theo: "Như vậy a, có thể lắm chứ."

Y Lạc Lạc lạnh lùng nhìn ta liếc mắt một cái: "Ngươi... Giang đại ca không xứng với nữ nhân thô tục như ngươi?"

Ta cười cười, lại nói với Nhượng Nhan tỷ: "Tỷ tỷ, Mộ Dung Ý Vân nói thế nào cũng là Mộ Dung gia nhị tiểu thư, hân nhất định là phải đích thân tới đón ta. Y Dục Thành, trở về nói cho hân, trừ phi hân tự mình đón tiếp ta, nếu không đừng hòng ta bước vào cửa Giang gia một bước." Nữ nhân cũng có tôn nghiêm, ta cũng không phải là cái loại dễ bị khi dễ nha.

"Mộ Dung cô nương... Giang đại ca thực sự có việc..." Nói dối cũng khá a.

Ta lập tức trầm mặt: "Vây thỉnh mấy người ra ngoài, ta cũng có tôn nghiêm. Hân không tự mình đến, từ hôn đi."

"Muội muội, không được vô lễ." Mộ Dung Nhượng Nhan nghiêm mặt lại trách.

"Muội có gì vô lễ, là bọn hân vô lễ trước, sao trách ta được, Thanh Hà, tiễn khách." Ta miệng cứng như sắt nói.

Phụng cô nương khề đáp "Dạ" rồi làm cái thủ thế: "Thỉnh, tỷ tỷ của ta không thích mấy người ở trong này. Nếu muốn tỷ tỷ đi thì mời Giang Từ Ngang đích thân bồi tiếp."

"Ý Vân..." Tỷ tỷ ta cũng không thể nói gì hơn. "Các vị ra ngoài trước đi, Phụng cô nương cũng xin ra ngoài một chút." Nhượng Nhan tỷ nói. Ta khẽ gật đầu, biết Phụng Thanh Hà ở đây chỉ nghe lời ta.

Nghe được tiếng đóng cửa, Mộ Dung Nhượng Nhan nói: "Muội muội, là ta đã xem nhẹ ngươi. Cả Bách Hiểu đường cũng cam tâm tình bán mạng nguyện vì ngươi, ta thực phải nhìn lại ngươi."

Ta cười. "Có ý tứ gì?"

"Phụng Thanh Hà là đệ tử chân truyền của Bách Hiểu Sinh, Bách Hiểu đường phó đường chủ, bây giờ thành nha hoàn của ngươi. Ngươi nói mặt mũi ngươi rút cuộc lớn thế nào? Ngay cả cha cũng phải cam bái hạ phong nha." Há? Phụng tiểu muội là phó đường chủ, ta thực không biết.

"Tỷ không phải đã thấy sao? Ta chính là Mộ Dung Ý Vân, bọn hân thích đối với ta như thế, được chưa?" Ta vô lại nói.

"Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thực không nghĩ đến, ngươi năng lực lớn như thế. Ngươi cuối cùng dùng phương pháp gì làm cho Bách Hiểu đường lại nghe lời răm rắp như thế?"

Ta thần nhiên nói: "Bách Hiểu đường cần tiền, chỉ cần có tiền đều làm."

"Đương kim vô lâm, có thể làm cho Bách Hiểu Sinh ra tay, lại đem Phụng Thanh Hà làm nha hoàn, chỉ có mình ngươi. Nhìn ngươi đi, Nguyệt Quang tiên tử... Vân Ý Dung." Nhất tiễn xuyên tâm, sắc. Ta cũng không muốn che dấu, cười nói: "Tỷ biết?"

Mộ Dung Nhượng Nhan thần bí cười: "Vân Ý Dung, không phải là đem Mộ Dung Ý Vân đảo ngược lại sao? Sư tỷ của Bách Hiểu Sinh, đã bại chường môn Hoa Sơn. Muội muội, ta còn tưởng rằng ngươi không có học võ công, hiện giờ xem ra, võ công của ngươi hân còn cao hơn ta."

Ta cười cười: "Tỷ tỷ, tính đem thân phận của ta công bố ra ngoài?"

"Vân Ý Dung cũng tốt, Mộ Dung Ý Vân cũng thế, đều phải gả cho Giang Từ Ngang." Ngang ngược a, thực sự ngang ngược.

"Yên tâm, ta sẽ không đem thân phận của ngươi công bố ra ngoài." Trước khi rời khỏi tỷ tỷ còn để lại một câu. "Đồ ngốc, tại sao phải đảo ngược tên thật, trực tiếp kêu Nguyệt Quang thì có lẽ đã không bị phát giác."

"Họ Giang, thù này không báo, Ý Vân bốn cô nương quyết không làm người. Ta ngàn dặm đi lại đều là gả cho ngươi, ngươi lại thà đạo phở chứ không

thêm đi đón ta. Ta chẳng lẽ thực sự kém sao? Thực sự không xứng với bệnh thần kinh? Nếu ta không gặp được người ta còn tưởng người vội vã đi đâu. Tiểu tử người vận khí không tốt, gặp phải bốn cô nương."

Phượng Thanh Hà thấy ta giận đến nghiêng răng vội nói: "Tỷ tỷ, họ Giang kia thực đáng giận, có câu, Thanh Hà không biết nên nói hay không?"

Hảo, nha đầu còn theo bên cạnh ta. "Có việc gì cứ nói thẳng."

"Giang hồ đồn đãi, Giang Tử Ngang cùng Y Lạc Lạc lưỡng tình tương nguyệt, theo tình báo của Bách Hiểu đường, xác nhận bọn họ thường xuyên qua lại." Nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt ta.

Chẳng trách Y đại tiểu thư luôn găm gù với ta, nguyên lai nàng thích tên bệnh thần kinh. Giang Tử Ngang, nếu có Y Lạc Lạc, vì sao lại muốn cưới ta? Ta cũng không phải hôn nhân, chẳng lẽ cho rằng ta không thể gả cho ai khác thì liền tới cưới ta, thương hại ta? Ta đoán hẳn nhất định còn có một mục đích xấu xa. Bệnh thần kinh, bốn cô nương không phải có thể tùy ý bãi bỏ, cho người biết sự lợi hại của ta.

Ta cười lạnh một tiếng: "Hắn như vậy, còn kém xa Mục Hàn, hẳn nghĩ ta bị thâm. Nếu không phải Tiểu Bạch nghĩ ra cái chủ ý này, ta còn chẳng muốn liếc nhìn hắn một cái." Thà gả cho đại khối băng cũng không đến lượt bệnh thần kinh đó hưởng phúc nha. Phượng tiểu muội xem ta thực là bị chọc tức, không dám nói loạn. "Phượng cô nương, chúng ta cũng phải đến Giang gia một chuyến thôi."

"Tỷ tỷ, thực sự muốn đi?"

"Đi, vì cái gì không đi, dùng thân phận Nguyệt Quang tiên tử đi xem. Thanh Hà, sự phụ của người nói qua muốn tìm một thanh kiếm phải không, sao không đi?" Ta trước tiên phải xem tên họ Giang có giữ Long Ngâm kiếm trong tay không đã.

"Có nói qua, những năm gần đây sự phụ đều tìm kiếm tung tích của Long Ngâm."

"Chính là ta, trừ ta thì không ai tìm được. Cho nên sự phụ của người có tìm cả nửa đời người cũng không tìm ra được nguyên nhân. Ta sợ đi ở đây, chính là vì muốn tìm Long Ngâm. Ta hiện tại chịu nội thương, không dùng được nội công, cũng không thể dùng khinh công, cho nên hẳn cho người bảo hộ ta. Theo ta đến nhà họ Giang, nếu tìm không ra Long Ngâm, chúng ta trước tiên phải chạy lấy người." Ta nói dối mà mặt không có một chút hồng, không biết xấu hổ a.

"Đúng vậy, Thanh Hà đã biết." Một canh giờ sau, ta liền giả dạng Nguyệt Quang tiên tử đứng ngay trước cửa Giang gia. Đầu là võ lâm thế gia, cho nên bố trí so với Mộ Dung sơn trang bắt phần hơn kém. Ngoài cửa giếng đầy đèn lồng đỏ, hi khí dương dương, thực chói mắt a. Có bốn hộ vệ đứng trước cửa, thỉnh thoảng có người võ lâm ra vào, bất quá trong tay đều cầm thiệp mời. Nếu không có thiệp mời, bốn tên hộ vệ chắc chắn sẽ không cho vào.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tới Giang gia trang

Ta nhìn Phượng cô nương, nàng cũng bắt đầu nhìn lại ta. Ta liền liên lạc bằng mắt: "Đi, liền đi xem Nguyệt Quang tiên tử mặt mũi lớn như thế nào."

Quả thực, ta vừa mới tiến lại gần cửa lớn, một tên hộ vệ liền đưa tay cản ta nói: "Cô nương, thỉnh đưa ra thiệp mời."

Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, đơn giản nói: "Không có." Đối với gia nhân của tên bệnh thần kinh không cần khách khí.

Hộ vệ liền nói: "Cô nương không có thiệp mời, Thiên Kiếm sơn trang không phải là nơi vui đùa." Lão nương vui đùa? Ta đường đường là Mộ Dung nhị tiểu thư, Nguyệt Quang tiên tử — sự tỷ của đường chủ Bách Hiểu đường, không cho ta vào, còn bảo ta vui đùa?

Ta kéo Phượng cô nương nói: "Nói cho trang chủ các người, Bách Hiểu đường Phượng Thanh Hà cầu kiến." Ta liền muốn xem Bách Hiểu đường có mặt mũi như nào?

Người nọ vừa nghe danh tước của Phượng cô nương, lập tức thay đổi sắc mặt, cười nói: "Nguyên lai là phóng viên của Bách Hiểu đường, Phượng cô nương, đặc tội rồi, mời vào bên trong... Mời."

"Không cần thiệp mời sao?" Ta cố ý nói.

"Bách Hiểu đường phó đường chủ đại giá quang lâm, tiểu nhân có mắt không trông." Phượng tiểu muội mặt mũi thật lớn nha, lão Bạch thực phải lớn hơn nữa, thanh danh trên giang hồ là tốt là xấu đều phải xem sắc mặt của Bách Hiểu đường, tự nhiên họ phải được coi trọng.

Ta định nói cảm ơn, hộ vệ kia chỉ vào Phượng Thanh Hà hỏi: "Vị cô nương này là?"

"Phượng Thanh Hà." Phượng tiểu muội đáp.

"Nàng ta là Phụng Thanh Hà, thế ngươi là?" Hộ vệ nghi hoặc.

"Nguyệt Quang." Ta lạnh như băng nói ra hai chữ.

"Cô nương chính là Nguyệt Quang tiên tử?" Hộ vệ giật mình một cái.

Ta gật đầu nói: "Đúng thế, ta có thể đi vào không?"

"Có thể... đương nhiên là có thể." Hần liền đánh mắt sang kẻ bên cạnh, tên kia liền hướng bên trong cao giọng hô: "Bách Hiểu đường Nguyệt Quang tiên tử Vân cô nương, Phụng Thanh Hà Phụng cô nương đến." Ta còn tưởng hỏi danh tánh làm gì, hóa ra là để thông báo a. Đều là người trong giang hồ, sao lại có lễ quy tắc như thế?

Ta đi vào, lập tức có người đến đón. "Nguyên lai là Nguyệt Quang tiên tử cùng Phụng cô nương đại giá quang lâm, mời vào trong."

Đi theo người nọ tiến vào trong sân, một người lập tức hiện lên trước mắt, nữ nam tử, nhưng đáng ghét lại là... bệnh thần kinh.

Bệnh thần kinh phía sau còn có Y Lạc Lạc, quả nhiên hai người này có gian tình, vừa rồi cùng đi với nhau.

Bệnh thần kinh thấy ta, biểu hiện cực kỳ cao hứng nói: "Nguyệt Quang tiên tử đại giá quang lâm, Thiên Kiếm sơn trang hữu lễ."

Ta thân nhiên nói: "Hào, Giang trang chủ trông có vẻ thật cao hứng nha."

Y Lạc Lạc nhìn lại Phụng Thanh Hà nói: "Phụng cô nương, cô vừa ở cùng một chỗ với Mộ Dung tiểu thư, sao lại tới đây..."

"Ta cùng Phụng Thanh Hà để Ý Vân ở lại, đương nhiên là tới đây. Ta nghe nói Giang trang chủ có việc, không thể đi nghênh đón Ý Vân? Chẳng qua ta vừa rồi còn gặp người ở trên đường mua kiếm... cho nên thay Ý Vân tới hỏi xem." Ta cố ý nói Ý Vân, biểu hiện cực kỳ thân mật.

Bệnh thần kinh nói: "Nguyên lai Nguyệt Quang tiên tử cùng Mộ Dung cô nương là bằng hữu, phải chăng vì thế mà nàng tới đây hưng sư vấn tội?" Hộ Giang lộ ra khuôn mặt khó chịu, ta với người không có thù a.

"Hưng sư vấn tội thì không dám, chính là muốn đến xem thử thôi." Ta cũng lạnh nhạt nói với hắn.

"Một khi như vậy, mời vào bên trong."

Ta liếc nhìn hắn một cái, liền đi vào trong. Ta chán ghét con người này, thực không muốn cho hắn một chút mặt mũi.

"Giang trang chủ, kỳ thực ta đến là thay mặt cho Bách Hiểu đường." Ta vẫn không nóng không lạnh, không có bất kỳ biểu tình gì. "Sự đệ trước mắt chuẩn bị làm một bảng thiên hạ binh khí phổ, cho nên Nguyệt Quang muốn nhìn xem kiếm của trang chủ." Không cần dài dòng, chỉ cần nhìn thấy kiếm của hắn thì ta lập tức có thể kiểm chứng rồi.

Giang Tử Ngang không có biểu hiện gì, liếc mắt Y Lạc Lạc một cái rồi nói: "Lạc Lạc, mang Phụng cô nương xuống trước đi."

"Không cần, Phụng Thanh Hà sẽ trở về bảo hộ Ý Vân." Ta xem xong lập tức đi, không cần bảo hộ. Phụng Thanh Hà ở khách điểm, ta cũng yên tâm, nếu có người đột nhiên đến cũng sẽ không bại lộ.

Phụng Thanh Hà hiểu được ý của ta bèn nói: "Dạ, sư đệ nhất định bảo hộ tốt cho Mộ Dung cô nương."

"Tiên tử, thỉnh."

Đi đến thư phòng, một cỗ hương khí xông vào mũi. Nhìn không ra, bệnh thần kinh còn có thể đọc sách, thanh kiếm cũng đặt ở thư phòng, có tật xấu. Trong thư phòng, bày rất nhiều tranh cổ và đồ đồng. Hắn thực sự là bệnh thần kinh, vẽ nhiều như vậy rồi cất hết ở thư phòng. Ta cũng là cao thủ cổ họa, đối với tranh cổ tự nhiên có tâm yêu thích. Ánh mắt của ta lập tức bị hấp dẫn, chính là ở bên trong. Một cây cổ cầm, ở hiện đại ngàn vàng khó cầu. Ta vuốt huyền cầm, yêu thích không buông tay. (Ta tuy cận thị, nhưng đừng hoài nghi mắt coi đồ quý nha)

"Tiên tử cũng yêu cầm?" Thanh âm của bệnh thần kinh vẫn lạnh như băng.

"Đúng thế." Ta chỉ đơn giản trả lời.

"Cô nương quả nhiên có nhãn quang tốt, đây là cổ cầm ngàn năm, là cô cô của ta lưu lại, cô nương đến thử xem." Hào phóng như vậy? Không sợ ta làm hỏng đàn quý sao?

Ta không khách khí, ngồi xuống, thử nhấn nhấn một chút, một loạt âm thanh theo dây đàn bay ra xa.

"Giang hồ tiểu, ân oán tận,

Người xuất chiêu, tiếng cười ẩn grom đao.

Trần gian ngạo nghễ, cười cô tịch,

Tâm cao ngời, làm sao với tới?

Trăng sáng rọi, đường xa xôi,

Người có thể già, tâm không hề lão!

Yêu không được, bỏ không đành,

Chẳng quên được nét đẹp của người.

Dường như...là hoa mà không phải hoa...

Là sương mà chẳng phải sương...

Sóng nước cuộn cuộn chảy không ngừng.

Một thân hào tình, hùng tâm tráng chí.

Tự cổ anh hùng thường cô độc.

Giang hồ tiểu, tình tự tại,

Cầm sáo hòa ca, rót ly rượu đầy,

Ngước nhìn trời, cười quên thế sự;

Thênh thang như gió, nhẹ nhàng mà bay"

Ta cũng không biết mình bị làm sao, tự nhiên lại đàn «Giang hồ tiểu», có lẽ là bởi vì thân ở giang hồ.

Đứng lên, nghe được bệnh thần kinh vỗ tay tán thưởng: "Thiên lại chi âm." (Âm thanh của trời) Trên mặt hắn đều là một vẻ tán thưởng, cư nhiên còn mang theo một tia mỉm cười hiếm có.

"Quá khen."

"Chẳng hay khúc này tên là gì?"

"Giang hồ tiểu, Giang trang chủ, có thể để ta xem thanh kiếm của ngươi chưa?" Ta không phải đến để đánh đàn cho hắn nghe, đừng quên chính sự.

Bệnh thần kinh gật đầu, đem kiếm tinh tế đưa tới tay ta: "Đây là kiếm của tại hạ." Ta vừa nhìn, liền chép miệng, quả nhiên giống hệt kiếm của khối băng kia, chả trách Tiểu Bạch không thể phân biệt được.

Theo như Thời Không đại thần nói, Long Ngâm Phượng Vũ đều là tuyệt thế hảo kiếm, Phượng Vũ đã hấp huyết của ta, Long Ngâm tự nhiên cũng sẽ hấp huyết của chủ nhân. Chính là, ta làm thế nào khiến hắn đổ máu? Xem võ công của tên này chắc cũng không tồi, ta có thể đánh cho hắn đổ máu hay không, trước đây ở thời hiện đại, chưa từng có nam nhân nào là đối thủ của ta, nhưng đây là cổ đại, ai nấy đều thân hoài tuyệt kỹ, tên họ Giang này cũng là một võ lâm cao thủ, đầu thế khinh xuất.

Ta đang suy nghĩ tới thất thần, bệnh thần kinh nói: "Vân cô nương?"

"Nga, kiếm này tên gọi là gì?"

Hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị nói: "Nguyệt Quang." Có tật giật mình, một thanh kiếm của đại nam nhân, thế nào lại có cái tên ủy mị như thế, sao không tên Long Ngâm, ta thất vọng a.

"Nguyệt Quang quả thực là tuyệt thế hảo kiếm, một trong mười đại thần binh nổi danh." Ta cố ý nói một câu, che dấu mục đích.

"Nguyệt Quang cũng là tuyệt thế nữ tử." Gì, ý tứ gì? Sẽ không lấy tên của ta đặt tên cho kiếm chứ?

"Ách, ngươi sẽ không lấy tên ta đặt tên cho kiếm chứ?" Ta nghe làm sao? Hoa tâm đại tặc, có Y Lạc Lạc, Mộ Dung Ý Vân, còn muốn cả Nguyệt Quang tiên tử, hắn đang nằm mơ?

Hắn thân nhiên nói: "Đúng thực là tiên tử."

"Tốt lắm, chính sự bàn xong rồi, ta đi, tái kiến." Cách xa tên này một chút, hắn quả thực không phải người tốt.

"Tiên tử đừng bước." Bệnh thần kinh cư nhiên nắm lấy tay của ta. Chúng ta từ khi nào trở nên thân mật như thế?

"Bệnh thần kinh, không biết xấu hổ? Cổ nhân nói, nam nữ thụ thụ bất tương thân, đừng nghĩ ta là loại nữ nhân dễ bị ức hiếp, có Y Lạc Lạc, Mộ Dung Ý Vân, còn muốn có chủ ý với ta, hoa tâm thực lớn." Nhất thời không khống chế được cảm xúc bản thân, bùng nổ. Hắn nếu biết bộ mặt thật của ta, nhìn thấu thì thế nào.

Lúc này, hắn tự biết mình phi lễ, buông tay ta nói: "Nguyệt Quang, ta cùng Y Lạc Lạc thanh bạch trong sáng, không có tư tình gì cả." Nguyệt Quang? Tên này để hắn gọi sao? Không biết liêm sỉ?

"Cùng Mộ Dung Ý Vân giải thích đi." Giải thích lại lần nữa cũng không được, ta đã nhìn thấu hắn. Ta là muốn nói cho hắn, ta cùng hắn không có bất cứ quan hệ nào, không cần giải thích.

"Nếu không có Mộ Dung Ý Vân thì sao?" Có ý tứ gì? Định mưu sát ta?

"Như vậy a, nếu ngươi không tìm thấy người để giải thích, ta có thể dẫn ngươi tới giải thích. Bất quá, ngươi tốt nhất đem Mộ Dung Ý Vân nghênh đón trở về, thừa dịp này nhanh chóng cưới nàng vào cửa." Quên đi, hy sinh một chút. Đến lúc đó mới có cơ hội tiếp cận hắn, mới có cơ hội làm hắn đỏ mặt.

Hắn khước miệng cười lạnh: "Ngươi nói vậy là nếu không có Mộ Dung Ý Vân, ngươi sẽ nghe ta giải thích?" Ta đang ở đây, hắn không thể giết ta đi.

"Đừng, ta nói vậy." Ta kiêu ngạo nhìn hắn, chính là ta nói, thì làm sao?

"Được." Hắn vừa dứt lời, ta cảm giác trên mặt một trận mát mát, cái khăn che mặt nhẹ nhàng rơi xuống, bệnh thần kinh ám toán ta, dùng chương phong kéo cái khăn che mặt của ta xuống. Bệnh thần kinh thực sự làm thế. Có đến hai cái còn không đủ, quả nhiên ta không nhìn lầm hắn, hoa tâm đại tặc.

Ta nhặt khăn che mặt lên, giận dữ nhìn hắn: "Xem cái gì? Chưa từng thấy qua mỹ nữ?"

Hắn nhìn thấy ta, nói: "Tuy không tính là tuyệt sắc, nhưng quả thực là mỹ nữ." Vô nghĩa, ta đương nhiên là mỹ nữ, không đúng, ta hiện tại ăn mặc như thế, kỳ thực bộ dáng không tồi, nhưng là trước kia, thực sự xấu xí. Mang một cái kính mắt dày cộp, thường xuyên một thân quần áo thể thao, tóc ngắn (lần đầu tiên để tóc dài), cho nên khiến cho mỹ nữ bị mai một. Bị mai một không nói, còn được một cái danh hiệu sũ nữ, trở lại hiện đại, ta tuyệt đối phải thay đổi cách ăn mặc.

Ta liếc nhìn hắn một cái: "Bệnh thần kinh, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, Mộ Dung tiểu thư tình tình rất không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thực sự dọa người

"Hưu thư" ta thì thảo niệm ra hai chữ, hai tay kịch liệt run rẩy, ánh mắt tràn đầy lửa giận, răng nanh cắn chặt. Đúng vậy, hưu thư, Giang Tử Ngang đích thực muốn hưu ta. Ta từ Giang gia đi ra, đến khi đi trên đường, rồi trở về, hắn đã phái người tặng ta hưu thư. Bởi vì ta không ở trong khách điểm nên Phụng Thanh Hà nhận được, nghe nói là Y Dục Thành đưa tới. Tốt lắm, Giang Tử Ngang, ngươi thật ngoan độc, chưa bái đường đã phát hưu thư, thực sự hung ác mà.

Ta đem hưu thư ném mạnh xuống bàn, nói: "Thanh Hà, ngươi nói làm sao bây giờ?"

Phụng Thanh Hà thấy ta tức khí như vậy nói: "Giết hắn."

"Đúng, giết hắn, bất quá ta mệt, cần nghỉ ngơi, mai đi tìm hắn." Ta cắn răng, đứng lên. Một ngày mệt mỏi, ta mệt, ta đói. Muốn báo thù, trước tiên phải dưỡng tinh thần cho tốt đã.

Ta nô hỏa công tâm, đứng lên nhanh như thế, vấp phải váy, liền cùng mặt đất tiếp xúc thân mật.

Ngày kế, thay một thân quần áo giản tiện (giản dị + tiện lợi), chủ yếu chuẩn bị đánh nhau, tóc tai búi gọn gàng. Trên mặt trát phấn thật dày, dù sao trông không khác gì một bộ cương thi. Phụng Vũ cài trên đầu, có lẽ ở thời khắc mấu chốt, ta cũng phải thử uy lực của nó.

Đừng quên đeo cái kính mắt to vào. Ngươi đừng nghĩ lão nương dễ bị khi dễ, ngươi đang tính toán cái gì, ta muốn ngươi nói cho rõ ràng. Lão nương không muốn đánh đến người đầy đất nha, Mộ Dung Ý Vân sẽ ra tay.

Ta cùng Phụng Thanh Hà đứng ở trước cửa Thiên Kiếm sơn trang, ta hai tay chống lạnh, một bộ dáng hờ hững hung dữ. Ta biết hiện giờ ta ăn mặc rất xấu, rất khó coi, ai xem đều chán ghét.

Hộ vệ canh cửa nhìn Phụng cô nương, lại nhìn ta, nói: "Cô nương, ngươi là ai? Vì sao lại mắng chửi trang chủ của nhà ta?"

Ta khoát tay một cái nói: "Nói cho trang chủ của các ngươi, lão nương Mộ Dung Ý Vân, bảo hắn ra đây gặp ta." Thù này không báo, ta sống hai mươi năm chẳng lẽ uống phí sao. Ta năm năm khắc khổ học võ, sư phụ năm năm bồi dưỡng, chả phải đều uống phí sao. Ta liền chần chờ mặt địch nhân, đi

vào. Đi vào một đoạn, trước mặt liền có vài bóng người.

"Mộ Dung cô nương đại giá quang lâm, là ta gây nên chuyện gì?" Bệnh thần kinh thanh âm vẫn lạnh như băng. Hắn dần dần đi tới, ta mới nhìn rõ ràng. Hắn nghiêm mặt, Mộ Dung Nhược Nhan, Y Lạc Lạc, Y Dục Thành một đám người đều ở đằng sau hắn, mặt khác còn có một ít võ lâm nhân sĩ không biết tên. Xung hô ta là Mộ Dung cô nương, là quyết tâm hưu ta.

Ta cười lạnh một tiếng: "Hào một cái Mộ Dung cô nương."

Nhược Nhan đi đến bên người ta nói: "Muội muội, nói như vậy là có ý gì?"

Ta không để ý đến nàng, trực tiếp đối bệnh thần kinh nói: "Giang trang chủ, ta Mộ Dung Ý Văn tự hỏi không có gì sai, chưa cưới ta thì liền hưu ta là có ý tứ gì?" Phụ đạo? Ta còn không biết đó là cái gì? Trực tiếp ném vào bốn câu rồi...

Bệnh thần kinh phản ứng cũng nhanh: "Không có gì sai? Xin hỏi Mộ Dung tiểu thư, người bị Thiên Ma giáo bắt cóc hơn nửa tháng, lại không có một vết thương, thử hỏi trong đó có ân tình gì. Giang hồ đồn đại, người cùng đại ma đầu trong lúc đó thật không minh bạch." Cư nhiên dám vu hại ta hồng hạnh xuất tường, ta...

"Hưu người?" Mỹ nữ tỷ tỷ kinh ngạc nhìn Giang Tử Ngang, lại nhìn ta. Y Dục Thành hướng mỹ nữ tỷ tỷ cười khở, lại gật gật đầu cam chịu. Y Dục Thành biết, Y Lạc Lạc cũng biết, chính là lừa tỷ tỷ. Bệnh thần kinh, người cho rằng người Mộ Dung gia dễ ăn hiếp phải không?

Ta cực lực đè xuống lửa giận: "Người đều nói, chính là giang hồ đồn đại, đó đâu phải là sự thật? Hơn nữa ta được Nguyệt Quang tiên tử cứu, đây là mọi người đều biết. Người lấy lý do ta không giữ phụ đạo mà hưu ta, sao có thể thuyết phục?"

Hắn cười lạnh: "Mộ Dung cô nương, có phải là lời đồn đại hay không, chẳng phải chính mình rõ ràng."

"Bất quá giang hồ cũng đồn đại Giang trang chủ người cùng vị Y cô nương kia cũng không minh bạch, ta thấy lời đồn đại này chỉ có người mới biết rõ. Người cùng Y cô nương có tư tình, cho nên hưu ta. Vì danh chính ngôn thuận, lại vì danh tiếng của bản thân mà không ngại gán cho ta tội danh không giữ phụ đạo." Dám gán tội lung tung cho ta, tưởng ta là trẻ con sao. Đừng cho rằng ta dễ bị ăn hiếp, ta làm cho Bách Hiểu đường bêu rếu người trên giang hồ, xem người làm thế nào mà sống.

Y Lạc Lạc đã sớm không xem ta vừa mắt, tức khí nói: "Là thế nào? Cho dù chúng ta thực sự có tình cảm gì, cũng tốt hơn người, cùng đại ma đầu có tư tình." Thừa nhận, hào nga.

Ta lập tức thay đổi bộ mặt, bi ai nói: "Các vị tiền bối, các người cùng gia phụ Mộ Dung Nghĩa đều có giao tình đi? Gia phụ làm người thế nào các vị cũng rõ ràng. Ta là nữ nhi của hắn, sao có thể làm ra việc nhục đến gia phong? Hoàn toàn là Giang Tử Ngang cùng Y Lạc Lạc trong đó có tư tình, không muốn cưới ta, cố tình tạo cơ sinh sự."

Ta lại đối Y Lạc Lạc nói: "Y cô nương, ta Mộ Dung Ý Văn cũng không phải là nữ nhân không biết liêm sỉ, các người có tình ý có thể nói cho ta. Ta liền nhường Giang trang chủ cho người, người vì sao lại lập mưu sỉ nhục ta? Ý Văn ta tuy xuất thân võ lâm thế gia, lại ba bước không qua khỏi cửa khuê phòng, sao có thể nhận thức Mục Hân? Người tại sao cứ muốn phá hư thanh danh của ta. Trăm năm danh dự của Mộ Dung gia, chẳng lẽ thực sự chỉ vì một hôn sự nhỏ nhoi mà hủy trong tay ta? Aiz..." Ta diễn trò so với coi người khác diễn trò còn hay hơn nha.

Nhược Nhan tỷ đương nhiên không muốn Mộ Dung gia bị nhục, cũng rất thông minh, liền hòa theo ta nói: "Các vị tiền bối, tiểu muội nói rất có lý, tiểu muội thườ bé thân thể không tốt, khuê môn ba bước không qua cửa, cùng đại ma đầu tư tình, thực sự nhục cười đi. Giang trang chủ không rõ ý tứ hưu tiểu muội, Mộ Dung gia ta còn có mặt mũi tồn tại trên giang hồ sao? Thỉnh các vị tiền bối nói một lời công đạo, thay tỷ muội chúng ta làm chủ." Làm cái gì a, chẳng lẽ bắt hắn thu hồi hưu thư? Ta cũng không phải muốn cưới hắn mà, chỉ là muốn gây sự cùng hắn. Tỷ tỷ à, người cùng đâu cần làm như thế?

"Mộ Dung nhị tiểu thư nói đúng, chỉ sợ là bị vu hãm (vu khống + hãm hại)."

"Giang trang chủ, ta thấy Mộ Dung cô nương thực sự thanh bạch, người không cần làm như vậy." Nói xong lại nhìn Y Lạc Lạc, vị tiền bối này, thực cảm tạ người.

"Thế chất cùng Mộ Dung cô nương chưa bái đường, người lại hưu nàng thực là vô lý."

Lúc sau, cũng có rất ít người đi ra nói chuyện, cơ bản đều là tán đồng ta, giúp đỡ ta nói tốt. Bệnh thần kinh thấy chưa, giờ người mất mặt là người chứ không phải là ta.

Y Lạc Lạc không chịu nổi đả kích của mọi người, hừ lạnh nói: "Yêu nữ, người vu hãm ta." Nói xong đã muốn rút kiếm đâm tới ta. Y Dục Thành muốn ngăn nàng lại, nhưng đã muộn, động tác của nàng nhanh hơn Y Dục Thành một chút, chớp mắt đã đâm tới ta. Kiếm sắc bén đã muốn đoạt mạng ta đâm thẳng tới cổ họng. Nàng động tác thực quá nhanh. Ta liền phản xạ, toàn lực lùi lại, thuận tay rút kiếm của Phụng Thanh Hà ở đằng sau, thuận tay huy kiếm thủ thế.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: So kiếm tại Giang Gia

Nghĩ lại ta thăm kinh sợ, nếu chậm một bước ắt bị trọng thương, xem ra sự phụ dầy ta năm năm không phải bỏ đi.

Tránh một kiếm này, ta trùng mắt nhìn Y Lạc Lạc, Y Lạc Lạc cũng trùng mắt nhìn ta, hai bên đấu mắt. Vừa ra tay nàng đã muốn đoạt mạng của ta rồi, nữ nhân này thực là tâm địa lang sói, ta giận dữ mắng to: "Y Lạc Lạc ta cảnh cáo ngươi, nếu còn vô lễ đừng trách ta không khách khí."

"Phải không? Dựa vào ngươi?" Nói xong liền vùng kiếm đâm tới. Ta thực nhìn không được, vùng khởi kiếm trong tay, hướng nàng công kích. Chúng ta đây là loại tình địch tranh đấu, quy củ giang hồ, ngoại nhân không thể can thiệp. Chính là Y Lạc Lạc không phải đối ta tỷ thí, mà là muốn lấy mạng của ta.

Y Lạc Lạc phóng kiếm rất nhanh, nhưng ta còn muốn nhanh hơn. Nói đùa, đây chính là kiếm pháp Tây Dương, chú trọng cực nhanh, cực chuẩn. Cam đoan nàng chưa từng gặp qua.

"Các người xem, kiếm pháp của Mộ Dung cô nương là võ công gì?" Một lão nhân kinh hô đứng lên.

"Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua." Thấy qua mới là lạ.

"Mộ Dung Nghĩa lão tiên sinh cũng không có loại kiếm pháp như vậy, không rõ nàng ta học được từ đâu?"

Mọi người bắt đầu đối với kiếm pháp Tây Dương bàn tán không thôi, thậm chí không thèm quan tâm tới ta cùng Y Lạc Lạc sinh tử giao đấu mà chỉ quan sát kiếm pháp mới lạ kia.

Đánh vài hiệp, ta dần bị vây vào thế hạ phong. Kỳ thực về kiếm pháp ta hiển nhiên không sợ Y Lạc Lạc, chỉ là nàng ta có khinh công, còn có nội công, nàng chạy nhanh, lực tay mạnh cũng không thể so bì với nàng. Nàng âm thầm đem kinh lực quán chú thân kiếm, đánh cho ta trở tay không kịp.

Chúng ta hai kiếm giao phong, Y Lạc Lạc xuất động nội kinh, kiếm của ta cuối cùng không chịu được bị chấn gãy thành mấy đoạn rơi là tả trên đất phát ra tiếng vang.

Nàng liền kiêu hãnh hướng mũi kiếm tới ta cười lạnh: "Ngươi thua rồi." Mất mặt a, lại bị đánh bại như vậy.

Nhược Nhan tỷ tỷ vội nói: "Y cô nương, xin buông tha cho Ý Vân."

Y Lạc Lạc khinh miệt liếc mắt ta một cái, thu kiếm nói: "Ngươi không xứng với Giang đại ca, đừng ở trong đây tự khiến mình xấu hổ nữa." Ta là chưa có dùng tới Phượng Vũ, nếu không người gây kiếm đại bại ắt hẳn là ngươi. Phượng Vũ kiếm, Phượng Vũ kiếm pháp, không biết uy lực thế nào? Trong lúc nguy hiểm ta thoáng có một ý tưởng... Nhưng là cẩn thận tưởng tượng, về sau ta có hai thân phận, Mộ Dung Ý Vân, Vân Ý Dung. Người trong giang hồ đều thích dùng võ công để phán đoán một người. Ta không nghĩ làm cho người ta nhận ra Mộ Dung Ý Vân cùng Vân Ý Dung có võ công giống nhau như đúc.

Đúng là ta bị nàng đánh bại, nhưng miệng vẫn nói cứng không chịu nhận thua. Hiện tại bất chấp phong độ thực nữ gì, tron mắt nói: "Y cô nương, ngươi đánh hay lắm, đi làm sát thủ thực tốt."

"Mộ Dung cô nương, thua còn không phục." Nàng khinh miệt nhìn ta.

Ta cười. "Phục cái đầu ngươi, nếu không phải ta thụ thương trong người, không tiện dùng đến nội lực, ngươi hà tất đánh thắng được ta." Ta nói là đúng, nếu so chiêu thức không thì chưa hẳn Y Lạc Lạc thắng được ta.

"Ngươi..." Y Lạc Lạc căm tức nhìn ta, ta cũng không để ý tới nàng, nhìn thẳng vào bệnh thần kinh nói: "Giang trang chủ, kiếm của ngươi đâu?"

"Có ý gì?" Ánh mắt nhìn trời, tựa như không thèm nhìn đến ta.

"Vô nghĩa, lão nương chính là muốn cùng ngươi tỷ thí, có thể không? Ngươi xem, nhìn ngươi như thế, mắt gian như cáo, Y cô nương chính là mắt cận thị nặng mới không nhìn ra, mới có thể xem trọng ngươi. Ta cũng không nghĩ muốn gả cho ngươi, nhưng là đừng nghĩ khi dễ lão nương, hừ ta cũng không cần đến ngươi." (Hoa chị này chữ ng ta cận nặng nhưng thực tế ở đây chỉ có mình Vân tỷ bị cận thôi)

"Ngươi nói vậy là có ý tứ gì?" Y Lạc Lạc đưa kiếm tới trước mặt ta. Nàng tuy không hiểu cận thị nặng là gì, nhưng cũng đại khái hiểu không phải ý tốt.

Ta trực tiếp xem nhẹ lời của nàng, nhìn thẳng bệnh thần kinh.

Bệnh thần kinh nói: "Mộ Dung cô nương, đánh với ngươi ta không cần dùng đến binh khí, tránh để vô lâm bằng hữu nói ta khi dễ ngươi." Thái độ kia thập phần ngạo mạn, căn bản không để ta vào mắt. Ta nhẫn, ta nhẫn, đem chữ nhẫn viết lại 100 lần, nếu không phải thân hoài chính sự, ta thực muốn đánh hẳn thành đầu heo. Họ Giang kia, Bách Hiểu đường quyết không để ngươi yên. Ta Mộ Dung Ý Vân không để ngươi yên, Nguyệt Quang tiên từ thì không đội trời chung với ngươi.

"Giang trang chủ, xem ra võ công của ngươi thực sự yếu kém sao?" Ta thừa cơ này khích tướng hẳn, bồi nhọ hẳn, chính là muốn xem kiếm của hẳn, còn phải xem làm thế nào đã thương hẳn, thực nghiệm rốt cuộc có phải Long Ngâm hay không. Nếu bình thường có lẽ ta không có cơ hội, nhưng hôm nay trước mặt đồng đạo người chứng kiến, hẳn sẽ không muốn đã thương ta, còn ta thì toàn lực ứng chiến, không chừng có thể thực sự làm hẳn bị thương.

"Đương nhiên là còn xem ta có thể dạy nổi cô nương hay không." Lời này vừa nói ta tức giận đến thiếu chút ngắt xiu, chẳng lẽ Mộ Dung Ý Vân thực sự kém như vậy sao?

Ta giận đến mức nghiêng răng kèn kẹt, nắm tay chắc nịch: "Lão nương còn cần người dạy đỡ hay sao... Phải để lão nương dạy đỡ người mới phải." Âm thanh vừa dứt, nắm tay ta đã không tự chủ được vung ra. Hắn căn bản không có phòng bị, cũng không tưởng tượng trong tình huống này bị tấn công, cư nhiên bị một quyền đánh trúng.

Bệnh thần kinh phần nộ nhìn ta, đương nhiên bị một quyền vừa rồi kích nộ, lập tức vung quyền đánh tới. Ta cũng không chậm, thân thể nhoáng lên một cái, né tránh.

Đánh mấy chiêu, võ công của bệnh thần kinh chính là loại cương liệt, ta trực tiếp lấy nhu đạo đánh cùng hắn. Lấy nhu khắc cương, lấy chậm đánh nhanh, đạo lý này không có sai. Trừ kiếm Tây Dương, ta còn có học nhu đạo, taekwondo, karate... các loại, không sợ không có cái để dùng.

Tên nam nhân này một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc, khi dễ nữ nhi yếu đuối. (chị mà nữ nhi yếu đuối thì hử cái tuyệt chủng TT)

Hắn đánh, ta trốn, hắn công, ta thủ, cứ như vậy, ta cùng đệ ngũ cao thủ đánh tới hơn trăm chiêu. Ta bắt đầu cảm thấy khó khăn, thực sự là nhu đạo đã khắc chế hắn.

"Mộ Dung cô nương sử dụng võ công gì vậy?" Mỗ nhân lại bắt đầu hỏi.

"Đương kim vô lâm, tài năng quá chiêu cùng Giang trang chủ trên trăm chiêu cũng không nhiều người. Mộ Dung cô nương cư nhiên có thể cùng hắn đánh nhau lâu như thế, cũng có thể coi như đương thế nhất đẳng cao thủ."

"Mộ Dung cô nương hình như bộ pháp có vấn đề?" Ta nghe thế cũng tán thưởng trong lòng. Chân ta chính là bị thương, hiện tại đánh lâu, chân sẽ không còn vững được.

"Ta nói Giang trang chủ dù thế nào cũng không cần nài, nguyên lai Mộ Dung cô nương là một bà chằn, điều ngoa, đánh đá, nếu là ta cũng sẽ không cần." Ta đâu có chằn? Điều ngoa không phải bị bức sao? Vốn muốn giả làm hiền thê thực nữ, bây giờ lại bị bệnh thần kinh biến thành nguyên hình...

"Mộ Dung cô nương, nói thế nào cũng là thế gia khuê tú, vậy mà nói lời thô tục không biết ngượng, aiz..." (cái này mình đồng ý, chị Vân hay chửi tục quá TT)

Tỷ tỷ một bên nghe mọi người nghị luận, sắc mặt ngày càng khó coi. Phượng Thanh Hà thì khác, chỉ chuyên tâm nhìn ta đang đối chiến.

"A." Ta nhất thời mất đà, bệnh thần kinh không nể mặt liên hướng ta đánh đến, chỉ nghe phanh một tiếng, kính mắt của ta... vỡ. Vốn ta còn có thể tránh, nhưng là hắn dùng nội lực, cách không đá vật đánh nát kính mắt của ta. Tim của ta, ôi, cùng kính của ta cũng vỡ theo. Ta bị cận thị nặng a, không có kính mắt thì sống thế nào? Chưa kịp nghĩ nhiều ta đã bị hắn đánh ngã ra đất. Tên này thực sự vũ phu a, mà mấy người đứng quanh ta thế nào cũng đứng đứng như thế, không có đến đỡ ta dậy? Phượng cô nương, tỷ tỷ, hai người đâu rồi? Còn có đám lão nhân vô lâm, người hầu... chẳng lẽ chỉ đứng nhìn ta một tiểu cô nương bị khi dễ a? (Sau này ta mới biết đó là quy củ giang hồ, khi hai bên giao chiến công bằng thì dù là ai cũng không thể can thiệp, không thể nhúng tay.)

Đây là cái gì? Bàn tay thực to nha, bàn tay của bệnh thần kinh... chính là trước mắt ta xuất hiện một cái bàn tay to đùng, bệnh thần kinh định đánh tới rồi. "A..." Ta la thật to, mắt tròn xoe, chuẩn bị ăn đòn. Nhưng bàn tay to kia lại cách mặt ta một li thì bất thành linh ngừng lại. Bệnh thần kinh chợt đứng lên, quay đầu, không biết làm sao nữa? Chẳng lẽ hắn đột nhiên tâm từ bị đại phát? Không giống a. Lập tức ta đã biết bệnh thần kinh không phải tự nhiên có lương tâm, mà là bị thương. Trong chớp mắt kia, tay hắn bị một viên đá nhỏ làm bị thương. Ta dù ngốc cũng biết, có người ở một nơi bí mật giúp ta một chiêu, dùng viên đá đánh vào tay bệnh thần kinh. Nhưng là ai? Bách Hiểu Sinh? Tỷ tỷ? Phượng Thanh Hà? Xét võ công của bệnh thần kinh, lại xét viên đá vừa rồi, võ công của người này nhất định là cao thủ, Phượng cô nương kia dù có xoay ngang dọc thế nào cũng không làm được, tỷ tỷ hình như rất vô cảm với ta a, không có lý do để giúp. Đại khối băng? Không đúng không đúng, ta sao lại nghĩ đến hắn. Hắn hiện nhất định hận chết ta, hơn nữa cũng không có mặt ở đây.

Ta gian nan đứng lên, phẩy phẩy gấu váy đã dính đầy bụi đất. Rồi đem mắt kính vỡ nhặt lên, vỡ cũng vỡ rồi, cái gì cũng không thể nhìn, lưu lại không dùng cũng được.

Bệnh thần kinh đâu? Đúng rồi, có phải ở trước mặt ta hay không? Ta quả thực chỉ nhìn rõ một thước trước mắt, còn xa hơn chỉ có thể mơ hồ nhìn ra màu sắc cùng hình dáng. Bất quá xem quần áo kia, dáng người, chắc là hắn đi. Ta liền chỉ tay vào mặt hắn giận dữ nói: "Người cái bệnh thần kinh chết tiệt, đánh nát kính mắt của lão nương." Chờ đến khi tay ta lôi kéo được áo của hắn mới phát hiện người này dường như không phải là bệnh thần kinh.

"Phượng Thanh Hà, bệnh thần kinh đâu?" Lần này ta đi tới chỗ Nhượng Nhan tỷ nói. Trời ơi, hôm nay ta đen đui vậy sao.

Nhượng Nhan tỷ nói: "Mắt của người, làm sao thế?"

"Làm sao ư? Bị bệnh thần kinh đánh hỏng rồi, hiện nay chỉ có thể nhìn thấy trong vòng một thước."

"Aiz, nguyên lai Mộ Dung tiểu thư mắt còn có vấn đề."

"Đúng a, chẳng những điều ngoa, hơn nữa mắt có tật, như vậy ai còn dám đụng phải."

Mộ Dung Nhược Nhan nghe thế không giận không được, oán hận trừng mắt nhìn ta, ta cũng không có phát hiện, quờ quạng nói: "Bệnh thần kinh, người ở đâu? Cút ra đây cho ta."

"Phi Hà tiên tử thực xin lỗi, ta thay người đem lệnh muối thỉnh đi ra ngoài."

Bệnh thần kinh nói, ta liền theo hướng của thanh âm chỉ tay năm ngón, giận dữ trừng mắt nói: "Bệnh thần kinh, người nhớ kỹ, một ngày nào đó, ta Mộ Dung Ý Vân phải báo thù này. Thù này không báo, bốn chữ Mộ Dung Ý Vân liền viết ngược." Hừ, nhất định một ngày nào đó ta sẽ đánh chết hần.

"Tùy thời lãnh giáo." Bệnh thần kinh lạnh lùng nói.

"Người chờ đó, ta Mộ Dung Ý Vân sẽ đến tìm người, tốt nhất người chuẩn bị một cỗ quan tài thật tốt."

Chưa chờ ta nói hết câu thì đã bị hạ nhân Giang phủ đem ném khỏi cửa lớn, Phụng công nương chạy nhanh tới nâng ta dậy nói: "Tỷ tỷ, người có việc gì không?"

"Ta không có việc gì, trở về chuẩn bị, buổi tối Nguyệt Quang tiên tử đến tìm hần báo thù." Bệnh thần kinh, ta cho người ném thư, cho người biết lợi hại của Phụng công nương.

Phụng Thanh Hà nói: "Tỷ tỷ, hần vừa rồi nói với ta rằng chuyển cáo tới Nguyệt Quang tiên tử, hiện tại không có Mộ Dung Ý Vân, hần cùng Y Lạc Lạc không có quan hệ gì, hoàn toàn trong sạch, thỉnh Nguyệt Quang tiên tử đến Thiên Kiếm sơn trang nghe hần giải thích." Có ý tứ gì a? Chẳng lẽ hần hù ta, chính vì Nguyệt Quang tiên tử? Chẳng lẽ... chẳng lẽ hần thích Nguyệt Quang? Cho nên mới hù Mộ Dung Ý Vân? Tuy giải thích này thực hoang đường, ta vẫn cảm thấy có thể. Ta chỉ cảm thấy da đầu run lên, bệnh thần kinh này... thực sự thích ta... Nguyệt Quang. Quên đi, ta vẫn không nên và không cần nghe hần giải thích.

"Đi về trước nói sau, đi." Ta chỉ huy Phụng Thanh Hà.

"Muội còn có muốn báo thù? Mộ Dung gia đã bị bôi nhọ hết rồi." Mộ Dung Nhược Nhan giọng lạnh như băng ở đằng sau ta nói, trên mặt băng sương dày như ngày đại hân...

Ta cũng giận nói: "Làm sao? Ta còn muốn báo thù!"

"Theo ta về Mộ Dung gia."

"Không trở về, ở đó đâu khác gì nhà giam, ta sẽ không đi."

"Người có thể phản kháng sao?" Nói xong liền điểm huyệt ta.

Nhược Nhan tỷ tỷ lại hướng Phụng công nương nói: "Phụng công nương, đây là chuyện nhà của ta, thỉnh công nương đừng nhúng tay vào. Ta hiện tại mang Ý Vân về Mộ Dung gia, Nhược Nhan đa tạ Phụng công nương chiếu cố tới tiểu muội. Chúng ta như vậy cáo biệt. Thỉnh chuyển cáo tới Bách Hiểu Sinh, Mộ Dung gia đa tạ hần." Nói vậy chính là muốn cắt quan hệ của ta cùng Bách Hiểu đường.

"Thanh Hà, nói cho Tiểu Bạch, cứ y nguyên kế hoạch mà tiến hành, nếu ở Giang gia không có kết quả, trước tiên tìm bạn trai ta chứng thực, đừng làm cho hần lo lắng, có rảnh ta lại liên lạc với người." Ha ha, ta lại quen miệng dùng ngôn ngữ hiện đại, bọn họ có ai biết bạn trai nghĩa là gì, ngoài tiểu sư đệ kia ra thì ai hiểu được ta ám chỉ ai? Đúng rồi, có người nói tới cứu ta. Hiện tại lại giấu mặt, hừ, đại khối băng, đường đường một giáo chủ, nói chuyện không biết giữ lời.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Giang Tử Ngang thích Nguyệt Quang tiên tử?

"Như vậy..." Xem ra Phụng tiểu công nương không hiểu.

"Cứ nói nguyên lời ta, hần liền hiểu được."

"Phụng công nương, như vậy đi." Mộ Dung Nhược Nhan nói xong liền đánh mắt cho những người xung quanh, lập tức có mấy người đến đỡ ta vốn đang bị điểm huyệt không thể động dậy.

"Được, ta sẽ chuyển cáo cho sư phụ, người yên tâm đi." Phụng công nương ở phía sau ta kêu to.

"Mộ Dung công nương..." Bệnh thần kinh ở phía sau chột kêu to, nhưng mà ta giả vờ không nghe thấy. Phòng chừng hần sẽ không gọi ta, hần là kêu mỹ nữ tỷ tỷ.

Đương nhiên theo lẽ, mỹ nữ tỷ tỷ xoay người, không lạnh không nhạt đáp: "Giang trang chủ có gì cần nói?" Bệnh thần kinh này rất vô lý, thực sự không cần nề mặt hân như vậy.

Bệnh thần kinh xin lỗi nói: "Nhược Nhan thực xin lỗi." Nhược Nhan, hảo thân mật a, chẳng lẽ bọn họ cũng có tư tình...

Ta liếc mắt hân một cái nói: "Có tật xấu."

Mỹ nữ tỷ tỷ nhìn ta với ánh mắt sắc như dao, lại ý bảo bọn hạ nhân buông ta ra, mấy người hạ nhân vừa thấy thì tựa như người máy được khởi động liền buông ta ra một cái.

Bệnh thần kinh nói: "Mộ Dung cô nương, thất lễ." Chưa quá môn đã bị hù, một câu thất lễ liền xong chuyện? Nếu có thể để bản cô nương hỏi hân, trước mặt mọi người vũ nhục hân một phen, rồi lại nói một câu xin lỗi, hỏi hân có bỏ qua, có đồng ý không. Nhưng nhìn lại, lúc này hân ở khá gần ta, tay đưa lên tạo dáng, ta nhìn rõ tay hân bị thương, vậy ai đã giúp ta lúc đó?

Ta trực tiếp làm bộ như không nghe thấy, giọng nói chế giễu: "Cầu nhà ai, không giữ cho tốt?" Nói xong trừng mắt nhìn hân, bệnh thần kinh này, ta cùng hân không đội trời chung. Một ngày nào đó, một ngày... ta sẽ phải báo thù này. Tiểu nữ báo thù nghìn năm không muộn, ta chính là vượt qua ngàn năm lịch sử tới tìm hân báo thù, ngày đó, ta đánh chết hân, hân không chết cũng phải thành tàn phế.

Hân tựa như xấu hổ nói: "Mộ Dung cô nương, Nguyệt Quang tiên tử không rõ hiện tại ở nơi đâu?" Bản cô nương không phải đứng trước mặt ngươi sao, vừa hù ta, giờ lại muốn tìm ta làm gì?

"Hừ không biết." Ta cảm thấy thái độ của người này không đúng lắm, nguyên lai có việc cần cầu ta.

Nhìn thấy hân dường như giận muốn nổ, nhưng mạnh mẽ ngăn chặn cảm xúc của mình khiến sắc mặt khó coi, hân nói: "Mộ Dung cô nương, chúng ta không hề có cảm tình, miễn cưỡng ở cùng một chỗ sẽ không có hạnh phúc. Nếu ngươi cùng Nguyệt Quang có tình tỷ muội, thỉnh nói cho ta nàng đang ở đâu?" Nguyên lai bệnh thần kinh cũng sẽ hạ thấp giọng, cũng biết hạ mình, ta còn tưởng hân đi vào mái hiên thấp sẽ lật mái nhà lên chứ không chịu cúi đầu chứ. Thực sự là buồn cười, cư nhiên vì Nguyệt Quang, vì nữ nhân vừa bị hân hù, hân có thể bất chấp lửa giận trong lòng. Nếu ta cho hân biết ta cùng Nguyệt Quang chính là cùng một người, không biết hân sẽ có biểu tình gì?

Ta liếc mắt một cái, giọng điệu hơi nhuyền nói: "Nguyệt Quang tỷ tỷ nói trở về Bách Hiểu đường." Đi tìm đi, bản tiểu thư không nghĩ Nguyệt Quang sẽ xuất hiện cho ngươi coi, tìm cả đời đi, cũng đừng hòng thấy.

Tiểu Bạch biết ngươi đối với ta như vậy, nhất định sẽ cho ngươi biết mặt.

"Đa tạ Mộ Dung cô nương." Bệnh thần kinh cũng biết nói hai chữ cảm ơn?

Ta cười lạnh: "Cút đi, đừng có chú ý tới Nguyệt Quang tỷ tỷ. Cho dù ngươi tìm được nàng, Nguyệt Quang tỷ tỷ chỉ sợ sẽ không gặp ngươi." Ta cùng bệnh thần kinh không đội trời chung, sao có thể gặp mặt hân?

Mỹ nữ tỷ tỷ dường như trong lòng mình bạch mọi chuyện, đối bệnh thần kinh nói: "Biểu ca, tâm tư Nguyệt Quang cô nương thì Ý Vân rất hiểu. Nàng nói như vậy thì chính là Nguyệt Quang không muốn gặp huynh. Ta khuyên huynh, đừng quá lưu luyến với Nguyệt Quang." Ông trời phù hộ, mỹ nữ tỷ tỷ cũng không nói gì lộ ra thân phận của ta. Khoan, từ từ... Nàng nói biểu ca?

"Nhược Nhan tỷ, ngươi cùng Giang trang chủ là... quan hệ gì?" Ta giống như quái vật, cao thấp đánh giá nàng.

Mỹ nữ tỷ tỷ thán nhiên nói: "Mẫu thân của ta chính là cô cô của hân." Nguyên lai là như thế!

"Đi thôi, ta không muốn nhìn thấy mặt hân nữa." Ta nếu không bị điểm huyết đạo thì đã sớm rời khỏi chỗ này rồi.

Nhược Nhan tỷ đem ta về khách điểm, giải trừ huyết đạo. Ta buồn chán ngồi xuống, nói: "Tỷ tỷ, ngươi tính toán ta làm sao bây giờ?"

"Nhược Nhan đâu dám quản Nguyệt Quang tiên tử thế nào?" Tỷ cũng tức khí nói, Nguyệt Quang, Phi Hà, đều là tiên tử nha.

Ta liếc nàng một cái nói: "Tỷ tỷ, đừng quanh co lòng vòng, có chuyện gì nói thẳng."

Nhược Nhan ngồi đối diện ta, cười dài nhìn ta: "Muội muội, ngươi có võ công cổ quái?" Đừng cười như vậy, ta sờ gãi óc.

"Ta cùng Bách Hiểu Sinh là đồng môn, tỷ không biết sao? Ta tất nhiên học võ công từ đó." Ta tùy ý uống một ngụm trà, lời này nói ra cũng không phải giả, ta và Bách Hiểu Sinh đúng là đồng môn nha.

"Võ công của các ngươi tuyệt không giống nhau, Bách Hiểu Sinh không phải người Trung Nguyên, không ai biết sư phụ hân là ai."

Không phải là muốn ta nói sư phụ ta là ai đó chứ. "Sư phụ nói ta không được nói tên người." Ta lại bày ra mấy chuyện ma quỷ.

"Không nói tên hân?" Nhược Nhan nhú mày. Hừ, gì chứ, ta nói ngươi tin sao? Sư phụ ta gọi là Sơn Bản Huệ Từ, lão bà của Thời Không đại thần, nói tin sao...

"Đúng, ta không thể nói ra người." Ta nhấp một ngụm trà lại nói.

"Không nói ra sao?" Mộ Dung Nhược Nhan phản ứng ngay, không tin nhìn ta nói: "Quý khách đa đoan, cho dù hỏi người cũng không nói, người cùng Giang đại ca sao lại thế này?" Nàng cũng bất quá! Nhược Nhan thực đúng là thông minh, Phụng cô nương cho tới giờ còn chưa hiểu mấu chốt vấn đề nha. Cho dù có hiểu thì cũng không dám hiểu, ai bảo nàng gọi ta một tiếng sư bá.

"Có thể như thế nào? Liên như vậy. Ta mua kiếm thì gặp hấn ở chợ, biết được hấn là bệnh thần kinh, nào ngờ hấn nhất kiến chung tình, chỉ là ta đánh giá quá thấp sức quyến rũ của bản thân thôi." Ta ngênh ngang tự đại nói, hiện tại ta đã hoàn toàn xác định bệnh thần kinh chính là thích Nguyệt Quang, mà cũng là thích ta rồi. Bởi thích ta nên mới hưu ta... Thiên hạ có đạo lý này sao?

Mỹ nữ tỷ tỷ cười khò lắc đầu: "Giang đại ca còn không coi trọng mỹ nữ Y Lạc Lạc, cư nhiên lại xem trọng người. Tiểu muội, người... ta thật không biết phải nói thế nào mới tốt?" Y Lạc Lạc kia chính là đương kim đệ nhị mỹ nữ. Nguyệt Quang đương nhiên không thể bằng nàng.

Trong chốn võ lâm đệ nhất mỹ nữ đương nhiên là Nhược Nhan tỷ tỷ. Đệ nhị chính là Y Lạc Lạc. Đệ tam chính là Thủy Vũ Mị, đệ tứ Cố Mộng Tinh. Hai người chiếm vị trí nhất nhì ta đều đã gặp qua, xem ra ánh mắt của người cổ đại cũng không đến nỗi kém. Còn đệ tam và đệ tứ... không biết hình dáng thế nào? Tiểu Bạch ăn nhiều rảnh rồi, tự nhiên tạo ra cái mỹ nữ bằng gì đó, tính đùa giỡn mấy mỹ nhân sao?

Ta cười quỷ quyết nói: "Tỷ tỷ, người cũng nên tự đi tìm người người thích a. Người chính là đệ nhất mỹ nữ trong thiên hạ, chẳng lẽ không tìm thấy sao?" Nói xong còn ha ha cười.

Mỹ nữ tỷ tỷ khinh thường, liếc mắt một cái: "Người nghĩ rằng ta giống người, chiêu phong dẫn điệp?" (Hoa: có ý nói quyến rũ nam nhân như kĩ nữ... tỷ muội mà ăn nói cay độc quá TTTT).

"Ta nào có, người đừng có trêu chọc ta được không?" Uy, Mộ Dung Nhược Nhan, nói chuyện cho dễ nghe nha. Ta là người, bị nói như thế sao chịu được, ta cũng có tự trọng nha.

"Ý Vân, người cùng Mục Hàn rốt cuộc sao lại như thế này?" Bị Bách Hiểu đường Nguyệt Quang tiên tử cứu ra khỏi ma giáo, chuyện tình này tỷ tỷ thông minh sao có thể tin tưởng.

"Chúng ta là như thế này..." Ta liền liều mạng nói, chính là đem chuyện hôm đó thế nào nguyên văn kể hết.

Mỹ nữ tỷ tỷ nghe xong, liếc mắt, giận nói: "Ý Vân, nguyên lai là như vậy, thế nói cho ta biết võ công của người tại sao cổ quái thế?"

Thấy ánh mắt của nàng, ta biết nàng tuyệt không buông tha chủ đề này, thành khẩn nói: "Người còn nhớ ta từng mất tích năm ngày không? Lúc đó ta ở dưới vách núi, kết quả được một cao nhân ân cứu. Ta cùng nàng nói ra chuyện buồn rầu trong lòng, nàng dạy ta một bộ kiếm pháp với một bộ quyền pháp. Cái bà bà đó cũng là sư bá của Bách Hiểu Sinh. Sư môn nghiêm khắc, chú trọng bồi dưỡng, ta liền trở thành sư tử của Bách Hiểu Sinh." Lúc trước chẳng phải ta nói quần áo cùng kính mắt là được một lão bà đưa cho sao, liền thuận lý thành chương.

Mỹ nữ tỷ tỷ thấy ta ánh mắt thuần khiết, thực sự cũng bớt giận, bán tính bán nghi nói: "Ta nhìn kiếm pháp của người, không phải mười năm thì cũng tám năm mới luyện được." Ô hay, ta rõ ràng luyện có năm năm nha.

Ta đem cổ tay của mình ra nói: "Xem lại xem, ta một chút nội lực cũng không có. Kiếm pháp này thực ra học rất dễ, ta học ba ngày là hiểu hết. Ngoại nhân đều nghĩ ta là cao thủ. Kỳ thật ta là có Phụng Thanh Hà bảo hộ." Nói như vậy chỉ muốn xoa đi nghi ngờ của tỷ tỷ. Hôn nữa cũng là mở một cửa sau để sau này có cơ hội chạy trốn. Nếu tỷ biết ta không có nội lực sẽ không có điểm huyệt ta. Chính là ý khinh địch a.

Nhược Nhan tỷ liền xem mạch tượng của ta nói: "Đúng, một chút nội lực cũng không có. Ta vẫn nghĩ người muốn che dấu võ công của mình, không nghĩ người thực sự không có công lực, cha từ nhỏ không dạy người võ công, người lại ở trong lúc đó có thể kì ngộ học được kiếm pháp kì quái, âu cũng là thiên ý." Cái gì mà kì quái, kiếm pháp Tây Dương chính tông của ta đó.

Nhưng nhìn lại, chuyện ta nói đã được tỷ tỷ tin rồi, ta liền tượng tượng Nhược Nhan tỷ mọc thêm hai cái tai lừa thì nhìn không được muốn cười phá lên!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Trốn khỏi Mộ Dung gia

Tỷ tỷ giống như cai ngục nhìn phạm nhân, dùng ánh mắt đó nhìn ta, thủy chung ta không thể chạy trốn. Vài ngày sau, ta bị áp giải về Mộ Dung gia. Ta bị hưu là một chuyện sớm đã được truyền đến ồn ào huyền ảo. Truyền thuyết giang hồ nói rằng: Mộ Dung gia nhị tiểu thư trong mắt có tật, điều ngoa danh đá, miệng nói tục, chưa bái đường đã bị quét ra khỏi cửa lớn Giang gia... (hình như đều đúng cả)

Trừ bỏ bị hưu, võ công của ta cũng được giang hồ đồn đại trở nên hồ đồ. Trước mắt đã có người muốn liệt ta vào thập đại cao thủ. Dù sao lúc này ta là ngôi sao trong giang hồ, ai ai cũng biết, người người đều hay, quả là tác dụng của scandal nha.

Bách Hiểu Sinh đương nhiên hiểu rõ sự tình của ta, cho nên Bách Hiểu đường đối với việc này giữ thái độ trung lập.

Cha ta đương nhiên cũng đã biết, cho nên ta hiện tại phải quỳ gối trong từ đường Mộ Dung gia. Mộ Dung lão nhân sắc mặt xanh mét, mặc dù mắt ta không tốt nhưng vẫn có thể nhìn ra lão khó chịu. Mà ta lại là một bộ dáng không sao cả!

"Người, nói... người... người... võ học của người học được ở đâu?" Mộ Dung lão nhân xem ra thái độ thực sự rất ngạo mạn, hần hướng ta chỉ ngón tay, tức giận đến cả người phát run.

Ta hi hi cười: "Cha, người già rồi đừng tức giận." Tức chết thì ai nuôi ta...

"Người... thực là nghiệt nữ, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, không cho ta tỉnh tâm." Mộ Dung lão nhân thiếu chút nữa tức đến ngất đi.

Nhược Nhan tỷ chạy nhanh lại đỡ lão, miệng nhanh nhẩu nói: "Ý Vân người nói cho cha biết hết mọi sự thật đi."

"Cái gì mà sự thật?" Ta cố ý vờ như không hiểu.

Mộ Dung lão nhân đẩy tỷ tỷ ra, chỉ tay vào ta nói: "Người nói, võ công cổ quái đó là học được ở đâu?"

Mỹ nữ tỷ tỷ bằng hoàng ngân đón ý muốn xông lên của cha, vội hỏi: "Cha, người đừng giận thế, ta biết, ta sẽ nói cho người, trước hãy ngồi xuống nghỉ ngơi."

"Người tránh ra, người còn muốn bao che cho nó?" Cái gì mà bao che? Tỷ tỷ ăn hiếp ta còn không hết!

Mộ Dung lão nhân nói tiếp: "Người là một cô nương, chưa bái đường đã bị hù, ta..."

ta Mộ Dung thế gia còn mặt mũi nào trên giang hồ. Mộ Dung gia chính là đệ nhất thế gia, cư nhiên lại sinh ra một nghiệt nữ."

Ta ngẩng đầu lên, hài hước nói: "Không phải do cha sinh ra sao?"

"Người..."

Cha xem ra bị ta chọc tức chết thôi, ta liền nói: "Mặt mũi của Mộ Dung gia quan trọng hay hạnh phúc của ta quan trọng?"

"Người... hôn nhân đại sự, cha mẹ chỉ mệnh, người..."

"Cha, Giang trang chủ chính là thích Nguyệt Quang tỷ, hừ ta cũng không phải tại ta." Ta đúng lý hợp tình giải thích.

Lão nhân còn giận dữ, mỹ nữ tỷ tỷ giúp đỡ hần: "Cha, muội nói rất đúng, việc này cùng muội không quan hệ, đều là tại tên họ Giang kia không tốt. Muội muội chính là cùng Nguyệt Quang tiên tử học võ công, muội muội chỉ học được chiêu thức, chút nội lực yếu nhược cũng không có, người đừng trách phạt nàng."

Mộ Dung lão nhân lúc này không còn tìm ta làm phiền, mắng: "Giang Từ Ngang xú tiểu tử này, cư nhiên không thêm để cho Mộ Dung gia một chút mặt mũi, xem ta làm thịt hần như thế nào?"

Ha ha, lần này có thêm đồng minh nha: "Đúng đúng, cha nên đi tìm tên bệnh thần kinh báo thù đi thôi."

"Nghiệt nữ, người... một khuê môn tú nữ... thế nào mồm miệng lại phát ra ô ngôn uế ngữ, ai dạy người? Đến từ đường quỳ ba đêm cho ta!" Chết thật rồi miệng rồi, lần này mệ chết thôi.

"Đúng, con lập tức thay cha chấp hành gia pháp, muội muội, theo ta." Nhược Nhan tỷ chạy nhanh tới lôi kéo ta, kéo ta chạy ra ngoài.

Kì thật tỷ tỷ bình thường nhìn nghiêm khắc, miệng cứng mặt lạnh, nhưng lúc này lại đối với ta nhất mực bao che.

Ta bị mang tới từ đường, ôi đầu gối đang thương của ta. Đối mặt với bài vị tổ tông, ta thực một trận sợ hãi, nói như thế nào thì cũng là ta mạo danh Mộ Dung Ý Vân, mấy vị tổ tông này sẽ không tới làm phiền ta chứ?

Từ đường thực ra cách Tư Quá Hiên không xa, ta còn để ở đó một ít trang sức. Dù sao cũng phải ở đây ba ngày, không bằng mang tới đây.

Ban đêm, ta thừa dịp không có người, trộm ít ngọc ngà châu báu này (một hộp to đùng), bí mật trốn ra ngoài. Ta dù sao cũng không phải là Mộ Dung Ý Vân thật, ta còn có sứ mệnh của lão già gân Thời Không (hik TT), ta tuyệt sẽ không chôn chân ở đây nha...

Nhìn lại bờ tường cao kia, ta đã trốn ra ngoài rồi... có đánh chết ta cũng không thừa nhận là đã chui qua cái lỗ... cái vách thùng kia ra nha... (lỗ chó >.<)

Vì vậy ta chạy trốn cũng không mang nhiều quần áo, hiện tại hành lý tùy thân duy nhất chính là một cái túi nhỏ màu trắng. Hắc hắc, bước chân giang hồ của ta đều nhờ vào cái bao này đây.

Ra khỏi Mộ Dung sơn trang, ta chỉ cảm thấy trước mặt một màu đen bao trùm. Ta vốn cận thị nặng, lại là trốn ra vào buổi tối, ta thực trực tiếp biến thành người mù. Bước được ba bước thì té ngã, ngã đến đập mông a... Ta xoa xoa mông nói: "Lão già gân Thời Không, ta là một người mù nha, sao lại nhờ ta tìm vật chứ!" (e hèm, chữ tục đã được mình lược bớt...)

Mắng thì mắng, đi ta vẫn cứ phải đi. Lần trước ta nhớ rõ mình bị mang về Mộ Dung gia là từ hướng tây bắc, nơi đó là một ngọn núi hoang. Ta trước tiên trốn tới đó, hùng dũng thì liền đến Tiểu Ngao Giang Hồ, rồi đi tìm tiểu đệ Bách Hiểu Sinh. Hắc hắc, ta hiện tại đã sớm ăn mặc phong cách Nguyệt Quang tiên tử, ngoài Nhược Nhan tỷ tỷ, Tiểu Bạch và Phượng cô nương thì người khác chắc gì nhận ra ta.

Ta bây giờ chính là một người mù, tay cầm một cây gậy, hoàn toàn là nhờ nó dẫn đường cho khỏi ngã, chậm rãi hướng phía tây bắc đi tới (đoạn này bà tác giả nói điều, đã mù còn biết tìm đường >.<). Chân ta đã đau muốn chết, mỏi muốn chết, rốt cuộc đã đi qua được rừng cây. Lại đi thêm một hồi lâu, cuối cùng cũng gặp một người đành ngồi xuống nghỉ ngơi. Cái gì vậy? Cảm giác có một cỗ nhiệt khí trước mặt.

"Ai nha." Ta hô to một tiếng, cảm giác toàn thân ướt sũng, đã rơi xuống nước. Nước? Vẫn là nóng? Là suối nước nóng?

Nhờ ánh trăng sáng trên trời ta có thể mơ hồ nhìn thấy sương trắng lượn lờ trên mặt suối, suối nước nóng thiên nhiên nha, còn tiện nghi hơn cả spa năm sao ở hiện đại nhiều lắm. Ta liền có chủ ý, đem quần áo cởi bỏ. Hoàn hảo là cái bao trắng của ta không thấm nước, bên trong đồ vật không hề bị ướt. Phải biết rằng trong đó chính là lộ phí còn có nữ trang cùng phần son, nếu ướt thì vứt hết đi chứ đâu dùng được nữa?

Ta nhàn nhã để thân thể ngâm trong nước ấm, đem bụi bẩn trên người gột rửa hết, thuận tiện nhắm mắt lại hưởng thụ.

"Mỹ nhân a..." Ai? Một tiếng nói thật đáng khinh. Có lẽ vì mắt ta không thấy, tự nhiên tai ta lại thính hơn người, có người đang nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Anh hùng cứu mỹ nhân 1

Ta liền tập trung thính lực, lại nghe xung quanh một loạt tiếng bước chân. Nếu ta không đoán sai, hẳn có bốn người, bọn hắn chính là hướng ta đi tới.

"Mỹ nhân..." Có thể tưởng tượng hẳn có bao nhiêu đáng khinh.

Vốn mấy người này ta không có để vào mắt, nhưng là ta hiện tại không có mặc quần áo, hơn nữa ta cũng không nhìn thấy quần áo ở nơi nào. Chỉ có thể đem thân mình trâm xuống nước nói: "Ai? Mau cứu."

"Mỹ nhân, ta đến đây..." Tiếng bước chân ngày một gần.

"Khốn kiếp, còn tới gần ta giết người." Ta giận dữ nói, đồng thời lùi ra sau.

Một trận tiếng cười dâm đãng vang lên: "Ai da, còn đánh đá."

"Cút!" Ta dồn hết khí lực hô to.

"Đừng gấp." Thanh âm ngày càng gần...

"Cút, bốn tiểu thư giết người không lưu huyết." Ta đem Phượng Vũ cầm trong tay, ai dám đến gần ta, ta sẽ giết hắn. Ta không tin, chỉ vài tên dâm tặc nhỏ, ta lại không thể đối phó được.

"Sách sách, thật khá, ta đến đây." Tiếp theo một thanh cười khê.

Ta còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe một thanh âm lạnh như băng truyền tới: "Cút!"

Ai? Lại có ai tới đây?

"Xú tiểu tử, ngươi muốn chết sao?" Tiếp theo chợt nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết, ta đoán mấy người đó đã đi gặp lão Diêm Vương mặt đen a. Ai a? Ai tới cứu ta?

Ta liền trốn sâu dưới làn nước ấm, hô hấp dồn dập hỏi: "Ngươi là ai?" Với võ công đó, một nháy mắt đoạt mạng bốn người, ta liệu có thể địch nổi không?

"Y phục của ngươi đâu?" Lại là một giọng nói lạnh như băng, không có một tia độ ấm. Nga, ta biết, hẳn là đại khối băng?

(BL: Vì đây là cổ đại nên khi giao tiếp dùng từ y phục, còn lúc Mộ Dung Ý Vân suy nghĩ thì dùng quần áo)

"Đại khối băng, mắt ta không tốt, có phải là ngươi không?"

"Đúng." Hắn kiêu ngạo như thể nói nhiều quá sẽ chết vậy?

"Cảm ơn người cứu ta, y phục của ta ở trên bờ. Nhưng là trời tối quá, mắt ta thì nhìn không tốt, cũng không biết là cụ thể ở nơi nào... người có thể tìm giúp ta?" Cái gì đây nữ nhân nhờ nam nhân vừa quen lấy hộ quần áo... Nhưng là đối với tên này ta lại không có tâm phòng bị.

"Người chờ, không cần đứng lên." Nói xong những lời này thì im bặt.

Ta không có việc gì thì ngồi im trong nước hồi lâu, nhàm chán đến nỗi muốn tự sát.

Đại khối băng chợt tiến gần tới ta, âm thanh lạnh muốn phát run lỗ tai: "Lại đây."... Có ý tứ gì a? Ta không có mặc quần áo.

Ta nói lại: "A, ta không có mặc y phục."

"Lại đây, ta giúp người mặc." Không phải đâu, mắt hắc cũng không phải bị cận thị nha.

"Đại khối băng, có ý đồ gì? Người nào có y phục cho ta mặc?"

"Tới Mộ Dung gia, lấy y phục cho người." Đi nhà ta trộm quần áo, ta không hiểu hắc nghĩ gì nữa.

"Nhưng, ta không có y phục, sao đi đâu được... không tốt đâu."

"Yên tâm, ta nhắm mắt lại." Đại khối băng kì thật nhân phẩm không tồi.

"Người nhắm mắt lại... nhưng mắt ta rất kém, không nhìn được gì, sao đi được chứ?"

"Người có biết y phục ở đâu không?" Đích thật không biết, xem ra đại khối băng biết mắt ta nhìn không tốt.

"Ách, được rồi." Ta đành phải hướng tới chỗ phát ra thanh âm chậm rãi đi tới. Tiếp cận bờ suối, ta vội nói: "Nhắm mắt!"

"Đi lên." Bằng cái gì ra lệnh cho ta? Bất quá ta ngoan ngoãn đi lên. Bởi vì ở trong nước lâu, đi lên thì lao đảo một cái, hướng mặt đất ngã xuống. "Ai da..." Ta kêu to một tiếng, nhưng không có rơi trên mặt đất, ách, ta tính không có sai, ta hiện tại ở trong lòng đại khối băng...

Ách mắt là cận thị, khoảng cách gần thì vẫn có thể thấy rõ ràng. Trước mắt ta chính là một vòng ngực rộng lớn... Ta xấu hổ nâng đầu lên, lại đối mặt với một đôi mắt tựa như sáng ngời. Có làm hay không, một ánh mắt tĩnh lặng như thế?

Ta hung hăng trừng mắt hắc, quát: "Sắc lang." Mắng là mắng, không cần thiết phải đề ý đến ý tứ.

Đại khối băng một tay đẩy ta ra, một tay cầm quần áo để vào tay ta. Hắc vừa đẩy ta ra, ánh mắt lại nhìn đến thân thể của ta: "A....."

Đại khối băng vẫn lạnh như không nói: "Tự mình mặc." Nói xong quay người tránh xa. Không phải đâu, cái gì cũng thấy hết rồi. Hơn nữa hắc còn không có một chút cảm giác áy náy, nói cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì? Ta hoài nghi hắc liệu có thực là nam nhân, ta đường đường là một đại mỹ nhân, trong mắt hắc cư nhiên không có chút lực hấp dẫn. (Hoa: tỷ là mỹ nhân cái khi... chết... học thói nói tục của Vân tỷ...)

Ta mặc lại quần áo, muốn tìm lại túi tiền, đem tóc tai sửa sang một chút, Phượng Vũ cũng cài lại trên tóc. Còn đại khối băng đâu, hắc phải chăng mất tích? Không phải, mà là ta không có nhìn thấy hắc đứng ở đâu.

"Đại khối băng, người ở đâu? Mắt ta không thấy a, người thực không phải nam tử khí khái, định để ta ở lại địa phương quỷ quái này chứ?" Trước tiên phải tìm ra đại khối băng, cho hắc làm bảo tiêu miễn phí đã.

"Câm miệng." Không biết từ khi nào, hắc đã ở trước mặt ta.

Mặc dù sắc trời tối đen, nhưng có ánh trăng, lại trong khoảng cách gần như vậy, ta cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt của đại khối băng, vuông vắn đỉnh đạc, lông mày rậm dày, sống mũi cao lớn ánh mắt lạnh lẽo tựa như hàn băng, tuy không phải đại suất ca như Giang Tử Ngang nhưng tuyệt đối cũng là nam nhân có sức hút.

Ta cười vài tiếng: "Ta còn một cái bao màu trắng, người có thể tìm giúp ta không?" Kỳ thực ta rất rõ ràng, trước mặt ta là một con người đáng sợ, nhưng không hiểu sao lại không kìm nén được cái ý nghĩ sai sử hắc.

"Cầm đi." Đại khối băng rất nhanh đặt thứ đó lên tay ta. Ta lại không khiến hắc tiễn, vì cái gì không để cho ta thấy mặt tốt, oan uổng ta.

"Cái kia... đại khối băng, ta hiện tại mắt nhìn không rõ, có thể nhờ người bảo hộ một đoạn thời gian không?" Ta cuối cùng cũng phải nói ra mục đích bất lương trong đầu. Không biết vì cái gì, từ khi gặp hắc, ta liền có một loại tín nhiệm kì lạ. (yêu rồi)

"Ánh mắt làm sao vậy?"

"Ta từ nhỏ bị nhốt trong nhà, không có xuất môn, cũng không có luyện võ, không có sự làm liền liêu mạng đọc sách, kết quả ánh mắt bị cận thị. Cận thị chính là chỉ có thể thấy trong khoảng cách gần, ở xa thì không thể. Ta hiện tại cận rất nặng, chỉ có thể nhìn thấy vật trong vòng một thước. Hiện tại trời lại đang tối, kết quả cái gì cũng không nhìn thấy. Yên tâm, ta sẽ không làm phiền người lâu đâu. Chỉ cần người đem ta đưa đến Tiểu Ngao Giang Hồ, ta sẽ bảo bọn họ tìm Bách Hiểu Sinh đến đón ta." Những điều này đều là thật a. Không hiểu sao ta lại khai thật hết với tên lạnh như băng đá này.

"Ta thiếu người một nhân tình." Hắn cứ nhiên có bộ dáng này, giúp ta nhiều như vậy, hóa ra đều là vì hắn thiếu ta một nhân tình... Cho nên mới bảo họ ta... không hiểu sao ta lại thấy có gì đó mất mát trống trải.

"Theo ta đi." Đại khối băng có thể là cảm thấy được mất ta không nhìn thấy, liền kéo tay của ta. Đại khối băng, người tốt xấu cũng là cổ nhân, vậy mà cứ động tay động chân. Kì thực, ta nên sớm tìm một người bạn trai... từ từ... ta sao tự nhiên lại nghĩ đến việc này, có phải ngâm suốt lâu quá bị ngâm đến phát sốt không vậy?

"Ngồi xuống." Đại khối băng đem ta đặt tại trên mặt đất, một điểm thương hoa tiếc ngọc cũng không có, ta là người a, ần một cái khiến mộng ta muốn nở hoa.

Vài phút sau, một luồng khí ấm truyền tới, trước mặt có ánh lửa lập lòe, đương nhiên là đại khối băng đốt lửa. Chờ ta dựa vào ánh lửa miễn cưỡng có thể nhìn thấy xung quanh, hắn đã sớm đi đâu mất, thực là ma ma quỷ quỷ, thần thần bí bí. Ta đoán hắn đi tìm thức ăn. Ta đem bao nhỏ đặt trên đùi, định lấy lược ra chải đầu. Khi vừa mở ra, ta trực tiếp ngây ngốc... trong túi không phải là gương lược, mà lại là kính mắt... Ba bộ kính mắt ta đang cần nhất. Trong đó còn có một bộ kính áp tròng. Ta liền lấy ra một bộ đeo vào, trước mắt lập tức rõ ràng như ban ngày, kính mắt này thực sự hợp với ta a.

Hộp kính mắt còn có một tờ giấy: Đồ đệ thân yêu Ý Vân, sư phụ biết ngươi đã vỡ kính mắt, ta biết ngươi hành động không tiện liền đem mấy thứ này cho ngươi. Ta đặc biệt vì ngươi đưa tới kính áp tròng, vì ta biết ngươi hiện tại sở hữu hai thân phận, như vậy sẽ tiện hành động hơn. Lần sau khi gặp khó khăn ta sẽ xuất hiện, đừng có âm thầm chửi ta... lần này ta bị ngươi chửi làm hất hơi cả tháng... Thôi, nhiệm vụ hoàn thành, cuối cùng ta cũng có thể về ăn cơm.

Xem xong thư, ta cười to mấy tiếng, Thời Không đại thần cũng thực quan tâm tới ta nha. Sư phụ, ta cảm ơn người, càng sùng bái người, cảm ơn người luôn nghĩ tới ta.

Ta liền đem kính mắt cất đi, đeo lên kính áp tròng. Lần đầu đeo kính áp tròng, mắt có phần không quen. Mà chút nữa quên mất vụ tóc tai. Ta liền lấy lược chải lại cho gọn gàng. Ở trên tóc còn vương nước, ta đương nhiên không thể quần lên. Ta liền lợi dụng ngọn lửa đi hong khô tóc. Nghĩ lại tóc ngắn vẫn tốt hơn a.

Ta đang chải tóc thì đại khối băng đã cầm hai con cá mang về, ta cũng đã đói lắm rồi. Hắn liếc nhìn ta một cái, rồi ngồi xuống, đem cá nướng trên lửa.

Ta trộm nhìn đại khối băng, một thân áo đen âm u, toàn thân tản mát ra một loại hàn khí thấu tâm, trên mặt viết: Người sống chó lại gần. Nhưng hắn mỗi bộ phận đều thực tinh trí, từng đường nét lộ ra ngoài lớp vải đều là cơ thịt săn chắc tiềm ẩn lực bạo phát ghê gớm, bộ dạng lạnh lùng cùng cô đơn của hắn tuyệt đối ở thế giới hiện đại sẽ mê chết bao nhiêu nữ nhân.

Nhìn hắn nửa ngày, ta cũng không biết nói gì. Tổng không thể ngồi im như vậy, ta sẽ buồn đến chết. Ta thờ dài.

"Ách, cái kia... cảm ơn ngươi."

"Không cần, là ta nợ ngươi." Hắn chỉ lạnh nhạt đáp một câu, tựa hồ không chú ý tới sự tồn tại của ta.

Ta cũng không thể nói thêm cái gì, tóc cũng đã khô lại. Ta liền lấy Phượng Vũ ra, tựa đầu cột tóc ra sau. Tóc tùy ý vắn lên, đem Phượng Vũ cố định. Kỳ thực ta búi tóc rất đơn giản. Chỉ cần đem Phượng Vũ cầm lên, cũng không cầu kì lắm, thực có lỗi, ta chỉ biết làm như vậy. Hiện đại ta còn không có để tóc dài, đây là lần đầu tiên, hơn nữa ta cũng không thích phức tạp lằng nhằng. Nhớ trước đó, từ khi đến cổ đại, đều là người khác vắn tóc cho ta, đầu tiên là nha hoàn Hồng Tụ, sau đó Nhược Nhan tỷ, rồi đến Phượng cô nương làm nha hoàn cho ta, ta chính là chưa từng lần nào tự vắn tóc nha.

Đại khối băng dường như cũng kì quái nhìn ta, nói: "Đề như vậy?"

"Cái kia... ta không biết." Ta xấu hổ nói, một nữ hài tử, ngay cả đầu tóc cũng không biết vắn sẽ dọa người chừng nào. Ta chỉ là không phát giác sao ta lại thấy ta không nên bị hạ thấp trong mắt nam nhân này, còn với người khác ta căn bản không để ý họ nhìn mình ra sao.

"Mắt ta không tốt, lại không có gương, cho nên..." Ta luống cuống lấy bừa một cái cớ.

"Cầm." Đại khối băng đem cá đặt vào tay ta. Nhẹ nhàng đi đến phía sau, lấy Phượng Vũ trong tay ta. Đưa cá cho ta nướng, rồi tự mình vắn tóc cho ta. Trong giây phút đó, ta căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể ngoan ngoãn cho hắn vắn tóc, thay hắn nướng cá.

Cho đến khi hắn đã đùa nghịch tóc ta chán chê, ta mới phản ứng lại, cứ nhiên hắn đang dùng bàn tay to của hắn sờ trán ta. Ta đầu có ồm, không có sốt đầu.

"Tốt lắm." Đại khối băng lại ngồi về chỗ, cầm lại cá nướng. Ta phản ứng đầu tiên chính là lấy ra chiếc gương trong túi đồ. Trong kính, một nữ tử dung mạo bình thường, một bên tóc dùng sợi dây màu vàng cột lấy, theo sau thả dài đến trước ngực. Bên kia có một cái tím nhỏ, dùng một cây trâm ngọc cố định cho đứng lên. Ta liền không ý thức sờ sờ Phượng Vũ ở trên đầu, đại khối băng giúp ta vắn tóc, tuy là không cầu kì, nhưng lại có một loại vẻ đẹp thanh tú. Đại khối băng thực sự là hảo nam nhân, vừa có thể vắn tóc, vừa có thể nướng cá, ai cưới được hắn thì hẳn là hạnh phúc. Đúng rồi, hắn chẳng phải cầm trên đầu ta một cây trâm sao? Có phải là của tình nhân hắn...?

"Đại khối băng, kì thực ngươi nhân phẩm không tồi. Đúng rồi, cảm ơn trâm của ngươi, trâm này đối với ngươi có quan trọng không?" Bất quá là đồ của nữ nhân hắn thích, hắn đầu gối như vậy, cứ nhiên lại mang theo bên người một cây trâm ngọc, một đại nam nhân nha.

Hắn cứ nhiên gật đầu: "Quan trọng."

Bất giác ta cảm thấy có điều gì đó mất mát cùng chua chua.

"Ta trả cho ngươi, ta không cần đâu." Ta nói rồi định tháo trầm ra.

Hắn nói: "Không cần, không có ngọc trầm đó, nếu chỉ dùng tú kiếm thì không thể cố định tóc cho ngươi." A, ta thế nào lại không nghĩ tới, tên đại khối băng này không ngờ còn có sự mẫn cảm hơn người.

Ta cười vài tiếng: "Cảm ơn, đến sáng ta liền đi mua ít trang sức, rồi trả thứ này cho ngươi."

Ta nói như thể cho không khí nghe, hắn đến một chút phản ứng cũng không có.

"Đại khối băng, kỳ thật ngươi nhân phẩm không tồi. Đúng rồi, tên ngươi rốt cuộc là gì? Là Mộc Hàn hay Độc Cô Hàn?"

"Tùy tiện."

"Ta đoán ngươi vốn tên Độc Cô Hàn, sau đó lại theo họ của sư phụ, mới dùng họ Mộc, đúng hay không?" Nói xong, ta cứ nhiên tiến tới trước mặt hắn.

"Ngươi kêu Mộ Dung Ý Vân, cũng là Vân Ý Dung? Chính là Nguyệt Quang tiên tử?" Nguyên lai hắn sớm đã biết rõ thân phận của ta.

"Kỳ thật ta vốn tên Mộ Dung Ý Vân, Vân Ý Dung là đọc ngược lại thôi, Nguyệt Quang tiên tử là do Bách Hiểu Sinh đặt cho ta." Ta ngẩng đầu nhìn không trung, không yên lòng nói: "Ngươi muốn kêu thế nào thì kêu như thế, dù sao Mộ Dung lão nhân bảo ta nghiệt nữ, người ngoài lại gọi ta là Mộ Dung cô nương, Vân cô nương, Nguyệt Quang tiên tử. Bách Hiểu Sinh gọi ta sư tỷ, Phụng cô nương gọi ta tỷ tỷ, Y Lạc Lạc gọi ta tiện nhân, Nhược Nhan tỷ gọi ta Ý Vân. Ta có nhiều tên như vậy, ngươi tùy tiện gọi một cái." Ta tự nhiên có nhiều tên như vậy, ta lợi hại a.

"Vân nhi."

"A..." Ta nhất thời không kịp phản ứng, Vân nhi... này, cách gọi này có phải quá thân mật không? "Tùy tiện, ngươi cứ gọi như vậy đi, về sau ngươi chỉ cần gọi ta như vậy là ta biết ngươi là đại khối băng."

"Này, tiêu." Mãi nói chuyện, ta quên mất bụng đang đói.

Bộ dáng hiện tại của ta thực sự khó coi, ta đã một ngày không ăn cơm, đói đến chết đi được, thiếu chút là đi gặp lại lão Diêm Vương mặt đen. Cho nên, tay vừa cầm lên cá nướng, ta trực tiếp biến thành bộ dạng quỷ đói. Ta sói nuốt hồ gặm, mùi vị cá nướng ngon thế nào cũng không kịp lưu lại trên đầu lưỡi. Hai tay đều đã đầy những xương cá cùng nhọ nhem.

Ta dùng tư thế khó coi nhất, ăn một mạch chục con cá, may phúc đây không phải là cá muối không thì ta cũng tự muối lưỡi mình rồi. Nghĩ lại ta dù sao cũng là một nữ tử thanh tú, ăn uống cũng không thể quá mức hàm hồ như thế... (Hoa: chị Vân mà thanh tú thì...TT)

"Ăn ngon quá, đại khối băng, về sau có rảnh chúng ta thường xuyên đi du lịch, ngươi phụ trách nướng cá." Ta vừa ăn, miệng vừa hàm hồ nói không rõ lời. Ta ngẩng đầu lên, cứ nhiên thấy đại khối băng khóe môi khẽ nhếch, tựa tiêu phi tiêu, trên mặt có một nét cười nhưng thực khó thấy.

"Khụ..." Ta nhất thời xem đến ngây người, cứ nhiên hóc cá rồi. Hắn đang cười? Sao lại cười? Ta thiếu chút nữa kinh ngạc mà ngất tại chỗ.

"Này đại khối băng, ngươi cũng có thể cười?" Ánh mắt ta sẫm soi nhìn hắn.

"Ngươi nhìn thấy?" Hắn còn nghĩ ta không thấy được hắn cười, muốn cười liền cười, trộm cười làm cái gì?

"Đúng a, quên nói cho ngươi, hiện tại có ánh lửa ta cũng có thể thấy rõ ràng một chút."

Đại khối băng nháy mắt biến sắc, không có một chút biểu tình nói: "Nếu ngươi nhìn thấy, cứ cho là như vậy." Hắn vừa rồi chính là đồng tình kẻ yếu? Đại khối băng nói xong xoay người bước đi, một chút cũng không để ý tới ta.

Ta vội hỏi: "Này, ánh mắt của ta thực sự là cận thị, ngươi có biện pháp giúp ta chữa khỏi không? Aiz, từ từ, ngươi trước đem ta mang tới chỗ Bách Hiểu Sinh đi." Tuyệt đối không thể để hắn rời khỏi tầm mắt, ta chợt nhớ còn cần xem kiếm của hắn, như vậy đâu dễ dàng thả hắn đi.

Đại khối băng quả nhiên dừng cước bộ: "Lại đây."

Ta trên mặt vui vẻ: "Nga, đến đây." Ta lập tức ra vẻ siem mị chạy tới: "Đại khối băng, kỳ thật ngươi nhân phẩm không tồi, cười rộ lên cho ta xem, đừng để mặt bao giờ cũng khùng bỏ lạnh lẽo như thế, về sau phải cười nhiều. Ngươi xem xem, ngươi là một mỹ nam nha, đừng chà đạp nhan sắc của mình."

Đại khối băng lạnh như băng nhìn ta: "Nói xong chưa?" Ta nói nhiều quá chẳng?

Ta hồ thẹn gật gật đầu: "Nói xong."

"Nói xong liền cầm miệng, phụ cận có người." Đại khối băng thực sự tự nhiên lôi kéo tay của ta. Lại tự tiện điểm huyết, tuy nhiên hắn là cực kỳ dễ nhìn, tốt xấu cũng phải cho ta một ít thời gian lựa chọn chứ. Mỗi ngày đều mang sắc mặt lạnh lùng, lại còn chiếm tiện nghi của ta. Kỳ thật ta biết ý tứ của hắn, chính là nghĩ muốn bảo hộ ta. Ta yếu đuối như thế sao? Cần hắn bảo hộ sao?

"Đại tiểu thư, bên kia có người." Quả nhiên có người a, cao thủ chính là cao thủ, đối với đại khối băng thì cảm nhận được có người tới gần cũng không khác so với người thường nghe nhìn là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đại khối băng bị đá?

"Ý Vân, người ở đâu?" Mỹ nữ tỷ tỷ, xong đòi, xong đòi, đến bắt ta, ta đương nhiên sẽ không ngây ngốc theo nàng trở về, ta hướng đại khối băng nhìn với ánh mắt cầu cứu. Quái lạ, nếu tìm đến ta, vì sao không đốt đuốc. Đúng rồi, là họ biết ánh mắt ta có vấn đề nên mới không đốt đuốc để ta nhìn thấy mà để phòng, cũng là không cho ta cơ hội chạy trốn. May ta có đại khối băng ở bên cạnh, nếu không ta xong rồi.

"Ta sẽ bảo hộ người." Đơn giản vài từ, làm cho ta cảm thấy ấm lòng. Cho tới bây giờ không có ai bảo hộ ta như vậy. (Hoa: thường chị Vân dữ như hổ cái ai dám bảo hộ... hay là hộ bảo vệ động vật hoang dã á/ Vân tỷ: lườm/Hoa: té@@)

Ta gật đầu, tiếp tục đi theo đại khối băng.

"Xin dừng bước." Mỹ nữ tỷ tỷ võ công không phải nói ngoa, chớp mắt đã thi triển kinh công nhanh chóng xuất hiện trước mặt ta. Lấy võ công của đại khối băng, muốn kéo ta chạy không phải là không được, nhưng hẳn lại bất động thanh sắc. Thấy mỹ nữ tỷ tỷ đi lại gần, tay ta nắm chặt tay đại khối băng, căng thẳng xiết chặt. Bên người có đại cao thủ vẫn là tốt, an toàn hơn nhiều.

Đại khối băng nhìn mỹ nữ tỷ tỷ, thân nhiên nói: "Chuyện gì?"

Mỹ nữ tỷ tỷ vừa định mở miệng, một nhóm gia đình cũng đã chạy qua đây, mỹ nữ tỷ tỷ liếc mắt nhìn bọn chúng một cái, rất có phong độ nói: "Tiểu nữ tử Mộ Dung Nhược Nhan, xin hỏi hai vị có gặp qua xá muội Mộ Dung Ý Vân?" Quả nhiên là đến bắt ta, lúc này bắt ta trở về không chết thì cũng bị tù chung thân.

"Chính là dong tặc khí phụ?" Đại khối băng, người cũng coi ta là người tiêu khiển a? Bất quá trên giang hồ đều nói ta như thế.

"Xú tiểu tử, không muốn sống sao, dám nói nhị tiểu thư nhà ta..." Lời chưa nói hết đã run rẩy, đương nhiên là bị đại khối băng liếc cho một cái lạnh run. Gia đình lập tức thức thời im miệng.

Nhược Nhan tỷ có vẻ xấu hổ nói: "Đúng là Mộ Dung Ý Vân bị Giang trang chủ hù dọa." "

"Chưa thấy qua." Đại khối băng trả lời, thanh âm như băng vỡ.

"Cây đuốc." Mộ Dung Nhược Nhan hạ lệnh, lập tức có người mang tới một cây đuốc, còn đốt lên. Nhược Nhan giơ cây đuốc nhìn về phía ta, thấy rõ đại khối băng, trên mặt cả kinh. Nhưng cũng cực nhanh bình tĩnh lại, không hổ là đệ nhất thế gia đại tiểu thư. Lại nhìn xem ta, ánh mắt phức tạp. Ánh mắt dừng lại ở tay của ta đang cùng đại khối băng nắm chặt lấy. Xong rồi xong rồi, ta đây nhảy xuống sông Trường Giang cũng rửa không được oan này.

Mộ Dung Nhược Nhan chăm chăm nhìn ta, nhú nhú mày, giống như đang nói: Hãy tự lo cho bản thân.

Nhược Nhan đem cây đuốc giao cho người bên cạnh rồi nói: "Về." Mặt ta không có che sa (sa = khen che mặt), nàng rõ ràng nhận ra ta. Nàng là có tâm phóng ta, cảm ơn mỹ nữ tỷ tỷ.

"Đại... đại tiểu thư..." Mộ Dung Nhược Nhan chuyển ánh nhìn, thấy một lão nhân đang run rẩy nói: "Hắn... là Mục Hàn, là đại ma đầu Mục Hàn."

Tất cả ánh mắt lập tức chú ý lại đây, ánh mắt lập tức tỏ ra quang mang nguy hiểm đề phòng.

"Ta trước kia từng là gia nhân của khoái đao Lưu Nhất Đao, năm đó hắn tìm lão gia khiêu chiến, ta đã từng thấy hắn... ánh mắt của hắn, cả đời ta cũng không quên." Đại khối băng nào phải ác ma, sao lại sợ đến như vậy?

Nghe hắn nói như vậy, tất cả mọi người lập tức xuất ra vũ khí đề phòng. Nhược Nhan tỷ tỷ trừng mắt liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: "Nói vậy, ta cùng ma giáo giáo chủ từng có duyên gặp mặt, sao có thể là hắn?" Nhược Nhan mỹ nữ lại đối với chúng ta nói: "Gia nô mạo phạm, Nhược Nhan cấp hai vị bồi tội." Mỹ nữ tỷ tỷ thật có tâm phóng ta, ta rút cuộc hiểu được với nàng vì sao vừa rồi nàng giật mình, nàng sớm đã nhận ra đại khối băng.

"Phi Hà tiên tử khách khí, bốn tọa đứng là Mục Hàn, làm sao nói mạo phạm." Đại khối băng, người điên sao? Vì sao phải thừa nhận, mọi người lại đề phòng nhìn về hướng chúng ta.

Ta thực sự giận dữ không thèm lưu tình đá hắn một cước: "Người điên, muốn đánh nhau sao? Người có biết đạo này danh môn chính phái có bao nhiêu người truy người không? Bao nhiêu người hận người, sau này ngàn vạn lần đừng thừa nhận, cái gọi là danh môn chính phái đều thực ti bi vô sỉ, người lợi hại nhưng không thể đề phòng địch nhân quá đông a."

May mắn chỉ là gặp vài tên vô danh tiểu tốt, nếu gặp được cha ta... Đại khối băng hắc là gặp nguy hiểm. Nam nhân này rất kiêu ngạo, ngẫu nhiên hi sinh một chút ngạo khí cũng không chết được.

Đại khối băng cười: "Ngươi lo lắng cho ta?" Tất cả mọi người lập tức lùi ra sau vài bước, lấy bình khí thủ trước mắt, đều là run rẩy. Trong truyền thuyết, ai cũng chưa từng gặp qua Mộc Hàn cười. Bởi vì gặp qua hắc cười, người đó đều phải chết. Từ liệu của Bách Hiểu Đường cho thấy, chỉ có trước khi đối phương chết, Mộc Hàn mới có xuất hiện đặc ý cười lạnh. Ta thực sự là vinh hạnh, một ngày liền nhìn thấy hắc cười hai lần. Hơn nữa là thực tâm cười, cùng giết người không có quan hệ.

Ta thực ngu ngốc nhìn hắc: "Muốn chết a, ta lo lắng cho ngươi? Ta là sợ ngươi chết không có ai bảo hộ cho ta."

Một đám người nhất thời cứng đờ, không tin ta dám nói chuyện với đại ma đầu như thế?

Mỹ nữ tỷ tỷ nhìn thấy ta giống như tình nhân đôi thoại, tán tỉnh. Đối với ta nhợt nhạt cười, lập tức khôi phục lạnh nhạt: "Mộc giáo chủ cùng Mộ Dung gia nước sông không phạm nước giếng, xin cứ tự nhiên." Vẫn là tỷ tỷ thông minh, biết chiếm tiện nghi, tính toán thả chúng ta.

Mỹ nữ tỷ tỷ không có ý kiến, hạ nhân cũng không dám nói chuyện, hoảng sợ nhìn hai người chúng ta rồi đi.

Nhìn thấy chúng ta khuất dần trong bóng đêm, mỹ nữ tỷ tỷ còn ngoác nhìn noi chúng ta rồi đi.

Một gia đình nhỏ giọng nói: "Đại tiểu thư, nàng kia là ai?" Quả nhiên là tò mò a, truyền thuyết giang hồ cho tới bây giờ đều nói Mộc ma đầu cười, giết người không chớp mắt. Cur nhiên đối với một cô nương diện mạo bình thường cười, thậm chí còn bị nàng đá một cước.

Mộ Dung Nhược Nhan thầm nghĩ: "Muội muội, xem ra hắc đối với ngươi thực là yêu thương, về sau đừng có trở về, tốt nhất đừng để cho ta gặp lại các ngươi, đây chính là thủy hỏa bất dung."

Nàng lại trừng mắt nói: "Lắm miệng, về."

~*~

Ngày thứ hai.

Giang hồ truyền rằng, ma đầu Mộc Hàn lộ diện, theo người còn có một vị bạch y nữ tử, trong truyền thuyết cho tới bây giờ lần đầu tiên hắc cùng vị cô nương đó cười. Thậm chí bị nàng ta đá cho một cước mà không phản ứng, theo người làm chứng, hai người khi đó tựa như tán tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Anh hùng cô độc

Mọi người đều sôi nổi đoán, rốt cuộc là nữ tử như thế nào, có thể đem Mộc Hàn, một kẻ giết người không rợn tay, cho tới bây giờ không cho phép người khác động vào một sợi lông đại ma đầu, hiện giờ lại bị thu thập như một con mèo con (Mộc ca là mèo con...@@). Người trong thiên hạ nghĩ muốn nát óc cũng không nghĩ ra được, nữ tử kia chính là cực phẩm ngu ngốc cùng xấu xí đích bốn tiểu thư.

"Khối băng chết tiệt, ngươi vì sao nói ta là dong tục khí phụ?" Chúng ta đang đi trong rừng, ta không cam lòng nói. Người khác sợ hắc, ta không sợ, ta cuối cùng cảm thấy hắc không phải là loại người lạm sát vô tội, sẽ không vì vài câu nói liền giết ta. (Hoa: Em nói câu này đảm bảo em chết liền.../Hàn: *lườm*/ Hoa: *đóng băng lập tức* @@)

"Chẳng phải ngươi chính là thế sao?"

Hắc cơ hồ dùng ánh mắt hài hước nhìn ta, ta hoài nghi trước mặt ta cùng Mộc Hàn trong truyền thuyết không phải là một người? Hay là tiểu tử này gần đây đầu óc bị hư?

Ta không phục phản bác: "Ta nào có? Ngươi xem, ta Nguyệt Quang tiên tử, xinh đẹp như thiên tiên, võ công vô tiền khoáng hậu, trí dũng song toàn, ta già ngọc giả xấu chỉ là không muốn gả cho bệnh thần kinh." (Hoa: chị Vân là rất có máu liêu @@ và tài tự sướng vô đối)

"Ngươi bề ngoài không tồi, xem ra cũng không ngu." Có tiến bộ, có thể nói nhiều từ như vậy.

"Ngươi chính là dùng tính mạng cứu Tật Phong?" Đó là diễn trò, dùng tính mạng của mình ư? Ta không ngu như thế.

Bất quá ta vẫn là liều mạng gât đầu, đem lương tâm găm nhăm một hồi. "Đúng, ta không thể để Mộc Hàn ngươi bị giang hồ nói ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được, làm cho cấp dưới bị vong mạng, như vậy hội ảnh hưởng tới hình tượng giáo chủ." Ta đã găm cái lương tâm thành bột mì, tận lực làm cho hắc thấy hắc thiếu ta.

"Nữ nhân của ta?" Đừng nói lời ái muội như thế, chỉ là thuận miệng nói.

Ta vẻ mặt buồn bực: "Tất cả mọi người đều cho rằng như vậy a, ta lúc trước chỉ nghĩ muốn bệnh thần kinh hù ta, cho nên ngang ngạnh nói bản thân với người có quan hệ, không nghĩ tới nháo loạn lớn như vậy."

"Người là nữ trung hào kiệt trong mắt của bọn hần, cũng là người thích hợp nhất làm giáo chủ phu nhân." Một câu của hần dọa chết ta, đầu lưỡi ta lú lại nói: "Bọn hần..."

là ai?" Ai nhảm chán? Tuy ta luôn thực miệt thị lễ giáo, nhưng không nghĩ tất cả mọi người đều đến vây công ta.

"Thiên Ma giáo cao thấp." Hôn mê, ta chính là ngẫu nhiên nói bừa một chút.

"Người có ý tứ gì?" Ta trộm nhìn hần một cái.

"Đối với người, không có hứng thú." Đả kích a, hần là có một chút đi?

"Người... Ta có điểm nào không tốt?" Ta bộ dáng không tệ lắm, đừng đem ta nói như là không thể chịu nổi.

"Đều không tốt." Cái gì, hần nói cái gì?

"Sao người còn theo ta? Còn giúp ta?" Ta cười hắc hắc: "Ta nói đại khái bằng, người đừng là thích ta lại không dám thừa nhận." Ta lại không phải cỏ nhân, lời này cũng có thể dễ dàng nói ra.

"Người đặc biệt, nhưng là ta không thích." What? Hần nói cái gì?

"Nếu đặc biệt, vì sao không thích?" Ta giống như bức cung hỏi.

"Về sau đừng tùy tiện ca hát, rất khó nghe." Cái gì, ta hát khó nghe? (Hoa: càng ngày càng thấy chị Vân giống... Chaien)

"Người... nghe thấy được?" Người này không phải theo sau ta từ lâu chứ?

"Đúng." Ta liền nghĩ đến là hần giúp ta, bệnh thần kinh rất thiếu phong độ, đánh nữ nhân, đúng rồi, nếu hần có mặt ở đó, còn ném đá giúp ta, vì sao không cướp dâu?

"Người nếu ở đó, vì sao không cướp dâu?"

"Lấy sự thông minh của người, nhất định có biện pháp không lấy phu quân, ta vẫn đi theo người, nếu thực sự bái đường, ta sẽ xuất hiện." Tính ra hần cũng có lương tâm.

"Người thực sự là người tốt a, đúng rồi, ta từng tấu hai lần bài «Giang hồ tiểu», người đều nghe thấy?" Ta hoài nghi lỗi tai của hần có vấn đề, hình như chưa nghe kỹ, cho nên nói khó nghe.

"Một lần, giang hồ tiểu, ân oán, người so chiêu, cười giấu đao, khó nghe..." Ca từ kinh điển, nhạc điệu kinh điển như vậy, lại nói khó nghe? Ta buồn bực.

Ta cảm tức nhìn hần: "Khó nghe còn nhớ rõ như vậy? Rõ ràng là thực thích."

"Chính là bởi vì khó nghe nên nhớ rõ." Không nói gì, ta bắt đầu hoài nghi có phải lỗi tai hần có vấn đề.

"Người nói cho ta biết lý do vì sao cứu ta?" Hần đối với ta rất tốt, ta vẫn là phải hỏi cho đến cùng.

"Người tình nguyện hi sinh danh tiết chính mình cũng bảo vệ ta, cẩn thận bằng bó vết thương cho ta, thấy ra người thiết tình đối tốt với ta, cho tới bây giờ không có ai đối tốt với ta như vậy, cho dù là sư phụ, chỉ là nghiêm lệ (nghiêm khắc theo điều lệ) dạy ta, người là người đầu tiên có ý nghĩ bảo hộ ta, cũng là người đầu tiên băng bó vết thương cho ta." Ta im lặng, xem ra hần thực sự là người cô đơn. Người ngoài xem hần là ma đầu giáo chủ, thấy hần uy phong凛冽, ai biết hần trong lòng đầy bi ai, không có bằng hữu, không có thân nhân. Chính là, liền bởi vì một lần ngoài ý muốn, hần đã đối với ta tốt như vậy?

Ta lăm bầm lâu bầu nói: "Nguyên lai anh hùng là cô độc."

Hần thân nhiên nói: "Ta không phải là anh hùng."

"Đúng rồi, người đã là thiên hạ đệ nhị, vì sao ta gặp được người khi đó, người còn tìm tỵ tỵ ta khiêu chiến?" Vấn đề này ta vốn đã nghĩ từ lâu nhưng chưa có ra đáp án.

"Thiên hạ đệ nhị? Đó chính là Mục Hàn, không phải Độc Cô Hàn." Hần có phải muốn giống như ta tạo ra hai thân phận? Quên đi, hần rất phức tạp.

"Không nói tới vấn đề này nữa, ta hát cho người nghe?"

"Khó nghe."

"Ngươi..." Ta chỉ ngón tay vào hắn, cố gắng áp chế lửa giận: "Đại khối băng, có thể đem kiếm của ngươi cho ta xem một chút hay không?" Đây mới là chính sự, không phải là ta đùa giỡn hắn.

"Làm cái gì?"

"Ta chính là tò mò, ngươi cũng biết Bách Hiểu Đường đang lập thập đại thần binh bảng, ta nghĩ muốn đưa thanh kiếm của ngươi vào bảng." Hê, cái lí do này cũng rất tiện lợi a, nói dối mặt không biến sắc.

"Không có hứng thú." Vẫn là không có hứng thú.

Ta cưỡng cầu nói: "Này, ta muốn nhìn, cho ta xem đi."

Hắn trừng mắt nhìn ta một cái, rút thanh kiếm ra từ bên hông, để vào tay của ta. "Cầm đi." Ta đem thanh kiếm tinh tế cầm trong tay, vô luận thế nào cũng không thấy có điểm nào kì dị. Thanh kiếm này rất sắc bén, hẳn là thứ tốt: "Nó gọi là gì?"

"Không biết." Ta thất vọng a...

"Vì sao? Ngươi với thanh kiếm của mình còn không biết tên?"

"Không biết, từ khi ta có được nhận thức thì nó đã ở bên người ta."

Ta liền tung một tiểu kế, siểm mị (siểm nịnh + mị hoặc) nói: "Đại khối băng, có thể hay không... dùng kiếm này cắt tay của ngươi, lưu lại một chút máu?" Dùng máu nghiệm chứng là biện pháp tốt nhất.

"Không được!" Hắn ánh mắt sắc bén, khiến ta sợ đến giật lùi một bước: "Ngươi làm sao vậy?"

"Không được chính là không được." Hắn đem kiếm trở về, nói với ta: "Mau đi, ta đem ngươi đi tìm Bách Hiểu Sinh."

Ta hồ nghi nhìn bốn phía nói: "Không đúng a, xuống núi không phải con đường này, chúng ta đến Tiểu Ngao Giang Hồ đi, tìm cấp dưới của hắn."

Hắn tiếp tục hướng phía trước: "Ta mang ngươi tới Tàn Hoài." Đúng rồi, Bạch Hiểu có nói qua, tổng đường ngay cạnh sông Tàn Hoài. Tiểu tử này sẽ đem ta tới đó, ta thậm chí hoài nghi hắn lựa chọn đến đó là vì phương diện tiêu điều...

Ta yên lặng gật đầu, đi theo sau hắn, hắn là tính toán muốn làm người tốt? Cũng hay, dọc đường có hắn bảo vệ, lại có cơ hội để ăn trộm máu của hắn. Có lẽ khi đến Bách Hiểu Đường ta đã biết được bí mật này, đến lúc đó cùng Bạch Hiểu hội diện đại.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nhân duyên tốt

Sự thật chứng minh, lựa chọn đại khối băng rất chính xác. Theo hắn nửa đêm, cuối cùng ngày hôm sau, ta đã đến một thành nhỏ. Nếu ngươi hỏi đây là đâu, ta thực hồ thẹn trả lời: Không biết.

Đến đây đương nhiên cần mua chút đồ đạc, mà mua đồ thì tiền không thể thiếu, ta tính toán cần phải đổi ít bạc. Không thể để đại khối băng làm lao động miễn phí cho ta, phải mua cái gì bồi dưỡng cho hắn.

Ta một thân áo trắng, nhìn thế nào cũng rất thuận mắt. Đại khối băng vừa thấy đã biết là một dạng nhân vật khủng bố, chúng ta hai người đi chung một chỗ, thực sự là trái ngược.

Từ khi hạ son, ta đi phía trước, đại khối băng đều là đi sau, cũng không có hỏi ta đi đâu. Một chữ "Đương" rất lớn xuất hiện trước mắt, ta vừa lòng cười đi vào.

Cửa hàng trang sức này thập phần hoa lệ, vừa thấy người đến đã có một lão chương quỳ chạy tới, nhưng bốn cô nương là muốn hỏi đến chủ tiệm.

Ta nghênh ngang bước vào, dùng sức vỗ vỗ quỳ, lớn tiếng nói: "Gọi chủ tiệm của các ngươi ra đây." Ta phải bán đồ vật khá đặc biệt, ta lại sợ một chương quỳ không thể làm chủ được đâu.

Lão chương quỳ vẻ mặt tươi cười: "Cô nương, ngài có đồ vật gì, có thể cho tiểu nhân xem qua?"

Ta liếc hắn một cái: "Bốn cô nương muốn bán chính là bảo bối, có thể tùy tiện cho ngươi xem sao? Mau gọi chủ tiệm ra đây, bốn cô nương không có

nhiều thời gian thừa thãi."

"Được, cô nương, mời ngồi." Chương quỳ xem ta không phải dạng tầm thường, lại nhìn đại khối băng bên cạnh như một tảng băng di động, vội vàng gạt đầu.

Ta ngồi trên ghế với một tư thái thập phần bất nhã, lập tức có người mang trà đến. Đại khối băng vẫn là như tượng đứng cạnh bên ta, lạnh như băng nói: "Vì sao phải bán đồ vật?"

Đi mấy ngày đường, ta vừa mệt vừa đói, uống trước một ngụm trà, cười nói: "Bởi vì không có tiền a, ta trốn nhà không có mang theo tiền."

"Người muốn mua gì?" Làm gì? Người mua về cho ta?

Ta cúi đầu nghĩ, nói: "Ta muốn mua ít trang sức, sau đó trả ngọc trân cho người. Ta khi rời nhà không có mang theo trân. Vì vậy muốn mua vài cái."

"Không cần, trân tặng người."

"A, tặng ta? không phải nói rất quan trọng sao?"

"Chẳng hay ai có bảo bối muốn bán?"

Còn chưa thấy đại khối băng trả lời thì đã có một vị cô nương độ mười bảy, mười tám tuổi, cười nhẹ đi tới.

Nàng ta mặc một bộ quần áo xanh biếc, nhìn tựa như gió thổi là bay. Nhưng thực ra cước bộ trầm ổn, nhất định luyện qua võ công.

Ta đứng lên, nói: "Chính là ta, người là ai?"

Nàng kia đánh giá ta một chút, hơn nữa nhìn kỹ trân trên đầu ta, nói: "Xin hỏi cô nương họ Vân?" Cái gì, ta từ khi nào người khác vừa nhìn liền nhận ra?

"Đúng." Ta không chối, dù sao nàng hỏi ta họ Vân chứ không phải hỏi ta họ Mộ Dung, sẽ không phải người nhà ta đến truy bắt đi.

"Xin hỏi cô nương, chính là Vân Ý Dung, Nguyệt Quang tiên tử?" Thực sự là biết ta a?

Ta nhìn nàng, hơi gạt đầu. Nàng là ai? Rốt cuộc có chủ ý gì?

Được sự khẳng định của ta, cô nương kia lập tức nghiêm mặt nói: "Bách Hiểu Đường Phượng Thanh Trúc bái kiến sư bá." Cáp, ta biết, nàng chính là muội muội của Phượng Thanh Hà, Phượng tiểu cô nương. (Hoa: cái gì tiểu cô nương TT, chị Vân thực dài dòng)

Ta ho khan một tiếng, nghĩ hoặc nói: "Người chính là Phượng Thanh Trúc, muội tử của Phượng Thanh Hà? Sao lại ở chỗ này?" Ta bối phận đủ lớn a, trên giang hồ mọi người gọi ta tiên tử, đại khái đều nghĩ ta là lão bà ngoài năm mươi. Chỉ tại lão Bạch xuyên qua sớm hơn ta nhiều năm nên mới ra nông nổi này, đau khổ a.

"Hồi sư bá, Thanh Trúc vẫn thay sư phụ cai quản sinh ý của Bách Hiểu Đường, đây chính là một phần nhỏ trong sản nghiệp của Bách Hiểu đường."

Tiểu cô nương đối với ta cực kỳ tôn trọng.

Ta gạt gạt đầu: "Không tồi, sư đệ có những đồ đệ thật tốt, phải rồi, ta muốn bán đồ vật này."

"Sư phụ từng truyền lệnh, đệ tử Bách Hiểu Đường đều nghe lệnh sư bá, sư bá cần bạc tùy thân thì cứ lấy không cần phải bán đồ đặc này nọ." Tiểu Bạch sớm biết rằng ta sẽ chạy trốn, nhưng lại không mang theo tiền.

Ta giả vờ như rất đĩnh đạc thu hồi ít bạc, nói: "Được rồi, cho ta hai ngàn ngân phiếu, còn lấy thêm một ít bạc vụn." Ta cảm giác chính mình như đang ăn cướp. Tiểu Bạch có nhiều tiền như vậy, cũng không thể mang về hiện đại, ta giúp hắn tiêu một chút cũng tốt.

"Dạ." Chương quỳ lập tức lấy ra hai ngàn ngân phiếu, còn có một túi bạc giao cho Phượng Thanh Trúc, Phượng Thanh Trúc lại cung kính đưa cho ta.

Ta đem mấy thứ đó cho vào túi rồi cười nói: "Cám ơn người." (Hoa: ách, chị Vân là cười gian...@@)

"Sư bá khách khí." Phượng Thanh Trúc từ tay đưa ra một khối lệnh bài: "Sư bá, đây là tín vật của Bách Hiểu Đường."

Ta cũng không khách khí thu lại: "Thanh Trúc, sư phụ của người hiện đang ở đâu? Còn có Thanh Hà? Ta chính là muốn tìm bọn hắn, việc tìm Long Ngâm kiếm vẫn là chưa có kết quả."

"Hồi sư bá, sư phụ hiện tại đang ở tổng đường Tần Hoài giám sát «Hành lộ nan», về phần tỷ tỷ ở đâu, ta cũng không rõ."

"Hành lộ nan?"

"Bẩm sư bá, «Hành lộ nan» chính là đại hội chiêu thân của nữ nhân giang hồ." Ta nghe được nhiệt huyết sôi trào, chiêu thân, lại là nữ nhân giang hồ, tuyệt đối nào nhiệt a, Tiểu Bạch này, thực có sáng kiến.

"Nói xong chưa?" Đại khối băng bị ta xem nhẹ nửa ngày cuối cùng mở miệng, ta cười hi hi nói: "Làm sao vậy, nói chuyện phiếm mà thôi, nếu không người cũng tới nói?"

"Hắn là?" Phương Thanh Trúc nhìn vào đại khối băng, nhíu mày. Đại khối băng này chính là có cái khí chất lạnh lẽo vô cùng, kính nhi viễn chi, không dám tiếp cận.

"Hắn là bằng hữu của ta, Thanh Trúc, cảm ơn ngươi, ta còn phải đi tìm sư phụ của ngươi, về sau có cơ hội tái kiến." Lần đầu tiên ta mang bên người nhiều tiền như vậy, vẫn là phải nói vài lời cảm ơn. (Hoa: Đã ăn cướp lại còn đi cảm ơn/ Vân tỷ: Đại khối băng, có người nói xấu ta/ Hoa: chạy mất dép TTTTTT)

Phương tiểu cô nương ôm quyền, một dạng cung kính nói: "Cung tiễn sư bá."

Ở trong núi mấy hôm, ta mệt đến chết. Ta trước mắt tính toán tìm một chỗ ngủ một giấc, thuận tiện nghe ngóng tin tức. Lấy thanh thế của Mộ Dung gia, nhất định sẽ có rất nhiều người tự động đến tìm ta, đầu đầu a.

Lựa chọn khách điểm, ta nhất định tuyển Tiểu Ngao Giang Hồ. Nói như thế nào cũng là sản nghiệp tư gia, lại thuận tiện hỏi thăm tin tức.

Ta đi vào Tiểu Ngao Giang Hồ, ngắm nhìn hồi lâu, quả thực phải nói là sa hoa lộng lẫy nha, tiền sảnh rộng lớn, người đi lại tấp nập, không hổ danh là đệ nhất khách điểm. Ta liền đi tới quầy tính tiền đem bài tử đưa ra. Chưởng quầy vừa thấy bài tử vội hỏi: "Cô nương là?"

Ta thân nhiên nói: "Nguyệt Quang."

Lão chưởng quầy lập tức quỳ bái nói: "Nguyệt Quang tiên tử giá lâm, lão hủ không nghênh đón từ xa thật thất lễ." Đại danh Nguyệt Quang này đúng là dùng tốt, ha ha.

Ta đỡ hắn dậy nói: "Chưởng quầy khách khí, mau đứng lên. Tìm cho ta một phòng, ta phải nghỉ ngơi."

"Dạ." Lại nhìn thoáng qua đại khối băng, "Tiên tử, hắn là?"

"Hắn là bằng hữu của ta, tìm cho hắn một gian phòng, gần phòng của ta là được." Bảo vệ đương nhiên không thể ở xa ta nha, ta không phải có tâm địa bất lương. (BL: Ý của Vân tỷ là không có tính sàm sỡ Hàn ca, tại Hàn ca là bảo vệ nên phải ở gần)

"Tiên tử, thỉnh." Chưởng quầy nói xong dẫn đường phía trước.

Chưởng quầy đích thực tự nhiên đem chúng ta ở hai phòng chữ thiên đệ nhất tự và đệ nhị tự. Ta vào phòng, đại khối băng vẫn là đi theo ta. Chưởng quầy đóng cửa, nhỏ giọng nói: "Đường chủ mệnh lệnh tiểu nhân thông tri tiên tử, thỉnh tiên tử ở trước mười ngày khi «Hành lộ nan» bắt đầu thì gấp mặt, đến khi đó đem chức đường chủ nhường cho tiên tử." Làm gì? Không phải đâu, Tiểu Bạch đầu óc có vấn đề? Đệ nhị bang phái trong giang hồ, lại là đệ nhất thu thập tình báo, chức thủ lĩnh lại đưa cho ta?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giáo chủ phu nhân xuất hiện

"Tại sao hắn muốn ta tiếp quản chức đường chủ?"

"Tính toán của đường chủ, tiểu nhân thực không rõ." Ngẫm lại cũng đúng, rời khỏi Mộ Dung gia thì tiểu tử đó đã biết, đúng là tin tức tinh nhạy mà.

"Được, chưởng quầy, nói cho ta, gần đây trên giang hồ có tin tức gì?" Mấy buổi tối trước khi đại khối băng công khai thân phận của hắn, phòng chưởng quầy hồ sẽ nháo lớn a, trong lòng sớm đã có đề phòng.

"Hồi tiên tử, theo gia nô của Mộ Dung gia, vài ngày trước, giáo chủ Thiên Ma giáo xuất hiện trên giang hồ, hắn bên người còn mang theo một bạch y nữ tử. Trong truyền thuyết ma đầu đó chưa từng cùng người khác cười, cư nhiên trước mặt vị bạch y nữ tử cười, thậm chí... bị nàng ta đá một cước cũng không hề có chút phản ứng. Mặt khác, nhị tiểu thư Mộ Dung gia cũng trốn nhà đi, người trong giang hồ sôi nổi đoán, không chừng Mộ Dung cô nương cùng đại ma đầu có quan hệ." Thấy hắn một chữ ma đầu, hai chữ ma đầu, ta khẽ liếc đại khối băng, âm thầm thở dài, chưởng quầy à, ngươi tự cầu phúc đi.

Ta thấy đại khối băng không có biểu hiện gì, âm thầm yên tâm, đối chưởng quầy nói: "Ngươi thấy việc này thế nào? Bách Hiểu Đường xử lý việc này ra sao?"

"Hồi tiên tử, ta cho rằng bạch y nữ tử là tình nhân của ma đầu, về phần quan hệ thực hư của Mộ Dung cô nương cùng ma đầu ta cũng không dám nói bừa. Mọi việc đều là ở đường chủ định đoạt." Kể ra lão đầu cũng hiểu biết. Ta có chút cân nhắc, quyết đoán nói: "Truyền lệnh của ta, Bách Hiểu Đường

đối với việc này bảo trì trầm mặc, mặc kệ nàng kia là ai." Các người tốt nhất là đừng nên điều tra ra, tra ra thì ta liền nhảy sông Trường Giang cũng không sạch tội.

"Vậy..." Lão trưởng quỳ có phần do dự nhìn ta, ta cũng mạnh mẽ nói: "Cứ như vậy đi, nghe ta, bảo trì trầm mặc, ta đói, lấy cho ta ít thức ăn."

Chưởng quỳ cũng không nói gì thêm, liền lùi ra, đại khối băng hỏi ta: "Người phải làm đường chứ?"

Ta gật đầu. "Ý tốt của Tiểu Bạch ta không thể từ chối."

"Người không vui?"

"Đúng, ta thăm nghĩ tự do tự tại, ngao du thiên hạ, làm đường chủ mệt chết, ta cũng không có năng lực đó."

Đại khối băng nhìn ta, trầm mặc không nói. Có lẽ hắn có cùng một ý tưởng giống ta, cái chức giáo chủ kia hắn cũng không nguyện ý làm.

Ta cùng đại khối băng im lặng ngồi trong phòng, không ai nói gì, ta là đói không muốn nói, còn hắn là thói quen như vậy, nhất thời có chút trầm mặc.

"Tiên tử." Một tiếng vọng vào, chưởng quỳ thân yêu, người rút cuộc tới rồi. Ta còn chưa kịp hưng phấn, chợt nghe hắn nói: "Tiên tử, Phượng cô nương cầu kiến."

"Hử? Tiến vào." Phượng Thanh Trúc? Tìm ta làm gì? Ta muốn ăn, nhưng là không ăn nà được.

"Tỷ tỷ." Theo một thanh âm quen thuộc là một bóng dáng đỏ hồng xuất hiện, Phượng Thanh Hà?

"Thanh Hà?" Đột nhiên thấy nàng, tâm tình của ta liền tốt.

Phượng Thanh Hà vọt vào, lôi kéo tay của ta nói: "Vừa rồi chưởng quỳ nói tỷ ở đây, ta còn không tin, không nghĩ nhanh như vậy liền có thể gặp mặt!"

"Đúng a, gần đây có khỏe không?"

"Tốt lắm, tỷ tỷ, người rời khỏi Mộ Dung gia?"

"Đúng, ta vừa mới rời khỏi được vài ngày."

Phượng Thanh Hà chớp mắt bị nam nhân lạnh lẽo cạnh ta thu hút, kì quái hỏi: "Hắn là ai?" Đừng có cái biểu tình đó, ta cùng đại khối băng không có quan hệ gì.

Ta thuận miệng đáp: "Bằng hữu của ta."

Phượng Thanh Hà cười nói: "Ta cũng có bằng hữu muốn giới thiệu cho người."

Phượng Thanh Hà thần bí cười, hai tay chống nạnh, một bộ dáng tiểu cô nương cao ngạo: "Tiến vào." Thanh âm vừa dứt, một hắc y nam tử cúi đầu đi vào.

"Hắn là ai?" Ta hỏi.

Phượng Thanh Hà cười gian: "Thiên Ma giáo hộ pháp Thiểm Điện, chính là kẻ trước đây cầm đao kẻ cô ta, nhưng là đánh cuộc thua ta, liền làm người hầu của ta." Ta suy nghĩ nửa ngất, đại khối băng thấy cấp dưới bị khi dễ, sẽ như thế nào? Ta cũng không để ý tới biểu tình thập phần đắc ý của Phượng cô nương, quay nhìn đại khối băng: "Hộ pháp của người như vậy..."

Đại khối băng nhìn ta, hừ lạnh: "Vô dụng."

Thiểm Điện vốn là cúi đầu, vừa nghe thanh âm lạnh lẽo, sắc mặt đại biến, thấy rõ ràng bộ dáng của hắn, chính là toàn thân run rẩy, lập tức quỳ xuống. "Thuộc hạ tham kiến giáo chủ."

"A! Hắn chính là..." Phượng Thanh Hà kinh tâm nhìn đại khối băng, bộ dạng bất khả tư nghị, ta vội gật đầu, ánh mắt tựa hồ nói: "Người đắc tội đệ nhất ma đầu, người không xong rồi."

Thiểm Điện vẫn là quỳ gối, thở mạnh cũng không dám. Bản thân đường đường là hộ pháp một giáo, lại trở thành người hầu của một tiểu nữ tử? Còn bị giáo chủ bắt gặp, bị thẩm a...

Ta kéo tay đại khối băng. "Đừng để hắn quỳ như vậy, bảo hắn đứng lên đi."

Đại khối băng không động, ta lại nói: "Thanh Hà quý kẻ đa đoan, hắn là bị mắc mưu, chắc người không nghĩ muốn trách phạt hắn đi?" Phượng tiểu cô nương quý kẻ đa đoan, lời này không gạt người đâu.

"Thiểm Điện, chuyện ta phân phó đã làm thỏa đáng?" Giọng nói của đại khối băng cực kì có uy nghiêm.

"Hồi giáo chủ, đã làm thỏa đáng."

Đại khối băng thân nhiên nói: "Nếu Vân nhi vì ngươi cầu tình, lần này tha cho ngươi, đứng lên đi."

"Vân nhi..." Phụng Thanh Hà vốn đã kinh ngạc, vừa nghe hai từ này lập tức mặt giống như cái bánh bao, nở to ra hết cỡ.

Thiểm Điện nói: "Tạ giáo chủ khoan hồng, tạ phu nhân khai ân."

Cái gì? Phu nhân? Có nhầm không?

Ta lập tức nói: "Đừng gọi ta phu nhân."

Phụng Thanh Hà siêu cấp gian trá, trộm xem đại khối băng: "Giáo chủ, hần là cùng ta cá cược thua, đáp ứng làm người hầu một tháng cho ta."

"Được, không chỉ một tháng, ta phạt hần làm người hầu cho ngươi một năm." Một năm, Phụng Thanh Hà nhủ mảy, lại nghe đại khối băng nói: "Còn phải bảo hộ Vân nhi an toàn." Nói ta là giáo chủ phu nhân, không phản bác cũng thôi đi, còn làm cho hộ pháp bảo hộ ta?

"Dạ, thuộc hạ thề chết bảo hộ phu nhân." Thiểm Điện quỳ trên đất, một bộ dáng kiên định. Ta lại không có kẻ thù, cho dù Mộ Dung gia truy đến, cùng lắm cũng chỉ bị cầm tù vài năm, hần vì sao phải liều mạng? Xong rồi, ta tùy tiện nói, liền biến thành giáo chủ phu nhân. (Hoa: Vân tỷ nói một câu liền thành giáo chủ phu nhân, hảo lợi hại. / Vân tỷ: Ta liền nhường cho ngươi/ Hoa: Dẹp đầu rồi...@@)

"Vân nhi ít một cọng tóc, ngươi cầm đầu tới gặp ta." Đừng nói thân mật như vậy, đại khối băng, ngươi thực đáng ghét a.

Ta giận dữ nhìn hần nói: "Đầu không có, sao có thể mang tới gặp ngươi, thực vô nghĩa."

Phụng Thanh Hà vốn không nhịn được, một tiếng "Hì" cười ra, Thiểm Điện cũng là nhẫn, không dám cười.

Chỉ nghe đại khối băng nói: "Đi ra ngoài." Thiểm Điện giống như ăn thuốc kích thích, chớp mắt chạy ra ngoài, Phụng Thanh Hà còn liếc nhìn ta một cái đầy ẩn ý rồi mới chạy ra.

Ta vội chạy theo hỏi: "Phụng Thanh Hà, ta còn muốn tìm sư phụ ngươi, hần ở đâu?"

Nhưng là Phụng cô nương chạy quên cả hài hoa. Ta thấy thế cũng chỉ miễn cưỡng cười, đuổi theo ra đến hành lang.

"Hần đáng sợ như thế?"

"Hần giết người không chớp mắt, đương nhiên đáng sợ, hôm nay nếu không có tỷ, ta liền không bị hần giết chết cũng bị hần dọa chết." Nàng vẫn là nửa đùa nửa thật, bàn tay còn vuốt vuốt trán.

Ta liếc nàng nói: "Ai nói? Ngươi không mạo phạm hần, hần cũng không có điên, vì sao phải giết ngươi?"

"Trong truyền thuyết hần giết người không cần lí do, nếu hần muốn giết ta, sao ta trốn nổi." Phụng Thanh Hà nói xong, lại cười ái muội.

"Thiết, đừng nói loạn. Hôm nay nghỉ ngơi một ngày, mai xuất phát đi tổng đường. Chúng ta cùng đi, chậm rãi ngươi sẽ biết hần là người tốt."

Phụng Thanh Hà lắc đầu. "Không cần, ta không cần nhận biết hần, tỷ cứ tự hưởng thụ một mình đi a."

Ta nghe thế, giận nói: "Cái gì hưởng thụ, người hầu của ngươi, Thiểm Điện đó, còn phải bảo hộ ta." Ta hoài nghi, bọn hần có cái oan gia duyên.

"Được rồi, sư phụ biết ta không hầu hạ tỷ, lại mắng ta." Nàng ảo não cúi đầu.

Trở lại phòng, ta lập tức đập bàn kêu to: "Đại khối băng, ngươi thật thà chút được không? Bọn hần hiểu lắm quan hệ của chúng ta, ngươi lại không giải thích, có ý tứ gì?"

Đại khối băng đầu cũng không nâng: "Nếu đã là hiểu lắm, giải thích có ích gì?"

Thấy hần như vậy, ta không khỏi giận dữ cùng cảm tức, một tay chống eo, một tay khoa trương chỉ vào mặt hần tỏ vẻ bà cô lắm lời: "Ta nói ngươi đại khối băng, ngươi đứng ra về không liên quan, việc này quan hệ đến danh tiết của ta, sau này ta làm sao lấy được phu quân?"

Hần vừa nghe câu này, lại là nâng đầu lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn ta: "Nếu ngươi không lấy được phu quân, ta liền cưới ngươi, bất quá, ta là tử địch của chính phái, mà đầu giết người không ghê tay, ngươi không sợ sao?" Biểu tình này, hần nói vậy là sao? Quái không được người ta nghĩ chúng ta có cái quan hệ gì, chính ta cũng nghĩ mình cùng hần là có quan hệ gì đó...

Ta giận dữ nói: "Có cái gì phải sợ, mấy kẻ đó ăn no thừa việc, ta mới không sợ bọn họ."

Hần vừa nghe, tự nhiên lại cười, hần cười có ý tứ gì? Chỉ là hần cười thật đẹp... A, ta đang nghĩ cái gì vậy? Hần tuy là tuấn nam, là suất ca, nhưng là... a... Ta nghĩ cái gì không đầu

Chương 23: Hành lộ nan

Tiểu Bạch làm ra cái «Hành lộ nan» chắc là do thừa hơi không có việc gì làm nên mới nghĩ ra trò giải sầu, nếu muốn tác hợp toàn bộ nữ nhân giang hồ, hẳn là hẳn có tư cách làm Nguyệt Lão. Thực ra, ta cũng nghĩ đến là hẳn muốn thu thập càng nhiều tình báo mới làm ra trò này.

Tôn chỉ của «Hành lộ nan» rất đơn giản, so với luận võ chiêu thân không sai biệt lắm. Tuy phương pháp hoang đường, nhưng đã tác hợp vô số cặp tình nhân. Nghe nói «Hành lộ nan» tổ chức mỗi năm một lần, đến nay đã lần thứ hai mươi lăm, chính là hai mươi lăm năm, cực kỳ được hoan nghênh. Theo yêu sách, Mộ Dung Nghĩa cùng mỹ nhân năm đó Giang Thu Nhan chính là gặp nhau ở đại hội «Hành lộ nan», sau đó mới có tiểu Nhượng Nhan. Kì thực, không chừng là do bọn hắn mượn cơ «Hành lộ nan» để quen nhau, quên đi, tiếp tục theo Phượng cô nương hỏi thăm chút tin tức.

«Hành lộ nan» sở dĩ được nhiều người ưa thích, chính là bởi vì tính thách thức rất cao.

Giả dụ, ta nói là giả dụ, đại khối băng thích ta mà ta không biết, hoặc là ta đối với hắn không có cảm giác. Hắn có thể ở đại hội «Hành lộ nan» công khai nói thích ta, ta có thể nhận, có thể cự tuyệt. Nhưng là hắn từ đó về sau có thể công khai theo đuổi ta, người khác sẽ không can thiệp. Giang hồ lớn như vậy, thâm mến nhau là chuyện bình thường, «Hành lộ nan» chính là giải quyết vấn đề này.

Lại tỷ như, một ít hiệp nữ, vẫn không tìm được ý trung nhân. Có thể chạy đến lời dài, công khai tìm đối tượng, nhưng là, không giống như tỷ võ chiêu thân, đánh thắng liền gả cho người đó, ở «Hành lộ nan» chính là dùng võ kết bạn, tùy tiện thấy một nam tử hợp nhãn (vừa mắt), nàng ta liền đánh cho một cái tín hiệu, rồi sau đó từ từ tìm hiểu. Giang hồ nữ nhi, nghe nói từ «Hành lộ nan» tìm được phu quân cực kỳ đông.

Còn có mặt khác, chính là vấn đề tình tay ba, rồi vấn đề chia tay, có thể ở «Hành lộ nan» nói chuyện rõ ràng. Vốn ta đối với «Hành lộ nan» đã vô cùng hứng thú, nhưng hiện tại đột nhiên lại có ý nghĩ khác, lần này ta hẳn là tìm tên bệnh thần kinh giải quyết ân oán, Bách Hiểu Đường là địa bàn của ta, ta không tin không xèo chết hắn được, đòi lại tồn thất trước đây của ta.

Bách Hiểu Đường trong giang hồ địa vị vô cùng lớn, có thể cùng các đại danh môn như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi tề danh (Đứng cùng vị trí trên giang hồ), ha ha, ta tự nhiên lại ngồi ở vị trí đường chủ, ta dù nằm mơ cũng không có mơ qua.

Phượng Thanh Hà sau khi an bài cho ta ăn ở thì chuyển tin bồ câu tới cho Bạch Hiểu, Bạch Hiểu hồi tín (trả lời thư) nói phải đến đó ngay, nhất định bảo ta phải chủ trì lần đại hội này. Ta hoài nghi hẳn là đầu óc bị phá hư, hiện tại mới tháng tám, tháng mười mới tổ chức đại hội, đi bây giờ có phải quá sớm?

Chúng ta bốn người đồng hành liền xuất phát, bởi vì bản thân ta thực tự phụ lợi hại, mới đi đường nhỏ. Đáng chết, cổ đại thực phiền toái. Ở hiện đại trực tiếp đi phi cơ bay qua liền tốt rồi. Ở cổ đại, giao thông chính là ngựa, không thì là xe ngựa. Thực xin lỗi, ta không biết cưỡi ngựa, ngồi xe ngựa thì say xe. Cho nên, chúng ta bốn người cùng nhau đi bộ.

Khi ta nói không biết cưỡi ngựa, mấy người đó kinh ngạc muốn chết. Ta dù thế nào cũng là nhị tiểu thư của võ lâm thế gia, vậy mà đến cưỡi ngựa cũng không biết, ta chỉ tìm cái lí do rằng trước kia ta đều bị cha nhốt trong nhà vì vậy không biết cưỡi ngựa, ta vốn nghĩ Mộ Dung Ý Vân thực sự cũng sẽ không biết cưỡi ngựa a, thực xin lỗi nàng ta vậy. Đại khối băng lại đòi dạy ta, ta cự tuyệt. Ngồi ở trên lưng ngựa có cảm giác gì? Tạm thời không muốn thử nghiệm. Dù sao từ giờ tới tháng mười còn sớm, chậm rãi đi. Ta còn muốn nhân cơ hội nghiệm chứng kiếm của đại khối băng, đi nhanh vậy làm gì. Ta chính là đường chủ tương lai của Bách Hiểu Đường, bảo đi chậm thì không ai dám đi nhanh a.

Hôm nay thu được thư của Tiểu Bạch, Mộ Dung gia đề giá 3000 lượng bạc hỏi thăm tin tức Mộ Dung Ý Vân, nếu có thể đem Mộ Dung Ý Vân an toàn trở về thì liền xuất ra 5000 lượng bạc, bốn cô nương chỉ đáng giá 5000 lượng bạc? Ta trực tiếp bảo Tiểu Bạch không đếm xỉa đến lão già keo kiệt kia. Thiên Kiếm sơn trang hướng Nguyệt Quang tiên tử hỏi thăm, còn tặng lễ vật đến Bách Hiểu Đường, ta bảo Tiểu Bạch thu về, không cần khách sáo.

Đại tiểu thư Y Lạc Lạc của Bách Thảo sơn trang ra giá 3000 lượng bạc mua tin tức của Nguyệt Quang tiên tử, 3000 lượng bạc mua tin tức của Mộ Dung Ý Vân, ta đoán là Y Lạc Lạc muốn tìm ta báo thù, đến đây ta không sợ. Ta hiện tại có ba siêu cấp bảo tiêu, đánh không chết nàng ta mới lạ. Vì thế ta bảo Tiểu Bạch cứ đưa thông tin cho nàng ta. Có tiền thì kiếm, tiền đường hào báo thù. Lần trước bị nàng đánh, ta còn chưa có trút giận đâu?

Ta một tiểu nữ tử, cư nhiên nháo thành một cái đại sự, cả tam đại thế gia phải lùng tìm, ta thực cảm khái nửa ngày.

Đương nhiên, ta không phải là người được chú ý nhiều nhất. Vô số môn phái đưa tiền mua tin tức của Mục Hàn, ta sợ chính là hắn mới đúng. Phượng cô nương trong thư nhắc tới đại khối băng đang cùng ở một chỗ với chúng ta, hỏi Tiểu Bạch phải làm sao? Ta liền bảo không cần để ý bọn hắn, dám đánh bảo tiêu của bốn tiểu thư, không muốn sống chăng?

Từ đó về sau, Tiểu Bạch sự tình gì cũng trung cầu ý kiến của ta, sự đệ này nhân phẩm không tồi.

"Tỷ tỷ, đều do người hại, hại ta ăn ngủ nơi hoang dã." Phượng tiểu cô nương mắt đều là hờn giận, vừa đi vừa hừ hừ.

Ta nhìn vào cũng không khác com nguội, về mặt đau khổ nói: "Ta có biện pháp gì? Ta không biết cưỡi ngựa, lại say xe ngựa." Thực ra, ta không có say xe, ta chính là không nghĩ đi nhanh như vậy, phải tranh thủ đoạn đường tới Bách Hiểu Đường mà nhìn ra chân tướng của thanh kiếm kia. Còn có một

nguyên nhân khác là ta muốn đi du lịch, thật vất vả xuyên không, sao lại không tự tìm thú vui cho mình. Nhưng mà hiện tại, ta bắt đầu hối hận quyết định của mình. Hiện tại trời sắp tối, chúng ta bốn người còn ở trong một khu rừng lớn. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta bốn người liền ngủ ở đây đi, may mắn ngoài Phụng cô nương lăm miệng, còn hai nam nhân kia vẫn là im lặng.

Phụng Thanh Hà miễn cưỡng nói: "Tỷ tỷ, ở đây nghỉ ngơi đi, mai chúng ta đi tiếp." Một nữ hiệp thế nhưng một chút thể lực cũng không có, thực đáng chán a.

"Được, hôm nay ngủ ở đây." Ta cũng không quan tâm, đối với ta mà nói, ăn ngủ hoang dã không phải cái gì đáng sợ. Ngủ ở thiên nhiên, thực thoải mái, không khí trong lành, lại có nhiều muỗi làm bạn...

"Bên kia." Đại khối băng nói một câu, tựa như lão ung trảo gà con, liền kéo ta, đem ta đặt tới một chỗ, nơi này đất trống trải ngồi rất thoải mái. Hơn nửa ngủ trong rừng phải có lửa, nếu ta không muốn gây cháy rừng thì tốt nhất là ngồi im.

Ta cùng Phụng Thanh Hà ngồi cùng nhau, bắt đầu lấy điểm tâm ra, đại khối băng cùng Thiểm Điện liền biến mất. Nguyên nhân chính là ta nói muốn ăn thịt thỏ rừng, đại khối băng liền chạy đi, ta đoán hẳn là đi săn thỏ a. Thiểm Điện lão huynh cũng thực tự giác, cũng đã chạy đi.

"Phụng Thanh Hà, cho ngươi cái nhiệm vụ này." Ta miệng còn vương điểm tâm, đem đầu tiên đến trước mặt nàng.

"Nhiệm vụ?"

"Nghĩ biện pháp, làm cho đại khối băng dùng kiếm của hắc sát hắc một chút." Đây có điểm khó, ta còn chưa có nghĩ ra.

"A..." Phụng Thanh Hà kinh ngạc, "Ta không dám." Thiết, quý nhất gan. (Sở Sở: Ngươi gan lớn, sao lại bị một cái ánh mắt của đại khối băng sợ tới mức không dám nói?)

Ta liếc nàng một cái: "Quý nhất gan."

"Hai vị tỷ tỷ, có thể cho ta tá túc dùng chung lửa không?" Ta cùng Phụng Thanh Hà đồng thời quay đầu lại, một thúy y tiểu cô nương dùng ánh mắt trong veo như nước nhìn hai chúng ta. Xem của nàng bộ dáng nhiều nhất mười sáu tuổi, một thân phục trang hoa lệ, xem bộ dáng cũng là thiên kim tiểu thư trốn nhà đi giống ta.

"Lại đây." Ta hữu hảo gọi. Tiểu nha đầu, thoát nhìn không giống người xấu.

"Đa tạ tỷ tỷ." Tiểu cô nương hoan hỉ chạy tới, ngồi cạnh ta, thấy đồ ăn, liếm liếm miệng nói: "Tỷ tỷ, ta đói."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Thủy Vũ Mị

Ta cầm một khối điểm tâm đưa cho nàng: "Ăn đi, chỉ cần ngươi không sợ ta bỏ độc."

Tiểu cô nương thuần khiết cười: "Không sợ." Đem điểm tâm nhét vào miệng, tiểu cô nương thật là đơn thuần. Nàng vừa ăn vừa nói: "Tỷ tỷ, ngươi là người tốt, ngươi tên gì?"

"Mộ Dung Ý Vân." Ta cũng là thuận miệng nói ra. Bất quá nói xong lập tức hối hận, lão cha đang truy lùng ta.

"Mộ Dung nhị tiểu thư?" Nàng sao lại biết? Phải chăng nàng cũng là người trong giang hồ?

"Sao ngươi biết?"

"Mộ Dung gia nhị tiểu thư, Mộ Dung Ý Vân, mất và chân có tật, tính tình điêu ngoa, thô lỗ dong tục, chưa cưới liền bị đuổi khỏi cửa." Kể lại tường tận như vậy, nha đầu chắc chắn là người trong giang hồ.

Ta xấu hổ nói: "Ngươi là ai? Sao lại biết?"

"Ta xem tỷ tỷ ánh mắt tốt, chân cũng không có việc gì, lại xinh đẹp, tâm cũng tốt, ăn nói văn nhã. Quyết không giống trong lời đồn, yên tâm, về sau ai vũ nhục ngươi, ta giết hắn." Giết người? Nói nhẹ nhàng như vậy?

"Ngươi là ai?" Ta cẩn thận hỏi lại một lần.

Nàng đơn giản nhìn ta: "Ta gọi Thủy Vũ Mị, tỷ tỷ có thể gọi ta Vũ Mị, cũng có thể gọi ta Mị nhi, về sau ta chính là muội muội của tỷ." Thủy Vũ Mị, chính là đệ nhất ma nữ? Bởi vì thanh danh của nàng, ta bất giác cảnh giác, cũng bảo trì một khoảng cách.

"Thủy Vũ Mị?" Phụng Thanh Hà cũng không tự giác nhíu mày.

Tiểu cô nương gật đầu: "Đúng vậy, cũng có thể gọi ta là Anh Hoa cung chủ." Mặt nàng chớp mắt toát ra một vẻ đơn độc, một bộ dáng bình tĩnh, rồi lại mang một bá khí chi đạo phách lòng người.

Lòng ta chớp mắt quay cuồng, càng ngày càng không hiểu giang hồ, mặt nàng biến sắc còn nhanh hơn trở bàn tay khiến ta kinh ngạc không thôi.

Phụng Thanh Hà cười nói: "Nguyên là là Thủy cung chủ, Bách Hiểu Đường Phụng Thanh Hà thất lễ." Một bộ giả tươi cười, hoàn toàn là giao tiếp bình thường.

Thủy Vũ Mị thản nhiên nói: "Ngưỡng mộ đã lâu, Phụng Thanh Hà cô nương, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền." Nàng chớp mắt lại biến thành bộ dáng ngây thơ, hướng ta nói: "Tỷ tỷ, ngươi có muốn nhận ta làm muội muội không?"

Ta mỉm cười gật đầu: "Được thôi, kêu ta một tiếng tỷ tỷ, cả đời là muội muội của ta."

"Nhưng mà, ta là người mà cả giang hồ đối địch, nữ ma đầu, ngươi có khinh ta không?" Không thể phủ nhận, nàng xinh đẹp nhất chính là ánh mắt, ánh mắt kia như nước trong veo để lộ ra hơi thở đơn thuần. Giờ phút này nàng dùng ánh mắt chờ mong nhìn ta, có lẽ nàng cũng đại khái bằng giống nhau, đều là người cô độc, hy vọng có một bằng hữu.

"Mỗi một người đều có những chuyện phải làm, đều có nguyên nhân, trong mắt ta không có chính tà. Cho nên, ta không khinh ngươi, càng là yêu quý ngươi, chính là tỷ tỷ của ngươi."

"Thật sự?" Thủy Vũ Mị kinh hi kêu lên, là một loại vui sướng bùng nổ, đừng có khoa trương như vậy, cũng không phải trùng số.

Thủy Vũ Mị thở dài một tiếng: "Aiz, từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người đều sợ hãi ta, không tiếp xúc với ta."

Mấy ngày trước gặp Đường Môn đại tiểu thư Cổ Mộng Tĩnh, vừa nghe ta nói là Thủy Vũ Mị liền muốn giết ta, tỷ tỷ ngươi thực sự tốt."

Ta khinh thường nói: "Đừng để ý đến người ngoài, những người đó ăn no rảnh việc." Thật sự là một tiểu cô nương đáng thương, sinh ra đã mang số phận bị người ghét bỏ, nhìn xem, nàng có bao nhiêu đẹp đẽ, có bao nhiêu đáng yêu, vậy mà lại đeo cái băng "ma nữ" trên đầu. Nhất định rất cô đơn, nhất định không có bằng hữu. Cổ đại thực phiền toái, thực là muốn tẩy não cổ nhân.

Thủy Vũ Mị nói: "Tỷ tỷ, ngươi là nữ tử hào sảng nhất, thông minh nhất. Người trong giang hồ đều cho rằng ta là ma nữ tà môn, chỉ có ngươi không chê ta."

Phụng Thanh Hà miễn cưỡng nói: "Nếu là tà môn, tỷ phụ của ngươi lợi hại hơn nhiều."

"Ai a?" Thủy Vũ Mị hai mắt sáng lên, chạy đến trước mặt Phụng Thanh Hà.

Phụng Thanh Hà nói: "Ta nói cho, tỷ phụ ngươi chính là đệ nhị cao thủ, Thiên Ma giáo chủ. Nàng dám ở cùng một chỗ với kẻ đó, còn không dám nhận ngươi làm muội muội?" Phụng Thanh Hà nói xong hưng trí bùng bùng, hoàn toàn không biết ta đã muốn bùng nổ.

"Oa, tỷ tỷ hảo lớn." Thủy Vũ Mị nhảy đến trước mặt ta nói: "Tỷ tỷ, tỷ phụ ở đâu? Ta muốn thấy hắn."

Ta không có trực tiếp trả lời nàng, trừng mắt liếc Phụng Thanh Hà một cái nói: "Ngươi nói bây bạ gì đó?"

"Ta không có nói bây, Vân nhi..." Phụng Thanh Hà âm dương quái khí, tức chết ta.

Thủy Vũ Mị giữ chặt tay áo ta, vừa định hỏi gì, sắc mặt liền biến lạnh, cùng kết băng không có gì khác, cao giọng nói: "Ta vừa nhận tỷ tỷ, không nghĩ muốn giết người, thức thời thì ra mặt đi." Chung quanh có người sao?

Phụng Thanh Hà cũng tỉnh táo, rút phổi kiểm thủ thế. Hai tiểu cô nương một bộ gặp đại địch, lại mặc kệ ta, còn ta căn bản không biết có người tới.

"Yêu nữ, giao mạng ra đây." Thanh âm vừa dứt, một bóng người theo rừng cây nhảy đến. Thân ảnh cực nhanh, nhưng Thủy Vũ Mị còn nhanh hơn, đoàn kiếm sáng lóa, chớp mắt một cái, ta đã bị đẩy ngã, móng đau a, đến tìm Thủy Vũ Mị, vì sao còn đẩy ta ngã?

Thủy Vũ Mị đúng là rất nhanh, địch nhân liên tiếp bị đẩy lùi, ta tự thẹn không theo kịp tiết tấu của nàng, nếu không phải ta đã từng học qua kiếm thuật Tây Dương thì tuyệt đối nhìn rõ kiếm của Thủy Vũ Mị cũng không có khả năng. Kiếm ánh lập lòe, người kia liên tiếp rơi vào hạ phong liên tục người lùi lại, thân hình im ắng thủ thế, lúc này ta mới nhìn rõ ràng, đó là một nữ tử trẻ tuổi. Dung mạo kiều diễm, một thân quần áo hồng phấn, mái tóc đen mượt được vấn gọn gàng bằng hai chiếc kim trâm, toát ra quý khí cùng anh khí.

Nàng ta vừa bình ổn, theo rừng cây chạy ra tám nữ tử, quần áo đều là màu hồng, chính là cách ăn mặc không có cao quý như nàng ta, vừa thấy đã biết nàng là cầm đầu, kia là tám nha hoàn.

Nàng kia lạnh lùng quét nhìn chúng ta, đối Thủy Vũ Mị nói: "Yêu nữ, ngươi giết nhiều người Đường Môn như vậy, lấy mạng đền."

Thủy Vũ Mị thản nhiên nói: "Cổ đại tiểu thư, ta chẳng qua nghĩ muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu, chính là ngươi muốn giết ta, đối với ngươi ta đã tâm

lãnh, chính là Đường Môn xuất nhiều nhân mã đuổi giết ta, ta chỉ là tự vệ lỡ tay giết vài người." Thủy Vũ Mị trên người toát ra một vẻ bình thản cùng uy nghiêm, khí chất bá giả (bá đạo + vương giả) không thể che giấu, không hổ là cung chủ.

"Người không xứng làm bằng hữu của ta." Cố đại tiểu thư ngẩng đầu, ta biết nàng là ai rồi, nàng là Đường Môn đại tiểu thư Cố Mộng Tinh, võ lâm đệ tứ mỹ nữ, vì sao họ Cố mà không phải họ Đường? Đơn giản, nàng là theo họ mẹ. Ta xuyên qua vài ngày, đối với tứ đại mỹ nhân đều hiểu biết, không lạ việc này. Chính là ta sao lại có cảm giác, trừ bỏ Nhược Nhan tỷ cùng Thủy Vũ Mị thì hai người còn lại Y Lạc Lạc cùng Cố tiểu thư đều không thuận mắt.

"Đáng giận, nàng có gì không xứng?" Ta thực giận nói, xem đi, Thủy Vũ Mị xinh đẹp khí chất, có gì không xứng kết bằng hữu? Ánh mắt Cố đại tiểu thư lập tức nhìn chằm chằm ta, tựa hồ muốn đem ta giết chết, Cố đại tiểu thư lạnh lùng nói: "Người là ai?"

"Mộ Dung Ý Vân." Nàng là Đường Môn đại tiểu thư, ta cũng là người có thân phận, đừng dùng ánh mắt như xem tiểu nhân đó.

Cố Mộng Tinh khoe miệng gọi lên một tia cười lạnh: "Chính là dong tục khí phụ hiện giờ xem ra cũng không giống trong truyền thuyết..." Nàng ta... ta thể nào cũng là Mộ Dung nhị tiểu thư, không thể cho ta chút mặt mũi a?

Phượng Thanh Hà sớm đã bắt mất thái độ của nàng, nói: "Cố tiểu thư, người Đường Môn luôn ở Tứ Xuyên hoạt động, đến Giang Nam có việc gì?"

"Bách Hiểu Đường phát võ lâm thiệp, mời ta tham gia «Hành lộ nan». Bách Hiểu Đường mời, Đường Môn tự nhiên phải nể mặt." Nàng còn không biết đứng trước mặt nàng là đường chủ tương lai cùng phó đường chủ Bách Hiểu Đường, cái gì kêu nể mặt đây?

Phượng Thanh Hà nói: "Một khi đã như vậy, Bách Hiểu đường Phượng Thanh Hà xin ra mắt, có thể nể mặt ta, không cùng Thủy cô nương so đo."

Cố Mộng Tinh nói: "Người là Phượng Thanh Hà?" Phượng Thanh Hà mặt mũi không nhỏ a.

"Đúng là tiểu nữ." Phượng Thanh Hà một bộ dạng điềm tĩnh.

"Vì sao giúp yêu nữ này?" Cố Mộng Tinh liếc mắt nhìn Thủy Vũ Mị một cái.

"Bách Hiểu Đường lần này mời tứ đại mỹ nhân, Thủy cô nương cũng được mời, nàng là khách của Bách Hiểu Đường, Phượng Thanh Hà hẳn là phải bảo vệ nàng chu toàn." Lí do này tốt, không nghĩ Phượng Thanh Hà nhanh trí như vậy.

Cố Mộng Tinh không cam lòng nói: "Được, nếu Phượng cô nương nói vậy, ta tạm thời buông tha nàng. Xin hỏi Phượng cô nương, có mời Mộ Dung Ý Vân cô nương không?"

Phượng Thanh Hà liếc nhìn ta rồi nói: "Không có." Ta ở trong giang hồ không có địa vị gì, trước mắt thanh danh siêu cấp không tốt, đừng mời.

"Một khi như vậy, Mộ Dung Ý Vân theo ta."

Cố Mộng Tinh nói xong huy kiếm lại đây. "Bất sống Mộ Dung Ý Vân."

Nàng bị điên? Ta có bốn siêu cấp bảo tiêu, nàng muốn bắt ta? Ta cùng nàng có cừu hận gì, sau này ta mới biết nàng cùng Y Lạc Lạc là tỷ muội thân thiết, nàng là muốn vì Y Lạc Lạc mà bắt ta.

Nhất thời, Cố Mộng Tinh huy kiếm về ta, ta cùng hai tiểu muội đều không ngờ tới nên không có phòng bị, ta chỉ vội lùi ra sau, nhất thời vấp phải cái gì, ngã thân mặt tiếp đất. "Ai da..." Ta vừa xoa móng thì phát giác Cố Mộng Tinh đã lui lại phía sau, trường kiếm rơi trên đất, cánh tay dường như thọ thương. Sau lưng ta liền có một cảm giác ấm áp, sau đó ta được đỡ đứng lên, ngã vào một cái ôm ấm áp, trong tâm ta bất giác nảy sinh một cảm giác an toàn. Ta ngẩng đầu lên, tiếp xúc ngay với ánh mắt của đại khối băng. Chúng ta khoảng cách thực gần, ta cơ hồ cảm thấy được hô hấp của hắn. Lần đầu tiên ta cùng nam nhân tiếp xúc thân mật như thế, mặt ta bất giác đỏ hồng. Tay hắn vẫn là ôm eo ta, vì sao thời khắc mấu chốt, đại khối băng luôn sẽ xuất hiện?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tranh chấp cùng Cố Mộng Tìn

"Vân nhi, người không có việc gì?"

Ta lắc đầu: "Không có việc gì."

Cố Mộng Tinh bị đại khối băng đánh, tự nhiên không cam tâm, hướng hắn hỏi: "Người là ai?"

Thủy Vũ Mị đã sớm phát hiện ra nói: "Tỷ phụ của ta."

"Mục Hàn." Hai từ toát ra lạnh lẽo đến cùng cực, Cố Mộng Tinh theo bản năng lùi ra sau vài bước, không dám chắc nói: "Giáo chủ Thiên Ma giáo?"

"Đứng, là bản tọa." Hần trả lời, tay vẫn còn ôm ta. Cố Mộng Tinh nhìn thoáng qua: "Vân nhi, hảo thân mật, ai nghĩ đến tiểu thư của nhất đại thế gia, cư nhiên cùng người ở một chỗ."

Nhìn ánh mắt nàng kia ta thật phần không thoải mái, vì sao mỗi người đều cừu thị hần? Đại khối băng rõ ràng là người tốt, ta trừng mắt liếc nàng một cái, tay ôm lên cổ đại khối băng, tựa trước ngực hần nói: "Thế nào? Không phục? Bỏn tiểu thư đời này ngoài hần không lấy phu quân!" Mọi người thấy hành động của ta, mắt không chớp miệng không dám khép.

Cố Mộng Tinh cười lạnh: "Không biết liêm sỉ, ma đầu, yêu nữ, hôm nay ta Cố Mộng Tinh đã rơi vào tay các người, muốn giết thì giết."

Thủy Vũ Mị nhặt kiếm của nàng, quăng đi nói: "Nếu người là khách của Bách Hiểu Đường, chúng ta cũng phải nể mặt Phụng Thanh Hà cô nương, ta cùng tỷ phu hôm nay tha người, cắt." Ai a? Ai là tỷ phu của nàng, đừng nói vậy.

"Cút, sau dám làm Vân nhi mất một cọng tóc, ta băm thây người vạn đoạn." Ta cảm thấy hần sao lại thích giết người như vậy. (Hoa: hâm mộ a...)

Cố Mộng Tinh vẫn là không cam lòng nói: "Thủy Vũ Mị, Mộ Dung Ý Vân, Mục Hàn, ngày khác lãnh giáo." Nói xong xoay người bước đi. Sao lại không tính Bách Hiểu Đường? Đắc tội Bách Hiểu Đường không phải dễ dàng, nàng không có gan a. Cho nên nàng chỉ kêu Thủy Vũ Mị cùng đại khối băng, cũng không dám kêu Bách Hiểu Đường. Thủy Vũ Mị nói vọng theo: "Anh Hoa cùng Thiên Ma giáo đợi người đến chỉ giáo."

"Nguyệt Quang tiên tử Vân Ý Dung cũng xin đợi Cố tiểu thư trả thù." Ta cũng bổ sung một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Ý loạn tình mê

Thiểm Điện đại ca biến mất nửa ngày không biết từ góc nào chạy tới.

"Thuộc hạ bảo hộ phu nhân thất bại, thỉnh giáo chủ trách phạt." Đi tìm chết, hiện tại nói đã chậm.

Phụng Thanh Hà trừng mắt một cái: "Vừa rồi chết ở đâu?" Lời này chính là hợp ý ta, bắt quả Phụng Thanh Hà thực có tướng hổ vợ hỏi tội lão công a?

"Nàng là ai?" Đại khối băng không thèm đếm xỉa tới Thiểm Điện, hướng Thủy Vũ Mị hỏi.

"Nàng ta là muội muội ta vừa nhận, Thủy Vũ Mị."

"Tỷ phu hảo, gọi ta Mị nhi." Thủy Vũ Mị như con mèo nhỏ chạy lại đây, hi hi cười nhìn đại khối băng.

"Ân." Đại khối băng thực không nhìn ừ một tiếng, chính là, nàng kêu hần tỷ phu? Ta đánh giá đại khối băng, bật cười nói: "Người ân cái gì, người ta không có gọi người."

"Người hỏi nàng có phải gọi ta hay không?" Hần thân nhiên nói, nhìn không ra một tia cảm xúc. Vô lại, chiếm tiện nghi của ta.

"Tỷ tỷ không cần hỏi, ta là kêu hần." Thủy Vũ Mị nói rồi hướng Phụng Thanh Hà cười cười: "Phụng cô nương, người có cảm thấy ở đây thực nóng không a? Bên kia không khí có vẻ mát."

Phụng Thanh Hà cũng làm bộ gạt đầu, cười tủm tỉm không thôi, đối Thiểm Điện nói: "Người hầu, hiện tại chủ nhân của người ở đây, chắc không cần sự có mặt của người, người liền bảo hộ muội muội của phu nhân người, sang bên kia hóng gió."

"Phụng cô nương, thỉnh." Thiểm Điện lập tức hiểu được, liền chạy đi. Ta đương nhiên hiểu được dụng ý của các nàng, Thủy Vũ Mị đúng là có thể nháo. Ngăn cản vô dụng, bọn hần vẫn đi, vì thế ta nhảm chán nói: "Đại khối băng, cảm ơn người."

"Ôm đủ chưa?" Ách, ta vẫn còn đang ôm hần. Ta vội buông ra, hai tay thực không biết để đâu, đỏ mặt nói: "Đủ, nếu người thấy không đủ, ta ôm tiếp."

"Tùy tiện." So với ta còn vô si hơn, thiên hạ sao lại có nam nhân vô si như vậy? Làm giáo chủ, nói thế nào cũng phải có điểm phong độ chứ?

Ta mắt tròn: "Người có một chút phong độ được không? Đừng nghĩ mỗi lần thời khắc mấu chốt đều cứu ta thì có thể tùy tiện khi... phụ... ta." Ta làm cái gì đây? Giống như tình nhân đánh yêu nhau...

"Người thật dễ dàng tin tưởng người khác." Đột nhiên thay đổi chủ đề. Ta biết, hần nói chính là Thủy Vũ Mị, dù sao chúng ta vừa gặp mặt, Thủy Vũ Mị trên giang hồ thanh danh không tốt.

"Không phải ta vừa thấy là liền tin tưởng nàng, ta nếu không dễ tin người, hiện tại sẽ không ở cùng với người." Lúc trước nếu ta không cứu hắn, sao hắn còn có thể đứng ở đây khi dễ ta.

"Còn ta?" Về sau hắn lại hỏi vấn đề này nhiều lần.

"Miễn cưỡng." Ta vô si cười nói: "Thực sự, lúc trước cảm thấy người thật suất (đẹp trai), nếu không sẽ không cứu, ta cứu người, người có nghĩ muốn lấy thân báo đáp không?" Nhưng vừa hết câu ta lập tức hối hận bởi vì hắn đáp: "Có."

Ta chỉ xấu hổ cúi đầu: "Àch, bên kia phong cảnh không tồi a, ta qua đó xem." Ta nói liền hướng bọn Phượng Thanh Hà chạy tới, không nghĩ một mình cùng hắn ở một chỗ.

Đi vài bước, phát hiện đại khối băng đi sau ta, ta quay đầu hỏi: "Người theo ta làm gì?"

"Bảo hộ người." Ta giống như yếu nhược vậy sao?

"Không cần." Ta nói, tiếp tục đi, ai bảo hắn đáng ghét như vậy.

"Người lại đi theo ta." Đi một hồi, hắn vẫn đi theo. Ta tuy nhiên không có nói chuyện với hắn, đối với đầu gối mặt băng đó, ta thà không nói. Ta là đọc tiểu thuyết lớn lên, trước mắt theo tình huống này, hắn có điểm thích ta. Về phần là nhiều hay ít, vậy khó nói. Chính là ta đối với hắn lạnh như băng thực không có hứng thú. Cả đời đều cùng người như vậy ở chung, kia không buồn chết mới lạ. Nếu phải chọn, thà chọn bệnh thần kinh. (BL: Văn tỷ ba phải, lúc ở cùng bệnh thần kinh thì nói thà chọn Hàn ca, lúc ở cạnh Hàn ca thì nói thà chọn bệnh thần kinh.)

"Cố Mộng Tinh còn có thể ở gần." Nhìn xem, lấy một cái lí do thực ngốc.

"Tùy tiện người đi." Hắn theo cũng tốt, ta có một cái bảo tiêu cận thân, dù sao hắn cũng suất ca, tuy là lạnh nhưng lại khiến ta an tâm. Ta ngắt một cái lá cây cắn ở miệng, nhằm chán đi, trong lòng lại suy nghĩ một sự kiện. Ta phải làm sao bây giờ? Có phải cần nói rõ ràng với đại khối băng sớm một chút hay không? Người như hắn, lạnh như băng, thích ai sẽ không dễ dàng, bình thường thích cũng là khắc cốt ghi tâm. Hắn thích ta, cũng không nói mấy câu có thể giải quyết. Chính là, hắn đối với ta là cảm kích, hay là tình cảm bằng hữu, hay là nam nữ quyến luyến? Có phải hay không hắn đối với ta có lòng cảm kích, hắn lại đem cảm kích biến thành yêu? Ta nghe nói, nếu một người thực sự thích người, người hôn hắn, hắn sẽ tay chân luống cuống, nhưng ta không có dùng phương pháp điên này, đây là hôn a, thử nghiệm như vậy có phải ta thực bị thiệt.

Chân ta chợt cảm giác buốt, theo bản năng cúi đầu, rõ ràng nhìn thấy một thứ: "A... rấn..." Ta giật mình, rấn ở dưới chân ta.

"Đừng sợ." Đại khối băng nói xong đã tóm được con rấn dưới chân ta, nó ở trước mắt ta uốn éo.

Ta lạnh run, lại nói: "Nghe nói mật rấn có thể trị cận thị."

"Xà đàm có thể trị tật ở mắt của người?"

"Đúng a."

"Đi." Nói xong kéo tay của ta hướng rừng cây đi đến. Trong rừng cây, đại khối băng bắt đầu tàn sát rấn, đều lấy mật rấn, hắn thực có tật xấu, vẫn là bức ta ăn, ta ăn đến mức muốn phun, đáng a. Bởi vì ăn thực sự nhiều, ta hiện tại ôm ngực kêu khô, thỏ rừng không được ăn, lại đi ăn mật rấn. Ta trừ bỏ lăm miệng ra thì tật xấu gì cũng có thể không cần sửa đổi. Nhìn thấy ta ngồi dưới đất muốn phun, đại khối băng cư nhiên lạnh như băng ở phía sau lưng, hảo hảo bảo hộ ta.

"Trở về đi." Xem ta ói ra, đại khối băng liền xoay người bước đi.

"Uy... người không chờ ta?"

"Ai nha..." Hắn không biết thương hoa tiếc ngọc, cư nhiên bẻ xóc ta lên, nghe thấy ta gọi một tiếng cũng không đáp.

"Ngô, nhẹ chút, ta chịu không được, nhẹ chút, người không biết thương hoa tiếc ngọc, a, ngô..." Âm thanh thực là ái muội, khiến người ta tưởng đến một màn hương diễm nóng bỏng. Ta rất đau, lại cố nén, nên mới ra hiệu quả như vậy. Cách đó không xa, Thủy Vũ Mị nghe thấy ta kêu thảm thiết, lo lắng nói: "Phượng cô nương, tỷ tỷ vì sao kêu thảm như vậy? Có phải gặp người xấu hay không?"

Phượng Thanh Hà dùng một cái ngón tay che miệng cười gian: "Không tồi, đích thực gặp người xấu, mà người kia, chúng ta đều biết."

"Thế còn không nhanh đi cứu nàng?" Thủy Vũ Mị đã định động thân nhưng Phượng Thanh Hà giữ chặt tay áo.

"Người làm gì? Tối nay, vô luận nàng kêu thế nào, làm như không nghe thấy."

Thiểm Điện buồn bực: "Phu nhân có phải hay không kêu rất rõ ràng?"

Phượng Thanh Hà liếc hắn một cái: "Không phục a? Cũng không biết ai vừa rồi chết ở đâu?"

"Ách, là ta sai..." Thiểm Điện xấu hổ cúi đầu.

"Nga, ta hiểu được." Thủy Vũ Mị giật mình hiểu ra, "Chúng ta có phải hẳn là đi xa chút hay không? Đừng quấy rầy người ta."

Vì thế, ba tên gia hỏa lập tức đi ra xa một chút.

"Đứng, miễn cho tỷ tỷ sau lại xấu hổ." Phượng Thanh Hà thực nghĩ cho ta.

Chân ta vừa đỏ vừa đau, dùng lực mạnh như vậy, rõ ràng hẳn tự nguyện giúp ta xoa, không phải ta bắt buộc hẳn, đừng lấy mặt xú như vậy nhìn ta. Đại khối băng nhú mày nhìn ta nói: "Về sau cẩn thận một chút."

"Please, ai biết đường núi khó đi, nếu không phải tại người bức ta ăn xà đàm, ta có bị nôn không? Có bị ngã không?" Ta vừa rồi là bị té ngã, thật kì cục, sao ta lại vụng về như vậy? Lại còn bị thương ở chân.

"Ta sợ phiền toái." Thật đúng là đáng ghét, hỏi ý kiến ta sẽ chết à?

Ta khó thở nói: "Người... ta chưa từng gặp qua nam nhân thô bạo như người, thực sự tức chết ta, ta sao lại cùng với người..." Ta còn chưa kịp nói hai chữ thì hẳn chợt hô: "Cẩn thận." Nói xong đem ta ôm vào ngực, tay ở sau lưng không biết làm gì?

"Chiếm tiện nghi à?" Ta dùng sức đẩy hẳn, không thém nhìn hẳn. Hẳn không nói gì, đưa cổ tay cho ta xem, ở đó còn in cái nanh rắn. Hơn nữa chỗ bị cắn có màu đen, chảy ra máu đen, trúng độc? Vừa rồi có rắn tập kích ta, bị đại khối băng phát hiện ngăn chặn. Lấy thân thủ của hẳn, đối phó một con rắn không khó, nhưng là vì vương ta nên mới bị thương. Hẳn lại không biết, rắn có độc.

Ta kinh hãi thất sắc, lập tức xé một mảnh vải ở váy ra băng bó cho hẳn: "Người thật ngốc."

Đại khối băng nhìn thấy biểu tình của ta kinh hoảng luống cuống, cư nhiên ôn nhu cười: "Rắn kia thực độc."

"Không nói sớm." Ta một bên nén giận, kì thật đã gặp đến cuồng lên, khi ta đem mảnh vải buộc vào, vết cắn đã muốn đen như mực, diện tích sưng to ngày càng lớn. Ta ngẩng đầu nhìn đại khối băng, phát hiện mặt hẳn chuyển xanh, miệng mân môi. Ta còn không thấy rõ biểu tình của hẳn, thân hình hẳn đã đổ xuống, nhũn, nằm ở trên chân ta.

"Ngu ngốc, tỉnh lại a." Ta dùng sức lay động thân thể hẳn, thấy sắc mặt hẳn ngày càng khó coi, ta nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp dùng miệng đem máu độc hút ra. Thẳng đến khi máu đen tan dần, ta mới nhanh chóng đem vải quấn chỗ máu chảy ra.

"Ông trời chết bầm, một chết ta." Ta giận mắng một câu.

"Àm ầm." Một tiếng, ta sợ đến mức ôm lấy đại khối băng, không phải chứ, ta tùy tiện mắng một câu, không cần dùng sét đánh ta.

Vài phút sau, ta hiểu ông trời không cảnh cáo ta, mà là trời mưa. Ta thấy thế tức giận, muốn hại chết ta. Đại khối băng hiện hồn mê bất tỉnh, chẳng lẽ chúng ta liền dầm mưa thành gà nước?

Thừa dịp mưa chưa lớn, ta đem đại khối băng chạy đi trú mưa, may mắn tìm được một tiểu sơn động, trời không quá bạc đãi ta a. Đại khối băng đúng là không phải trọng thương bình thường, may mắn ta cũng không phải nữ nhi yếu đuối, mặc dù chân bị thương, cuối cùng cũng kéo hẳn vào được sơn động. Xem ra không hề có người từng ở trong này, cũng may trong động có một chút cỏ khô. Ta thực cầu trời không phải hăng gấu đi, đem đại khối băng đặt ở trên cỏ khô, bản thân ngồi cạnh hẳn. Có lẽ là quá mệt mỏi, tựa vào tảng đá, ta cư nhiên ngủ, nửa đêm, trời hăng còn mưa, lạnh chết ta. Ta cuộn người lại, nếu có thể, ta đem người cuộn thành hình tròn. Nhìn đại khối băng, hẳn cư nhiên toàn thân phát run, môi khô nứt, sắc mặt tái nhợt. Ta xem vết thương của hẳn, đã không còn sưng, vì sao còn lạnh như vậy?

"Đại khối băng, người đừng có chết a." Ta hít một ngụm lãnh khí, thôi rồi, đại khối băng đã muốn hôn mê, đương nhiên không có khả năng nói chuyện. Nhưng là hẳn run cầm cập, có phải lạnh lắm không? Hẳn là vì ta mới bị thương, ta không thể không quản đi? Trong động một chút lửa cũng không có, một cành cây khô cũng không có, ta chần rã một cái, đem quần áo của mình cởi ra đắp trên người hẳn. Chính là ta lập tức phát run, một trận gió thổi vào, đến lượt ta run run rét lạnh, cắn răng một cái, ta liền nằm bên cạnh hẳn, ai kêu hẳn là thứ duy nhất có thể ôm ở đây. Ta tiếp tục run, vẫn là lạnh, mặc kệ hẳn, ta ngồi xuống chuẩn bị đem quần áo mặc vào, ta còn chưa kịp động tay thì đại khối đã băng vươn tay, đem ta ôm vào. Ông trời, làm gì? Phi lễ a? Đại khối băng ôm ta, vẫn là phát run. Ta thực sự không đành lòng, tái cắn răng, đem quần áo của đại khối băng cởi bỏ, ôm chặt hẳn, nhưng là không có mặc quần áo, mặt không tự giác ửng đỏ, tim đập nhanh hơn. Bên ngoài cho dù cuồng phong đại vũ, ta cũng không còn cảm thấy lạnh.

Ta còn đang ngủ mơ, cảm giác cánh tay có chút nhứt mỏi. Ta nhu nhu ánh mắt, mở mắt, ta tròn mắt, cư nhiên thấy một nam nhân ngủ ở bên cạnh ta, giờ phút này, hai mắt còn nhìn chằm chằm ta. Ta lại còn đang dựa vào ngực hẳn, hai tay còn ôm người hẳn. Nhớ tới hôm qua, mặt ta lập tức ửng đỏ, hẳn không thể đem đầu chui vào đất.

Đại khối băng dường như khó xử nói: "Ta không phải có ý mạo phạm người."

Ta nhỏ giọng nói: "Ta không trách người, là ta tự nguyện, cũng là ta chủ động. Dù sao người hôn mê, coi như cái gì cũng không có phát sinh, ta cảnh cáo người, việc này không được nói với ai." Nếu ta không ôm hẳn, sẽ không bị chiếm tiện nghi, ta có phần nghĩ chính hẳn bị ta chiếm tiện nghi a.

Đại khối băng thấp giọng buồn cười: "Thật sự phải làm như cái gì cũng không có phát sinh qua?" Đại khối băng cư nhiên cười, bất khả tư nghị, mặt ta trắng dã: "Tùy tiện, dù sao cái gì người cũng không biết."

"Vậy người biết?"

"Đại khối băng, bị chiếm tiện nghi là ta, đừng miễn cưỡng như vậy a. Muốn làm rõ ràng?" Buồn bực, xem hấn rét lạnh như vậy ta rất khó xử. Đại khối băng trên mặt vẫn là ôn nhu cười: "Vân nhi, ta không có miễn cưỡng."

Ta ngăn ra, đừng đánh đổ ta như vậy, ta sẽ sợ hãi. Ta vội vàng giẫy ra: "Buông ra, ta phải đứng lên."

Ta quay lưng lại phía hấn, chỉnh lại quần áo, sửa sang tóc, ta không tự nhiên nói: "Cái kia... ngày hôm qua người bị rấn cắn, lại trời mưa, ta đành đem người mang tới đây, ách, hiện tại ngừng mưa, chúng ta đi thôi."

Chân đã muốn đứng lên, ta cư nhiên quên mình bị thương, vừa đứng lên lập tức ăn đau: "Ai da..." Chân thực đau, nhịn không được kêu lên. Đại khối băng hoành tay ôm lấy ta, ôn nhu nói: "Thực xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì?" Ta đã bị lộng đến hồ đồ, ta chỉ bị đau ở chân mà thôi.

"Ta không phải đã làm đau người?" Ách, có phải hay không hôm qua hấn xoa chân cho ta có vấn đề, hôm nay đích xác đau nha. Ta trừng mắt nhìn hấn: "Vô nghĩa, chính là người làm ta bị đau, nếu biết còn không nhẹ chút?"

Đại khối băng cười cười: "Lần sau sẽ nhẹ nhàng." Hấn cười liền khiến ta cảm thấy khủng bố.

"Không có lần sau."

Mưa vừa ngừng rơi, lại là buổi sáng, ánh sáng mặt trời còn đôi chút mỏng manh nhưng đầy tinh khôi.

"Tay của người có sao không?" Hấn vì ta bị thương, ta phải quan tâm hấn một chút.

"Không có việc gì." Hấn thân nhiên nói. Đại khối băng thấy ta đau, cũng vô si, liền ôm ta đi. Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị, Thiểm Điện sớm đã tìm tới, thấy đại khối băng ôm ta, sáu con mắt tề soát nhìn ta.

Thủy Vũ Mị cười chạy lại: "Tỷ tỷ, tỷ phụ, các người tới qua đi đâu?"

"Tránh mưa." Đại khối băng sáng khoái nói, người ta kêu tỷ phụ hấn cũng đáp ứng.

Thủy Vũ Mị nói: "Hôm qua, mưa thực sự lớn, nếu không phải Thiểm Điện ca làm một cái lều nhỏ thì ba chúng ta sớm biến thành gà nước." Còn nói, nếu không phải tới qua ba người trốn đi, ta cũng không bị đại khối băng chiếm tiện nghi.

Phụng Thanh Hà ái muội cười nói: "Tỷ tỷ, chúng ta nhiều người như vậy, hấn vẫn là ôm người, không cảm thấy then thùng sao?"

Ta trừng mắt liếc nàng một cái: "Ta bị thương không có tự đi được."

"Nga..." Phụng cô nương một bộ giật mình hiểu ra, chính là xem biểu tình của nàng, tựa hồ rất ái muội.

"Tìm một chỗ cho Vân nhi nghỉ ngơi." Đại khối băng trực tiếp không nhìn tất cả mọi người, ra lệnh nói.

Xem nhiều tiểu thuyết như vậy, nhiều nhân vật xuyên không, cũng chưa từng thấy ai như ta, thực vất vả xuyên qua, chưa kịp đắc ý làm một hồi "Giang hồ mộng", lại ngu ngốc tự mình làm mình bị thương. Hôn nữa lại là bộ vị tối mấu chốt: Chân, chân bị thương đương nhiên không thể đi lại, ta đã cận thị, hiện tại chân còn bị thương, quả thực giống như tàn phế. Thế mà ta còn hùng tâm vạn trượng, muốn đem Bách Hiếu Đường phát dương quang đại, làm cho võ lâm đồng đạo nghe thấy Mộ Dung Ý Vân bốn chữ liền gật đầu giờ ngón tay cái.

Ta hiện tại là người tàn tật, chỉ có thể ngoan ngoãn nghỉ ngơi. Đương nhiên là đại khối băng một đường đem ta ôm đến, kì thật bị ôm cũng không phải thoải mái, cụ thể ta bị Phụng nha đầu cùng Thủy muội muội nhìn bằng cái ánh mắt đó. Còn có ánh mắt ôn nhu của đại khối băng, một loại ái muội. Đã quen hấn lạnh như băng, đột nhiên dùng ánh mắt này nhìn ta, ta thực chịu không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Hiểu lầm

Cuối cùng, bốn người chúng ta cũng đến một thành nhỏ, lập tức tìm khách điểm trụ lại, chuyện thứ nhất chính là tắm rửa. Ta nằm trong bồn, Phụng Thanh Hà thay ta nhu nhu bả vai. Ở ngoài rừng cả đêm mưa, ta thực lạnh cùng mệt đến chết, toàn thân cứng ngắc, Phụng Thanh Hà cũng đủ thảm, Bách Hiếu Đường phó đường chủ, cư nhiên theo ta làm nha hoàn. Phụng Thanh Hà tự nhiên ở một bên nói: "Tỷ tỷ, người hiện tại có phải cả người đau nhức?"

Ta xoay xoay cổ, nói: "Đương nhiên, ở địa phương quý quái đó ngủ cả đêm, toàn thân đau nhức."

"Tỷ tỷ, Mực đại ca có phải hay không rất thô lỗ?"

"Nói cái gì?" Ta kì quái nhìn nàng.

"Tỷ tỷ, tóc của ngươi rồi hết rồi, ta giúp ngươi chải lại."

"Không cần, ta nghĩ ngủ thôi, chút chải." Ta nói xong, bỏ cây trâm trên đầu xuống để mái tóc tùy ý tán loạn, ta đầu tiên nhìn kĩ cái trâm đại khối băng tặng ta, trâm này thực bình thường, vì sao đại khối băng nói quan trọng? Ta đem ngọc trâm đưa Phụng Thanh Hà: "Đặt ở bên kia."

"Tỷ tỷ." Phụng Thanh Hà nhiều nước trước mặt, cười nói: "Trâm này, Mực đại ca tặng tỷ?"

Ta tùy ý gật đầu: "Sao ngươi biết?"

"Mặt trên khắc tên của ngươi, cho nên ta đoán." A? Khắc tên của ta, sao ta không biết?

"Đâu a?" Ta muốn lấy trâm xem kĩ lại.

"Tỷ xem." Nàng đem trâm đưa ta xem, ta xem kĩ quả thấy có hai chữ khắc ở thân trâm, là kiểu chữ phồn thể... hình như là "Ý Vân". Aiz a, ta thật ngu ngốc, vì thường ngày không để ý, hơn nữa chữ phồn thể ta cũng không có biết đọc nên không phát hiện.

Nhớ tới đó, ta hỏi hân trâm này có quan trọng, hân nói quan trọng. Khi đó ta tưởng là của tình nhân hân, nhưng là trên mặt có khắc tên của ta. Từ từ... lúc trước ta bảo Tật Phong chuyển cho hân một cây trâm, không phải cái này ư? Lúc trước ta tùy ý nói, cho nên căn bản không để ý tạo hình của cây trâm. Nếu thực sự là tặng ta, hân lại ở trên mặt khắc tên của ta, hân đối với ta thực sự là tình sâu nghĩa trọng sao. Hân là người lạnh lùng, sẽ không dễ dàng thích một người, hân đối với ta dụng tâm như vậy, ta sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt? Chính là, ta chỉ coi hân là bằng hữu, không có cảm giác khác a.

Ta thờ dãi nói: "Đỡ ta đứng dậy."

Phụng Thanh Hà đem ta đỡ đến bên giường, ta tùy tay kéo váy, phát hiện chút máu hồng. Phồng chừng là đại khối băng bị thương đã vương máu ở trên váy áo của ta. Ta nhìn lại còn thấy mảnh vải băng bó cho hân toàn một màu đỏ, ta nghĩ không rõ, chỉ một vết thương nhỏ, chảy nhiều máu như vậy?

Phụng Thanh Hà xem ta cầm váy ngăn người, cười nói: "Không thể mặc nữa, tỷ chờ, ta tìm cho tỷ y phục mới."

"Đứng rồi, mua cho ta hai bộ, một bộ màu trắng, đơn giản, một bộ phải diêm dúa, mua thêm ít trang sức màu mè." Ta chính là vẫn muốn cái trang hai thân phận. Phụng Thanh Hà đáp ứng đi ra ngoài, để mặc ta đang ngăn người ngắm ngọc trâm. Hân từ khi nào thích ta? Chẳng lẽ chính là lần đầu tiên gặp mặt? Liên bởi vì ta cứu hân? Hân thích ta?

"Vân nhi?" Đại khối băng xuất hiện, thanh âm của hân kéo ta khỏi suy nghĩ mông lung, hân đã ở trước mặt ta. Hân vào từ bao giờ, sao ta không biết? Ta biết, hân là cao thủ, đi lại không tiếng động a.

"Tại sao không mặc váy áo vào?"

Ta đích xác chỉ mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng, ta cười cười: "Y phục vương máu, không thể mặc, Phụng Thanh Hà đã đi mua cho ta, lát nữa mặc." Thấy váy áo ta dính máu, hân lại càng ôn nhu, ánh mắt ngày một âm áp.

"Chân còn đau không?" Tay hân bị thương, chân ta bị thương, thực sự là một đôi.

"Không có việc gì." Ta ngừng đầu nhìn hân: "Đại khối băng, ngươi đối với ta thực tốt."

"Vân nhi, theo ta cùng một chỗ, chính là bị chính đạo si nhục, ngươi sợ không?" Không phải có ngươi bảo hộ ta, sợ cái gì?

"Không, vì sao phải sợ, ta vì mình mà sống, lại không phải vì mấy tên chính đạo, ta để ý bọn hân làm gì?"

"Vân nhi, ta sợ có ngày, ta không bảo hộ được ngươi."

Ta cười nói: "Ta lại không phải nữ nhi yếu đuối, ít ra cũng là nữ hiệp nổi tiếng, Nguyệt Quang tiên tử, đường chủ Bách Hiểu Đường tương lai, ai dám thương tổn ta." Ta không nghĩ phải nhờ hân bảo hộ một đời, ta sớm muộn phải tự mình đứng ra.

Đại khối băng không nói gì, mỉm cười, cúi xuống, thông thả mà mềm mại hôn ta. Hân hôn cùng hân giống nhau, là lạnh. Nhưng, ngũ tạng ta bị đốt, toàn thân không chỗ nào bình ổn. Ta bị hôn đến mất kiểm soát, đầu lưỡi hân đi vào miệng ta từ khi nào, quấn quýt hồi lâu, đầu lưỡi đan cùng một chỗ, triền miên khiến ta muốn bị hòa tan, chỉ cảm thấy thân mình nóng lên...

Hân ôm ta, tay nhẹ nhàng tiến vào quần áo ta. Ta vốn đang mặc áo ngủ, rất nhanh bị hân cởi ra. Môi hân vẫn lạnh, tiếc nuốt rồi môi ta, phớt qua trán ta, ôn nhu hướng tới cổ, chậm rãi đi xuống... Tay hân đột nhiên bối rối, dùng sức xả kiện quần áo cuối cùng trên người ta, bị hân lộn một hồi, ta tự nhiên tỉnh táo lại, trời, chúng ta đang làm gì?

Ta mạnh mẽ mờ mắt, đại khối băng đã muốn ở trên người ta, hô hấp dồn dập, ánh mắt nóng rực.

"Chúng ta... làm gì?" Nói xong, ta không khỏi tự trách mình ngu ngốc, không phải đối với hân không có cảm giác? Vì sao cầm giữ không được?

Đại khối băng nhanh chóng ôm chặt ta, tựa như ôn nhu vô cùng nói: "Vân nhi, thực xin lỗi, ta không nghĩ mạo phạm ngươi."

Ta ôm mặt cúi đầu: "Ách, ta không trách ngươi." Vì sao không cầm giữ được? Vì sao như vậy? Chính ta còn không biết lý do. Ta đột nhiên nhớ tới một việc: "Ta cầu ngươi một chuyện." Có thể thật hay không? Kiểm có tình, cho nên người cũng có tình? Đại khối băng ôm ta, nhẹ nói: "Ngươi nói, ta nhất định đáp ứng."

Ta trịnh trọng nhìn hân: "Đem kiếm của ngươi, cắt một chút ngón tay của ngươi."

Đại khối băng do dự một hồi, nghiêm mặt nói: "Được, ta biết ngươi có lý do."

Đại khối băng đem kiếm cầm trong tay, nhẹ cắt một chút ở ngón tay. Tâm ta hiếu kỳ cùng rối bời, kết quả như thế nào? Máu đỏ chảy qua lưỡi kiếm, đôi mắt ta như hóa thạch, ngừng thở, gắt gao nhìn chăm chăm. Hai phút sau, máu nhỏ xuống sàn nhà. Tâm của ta lập tức lạnh, Phụng Vũ có thể hấp huyết nhận chủ, Long Ngâm cũng có thể. Chính là thanh kiếm này, căn bản không thể hấp huyết, chỉ có thể chứng minh, kiếm kia không phải Long Ngâm, cũng không biết vì sao trong lòng có một cảm giác nói không nên lời, trong nháy mắt, thực sự hi vọng hân là chủ nhân của Long Ngâm.

Như vậy, rất có khả năng Long Ngâm trong tay bệnh thần kinh, ta cùng hân bắt cộng (không thể ở cùng), sao Long Ngâm lại ở trong tay hân chứ? Ta nhẹ nhàng lau vết máu trên tay hân: "Cảm ơn ngươi."

Đại khối băng mê man nhìn ta: "Vân nhi."

Ta thất hồn miễn cưỡng cười: "Ta không có việc gì." Nguyên bản ta không nghĩ nhanh như vậy tìm được Long Ngâm, bởi vì ta nghĩ muốn ở cổ đại ngoạn vài ngày. Chính là biết trong tay hân không phải Long Ngâm, trong lòng trống trải, không biết phải nói thế nào về cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thời khắc li biệt

"Tỷ tỷ, ngươi mặc bộ nào?" Phụng Thanh Hà tay cầm hai bộ quần áo, một kiện trắng, một kiện màu mè xanh đỏ.

Ta trầm ngâm: "Lấy bộ tục khí."

"Nga." Phụng Thanh Hà liền bắt đầu mặc cho ta bộ màu mè, thực xấu hổ, ách, là ta còn chưa biết mặc quần áo cổ đại. Nàng ở một bên mặc, ta lại nghĩ tới Long Ngâm, sự việc đến bây giờ chỉ có thể tìm bệnh thần kinh, trước nghiệm chứng một chút rồi nói sau. Chính là đại khối băng, tại sao ta lại có cảm giác kì quái. Ta vốn nghĩ mình với hân căn bản không có cảm giác, nhưng là, khi hân hôn ta, ta lại bị quay cuồng đầu óc, đây là yêu sao?

Yêu hân? Không nên như vậy, yêu một kẻ lạnh như băng, ta ban đêm ngủ liền ôm một khối băng nha, nhưng hôm đó ta ôm hân cũng không đến mức lạnh lắm... (Hoa: Vân tỷ ăn xong bỏ vỏ =.=/ Vân: ta gặm cả xương không có bỏ cái j/ Hoa: @@)

"Tỷ tỷ, tóc thế nào?" Phụng Thanh Hà đã mặc quần áo cho ta xong, đem tới trước mặt ta một tấm gương lớn.

"Ngươi chải sao cho màu mè, tục khí, ta muốn làm Mộ Dung Ý Vân." Hai ngày này ta làm thương binh, ngoài ngồi lì trong phòng thì không có đi đâu, hiện tại chân có thể đi lại, ta tính ra ngoài một chuyến, còn ở trong đây nữa ta buồn chết a.

Vừa thấy Cố Mộng Tình không phải loại người tốt gì, ngày đó ta xen vào việc của nàng, làm nàng vừa thẹn vừa nhục, nàng tám phần là đến trả thù. Việc không xong nhất chính là, ta bất cần nói mình là Mộ Dung Ý Vân, còn thừa nhận mối quan hệ với đại khối băng, nàng ta có thể ra ngoài nói loạn hay không, phá hoại thanh danh của ta? Bỏ đi, thanh danh của Mộ Dung Ý Vân vốn đã xấu cực điểm, trên giang hồ còn ai chưa biết? Nhưng chính là phiền toái sẽ tìm đến đại khối băng, một khi bị nhận ra, thấy ta là Nguyệt Quang tiên tử thì sẽ như thế nào? Dù sao Phụng Thanh Hà cũng là nhân vật thành danh, đại khối băng cũng rất dễ bị người khác nhận ra, ta không nghĩ muốn Mộ Dung Ý Vân cùng Nguyệt Quang tiên tử có liên hệ gì với nhau. Cho nên phải lấy thân phận Mộ Dung Ý Vân, ta còn sợ chính là, ngày đó gặp Cố Mộng Tình ta không có che mặt, sau này nàng ta gặp Nguyệt Quang tiên tử liệu có thể nhận ra ta, cái này là vạ từ miệng mà ra.

"Được rồi." Phụng Thanh Hà đem tóc chải xong, vừa lòng đưa ta cái gương, ta nhìn vô gật đầu: "Tốt, giống với khi đi Giang gia."

"Đừng." Phụng Thanh Hà có phần mất hứng, tuy chỉ là tùy ý vẫn cho ta nhưng nàng vẫn là nghĩ tới quá khứ đau thương của ta ở Giang gia. Ta cười: "Ngươi có phải đang suy nghĩ rằng ta rõ ràng không ngốc, vì sao phải giả ngu?"

"Không phải, ta biết tỷ có hai thân phận, chính là tỷ hiện tại vì sao lại trở về làm Mộ Dung Ý Vân?"

Xem ra, nàng cũng không phải quá thông minh, hay là nàng thực sự thông minh vượt trội mới hỏi ta câu này? Ta cũng không biết, nhưng lên mặt trường bối nói: "Ngươi ngốc, về sau nói cho ngươi."

Phượng Thanh Hà không hỏi tiếp, ngoan ngoãn trang điểm cho ta, lại là điểm tục, ta thực nghĩ mình chuẩn bị biến thành diễn viên kịch.

“Mị nhi đâu?”

“Thủy cô nương không biết làm gì, luôn thần thần bí bí.” Nhắc tới Thủy Vũ Mị, Phượng Thanh Hà một bộ không yên lòng.

“Gọi Thủy Vũ Mị, chúng ta ra ngoài.” Nàng là cung chủ, thần bí cũng là chuyện bình thường.

“Tỷ một chút cũng không nghi ngờ nàng ta sao?”

“Vì sao phải hoài nghi?” Ta liếc mắt nhìn nàng, ta tự nhận chẳng có giá trị gì, muốn có chủ ý với ta cũng cần có nguyên nhân.

Cả trà lâu cao thấp ồn ào, người đông đất chật, đều đang nói chuyện mới mẻ. Ta cùng Phượng Thanh Hà mới vừa xuống lầu, chường quầy vội vàng đón nhận, nói: “Phượng cô nương, đã xảy ra chuyện.”

“Nói.” Phượng Thanh Hà một bộ dáng bà chủ ra lệnh, thủ trưởng chính là thủ trưởng. Chường quầy thấp giọng nói: “Đường Môn Cố Mộng Tinh nói loạn khắp nơi, Phượng cô nương cùng Thiên Ma giáo chủ, Anh Hoa cung chủ, Mộ Dung nhị tiểu thư ở cùng một chỗ. Nghe vậy mấy kẻ thù của Mục Hàn đều tụ tập tại Bách Hiểu Đường. Đường chủ nhắn người mau về.”

Ta còn tưởng đại sự gì, Cố Mộng Tinh này đủ hẹp hòi.

“Được.” Phượng Thanh Hà thần nhiên đáp, lại đem ánh mắt chuyển hướng ta, tựa hồ hỏi ý kiến ta. Ta cũng không muốn để ý, tùy tiện tìm một chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống thì bốn chữ Mộ Dung Ý Vân nhảy vào tai khiến ta giật mình một hồi. Ngồi ở bên trái ta, một người nói: “Nếu có thể tìm được Mộ Dung Ý Vân, có khả năng sẽ giàu to.”

Là tham 5000 bạc của cha ta, hừm. Rất nhanh có người phản bác: “Tìm được nhưng chưa chắc bắt được.” Đại thúc này cũng nhiều bát quái a.

“Vì sao?” Mọi người đều hứng thú hỏi.

“Ngươi không biết a, giang hồ đều nói, Mộ Dung Ý Vân hiện tại không thể động tới, chẳng những là người trong lòng của ma đầu Mục Hàn, mà là nghĩa tử của Thủy Vũ Mị, cung chủ Anh Hoa cung. Nhiều cao thủ như vậy bảo vệ, cho dù Mộ Dung tiên sinh tự tay đến bắt cũng là khó khăn nha.” Hắn cố ý hạ thấp âm, ra vẻ thần bí, Cố Mộng Tinh, quả nhiên trả thù ta.

“Ta nghe nói, Mộ Dung Ý Vân cùng Nguyệt Quang tiên tử là kim lan tỷ muội, có phải vì lý do này Bách Hiểu Đường bảo hộ nàng?” Nam nhân cũng thích tám, đáng ghét.

“Hắn là đi.” Giả cái gì lão, không biết cũng đừng đoán bừa, hắn lại nói: “Ta nói cho ngươi, đại ma đầu Mục Hàn trước mặt Cố tiểu thư gọi một tiếng Vân nhi, Mộ Dung Ý Vân còn nói ngoài hắn không lấy phụ quân.”

“Ta nghe nói, Mộ Dung Ý Vân tính tình điêu ngoa, điểm tục thô lỗ, mắt có tật, ngày thành thân bị Giang trang chủ đuổi khỏi cửa, Mục Hàn sẽ không thích nữ nhân như vậy chứ? Cũng rất thiếu ánh mắt đi?”

“Ngươi có điều không biết, vài ngày trước truyền rằng ma đầu cùng Mộ Dung nhị tiểu thư có tư tình, tám phần là thực.” Bên cạnh một lão già sấp miệng vô.

“Theo tin tức của Bách Hiểu Đường, không phải nói Mộ Dung Ý Vân bị Thiên Ma giáo bắt đi sao? Còn nói nàng kia không phải thực sự Mộ Dung Ý Vân?”

Đại thúc thần bí nói: “Có lẽ Bách Hiểu Đường thu của Mộ Dung gia không ít, Mộ Dung gia dù sao cũng cần có điểm mặt mũi.”

Ta nghe nói nửa ngày, cuối cùng tò mò không nhịn nổi, tươi cười đi qua: “Vị đại thúc, các ngươi nói bắt Mộ Dung Ý Vân, đây là vì sao?”

“Vị cô nương, ngươi không phải người giang hồ?” Đại thúc hồ nghi đánh giá ta, ta đậm cười: “Ta là đệ tử của Bách Hiểu Đường, muốn thu thập chút tình báo.”

“Vậy, thất kính.” Đại thúc hưng trí nói: “Ngươi còn không biết giang hồ truyền rằng Mộ Dung Ý Vân cùng ma đầu ở cùng một chỗ, Mộ Dung tiên sinh suýt chút nữa tức chết, phát ra võ lâm thiếp, ai có thể đem nàng bắt trở về, có thể đến Mộ Dung gia đọc sách ba ngày. Mộ Dung gia có kho sách cực lớn chứa võ công khắp thiên hạ, nếu ở trong đó ba ngày... sách sách...”

Đại thúc nói tỏ vẻ rất say mê, hừm, thì ra không chỉ 5000 bạc kia, mà còn cả mồi ngon khác, lão cha cáo già thật. Ta làm bộ thực thú vị nói: “Này đại ca, đều nói Mộ Dung Ý Vân cùng Mục Hàn ở cùng một chỗ, có chứng cứ không?”

“Không có.” Hừ, không có đừng loạn nói.

“Bất quá, võ lâm đệ tử mỹ nhân, Đường Môn tiểu thư Cố Mộng Tinh chính mắt nhìn thấy, cũng không là giả đi. Còn nói khi đó Mộ Dung Ý Vân không biết liêm sỉ ôm đại ma đầu.”

“Chẳng phải trước nói ma đầu cùng một vị bạch y nữ tử sao, giờ lại đổi thành Mộ Dung Ý Vân?” Ta cố tình bắt bẻ.

“Thì hai người đó là một.”

Ặc, ta chút nữa ngất. Đại thúc lại nói: “Cô nương, thứ ta mạo muội, vì sao mà quý đường bảo trì trung lập với sự tình của Mộ Dung Ý Vân?”

“Hò then, Mộ Dung Ý Vân hành tung quỷ quái, căn bản không tìm thấy nàng.” Ta liền đánh lạc hướng nói: “Đại ca, Mục Hàn thường ngày làm nhiều điều ác phải không?”

“Cô nương, người thực sự là đệ tử của Bách Hiểu Đường?” Đại thúc bắt đầu hoài nghi, bởi vì ta ngay cả điều tối cơ bản cũng không biết.

“Tiểu muội mới xuất đạo, phiền toái đại ca chỉ bảo.” Ta cố hồ đồ ánh mắt sùng bái nhìn hần, đại thúc thấy thế, làm một bộ dáng khùng bô nói: “Hần quả thực giết người thành cuồng, về sau thấy hần thì trốn xa chút. Người từng thấy hần trên giang hồ rất hiếm, vì thấy hần thì đều chết.” Cái gì? Hần có phải là tử thần đầu, đại khối băng ngoài lạnh lùng hơn người ra thì không thể nói hần cuồng giết người được, ta lại một bộ thụ giáo nói: “Thủy Vũ Mị lại là người như thế nào?”

“Nghe nói Thủy Vũ Mị là yêu nữ thiên kiều bá mị, tâm như rắn rết, aiz, có yêu nữ bên người ai dám động vào Mộ Dung Ý Vân?” Ngất, nàng chỉ được cái nhanh miệng, còn tâm như rắn rết ở chỗ nào chứ?

“Aiz, nghe nói Mộ Dung Ý Vân thường ngày không bước qua cửa, không nghĩ tới kết giao cùng nhiều tà nhân như vậy.” Bên cạnh có một người chen miệng, ta ý thức được, cả trà lâu liên chỉ có nhóm người này đang nói.

Lại có một người nói: “Tuy Mộ Dung Ý Vân bên người có bốn vị cao thủ, nhưng các môn phái vẫn sôi nổi chuẩn bị bắt Mộ Dung Ý Vân trở về, đều tham lam võ công của Mộ Dung gia a.” Má ơi, nhiều người như vậy đến bắt ta?

“Gặp qua Mộ Dung Ý Vân không nhiều lắm, rất khó tìm.” Ta nói, chính là muốn coi xem làm thế nào tìm được ta.

“Theo Cổ tiểu thư nói, Mộ Dung Ý Vân cùng Mục Hàn, Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị ở cùng một chỗ, chỉ cần thấy một hàng mấy người, nhận diện Phụng Thanh Hà hay Thủy Vũ Mị đều không khó nha.”

“Ách, vị đại ca này, người biết Phụng cô nương cùng Thủy cô nương.” Nếu biết thì ta liền xong.

“Phụng Thanh Hà cô nương là phó đường chủ Bách Hiểu Đường, biết mặt Phụng Thanh Hà trên giang hồ không ít người đâu, còn ma nữ Thủy Vũ Mị, dù gì nàng cũng là một trong tứ đại mỹ nhân của giang hồ, cũng sẽ không ít người biết nàng.” Đã biết Phụng Thanh Hà nổi tiếng, nào biết nổi tiếng đến mức đó.

Đại thúc lại thần bí nói: “Ba ngày trước, Cổ đại tiểu thư bắt gặp mấy người đó trong một khu rừng cách đây hai dặm, Phụng Thanh Hà là người của Bách Hiểu Đường, nhất định là tìm nơi này đặt chân, ta ở trong này ôm cây đợi thỏ, người xem, kì thật nhiều người ở đây cũng vì vậy mà đến.” Ta kinh ngạc, nhìn ra xung quanh, quả thực nhiều người a, hừ, ta ở ngay đây, muốn bắt ta, các người đã thấy ta nhưng đâu có biết ta.

“Cũng đã ba ngày, mấy người đó hẳn là chạy xa rồi.” Ta cố tình đánh lạc hướng tung một cái tin.

“Nghe nói Mộ Dung Ý Vân bị thương ở chân, bọn hần hần là chưa có đi xa.” Ta bị thương đều biết, tin tức hảo linh thông, tại hảo thính a.

“Người sao lại biết?”

“Cổ đại tiểu thư nói nàng trong lúc vô ý thấy Mộ Dung Ý Vân bị thương ở chân.” Cái gì vô ý thấy, chính nàng làm ta ngã ề hết cả mông, hừ.

“Y Lạc Lạc?” Ánh mắt đại thúc chớp mắt nhìn ra cửa, ta cũng giật mình nhìn lại, tất cả mọi người chăm chăm nhìn cửa, ta nhìn kĩ, quả nhiên là Y Lạc Lạc, Y Dục Thành và cả bệnh thần kinh ba người đang đi vào, ba người này đều biết ta, quả thực oan gia ngõ hẹp. Bọn hần sao lại xuất hiện ở trong này? Sẽ không đến bắt ta? Ta vội vã cúi đầu.

Đại thúc nọ lại nhanh miệng: “Thấy không? Vị cô nương mặc bộ váy tím chính là võ lâm đệ nhị mỹ nữ Y Lạc Lạc, bên trái nàng là ca ca thần y Y Dục Thành, bên phải chính là trang chủ Thiên Kiếm sơn trang Giang Từ Ngang.”

Ta nhận thức, ta đương nhiên đều biết. Y Lạc Lạc đi đến quầy tính tiền nói: “Đại thúc, phiền người lấy cho ta ba gian phòng hảo hạng.”

“Thực xin lỗi, tiểu điểm đã hết phòng thượng hạng.”

Lão bản cực kì lễ độ nói, Y Lạc Lạc khẽ cười nói: “Chường quầy, ta là Y Lạc Lạc, cùng Phụng Thanh Hà cô nương là bằng hữu, xin hỏi Phụng cô nương có ở nhà hay không?” Gian trả a, rõ ràng biết ta cùng Phụng Thanh Hà ở chung một chỗ, mượn cớ hỏi Phụng tiểu muội chính là muốn hỏi tin tức của ta.

Lão chường quầy ôn hòa cười cười: “Phụng cô nương ở bên kia.” Chường quầy nói xong, ngón tay chỉ lại đây, ta đã muốn đem lão bản đập một trận, chường quầy, người hại chết ta. Hiện tại nhiều người muốn bắt ta như vậy, ta bị lộ tẩy thì thôi rồi.

Phụng Thanh Hà hiện tại ngồi chỉ cách ta một cái bàn, nàng nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, làm sao giờ?”

“Người bám trụ bọn hần, ta về phòng.” Ta nhanh miệng nói, nhưng bọn hần ba người đã đi tới. Phụng Thanh Hà đứng lên, cười nói: “Ba vị hảo.”

“Phụng cô nương.” Y Dục Thành kia ôm quyền tỏ vẻ chào hỏi. Bệnh thần kinh cũng nói: “Phụng cô nương.”

Y Lạc Lạc liếc mắt nhìn chung quanh, cười nói: “Phụng cô nương, thấy cô nương ở đây thế nào lại không thấy Mộ Dung cô nương.” Quả nhiên là tìm ta, ta vẫn là cố giấu mặt.

Đại thúc kia nghe thấy vậy kinh ngạc: “Nàng chính là Phụng Thanh Hà?”

Hần nhìn ta một cái lại nói: “Người cùng Mộ Dung Ý Vân trong truyền thuyết đều có nhiều điểm giống nhau.”

Ta dùng sức lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Đại thúc đừng nói.”

Y Lạc Lạc lại nói: “Phụng cô nương, nghe nói người cùng Mộ Dung cô nương ở cùng một chỗ, sao lại không biết nàng ở đâu?”

“Không biết chính là không biết, mà ta cũng không có việc gì phải nói với cô nương.” Phụng Thanh Hà, người cũng cứng rắn nha. Ta thấy đám người xung quanh đã vắng bớt mà bắt đầu bu vào chỗ Phụng Thanh Hà cùng Y Lạc Lạc thì liền chớp thời cơ rời chỗ, cúi đầu hướng lên lầu đi, vừa đi được vài bước, mắt không nhìn lập tức đập phải chân ai đó.

“Ai nha.” Ta vẫn là hậu đậu ngã ngồi xuống, đại thúc thấy vậy vội hỏi: “Cô nương, người có sao không?” Đại thúc vẫn là người tốt! Nhưng là... Thôi rồi, ta ngã thế nào lại ngã mặt lên, lập tức bị mọi người chú ý lại. Y Lạc Lạc nhìn đến ta một chút, kinh ngạc cười nói: “Như thế nào? Mộ Dung Ý Vân cô nương còn không nhận ra ta?”

“Nàng là Mộ Dung Ý Vân?” Cũng không biết ai nói một câu, tất cả ánh mắt lập tức tề sát ta.

“Cô nương, người nhận sai rồi.” Ta cố gắng bảo trì bình tĩnh.

Bệnh thần kinh mặt không chút thay đổi nhìn ta: “Mộ Dung cô nương, tại hạ hần là không nhận sai đi?”

“Nhận sai rồi.” Ta vẫn cố gắng phản biện, có nhiều người muốn bắt ta vậy, không nghĩ nhận a.

“Người là thê tử chưa cưới của ta, nhận sai sao được?” Cũng đã hư, sao lại thành thê tử chưa cưới? Nếu đã như vậy, ta không thể không nhận, ta ngẩng mặt lên, nhợt nhạt cười: “Thê tử? Người làm cho ta bị thế gian chê cười, chưa cưới liền bị người hư, ta cùng người không đội trời chung.”

“Mộ Dung cô nương, từ tốn nói chuyện.” Bệnh thần kinh đột nhiên lễ phép.

Ta liếc mắt hần một cái: “Thực xin lỗi, trừ phi người tại đây quý tạ lỗi ta.” Ta không muốn khách khí cùng hần.

“Mộ Dung cô nương, nếu ta tìm được người nên đem người về nhà, miễn cho bá phụ lo lắng.” Y Dục Thành liền chen miệng vào, tham võ công nhà ta thì nói thẳng ra đi.

“Không được.” Y Lạc Lạc phản nộ nói: “Nàng vũ nhục ta, ta phải cùng nàng tranh cao thấp ở «Hành lộ nan».” Ta không có hứng thú cùng nàng làm tình địch, càng không có hứng thú cùng nàng tỷ thí.

Phụng Thanh Hà thấy ta nguy cấp liền xuất hiện: “Các vị, ta phụng mệnh Nguyệt Quang tiên tử bảo hộ Mộ Dung cô nương, ai muốn dẫn nàng đi, trước hết phải hỏi qua ta.” Nha đầu, nói rất hay.

“Phụng cô nương, nàng là người của Mộ Dung gia, phải về Mộ Dung gia.” Y Dục Thành, người thật tham lam, chuyện nhà Mộ Dung liên quan gì đến người mà chỗ miệng vô?

“Thực xin lỗi, ta chỉ biết nàng là muội tử của Nguyệt Quang tiên tử.” Phụng Thanh Hà, một chút cũng không lùi, làm rất tốt.

“Xin hỏi Phụng cô nương, Nguyệt Quang tiên tử ở đâu?” Bệnh thần kinh lại bắt đầu hỏi thăm tin tức của ta.

“Xin lỗi, không biết, ta nghĩ nàng không muốn gặp người.” Ta lạnh như băng nói một câu, không chừa cho hần nửa phần cơ hội nào.

“Không đến phiên người nói chuyện.” Y Lạc Lạc trừng mắt nhìn ta, ta thực vì nàng cảm thấy xấu hổ. “Y cô nương, ta không nói chuyện với người, người cũng là tự tiện xem vào.”

“Người... tiện nhân.”

Ta hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, cảm tức nhìn nàng: “Y Lạc Lạc, người đừng không biết tốt xấu, trước mặt nhiều người như vậy mắng ta tiện nhân, người nói ta tiện ở đâu? Người tỏ tông mui đời đều tiện, cả nhà đều tiện.”

Y Lạc Lạc nghe ta nói vậy, bàn tay xiết chặt, Phụng Thanh Hà một phen can trước ta: “Y cô nương, tôn trọng chút.”

Bệnh thần kinh thấy tình hình không ổn nói: “Phụng cô nương, nói cho Nguyệt Quang, muốn gặp Mộ Dung cô nương thì tìm đến ta.” Hần nói xong, ta chỉ thấy cổ chột nghẹn, tay hần đã tóm lấy cổ ta. Phụng Thanh Hà thấy thế cả kinh, nói: “Người thả nàng.”

Y Dục Thành cũng nói: “Giang đại ca, nếu nàng bị thương thì không thể ăn nói với Mộ Dung bá phụ, hơn nữa trước mặt mọi người huynh bất nàng như vậy có chút không hợp lý.”

Cái gì mà có chút không hợp lý, chính là cực kì mặt dày vô sỉ, ta rất muốn chửi ra, nhưng là hòng đã bị ghen rồi. Bệnh thần kinh nói: “Ta sẽ thả nàng, chỉ cần gặp Nguyệt Quang tiên tử liền thả nàng.” Đừng nói thích ta, cho nên bắt ta, như vậy không phải là yêu. Ta định liệu hấn không dám làm tổn thương ta, dùng sức đá hấn một cước, chân hấn đau, cư nhiên tay hấn buông lỏng chút, ta liền vội vã nhảy ra khỏi tầm khống chế của hấn, lùi sau vài bước.

Phượng Thanh Hà vội đỡ ta: “Tỷ tỷ, người không có việc gì?”

“Không sao.”

Bệnh thần kinh bị ta đá một cước, hiện tại chính là giận dữ, mắt tràn đầy nộ khí, tựa như muốn đem ta giết. Ta không yếu thế nói: “Thế nào? Không phục? Đến đánh ta? Người không phải nam nhân, khi dễ một nữ nhi yếu đuối từ.”

“Hấn không đánh, ta đánh.” Y Lạc Lạc vẫn là kẻ thích gây chuyện, liền nhảy lại đây, chân ta bị thương, vừa rồi lại bị bệnh thần kinh khóa cổ, hiện tại sao có thể đánh cùng nàng. Bản năng phản ứng, ta lớn tiếng nói: “Đại khối băng, Vũ Mị, cứu ta.” Đại khối băng, chết ở đâu đi ra, không phải người thích xuất hiện khi ta gặp nguy hiểm sao, vì sao còn không đi ra?

Ta vừa dứt lời, lầu hai lập tức phát một tiếng bùm, một cái chén bay đến, vừa lúc đánh vào tay của Y Lạc Lạc, tay nàng lập tức run bần bật, kiếm rơi xuống đất kêu chát. Ta muốn ngắt, sao lúc nào cũng ở thời điểm cuối cùng mới ra tay, muốn dọa chết ta? Đại khối băng lúc này đã xuất hiện ở trên lầu, chăm chăm nhìn mặt ta, bật cười nói: “Người sao lại làm mặt mình thành như vậy?” Ta dạo này thấy hấn cười thực nhiều, chỉ là ta thực sự khó có thể nhận.

Ta liếc hấn một cái: “Ta thích như vậy, được không? Vừa rồi dọa chết ta, sao người lúc nào cũng thích dùng ám khí đánh người, nếu ta không nhớ lầm thì đây là lần thứ ba.”

Bệnh thần kinh cười lạnh: “Các hạ võ công tuyệt thế, không biết cao danh quý tánh?”

Ta miết miết miệng, đắc ý nhìn hấn: “Mất người không có tật đi? Tự mình nhìn xem.” Giỏi đánh ta đi, ta cho đại khối băng thu thập hấn.

Đại khối băng căn bản không nghe tới bệnh thần kinh nói, nhẹ giọng với ta: “Vân nhi, chân của người còn có đau không? Đừng có chạy loạn.” Hừ, không để cho bệnh thần kinh một chút thể diện nào, được, cho hấn tức chết. Ta ngoan ngoãn nói: “Vốn đã tốt lắm, nhưng bị hấn ăn hiếp, chạy tới chạy lui lại bị đau.”

“Tiện nhân, người vu hãm người tốt.” Dám trước mặt đại khối băng mắng ta, xem ra lần này Y Lạc Lạc đen đủi. Đại khối băng lạnh như băng nhìn Y Lạc Lạc, âm hàn nói một câu: “Y cô nương.” Nàng lập tức toàn thân rét lạnh, sợ tới mức không dám ho lớn tiếng. Y Dục Thành thấy vậy, rất biết điều, lễ phép nói: “Vị này hấn là Mục giáo chủ, tiểu muội còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, mạo phạm hai vị, Dục Thành hướng hai vị tạ tội.”

“Đại khối băng, chúng ta đi, đừng so đo với họ.” Nếu đại khối băng so đo, chỉ sợ là một hồi huyết chiến, ở đây đều là võ lâm cao thủ.

Đại khối băng không nói gì, ôm ta nói: “Về sau đừng đem mặt mình lộ thành như vậy.” Vô nghĩa, không đem lộ như thế thì ta sao làm hai cái thân phận, về sau sao có thể làm Nguyệt Quang tiên tử?

“Aiz, chúng ta đi thôi, hiện tại có rất nhiều người muốn bắt ta, ở trong đây nguy hiểm.” Lòng ta chính là có quý, nếu đúng như đại thúc nói thì nơi đây đều là người muốn bắt ta mà đến, ta hiện tại chính là nguy hiểm.

“Thương thế của người chưa lành hấn, có ta ở đây không ai dám động tới người.” Đại khối băng hướng Thiểm Điện nói: “Ai dám động tới nữ nhân của bản tọa, giết không cần hỏi.” Ta khi nào trở thành nữ nhân của hấn, xong rồi, hấn cư nhiên nói trước mặt nhiều người như vậy, đời này của ta bị hấn hủy.

“Đạ, thuộc hạ thế chết bảo hộ phu nhân.” Hay, sao lúc ta nguy hiểm đều không thấy bóng người? Ta chuyển đầu hướng đại thúc tốt bụng kia nói một chút: “Đại thúc, đa tạ.” Ta ngã chỉ có mình hấn hỏi ta.

Vị đại thúc cũng sớm đã bị dọa ngốc, cũng cười hai tiếng: “Mộ Dung cô nương, khách khí.”

Trước mặt toàn thể mọi người, hấn liền ôm ta như vậy lên phòng, còn không biết mọi người nghĩ thế nào? Thực khách quan mà nói, ta đối với hấn có cảm giác gì? Nhưng là, hấn hôn ta, ta cảm giác thực tốt lắm. Có phải hay không là yêu, mà ta yêu hấn nhưng không có phát hiện? Ta tốt nhất phải hiểu rõ ràng, tổng không thể để hấn hiểu lầm thêm, sau đó hủy một đời ta. Chính là ta sợ nói ra sẽ thương tổn hấn, thật không biết phải làm sao bây giờ mới tốt.

Đại khối băng đem ta đặt ở trên giường: “Đừng chạy loạn, có ta ở đây không ai dám động tới người.”

Ta cúi đầu do dự nửa ngày. “Ách, cái kia, người vì sao nói ta là nữ nhân của người?”

“Chính là thế.” Hấn một bộ chuyện thường tình dứt khoát nói, nhưng là, chúng ta vẫn là trong sạch, đừng hiểu lầm!

“Không phải.” Ta kích động thiếu chút nhảy dựng lên.

“Ngày đó buổi tối...”

Ta vội chặn hân lại: “Không cần nói, chúng ta cái gì cũng không có phát sinh qua. Ta không phải là nữ nhân vô lại, không cần ngươi phải phụ trách.” Sẽ không vì đối với ta có trách nhiệm mới biểu hiện cực kỳ tốt đi? Ta thực ích kỉ, vừa mong hân không có tư tình gì, nhưng lại hảo hảo muốn hân thực sự thích ta!

Hân kiên quyết nói: “Không có khả năng.”

“Ngươi thích ta không?” Ta nhìn thẳng hân.

Cuối cùng, hân nhẹ nhàng phun ra một chữ “Thích”, tuy ta đã sớm biết, nhưng là hân nói ra lại là cảm giác khác. Aiz, ta sớm muộn cũng trở về hiện đại, vẫn nên nói rõ ràng đi, hân đối tốt với ta như vậy, ta về sau có thể yêu hân không? Đến khi đó hai người thống khổ, xa nhau cả ngàn năm, một cảm giác không dễ chịu. Ta thở thật sâu một hơi, nhìn ánh mắt hân: “Thực xin lỗi, ta không thích ngươi, ta không thương ngươi, cho nên xin ngươi đừng miễn cưỡng ta.”

Ngoài dự kiến, hân không có biểu tình gì, thân nhiên nói: “Trong lòng ngươi có ai?”

“Ách...” Ta bị hân hỏi muốn hồ đồ, nghi hoặc hỏi lại: “Hỏi vậy là có ý gì?”

“Tâm ngươi hân là có yêu một người, đó rốt cuộc là ai?” Ta nghe muốn ngắt, thật không hiểu sao hân nghĩ ra được cái ý tưởng đó, và làm sao cùng hân giải thích. Ta cười khổ: “Không có, ta cho tới giờ cũng không có người yêu.”

Ta xấu hổ nói: “Nụ hôn đầu tiên ta đều là cấp ngươi, còn có lần đầu tiên cùng nam nhân ngủ một chỗ chính là ngươi, thực sự không có kẻ khác.” Ta thực hồ đồ để hân đoạt mất nụ hôn đầu, thiếu chút nữa đêm đầu cũng bị hân lừa đi rồi, ta chính là muốn làm rõ ràng có phải hay không ta cũng thích hân.

“Vậy vì sao ngươi nói không thích ta?” Hân thực sự kì quái hỏi.

Ta buồn rầu vuốt tóc: “Ta cũng không biết, vấn đề này hiện tại ta cũng muốn làm rõ ràng, ta có phải thích ngươi hay không. Hơn nữa, ta không thể yêu thương bất luận kẻ nào, đối với tất cả mọi người đều là một loại đau khổ.” Nói rõ ràng, miễn về sau chịu thống khổ.

Hân đứng dậy, đưa lưng về phía ta: “Hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai ta đem ngươi đi Bách Hiểu Đường.”

Trong nháy mắt, ta không nói ra được lời nào, nguyên tưởng rằng có thể nói được thoải mái, nhưng là tâm đột nhiên đau.

“Đại khối băng.” Ta đột nhiên từ giường nhảy xuống, chạy tới chỗ hân, không hề báo trước hôn hân... Chúng ta môi mềm mại dán lại cùng nhau, hân dùng đầu lưỡi bá đạo tiến vào, đầu lưỡi đan vào cùng một chỗ, triển miên ôn nhu. Thẳng đến ta không thể hô hấp, ta lập tức phản ứng lại, ta đang làm gì? Ta sắc mặt ửng đỏ, chạy nhanh xoay người. Đầu hôn có thể nghiệm chứng cảm giác của một người, chính là ta cơ hồ cảm giữ không được, chẳng lẽ ta thật sự thích khối băng này?

Aiz, ta vốn là người hiện đại, sớm muộn phải về với thời đại của mình, thích một cổ nhân thực sự không được. Có một ngày ta trở về, đối với cả hai chúng ta đều là thương tổn. Vẫn là đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại buông tha có lẽ sau này không phải hối hận.

“Vân nhi!” Hân từ phía sau gọi lại, ta có dề dang lòng, nhẹ nói một câu: “Ngươi đi đi, về sau không cần đi theo ta, đời này, vĩnh viễn đừng gặp.”

“Ngươi có nỗi khổ gì, nói cho ta.” Nói cho ngươi cũng bằng thừa, không có, trừ phi ngươi là thời không đại thần.

“Thực xin lỗi, về sau gặp mặt thì coi như không biết, từ hôm nay, Mộ Dung Ý Vân biến mất trên cõi đời này, ta là Nguyệt Quang tiên tử Vân Ý Dung, là đường chủ Bách Hiểu Đường!” Dù tuyệt tình, ta không có siêu cấp bảo tiêu là hân thì an toàn cũng không thể đảm bảo, dù sao mấy người đó muốn bắt ta chứ không phải muốn giết ta.

“Vân nhi.” Cảm giác ấm áp, hân đã ôm ta vào lòng.

“Ngươi cùng hộ pháp của ngươi đều đi đi, ta sẽ bảo hộ chính mình, ngươi phải biết, ta không phải nữ nhi yếu đuối, ngươi quên ta đi, về sau có thể tìm một nữ tử tốt hơn ta.” Lần đầu tiên chia tay bạn trai, ta đem mấy lời động tình trên TV ra nói như thật.

“Nếu đây là chọn lựa của ngươi, ta thành toàn cho ngươi.” Thật thoải mái, kì thật ta nghĩ hân sẽ quyến luyến ta, giữ chặt ta, nhưng hân lại nhẹ nhàng đáp ứng, vô luận trong lòng có bao nhiêu không nỡ, ta vẫn thân nhiên nói: “Quên ta, những gì trong trí nhớ của ngươi về ta thì quên sạch đi.”

“Vân nhi, ngươi là một nữ tử rất độc đáo.”

Ta cười khổ: “Ngươi xem, ta dung mạo không, tài hoa không, tính cách thì càng thô lỗ cục cằn, đáng người cũng không, ôm đến một chút cảm giác cũng không có, ngươi vẫn là đừng thích ta.”

Đại khối băng bị ta nói đến muốn cười: “Trong mắt ta, ngươi tốt lắm.”

“Đại khối băng, ta không vì mình mà sống, ta còn có sứ mệnh của mình, cho nên... không có quyền được yêu.” Đi vào nơi này, ta liền vì lão đầu chết tiết kia mà sống.

“Ta quyết không miễn cưỡng ngươi.”

Ta cố nén nước mắt: “Quên ta đi, chúng ta không cần gặp lại.”

“Đừng chen a.” Đột nhiên nghe thấy một tiếng thì thào.

“Ta không chen, nhìn không tới a.” Phượng Thanh Hà? Ở ngoài cửa nghe lén?

Thủy Vũ Mị nhỏ giọng nói: “Ai da, Phượng tỷ, người giấu chân của ta.”

Ta liền vội đẩy đại khối băng, nghiêm mặt nói: “Đi ra cho ta.”

Ngoài cửa lập tức không có động tĩnh, ta lại nói: “Bọn người nếu không muốn thiếu cái tay hay mất cái chân thì đừng ở ngoài đó phiền toái.”

“Hắc hắc...” Thủy Vũ Mị khuôn mặt ném linh tươi cười đi vào, quan tâm hỏi: “Nghe nói tỷ bị khi dễ, hiện tại thế nào?”

Ta liếc mắt nàng một cái: “Các người vừa rồi là quan tâm ta?”

Phượng Thanh Hà ha hả cười: “Tỷ tỷ, tỷ phụ, chúng ta là...”

“Đem cái đầu quý của người ra chỗ khác, thu thập đồ đạc, hiện tại rời đi.” Ta giận dữ trừng mắt khiến Phượng Thanh Hà cũng hơi giật mình.

“Phải đi?” Phượng Thanh Hà nghi hoặc nhìn ta.

“Vô nghĩ, hiện tại ai cũng biết ta cùng đại khối băng ở đây, hẳn có nhiều kẻ thù như vậy, nếu mấy người tìm đến, ta sẽ thế nào? Thu thập đồ đạc, nhanh lên.” Ta khinh bỉ nằng nằng, ngốc nghếch, còn đầu phóng viên, còn đầu phó đường chủ, một chút đầu óc cũng không có.

“Nga.” Phượng Thanh Hà đáp ứng, đem ánh mắt nhìn đại khối băng, tựa hồ hỏi ý kiến hẳn.

“Còn không nhanh đi.” Ta thực muốn một bàn tay quét nàng ra ngoài, nha đầu chết bầm, giờ lại theo phe người ngoài.

Thủy Vũ Mị thấy vậy hỏi ta: “Muội làm sao bây giờ?”

“Thu thập đồ đạc cùng Phượng Thanh Hà, chúng ta phân binh ba lộ, năm người mục tiêu quá lớn.”

“Ta đi cùng ai?” Phượng Thanh Hà hỏi, ai chẳng biết nàng nghĩ gì, ta lại không phải người mù, chẳng phải muốn đi cùng Thiểm Điện sao.

“Phượng Thanh Hà cùng Thủy Vũ Mị một nhóm, Thiểm Điện cùng đại khối băng một nhóm, ta đi một mình.”

“Tỷ một mình?” Ta đi một mình thực sự rất nguy hiểm, ta không có lực chiến đấu gì.

“Phượng Thanh Hà, người thực mấy hôm nay càng ngày càng trở nên ngu ngốc, đại khối băng hôm nay xuất hiện trước nhiều người như vậy, nhất thiết đi cùng ta sẽ bị chú ý, người và Thủy Vũ Mị trên giang hồ ai ai cũng biết mặt, thấy người là đoán ra ta ở đâu, có người bên cạnh lại càng nguy hiểm hơn. Hiện tại Mộ Dung Ý Vân rất là nổi bật, ta nghĩ cho nàng biến mất. Ta tính lấy thân phận Nguyệt Quang tiên tử xuất hiện, Nguyệt Quang cũng có chút thanh danh, ai dám động đến ta? Nơi này cách Bách Hiểu Đường không xa, ta chỉ cần cẩn thận thì không có vấn đề.”

Thủy Vũ Mị mắt tròn như quả trứng nhìn ta, cơ hồ miệng cũng muốn mở ra hét cỡ: “Tỷ là... Nguyệt Quang tiên tử Vân cô nương?”

“Vân Ý Dung, Mộ Dung Ý Vân đều là một người.” Ta khẳng định nói. “Không cho người nói ra với người khác, không thì ta liền từ người không nhận muội muội.” Ta hung hăng uy hiếp nàng.

Thủy Vũ Mị ngoan ngoãn gật đầu: “Trước mắt bị người trong giang hồ liệt vào thập đại cao thủ, trong truyền thuyết lạnh như băng sương, xinh đẹp tuyệt luân, Nguyệt Quang tiên tử, cư nhiên là tỷ tỷ của ta, cao hứng nha.”

Nguyên lai thanh danh thật lớn, lợi hại, xinh đẹp tuyệt luân, lạnh tựa băng sương, võ công tuyệt đỉnh? Xem lại ta có điểm nào giống? Truyền thuyết chính là truyền thuyết, có trăm phần thì chín mươi phần là giả.

“Nhanh thu thập đồ đạc, nửa canh giờ sau liền rời đi.” Ta đây không muốn đi nhanh như vậy, nhưng là không nhanh không được.

“Nga.” Hai nha đầu đồng thanh rồi đồng thời rời khỏi. Ta xoay người đối đại khối băng nói: “Cám ơn người, gần đây đều chiếu cố ta.” Ta đem trân ngọc trên đầu đặt trong tay hẳn: “Cho người, lần này đích thật tặng cho người.”

Hắn cầm ngọc trân “Người đi một mình có sao không?”

Ta thoải mái cười: “Không sao, ta trừ bỏ Mộ Dung Ý Vân vẫn là Nguyệt Quang, hiện tại tất cả mọi người biết chúng ta đi cùng nhau, nếu tách ra sẽ không gây chú ý, như vậy đi, nếu người lo lắng thì đi theo ta một đoạn, xác định không ai đuổi theo ta thì người tách ra.”

Hắn chỉ gật đầu không nói, hẳn thực đúng là đại khối băng, nói mấy câu thực khó khăn như vậy sao? An ủi ta vài câu, hoặc là dặn dò vài câu sẽ chết sao? Không nghĩ là một câu cũng có thể cho ta một chút chỗ dựa.

Phượng Thanh Hà lúc này đã chuẩn bị đầy đủ, thấy đại khối băng đi ra khỏi phòng liền hỏi ta: “Tỷ tỷ, thực sự phải chia ba đường?”

Ta trình trọng gật đầu: “Người cùng Thủy Vũ Mị đi Bách Hiểu Đường chờ ta, nhớ kỹ, phải bảo vệ nàng, lần này mời tứ đại mỹ nữ, nàng cũng là khách. Còn có, trở về nói với sư phụ người, xử lý ổn thỏa ‘Hành lộ nan’, vô luận chỉ cần là người quen với ta liền mời.” Ta nghĩ muốn tác hợp nàng cùng Thiểm Điện.

“Dạ.” Phượng Thanh Hà cười cười tựa mặt quý, ta cảm thấy vẻ mặt của nàng có phần không đúng.

“Tỷ tỷ, người không nghĩ cùng tỷ phụ tham gia?” Thủy Vũ Mị vẻ mặt chờ mong, có cái gì đáng cười, ta không có tâm tình như vậy, ta muốn trở về hiện đại mới kết hôn, cùng cô nhân làm cái gì?

“Mị nhi, đừng nói loạn.” Ta buồn bực, bây giờ còn không biết nàng mấy tuổi, nhìn bộ dáng nàng ước chừng mười sáu tuổi đi, chính là nàng đã là thành danh trên giang hồ, không có khả năng mười ba tuổi liền điên đảo trời đất?

Một giờ sau...

Chúng ta năm người đã chia ra đi mấy đường khác nhau, đích thực là không hề bị chú ý, tối thiểu là ta đi một mình không thấy ai chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Oan gia ngõ hẹp 1

“Mộ Dung cô nương,”

Một cái thanh âm đáng ghét vang đến, ta không thể không quay đầu lại, kết quả, ta chút nữa ngã ngửa ra đất. Đứng ở phía sau ta, không phải là lão hồ, cũng không phải là sài lang. Bất quá có một con hồ cái, một bệnh thần kinh, lại còn có Y Dục Thành. Bệnh thần kinh nét mặt một chút biến hóa cũng không có, Y Lạc Lạc vẻ mặt tươi cười đắc ý, vừa rồi thanh âm phát ra thập phần chán ghét chính là của nàng. Nàng ta chính là cười, cười đến ta muốn run da đầu lên.

Ta không nghĩ có người thấy Nguyệt Quang tiên tử cùng đại khối băng đi cùng một chỗ, cho nên, ta xuất phát vẫn là bộ dạng Mộ Dung Ý Vân. Vốn nghĩ sau khi chia tay cách một ngày, tìm địa phương không ai hay thay đổi trang phục, nào biết, vừa ra cửa liền đụng ngay ba oan gia. Bốn tiểu thư thực bị thăm lại gặp phải mấy tên này. Đại khối băng, hiện tại có thể ở gần đây bảo hộ ta không? Nếu vậy ta liền la to cứu mạng! Thực mất mặt nga. Không nghĩ vừa mới rời đại khối băng một cái ta liền gặp xúi quẩy.

“Mộ Dung cô nương, người sợ cái gì?” Bệnh thần kinh cư nhiên châm chọc mỉm cười, ta thực muốn đem da mặt hấn lột ra. Ta liền đứng lên, trừng mắt nhìn bọn hắn: “Ta sợ, sợ bọn người đó, đừng đắc ý, bệnh thần kinh, một lúc nào đó ta sẽ thu thập bọn người.” Bởi vì nói thực quá nặng, liền văng ra một đồng nước miếng.

“Bệnh thần kinh?” Hấn nghi hoặc hỏi lại ta.

Ta tùy tiện lấy một lý do nói: “Nguyệt Quang tỷ tỷ nói người bệnh thần kinh, người chính là bệnh thần kinh.” Ta lấy Nguyệt Quang ra mắng hấn, Mộ Dung Ý Vân không mắng được hấn thì Nguyệt Quang mắng được hấn.

Y Lạc Lạc cười nói: “Mộ Dung Ý Vân, mắng thật thống khoái, người sẽ không nghĩ giáo chủ của người còn đến cứu đi?”

Ta giận tím mặt nhìn nàng, khinh bỉ nói: “Người nghĩ ta là loại dựa vào người khác mới sống được sao? Bốn tiểu thư bắt đầu tập võ, người còn trong bụng mẹ, có giỏi thì trên ‘Hành lộ nan’ phân cao thấp. Mấy ngày trước ta còn thọ thương, nếu không thì người ăn đau, không phải ta đã kích người, trước tiên về soi gương ngắm kỹ lại.”

Ta mắng người chính là luyện đến thần sầu, không mắng nàng đến chết tâm thì không phải là ta. Quả nhiên Y Lạc Lạc giận đến khí huyết dâng lên, xúc động muốn đánh ta: “Người...” Phải, chính là hiệu quả ta cần có.

Ta liền lui ra sau vài bước, vừa lui vừa nói: “Người hiện muốn đánh ta? Ta hiện tại thương thể nghiêm trọng, chân cũng bị thương, ánh mắt thì có tật, làm gì, làm gì? Khi dễ người bệnh a? Có bốn sự, người đừng đụng đến ta, ở ‘Hành lộ nan’ ta với người đối chiến một hồi phân cao thấp.” Nàng là tiểu thư của võ lâm thế gia, là võ lâm đệ nhị mỹ nữ, tất nhiên tự phụ tự cao, ta liền lợi dụng tâm lý, làm cho nàng không dám tấn công ta, lừa nàng đem ta về Bách Hiểu Đường, chỉ cần ở địa bàn của ta, ta còn sợ nàng?

Nàng hừ lạnh một tiếng, chìa kiếm vào ta nói: “Là người nói, một tháng tới, ta ở ‘Hành lộ nan’ đường hoàng thắng người, nếu người thua, gọi ta một tiếng bà nội.” Ha, nghĩ lại nếu tính niên đại lịch sử, ta gọi nàng một tiếng tổ tông cũng không phải là quá đáng.

“Gọi là gì?” Ta cố ý như không nghe rõ.

“Bà nội.” Nàng cắn răng lập lại, ta lại bày ra một điệu cười cực kì vô lại: “Thực ngoan nha, gọi ta thêm tiếng nữa nào.” Ta không đem nàng đảo đến điên đầu, cũng làm nàng máu xông lên não.

“Ngươi...” Nàng lại chỉ vào người ta nói không ra lời, nói thật, ta hơi ái ngại cho nàng, gặp được ta thì nàng liền không khác gì gặp đại xui xẻo.

Ta lại liếc liếc mắt: “Làm gì, muốn đánh nhau? Các ngươi ba người ức hiếp một nữ nhân như ta, hai nam nhân lại thêm một ác nữ khi dễ ta một nữ nhi yếu đuối từ, có biết sĩ diện hay không? Nếu ta mà như các ngươi e rằng đã kiếm một chỗ giấu mặt đi từ lâu rồi.” Nếu luận phong độ, ta có thể đạt được chức ti bì vô sỉ đệ nhất nhân.

“Ngươi...” Y Lạc Lạc tức đến mắt đỏ ngầu chỉ hận không thể nhai nuốt ta.

“Y đại tiểu thư, đừng giận, tức chết phí đất, tốn tiền chôn cất, lại tốn ta một công khóc thuê ngươi.”

Y Lạc Lạc giống như bị kim châm, kêu lên như điên, cũng may là bệnh thần kinh bên kia đã kéo nàng lại, không thì lập tức xuất hiện hung án.

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, Nguyệt Quang ở đâu?” Bệnh thần kinh, ngươi cười, đừng giống đại khối băng, cứ thấy ta là cười! Ta không thèm nhìn hân: “Nguyệt Quang, hảo gọi tên, ai cho phép ngươi gọi tỷ tỷ bằng nữ danh?”

Bệnh thần kinh có phần bất nhẫn: “Nàng ở đâu?”

“Nàng chính là phải đi đến «Hành lộ nam», hiện tại bế quan luyện công.”

“Luyện ở đâu?” Ta hiện tại ở trước mắt các ngươi luyện công phu mắng người, các ngươi lại không biết!

“Không biết, hỏi ông trời đi.” Ta vẫn là không thèm liếc hân một cái.

“Ngươi là nghĩa muội của nàng, lại biết nàng bế quan, nhất định sẽ biết nàng bế quan ở đâu.” Ta là biết, bắt quá nói ngươi có tin không?

“Nàng chỉ nói với ta nàng bế quan, chứ không nói địa phương cụ thể.” Ta liền lấp liếm.

“Xem ra, ngươi là người rất quan trọng với nàng, nếu nàng biết ngươi gặp nguy hiểm có thể xuất hiện hay không?” Làm gì? Bệnh thần kinh, ta cảnh cáo ngươi, đừng loạn.

“Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất đừng động đến ta, nếu ta có chuyện gì, Nguyệt Quang tỷ tỷ sẽ không buông tha cho ngươi, Bách Hiểu Đường sẽ không buông tha cho ngươi, Thủy Vũ Mị cũng sẽ không, đại khối băng lại càng không.” Ta đem một lỗ một lỗ người ra làm chỗ dựa, xem hân dám động đến ta không? Nếu động tới, ta liền báo Bách Hiểu Đường xuất nhân mã đi giết hân.

“Ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi sao?” Một bộ dáng thực kiêu ngạo, ngươi trước mắt đại khối băng sao không có cái kiêu ngạo đó?

Ta âm thầm cười: “Ta biết ngươi không sợ, đương nhiên nếu là ngươi nghĩ muốn cùng Nguyệt Quang tỷ tỷ nói chuyện, ta không quan tâm, ta ở trong lòng tỷ tỷ có bao nhiêu quan trọng chắc ngươi biết.”

Bệnh thần kinh quả nhiên trầm tư: “Ngươi nói nàng mười ngày nữa đến Bách Hiểu Đường?”

“Đúng, chúng ta ước hẹn như vậy.” Ta thân nhiên nói: “Kì thật ta biết ngươi thích nàng, ngươi không phải muốn gặp nàng sao, aiz, vốn nàng đối với ngươi có chút hảo cảm, bắt quá nàng nói người lần trước cư nhiên lừa đùa nàng. Chính là ở trong thư phòng, nàng hiện tại ghét ngươi. Nguyệt Quang tỷ tỷ nói, ngươi còn lấy khăn che mặt của nàng, nàng hận ngươi.”

Bệnh thần kinh nghe thế nhủ mảy: “Nàng ngay cả những điều đó cũng nói cho ngươi?”

“Không có gì, Nguyệt Quang tỷ tỷ là người cao ngạo, ngươi lại đùa giỡn nàng như vậy, nàng không ghét ngươi mới lạ, bệnh thần kinh ta nói một câu ngươi đừng buồn, ngươi không có cơ hội rồi.”

Ánh mắt ta bất giác nghiêng qua nhìn Y Dục Thành thì phát giác hân đang cười, chính là cười bệnh thần kinh gặp họa, xem ra bệnh thần kinh kiếm được người bạn thật tốt.

“Nể mặt Nguyệt Quang, ta không thương tổn ngươi.” Thật nể mặt, mặt ta ở đây sao ngươi không nể? Ta có ý thờ dài nói: “Kì thật Nguyệt Quang tỷ tỷ cũng đáng thương, có ngươi yêu nàng chưa hẳn là chuyện tốt.”

“Ngươi nói cái gì?” Y Lạc Lạc cảm tức nhìn ta.

Ta cũng bùng nổ, không chịu nổi nữa: “Nói cái gì chẳng lẽ ngươi không có tai? Ta biết ngươi thích bệnh thần kinh, chính là người ta không thích ngươi, chết xa một chút, ít ở trước mặt ta hô to gọi nhỏ. Ngươi xem ngươi? Có điểm nào được bằng Nguyệt Quang tỷ tỷ, giang hồ đều nói ngươi đệ nhị mỹ nữ, ta thấy ngươi sắc đẹp thua xa Nguyệt Quang tỷ tỷ, võ công thì càng không sánh bằng, xét về nhân phẩm thì càng như trời cao với vực thẳm.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Oan gia ngõ hẹp 2

“Ta không tin nàng xinh đẹp hơn ta, ta không tin võ công của nàng hơn ta.” Y Lạc Lạc chưa từ bỏ ý định nói ra, nhưng dường như giống đứa trẻ tranh đồ chơi.

“Hay nha, người nghĩ so dung mạo với nàng sao? Ta nói cho người, nàng là Trung Quốc đệ nhất mỹ nữ, đệ nhất tài nữ. Cho nên, nàng cùng người thực tế không cùng một cấp bậc.” Ta thật cảm phục tài tự sướng của bản thân, có thể đem mình nói đến mức đó. Nhưng là ở hiện đại đích thực ta là đệ nhất vô công nha.

“Trung Quốc?” Bệnh thần kinh cùng Y Lạc Lạc kì quái hỏi.

“Người Trung Hoa, biết không? Bách Hiểu Sinh cùng Nguyệt Quang tỷ tỷ đều là người ở địa phương đó.” Ta muốn tự vả miệng, nói gì cũng nói ra được. Bệnh thần kinh nghe xong có vẻ kì quái, Y Lạc Lạc vẫn là một bộ không cam lòng. Y Lạc Lạc cuối cùng vẫn cãi: “Bách tiên sinh năm nay đã quá năm mươi, Nguyệt Quang là sư tỷ của hắn thì sớm đã là lão bà bà.” Về tuổi tác, hẳn đem truyền thuyết Nguyệt Quang tiên tử nói một chút.

“Y Lạc Lạc, người rốt cuộc có bao nhiêu đầu óc, thế nào là tiên tử, chính là không có già, cho dù tỷ tỷ đến trăm tuổi vẫn là xinh đẹp hơn người! Chưa kể, năm nay nàng mới ngoài hai mươi thôi.” Ta một lần nữa si nhục nàng, đem nàng giấu giấu dưới chân. Ta tiếp tục giải thích: “Nguyệt Quang tỷ tỷ vừa sinh ra đời thì được sư phụ nhận làm đệ tử, còn Bách Hiểu Sinh là ngoài ba mươi bái sư, vừa hay lại trẻ hơn Nguyệt Quang tỷ tỷ vài ngày, người hiểu không?”

“Ta đã thấy Nguyệt Quang, nàng thực là nữ tử trẻ tuổi.” Bệnh thần kinh không đầu lại chen miệng vô, ta đắc ý cười: “Bệnh thần kinh, hẳn sẽ không thích Y đại tiểu thư, hẳn đối với Nguyệt Quang tỷ tỷ nhất tâm nhất dạ, nói vậy người hiểu chưa? Đừng tự mình đa tình.”

Y Lạc Lạc đáng thương nhìn bệnh thần kinh, ánh mắt giống như sắp khóc, ta lại nói: “Bệnh thần kinh, kì thật Nguyệt Quang tỷ tỷ là người cao ngạo, nàng cũng cần người yêu thương, các người hai tính cách thật khác nhau lắm, ở cùng một chỗ thực sự không được.”

“Ta thích nàng thì thế nào?” Chính là những lời này, tức chết Y Lạc Lạc.

“Giang đại ca, đừng nghe Mộ Dung Ý Vân nói bậy.” Nói xong Y Lạc Lạc tiu ngưu xoay người, bộ dạng như con mèo chết: Thiên Ma giáo chủ “Hoan nghênh, nhìn người chết thế nào, Y tiểu thư.” Ta thề lưỡi đắc trí.

“Mộ Dung Ý Vân, ta sẽ không buông tha cho người.” Y Lạc Lạc khốc liệt nhìn ta.

“Lạc Lạc, về thôi.” Y Dục Thành này giờ bị xem nhẹ, cuối cùng chen miệng một câu.

“Đại ca, huynh để cho muội yên tĩnh một chút.”

Nói xong xoay người đi mất, Y Dục Thành xấu hổ: “Giang đại ca, Mộ Dung cô nương đã làm phiền.”

Bệnh thần kinh gạt đầu, Y Dục Thành lập tức đuổi theo Y Lạc Lạc. Bệnh thần kinh thật vô lương tâm, người ta vì hắn ăn dấm chua như vậy, một chút để ý cũng không có, để mặc nàng chạy mất, người như vậy, yêu hắn liệu được chăng? Thích ta? Quý mới biết hắn thực sự là cái gì! Bệnh thần kinh tiếp tục coi Y Lạc Lạc là không khí, ngắt đầu nhìn ta nói: “Đi.”

Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, đứng lên. Ta thực không muốn theo hắn, chính là ta đánh không lại hắn, nói không lại hắn, nếu không phải hắn xuất hiện ta sớm đã trở thành Nguyệt Quang, sao còn phải chịu một như bây giờ. Hơn nữa ta còn có một ý định, chính là xem kĩ kiếm của hắn.

“Ai da, người đi chậm một chút được không? Chân ta bị thương.” Cần gì gấp a, đi nhanh như vậy? Vẫn là đại khối băng tốt, nếu biết chân ta bị thương nhất định ôm ta đi, bệnh thần kinh đáng chết, nếu không phải ta không trốn được người vì lí gì phải theo người.

“Không đi, thì cứ ngồi đó.” Ta chính là đang ngồi bệt dưới đất, ta ôm oán hận sâu nặng với tên này a. Hắn cũng là đại nam nhân, vẫn là được người đòi gọi hai tiếng ‘đại hiệp’, cư nhiên không có phong độ khi dễ một nữ nhi yếu đuối như ta. Xem chân ta thành như vậy, ngẫu nhiên có điểm phong độ sẽ chết sao?

Hắn quay lại, uy hiếp nói: “Nói nhiều ta giết người.”

Ta khinh bỉ nhìn hắn: “Chân ta bị thương có biết không? Có chút phong độ quan tâm sẽ chết a? Người xem người? Trừ bỏ da mặt giống nam nhân, còn lại phong độ, khí khái, ăn nói, cử chỉ, hành động một chút tính cách nam tử hán đại trượng phu cũng không có, người cư nhiên một đại nam nhân đi ngược đãi một nữ nhi yếu đuối, thật không biết ti bi liêm sỉ là gì hay sao. Ta thật không rõ vì sao người trong giang hồ lại tôn kính người, ta hoài nghi bọn hắn đều là mắt có tật, tai bị điếc. Người nói thích Nguyệt Quang tỷ tỷ, ta là bằng hữu thân thiết của nàng, là muội tử thân yêu của nàng, người lại đối với ta như vậy, Nguyệt Quang tỷ tỷ biết ta bị thương mà người còn ngược đãi không rõ trong lòng sẽ nghĩ thế nào?” Ta mắng hắn một hồi, lại lấy Nguyệt Quang ra ép hắn, biết thừa hắn không dám đụng ta.

“Nữ nhân chính là phiền toái.” Nói xong, đem kiếm vứt cho ta, không nói không rằng ôm ta lên. Ta nhất thời không phòng bị, thiếu chút nữa bị ngã ra đất tập hai, uy uy, chỉ có đại khối băng mới có quyền ôm ta.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đồng hành cùng bệnh thần kinh

“Này, ngươi không nghĩ đem ta ôm như vậy đến Bách Hiểu Đường đi?” Bị hấn ôm, vẫn là không thoải mái như đại khối băng.

“Câm miệng, phiền toái nữa, ta giết ngươi.” Lại uy hiếp ta, ta nghi ngờ hấn trong người có dòng máu khủng bố a, mở miệng là đòi giết người.

“Ngươi hay a, ai cũng nói đại khối băng giết người như ma, chính là ta chưa thấy hấn giết người qua, mà ngươi, động cái liền đem ta dọa giết?” Hấn so với đại khối băng càng giống giáo chủ ma giáo hơn.

“Không cần đem ta so sánh cùng hấn.”

Ta liếc hấn một cái: “Ta đem các ngươi so sánh? Đâu có, ta so sánh ngươi với hấn chính là sỉ nhục hấn.”

“Tùy tiện, ngươi nói thế nào liền thế nấy.” Quả nhiên bệnh thần kinh.

“Ta nói cho ngươi, tốt nhất tìm xe ngựa cho ta, ngươi ôm ta như vậy, tổn hại danh tiết của ta.” Cổ đại nam nữ thụ thụ bất tương thân, đừng ôm ta như thế.

“Ngươi lại còn để ý danh tiết?” Hiện tại tất cả mọi người đều biết ta cùng đại khối băng có quan hệ, vừa mới nháo một ngày, thực là nổi tiếng.

“Có cái gì ngượng ngùng? Ta cùng đại khối băng là trong sạch, chút quan hệ cũng không có.” Chính là, bắt quá hấn sẽ không tin.

“Phải không?” Bệnh thần kinh thô lỗ đem ta vứt lại trên cỏ, nhanh chóng động thủ kéo tay áo ta, nhìn thoáng qua, cười lạnh: “Cái này kêu trong sạch?”

Ta bị hấn cầm tay đến đau, mắng: “Bỏ cô nương chính là hoàng hoa khuê nữ, không chuẩn xem.”

“Ngươi nói thế nào?”

“Ngươi đem ta vứt trên đất, lại bẻ tay ta, bây giờ vũ nhục ta, có ý tứ gì?” Ta cực kỳ không vừa lòng nhìn hấn.

Hấn liếc ta một cái: “Thủ cung sa cũng không có, vậy mà dám nói hoàng hoa khuê nữ.”

Ông trời, ta bị ông cho quả mìn vào đầu nè? Thủ cung sa? Ta là nữ nhân xuyên qua, không phải nữ nhân cổ đại, sao có thể có thủ cung sa? Xong rồi, ta chết cũng không rửa được oan này! Nhưng ta không phục nói: “Ta vốn không có!”

Hấn ngấm nghiã ta, nghi ngờ nói: “Nữ nhân nhà nào không có?”...Ta không biết nói gì.

Từ từ, ngày đó, cùng đại khối băng ở sơn động, buổi sáng, hấn chính là nhìn cánh tay ta một chút. Ta ngắt, hấn sẽ không coi thủ cung sa đi? Sau đó ta đứng lên vì chân đau không đi được, hấn hỏi có phải hấn làm đau ta. Lúc ấy ta nghĩ hấn nói chân, sẽ không chỉ cái kia đi, ta còn ngốc nghếch nói chính hấn làm ta đau... Hèn gì sau đó hấn ngày càng ôn nhu. Hơn nữa, sau đó hấn thấy váy ta vương máu, càng thêm nhận định ngày đó chúng ta có xảy ra chuyện. Hiểu lầm, hiểu lầm quá lớn.

Nếu ta là nam nhân, tỉnh lại phát giác quần áo hỗn độn, còn cùng một nữ tử quần áo rách nát ngủ bên cạnh, nhưng lại ôn nhu cùng nhau. Chính mình phát giác nàng kia còn vương vết máu, nhất định sẽ cho rằng xảy ra chuyện gì? Hơn nữa sau lại nói năng lung tung, đương nhiên sẽ nghĩ lung tung. Hèn gì hấn nói ta là nữ nhân của hấn, xong rồi, làm sao giải thích? Ta lúc ấy tựa hồ đã nhận, giải thích thế nào hấn cũng sẽ không tin tưởng, sẽ nghĩ ta gạt hấn. Tổng không thể đem chính mình cho hấn thực nghiệm một chút!

Ta thực hồ thẹn cúi đầu, nói không nên lời. Kì thật ta suy nghĩ cuối cùng làm sao bây giờ, quên đi, không nghĩ, ta sớm phải quay về hiện đại, nghĩ nhiều mệt óc. Bệnh thần kinh thấy ta im lặng, lạnh lùng nói: “Hoàn hảo, ngươi còn là cô nương sao?”

Ta trừng mắt liếc hấn một cái, hừ lạnh không nói. Ta hiện tại có trăm miệng cũng không biện giải được, nói cái gì cũng là gạt người. Kì thật, ta giờ phút này còn có suy nghĩ khác, chính là kiểm của bệnh thần kinh.

Ta không chú ý, cùng bệnh thần kinh dây dưa một hồi, thái dương đã xuống nơi cuối trời. Vốn tưởng rằng phải ăn ngủ hoang dã, thực may mắn phát hiện một thôn trang nhỏ. Thôn trang có một quán trà, hiện giờ chính là cùng bệnh thần kinh nghỉ ngơi ở đó.

Ta trừng mắt lườm bệnh thần kinh: “Ngươi bệnh thần kinh, mang ta đến địa phương này làm gì?” Ta không thích mì, hôm nay đói bụng vẫn phải ăn, vẫn

là đại khối băng tốt a.

Bệnh thần kinh nói: “Đi Bách Hiếu Đường đâu phải chỉ có một con đường, theo ta đi thì liền đi đường này.”

“Ăn, ăn đi, đồ ăn đến rồi.” Đại thẩm đem đồ ăn đặt trước mặt bệnh thần kinh. Bệnh thần kinh liếc mắt một cái, lại đẩy qua ta nói: “Đói ăn trước đi.”

Ách, biểu hiện hiếm có nha.

“Không cần ngại già hão tâm, có phải sợ trong đây có độc mới mượn ta thử độc.”

“Đừng cãi nữa nào, đói liền ăn đi, tiểu phu nhân, ngại xem tướng công đối với ngại tốt vậy, phu thê tranh cãi không cần để ở trong lòng.” Ách, chúng ta là vợ chồng sao?

“Chúng ta không phải phu thê.” Ta cùng bệnh thần kinh hai miệng một lời nói.

Đại thẩm cười: “Còn chưa có thành thân đi.” Ách, cũng không phải là tình nhân. Ta liếc mắt bệnh thần kinh, giận nói: “Hắn? Không xứng.”

“Mộ Dung Ý Vân, đừng khinh người quá đáng.” Cũng không biết ai khinh ai?

Ta vỗ bàn một cái đến rất tay, cả giận nói: “Ngươi hôm trước hù ta, hiện tại ta bị thể gian chê cười, ta thể nào không thể mắng ngươi? Cẩn thận ta bảo đại khối băng giết ngươi!”

Đại thẩm vội kéo ta: “Cô nương, đừng giận.”

Bệnh thần kinh cũng không cam lòng yếu thế: “Ngươi nghĩ rằng ta sợ hắn? Ngươi nói Mục Hàn, nếu muốn tìm ta khiêu chiến, Giang mỗ phụng bồi.” Nói xong xoay người bước đi. Uy, trả tiền a, vô lại.

Ta xông lên, lớn tiếng nói: “Cút đi, về sau đừng để ta thấy ngươi.”

“Mộ Dung cô nương, ta nghĩ người muốn bắt ngươi không ít.” Uy hiếp ta, ta không sợ.

“Ta phải sợ họ sao?” Nói xong đem thức ăn trên bàn ăn ngấu nghiến, ăn no mới có sức chạy.

Đại thẩm ngồi đối diện cười nói: “Bình tĩnh.”

“Đại thẩm, người không biết hắn quá đáng ra sao, chưa bái đường liền hù ta, ta mắng hắn là còn tiện nghi cho hắn.” Ta vừa ăn, vừa hàm hồ trả lời.

Đại thẩm hảo tâm nói: “Ngươi nhìn bề ngoài chắc là tiểu thư gia thế, ra ngoài không phải đơn giản, ngươi phải cẩn thận.”

Ta nghe chỉ cười, ta là Nguyệt Quang, ta sợ ai? Ta nhìn sắc trời, thật không có ý tứ nói: “Đại thẩm, hiện tại tối rồi, ta có thể tá túc nhà người một đêm?” Nói xong đưa ra một khối bạc: “Cho thẩm.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phiên toái tới

Đại thẩm đem bạc của ta thu lại: “Khách sáo cái gì, chỉ cần ngươi không chê thì liền ở lại.”

Đại thẩm vẫn là người tốt, cho ta phòng ở, lại cho ta đồ ăn. Phòng tuy nhỏ nhưng sạch sẽ, đồ ăn tuy đơn giản nhưng thanh đạm.

Ăn cơm xong, ta liền lấy bồn nước tẩy sơ một chút. Phần trên mặt đều phải dùng cân mà tính, trang điểm nhiều cũng không phải dễ chịu. Mới vừa đem mặt tẩy trong nước, lại nghe đại thẩm kêu một tiếng, ta mặt vẫn ướt đầm, lao ra ngoài. Trong sân nhỏ tự nhiên có sáu người không rõ lai lịch. Mỗi người trong tay đều cầm binh khí, xem cách ăn mặc là người trong giang hồ. Đại thẩm sắc mặt trắng bệch chạy đến bên ta nói: “Bọn hắn là cường đạo?”

Ta lạnh lùng liếc bọn hắn nói: “Các vị có việc gì, không cần dọa đến người khác.”

Một kẻ từ phía trong đi tới, ôm quyền nói: “Mộ Dung cô nương, chúng ta phụng tôn chỉ đem ngươi về.” Thiết, lại tham võ công nhà ta?

Ta tao nhả cười: “Bằng các ngươi?” Trong lòng sớm đã đổ mồ hôi, ta hiện tại chân bị thương, lấy một địch sáu? Ta cười, tất cả sáu người lập tức lùi từng bước, đối phương vẫn là có chút e ngại. Dù sao trong giang hồ vẫn có tin đồn võ công của ta cao cường.

Một người thấy đồng bọn lui thì giận dữ nói: “Sợ cái gì, nàng có một người, chúng ta có sáu, xông lên.”

Xong rồi, xong rồi. Thừa dịp bọn hán chưa động thủ ta cao giọng nói: “Ta chỉ có một người nhưng là còn có tứ đại hộ pháp.” Dọa bọn hán, phải dọa cho bọn hán chạy.

“Tứ đại hộ pháp?” Thanh âm cũng thay đổi, ma giáo tứ đại hộ pháp giang hồ đều biết danh nhà.

“Chúng ta, chẳng phải vừa thấy hán đi rồi sao?” Hay a, bọn chúng nghĩ bệnh thần kinh là tứ đại hộ pháp, thật biết nghĩ.

“Người nghĩ Mục Hàn có thể cho ta ở một mình sao?” Ta bày ra bộ dáng không sao cả, trong lòng vẫn là lo sợ không thôi.

Một người đột nhiên nói: “Nếu thực tứ đại hộ pháp ở đây, chúng ta còn sống sao. Bất năng, bất chấp tứ đại hộ pháp.” Lần này chết thật rồi, sáu người oai phong tiến đến, ta vội lui ra sau, rút Phượng Vũ trên tóc ra, không chút lưu tình hướng tới bọn hán.

Sáu người vốn không hề nghĩ đến ta lại có thứ sắc bén như vậy, nhất thời đều bị đả thương. Tây Dương kiếm của ta không phải mạo danh, không đem bọn hán cắt thành thịt băm xem như khách khí. Sáu người bị thương lúc này nhìn ta, đến động cũng không dám.

Ta vỗ tay nói: “Đừng nói tứ đại hộ pháp, chỉ mình ta các người cũng không xứng. Ta khuyên các người, trước hỏi thăm ta là ai, nếu động tới ta, ma giáo sẽ không buông tha, Anh Hoa cung sẽ không, Bách Hiểu Đường sẽ không, Ta Mộ Dung Ý Vân là có thù tất báo, các vị bắt ta thì cũng đem ta về nhà đi, có nghĩ sau này ta tìm tới báo thù không? Một khi ta tìm các vị báo thù, e rằng là họa diệt môn.”

“Người nghĩ thế nào?”

“Không nghĩ thế nào, đừng đem tin ta nói ra ngoài, nếu không, kiếm trên tay ta liền không phải đả thương các người đơn giản như vậy.”

Vừa nghe ta nói hết, sáu người so với thỏ còn nhanh hơn đã sớm chuồn mất. Ta lúc này đỡ đại thẩm dậy nói: “Không có việc gì, có ta ở đây, không ai dám làm loạn.”

Đại thẩm hít một ngụm khí nói: “Không nghĩ cô nương cũng là đại nhân vật.”

“Cái gì đại nhân vật tiểu nhân vật, chỉ là một tiểu thư bình thường thôi.”

Ta nhìn lại trên người vương chút máu nói: “Đại thẩm, có thể lấy cho ta một bồn nước không, ta muốn tắm.”

“Có, được rồi, ta lấy cho cô nương.” Đại thẩm sắc mặt vẫn nhợt nhạt, sợ tới mức run rẩy.

Ta tự mình ngâm trong nước ấm, tẩy nhanh những vết máu còn vương trên người, trên mặt vẫn là lem luốc phấn, vừa rồi còn chưa có rửa sạch cộng thêm nước vào trông không khác gì diễn viên hí kịch.

“Người không có việc gì đi.” Bên ngoài đột nhiên truyền vào một thanh âm.

“Người không phải rút rồi sao? Muốn về tìm chết a. Bồn tiểu thư vừa rồi suýt nữa bị giết, cũng không cần người quan tâm. Nghĩ bồn tiểu thư dễ bắt nạt a? Cút cho ta, ta không muốn thấy người.” Thanh âm chán ghét đó đương nhiên là bệnh thần kinh, hán nghĩ hán là ai, muốn đi thì đi, muốn đến thì đến. Vừa rồi có đánh nhau thì không thấy, đánh vừa xong hán liền xuất hiện. Nếu là đại khối băng, căn bản sẽ không cho ta cơ hội ra tay.

“Người... không nói đạo lý.” Có thể nhận ra hán đang là phần nộ. Ta hừ lạnh.

“Người từng nghe giang hồ đồn đại chưa? Mộ Dung Ý Vân là nữ nhân nói đạo lý sao? Người lại là người nghe được đạo lý sao? Ta chính là chán ghét người, chính là muốn mắng người, không phục? Có giỏi thì giết ta!” Ta hừ hừ tiếp tục mắng, nếu không phải tại sao chửi là hán thì ta có thể lâm vào tình cảnh này sao?

“Mộ Dung Ý Vân, người thực không nói lý, ta trước kia hù người là đúng.” Hán còn nói có đạo lý, hù ta, hay hay. Ta giận đến mức hét lên: “Đi chết đi, nếu người không phải rồi công rồi việc đi đòi cưới ta, ta lại phải tới nhà người sao? Từ đầu tới cuối tất cả là do người, người muốn cưới ta, rồi trước mặt thiên hạ hù ta, ta vì sao phải nể mặt người, vì sao phải nói lý với người? Người không yêu ta lại tùy tiện muốn cưới ta, rồi một câu là hù ta! Ta Mộ Dung Ý Vân tuy là nữ nhi yếu đuối nhưng không phải dễ ức hiếp!”

Kết quả ngày hôm nay tất cả đều vì hán ban tặng, hán còn dám nói? Bị ta nói một trận, bệnh thần kinh cũng không biết nói thế nào, có thể hán thực sự hiểu bản thân gây họa, cuối cùng nói một câu: “Tắm rửa xong đi ăn điểm tâm.”

“Ăn no, người không phải muốn ta ăn đến chết?”

Bệnh thần kinh giận quá mất khôn mắng: “Mộ Dung Ý Vân, người vì sao cứ phản đối ta? Ta là sợ người đói chết mua cho người chút đồ ăn.” Mua cho ta đồ ăn, vì sao không nói một tiếng? Sợ ta đói chết mà không nghĩ tới ta có thể bị giết chết?

“Người có đầu óc chút đi, muốn mua đồ ăn? Chẳng lẽ không biết trời đã tối? Ở địa phương này người mua được đồ ăn gì, ta lại không ngu ngốc ngồi đây chịu đói?” Tim cơ cũng không tốt. Cãi với hán một hồi, ta cũng bớt giận, tắm cũng đã lâu, ta đứng dậy mặc quần áo, ngồi trong phòng soi gương chải đầu, bất quá không quên cùng bệnh thần kinh cãi nhau.

“Bệnh thần kinh, ta cảnh cáo người, không cần nghĩ ta ngu ngốc, người biết vì sao ta phải tắm rửa không?” Ta nói giết người vương máu dọa chết hán.

Bệnh thần kinh thần nhiên nói: “Vừa rồi có vài người bại hoại muốn bắt ngươi, bị ngươi đánh chạy.”

“Hừ, hay a, bọn họ đến bắt ta thì là bại hoại, ngươi cũng là bắt ta lại là quân tử. Đừng nghĩ ta không có ngươi bên cạnh thì không sống nổi, chỉ cần không phải thập đại cao thủ, ta vẫn là không sợ ai đâu. Ai dám khi dễ ta, Mộ Dung Ý Vân sau này nhất định báo thù.”

“Tắm xong chưa?” Hần chuyển đề tài.

“Xong rồi.” Vốn ta đã tắm xong từ hồi nãy, thuận miệng đáp. Vừa dứt lời, nghe được tiếng mở cửa, không xong, ta hiện tại không có hóa trang, trên mặt không có chút phấn bị hần thấy liền xong. Ta liền vội chạy lên giường, đem chăn đắp lên mặt nói: “Ngươi thực sự là bệnh thần kinh, ta còn chưa mặc y phục, ngươi không nói một tiếng liền đi vào, nghĩ muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Âm sát

“Xin lỗi.” Bệnh thần kinh cũng là kinh ngạc cùng xấu hổ, chạy nhanh ra ngoài, thuận tay đóng cửa. May mắn ta chạy nhanh, nếu không thân phận của ta liền bị lộ tẩy. Ta vội chạy đến bàn trang điểm dùng sức chà phấn lên mặt. Thẳng đến khi mặt cảm thấy nặng mới thở dài một hơi.

“Mặc xong chưa?” Bệnh thần kinh có vẻ thích phá hư tâm tình của ta.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, hiện tại ta phải ngủ, ngày mai ngươi lại đến.” Bình thường mà nói ta đã không để yên, nhưng là hiện tại ta muốn ngủ, không cần dây dưa với hần.

Nửa đêm, ta đang còn mơ màng, đột nhiên nghe một loạt tiếng bước chân. Gần đây nhiều người muốn bắt ta khiến ta đề cao cảnh giác. Tay lập tức cầm chặt Phượng Vũ, lỗ tai đóng lên nghe động tĩnh. Tiếng bước chân dừng, lại cảm giác có hương khí, chỉ cần ta không phải ngu ngốc liền biết là mê dược. Không có biện pháp, ta vội lấy chăn bịt mũi. Tiếp theo là thanh âm mở cửa, những người này thực sự nghĩ ta ngủ giống lợn sao?

“Các ngươi làm gì?” Một tiếng gầm gừ dữ truyền tiến vào lỗ tai của ta, bệnh thần kinh? Hần xuất hiện định làm anh hùng cứu mỹ nhân? Hần không xứng.

“Giang... trang chủ?” Một thanh âm kinh ngạc hỏi, bệnh thần kinh sáng khoải đáp: “Đúng, tại hạ Giang Tử Ngang.”

Một tên khác thấy thế liền nói: “Không biết Giang trang chủ ở đây, chúng ta mạo phạm.” Xem ra bệnh thần kinh vẫn là được người khác nể trọng, có mặt mũi.

“Đi đi, đừng để ta gặp lại các ngươi.” Còn uy hiếp người ta?

“Điều này...” Mấy người thấy vậy liền không dám đông dài, lập tức rút mất.

“Ngươi không sao?” Bệnh thần kinh không biết vì sao đi đến hỏi ta. Ta tay vẫn cầm Phượng Vũ, lại cầm lên tóc, nhẹ nói: “Đương nhiên không việc gì, ta còn chuẩn bị đem mấy tên đó đi xử quyết thì ngươi phá hư.”

“Ngươi ngủ đều như vậy?” Bệnh thần kinh nhìn ta, vẻ mặt kinh ngạc, chính là trên mặt ta dày đặc phấn. Ta chính là sợ hần đột ngột đến, vì thế đặc biệt hóa trang. Ta gật đầu: “Đúng, ta thích, ngươi quản sao?”

“Dung tục.”

Ta liếc hần một cái: “Ngươi mới dung tục, không biết thưởng thức, không có phẩm vị.” Kì thật ta hiểu rõ bộ dáng này khó coi, nhưng vẫn mạnh miệng.

“Ngươi không nghĩ đem lớp trang điểm kia tẩy đi, mặt không chừng xinh đẹp hơn?” Bệnh thần kinh, ta đương nhiên hiểu rõ, không cần ngươi giáo huấn.

Ta ngồi lên trên giường, đắp chăn lại nói: “Ta muốn đi ngủ, đi ra ngoài đi, ngươi không phải muốn phi lễ?”

Bệnh thần kinh nghe thế thì rút ra một bình dược đưa cho ta.

“Cái gì vậy?”

“Chân ngươi bị thương, bôi thuốc này nhanh khỏi.” Chân của ta vẫn là chưa lành, lần này tính hần có lương tâm.

“Ách, nếu đúng là ngươi quan tâm ta, giúp ta xoa thuốc đi.”

Bệnh thần kinh liếc mắt một cái, ngồi ở mép giường, thanh kiếm cũng đặt bên phải. Ánh mắt của ta lập tức bị thanh kiếm làm chú ý, làm sao thực nghiệm đây?

“Đưa chân ra.” Hấn nói kéo ta ra khỏi trầm tư.

Bệnh thần kinh hiện giờ ngồi đối diện, yên lặng giúp ta thoa thuốc.

“Này, ngươi muốn ta đau chết à?” Chân ta vốn là không đau lắm, nhưng là cùng hấn nói chuyện có thể đã thành thói quen. Bệnh thần kinh nói:

“Nhấn một chút.”

“Chính ngươi ngốc lại bảo ta nhấn? Ngươi có thể không?” Đại khối băng bảo ta nhấn ta tuyệt đối căm miệng, nhưng đây là bệnh thần kinh.

“Ta thực sự rất nhẹ tay.” Hấn hiếm khi nhẹ như vậy, thực sự khó có được.

“Ai da.” Còn đang khen hấn thì chân ta đau đến nhú mảy nhăn mặt.

Bệnh thần kinh ôn hòa nói: “Đau thì nhanh khỏi.” Ách, kì thật ngươi cũng không tồi đi, hay là hôm nay phát sốt, đối tốt với ta như thế? Ta lại hoài nghi hấn có ý đồ? Ta vừa định nói chuyện, bệnh thần kinh kêu to một tiếng. “Cẩn thận.”

Lập tức ta bị đẩy ngã. Chúng ta vốn là đang đối diện, tại sao ta lại hôn hấn... Ta dùng sức đẩy ra.

“Dám khinh bạc ta, muốn chết?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Người si tâm

Bệnh thần kinh bị ta đẩy, cư nhiên lùi ra sau hai bước, sắc mặt trắng nhợt, dùng sức cắn răng, máu theo khóe miệng chảy xuống. Ta ngu ngốc cũng biết hấn đang bị thương, hơn nữa là vì chấn cho ta mà bị thương. Ta vừa mới định nói, hấn đã xoay người, ta chính là nhìn rõ một thanh dao găm cắm sâu sau lưng hấn. Ta vội nhìn theo hướng cửa, lập tức thấy hai người, một kẻ thân hình cao lớn, một kẻ diện mạo hung thần ác sát. Mắt trái đều bị lại, tựa như độc nhãn long. Một người trong tay cầm đao, một người là dùng lưu tinh chùy. Người cầm đao cười ha ha nói: “Giang Từ Ngang, mắt của ngươi ngày càng kém.”

Bệnh thần kinh cười lạnh: “Lại là các ngươi, bại hoại.”

Kẻ cầm lưu tinh chùy cũng thô lỗ cười: “Giang Từ Ngang, không nghĩ đến, nữ nhân thô tục này lại có thể hại đến ngươi.” Lấy võ công của bệnh thần kinh mà nói, hấn bị ám khí đánh trúng là không thể đi, nhưng là vì đẩy ta lên mới bị thương, cư nhiên dùng thân thể cản, ta thật không hiểu phải nói cái gì? Không phải hấn rất chán ghét ta sao? Vì sao phải làm như vậy? Đại khối băng vì ta bị rấn cản, ta sẽ cảm động, còn bệnh thần kinh vì ta chấn ám khí, ta có cảm động không? Ta không phải làm từ sắt đá, ta cũng có tâm, cũng có tình, cho dù trước kia hận hấn, nhưng là lần này thực sự nợ hấn, ta không cảm động cũng không được.

Bệnh thần kinh lúc này cười lạnh: “Cho dù ta còn nửa cái mạng, ta cũng đủ sức đem các ngươi chết chung.”

Kẻ cầm lưu tinh chùy liền tiến lên, chỉ vào bệnh thần kinh cười nói: “Giang Từ Ngang, ba năm trước ngươi lấy của hai huynh đệ ta mỗi người một con mắt, hôm nay ngươi hãy lấy mạng đền đi.” Bệnh thần kinh, bảo ngươi điên liên điên, sao không giết chết loại bại hoại này đi, chỉ lấy một mắt của chúng hiện giờ gặp họa?

“Ha ha, ngươi yên tâm, ngươi chết đi, chúng ta đem nữ nhân này tặng cho ngươi chết chung, nếu không nhờ ả chúng ta cũng không có cơ hội hôm nay.” Người cầm đao kia đắc ý cười, tựa hồ bệnh thần kinh đã là người chết rồi vậy. Bệnh thần kinh dùng giọng điệu nguy hiểm nói: “Động đến nàng, ta sợ các ngươi chết không toàn thây.”

Một tên nghe thế ha ha cười nói: “Xem nàng như vậy chắc là một kĩ nữ...”

Ta nào chịu để yên mắt: “Mẹ ngươi mới là kĩ nữ, động đến ta thử xem, ta diệt toàn gia.”

Nghe khẩu khí ta lớn thế, hai tên kia cũng không dám coi thường hỏi: “Ngươi là ai?”

Ta khinh miệt liếc mắt nói: “Hai ngươi là ai? Có gan báo danh, ta không cùng vô danh tiểu tốt tranh chấp.” Hiện tại bệnh thần kinh bị thương, ta cũng không nghĩ có thể đánh lại hai người này, nếu đã vậy liền nói, nói cho hai tên đó chết thì thôi.

Người cầm đao kia cười ha ha nói: “Chúng ta là Tây Bắc song hổ, ta gọi Tôn Hộ, hấn là đệ ta gọi Tôn Báo.” Nói xong rồi? Nhanh vậy, ta liền chết. Ta

vốn nghĩ, hai kẻ này cùng lắm chỉ là tam lưu nhân vật, nhưng là hai người này không phải tam lưu mà là nhất lưu. Theo Bách Hiểu Đường anh hùng phổ ghi lại, hai người này đều là nhất lưu cao thủ. Trước mắt hai người đồng tề danh xếp thứ mười lăm trong hàng ngũ cao thủ, nếu không phải bọn hắn đều làm điều ác, lại không có thể lực hậu thuẫn, có lẽ đã được xếp trong mười người. Xem ra hai tên bại hoại này là đến tìm bệnh thần kinh, như vậy nhất định không chết không thôi. Lần này, làm sao bây giờ? Nếu hắn không chấn ám khí cho ta sẽ không bị thương.

Ta cười lạnh: “Nguyên lai là hai kẻ các nguoi.”

“Rốt cuộc nguoi là ai?” Tôn Báo khó chịu nói. Hắn vừa hỏi ta cũng do dự, ta nên nói tên gì? Mộ Dung Ý Vân, hiện tại mọi người đều biết ta là nữ nhân của đại khối băng, lại ở đây cùng bệnh thần kinh thì thật không ổn, mặt mũi đại khối băng ta không thể bôi nhọ. Nguyệt Quang? Nếu thế không phải bệnh thần kinh biết rõ thân phận của ta?

“Không cần biết ta là ai.” Ta đành hàm hồ nói. Tôn Hồ thấy ta một chút để mất cũng không có, giận dữ nói: “Nguoi... cuối cùng là ai?”

Ta không thèm để ý, đem Phượng Vũ cầm trong tay, chậm rãi đi đến cạnh bệnh thần kinh, nói nhỏ: “Làm sao bây giờ?”

Bệnh thần kinh thấp giọng nói: “Trong dao găm có độc, ta hiện tại không thể bảo hộ nguoi. Ta nghĩ bám trụ bọn hắn, nguoi mau đi. Nói cho Nguyệt Quang, ta thực sự thích nàng. Ta cũng không như nàng nghĩ hoa tâm, cưới nguoi là có dụng tâm khác. Lạc Lạc thích ta, nhưng ta không có để ý nàng, cho nên, ta chỉ thích mình Nguyệt Quang. Nhất định phải nói cho Nguyệt Quang, nàng là người đầu tiên ta yêu.” Ta im lặng một chút, thời điểm này còn nhớ Nguyệt Quang?

“Nguoi cưới ta vì mục đích gì?” Ta vội chuyển đề tài, vấn đề này cũng cần rõ ràng.

“Nếu ta còn sống, liền nói cho nguoi.” Thanh âm hắn nói đã mạnh mẽ hơn.

“Vì sao cứu ta?”

“Bởi vì nguoi là muội muội của Nguyệt Quang, ta không thể để nguoi bị thương tổn.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Giết nguoi

“Này, các nguoi nói cái gì?” Tôn Báo hiển nhiên không đủ kiên nhẫn.

“Nguoi không phải nói nhiều vô nghĩa, không phải đánh nhau sao? Đến đi.” Mấy người này, thật làm ta không thích.

“Được, lão tử đem hai nguoi đồng quy vu tận.” Tôn Báo nói xong, lưu tinh chùy lập tức vung tới, bệnh thần kinh ôm lấy eo ta, cực nhanh lộn một vòng né tránh.

Tôn Hồ thấy vậy cười nói: “Giang Tử Ngang, nguoi đến chết còn ôm nữ nhân, thực phong lưu a.”

Ta dùng Phượng Vũ chỉ vào mặt hắn, lạnh như băng nói: “Tôn Hồ, miệng sạch sẽ chút.”

Bệnh thần kinh ở bên tai ta thấp giọng: “Ta giữ chân bọn hắn, nguoi nhân cơ hội rời đi.” Lấy tính cách của ta bảo ta rời đi? Giờ khắc này bảo ta bỏ hắn mà đi, ta không làm được.

“Không được, đi thì đi chung.” Nói xong ta nắm chặt kiếm trong tay: “Ta cùng bọn hắn đánh, nguoi tìm cơ hội điểm huyệt.” Ta rất muốn nói cho hắn, ta không biết điểm huyệt, nhưng là nói không ra.

“Không được, hai người bọn hắn võ công cực cao, mình nguoi không phải đối thủ, ta không thể cho nguoi mạo hiểm.” Vốn hắn ôm ta, giờ lại đổi thành ta diu hắn. Ta cảm giác được, hắn đi cũng không ổn, thân dựa vào người ta. Ta đột nhiên muốn biết, đại khối băng thấy chúng ta như vậy, liệu có tức giận? Nghĩ đến đại khối băng là ta lại muốn đẩy ra.

“Các nguoi nói xong?” Tôn Hồ kiên nhẫn có hạn, nhưng không dám vọng động nói. Bệnh thần kinh dù sao là thiên hạ đệ ngũ, hơn nữa ta lại lịch không rõ lại là một nữ nhân siêu cấp ‘cuồng vọng’. Ta chính là tự an ủi, aiz! Muốn ta trực tiếp giao đấu cùng cao thủ, ở chỗ đại võ công ta so với một tiểu đồng cũng không bằng a.

“Ý Vân, đi.” Bệnh thần kinh đột nhiên đem ta đẩy ra, nhảy vào hai tên kia, xuất kiếm nhanh như chớp. Thấy ta ngỡ ngàng, bệnh thần kinh còn nhắc: “Ý Vân, nói cho Nguyệt Quang, ta thích nàng.”

“Bệnh thần kinh, nguoi thực nghĩ ta không có nghĩa khí sao?” Ta cầm Phượng Vũ, nghĩ muốn tham chiến lại là không dám.

“Ha, nữ nhân của ngươi kêu ngươi bệnh thần kinh, ha ha.” Tôn Báo không nhịn được cười to.

“Cười cái gì? Cười tiếp ta cắt lưỡi.” Trên thế giới sao lại có người nhảm chán như vậy?

“Có ý tứ, ta trước hết giết nữ nhân kia.” Nói thực, lại cười rộ lên.

Ta hận nhất kẻ vũ nhục ta, kiếm đã không kìm được, xuất chiêu! Bọn hắn vô công đều là cương, ta liền lấy nhu khắc cương. Nếu luận nhu, thiên hạ tối nhu chính là Thái Cực. Thái Cực kiếm ta lại không hiểu lắm, nếu không phải có Phụng Vũ trong tay, ta e sớm đã đi đời. Ta còn đang khó khăn, cánh tay chợt nhói, Tôn Hồ đã chém vào tay ta một đao. Một trận đau đớn kịch liệt, máu đỏ tuôn ra nhuộm thấm tay áo. Bệnh thần kinh cũng bởi vì thể lực không đủ, bị Tôn Báo đánh cho lùi lại liên tục. Ta liếc một cái, lưng áo của bệnh thần kinh máu đã ướt đầm đìa, xem ra hắn không duy trì được lâu. Hai kẻ này, hôm nào ta bảo Vũ Mị chinh bọn hắn, cho biết cái gì gọi là độc...

Tay trái bị thương, ta bực tức cực độ, đem Tây Dương kiếm xuất ra, kiếm hoa cực nhanh. Tôn Hồ dùng đao chính là chậm, ta lấy nhanh khắc chậm, hắn lập tức luống cuống tay chân, lại sợ Phụng Vũ sắc bén không dám ngạnh tiếp, cuối cùng bị ta đẩy lui. Ta vừa đẩy lui Tôn Hồ, chợt thấy bên kia Tôn Báo đánh ngã bệnh thần kinh, lưu tinh trụ đã muốn lao tới, ta vội vàng xoay kiếm đâm Tôn Báo. Tôn Báo không phải kẻ ngu, thấy kiếm của ta lao tới cũng không ham công vội né tránh.

“Đại ca, võ công của nữ nhân này thực lợi hại, lại cổ quái vô cùng, ta chưa từng thấy kiếm pháp như vậy, hơn nữa kiếm trong tay ả sắc bén kinh người, thực là thần binh, ta thấy trước tiên phải giải quyết ả. Giang tiểu tử trúng độc, chúng ta chậm rãi thu thập.” Tôn Hồ liền hô một tràng, Tôn Báo cũng đem ta thành mục tiêu duy nhất. Hai cao thủ, mình ta đương đầu thực sự khó khăn, đành phải vừa đánh vừa lui. Rõ ràng biết đánh không lại, lại ngang ngạnh chống cự, dù sao bệnh thần kinh cũng vì ta mà bị thương, ta không thể vì mình bỏ mặc hắn. Ta mới hai mươi ba tuổi, chẳng lẽ thực sự chết trong tay hai tên hồn đản này? Ta vốn không có khinh công, càng không có nội lực, chỉ dựa vào binh khí sắc bén mới có thể trụ lại, bất quá, tay ta chảy máu ngày càng tê, chân bị thương chưa lành, kiếm ngày một chậm. Tôn Báo dùng lưu tinh chùy đã tấn công bên phải, ta rất muốn tránh, nhưng rất nhanh Tôn Hồ cầm đao chém tới. Lần này xong rồi, ta muốn chết!

“Đại khối băng, cứu ta.” Trong lúc nguy cấp, ta cư nhiên ngu ngốc gọi một câu.

Chợt, mặt ta cảm thấy ấm nóng, tiếp theo là hét thảm một tiếng. Một chút ánh trắng phản chiếu lại, thấy bệnh thần kinh chính là đứng trước mặt ta. Hắn lại cầm cho ta một đao, bệnh thần kinh cư nhiên chém đao cho ta? Bệnh thần kinh đứng được một khắc, lập tức ngã xuống, kiếm trong tay rơi xuống đất kêu tang một tiếng, ta thấy thế, lệ không khỏi tuôn trào: “Bệnh thần kinh, ngươi không có chết đi?”

Bệnh thần kinh suy yếu cười: “Vết thương nhỏ.” Đây không phải nhỏ, mà là thương chết người.

Trên ngực bệnh thần kinh máu tràn tứ phía, máu đã muốn tràn qua tay ta, rồi nhỏ xuống cả mặt đất. Nước mắt của ta không khỏi ứa ra: “Ngươi đừng chết, sau này ta sẽ không màng ngươi nữa.”

“Khụ, là ta hại ngươi.” Thanh âm hắn chợt mừng, tay vội cầm kiếm chống trên mặt đất.

“Nếu ngươi sống, nói cho Nguyệt Quang, ta thích nàng.”

“Yên tâm, hai người chúng ta đều sống.” Ta nói rồi buông hắn, cầm vững Phụng Vũ, lạnh như băng nhìn hai tên kia. Hai người này có lẽ bị dọa, không dám tiếp tục động thủ.

“Bệnh thần kinh, nhìn.” Nói xong, khoe miệng một tia cười lạnh, lấy tốc độ nhanh nhất tấn công tới. Đầu óc liền nhớ tới sư phụ từng nói, nhanh nhưng cũng có thể nhu. Tây Dương kiếm được ta sử dụng hết mức, nhanh đến cả ta cũng khó tin, ánh kiếm loang loáng, trong đầu ta giờ chỉ có một ý niệm, giết chết hai kẻ kia.

Kiếm quá nhanh, Tôn Báo cầm lưu tinh chùy nặng nề nhất thời không thể chống đỡ, đành phải né tránh, nhưng là không né kịp nữa rồi, lập tức bị kiếm của ta chém vào da thịt, Phụng Vũ sắc bén thì không phải bàn, một kiếm liền liếm đến xương.

“A.” Hắn hét thảm một tiếng, kiếm của ta đã xuyên qua thân thể hắn. Ta dùng sức rút ra, máu lập tức phun tung tóe, Tôn Báo “Ách.” Một tiếng, ngã gục xuống đất.

“Đệ đệ.” Tôn Hồ thần tình hoảng sợ, liên tục lui về sau, không dám nói. Có thể đem giết chết đệ hắn chỉ bằng một kiếm, tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường, đương nhiên hắn sợ. Ta lúc này, tay đã run lên, vừa mới dùng lực quá nhiều, bắp tay co rút, chuột rút a, nhưng khoe miệng vẫn cười lạnh: “Đến, không phải muốn giết người sao?” Hắn trên người vốn đã bị ta chém vài chỗ, mà giờ, ta cũng chính là toàn thân đầy máu, trên mặt lại là cười lạnh làm người ta không rét mà run, Tôn Hồ cảm thấy, hắn từ khi xuất đạo đến giờ chưa từng gặp nữ nhân nào đáng sợ như vậy. Nữ nhân này thoát nhìn diễm tục, hiện tại, trên người phát ra một cỗ sát khí kinh hồn, chính là võ lâm cao thủ. Hắn không khỏi giật mình, trong gang hồ có người như vậy sao? Hắn cảm thấy chính mình sai lầm, vẫn nghĩ nữ nhân này là kĩ nữ, không nghĩ tới sẽ là cao thủ. Hắn cuối cùng vẫn chưa phục hồi: “Ngươi là ai?”

Ta cắn răng, nhìn bệnh thần kinh đã bất tỉnh nhân sự bên kia liền nói: “Nguyệt Quang tiên tử, nhớ, Nguyệt Quang là tên ta, sau này còn có thể đến báo thù.”

“Nguyệt Quang tiên tử?” Hắn kinh ngạc, “Ngươi chính là sư tỷ của Bách Hiểu Sinh?”

Ta lạnh lùng gật đầu: “Ta chính là Nguyệt Quang, vốn từng lập thế một ngày chỉ giết một người, Tôn Báo, thông minh thì chạy cho xa, mai ta đến giết ngươi.”

“Tạ tiên tử tha mạng...” Hấn nghe thể tựa như được đại xá, vội vã chạy tới ôm xác Tôn Báo, rất nhanh chạy đi mất.

Vừa thấy hấn khuất dạng, kiểm trong tay ta đã rơi xuống đất, chân cũng vô lực mà khụy xuống. Ta căn bản không muốn buông tha hấn, nhưng là hiện giờ đến đứng còn không vững, chỉ có thể dọa hấn chạy, hấn không chạy ta liền tiêu đời.

Giết người? Việc này cư nhiên sẽ xuất hiện trong ta? Ta chính là người tốt a, vẫn là từ nhỏ tới lớn chỉ biết ăn gà chứ chưa có từng giết gà lần nào? Đương nhiên, kẻ kia đích thực đáng chết, hấn không chết ta liền chết, may mắn đây là giang hồ ở cổ đại, nếu ở hiện đại, giết người là tội hình sự. Tôn Hồ, hấn còn sống, nhưng là ta không sợ hấn, sau này bảo Thủy Vũ Mị chinh hấn.

Ta nhìn lại trên người, đều là vết máu, rất may ta chỉ là bị thương ở tay. Bất quá vết thương không sâu, đổ máu không nhiều, nhưng bệnh thần kinh, dường như thương thể nặng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bén lửa tình

Ta vội vã chạy đến chỗ bệnh thần kinh xem thương thể của hấn, vừa động vào hấn thì hấn đã “A” lên một tiếng. Quan sát một hồi, bệnh thần kinh dường như tỉnh lại.

“Ý Vân.” Vẫn là hỏi ta: “Người có bị thương không?”

Ta là kẻ thông minh, biết bệnh thần kinh vẫn còn đổ máu, vội dìu hấn vào giường.

“Nhanh nằm trên giường, ta giúp người băng bó.” Ánh mắt nhìn qua kiểm của hấn, máu theo kiểm chảy xuống, trong lòng chớp mắt trống rỗng, kiểm trong tay hấn cũng không phải Long Ngâm. Long Ngâm a, người rốt cuộc đang ở đâu?

Bệnh thần kinh lúc này vẫn là hỏi ta: “Cánh tay của người?” Thương không sâu, không chết được.

“Ta bị thương không nặng.” Nói xong dìu hấn đi tới giường.

“Lo chăm sóc cho bản thân trước đi.” Bệnh thần kinh lấy trên người một bình dược nhét vào tay ta, người giang hồ thường xuyên bị thương, vì thế cũng phải mang thuốc bên người.

“Người thật đúng là bệnh thần kinh.” Ta ai oán xé áo dính đầy máu của hấn, miệng nuốt một ngụm khí. Miệng vết thương của bệnh thần kinh rất sâu, nếu sâu thêm một tấc, liền đâm trúng tim. Không hổ là bệnh thần kinh, cư nhiên có thể đỡ thay ta một đao này, nhân tình cực lớn.

Ta đem áo bỏ ra, nhẹ nhàng lau khô vết máu, nhanh tay rắc kim sang dược trên miệng vết thương. Có thể thấy hấn thực đau, bất quá hấn thủy chung không có hừ một tiếng, vẫn là gất gao cắn răng. May mắn quần áo hấn là lụa thượng hạng, vải dẹt mềm mại. Ta đem vấy trên người xé ra, ngâm miệng vết thương cho hấn.

“Đem y phục thoát.” Đừng hiểu lầm, ta không có hứng thú với nam nhân như hấn, ta là nhớ rõ sau lưng hấn còn có ám khí, không cởi quần áo thì bằng bó thế nào?

“Người làm được không?” Rõ ràng nghi ngờ y thuật của ta.

“Ta chính là giúp người đem ám khí lấy ra, cần phải bôi kim sang dược lên.”

“Yên tâm, ta đã đem độc bức ra. Người chỉ cần đem dược phần rắc ở trên, băng bó một chút là có thể.” Bệnh thần kinh nói xong, đột nhiên hừ một tiếng, thống khổ kêu lên. Ta đành nhắm mắt cắn răng, dùng sức xé mở lưng áo hấn, huyết nhục mơ hồ một mảng, miệng vết thương rất lớn, có thể thấy được hấn đau đớn cỡ nào. Không nghĩ đến bệnh thần kinh lại lợi hại như vậy, ta cùng hai tên kia đánh nhau, hấn là trên lưng có ám khí vẫn có thể đấu đến mức này, hảo cảm của ta đối với hấn gia tăng thêm một chút, bất quá, có thể thấy được lần trước rắn cắn đại khối băng có bao nhiêu độc, hấn là cao thủ tâm cơ mà cũng ngất lịm tại chỗ, nếu là ta nhất định chết. Thiếu đại khối băng, lại thiếu bệnh thần kinh, aizz...!

Hết thấy làm tốt, máu cũng ngừng chảy, ta rút cuộc nhẹ nhàng thở ra. Ta nghĩ xử lý vết thương của chính mình, tay ta vẫn còn rỉ máu. Ta ngoài cánh tay bị đao cắt, còn có một vết thương trên vai, phải cởi áo ra. Ta liếc mắt hấn một cái: “Có thể nhắm mắt hay không, ta phải xử lý vết thương.”

“Yên tâm, ta không nhìn lên.” Hấn nói xong liền nhắm nghiền mắt, quay mặt vào tường. Đem áo ngoài cởi ra, cánh tay lưu lại một vết thương nhìn mà ghê người, ta là lần đầu bị thương đến mức này, toàn thân đổ mồ hôi.

Kim sang dược đổ lên vết thương, đau đến muốn ứa nước mắt. Không có bông gòn, đành phải xé vấy băng bó. Quần áo đều là vết máu, hơn nữa cũng đã rách nát, đã sớm không có cách nào mặc. Ta mở hành trang ra, bên trong đều là hai bộ quần áo màu trắng, vốn để dành làm Nguyệt Quang tiên tử. Ta mặc cũng không được, không mặc cũng không xong. Hấn có phát hiện ta là Nguyệt Quang? Chủ yếu sẽ không đem ta cùng Nguyệt Quang đánh

đồng? Nếu ta mặc quần áo màu trắng, hắt đèn ta cùng Nguyệt Quang liên tưởng... Thân phận ta sẽ bị bại lộ?

“Ý Vân.”

“Àn.” Ta theo bản năng xoay người, bệnh thần kinh cứ nhiên nhìn thấy ta, ta vẫn còn chưa mặc quần áo đâu. Ông trời, ta bị thấy hết, ta vội đem chăn phủ trước ngực.

“Này, người xem cái gì?”

“Thực xin lỗi.” Hấn nhanh chóng đem đầu quay đi.

“Ta không có y phục mặc, làm sao giờ?” Còn không mặc, ta không muốn trần truồng chạy lung tung a.

“Đại thẩm kia đâu?” Hấn nói đến, ta mới nhớ ở đây còn có một đại thẩm, ta giao đầu rồi băng bó một hồi là quên mất một nhân vật đang tồn tại. Vừa rồi đánh nhau như vậy, không dọa chết đại thẩm đi?

“Đại thẩm.” Ta lớn tiếng kêu, hướng phòng nàng chạy nhanh tới.

“Đại thẩm.” Ta nhìn thấy nàng ngã trên mặt đất liền hoảng sợ.

“Đại thẩm, tỉnh?” Ta dùng sức ấn vào nhân trung của nàng.

“Khụ...” Đại thẩm rớt cuộc tỉnh, mở to mắt nhìn ta.

“Cô nương.” Xem ra nàng không có chuyện gì, chỉ là bị dọa ngất. Nàng tựa vào giường đứng lên, thấy ta một thân toàn máu kinh hoàng nói: “Cô nương, người làm sao?”

Ta cười nói: “Không có gì, đại thẩm, có thể cho ta mượn y phục?”

Nàng thấy thế liền nói: “Chúng ta nghèo, sợ y phục không thể để người mặc.”

“Chỉ cần mặc được là có thể.”

“Cô nương, ta đã là lão bà rồi, y phục của ta người mặc thể nào a?”

“Không sao, cứ lấy cho ta một bộ y phục đi, có thể mặc là được.”

“Thôi được.”

Nàng nói rồi đi ra khỏi phòng, ta liền lấy bồn nước lạnh tẩy sạch thân thể. Hương vị huyết tinh (máu) thực khó chịu, không biết khi nào ta đã biết được mùi vị của huyết tinh? Đem Phượng Vũ bắt đầu mở ra, đặt ở trong nước, chậm rãi thanh tẩy. Phượng Vũ, thoát nhìn là một cây trầm bình thường. Ai biết nó có thể đoạt mạng người? Tẩy đi huyết tinh, một lần nữa cấm lại trên tóc. Tẩy sạch vết máu toàn thân, ta lại tìm cái gương, trát lên mặt đầy phấn. Đeo lên kính mắt, trong gương chính là một nữ nhân ngu ngốc, ta không khỏi cười ra tiếng. Dù ngốc, hèn gì truyền thuyết giang hồ nói ta dung tục?

Lúc bệnh thần kinh tìm đến thì đại thẩm đã ngủ, đương nhiên không thể an bài cho hấn. Phòng chừng hấn muốn bảo hộ ta. Cẩn thận ngấm lại, trong lòng còn có vài phần cảm động, hiện tại bệnh thần kinh ngủ ở cửa phòng của ta, hại ta không thể đi đâu, đành ngồi trong phòng. Xa xa truyền đến tiếng gà gáy, trời rất nhanh đã sáng rồi.

“Ta vào đây.” Bệnh thần kinh đột nhiên mở cửa ra, đứng ở phía sau ta, ta hoảng sợ.

“Này, người không có đi sao?”

Bệnh thần kinh cười nói: “Không ai chiếu cố, người làm thể nào?”

“Đi ngủ đi, ta ở đây canh cho người.” Ta cũng biết hấn đêm qua khó nhọc, vẫn là giúp hấn ngủ chút.

“Ý Vân, võ công của người tốt lắm, trước đây, ta nhìn nhầm người.” Hấn nhìn ta, bộ dạng chân thành.

Ta liếc hấn một cái. “Thiệt, cái gì nhìn nhầm, quả thực ánh mắt người không tốt.”

“Người vì sao phải trang điểm đậm như vậy?” Ta có thể nói cho người lời thật sao?

Ta đứng lên, xoa xoa tay nói: “Người không biết, ta ở nhà một chút địa vị cũng không có, cùng nha hoàn không sai biệt lắm, cha coi ta như không khí. Cho nên, ta đem phấn hương trang điểm, để thỏa mãn tâm hư vinh của bản thân. Đối gạt mình rằng ta là đại tiểu thư khuê các.” Ta nhìn hấn cười cười: “Thế nào? Có phải rất dung tục, rất buồn cười hay không?”

“Ta là trang chủ Thiên Kiếm sơn trang, người ngày đó có thể làm đương gia chủ mẫu, vì sao không muốn?”

“Ta không phải loại nữ nhân thiếu đầu óc, ta biết ngươi muốn cưới ta vì có dụng tâm. Gả cho ngươi, chẳng qua giúp ngươi có lợi, hoặc là vì trả thù, có hạnh phúc sao?” Ta khòe miệng một mặt cười.

“Ngươi thật thông minh.”

Ta khẽ lắc đầu: “Không, ta một chút thông minh cũng không có. Nếu thông minh, sẽ không bị ngươi biến thành thân bại danh liệt.”

Hắn mang theo xin lỗi nói: “Thực xin lỗi.” Hắn cũng thật tình xin lỗi ta? Ta cười khở.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lộ diện?

“Không có gì, thực ra chính ta có vấn đề. Vì không lấy chồng, ta cũng vô cùng khổ sở. Cố ý bại hoại thanh danh của mình, hiện tại mọi người đều nghĩ ta cùng đại khối băng...”

“Các ngươi thực sự không có gì?” Hắn làm ra vẻ không tin.

“Mẹ ta chết sớm, ta căn bản không có thủ cung sa, nếu ngươi hiểu lầm, ta cũng không cách nào nói rõ.”

“Ý Vân, y phục của ngươi bị hư hại như vậy, làm sao mặc?” Hắn thấy một mảng quần áo đầy vết máu, cố ý xoay chuyển đề tài.

“Ta hiện không có y phục, sáng rồi nói sau.” Ta đứng lên. “Đi vào, đừng đụng vào miệng vết thương.”

“Ý Vân, ngươi vì sao giả mạo Nguyệt Quang?” Hắn giống lúc trước giữ Nguyệt Quang giống nhau, giữ chặt tay áo của ta.

Ta bị bệnh thần kinh hỏi một câu giật mình...

Ta từ trước tới nay không có nghĩ qua bệnh thần kinh có thể tốt với ta. Nhưng là hôm qua hắn thực tốt với ta. Làm cho ta thực không quen. Vết thương của bệnh thần kinh thực nghiêm trọng, thường xuyên nhìn hắn cắn răng hừ lạnh. Ta từ nhỏ hoành hành bá đạo, cho tới bây giờ không có người đã thương ta. Đây là lần đầu tiên, đối với ta mà nói bị thương tuy nhẹ nhưng khó chịu vô cùng. Điều này phải trách bệnh thần kinh, đang yên đang lành tự nhiên hắn đến làm sao chiếu mệnh của ta, làm ta gặp bao nhiêu xui xẻo, mấy kẻ đó đến không phải vì tìm bệnh thần kinh báo thù sao?

Ở nơi thôn dã dưỡng thương hơn mười ngày, may mắn là ta luôn chất phần dày đặc, bệnh thần kinh không có nghi ngờ thân phận của ta, chính là không ngờ khi đó bệnh thần kinh vẫn là nghe được ta tự xưng Nguyệt Quang, thực là họa từ miệng mà ra!

Vết thương của ta đã liền miệng, mà thương thế của hắn cũng đỡ hơn phân nửa. Đại hội «Hành lộ nan» của Bách Hiểu Đường cũng sắp tới gần, chúng ta phải nhanh chút đi tới tổng đường.

Thôn trang cách tổng đường không quá xa, còn có một cái trấn nhỏ, cho nên chúng ta quyết định trước ghé qua trấn tìm đồ ăn, mua ít phần để dành a, mấy hôm chất phần dày mặt cũng đã làm hộp phần của ta gần hết.

Ăn uống tạm ổn, mua sắm cũng đủ, chúng ta bắt đầu lên đường, bệnh thần kinh kì quái hỏi ta: “Kiếm của ngươi đâu?”

Ta thân nhiên nói: “Trong lòng có kiếm là đủ, cao thủ chân chính trong tay vô (không) kiếm mà trong lòng cũng vô kiếm, ta là người bình thường, cho nên trong tâm có kiếm, trong tay vô kiếm.” Ta cố ý nói luyên thuyên đi, mượn mấy lời tiểu thuyết nói ra. Phụng Vũ vẫn được ta cài trên đầu, một nam nhân sẽ không chú ý đến cây trâm.

Bệnh thần kinh bất đắc dĩ cười nói: “Không có biện pháp, kiếm của ngươi ta chưa thấy, nhưng là sắc bén lắm, từ tay danh gia đi?”

Ta gật đầu: “Chính xác.”

“Là ai chế tạo?”

“Son Bản Huệ Từ.” Ta thuận miệng đáp.

“Cái gì? Son Bản... Huệ Từ?” Bệnh thần kinh cực kì kinh ngạc, hắn nhận thức sư phụ ta?

“Đúng, ngươi biết sao?”

“Ngươi nói chính là Son Bản tiên bối, phu nhân của Độc Cô Tĩnh Không tiên bối, nữ chủ nhân của Thần Bình lâu?”

Thần Bình lâu là cái gì? Độc Cô Tinh Không lại là ai? Sự phụ của ta cùng Độc Cô gia sao lại có quan hệ? Ta lắc đầu: “Ta không biết, ta chỉ biết sự phụ tên Sơn Bản Huệ Tử.” Bệnh thần kinh xem ta ánh mắt mặt mờ, không hỏi thêm.

“Không muốn nói thì thôi.”

Chúng ta đến được trấn nhỏ, trên đường rất là náo nhiệt. Nơi nơi đều là người trong võ lâm, không cần phải nói, tất cả mọi người đều là đến vì đại hội võ lâm «Hành lộ nan». Tuy nhiên còn có hơn nửa tháng mới bắt đầu, nhưng vẫn có rất nhiều nữ hiệp hi vọng ở «Hành lộ nan» có cơ hội gặp được ý trung nhân.

“Hai vị, thực ngại quá, tiểu điểm thực sự không có phòng.” Đã là căn thứ tư, khách điểm giờ này đã hết hẳn. Ta nhớ lại trước kia đi thi đại học cũng là thế này. Cuối cùng, tìm hơn nửa buổi mới thấy một cái khách điểm còn trống, chỉ là người đông lắm. Ta có thể đến Tiểu Ngạo Giang Hồ, nhưng là bệnh thần kinh sẽ phát giác ta là Nguyệt Quang.

Đứng trong khách điểm chật kín người, bệnh thần kinh trên mặt muốn kết băng: “Đêm nay ngoài nơi này không còn chỗ nào sao?”

“Vô nghĩa, không nghĩ lưu lại ta không bắt ép người.” Hắn đã thấy lợi hại của ta, sẽ không uy hiếp ta nữa đi.

Hắn cười lạnh: “Người muốn bắt người rất nhiều, người thực sự không sợ?”

Ta tự phụ cười: “Người quên sao? Với võ công của ta, ai động tới được, trừ phi nội trong thập đại cao thủ, ngoài ra ta không ngán ai.” Kì thật trong lòng vẫn là sợ hãi.

“Có lẽ, người thực sự là cao thủ.” Bệnh thần kinh trầm mặc nửa ngày, cuối cùng phun một câu vô nghĩa.

“Cao thủ thì thế nào? Ta nghĩ muốn làm Mộ Dung Ý Vân bình thường dung tục.” Ta nói xong, ánh mắt loạn chuyển, căn bản không để ý tới hắn.

“Sang năm, ngày ba tháng tám là đại hội võ lâm, người có thể ở đó tranh đoạt.” Còn nửa năm, khi đó ta còn ở đây hay không vẫn còn khó nói. Ta mặc kệ hắn, tùy ý ngắm nghía khắp nơi.

“Không tốt, có thập đại cao thủ là đủ rồi, Mộ Dung Ý Vân không muốn tranh cùng. Aiz, Hàn làm thiên hạ đệ nhị, lại thế nào? Hắn đâu có vui vẻ?” Không biết vì sao, đột nhiên trong đầu ta xuất hiện bóng dáng của Hàn. Thần nhiên, càng ngày càng mơ hồ, thậm chí đã không rõ tại sao. Chỉ biết, bóng dáng kia vô luận nói thế nào cũng không đi.

Bệnh thần kinh chợt mặt biến sắc: “Người kêu hắn cái gì?”

Ta lập tức phản ứng, hắn kêu ta ‘Vân nhi’ đã muốn thân mật, ta cư nhiên kêu hắn ‘Hàn’. Chẳng trách người ngoài nghĩ chúng ta có cái gì. Ta làm sao đây? Cư nhiên thuận miệng một tiếng kêu ra. Ta vội xua đuổi ý tưởng trong đầu, lấy bệnh thần kinh mắng: “Bệnh thần kinh, người không phục? Ta gọi hắn Hàn, người chưa nghe hắn gọi ta Vân nhi?”

“Vân nhi...” Hắn kêu một tiếng, tựa hồ giận dữ. Ta nghi hoặc nhìn hắn: “Người điên sao? Người đã muốn hừ ta đi? Kêu thân mật như vậy làm gì? Hơn nữa, ta nhìn người chính là bộ dạng ăn dấm chua.”

Bệnh thần kinh liếc mắt một cái: “Hắn có thể gọi, vì sao ta không thể?”

Ta hừ lạnh: “Vân nhi này chỉ có hắn được kêu, người không thể, ta liền không cho người kêu, thế nào?”

Bệnh thần kinh giận giận nói: “Ý Vân, về sau ta kêu người như thế.”

Đã sớm biết hắn điên, ta liếc mắt nhìn hắn một cái: “Gọi Mộ Dung cô nương, ta và người vô can.”

“Người là thê tử chưa cưới của ta.” Bệnh thần kinh đột nhiên nói một câu làm ta nhảy dựng.

“Người quên rồi sao, người đã hừ ta, chúng ta là kẻ thù không đội trời chung, còn có, Nguyệt Quang tỷ tỷ tính là gì?”

Bệnh thần kinh nghe vậy, giọng điệu hơi nhuỷ: “Chúng ta đã là bằng hữu, vì sao phải khách khí?” Bệnh thần kinh, ta cảnh cáo người, ta không phải ngốc tử, căn cứ vào biểu hiện của người, ta sợ là người lại thích ta?

“Thực xin lỗi, bệnh thần kinh, ta với người không thể làm bằng hữu.”

“Không cho người kêu bệnh thần kinh.” Hắn dùng mệnh lệnh nói, làm cho ta càng không thích. Ta đương nhiên nói: “Người chính là bệnh thần kinh.”

“Gọi tên ta.” Hắn đánh mặt gằn giọng.

“Lạc Lạc, người xem nhiều thứ đẹp vậy?” Một nữ mao hồng y nữ tử cầm một hồng bao kiếm, bên trái còn có một nữ tử hoàng y chính là đang nói chuyện cao hứng. Hồng y nữ tử phía sau còn có tám thị nữ, không cần phải nói, chính là Cố tiểu thư Cố Mộng Tinh. Bên người nữ tử hoàng y chính là Y Lạc Lạc, các nàng thực đúng là chặt vật, đi một đoàn người lại ở chốn đông người, thực có cảm giác ô tô lớn chen chúc ngõ nhỏ nhà. Ta cùng các nàng lại vẫn là oan gia ngõ hẹp.

Ta mặc kệ coi như không gặp, đi nhanh qua. Bệnh thần kinh vẫn theo sau ta, không nghĩ gặp các nàng. Y Lạc Lạc đột nhiên xoay người. “Giang đại ca.”

Cố Mộng Tinh cũng xoay người, ôm quyền nói: “Giang trang chủ.”

“Cố tiểu thư, có khỏe không?” Bệnh thần kinh cũng khách sáo.

“Mộ Dung Ý Vân.” Y Lạc Lạc ngần lẩn không nghĩ ta cùng đi với bệnh thần kinh, kinh ngạc hô lên.

“Nàng là Mộ Dung Ý Vân?” Cố Mộng Tinh nghe thế, nhất thời bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Muốn ăn đại khối băng?

“Cố tiểu thư, Y tiểu thư, Mộ Dung Ý Vân xin chào.” Ta cũng phải khách sáo, nhưng là ai cũng nghe ra ta có giọng điệu thực ngạo mạn. Đối với hai người này một chút hảo cảm cũng không có.

Y Lạc Lạc tức giận nhìn ta: “Mộ Dung Ý Vân đừng có ở đó quyến rũ Giang đại ca.”

“Vậy sao? Có thể quyến rũ ta.” Ta nghiêm mặt, một chút khách khí cũng không có.

Cố Mộng Tinh xem ra còn chút phong độ, thân nhiên nói: “Mộ Dung cô nương, tái kiến.”

“Đúng vậy, ta còn muốn cảm tạ Cố tiểu thư đem chuyện ta cùng Hàn nói ra với người thiên hạ, tựa như sợ thiên hạ không ai biết vậy. Ta liền phải cảm tạ người.” Ta khoe miệng phù một ý cười, nhưng là nụ cười giấu dao, bây giờ ta mới thấu hiểu triệt để được ý nghĩa của ba từ ‘Tiểu tàng đao’ trong «Giang hồ tiểu» là như thế nào.

“Không dám, Mộng Tinh chúc người cùng Mục giáo chủ bách niên giai lão.” Cố Mộng Tinh bị ta nói xoáy, không dám phát tác cố mỉm cười.

Bệnh thần kinh sớm không nhẫn nại được, nắm tay ta: “Đi.”

Tên này, coi ta là thú cưng sao? Quả thực là kẻ điên.

“Giang đại ca.” Y Lạc Lạc tức đến nhảy dựng lên.

Ta lạnh nhạt nói: “Các vị, Mộ Dung Ý Vân cáo từ.” Nói xong xoay người bước đi, không muốn nhìn thêm mấy người đó.

“Ý Vân...” Bệnh thần kinh ở phía sau gọi, mà ta làm như không nghe thấy. Ta lặng lẽ quay đầu, thấy hán bị Y Lạc Lạc kéo lại. Lòng ta buồn cười, rốt cuộc thoát khỏi hán. Ta ở trên đường dạo một vòng, tính toán tìm một chỗ thay quần áo, sau đó đến Tiểu Ngao Giang Hồ tìm tin tức. Kì thật ta muốn biết chính là tin tức của đại khối băng.

Vừa đi qua phát giác một mảnh rừng rậm rạp ngay cạnh trấn nhỏ, nơi đó căn bản không có ai, ta tính toán trốn vào đó thay quần áo. Xác định không có ai theo ta, rốt cuộc ta theo đường nhỏ đi vào rừng. Rừng cây rậm rạp, trong đó còn có một dòng suối nhỏ, ta nhanh chóng đem quần áo cởi ra, thay một thân áo trắng. Tóc liền đơn giản vấn lên giống lần trước đại khối băng làm cho, nhưng quên mất ngọc trầm đã đưa cho hán, đành phải dùng Phượng Vũ cầm lên. Dùng nước suối tẩy thật sạch khuôn mặt của mình, kính mắt cũng cất vào túi hành lí. Soi xuống nước, ta mỉm cười, trong nước một nữ tử tuy không gọi là xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng tính thanh tú. Rốt cuộc khôi phục bộ mặt thật.

Một lát sau, ta xuất hiện tại Tiểu Ngao Giang Hồ. Xuất ra khỏi bãi tử cho chương quỳ xem, hán liếc mắt một cái vội hỏi: “Tiên tử có gì phân phó?”

Ta thân nhiên nói: “Tìm cho ta một phòng thượng hạng.”

Chương quỳ còn chưa có trả lời, chợt nghe người nói: “Bằng cái gì phải cho người phòng thượng hạng?” Thanh âm quen thuộc, làm ta dở khóc dở cười. Ta nhìn lại, Y Lạc Lạc, bệnh thần kinh, còn có Cố Mộng Tinh. Cố Mộng Tinh cười nói: “Mộ Dung cô nương, chúng ta thực hữu duyên.” Dứt, ngày đó nàng thấy ta mặc áo trắng, hơn nữa còn không có hóa trang, không có kính mắt, thân phận của ta liền bại lộ? Ta hiện tại không có khăn che mặt, ta làm sao bây giờ?

Y Lạc Lạc nghi hoặc nhìn ta: “Đây không phải là Nguyệt Quang sao?”

Bệnh thần kinh nhìn ta, vốn từ vui sướng, ánh mắt lập tức chuyển thành đáng sợ, lạnh như băng nói: “Người là Nguyệt Quang hay là Ý Vân?” Hán nói xong, ánh mắt nhìn lại về túi hành lí của ta. Tay nải này hán đã nhìn thấy nhiều lần trên đường đi, sẽ nhận ra ngay. Hán đương nhiên hoài nghi.

Ta cười lạnh nói: “Người nói xem?”

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Hắn hỏi lại một lần.

“Giang trang chủ, hay là ngươi nhớ đến Ý Vân muội muội, cho nên đem ta trở thành nàng?” Ánh mắt ta toát ra quang mang nguy hiểm, toàn thân ngạo khí, cùng với bộ dáng xú ngốc của Ý Vân hoàn toàn khác biệt. Y Lạc Lạc lại tức giận đứng ra, chắn trước mặt ta nói: “Mặc kệ ngươi là ai, không cho phép cho ngươi cướp Giang đại ca.”

Cố Mộng Tinh thấy nàng xúc động vội can: “Lạc Lạc, đừng nói loạn.”

Ta lạnh lùng nhìn thoáng qua, đối chương quỳ nói: “Cho ta một phòng tốt nhất, đem cho ta chút điểm tâm.”

“Dạ.” Chương quỳ nói xong bèn chính mình dẫn đường.

“Chương quỳ, ta cũng muốn phòng hảo hạng.” Y Lạc Lạc nói xong, xuất ra một khối bạc.

Chương quỳ khó xử nói: “Cô nương thực xin lỗi, không có phòng hảo hạng.”

“Vì sao nàng có?” Y Lạc Lạc chỉ vào ta, tức đến cắn môi bặm lười.

Chương quỳ nói: “Y cô nương, thực xin lỗi, Nguyệt Quang tiên tử là đường chủ tương lai của Bách Hiểu Đường, Tiểu Ngao Giang Hồ tự nhiên có chỗ cho nàng.”

“Hừ, không cần.” Y Lạc Lạc, xoay người bước đi, Cố Mộng Tinh chạy nhanh theo: “Lạc Lạc, đừng giận.”

Bệnh thần kinh có chút không muốn rời đi nói: “Chương quỳ, ta cần một phòng gần phòng của Nguyệt Quang.” Cái gì? Giám thị ta?

“Giang đại ca, vì sao huynh phải theo hai tỷ muội đó?” Y Lạc Lạc lời nói đầy cừu thị (ý đối địch), nếu nàng biết hai tỷ muội đều là một, nhất định tức chết.

“Chương quỳ, đi thôi.” Không muốn nhiều lời, nói nhiều liền lỗ mồm. Bệnh thần kinh ở chung với ta lâu như vậy, ta là sợ sợ ý nha. Vẫn là trốn nhanh, không thể để hấn phát giác.

“Xin hỏi, Nguyệt Quang cô nương có thấy Ý Vân?” Bệnh thần kinh hỏi với theo ta.

Ta tiếp tục đi lên lầu, không thèm nhìn lại nói: “Không thấy.”

Hắn thực sự là điên, gặp Mộ Dung Ý Vân lại hỏi Nguyệt Quang, gặp Nguyệt Quang lại hỏi Ý Vân. Aiz, cùng hắn có quan hệ thực tiễn toái a. Hiện tại ta xác định Long Ngâm không phải trong tay hắn, về sau không cần gặp lại.

“Nguyệt Quang, đừng nghĩ ngươi là Bách Hiểu Đường đường chủ ta liền sợ ngươi, nói cho ngươi, ta phải ở «Hành lộ nan» trước mặt anh hùng võ lâm đánh bại ngươi.” Y Lạc Lạc cũng tru lên, dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn ta. Ta một chút biểu tình cũng không có: “Gặp được ta, ngươi không xong.” Cái trang bộ mặt này thực mệt a, ta vẫn là thích tính cách thường ngày, chửi liên chửi, giận liên giận.

“Nguyệt Quang, ngươi đừng đắc ý.” Y Lạc Lạc thực sự là điên, ta cùng nàng không có thù oán, vì sao nàng luôn làm ta khó xử?

“Nguyệt Quang ta trước nay không biết hai chữ đắc ý viết như thế nào.” Y Lạc Lạc a, Y Lạc Lạc, ngươi đừng cãi nhau với ta nha, công phu võ mồm thì ta chính là thiên hạ vô song, hay muốn tức chết a?

Cố Mộng Tinh thấy Y Lạc Lạc nói cũng không nổi, vội nói: “Nguyệt Quang tiên tử, hiện tại trên giang hồ có nhiều người truy tìm Mộ Dung cô nương, ngươi có thể yên sao?” Hỏi nhảm, có ý tứ gì?

Ta cười lạnh: “Nàng nếu ngay cả mấy tên bại hoại cũng không đánh lại thì không xứng làm muội muội của ta.”

“Mấy tên bại hoại thì không sợ, chỉ sợ thiên quân vạn mã, ngươi thực không lo lắng sao?” Y Lạc Lạc không phục hỏi.

“Nguyệt Quang đích thực có lo lắng, nếu ai dám động đến một đầu ngón tay của nàng, Nguyệt Quang khắc cốt ghi tâm, sau này có thù tất báo.” Nói xong, ta đi vào phòng, một tiếng đóng cửa. Ta cuối cùng nói một câu rất là lớn, nghĩ là nhất định nhiều người nghe thấy. Ngày mai lại phao một cái tin, ai động tới Mộ Dung Ý Vân thì Bách Hiểu Đường liền không bỏ qua, hẳn là rất ít người dám tái có chủ ý tới ta. Bất quá kẻ tham võ công nhà Mộ Dung nhiều lắm a... Về sau sẽ khó tìm được ngày thái bình.

Ta nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, mắt muốn nhắm lại, tất cả đều là bóng dáng của đại khối băng, hoặc lại là bệnh thần kinh. Nghĩ đại khối băng là bình thường, nhưng là còn có bệnh thần kinh? Chẳng lẽ ở cùng hắn lâu, bệnh thần kinh lây ta bệnh yêu? Thật sự không dám nhắm mắt, nhắm lại liền thấy hai kẻ đó. Rõ ràng biết bọn hắn đều không thể, cố tình không chế lại càng khổ sở, đúng là càng muốn quên thì lại càng nhớ.

“Ân...” Ta ngồi trên giường, dùng sức chải tóc: “Không nghĩ thì không cần nghĩ, không cần nghĩ.” Đã là đêm khuya, không ngủ được, mai làm sao đi, phiền toái a.

“Đại khối băng, ngươi hỗn đản, ta gọi ngươi sao ngươi không bước ra? Ngươi có hay không vẫn đi theo ta a, tức chết ta.”

Ngắm lại tiếp tục mắng: “Bệnh thần kinh, nguoi thực sự là kẻ điên, vì sao muốn trêu chọc ta? Vì sao phải có ý tứ với ta? Biến ta hiện tại tâm thần không yên, đi tìm chết, thống khổ tìm chết.”

Lại lần ở trên giường, trước mắt vẫn là hai cái bóng đáng. Vừa đứng lên, chợt nghe cửa sổ có thanh âm, ông trời, có trộm a? Dám ở địa bàn của ta giường oai, có phải không muốn sống?

Ta nhắm mắt vờ ngủ, Phượng Vũ vẫn cầm trong tay, xem hán có thể làm gì. Ta vênh tai nghe thanh, chính là một chút âm thanh cũng không nghe thấy, vô công thật cao. Hồi lâu động tĩnh vẫn không thấy, ta đang định mở mắt, chợt cảm giác có người đang sờ mặt ta. Ngón tay lạnh lẽo, nhẹ nhàng xẹt qua. Lòng ta run lên, dâm tặc? Hay là đại khối băng? Nghĩ muốn mở to mắt, lại không có dũng khí để mở, nụ hôn nhẹ nhàng dừng ở trên mặt ta. Ta không tự chủ, hai tay ôm chặt cổ hán: “Đừng rời xa ta.”

Kì thật, ta không biết ai, nhưng cảm giác của ta nói rằng đây là đại khối băng. Vốn không nghĩ kinh động hán, nhưng lại nhìn không được, muốn lưu trữ hán. Cảm giác hán toàn thân cứng đờ, hôn cũng dừng lại. Hai tay ta nhẹ buông lỏng, miệng lầm bầm: “Đại khối băng, nguoi đừng đi.” Cuối cùng vẫn là dứt khoát, không thấy mặt vẫn tốt. Ta cố ý nói như đang mơ, hi vọng có thể lừa hán. Hán nhẹ giọng: “Được, ta không đi.” Lòng ta không hiểu sao lại vui vẻ, quả nhiên là đại khối băng, cảm giác của ta không sai, hán đến như thế nào? Muốn mở mắt nhìn hán, nói cho hán ta rất nhớ hán, nhưng là không có dũng khí.

“Vân nhi... ta thích nàng.” Rõ ràng là một câu nói bình thường, nhưng làm cho tâm ta muốn phiêu nhiên. Không khống chế được chính mình, thần tình vui sướng, buộc miệng nói: “Ta cũng thế.”

Vừa nói xong, da mặt lập tức đỏ như con tôm luộc. Nghĩ muốn chui xuống đất a, da mặt ta vốn đã sớm luyện thành kim cương bất hoại có thể so với trường thành, cư nhiên hôm nay đỏ mặt, thực sự siêu cấp xấu hổ a. Ánh trăng mờ lung, đại khối băng ngồi ở trước giường, ta cả người đều bị hán ôm lấy. Hán nhìn ta, trên mặt tựa hồ còn có mỉm cười. Nam nhân này cười tuyệt đối cực đẹp, so với bệnh thần kinh nhìn tốt hơn gấp trăm lần. Cực phẩm mỹ nam như thế, kì thật rất muốn đem hán ăn luôn. Chỉ sợ hiện đại không có nam nhân nào yêu ta được như hán, hay là, trước hết đem hán ăn. Còn về hiện đại tính sau.

Ý nghĩ xấu xa, đến ta cũng phải khinh bỉ chính ý tưởng của mình, lại làm một việc xấu xa, trực tiếp đem đầu tiến vào lòng ngực hán, găt gao ôm hán, ôm thật thoải mái. Ta hoài nghi chính mình đang mơ, nếu là mơ ta nguyện không có tỉnh lại, lầm bầm nói: “Mơ tốt lắm, mơ có thể yêu nguoi.” Ta nghĩ chính mình có thể quên hán, lại gặp hán ta mới phát hiện, quên là không quên được.

“Không phải mộng, cho dù không ở trong mộng, nàng cũng có thể yêu ta.” Đại khối băng đem ta ôm chặt lấy.

“Không thể, ta không thuộc về nơi này, một ngày nào đó ta phải rời đi.”

Ta cười vài tiếng: “Ta vừa rồi nghĩ, trước tiên ăn nguoi.”

“Có ý tứ gì?” Hán không rõ ràng?

Ta hồng mặt nói: “Chính là... chúng ta gao nấu thành com.”

“Nàng muốn sao?” Cho dù là đại khối băng, cũng bởi vì ý tưởng lớn mật của ta mà giật mình. Ta thành thật gật đầu: “Rất muốn ăn nguoi, ta không muốn cấp tiện nghi cho nữ nhân khác.” Nếu hán ôm nữ nhân khác như vậy, ta nghĩ ta sẽ phát điên.

“Không có nữ nhân khác.” Hán ái muội cười nói: “Tuy nhiên... ta cũng nghĩ muốn. Bất quá càng muốn lưu lại đến đêm tân hôn.” Còn làm bộ chính nhân quân tử? Đúng rồi, trong son động, không phải hán hiểu lầm sao? Đại khối băng mỉm cười nhìn ta. “Nàng muốn thế nào?” Hán đã lần thứ bao nhiêu mỉm cười với ta, ta thực không phải may mắn bình thường. Ta hung hăng nói: “Ta nghĩ quyền rũ nguoi.” Da mặt ta đủ dày, cư nhiên có thể nói lời thẹn thùng như vậy. Vừa dứt lời, hán đã chiếm giữ môi ta, bá đạo công chiếm. Hô hấp của ta rối loạn, thân mình mơ hồ run lên. Hay tay không tự chủ ôm chặt hán, trong miệng phát ra tiếng rên rĩ. Rõ ràng biết nguy hiểm, lại không thể cự tuyệt. Ta cảm giác bản thân không có sức lực, nếu hán không ôm ta, ta liền ngã ngay trên giường. Đại khối băng đột nhiên đẩy mạnh ra.

“Đủ rồi.”

Hán tựa như xúc động a. “Ta đã xâm phạm nàng một lần, không muốn có thêm lần thứ hai.” Mặt đỏ sắc cũng thực nhanh. Ta bất mãn nói: “Nếu có lần đầu tiên, sao còn sợ lần thứ hai.”

“Vô luận thế nào, nàng cũng là Mộ Dung gia nhị tiểu thư, ta thích nàng, không muốn tổn hại thanh danh của nàng.” Thanh danh của ta vốn đã giống như giấy vụn rơi xuống nước rồi.

“Liên bởi vì ta là Mộ Dung gia nhị tiểu thư, cho nên vài kẻ nhảm chán muốn ngăn cản chuyện của chúng ta? Ta nghĩ, trực tiếp phải...” Nghĩ sinh đứa nhỏ xem thế nào, nhưng là nghĩ lại, ta lại không phải là Mộ Dung gia nhị tiểu thư, là mạo nhận, nghĩ cái gì đâu không. Nếu thực sự sinh đứa nhỏ, ta trở về hiện đại thì thế nào? Ta quần bách nói: “Tùy tiện, dù sao chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ.”

“Vân nhi, ta chỉ có nàng, nhưng là không phải hiện tại.” Hừ, cải trang Liễu Hạ Huệ.

“Khi nào thì được?” Ta không có thời gian a, ta tùy thời có thể về hiện đại, làm sao có thời gian chờ hán?

“Mười ngày, ta trước mặt toàn thiên hạ chính thức cướp nàng trên «Hành lộ nam», cưới nàng làm thê tử.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Giang Tử Ngang lại thích Mộ Dung Ý Vân

Giang Tử Ngang lại thích Mộ Dung Ý Vân

“Không được, mười ngày sau ta còn kế nhiệm chức đường chủ Bách Hiểu Đường, Mộ Dung Ý Vân không thể xuất hiện, hơn nữa kẻ thù của ngươi nhiều như vậy, không nên mạo hiểm.”

“Yên tâm, không ai có thể dẫm thương ta.” Gạt người, người trước mắt ta hai lần trọng thương gần chết!

“Ngươi đến từ khi nào? Hay vẫn đi theo sau ta?” Ta hồ thẹn cúi đầu, có thể thấy ta cùng bệnh thần kinh hay không? Hắn thần nhiên nói: “Không có, vừa mới thấy ngươi sáng nay.”

“Nga.” Ta trả lời, lòng vừa nhẹ nhõm nhưng cũng có đôi chút thất vọng.

“Tiểu nha đầu, nàng cư nhiên giả vờ ngủ, ngay cả ta cũng bị lừa.” Ngừ khí thập phần ôn nhu, chỉ sợ chính bản thân hắn nghe cũng phải kinh ngạc. Cùng bệnh thần kinh cãi nhau đã thành thói quen, ảz, cũng là ở cùng bệnh thần kinh vẫn tiêu dao tự tại, muốn giận liền giận, muốn mắng thì mắng. Từ từ... ta nghĩ bệnh thần kinh làm gì? Bị lây bệnh điên?

“Ta cũng không biết, đầu óc đều là ngươi, ngủ không được.” Ta thành thật nói ra ý nghĩ của mình, kì thật còn có bệnh thần kinh, nhưng là không dám nói.

Hắn tựa hồ vui vẻ: “Ta cũng rất nhớ nàng.”

“Rõ ràng nói qua không muốn thấy ngươi, nhưng trong lòng lại không bỏ được.”

“Vân Nhi, ta muốn cưới nàng.”

Ta ngưng thần nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ngươi sẽ có một nữ tử khác tốt hơn ta, ta không xứng.”

“Vân nhi...”

“Ta không xứng.” Ta khinh miệt đậm cười, đại khối băng lại ôm ta: “Vân nhi, ta phải đi rồi, mười ngày sau, ta tìm ngươi ở Bách Hiểu Đường.”

“Vẫn là không nên gặp đi.” Ta nhẹ nhàng thở dài: “Đáp ứng ta, đừng tìm ta, làm cho ta quên ngươi đi, ngươi cũng đi làm chuyện của mình, đừng vì ta mà chậm trễ.” Nam nhân này trên người có nhiều bí mật, có nhiều chuyện phải làm, không thể cùng ta nhàn rỗi.

“Chỉ cần ngươi vui vẻ, ta có thể không làm.” Chỉ để lại một câu, sớm đã không thấy bóng dáng. Ta cơ hồ cảm giác, tựa như là mơ.

“Nguyệt Quang cô nương.” Ta thực sự bất an, đại khối băng vừa đi, lại có người đến đây. Ta tiện tay đeo cái sa mỏng lên mặt, không kiên nhẫn mở cửa ra, đã thấy bệnh thần kinh ở cửa, tên này đích thực là bệnh thần kinh, đã khuya như vậy rồi, hắn còn bày ra bộ dáng xấu hổ.

“Giang trang chủ, chẳng hay đêm khuya đến thăm Nguyệt Quang có gì quan trọng?” Giọng ta lạnh như băng.

Bệnh thần kinh tinh chỉnh tư thái nửa ngày mới nói: “Xin hỏi Nguyệt Quang cô nương, Ý Vân cô nương có thể đi đâu?” Dứt, lại hỏi tin tức của ta?

“Không biết.”

“Không dối gạt Nguyệt Quang cô nương mấy ngày này, ta cùng Ý Vân ở chung, thẳng tới sáng nay vì chút hiểu lầm mà tách ra. Hiện giờ trên giang hồ có nhiều người muốn bắt nàng, tại hạ không yên lòng, cho nên...”

“Cho nên sao? Trang chủ cuối cùng muốn cái gì? Không có việc quan trọng thỉnh rời đi.”

Hắn tựa như dùng dùng khí thật lớn, hít một hơi, nói: “Lòng ta hoài niệm Ý Vân, cho nên không ngủ được... Nguyệt Quang cô nương nếu biết Ý Vân đang ở đâu, nói cho tại hạ, Giang mỗ cảm kích vô cùng.”

Miệng ta há hốc, muốn nhét vừa quả dưa hấu, nếu không phải có sa che mặt, ta sớm bị hắn phát giác luống cuống, ta dùng sức nuốt nước bọt, dùng tay véo đùi một chút, xác định không có mơ đi.

“Ngươi thích nàng?” Ta cố gắng bảo trì bình tĩnh.

Bệnh thần kinh suy tư một hồi, quần bách nói: “Đúng.”

Ta thiếu chút nữa ngã ngửa ra, nếu không phải tay đang bám vào cánh cửa, có thể lập tức ngã ngồi xuống đất.

“Nàng cùng Mục Hàn lưỡng tình tương duyệt, người biết không? Càng hưởng chi, người từng hưu nàng?”

“Không, ta cảm giác, Ý Vân cũng không thích Mục Hàn, có lẽ ta có thể dùng nhiệt tình cảm động nàng. Tuy ta trước hưu nàng, nhưng ta thề, sau này sẽ đối tốt với nàng.” Điền thực nặng?

“Nói với ta, hữu dụng không?” Ta tà ác liếc nhìn hắn, một bộ không để ý.

“Người là tỷ tỷ của Ý Vân, người nói hắn nàng sẽ nghe, tiếp tục cùng Mục Hàn ở một chỗ, nàng chỉ thân bại danh liệt, ta sẽ đối tốt với nàng.” Ta liền thích đại khối băng, người làm thế nào?

“Người không nghe giang hồ nói gì? Ý Vân dung tục, mắt có tật, tính tình điêu ngoa, nữ tử như vậy xứng với người không?”

“Nàng căn bản không phải nữ tử như vậy, nàng giả trang.” Ta đương nhiên biết, chính là người ép ta đến mức đó. Ta cười lạnh. “Mộ Dung Ý Vân tuy không phải kỳ nữ, nhưng cũng biết liêm sỉ, nàng đã bị người hưu, làm sao có thể lại giả cho người? Giang hồ sẽ nói thế nào?”

“Tại hạ cam đoan, ở trước võ lâm đồng đạo nói một phen công bằng, thậm chí đến Mộ Dung gia bồi tội.” Ta nghe, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ta chợt thay đổi giọng điệu, có vài phần ai oán nói: “Nàng với người cùng một chỗ? Vậy ta đâu? Ý Vân không phải nói... người là kẻ hoa tâm, ta không yên tâm giao nàng cho người.”

Rất khó, vấn đề này rất khó, bệnh thần kinh cư nhiên đỏ mặt, tuy nhiên vẫn nói: “Nguyệt Quang cô nương, người là một nữ tử kiệt xuất hơn đời, cho nên ta từng động tâm với người, bất quá sau này gặp lại, ta phát hiện lòng ta chỉ có Ý Vân. Đối với người, hoàn toàn là tôn trọng.”

Ta giả bộ sinh khí nói: “Tốt nhất hiểu rõ, người bên người còn có Ý cô nương, nam nhân như người, ta thực lo lắng muội muội theo người chịu khổ.”

“Nguyệt Quang cô nương, người hiểu lầm, Ý Lạc Lạc đối với ta chỉ như huynh muội, chân chính thích là Ý Vân.” Đủ thẳng thắn a. Ta châm chọc cười: “Được a, người hôm trước thích một người, hôm nay thích một người, ai đảm bảo ngày mai người lại không thích người khác.”

“Tại hạ cam đoan, từ nay về sau, chỉ có Ý Vân cô nương trong lòng.”

Chết ta, hắn nói vậy càng làm khó ta. Ta cố gắng nói: “Nữ tử như nàng, có đáng để đại trang chủ hao tâm tổn tứ không?”

“Đáng, người trong giang hồ đều không hiểu vì sao Mục Hàn thích nàng, hiện tại ta đã hiểu, nàng văn võ song toàn, thông minh lanh lợi, đậm bạc danh lợi, hảo tình trọng nghĩa, không câu nệ tiểu tiết, cùng nàng một ở chỗ, ta hoàn toàn không phải che giấu bản chất, không phải giấu diếm nội tâm. Trước mắt nàng ta không phải Giang trang chủ cao cao tại thượng, ta chính là bệnh thần kinh.” Kì thật bệnh thần kinh nhân phẩm không tồi, cùng Hàn giống nhau, đem tâm của mình đóng băng, thực cô đơn. Ta thực may mắn đi vào nội tâm của hắn, chính là bọn hắn yêu ta, ta đều không thể nhận.

“Chậm, từ lúc người hưu nàng, hai người các người đã không thể ở cùng nhau.” Những lời này là ta nói thật.

“Không muộn, ta dùng cả đời đền bù cho nàng.” Nói như vậy làm gì? Please, đừng náo loạn tâm ta.

“Dùng cả đời yêu nàng không phải chỉ có người, thỉnh, mời về cho.”

“Nguyệt Quang cô nương...”

“Thỉnh.” Ta lời nói như băng, nhất quyết đuổi hắn về.

Bệnh thần kinh, người trước kia hưu ta, có nghĩ đến ngày này không? Ta tình nguyện để mỗi ngày nghe người chửi mắng, còn hơn là nghe nói thích ta. Một đại khối băng đã đủ phiền, người đừng đến những tay được không? Ở hiện đại, ai nói thích ta ta liền cho hắn ăn đá. Chính là hai người này thích ta, ta âm thầm cảm thấy cao hứng, rồi lại rơi vào buồn rầu vô hạn. Thực sự là báo ứng, ta từng nói nữ nhân khổ vì tình chính là ngu ngốc, hiện giờ chính ta không thoát khỏi.

Ta cầm Phượng Vũ trong tay, ngắm nghía một hồi, Long Ngâm rốt cuộc ở đâu? Trước mắt vẫn là không thể nghĩ chuyện khác, trước tiên tìm ra Long Ngâm, sau đó về hiện đại, về hiện đại liền đem hai bọn hắn quên đi.

Ngày thứ hai, tẩy rửa một chút, ta mở cửa phát hiện Ý Lạc Lạc tức giận hướng ta mà lờm. Ta không để ý, đi ra ngoài, tính toán ăn chút điểm tâm.

“Người đứng lại.” Thấy ta không để ý tới nàng, nàng rốt cuộc không nhẫn nại được.

Nàng kêu, ta cũng dừng lại, không quay đầu hỏi: “Y đại tiểu thư, có việc gì?”

Nàng đi đến trước mặt ta, trừng mắt một cái: “Hôm qua, ban đêm Giang đại ca có phải đến tìm người hay không?” Thì ra là vì việc này.

“Đúng vậy.” Cần gì phải không thừa nhận, lại không phải sự tình bí mật gì. Ngay cả ta nghĩ muốn ăn đại khối băng cũng dám nói, huống chi việc nhỏ này.

“Người nói, các người cô nam quả nữ rồi cuộc làm gì?” Ta còn tưởng đại tiểu thư có chút thông minh, không nghĩ vẫn là ngu ngốc. Ta cùng đại khối băng thường xuyên cùng ngủ, cùng ôm, vẫn là trong sạch.

Ta cười lạnh: “Y Lạc Lạc cô nương, chúng ta trong khi đó không có làm gì, tin hay không tùy người. Bệnh thần kinh coi như là nam nhân tốt, giang hồ không ít nữ tử hâm mộ hẳn, người có thể phòng hết sao? Dạy người một chiêu, chân chính thích một nam nhân, không phải là sở hữu hẳn, mà phải bắt lấy tâm hẳn. Làm cho hẳn trong lòng chỉ có người, căn bản không nghĩ được đến nữ nhân khác. Nếu là không thể bắt tâm của hẳn, người phòng được ta cũng không phòng được người khác, thậm chí càng nhiều người.” Kì thật ta cũng là không hiểu, nhưng cứ y nguyên tiểu thuyết bê ra. Y Lạc Lạc quả nhiên bị ta nói đến thần hồn điên đảo.

“Nguyệt Quang cô nương, mạo phạm” Nhanh như vậy liền hiểu, xem như nàng thông minh.

Ta âm thầm cười: “Y cô nương, người mỹ mạo như hoa, Giang trang chủ thiếu niên anh tài, kì thật các người xứng đôi. Hẳn đối với Nguyệt Quang chỉ là nhất thời xúc động, dù sao Nguyệt Quang không phải nữ tử phạm tục, hẳn là thấy mới lạ mà hiểu kì. Nếu Y cô nương thực sự thích hẳn, chỉ cần có cố gắng, nhất định có thể đi vào trong lòng hẳn. Giang trang chủ trẻ tuổi có thể có thành tựu như vậy nhất định là nhân tài. Nhưng hẳn có ngày hôm nay nhất định trả giá rất nhiều. Thứ ta nói thẳng, Y cô nương cái gì cũng tốt, chỉ có tính cách kiêu căng gây khó. Cho nên trong mắt hẳn, chỉ là một tiểu muội, nếu muốn chiếm được tâm hẳn, đầu tiên phải hiểu được hẳn. Lấy tính tình người hiện tại thực không hợp cùng hẳn ở một chỗ.” Kì thật, có Y Lạc Lạc ở đây, hay là làm cho bệnh thần kinh yêu nàng, cho hẳn quên ta đi, nhất tiễn song điêu, đem Y Lạc Lạc gả cho hẳn là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử

“Nguyệt Quang tiên tử.” Y Lạc Lạc hô lên, ngừng đầu: “Không hổ danh là đường chủ tương lai của Bách Hiểu Đường, Lạc Lạc bội phục.” Người không bội phục mới là lạ.

“Y đại tiểu thư quá khen, Nguyệt Quang chẳng qua tùy tiện nói, không cần phải để trong lòng.”

Y Lạc Lạc tựa như thẹn nói: “Ta vốn đối với người không tốt, tâm tồn khúc mắc, nhưng hôm nay nghe người nói, cảm thấy thực sự thông suốt nhiều lắm, mà sao người không cười, ánh mắt người như kết băng, nhìn rất đáng sợ.” Nàng quả nhiên vẫn là nữ tử ngây thơ đi.

“Trên đời này, có cái gì đáng để ta cười.” Ta vẫn cứ nhiên lạnh lùng.

Y Lạc Lạc than thở nói, “Ta nghe nói... người là Trung Quốc đệ nhất mỹ nữ, hẳn là rất xinh đẹp, vì sao không cười?” Ta thiếu chút phun com, may là chưa có ăn cái gì, khi đó ta tùy tiện khoe khoang, hiện lại để nàng nói ra?

“Mỹ nữ đệ nhất? Thiên hạ đệ nhất? Chỉ là hư danh. Nhân sinh ảo mộng, chẳng qua được mấy mươi năm, sao phải vì cái hư danh này mà mang mệt vào người.” Ta một bộ tiêu sái nói, kì thực vẫn thích nổi danh, nhưng là làm bộ.

Y Lạc Lạc nghe vậy thờ dài một tiếng: “Aiz, chẳng trách Giang đại ca thích người, người quả thực là nữ tử cực kỳ xuất chúng. Tuy chúng ta vừa nhận thức, chính ta cũng cảm thấy thích người.” Thiết, đã sớm biết, còn là đánh nhau sút đầu nể trán.

“Nếu luận không giống người thường, Ý Văn muội chính là đệ nhất kì nữ.” Ta đem chính mình khinh bỉ một phen, nào có ai tự tán dương mình như vậy?

“Phải không?” Giọng nói đều là khinh thường, ta sớm đoán trước. “Nàng cả ngày đều là ăn mặc lòe loẹt, trang điểm dày đặc.” Y Lạc Lạc một bộ coi thường.

“Có lẽ, chính bởi vì rất xinh đẹp, mới không dám cho người xem.” Ta lại khinh bỉ chính mình, ta là dạng gì chính mình hiểu rõ, vì sao nói xinh đẹp, aiz...

Y Lạc Lạc nghe thế vẫn còn nghi hoặc, ta sớm thoát khỏi đeo bám, tìm một chỗ ngồi xuống, tiểu nhị đem cho ta ít điểm tâm, ta vừa ăn vừa cẩn thận nghe chuyện xung quanh, cần biết gần nhất có việc gì.

“Các vị, việc lớn rồi.” Ta vừa ngồi xuống, một trung niên nam tử vội vã chạy vào, chường quảy lập tức nói: “Việc gì? Sao người kích động vậy?”

Nam tử kia nói: “Đường chủ của chúng ta đã bại Tây Bắc song hồ, vì vô lâm trừ hại, nhưng nàng lập lời thề một ngày chỉ giết một người, nên chưa giết Tôn Hồ, mới giết Tôn Báo.” Là tin tức của ta, tai ta lập tức động dậy.

“Phóng viên này, người nói rõ ràng.”

Đồng chí phóng viên về mặt hưng phấn, lấy cốc trà uống cái ực rồi nói: “Ta mới từ tổng đường nhận được tin. Tôn Hồ chính là tự thân đến tổng đường bồi tội, nghe nói, hẳn tìm Nguyệt Quang tiên tử. Nửa tháng trước, huynh đệ hẳn tìm Giang đại hiệp báo thù, Nguyệt Quang tiên tử vừa hay ở đó, Giang đại hiệp chịu trọng thương, đường chủ tương lai Nguyệt Quang tiên tử liền giết đệ đệ Tôn Báo. Nghe nói, võ công Nguyệt Quang tiên tử xuất thần nhập hóa, kiếm pháp nhanh như quỷ mị, ra tay tàn nhẫn. Luận kiếm pháp đương kim vô lâm không ai có thể so sánh với nàng. Bản đường muốn đem Nguyệt

Quang tiên tử nhập danh anh hùng phổ, bài danh đệ ngũ, ngang hàng cùng Giang trang chủ, cùng tặng ngoại hiệu: Vô Tình Kiếm.”

Nghe hết câu, trà trong miệng thiếu chút nữa phun ra. Ta ngang danh bệnh thần kinh? Còn có Vô Tình Kiếm? Có làm hay không?

“Hào, Nguyệt Quang tiên tử quả nhiên là nữ trung hào kiệt, Bách Hiểu Đường sau này phát dương quang đại.” Một lão huynh vui sướng vỗ tay.

“Phóng viên, Nguyệt Quang tiên tử là sư tỷ của Bách Hiểu Sinh, tuổi không nhỏ đi? Trên giang hồ không ai biết nàng dung mạo ra sao? Thực ra bao nhiêu tuổi? Ngươi biết không?” Lại có người đem ta thành lão thái thái.

“Đúng, nàng rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Xinh đẹp không?”

Ta nhìn không được, hô một câu: “Vô Tình Kiếm? Còn có lão thái thái, có làm hay không?”

Bên cạnh có người nghe thấy lời ta nói: “Cô nương, Nguyệt Quang tiên tử võ công thế nào, Vô Tình Kiếm ba chữ là đủ để nói, về tuổi, khó nói, chưa ai gặp qua. Nếu là sư tỷ Bách Hiểu Sinh, lại có võ công cao vậy, chỉ e... tuổi tác đã cao.” Ngươi mới tuổi tác cao.

“Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử năm nay hai mươi ba.” Nhìn không được, ta cuối cùng hô to một câu, tất cả mọi người lập tức tỉnh xuống, ánh mắt nhất tề nhìn ta như nhìn quái vật? Phóng viên nọ đi đến cạnh ta, cung kính nói: “Vị nữ hiệp này, ta là tổ trưởng tổ phóng viên của Bách Hiểu Đường, có thể phỏng vấn ngươi chút không?”

Ta cấp cho hắn một cái nhìn xem thường: “Là cấp bậc gì?”

Hắn âm thầm cười: “Bách Hiểu Đường chia Thiên, Địa, Huyền, Hoàng bốn tổ, ta là thủ tịch phóng viên của tổ Thiên Lục Tây Lâm.” Tổ Thiên, lại còn thủ tịch, lợi hại. Ta lại liếc mắt hắn một cái: “Thủ tịch phóng viên, vậy mà không biết ta là ai?”

Ta cười nói: “Vô Tình Kiếm, Nguyệt Quang tiên tử.” Lần đầu tiên xưng danh, thực không thuận miệng, ngoại hiệu này thực khó nói a.

Tất cả mọi người lập tức đưa mắt nhìn nhau, Lục Tây Lâm miệng mở như hoa loa kèn, không nghĩ đến bản thân ngồi nói nửa ngày với người trước mặt lại chính là đường chủ tương lai.

“Ngươi chính là Nguyệt Quang tiên tử?” Lục Tây Lâm hỏi lại. Ta xuất ra khối ngọc bài cho hắn. “Ngươi cứ cho không nhận ra ta, ngọc bài này ngươi nhận ra đi?”

Lục Tây Lâm vừa thấy bài tử, nói: “Biết, nhưng là thuộc hạ không nghĩ đến tiên tử lại ở nơi đây.”

Chưông quây đường nhiên xuất hiện nói: “Lục Phóng viên, ta vừa rồi muốn nói cho ngươi, chính là ngươi rất kích động, ta không có cơ hội.”

Lục Tây Lâm ánh mắt sáng ngời nói: “Nguyệt Quang tiên tử, ta có thể phỏng vấn ngươi không?” Còn phỏng vấn?

“Muốn hỏi gì?”

“Xin hỏi tiên tử, Bách Hiểu Đường chủ cùng người là cùng học sư phụ nào? Môn phái gì? Tuổi của người còn trẻ vì sao đường chủ vẫn là sư đệ? Tiên tử vì sao cùng Giang Từ Ngang đại hiệp gặp nhau? Người giết Tôn Báo là dùng võ công gì? Theo Tôn Hồ nói kiếm của tiên tử cực kỳ sắc bén, chẳng hay là tên gì, có thể cho ta xem qua?...” Trời ơi, thật dài dòng. Ta phiền muốn chết, nhưng là nhiều người cũng hướng chú ý lại đây.

“Ngươi thực sự là Nguyệt Quang tiên tử? Thu đồ đệ không?”

“Tiên tử, có thể cho chúng ta họa lại phương dung?”

“Xin hỏi tiên tử cùng Giang Trang chủ là quan hệ gì?”

“Vì sao tiên tử lại cùng Mộ Dung nhị tiểu thư kết nghĩa tỷ muội?”

.....

Ta một lúc đã bị hỏi cả trăm vấn đề, tất cả đều nhốn nháo hẳn lên, ta bị vây ở giữa, thực sự hiểu được cảm giác của siêu sao Hollywood.

Nhưng có những vấn đề sớm muộn phải giải quyết, ta đè nén cơn giận, kiên nhẫn nói: “Sư phụ ta kêu Vô Từ Nhân, là người Trung Hoa dân quốc, đó là một quốc gia lớn, các ngươi không biết. Nguyệt Quang ta mới sinh liền bái phỏng sư phụ, sư đệ trung niên mới nhập môn, vừa hay chậm so với ta một ngày.” Ta đứng lên, dùng tay tháo sa trên mặt, lạnh lùng nói: “Đây là thực dung của ta.” Ta không cần để bọn hắn nghĩ ta già, cho xem một cái đi. Ta vừa rồi xem qua không thấy Cổ Mộng Tinh ở đây, không cần phải kiêng dè. Về phần vấn đề khác, không nghĩ muốn trả lời.

“Đẹp quá a.” Một nam mê gái nói. Kỳ thực cũng như vậy, chính là không thấy rõ ràng, cảm thấy thần bí và độc đáo.

“Tứ đại mỹ nữ hẳn là sau này phải kêu ngũ đại mỹ nữ, ta xem Mộ Dung Nhược Nhan cũng bắt quá chỉ đến như thế.” Ta cùng mỹ nữ tỷ tỷ thực không thể so sánh!

“Không nghĩ tới ở đây ta lại có diễm phúc gặp Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử.” Ta không phải động vật quý hiếm a. Lục Tây Lâm cầm bút ghi ghi

chép chép, cười mỉa nói: “Đầu đề a.”

Ta bắt đầu đi lác đầu, những người này điên, điên rất nặng. Thừa dịp bọn hán bàn luận, ta nhanh chân trốn lên lầu, chuẩn bị về phòng, lấy chút đồ vật chạy trốn. Vừa nhắc chân, bệnh thần kinh, Y Lạc Lạc, Cổ Mộng Tinh ba người đang từ cầu thang đi xuống.

Lục Tây Lâm ánh mắt như cú vọ hô: “Giang đại hiệp, Y cô nương, còn có Cổ môn chủ?” Chạy nhanh tới nói: “Giang Trang chủ, Y Lạc Lạc, Cổ Mộng Tinh, ba vị hảo. Ta là Bách Hiếu Đường thủ tịch phóng viên tổ Thiên — Lục Tây Lâm, muốn phỏng vấn ba vị chút.”

“Lục phóng viên muốn hỏi cái gì?” Y Lạc Lạc nói.

Lục Tây Lâm nhanh chóng ngăn bệnh thần kinh lại nói: “Giang đại hiệp, nghe nói người bị Tây bắc song hồ đánh thương, là Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử, cũng chính là Bách Hiếu Đường đường chủ tương lai cứu người, có phải thực sự không? Xin hỏi quan hệ của hai người? Vì sao gặp nhau?” Phóng viên chính là phóng viên, tốc độ hỏi thực không phải bình thường.

Bệnh thần kinh nhìn ta liếc mắt một cái nói: “Vị cô nương kia chính là Nguyệt Quang tiên tử, vì sao không hỏi nàng?”

“Đường chủ chúng ta đổi việc này tỏ vẻ trầm mặc, người có cái gì cứ nói?” Lục Tây Lâm tùy thời chuẩn bị giấy bút.

“Vô Tình Kiếm?” Bệnh thần kinh nhú mày.

“Đúng thế, Giang đại hiệp, theo Tôn Hồ nói, Nguyệt Quang tiên tử võ công xuất thần nhập hóa, kiếm pháp cực nhanh, ra tay tàn nhẫn không lưu tình. Luận kiếm pháp, đương kim võ lâm không ai có thể so được với nàng. Bản đường muốn đem Nguyệt Quang tiên tử liệt danh anh hùng phổ, cùng với người Giang đại hiệp ngang danh đệ ngũ. Cùng tặng ngoại hiệu Vô Tình Kiếm.”

Bệnh thần kinh ánh mắt hướng ta, nói: “Nguyệt Quang cô nương, người nói thế nào?” Cuối cùng phải nói thế nào? Nếu ta thừa nhận Tôn Báo là ta giết, không phải tiết lộ thân phận, nếu không thừa nhận, Lục Tây Lâm sẽ như thế nào, hướng chỉ những người xung quanh sẽ thế nào?

Ta cười: “Người nói sao?” Ta là đem việc khó để cho hán.

Bệnh thần kinh lạnh lùng nói: “Không nghĩ, Nguyệt Quang cô nương lại phải mạo danh người.”

“Lời này là sao?” Lục Tây Lâm chạy nhanh hỏi.

Bệnh thần kinh liếc ta rồi lại nói: “Trước ta là bị Tây bắc song hồ đánh thương, cũng có người cứu ta, bất quá, nữ tử cứu ta là...” Hán không tiếp tục nói, quan sát biểu tình của ta.

“Là ai?” Lục Tây Lâm dừng bút hỏi.

“Ai a?” Mọi người cũng xúm vô hỏi.

Ta không dám tưởng kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, trước tiên muốn trốn, nhẹ nhàng đi lên lầu, mắt không thấy, lòng không phiền.

“Vân nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chân diện mục

“Ân.” Theo bản năng ta trả lời một tiếng, đối diện ánh mắt đáng sợ của bệnh thần kinh. Đầu ta chợt run đôi chút, miệng nghẹn không nói ra lời. Hán kêu ta Vân nhi? Hơn nữa ta trả lời? Trời ơi, hán biết rõ thân phận của ta.

Bệnh thần kinh không hiểu tại sao lại gọi ta Vân nhi, cư nhiên ta lại theo bản năng đáp ứng, lần này xong rồi, thân phận bại lộ.

“Nguyệt Quang tiên tử.” Hán nhìn ta nói.

Lục Tây Lâm tiếp tục nói: “Thì ra vẫn là Nguyệt Quang tiên tử a, người cùng tiên tử là quan hệ gì? Vì sao kêu nàng Vân nhi?”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn Lục Tây Lâm, nhanh chóng bước lên lầu, bệnh thần kinh đuổi theo: “Nguyệt Quang ...”

Ta tiến vào trong phòng, đem cửa đóng cái xăm, thiếu chút nữa đem cửa đánh vỡ. Ta nguy trang lâu vậy, cư nhiên bí mật bị tiết lộ? Hán sao lại biết?

“Ý Vân, mở cửa.” Bệnh thần kinh lo lắng gõ cửa.

Ta cảm ly trà, ném vào cửa. “Bệnh thần kinh, ngươi đừng đến phiền ta, để lão nương có chút bình yên.” Không mắng hấn thực không chịu nổi.

Bệnh thần kinh nói: “Ý Vân, mở cửa ra.”

Ta lạnh lùng nói: “Nơi này chỉ có Nguyệt Quang tiên tử, không có Ý Vân. Từ ngày ngươi hưu nàng, Ý Vân cũng đã chết.”

“Nguyệt Quang, mở cửa, nghe ta nói.” Hấn tiếp tục gõ cửa, ta cười lạnh: “Ngươi nghĩ muốn nói gì? Chúng ta trong lúc đó còn có cái gì để nói?”

“Nguyệt Quang, nàng bảo ta phải làm thế nào, nàng mới tha thứ cho ta?”

“Ngươi cút a, ta không muốn thấy ngươi.”

“Nguyệt Quang, trước kia là ta không tốt, ta hi vọng dùng cả đời bù đắp cho nàng.”

“Ta Mộ Dung Ý Vân tuy không phải kỳ nữ, cũng có tôn nghiêm. Không phải ngươi từng hưu ta ư? Ta hôm nay thân bại danh liệt đều nhờ Giang đại trang chủ ban tặng, ngươi bảo ta làm sao tha thứ cho ngươi? Mộ Dung Ý Vân ta dung tục, mắt có tật, tính tình điều ngoa. Nữ tử như vậy ngươi hưu là đúng rồi, thỉnh tìm hiền thê khác đi.” Đứng đến phiền ta.

“Nguyệt Quang, ta thực xin lỗi nàng, ta sẽ dùng cả đời đền bù.”

“Bệnh thần kinh, ta không phải ngọc tử, tin tưởng ngươi được không? Ngươi chán cho ta một đao, ta cứu ngươi một mạng, chúng ta huê nhau. Ngươi dùng cả đời đền bù ta? Thực xin lỗi, không cần, có Hấn yêu ta cả đời cũng đủ rồi, hấn bắt kẻ mọi thứ yêu ta. Ngươi thì sao? Ngươi khi nào dùng thiệt tình đối xử với ta? Ngươi một chút yêu Vân, một chút yêu Nguyệt Quang, tuy là đều cùng một người. Nhưng ta thấy ngươi thực không chung tình, là đa tình, nam nhân như vậy ta không thể tin tưởng. Mời ngươi rời khỏi, ta không muốn nói chuyện với ngươi.”

“Nguyệt Quang, tha thứ cho ta.” Nói xong, cứ nhiên nghe một tiếng cộp, là hấn đập đầu xuống đất, ta có thể nhìn rõ bóng hấn qua cửa. Hấn đời này chưa có quỷ trước ai trừ bỏ cha mẹ? Cứ nhiên dùng đại lễ này đối ta.....?

Sảnh lớn...

“Giang đại hiệp rốt cuộc làm sao đắc tội Nguyệt Quang tiên tử?” Mỗ nhân kì quái hỏi.

“Không nghĩ tới, Giang trang chủ cứ nhiên quỳ rạp trước một nữ tử.”

“Đắc tội với trời còn được, vạn lần đừng đắc tội Nguyệt Quang, Giang đại hiệp chính là bài học.”

Bách Hiểu Đường thủ tịch phóng viên, Lục Tây Lâm tùy hứng viết: “Truyền thuyết, Giang Từ Ngang đại hiệp một thân ngao cốt, ngoài phụ mẫu cùng thiên địa chưa từng quỳ trước mặt ai. Chính là, ta Lục Tây Lâm chính mắt chứng kiến. Chỉ thấy Nguyệt Quang tiên tử giận dữ chạy lên lầu, Giang đại hiệp cũng đi lên, tiếp theo truyền đến tiếng vỡ của đồ sứ, đương nhiên là tiên tử đập vỡ đồ vật. Lúc sau, ở trước cửa phòng, Giang đại hiệp cứ nhiên quỳ gối, ta mơ hồ nghe thấy ‘Thỉnh tha thứ cho ta’. Hấn rốt cuộc làm cái gì đắc tội với Nguyệt Quang tiên tử? Chẳng lẽ vì một câu ‘Mạo danh người khác’ sao? Khó hiểu... bọn hấn có quan hệ gì, có thể làm cho Giang đại hiệp phải chịu khuất tất? Lục mỗ thiên ý kết luận, đắc tội với trời chứ đừng chọc tiên tử... Quan trọng hơn nữa, có thể đi theo Nguyệt Quang tiên tử, Lục mỗ cùng đệ tử Bách Hiểu Đường cảm thấy siêu cấp vinh hạnh...” Lục phóng viên lấy giấy ghi chép cẩn thận. Ai nghĩ đến, đoạn tùy bút này trở thành «Nguyệt Quang tiên tử truyện» lừng danh một thời...

Hoàng hôn, ta nhanh chóng thu thập ít thứ này nọ, chuẩn bị chạy. Nguyên nhân đơn giản, ta sợ bệnh thần kinh cùng Lục Tây Lâm đến làm phiền ta. Lục Tây Lâm có tài ăn nói, tuyệt đối không thua so với Đường Tăng giảng kinh, ta là sợ hấn. Còn có bệnh thần kinh, hiện tại biết rõ thân phận của ta, nhất định không để ta yên, quân quýt lấy ta. Mất mặt a, được người thích hấn là chuyện tốt, ta lại chạy trốn giống như đào phạm.

Thừa dịp trời tối vắng người, ta mang theo tay nải, nhẹ nhàng đóng cửa... có ý tìm chương quỳ hỏi thăm, từ nơi đây tới Bách Hiểu Đường chỉ có ba ngày lộ trình. Ta nhanh chân chạy ra trấn nhỏ, một đường hướng tây, ước chừng khoảng ba giờ, đã gặp thôn nhỏ. Ta còn tưởng phải ăn ngũ hoang dã, có cái thôn thật tốt. Tuy nhiên thôn không có khách điểm, tìm một cái miếu hoang hoặc nhà hoang ở tạm đi, không phải tiểu thuyết võ hiệp đều là như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thiên hạ đệ nhất đao — Sài Nham

Đi trong thôn một vòng, miếu hoang nhà hoang không có, mà giờ trăng đã lên cao. Má ơi, cổ đại trị an không tốt, ta sợ hãi, thực quên mất là vài tên tiểu mao tặc thật không thể làm khó ta. Ta không có biện pháp, tìm một nhà tá túc.

Trước mặt ta chính là một tiểu trang viên, ta chỉnh sửa tư dung, nhẹ nhàng gõ cửa, vài phút sau, một lão nhân gầy gò đi ra hỏi: "Cô nương tìm ai?"

Ta hồ thẹn nói: "Lão bá, tiểu nữ tử đi qua nơi đây, hiện trời đã tối, nghĩ muốn tá túc một đêm."

"Nga." Lão nhân mở cửa ra. "Tiến vào đi, lão gia nhà ta cũng rất hiếu khách, ta mang người đi thỉnh an." Nói chuyện thật tự nhiên? Không sợ ta là kẻ trộm đi?

Ta định thần, theo hắn đi vào. Đi vào bên trong ta giặt mình, bề ngoài thoạt nhìn chỉ là trang viên tầm thường, bên trong lại hào hoa đẹp đẽ, hơn nữa còn là lạnh lẽo, vắng vẻ. Một nhà lớn như vậy mà nhìn qua lại mới thấy một lão nhân? Kỳ quái. Đi một hồi, lão nhân đem ta đến phòng khách nói: "Cô nương trước an tọa, ta thỉnh lão gia."

Ta cẩn thận nhìn lướt qua, bố trí nội thất rất đẹp và sang trọng. Chính là ta lại cảm thấy là võ lâm nhân sĩ phủ đệ, bởi vì bố trí cùng Mộ Dung gia tương đối giống. Đại sảnh ở giữa còn có một biển gỗ lớn sơn son thiếp vàng, mặt trên vài chữ "Long Ngâm Phượng Vũ, thiên hạ đệ nhất đao". Ta nuốt nước bọt, sao lại trùng hợp thế? Chủ nhân của tòa nhà này cuối cùng là ai?

Theo tin tức của Bách Hiểu Đường thì những người hiểu về Long Ngâm Phượng Vũ trên giang hồ hẳn là không nhiều, cùng lắm có vài người mà thôi, thế nào ở đây lại có treo cả bảng vàng? Ta nghĩ, trước mắt trong giang hồ cao thủ dùng đao không có nhiều người, đều là tam lưu cao thủ, không nghe nói kẻ đặc biệt lợi hại. Lui lại hai mươi năm, là có một tên gia hỏa cực lợi hại, gọi là Sài Nham, vì tôn thiên hạ đệ nhất đao. Sài Nham hai mươi năm trước đã thoái ẩn giang hồ, không rõ tung tích. Hay là đây là chốn ẩn cư của Sài Nham?

"Cô nương..." Một thanh âm già nua vang lên, ta quay đầu lại, thấy có một lão nhân đứng sau, lão nhân ăn mặc bình phàm, khuôn mặt gầy gò, ánh mắt lại sáng ngời hữu thần.

Ta lễ phép nói: "Tiền bối, xin ra mắt."

Lão nhân gia khẽ cười: "Cô nương, người muốn tá túc sao?"

"Ân." Quả thực vô nghĩa.

Mới nhìn đã là âm đạm, đi đến gần hơn, ta phát hiện hắn cực kỳ tiêu tụy, môi cũng là trắng bệch.

"Cô nương, người đi đi." Ngủ một đêm thôi, vì sao không được? Nhà lại lớn như thế, chẳng lẽ không thừa được một phòng?

"Vì sao?" Ta không phải giận hắn đuổi ta, mà ta cảm thấy không đúng, hắn thân nhiên nói: "Có lẽ sau hôm nay, tòa nhà này liền biến mất, lão hủ không muốn liên lụy cô nương."

"Lão bá, người có gì khó xử?" Ta kì quái hỏi.

"Cô nương, kẻ thù của lão phu tìm tới cửa, quán gia không biết mới cho người vào nhà, người nhanh đi, kéo liên lụy."

"Kẻ thù là ai?" Ta kì quái, hắn sợ hãi đến như vậy, là ai a?

Hắn phát tay, nói: "Xem cô nương không phải người trong giang hồ, nói cũng không biết, thừa dịp còn sớm nên đi thôi." Ta ăn mặc hiện nay thực giống một cái nữ tử bình phàm, ai hội tin ta là Vô Tình Kiếm?

Ta âm đạm cười nói: "Xin hỏi tiền bối, ngày xưa chính là thiên hạ đệ nhất đao Sài Nham?"

Lão nhân vừa nghe, mặt biến sắc một chút nói: "Người biết được thiên hạ đệ nhất đao Sài Nham?" Quả nhiên đoán không sai.

"Chẳng giấu tiền bối, vẫn bối gần đây mới nổi danh, Nguyệt Quang tiên tử." Ta nói thân phận của mình, Nguyệt Quang tiên tử chính là bài danh.

"Cái gì?" Hắn kinh ngạc nhìn ta: "Cô nương chính là Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử, đường chủ tương lai của Bách Hiểu Đường. Vẫn cô nương?" Lão nhân tuy thoái ẩn giang hồ, tin tức hẳn còn linh thông.

Ta cũng gật đầu nói: "Tiền bối quả vẫn còn xem trọng việc giang hồ, đây đều là hư danh, ta chính là Vân Ý Dung mà thôi."

Lão nhân hít một hơi: "Aiz, Vân cô nương, người tới thật không đúng thời điểm. Nếu là bình thường, lão phu tự khắc hảo hảo chiêu đãi...nhưng là..." Ha, nghĩ ta là hòa thượng đi khát thực a?

"Tiền bối, không cần khách khí, kẻ thù kia cuối cùng là ai? Xem qua, có lẽ là ngài đã biết trước nên cho gia nô rời khỏi đây, một mình ở lại trang viên này." Ta có thể khẳng định, nhất định là lão nhân vừa mới đuổi hạ nhân đi, tại vì trang viên còn rất sạch sẽ, không lí nào hai lão già có thể quét dọn sạch đến vậy.

Sài Nham khoát tay nói: "Aiz, cô nương không cần hỏi, ta hai năm trước gây nghiệt, hiện là báo ứng."

"Tiền bối, kẻ thù của người khi nào đến?" Sẽ không lập tức xuất hiện?

"Không biết, hai ngày trước hạ chiến thư, nói trong vòng ba ngày tất đến, ta mới vội vã đuổi hết hạ nhân trong phủ, tránh cảnh đẫm máu." Lão nhân quả đúng như ta đoán, đủ nhân từ.

"Tiền bối, tính toán sao bây giờ?"

"Ta lấy mạng đền, đền là báo ứng." Nói xong, liên tục lắc đầu.

"Tiền bối, kẻ thù rốt cuộc là ai? Lợi hại vậy sao? Hai mươi năm trước người làm cái gì? Vì sao thoái ẩn giang hồ?" Ta là bị nhiễm tính phóng viên, một mực hỏi cho được.

"Cô nương đi thôi, không phải ta không nói cho người, nhưng người là người vô can, hơn nữa, kẻ đó rất lợi hại."

"Sẽ không phải Mộ Dung tiền bối đi?" Đừng nói là cha ta, thiên hạ đệ nhất chứ? Hấn lắc đầu. "Không phải."

Sài Nham chận rãi đứng lên, hai tay bắt sau, hít một hơi: "Aiz, đều trách năm đó ta tham niệm quá sâu. Việc này tính ta đã đặt trong lòng hai mươi năm, trước khi chết gặp được tiền tử, coi như có duyên." Hấn lại thở dài ra, bộ mặt thập phần ảo não: "Hai mươi năm trước, vô lâm có tứ đại thế gia. Mộ Dung gia, Độc Cô gia, Giang gia, Y gia. Độc Cô lấy rèn binh luyện khí mà nổi tiếng, đã hưởng hơn trăm năm danh dự, Độc Cô gia Thần Binh lâu phân bố khắp đại giang nam bắc, người trên giang hồ ai cũng biết đến danh tiếng. Nghe nói, Độc Cô gia có một đôi tuyệt thế thần binh, gọi là Long Ngâm, Phượng Vũ." Lòng ta giật một chút, Phượng Vũ không ngờ lại có lai lịch như thế?

"Long Ngâm là Độc Cô gia tổ tiên Độc Cô Tinh Không chế tạo, Phượng Vũ là phu nhân Sơn Bản Huệ Tử chế tạo. Nghe nói, còn có ẩn chứa kiếm pháp "Lạc hoa lưu thủy" (Hoa rơi nước chảy), từng nghe uy lực vô cùng. Nếu là nam nữ có cảm tình dùng Long Ngâm Phượng Vũ luyện "Lạc hoa lưu thủy", có thể xưng bá vô lâm, vô địch thiên hạ. Ta nhất thời tham niệm, ý đồ độc chiếm Long Ngâm Phượng Vũ, cuối cùng kết hợp với một số người đến ám toán cả nhà Độc Cô gia. Ta khi đó cùng Độc Cô Thiên Linh kết bái huynh đệ, mà ta lại làm ra chuyện thiên lý bất dung như thế." Sài Nham lời cuối vừa hết, cư nhiên khóc rống lên. Diệt cả nhà, tội này đủ lớn. Xưng bá vô lâm, lại là xưng bá vô lâm, cô đại đều điên như vậy, đều muốn làm bá chủ. May mắn trước giờ ta cũng không nói trong tay là Phượng Vũ, nếu không mấy chục mạng đền không đủ. Sư phụ a, kiếm của người thiếu chút hại chết đệ tử báo bối của người. Xem ra về sau, đánh nhau đừng dùng Phượng Vũ, nếu bị nhận ra, ta quả thực không biết chết khi nào?

Khoan đã, thời không thần là lão công của sư phụ, lại nói Long Ngâm là hấn chế tạo, chẳng lẽ hấn là Độc Cô Tinh Không? Thời không cùng Độc Cô Tinh Không hấn là một người. Lão bắt từ tìm Long Ngâm, chính là hiện tại ta lại có cảm giác không phải đơn giản như thế? Ta hiện tại mới hoài nghi chính mình mắc mưu. Một ngày nào đó, ta sẽ bắt hấn nói rõ ràng. Quái không được bệnh thần kinh nghe nói sư phụ ta thì kích động như thế, nguyên lai nàng cũng là nhân vật nổi tiếng.

Ta hít một hơi, nói: "Có phải hay không Độc Cô gia còn có người sống, cho nên tìm người báo thù." Ta hoài nghi, Hấn, chính là Độc Cô Hấn, hấn họ Độc Cô? Lão nhân kia gật đầu không nói.

"Là Độc Cô Hấn?" Ta kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bí mật của Long Ngâm

"Người sao lại biết?" Hấn ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn ta. Ta hít một hơi: "Điều này thì..."

"Người biết hấn?" Cũng không phải ngu ngốc.

"Sài tiền bối, người nói người cùng huynh đệ giết cả nhà Độc Cô, khi đó còn có ai?" Đều là bại hoại, đại khối băng lạnh lùng như vậy, đều vì mấy kẻ bại hoại này.

"Chúng ta khi đó từng thề không nói ra danh tính của nhau." Điên rất nặng, giết huynh đệ của mình còn được, giờ lại nói giảng đạo nghĩa?

"Tiền bối, người biết hối hận thì nói ra."

Hấn lắc đầu: "Độc Cô Hấn có tâm báo thù, nếu ta nói, hai người kia hấn phải chết."

"Nói hay không? Người đã biết việc năm xưa là sai lầm, vì sao còn cố che giấu?"

"Người vì sao muốn biết như vậy?" Sài Nham kỳ quái nhìn ta.

"Bởi vì, Độc Cô Thiên Linh là cha của nàng." Trong bóng đêm, không biết ai sắp miệng một câu, cái gì? Cha ta? Ta họ Mộ Dung, cha ta ở thế kỉ 21, sao lại biến thành Độc Cô Thiên Linh?

Hai người chúng ta đều không tự chủ quay đầu lại, trong gió, một bóng người cao lớn, cầm trong tay trường kiếm chậm rãi đi vào. Ta thấy rõ người tới, trực tiếp dờ khóc dờ cười, cư nhiên là... đại khối băng. Độc Cô Thiên Linh là cha hấn, không phải cha ta, nhận vợ?

Sài Nham kinh hãi, xem đại khối băng liếc mắt một cái, chỉ vào người ta nói: "Người là người Độc Cô gia."

"Ta..." Ta không biết giải thích thế nào?

"Nàng là con dâu của Độc Cô gia." Đại khối băng nói xong, hướng ta ôm một cái. Dù thân mật a, tuy không phải lần đầu tiên, ta vẫn không quen.

"Các người...các người..." Sài Nham tiến bỗng chỉ vào hai người chúng ta, nói không nên lời. Đừng có biểu tình như vậy, ta còn buồn bực, ta khi nào trở thành con dâu Độc Cô gia?

Ta tròn mắt: "Đừng hiểu lầm, ta và hắn có quan hệ không tồi, nhưng là ta thực sự vô tình đến tởm, không có dự mưu. Người nếu nghĩ ta đến để tìm tin tức, thì thực sự không phải, ta không biết người là kẻ thù của hắn, càng không nghĩ hắn tới đây."

"Aiz, đều là ta gây nghiệt." Sài Nham bối rối cúi đầu.

Ta nhìn đại khối băng: "Người tính làm gì?"

"Giết." Thần khí bình thản, thần sắc lạnh nhạt, một lời khiến ta không rét mà run. Ta nhanh bỏ tay hắn ra, lùi ra sau vài bước, kéo ghế ngồi: "Các người muốn đánh, ta tránh xa." Ân oán giang hồ, ta không cần xen vào.

Sài Nham chậm rãi đi đến trước mặt đại khối băng, trầm trọng nói: "Hiện chất, năm đó ta quả thực đã giết nhiều người của Độc Cô gia, người lấy mạng ta, ta quyết không oán." Trước cái chết vẫn còn khí phách, thực hiếm thấy.

"Long Ngâm là đồ vật của Độc Cô gia, biết sai thì đem ra đây." Hàn nói, ta nghe lập tức đóng tai, cuối cùng Long Ngâm ở đâu a, mang Long Ngâm ra, ta nhanh trở về hiện tại đi.

"Aiz, ta cũng muốn trả lời, chính là ta không biết ở đâu." Không thể nào?

Ta tức giận, đập tay xuống bàn: "Người không phải vì cướp kiếm mà đến sao? Để ở đâu? Mang ra."

"Người cũng muốn Long Ngâm sao?" Đại khối băng đột nhiên âm trầm nói, ánh mắt sắc bén nhìn ta. Ta liếc mắt hắn một cái. "Đúng a, ta chính là muốn xem Long Ngâm kia thế nào? Người giết ta đi."

Đại khối băng hừ lạnh một tiếng, đem ánh mắt hướng Sài Nham.

Không khí thật quỷ dị, ta chịu không thấu. Đại khối băng lại nói: "Sài Nham, năm đó diệt Độc Cô gia tổng cộng bốn người, còn ba người kia là ai?"

"Giết ta đi, ta quyết không nói."

"Long Ngâm ở đâu?" Đại khối băng lại đổi câu hỏi.

"Vì sao không hỏi Phượng Vũ?" Ta sáp miệng một câu, không phải một đôi bảo kiếm, sao hắn chỉ hỏi Long Ngâm?

Đại khối băng thân nhiên nói: "Phượng Vũ năm đó không ở Độc Cô gia."

"Ồ đâu?" Ta nhin không được hỏi, kì thực cấm trên đầu ta.

"Long Ngâm Phượng Vũ là bảo vật của Độc Cô gia. Trăm năm trước, Độc Cô Tinh Không tuổi già sức yếu, cùng thê tử Sơn Bản Huệ Tử mang theo Long Ngâm Phượng Vũ thoát ải giang hồ, từ đó về sau không xuất hiện, nhưng sáu mươi năm trước, Độc Cô gia cơ duyên xảo hợp, tìm về Long Ngâm, về phần Phượng Vũ, không rõ tung tích." Ta nghe xong nuốt nước miếng, hai vị kia thoát ải giang hồ, sau đó trực tiếp thành thần tiên. Hơn nửa một người là chương quân thời không, một người cai quản địa phủ. Nghe lão thời không bắt tử nói, Long Ngâm bị Nguyệt Lão trộm, chắc là Nguyệt Lão đem vứt ở nơi đó, không ngờ lại đem cho Độc Cô gia họa diệt môn? Sau này tìm lại được, ta nhất định phải nói cho Thời không, xem hắn xử lí thế nào. Aiz, còn có sự phụ của ta, quả thực là khi dễ ta, vô công cao như thế, không dạy ta một chút nội công, còn không dạy khinh công, làm hại ta ở đây làm người vô dụng.

"Nếu Phượng Vũ không ở đây, có Long Ngâm cũng vô dụng, vì sao còn cướp?" Lời này nói với Sài Nham, thực sự ngu ngốc.

Sài Nham nói: "Truyền thuyết, Long Ngâm Phượng Vũ là một đôi thần binh có linh tính, có Long Ngâm liền có Phượng Vũ. Hơn nửa năm đó ta nào có thể biết Độc Cô gia chỉ có Long Ngâm mà không có Phượng Vũ." Nói cũng có lí, chuyện nội bộ gia đình, người ngoài sao biết rõ được.

Khoan, Bách Hiểu Sinh đã ở đây bao năm. Hắn biết Long Ngâm ở Độc Cô gia, vì sao không trực tiếp đi tìm?

"Sài Nham, ta cuối cùng hỏi, ba người kia là ai, Long Ngâm lại đang ở đâu?" Đại khối băng cơ hồ mang theo băng đá trong lời nói, ta có thể biết hắn có bao nhiêu hận thù.

Sài Nham lắc đầu: "Những người kia, ta quyết không nói ra, còn Long Ngâm, ta thực sự không biết. Năm đó ở phòng Độc Cô Thiên Linh, thực sự không tìm thấy Long Ngâm, ta không biết ai lấy. Độc Cô Hàn, người giết ta đi, ta không thể nói cho người thêm cái gì."

Kiểm đã kẻ cổ Sài Nham: "Ba người kia là ai?"

"Ta không nói!"

"Sài Nham, ngươi nắm đó vì sao biết bí mật nhà Độc Cô?" Ta kì quái chen một câu, việc hệ trọng như vậy sao biết được.

Sài Nham thờ dãi: "Năm đó huynh đệ ta uống rượu, Độc Cô Thiên Linh trong khi say nói ra."

Ta lắc đầu: "Có Long Ngâm thì thế nào? Long Ngâm nhận chủ, nó không uống máu ngươi, không nhận ngươi làm chủ, căn bản không thể dùng. Nếu miễn cưỡng không chừng phản phệ, các ngươi thực sự không đáng giá a."

Vừa dứt lời, cảm giác chợt lạnh, Độc Cô hàn đã đứng trước mặt ta, kiểm đã đưa lên yết hầu ta. Ánh mắt âm trầm, lạnh như băng nói: "Ngươi sao lại biết bí mật Long Ngâm?" Hắn đối với ta như vậy? Vừa rồi còn là ôn nhu, chuyển một cái đã băng lãnh? Không tin ta sao? (BL: Trong trường hợp này, nếu là ta liền trực tiếp bước tới một bước cho kiểm cắt một xú, coi Hàn ca làm gì, giải thích nhiều chỉ cho mệt.)

Trong lòng đột nhiên quặn đau, mắt ta chợt ướt, tâm vì sao đau như vậy? Nếu thích một người, liền phải tin tưởng. Hắn vẫn nói thích ta, nhưng không tin ta. Xem bộ dáng của hắn, hoàn toàn không tin ta. Ta giận dữ, cười lạnh: "Ta là ai? Ta là kẻ không để ý danh tiết đem ngươi giấu trên giường, băng bó thương thế cho ngươi, ta là nữ tử thường xuyên mất khống chế Mộ Dung Ý Vân, hiện tại ngươi hỏi ta là ai? Ta biết bí mật Long Ngâm Phượng Vũ, thế nào? Giết ta?"

Sài Nham vừa nghe, toàn thân toát mồ hôi nói: "Ngươi là Mộ Dung Ý Vân, tiểu nữ của Mộ Dung đại ca?" Không xong, lại nói hớ.

"Đúng, chính là Mộ Dung Ý Vân." Ta phỏng chừng lão nhân cũng không sống quá đêm nay, hắn biết thì sao.

Sài Nham đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to: "Các ngươi... ha ha... tạo nghiệt..." Làm sao, sắp chết liền điên? Độc Cô Hàn nhìn ta, một chút áy náy, do dự thu kiếm: "Vân nhi, nàng sao lại biết bí mật Long Ngâm?"

Ta khoe miệng chậm rãi gọi lên nụ cười thâm: "Ngươi nói thích ta, chính là thích ta như vậy? Vừa rồi làm gì? Muốn giết ta? Ngươi căn bản không tin ta? Còn nói thích ta?"

"Vân nhi, ta vừa rồi quá xúc động, không kiềm chế được mình. Nói cho ta, vì thế nào nàng biết bí mật Long Ngâm?" Ánh mắt hắn biến thành thâm lương lạc mịch (lạc lòng + tịch mịch). Có lẽ vừa rồi hắn quả thực xúc động hẳn hôm nay chính là tìm thù sát toàn gia, cảm xúc tự nhiên không bình thường.

Ta cố gắng bình ổn lửa giận nói: "Ngươi còn nhớ ta từng bảo ngươi cắt ngón tay không?"

Hắn gật đầu, ta lại nói: "Bởi vì kiểm của ngươi cùng Long Ngâm rất giống, Long Ngâm chính là tích huyết nhận chủ. Ta muốn nghiệm chứng, kiểm trong tay ngươi có phải là Long Ngâm."

"Nàng thế nào biết hình dạng của Long Ngâm, hơn nữa, bí mật đó, từ trước chỉ có Độc Cô gia biết."

Ta không nói gì, đem Phượng Vũ trên đầu tháo xuống. Thật sâu hít một hơi: "Đây chính là Phượng Vũ, ta là chủ nhân của Phượng Vũ."

"Cái gì?" Sài Nham cùng Hàn đều kinh ngạc đến bất khả tư nghị nhìn ta. Ta liền nhấn một chút, biến trầm từ thành trường kiếm.

"A..." Sài Nham kinh ngạc, nhìn ngân quang lập lòe, lập tức cười to: "Ha ha, không nghĩ tới, ta còn có thể nhìn thấy Phượng Vũ, ha ha."

Độc Cô Hàn cũng là kinh ngạc không nhẹ, hít thở cũng nặng nề: "Nàng từ đâu có?"

Ta cười khò: "Đây là sư phụ ta truyền cho ta, nói thật, ta không biết xưng hô với ngươi thế nào." Sơn Bản Huệ Tử là sư phụ của ta, lại là bà cố tổ của hắn.... Nãi nãi... bà nội... Ta bối phận so với hắn đủ lớn.

"Sư phụ nàng?"

"Đúng, sư phụ của ta họ Sơn Bản." Nói tới đây, ta bắt đầu dĩ cười khò.

"Sơn Bản Huệ Tử?" Hắn hỏi lớn tiếng.

"Đúng, chính là Sơn Bản Huệ Tử." Sư phụ, người hại chết ta.

"Nếu nàng còn sống, cũng đã vài trăm tuổi." Sài Nham kinh ngạc không ngớt.

"Tổ nãi nãi, thực sự là sư phụ nàng?" Hắn thực không tiêu hóa nổi.

"Vô nghĩa, nếu không ta sao biết bí mật của Long Ngâm Phượng Vũ?"

"Bà ấy còn sống?" Đương nhiên sống, hơn nữa còn là sống đến ngàn năm sau.

"Chết, trước khi chết phân phó ta tìm Long Ngâm." Nghĩ lại, sư phụ là công tác ở địa phủ, hẳn là không phải ta trù nã.

Hàn lúc này lại quay sang Sài Nham, ánh mắt hình viên đạn, Sài Nham thê lương cười: "Đừng hỏi, ta cái gì cũng không biết, giết ta đi, hi vọng hai người bách niên giai lão." Bách niên giai lão? Không thể!

"Không thể, ta có Phụng Vũ, nhưng là hấn không có Long Ngâm." Ta nói, thu hồi Phụng Vũ cầm trên đầu. Nhưng chợt thấy Sài Nham phun một ngụm máu.

"Người làm sao vậy?"

Hấn lùi lại nói: "Ta biết tội nghiệt nặng nề, hiền chất nhất định muốn giết ta, cho nên, ta uống độc trước. Nếu... người cảm thấy khó tiêu hận, một kiếm... giết ta đi." Ra lão nhân sớm chuẩn bị.

Hấn rét lạnh một câu: "Vân Nhi, đi." Nói xong, kéo tay ta, kéo ra ngoài.

Vừa ra ngoài không xa, đã thấy một mảng sáng, Sài gia trang toàn bộ ngập trong biển lửa. Từ nay về sau, không có thiên hạ đệ nhất đao.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thời không sợ vợ

Ăn ngủ hoang dã đã thành thói quen, hiện tại, lại ăn ngủ hoang dã. Vẫn là đại khối băng đối diện ta, thật lâu không nói. Ánh trăng chiếu rọi, có thể thấy được hấn lạc mịch, bi ai.

"Đại khối băng, người không có gì hỏi ta sao?" Ta tự nhiên thành tổ nãi nãi, bà nội, trưởng bối, hấn sẽ không hỏi?

"Cái gì?" Hấn ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt không chút độ ấm.

"Người không hỏi vì sao ta bái Sơn Bản Huệ Tử làm sư phụ?"

"Không hỏi." Hấn lạnh băng nói: "Muốn nói thì nói đi." Ta mới không muốn nói.

"Ta có nhiều chuyện không thể giải thích với người, nhưng ta thực sự là đệ tử nhập thất của Sơn Bản Huệ Tử. Ta muốn Long Ngâm, đều là phụng mệnh sư phụ." Ta nói một hơi, cảm giác trong lòng thoải mái.

"Được, ta không hỏi, ta tin tưởng người." Vừa muốn giết ta, tin tưởng đâu?

"Có thể cho ta biết chuyện xưa của người không?" Ta biết Hàn có thù diệt môn, lại không biết cụ thể chi tiết.

Đại khối băng trầm trọng hít một hơi: "Thật sự muốn nghe?"

"Muốn."

Hấn trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói: "Khi đó ta mới bốn tuổi, rất nhiều sự tình ta cũng nhớ không rõ. Ta còn nhớ, ngày đó, bốn người bịt mặt xông vào nhà ta, thấy người liền giết. Bọn hấn trên thân kiếm đều là máu tươi. Ta thấy trong đó có kẻ giết mẹ ta, cướp đi mười ba tháng tuổi. Bọn hấn vô nhân tính, ngay cả đứa nhỏ ba tháng tuổi cũng không tha. Trừ bỏ bốn người che mặt, ngoài ra ta hoàn toàn không biết." Hấn nói, tay vò mạnh vạt áo, đến mức nhàu nát.

"Khi đó, một người khua kiếm về phía ta, để lại trên mặt ta một vết sẹo. Bọn hấn đều nghĩ ta đã chết, chính là ta không có chết." Tàn nhẫn a, một đứa nhỏ bốn tuổi cũng không tha.

"Người làm sao thoát được? Sao có thể bái Mục tiên sinh làm sư phụ?"

"Khi đó ta cũng không biết sao, tỉnh lại trước mắt đều là máu. Ta tìm được trên người phụ thân có thanh kiếm thì rời khỏi đó. Sau lại hôn mê trên đường vì đói. Ta tỉnh lại đã ở Tận Thiên cốc. Sư phụ nói nhặt ta ở bên đường. Sau đó, ta bái người làm sư phụ, lấy họ Mục. Mười hai năm, ta liều mạng luyện võ, chỉ để vì người nhà báo thù. Ta chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của bốn người kia, nhưng ta có thể nhớ một chút chiêu thức của bọn chúng. Vì vậy ta tám năm liền tìm các cao thủ trong giang hồ khiêu chiến hồng tìm ra manh mối, nhưng vẫn chưa có tìm được." Không ngờ hấn khiêu chiến cao thủ giang hồ đều là vì nguyên nhân này, đâu phải vì những thứ danh lợi tầm thường? Nhưng vì sao năm đó lại không tìm thấy Long Ngâm? Kiếm của Hàn tìm thấy trên thi thể của Độc Cô Thiên Linh, hình dáng y hệt nhưng lại không phải, liệu có khả năng năm đó Độc Cô gia không có tìm ra Long Ngâm?

"Người sao lại biết bí mật nhận huyết chủ nhân?"

"Ta từ khi có trí nhớ liền đã biết." Hấn nói một câu, nhưng lại không có độ ấm, từ nhỏ đã thấy cả nhà chết thảm, chẳng trách hấn khác hẳn người

thường.

Ta cười khổ: "Chẳng những không tìm được bốn lão gia hỏa, lại mang về danh hiệu đại ma đầu, nguoi thực xui xẻo." Ta cũng xui xẻo, chẳng qua là không nghĩ, hiện tại nói thực khó nghe.

Hắn cười lạnh: "Không phải, chỉ cần tìm được mấy kẻ đó, những vấn đề khác không quan trọng." Thù diệt môn, ta cũng không biết làm sao khuyên hắn.

"Aiz, những người này thực chính là giang hồ bại hoại." Ta lại cười khổ: "Lăn lộn cái danh thiên hạ đệ tam, nguoi không nghĩ đến đi?"

"Nàng đầu thua kém, vì trốn hôn, cư nhiên giờ là thiên hạ đệ ngũ." Ta thực ra đến thiên hạ đệ ngũ thập (50) cũng không với tới, chẳng qua nhờ vận khí tốt. Chủ yếu vẫn là nhờ thanh danh của Tiểu Bạch.

"Giang hồ thực nhảm chán." Ta đột nhiên nhớ tới, nói: "Người kia dùng võ công gì? Ta nói Bách Hiểu Đường đi tra."

"Ta cũng không biết, chỉ nhớ rõ chiêu pháp chứ không biết chiêu thức đó là gì." Vậy hết biện pháp.

Ta thờ dãi: "Nhiều năm như vậy, nguoi thực khổ đi?"

"Có thể. Trừ sư phụ, ta không có người thân nào." Hắn đột nhiên ngừng đầu chăm chú nhìn ta: "Trừ nàng ra."

"Là vì sư phụ ta?" Tự giễu, trong lòng có đôi phần mất mát.

"Không, cho dù nàng là Mộ Dung Ý Vân ta cũng nguyện ý nói cho nàng." Ta cư nhiên có vài phần mừng thầm.

Ta đậm cười. "Đa tạ, nguoi coi ta là bằng hữu."

"Chúng ta còn làm bằng hữu được sao?" Hắn đột nhiên hỏi một câu. Ta không nói gì, có lẽ là bằng hữu đi?

"Vậy nguoi coi ta là gì?"

"Thê tử."

Một lời nói ra, tim ta đập mạnh, nhưng thực xin lỗi, tạm thời không có tính toán rơi vào phần mộ hôn nhân, ta thờ dãi một hơi: "Thê tử của nguoi? Ta không có phúc phận đó."

"Có!" Bằng cái gì? Bệnh thần kinh bức hôn, ta còn trốn được, huống chi là hắn.

"Chúng ta không hợp." Ta cúi đầu, ánh mắt chỉ có ánh lửa bập bùng.

"Vân nhi, vì sao cự tuyệt?" Lí do khó nói mà, hắn đem ông nội tổ của hắn ra mà hỏi!

"Không muốn nói cho nguoi."

Khỏe miệng hắn một mặt thê lương cười: "Ta là ma đầu, chúng nhân công địch, nàng là Mộ Dung nhị tiểu thư, đường chủ tương lai của Bách Hiểu Đường, chỉ có Giang Tử Ngang mới xứng cùng nàng."

"Sao nguoi lại nghĩ vậy? Hiện tại ai cũng biết ta là thê tử của nguoi, nếu không phải nguoi thì không lấy phu quân." Trừ bỏ bệnh thần kinh cùng hắn, phỏng chừng không ai lấy ta, ta không nghĩ cùng bệnh thần kinh, nếu không lấy đại khối băng, hay là ta lên chùa làm ni cô? Quên đi, sớm muộn cũng phải về hiện đại, không cần lo lắng vấn đề nhảm chán này.

"Nàng vì sao khi đó ở cùng một chỗ với ta?"

Ta hít một hơi thật sâu, đầu óc không thể áp chế, lập tức chạy đến bên hắn, gắt gao ôm lấy hắn, lẩm bầm nói: "Ta có khổ không thể nói, nguoi sẽ không hiểu được, ta cũng không biết nói với nguoi thế nào."

Đại khối băng không nói chuyện, chậm rãi ôm ta. Tuy hắn là đại khối băng, nhưng vẫn có thể ôm, ôm tốt lắm. Cảm giác mí mắt ngày một nặng...

"Ý Vân, Ý Vân." Đang yên bình trong mộng đẹp, có người gọi ta. Ta mở mắt, phát giác bản thân đang bị đại khối băng ôm chặt, nhưng hắn cũng đang ngủ. Vậy ai gọi ta a?

"Ý Vân tiểu đồ, nguoi khỏe không?" Ta cuối cùng theo giọng nói hướng đến, thời không đại thần đang đứng cách ta không xa, bên kia còn có một nữ tử trung niên mặc cổ trang... A, sư phụ?

"Sư phụ?" Ta kinh ngạc một chút.

Sư phụ phát tay, cười nói: "Ý Vân, gần đây có khỏe không?"

Ta vẻ mặt đau khổ: "Sư phụ, người không phải đến mang ta trở về? Ta ở đây thập phần không tốt."

Sư phụ xoa tóc ta, nói: "Aiz, sư phụ là đến nói lời cáo biệt."

"Cái gì?" Ta trừng lớn mắt.

Sư phụ muốn nói lại thôi, thời không lão đầu nói: "Ý Vân a, sư phụ của ngươi hôm trước xem, sinh tử mệnh của ngươi, dương thọ đã hết." Ta nghĩ lập tức ngắt, ta mới hai mươi ba tuổi, như thế nào yếu mệnh?

Ta dùng ánh mắt đáng thương nhìn hai lão nhân gia, sư phụ gật đầu: "Ý Vân, dương thọ của ngươi đã hết. Nếu không phải ngươi ở cổ đại, không chừng hôm nay gặp sư phụ là ở địa phủ."

"Vậy... làm sao?" Ta bồn chồn nhìn hai lão nhân.

Thời không lão đầu nói: "Ngươi đừng gấp, ngươi là xuyên qua, thượng thần không biết, chỉ cần ngươi ở cổ đại, dương thọ không có liên quan, không ai quản được ngươi. Chỉ cần không thể bị tác động quá mạnh, sẽ không chết." Ý tức là bảo ta đừng trở về?

"Ta không trở về được sao?"

Sư phụ cùng thời không gật đầu đồng loạt: "Trở về chỉ có con đường chết."

Ta còn lựa chọn sao? Chỉ là... ta vì sao có vài phần cao hứng... trộm ngắm Hàn đang ngủ say, trên mặt bắt gặp đỏ hồng. Ta không cần trở về, có thể cùng hắn ở một chỗ?

"Khụ..." Sư phụ ho khan một tiếng, ta vội quay đầu nhìn hai lão nhân, nghiêm trang chỉnh tề.

"Ý Vân, ngươi hẳn đã biết Long Ngâm là đồ vật của Độc Cô gia? Nếu ngươi còn nhớ đến sư phụ, giúp Độc Cô Hàn tìm được nó, còn Phượng Vũ, tặng ngươi phòng thân." Sư phụ nói xong, ta sao lại có cảm giác trẻ con bị lừa gạt?

"Ách, chính là... nhà của ta ở hiện đại có nhiều gia sản, ta không nghĩ tiện nghi cho lão yêu bà cùng tiểu yêu tinh kia." Giờ phút này còn nói đến tiền, quả nhiên là quý tham lam.

Sư phụ bắt đầu đi lác đầu: "Lão cha của ngươi sớm hay muộn cũng phải phá sản, đừng nhớ nữa."

Thời Không đại thần cười hắc hắc: "Bách Hiểu Đường nhiều sản nghiệp như vậy đủ cho ngươi ăn hại mười đời, ngươi sợ cái gì?" Đúng, sản nghiệp Bách Hiểu Đường sau này đều là của ta mà.

"Nhưng mà, cổ đại... không tốt đâu, không có khoa học kỹ thuật, không có internet, không có TV, điện thoại..." Vẫn là có điểm muốn hỏi hiện đại.

"Ý Vân, sư phụ cũng hết cách. Ngươi ở lại cổ đại đi, ngoan ngoãn, gần đây bề bộn nhiều việc, sư phụ đành đến thăm ngươi."

"Vậy..." Ta thậm chí chưa nói hết thì trước mặt sớm đã không còn thấy bóng dáng hai lão bất tử. Chỉ nghe thoảng trong tai "Cố gắng chiếu cố bản thân."

Ta giật mình tỉnh lại, hóa ra là mơ, nhưng rất thật, chắc chắn là sư phụ không tiện có mặt Hàn nên báo mộng cho ta biết, vậy là không trở về hiện đại được, cũng không rõ trong lòng là tư vị gì, có vui có buồn. Nếu ở cổ đại, thích gì làm đó, muốn yêu ai thì yêu. Trong khi ta vẫn còn băng khuâng thì ở trên tám tầng mây, thời không cùng sư phụ vẫn nhìn ta.

Thời không kéo chân váy của vợ, tựa như con cún con: "Lão bà, sự tình làm xong, đi thôi."

Son Bản Huệ Tử trừng mắt: "Cách xa ta một chút."

Thời không lập tức chạy ra xa một mét, nói: "Lão bà, ngươi nghĩ cái gì?"

Son Bản hừ lạnh: "Kỳ thật, nàng cùng Hàn rất xứng đôi."

Thời không đem đầu lại gần: "Lão bà, Nguyệt Lão từng nói, Hàn cùng Vân nhi không có duyên phận. Kỳ thật, ta cảm thấy Giang tiểu tử không tồi."

Vừa dứt lời, Son Bản giận dữ hừ lạnh, thời không lập tức rút ra xa hai mét.

"Ngươi hôn đàn, về nhà quỳ gối ba năm"

"Lại quỳ?" Thời không mặt như trái mít rụng: "Lão bà, ta đã làm sai điều gì?"

"Còn không, nếu không phải ngươi đem đồ nhi của ta xuyên qua, hiện tại nàng sao đến nỗi này? Giờ còn phải lừa gạt nàng, cái gì mà dương thọ đã hết, ngươi công tác sai lầm, rồi bắt ta lừa gạt đồ đệ, hừ, về nhà quỳ năm năm." Nói xong giận dữ dậm chân.

Thời không than thở nói: "Kia... không... ngươi xem, đồ đệ ngươi ở cổ đại có nhiều người yêu thương, có tài phú vinh hoa danh lợi, lại vui vẻ, lại có thể cùng họ Giang..."

Nói chưa xong, Sơn Bản một tay túm cổ lão nhân hét lớn: "Người nghĩ biện pháp cho ta, ta không cần họ Giang. Nếu nàng cùng họ Giang làm phu thê, lão sau này đừng mong thấy mặt ta."

Thời không khó xử nói: "Lão bà, đệ tử của người cùng họ Giang cũng tốt mà."

Sơn Bản Huệ Từ giận dữ. "Cút, người không thấy đệ tử ta thích Hàn sao? Gần đây phải chăng bệnh cận thị của Nguyệt Lão tái phát?"

"Không đâu, đó là thiên mệnh."

Sơn Bản hét lớn: "Chết tiệt, mau mời Nguyệt Lão tới nhà chúng ta uống rượu, để ta nói chuyện với hắn."

Bổ sung: (Edit: Bạch Linh)

Ta luôn tự nhận là loại người không có lương tâm, sự phụ nói ta trở về không được, nói nhà của ta sắp phá sản, vẫn là có vài phần lo lắng. Ta là lo lắng cho lão cha của ta, cũng đã lớn tuổi, nhiều năm như vậy lại chỉ lấy kiếm tiền làm mục đích sống, đột nhiên phá sản, liệu có thể chịu nổi áp lực này hay không? Tuy hẳn thường xuyên xem nhẹ người con gái như ta là sự thật, nhưng ta thủy chung vẫn là con gái của hắn. Chính là lại có vài phần vui vẻ không hiểu nổi, cái cảm giác này không biết phải hình dung như thế nào. Việc vui nhất chính là mẹ kế cùng em gái từ nay về sau lâm vào đường cùng. (Sờ Sờ: Người thật ngoan độc), việc quan trọng nhất lại là ta đã lưu luyến cổ đại, căn bản không muốn trở về. Thật vui a, cư nhiên là có thể tùy tâm sở dục (thích làm gì thì làm), có thể yêu người mình yêu. Tình yêu là thứ thực kỳ diệu, luôn làm cho người ta bất tri bất giác hãm vào nó. Chẳng lẽ ta thực sự thích đại khối băng? Đã muốn rơi vào bẫy tình yêu của hắn? Hơn nữa không thể thoát khỏi? Không, hẳn là ta không muốn thoát. Việc ta nghĩ không ra chính là toàn thể giới nhiều nam nhân tốt như vậy, vì sao phải cố tình thích hắn? Cơ bản trừ bỏ điểm suất, điểm võ công giỏi. Mặt khác tất cả đều là khuyết điểm, tỷ như không thích nói chuyện, thanh danh trên giang hồ siêu cấp tệ, lại là đại ca xã hội đen (Không an toàn a), cực kỳ bá đạo (Ví dụ như thích nói ta là nữ nhân của hắn), cả ngày chỉ có một cái bản mặt nghiêm nghị, cơ bản sẽ không cười... (Khuyết điểm nhiều lắm, tính lược n điều) Chính là... Chính là... Chính là người ta thích là hắn, đã muốn cùng hắn ở một chỗ. Ta chẳng phải thực không có chí khí a? Thực mất mặt? Aiz, coi như ta xui xẻo đi. Nghĩ đến ta hai mươi ba năm không có tận mắt thấy qua nam nhân như thế nào, hiện giờ lại hùi ở trong tay hắn. Thôi thôi, yêu một người lại không phải việc gì mất mặt. Bỏn cô nương quyết định, về sau không phải Độc Cô Hàn thì không phải lấy chồng, dù là bức hôn, cũng phải gả cho hắn. Nghĩ đến bản thân ác độc lên kế hoạch bức hôn, ta không khỏi lộ ra một nụ cười vô cùng gian trá.

Dù sao ta cũng không biết sau đó mình suy nghĩ cái gì, vui vẻ là được. Miên man suy nghĩ hơn nửa đêm, bất tri bất giác lại ngủ. Bất quá lần này, ta là tựa vào cây ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trước ngày đại hội

Ánh sáng ngày mới chiếu vào chói mắt, ta theo trong mộng bừng tỉnh. Đầu tiên phát giác toàn thân hơi lạnh, động toàn sương, dùng sức nhu nhu ánh mắt. Ta vừa đứng lên, tay quờ quạng vào không khí, Hàn đã không thấy đâu. Nhưng tay ta vớ phải một thứ khác, là một tấm ngọc bội. Trên ngọc bội khắc thương long đang bay múa, là bạch ngọc thượng hạng, thợ khéo tinh mỹ, là Hàn đặt trên người ta? Ta đứng lên xem chung quanh, không một bóng người, thậm chí mây ngũ không bị gấu ăn thịt. Đại khối băng cũng đủ hung ác đi, bỏ ta một mình nơi hoang dã này? Ta còn rất nhiều điều muốn nói với hắn. Ta nghĩ nói thích hắn, còn muốn ở cùng hắn. Chính là, ở thời khắc mấu chốt hắn lại đi mất? Chẳng lẽ là hôm qua ta lỡ lời thương tổn hắn, hay là hắn có việc quan trọng gì? Hẳn mạng huyết hải thâm thù, không thể luôn cùng ta ở một chỗ. Hẳn còn lưu cho ta khối ngọc bội, liền cho thấy lòng hắn còn có ta, phải không? Dù sao thì, từ nay không có tâm lý về hiện đại, ngày rộng tháng dài, không tin không thể gặp hắn. Nếu chúng ta hữu duyên, rất nhanh sẽ gặp lại. Lần sau, khi gặp hắn ta nhất định phải nói, ta thích hắn. Ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, nhìn cũng nhìn rồi, ngủ cũng ngủ chung rồi, đời này hẳn tự nhiên phải phụ trách ta. Tương tượng như vậy, không có quá khó khăn nha! Ta đem ngọc bội dặt vào người, mắt nhìn lên bầu trời cao, hô to một tiếng: "Độc Cô Hàn, ta Mộ Dung Ý Vân, đời này ngoài người không lấy chồng, ngày sau gặp ta, người phải cưới ta!"

Nói xong, tiêu sái cười, hôm nay quả là một ngày đẹp.

Xa xa, một góc khuất của cánh rừng, Hàn vẫn là đang đứng hướng về phía Mộ Dung Ý Vân, khỏe miệng hơi mỉm cười, một bộ dáng thập phần ôn nhu. Tật Phong đứng phía sau hắn, nhẹ nói: "Chủ thượng, cần theo sau phu nhân không?" Đi theo Hàn hơn hai mươi năm, lần đầu tiên Tật Phong thấy hắn cười, cười thực âm áp.

Hàn khoát tay: "Không cần, nàng ngoại hiệu Vô Tình Kiếm, anh hùng phổ bài danh đệ ngũ, không ai có thể thương tổn nàng, hiện tại chính sự quan trọng hơn."

Cho dù là mù đường, ta đi ba ngày cuối cùng cũng tới Tàn Hoài. Trong đó, trải qua một lần bị đón đường cướp bóc, đương nhiên mấy tên cường đạo kia hại người cũng khiến ta có vài phần bất bình. Quả thực phong cảnh hữu tình, dân chúng hiếu khách, khắp nơi đều nghe thấy tiếng cười nói nhộn nhịp, không hổ danh là một nơi phồn hoa đô hội.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đại hội «Hành lộ nan» sẽ được chính thức bắt đầu. Thành nội náo nhiệt phi phàm. Rất nhiều võ lâm nhân sĩ lui đến, đương nhiên đa số là các thiếu hiệp nữ hiệp, vốn chính là tìm đối tượng, tất nhiên người trẻ tuổi có vẻ nhiều hơn. Phong cảnh Tàn Hoài tự nhiên không cần phải nói, đã sớm nổi tiếng. Có lẽ chính ở nơi cảnh sắc hữu tình này, có không ít đôi trai tài gái sắc có duyên gặp mặt mà thành đôi, «Hành lộ nan» tổ chức ở đây, tuyệt

đôi là hợp lí.

Ta dù sao cũng là nữ nhân hiện đại có chút hiểu biết, nhưng là, nhìn thấy xung quanh mọi thứ đều thập phần mới mẻ mà lí thú. Hơn nữa khiến ta kinh ngạc chính là, các thiếu nữ hơn phân nửa đều học theo cách ăn mặc của ta, một thân áo trắng đậm bạc. Có làm hay không? Ta trở thành minh tinh? Vì phù trợ ngoại hiệu "Vô Tình Kiếm", ta mua một thanh kiếm cầm ở trong tay. Hiện tại biết rõ lai lịch của Phượng Vũ, càng biết nó quan trọng, ta sẽ không ngu ngốc đem ra dùng bừa.

Bởi vì sự kiện của võ lâm này, từ lâu khách điểm sinh ý cực tốt. Bách Hiểu Đường mời rất nhiều người đến tham gia, chính là Bách Hiểu Đường cho dù có lớn thế nào, cũng không thể chứa hết từng đó người. Trừ bỏ nhân vật có danh tiếng được Bách Hiểu Đường mời đích danh ra, những người khác đều là tự túc. Ta tùy tiện vào một tửu lâu, phải thưởng thức đặc sản ở nơi đây mới được. Ăn thì ăn, tai vẫn nghe ngóng tám hướng.

Nghe đi nghe lại như thế nào, ta vẫn là chủ đề "Hot". Ngày đó có người nhìn được dung nhan của ta, tuổi cũng đỉnh chính lại.

Lục Tây Lâm thực có tài ăn nói, trước mắt mọi người bày ra một Nguyệt Quang tiên tử tựa như sao sáng trên trời. Về phần quan hệ giữa ta cùng bệnh thần kinh, thực nhằm chán, đều nói bệnh thần kinh thích Nguyệt Quang. Hơn nữa còn có tin đồn, bệnh thần kinh chính vì Nguyệt Quang mà hư Mộ Dung Ý Vân. Tóm lại chính là loạn bát nháo. Có người thậm chí đoán, lần này ở «Hành lộ nam», hai người sẽ nhân cơ hội hi kết lương duyên. Hiện tại một số đồ phùng còn khai bàn, đồ xem cuối cùng Nguyệt Quang với họ Giang có kết đoạn nhân duyên? Nhưng ta còn nghe thêm tin tức, về phần Mộ Dung Ý Vân cùng Hàn, vẫn là ta a. Bọn họ đồn rằng, Hàn cùng Mộ Dung Ý Vân đang âm thầm đề ra âm mưu lớn. Rồi lại nói ta thương phong bại tục, không biết liêm sỉ, hay Hàn lừa gạt tình cảm tiểu cô nương.... Please, chúng ta là thật tình yêu nhau.

Ta đang ăn, vừa ngẩng đầu đã thấy trước cửa có bốn người. Trong đó có hai người ta nhận thức, hơn nữa cực kì quen thuộc. Lão nhân kia cư nhiên là Mộ Dung Nghĩa cha ta, còn mỹ nữ đứng ngay sau lão cha chẳng ai khác đương nhiên là Mộ Dung Nhục Nhan tỷ, còn ở sau nữa thì là hai nam nhân mặc đồ tâm thường giống nhau, là gia đình.

Ta kì quái, tỷ tỷ của ta là đương kim đệ nhất mỹ nữ, lại là cao thủ đề danh đệ thập, đương nhiên được mời, vậy còn cha, lão tới làm gì?

Cha nhìn lướt qua, cư nhiên đi tới chỗ ta. Trời, ta bị phát hiện? Nhưng rất nhanh ta hiểu được, trừ bỏ bàn của ta, đã không còn trở trối khác. Ta thờ dài, bên ngoài ta có thể dùng phấn son trang điểm, che dấu thân phận, nhưng là cha ta ở đây, chẳng lẽ không nhận ra con gái? Vô luận là trang điểm cỡ nào, chỉ cần không che mặt, hẳn liền nhận ra. Ta nghĩ nghĩ, nhanh chóng đem cái gì che mặt thật kín, ta đường đường là đường chủ tương lai của Bách Hiểu Đường, vậy mà dùng bộ mặt thật gặp người cũng không dám, thực thảm a.

Ta đang tự than đến đâu óc mụ mẫm, chợt có tiếng nói: "Cô nương, lão phu có thể ngồi đây không?"

Ta ngẩng đầu, cha rất có phong độ nhìn ta. Ta còn chưa kịp nói gì, cố gắng kìm chế cảm xúc, thân nhiên nói: "Tiền bối, mời tự nhiên."

Ánh mắt không tự chủ đảo qua mỹ nữ tỷ tỷ, nàng cũng nhìn qua ta một cái, nhú mày nói: "Cô nương chính là Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử?" Tỷ tỷ, không ngờ hôm nay tỷ hại ta.

Ta đành gạt đầu, giả như không nghe không thấy, tiếp tục ăn. Cho dù không nhìn ra mặt, thanh âm của ta hẳn là cha không thể quên, không nói tốt nhất.

Mộ Dung lão nhân "A" một tiếng, nói: "Cô nương chính là Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử? Thực là không ngờ, tuổi còn trẻ mà danh trấn giang hồ, võ công tuyệt tác, thực khiến lão phu mở rộng tầm mắt, lão phu Mộ Dung Nghĩa, còn thiếu tiên tử một nhân tình, cảm tạ tiên tử trước cứu tiểu nữ." Nói xong, chấp tay.

Ta dùng hết khả năng, mặt lạnh như băng nói: "Thì ra là Mộ Dung tiên bối đỉnh đỉnh đại danh, ngưỡng mộ từ lâu, tiên bối không cần khách khí, thi ân bất cầu báo."

Edit: Bạch Linh

(BL: Do khúc này thiếu quá nhiều nên ta edit lại)

"Nguyệt Quang tiên tử, nghe nói ngươi cùng tiểu nữ là bạn tốt? Hơn nữa còn phái Phượng cô nương bảo hộ nàng." Mộ Dung lão nhân hỏi thăm.

Ta vẫn "Ân" một tiếng, không muốn nhiều lời. Lão nhân, đừng hỏi, nếu ngươi nếu biết ta chính là nữ nhi của ngươi, nhất định bị dọa chết.

"Một khi đã như vậy, tiên tử hẳn là biết tiểu nữ của ta hiện đang ở đâu, ta rất là lo lắng cho nó." Lão nhân thật có phong phạm, một chút sinh khí cũng không có, hơn nữa còn tỏ vẻ quan tâm khiến ta lòng có chút xao động, dù sao đó cũng là cha của Mộ Dung Ý Vân, hồ nào là ăn thịt con cơ chứ?

"Không biết." Ta vẫn cố giữ mặt lạnh, đơn giản nói.

"Giang hồ đồn đãi, tiên tử từng nói qua, nếu ai động vào một cọng tóc của tiểu nữ, tiên tử sẽ tìm tới cửa, chính là sự thật?" Đương nhiên là thật.

"Đúng." Nói ít là an toàn nhất.

Mộ Dung lão nhân thờ dài, bất đắc dĩ nói: "Aiz, ngươi cùng Ý Vân nhà ta tình như tỷ muội, chỉ tiếc tiểu nữ hồ đồ, cùng Mục Hàn kia dây dưa không rõ, biến thành thân bại danh liệt."

"Không thể nói vậy, nam hoan nữ ái là chuyện thường tình." Ta thích hẳn đó, không phục? Ta nhìn thấy bản mặt ưu sầu của tỷ tỷ, lại nói: "Tiền bối yên

tâm, ta thấy Mục giáo chủ đối với thiên kim nhất mực thương yêu, đi theo hần lệnh thiên kim chắc không chịu ủy khuất."

"Đúng a, cha cũng nghe nói rồi đó? Hần đối với muội muội thực sự tốt lắm, không bằng cho muội muội theo hần đi, cha cũng hi vọng muội muội hạnh phúc đi? Chỉ cần muội muội vui vẻ thì cần gì quá để ý thân phận của Mục Hàn." Mỹ nữ tỷ tỷ nhin không được xen miệng vào, lại bị một ánh mắt sắc bén liếc nhìn, mỹ nữ tỷ tỷ lập tức ngậm miệng cuối đầu.

"Phi Hà tiên tử nói không sai, Mục Giáo chủ đối với lệnh thiên kim rất coi trọng, năm lần bảy lượt vì lệnh thiên kim mạo hiểm, thiếu chút nữa đã chết." Tuy không có nghiêm trọng như ta nói, nhưng cũng không kém nhiều lắm, lần bị răn cấm không phải thiếu chút nữa toi mạng? Ta vừa nói vừa trộm nhìn Nhược Nhan tỷ, aiz, vẫn là nàng biết lo lắng cho ta!

Mộ Dung lão nhân sắc mặt trở nên không tốt, nhưng lại ngại địa vị trên giang hồ của ta, không tiện phát tác, chỉ phải thản nhiên nói: "Nguyệt Quang tiên tử, tựa hồ cùng Mục Hàn rất quen thuộc a? Tiên tử sắp kê vị đường chủ Bách Hiểu Đường, chỉ sợ nếu cùng Mục Hàn quá thân cận sẽ ảnh hưởng tới thanh danh." Con mẹ nó, bần cô nương đời này không phải hần không lấy chồng.

Ta hừ lạnh: "Làm việc không cầu phú quý danh lợi, tiểu nữ nhìn nhận anh hùng, trọng anh hùng, cùng Mục Hàn quân tử chi giao. Mục đích của Bách Hiểu Đường là kiếm tiền, mặc kệ ân oán giang hồ, lệnh thiên kim nói cho cùng, vẫn là vì mình mà sống chứ không phải vì người giang hồ mà sống." Lão nhân, làm "đương nhiệm" nữ nhi của ngươi, ta dạy ngươi làm người như thế nào, đừng cổ hủ như vậy.

Lão nhân không những không tức giận, ngược lại cười đáp: "Tiên tử quả nhiên nữ trung hào kiệt."

"Lệnh thiên kim cũng là vị kì nữ." Lão nhân, ta tốt như vậy, lão không phát hiện?

"Tiểu nữ Nhược Nhan chỉ có hư danh." Lão nhân, ta cảnh cáo ngươi, ta nói chính là bản thân ta Mộ Dung Ý Vân, không phải nói mỹ nữ tỷ tỷ.

Ta trên mặt vẫn không có biểu tình gì, đặt một thỏi bạc lên bàn, đứng dậy nói: "Mộ Dung tiên bối, cáo từ. Ta muốn nói cho ngươi, lệnh thiên kim tốt lắm, không cần lo lắng." Ta cũng sẽ nói khách sáo như vậy a?..... Aiz, ô nhiễm.

Ta bước ra khỏi tửu lâu, mỹ nữ tỷ tỷ đuổi theo nói: "Tiên tử dừng bước."

Ta đối mỹ nữ tỷ tỷ vẫn có hảo cảm, dừng cước bộ nói: "Mộ Dung cô nương có gì cần chỉ giáo?"

Mỹ nữ tỷ tỷ hướng bên trong nhìn qua, thấy Mộ Dung lão nhân không có nhìn lên, nàng liền đem ta kéo ra ngoài: "Muội sao lại ở đây?"

"Vô nghĩa, muội phải kế thừa chức đường chủ Bách Hiểu Đường, không ở đây chứ ở đâu!" Ta tròn mắt trắng dã.

"Mục Hàn đâu?" Mỹ nữ tỷ tỷ, đừng có chú ý với hần a.

Ta không vui nói: "Hồi hần làm gì?"

"Không có hần bảo hộ, ta lo lắng cho muội." Mỹ nữ tỷ tỷ nhiu mày, hiển nhiên không tin vào khả năng của ta.

"Ta là ai a? Thiên hạ đệ ngũ, Vô Tình Kiếm, Nguyệt Quang tiên tử, cần có người bảo hộ sao?"

Mỹ nữ tỷ tỷ bất đắc dĩ lắc đầu: "Aiz, không nghĩ đến, ta cùng ngươi sống chung hơn mười bảy năm, cư nhiên ta vẫn không hiểu biết ngươi." Hiểu được mới là lạ.

Ta thản nhiên nói: "Không hiểu thì là không hiểu, có lẽ sau này Mộ Dung Ý Vân sẽ vĩnh viễn không lộ diện."

Mỹ nữ tỷ tỷ thở dài một tiếng, tựa tiểu phi tiểu: "Giang hồ đồn đãi Mục Hàn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ Mộ Dung Ý Vân, có phải thực sự?"

"Không phải sợ, là tôn trọng, hần thích ta, cho nên tôn trọng ta." Hần là như vậy.

"Aiz, ta thực hâm mộ ngươi, chỉ hi vọng hần có thể hảo hảo đối đãi ngươi." Mỹ nữ tỷ tỷ dường như ánh mắt có đôi phần miên man, nhưng rất nhanh biến mất, đôi giọng hỏi: "Kỳ thật, ngươi có đề ý đến Giang đại ca không?"

"Hần thì có gì tốt?"

"Chẳng phải giang hồ đồn rằng hần quỳ trước cửa phòng ngươi thỉnh cầu ngươi tha thứ, một thân ngao cốt mà hần quỳ gối trước ngươi như vậy, ngươi còn muốn như thế nào?" Biểu tình của tỷ tỷ tựa như là hận không thể đánh chết ta.

Ta khề ngắc đầu, nhìn ánh mắt mỹ nữ tỷ tỷ: "Tỷ tỷ, kiếp này ta chỉ có Hần, không có nam nhân nào khác!" Ta cố ý dùng biểu tình kiên định nhất, quyết đoán nhất, nói như đinh chặt sắt, làm cho tỷ tỷ hiểu được tâm của ta.

Mỹ nữ tỷ tỷ thật dài thở một hơi: "Không cần nói, ta sớm biết quyết tâm của ngươi, chỉ tại hần tự đa tình, Mục giáo chủ thực sự là anh hùng, còn hơn Giang đại ca một bậc. Thích ai đều được, ngươi vui vẻ là tốt." Hần của ta đương nhiên tốt hơn bệnh thần kinh, không cần nàng nói những điều vô nghĩa.

"Đó là đương nhiên. Kia không gọi là hơn một bậc, mà là hơn nhiều lắm." Ta khuôn mặt tươi cười nói: "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi."

"Người trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. Người vừa rồi ở trước mặt cha khuôn mặt băng sương, ta chút nữa còn nghĩ nhận nhầm người, chẳng trách giang hồ không ai phát giác ra người." Mỹ nữ tỷ tỷ cảm thán.

"Tỷ tỷ, người hay là nên quay lại với cha? Thời gian dài hẳn hoài nghi, đợi lát người đến Bách Hiểu Đường, chúng ta tiếp tục nói chuyện."

Mỹ nữ tỷ tỷ gật đầu. "Thực sự không phải Mục Hàn không lấy phu quân?"

"Trừ bỏ hắn, ta kiếp này không lấy bất kỳ kẻ nào khác."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đường chủ Bách Hiểu Đường

Edit: Bạch Linh

Ta sớm nên nghĩ đến, Bách Hiểu Đường dù sao cũng là đệ nhất bang phái trong giang hồ, đương nhiên rất giàu có, nhưng bất quá vẫn bị dọa sóc... Xem ra, Tiểu Bạch trong bao năm tích lũy được không ít tiền của, hiện giờ lại dễ dàng đem tất cả tặng hết cho ta, ta nghĩ nghĩ liền cảm thấy hồ thẹn. Địa thế của Bách Hiểu đường có vẻ hẻo lánh, nhưng vẫn rất khí khái. Liếc nhìn một cái quả thực không thể nhìn tới cuối. Trước cửa sư tử đá uy phong lẫm liệt so với Mộ Dung gia thì cấp bậc cao hơn nhiều lắm, cửa lớn có thể để cho xe tải chạy vào. Ở bên ngoài lại có thể nhìn thấy tầng tầng vù ồ bên trong, tất cả đều xa hoa tráng lệ. Bề ngoài này thì có gì giống dáng vẻ của một bang phái giang hồ, đây quả thực là hoàng cung. Sân lớn như vậy hẳn có thể chứa hàng ngàn người, vậy mà khách điểm còn chật chội như vậy, đó có thể thấy hoạt động của Bách Hiểu đường rất long trọng. Vô số nhân vật võ lâm có mặt, tạo thành một cảnh tượng hết sức náo nhiệt. Phía trên cửa lớn có một tấm bảng thiếp vàng, Nguyệt Quang son trang bốn chữ to thập phần chói mắt? Nguyệt Quang son trang? Không phải Bách Hiểu đường sao?

«Hành lộ nan» là đại hội ai muốn đến thì đến. Cũng không thể phát nhiều thiệp mời như vậy, có mời cũng chỉ mời nhân vật lợi hại, tỷ như tứ đại mỹ nữ. Ở trước cửa có mấy trang đình (gia đình của son trang) nhiệm vụ chủ yếu là đón khách, chính là để xem xét địa vị quan trọng của khách rồi đi vào thông báo. Kỳ thật ta hiện tại coi như là nhân vật tầm cỡ, bất quá ta không thích làm tiêu điểm, xen lẫn trong đám người đi vào. Liền nghe một người nghị luận nói: "Đây không phải là Bách Hiểu son trang sao? Sao lại đổi thành Nguyệt Quang son trang?"

Bên cạnh có người đáp: "Đồ ngốc, Bách Hiểu Sinh tính thói ản giang hồ, vài ngày sau chủ nhân Bách Hiểu Đường đã là Nguyệt Quang tiên tử, Bách tiên sinh tôn trọng tiên tử cho nên đổi tên." Ta sớm phải nghĩ ra lý do này chứ, ta thật là ngu ngốc. Nguyệt Quang son trang? Tên không tồi a.

"Nghe nói, Nguyệt Quang tiên tử năm nay mới hai mươi ba, sao lại là sư tỷ của Bách tiên sinh?" Người nọ nói xong lắc đầu liên tục.

"Ai biết được." Các người đương nhiên sẽ không biết.

Ở trang viên đi hơn nửa ngày, ta căn bản không tìm thấy người quen nào. Chủ yếu là Nguyệt Quang son trang này quá lớn, không biết tìm Tiểu Bạch ở đâu? Ngắm lại thực mất mặt, nơi này là nhà của ta, cư nhiên ta bị lạc đường, ảiz. Dù sao cũng không biết đi đâu, đột nhiên nghe thấy cửa lớn có một trận tiếng pháo rộn ràng, tiếp theo đám người xôn xao hẳn lên. Không cần phải nói, nhất định người đến là nhân vật tầm cỡ. Ta không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, cũng đi theo đám người.

Mới vừa đi một nửa, liền thấy một đám người cũng hướng cửa lớn đi đến. Ta cố lách người trong đám đông, tập trung nhìn vào, nhìn xuyên vào đám người, lập tức thấy Tiểu Bạch cầm đầu toàn người đi tới, hẳn khí vũ hiên ngang, diện mạo tươi cười, nhìn thế nào cũng giống một bậc lãnh đạo cấp cao. Đi ngay sau tiểu sư đệ chính là hai vị mỹ nữ, hồng y mỹ nữ chính là Phụng Thanh Hà, thủy y mỹ nữ đương nhiên là Phụng Thanh Trúc.

Phía sau Phụng Thanh Hà, thế nhưng lại là cái tên Lục Phóng viên buồn cười kia. Nhìn thấy Lục phóng viên cười gian, ta liền nhịn không được muốn cười. Ta cẩn thận nhìn một chút, bọn hắn một hàng năm người. Bốn ta nhận thức, còn có một từ bào nam tử chưa có gặp qua. Ta phỏng đoán nam tử kia cũng là thủ tịch phóng viên đi. Bốn thủ tịch phóng viên cùng đường chủ tự mình nghênh đón, rốt cuộc là ai có mặt mũi lớn như vậy?

"Vị huynh đài này, chẳng hay người đi phía sau Bách tiên sinh là ai?" Người này rõ ràng là hay hóng chuyện giang hồ, cái gì cũng biết.

"Hồng y nữ tử kia là tam đồ đệ của Bách tiên sinh - Phụng Thanh Hà, Bách Hiểu đường phó đường chủ, cũng là thủ tịch phóng viên tổ Thiên. Thủy y nữ tử là tứ đồ đệ - Phụng Thanh Trúc, thủ tịch phóng viên tổ Hoàng. Còn vị cô về mặt cười gian, mặc lam bào kia, là thủ tịch phóng viên tổ Địa - Lục Tây Lâm. Từ bào nam tử là thủ tịch phóng viên tổ Huyền - Từ Đồ Dạ, cũng là đệ tử của Bách tiên sinh. Mỗi người trong chốn võ lâm đều là nhân vật nổi danh a, nếu có một ngày người và ta cũng có thể giống bọn hắn, có chết cũng đáng giá." Lão huynh này về mặt cực kỳ hâm mộ, không phải là cầu từ đội (đội chó săn) thì sao lại hâm mộ như vậy?

"Bọn hắn phải nghênh đón ai a? Bách tiên sinh cùng tứ đại thủ tịch phóng viên đều tự mình đi ra, hẳn là nhân vật nổi danh đi." Tên kia đột nhiên hét chói tai đứng lên, "Người xem người xem, đứng vị trí thứ nhất trong anh hùng phổ cao thủ Mộ Dung lão tiên sinh, oa, vị nữ tử mặc y phục màu cam phía sau chính là võ lâm đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Nhược Nhan a, người xem người xem."

Ta không tự chủ lập tức hướng mắt ra cửa, quả nhiên thấy lão cha cùng tiểu Bạch đang chào hỏi khách sáo, mỹ nữ tỷ tỷ trên mặt đậm cười, rất có phong

độ đứng đó.

Trong đám người chợt có tiếng than: "Aiz, Phi Hà tiên tử cùng Mộ Dung lão tiên sinh đều là nhân vật tầm cỡ, đáng tiếc Mộ Dung gia lại có một kẻ bại hoại không biết liêm sỉ." Bại hoại? Là nói ta đi? Trăm phần trăm là nói đến ta, nếu không phải có nhiều người như vậy, ta lập tức chém hẳn.

"Người nói kẻ bại hoại kia là Mộ Dung Ý Vân?" Một tên xen vào nói.

"Chính là nàng a, nghe nói Mộ Dung Ý Vân..." Lại là nghe nói, thực không có tri giác.

"Ta lại cho rằng Mộ Dung Ý Vân không hề tầm thường." Tên kia ra vẻ ta đây.

"Lời này là sao?"

"Mục Hàn là ai? Giáo chủ ma giáo nha, giết người không chớp mắt, cư nhiên bị nàng ta thu phục, Thủy Vũ Mị là ai? Vô lâm đệ nhất ma nữ, ai thấy cũng đau đầu. Cư nhiên bái nàng ta làm tỷ tỷ, nói gì cũng nghe (Ai nói nàng ta nghe ta?). Phượng Thanh Hà là ai? Bách Hiểu đường phó đường chủ, cư nhiên cam tâm đi làm nhà hoàn cho nàng. Nguyệt Quang tiên tử lại là ai, thiên hạ đệ ngũ, đường chủ tương lai của Bách Hiểu Đường, cư nhiên cùng nàng kết nghĩa tỷ muội. Mộ Dung Ý Vân cô nương chi sự cũng là vị kì nữ, người cũng biết giang hồ đồn đại đa số là giả?" Lời này ta thích nghe, nói có lí đến nỗi khảm sâu vào tâm ta.

Bên kia, tiểu Bạch đã dẫn Mộ Dung lão nhân đi vào, dọc theo đường đi rất là khách khí. Mộ Dung Nhượng Nhan cùng Phượng Thanh Hà sóng vai mà đi, không biết đang nói mấy câu vô nghĩa gì.

Tuy thấy bọn hắn, nhưng ta cũng không muốn lập tức gặp lại. Với đại danh "Nguyệt Quang tiên tử" này, đi đến đâu cũng là tiêu điểm, ta thực sự chịu không nổi sự sùng bái, kinh diêm (thuần túy là đoán đại), ghen tị và những ánh mắt nghi hoặc này. Hơn nữa khó khăn lắm mới nhìn thấy đại hội một lần, thật hy vọng có cơ hội chiêm ngưỡng mọi thứ nhiều một chút. Một khi thân phận bại lộ, mọi người ở trước mặt ta nói chuyện đều có cảm kị.

Ở trong trang đi lại nguyên một ngày, ta cơ bản đã hiểu rõ đường đi. Gần tối, một tiểu nha hoàn thông tri ta đi dùng cơm. Theo mọi người một đường đi vào đại sảnh, ta lại bị dọa. Kia không gọi là đại sảnh, hẳn phải gọi là hội trường lớn. Đại sảnh đã tập trung rất nhiều nhân sĩ võ lâm, ước chừng vài trăm bàn. Nghe nói ở phía sau đại sảnh, tiền sảnh, vườn hoa cũng có. Tiểu Bạch a, người có tiền cũng đừng phung phí, cần gì cho ăn nhiều như vậy. Những thứ bọn hắn ăn chính là tiền của ta a, thực đau lòng... (Sở Sờ: Keo kiệt, Bách Hiểu đường của người nhiều tiền như vậy. Cho dù ăn ba năm cũng không hết, hưởng chi là vài ngày). Tất cả mọi người đã bắt đầu khai tiệc, ta tùy tiện tìm một góc ngồi xuống. Vừa thấy bọn họ ngồi ở bàn thủ tịch, ta sợ tới mức muốn trốn, Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Trúc, Lục Tây Lâm, Bách Hiểu Sinh, Mộ Dung lão cha, nữ tỷ tử, bệnh thần kinh, Y Dục Thành, Cố Mộng Tinh, Thủy Vũ Mị, Y Lạc Lạc. Bệnh thần kinh tốc độ thật nhanh a? Đến khi nào? Còn có Cố Mộng Tinh, Y Lạc Lạc sao lại có mặt? Kỳ thật, ta cũng thấy ta rất có mặt mũi, dù sao vài vị cao nhân kia ta đều nhận thức được. Tạm thời không muốn bọn họ phát hiện ra ta, ta cúi đầu xuống, ăn cơm quan trọng hơn.

"Ta có thể ngồi đây không?" Một thanh âm ôn hòa vang lên, ta ngẩng đầu, thấy Tư Đồ Dạ đang đứng bên cạnh ta. Hẳn thật đúng là có bệnh, không đi ngồi vị trí trung tâm, lại đến nơi này, muốn hại chết ta a.

"Thìh." Ta thân nhiên đáp.

"Đa tạ." Hắn nói xong liền ngồi ngay bên cạnh ta. Hắn không nhìn ta, nói: "Cô nương là người môn phái nào?" Làm gì? Nhìn trúng ta sao?

"Vô môn vô phái, đến xem nào nhiệt thôi." Ta nói ta là cấp trên của người liền dọa chết người.

"Một người?" Vô nghĩa, không có mắt à?

"Đúng, một người."

"Tại hạ Bách Hiểu Đường thủ tịch phóng viên tổ Huyền Tư Đồ Dạ, xin hỏi danh tánh của cô nương?" Dát dát, Làm gì a? Thật muốn làm quen ta à?

Ta không tức giận liếc hắn một cái, nói: "Làm gì? Hai chúng ta rất quen thuộc sao?"

Hắn thân nhiên nói: "Ta chú ý cô nương đã lâu, cô nương một mực dạo quanh trong trang, thấy cái gì cũng hiếu kì, tại hạ cảm thấy cô nương rất có ý tứ. Cho nên nghĩ muốn kết giao bằng hữu, cô nương đừng hiểu lầm."

"Trương phùng hà tất tăng tương thức (Gặp gỡ chắc gì đã quen biết)." Tên của ta không thể nói a.

"Cô nương, người hẳn biết mục đích của đại hội «Hành lộ nan»? Có cái gì không thể nói?" Hắn cư nhiên thân nhiên cười, xem cực kỳ tốt.

"Tiểu nữ tử ta không phải người trong giang hồ, chính là tò mò mới đi vào xem."

"Nếu ta không nhìn lầm, cô nương từ khi tới đây, tay vẫn cầm phôi kiếm." Tên gia hỏa chết tiệt này, quả thật là chú ý ta từ lâu, ta hấp dẫn lực chú ý đến vậy sao?

"Không có cái gì hay để nói." Ta chần chờ một chút, nói: "Nếu người muốn, có thể gọi ta...." Lại suýt nói lung tung, Vân nhi chỉ có Độc Cô Hàn mới có thể gọi, tên khác đều là tiêu điểm của giang hồ, phải nói như thế nào đây?

"Gọi là gì?" Hắc cười nhìn ta.

"Kêu Mộ Dung cô nương." Thiên hạ họ Mộ Dung rất nhiều.

"Ngươi là người của đệ nhất thế gia Mộ Dung gia?"

"Thiên hạ, họ Mộ Dung đâu chỉ có một nhà, ta là họ Mộ Dung. Nhưng ta không biết đệ nhất thế gia, đệ nhị thế gia gì cả." Nói thật, ta cũng đâu phải lừa gạt ngươi.

Hắc cười cười, "Cô nương thật sự rất có ý tứ."

Ta nâng đầu vừa định nói cái gì, đã thấy ở bàn trung tâm có ánh mắt nhìn hướng bên này, mà người nọ chính là Y Dục Thành. Ta nhanh chóng cúi đầu, dùng sức lùa cơm vào miệng.

"Cô nương, ngươi chỉ ăn cơm trắng thôi sao?" Tư Đồ Dạ cười thật sự ôn hòa.

"Thực xin lỗi, ta phải đi rồi." Ta buông bát, luôn lách tránh né chạy đi. Người này thực phiền toái a, chẳng lẽ thấy mỹ nữ là động tâm?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Bị dụ

Cơm đã xong, Bách Hiểu sơn trang dù rộng lớn thế nào cũng không thể cho hàng ngàn người cư ngụ, chỉ có khoảng trăm người có danh tiếng được mời lại qua đêm, còn lại đa số đều là rời khỏi và tá túc ở những quán rượu gần đó. Riêng ta lại là lang thang trong khuôn viên, đi ra cũng không được mà đi vào cũng không xong. Ai, ở chính nhà mình mà không có chỗ ngủ, thật chẳng hay ho gì.

Nguyệt Quang tiểu trúc lấp lóe ánh đèn, nơi nơi đèn hoa lung linh. Không ít người vẫn đang ở đây ngắm hoa ngắm cảnh.

Độc Cô Hàn, ngươi chết ở đâu rồi? Ta nhớ ngươi a, ngươi vì sao lặng lẽ biến mất? Có nghĩ tới cảm thụ của ta không a? Nghĩ nghĩ, cứ nhiên thờ dài một tiếng.

"Cô nương, có gì lo lắng?" Ta vừa nghe, quay đầu lại, cứ nhiên là Tư Đồ Dạ, tên này với bệnh thần kinh có thể so với kẹo cao su, dính bết không thôi.

"Không có gì." Ta nhẹ đáp.

Hắc giơ tay lên, trong tay một bình rượu: "Vừa hay tại hạ có rượu ngon, chẳng hay có thể cùng thưởng thức?"

"Chúng ta quen nhau sao?" Ta kì quái nhìn hắc.

"Không quen, nhưng sẽ quen. Người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết."

"Được, Tư Đồ Phóng viên, bốn tiểu thư hôm nay cùng ngươi uống." Ta nói, nhanh chóng đuổi theo, dù sao có hắc tán gẫu cũng đỡ nhàm chán.

Đi theo Tư Đồ Dạ một hồi đã đến một cái đình nhỏ kêu Thỉnh Vũ Hiên. Vừa hay, từ Thỉnh Vũ Hiên lại có thể quan sát toàn cảnh Nguyệt Quang tiểu trúc, đừng nói là do Tiểu Bạch xây cho ta chỗ này đi? Ta nhìn không được hỏi: "Nguyệt Quang tiểu trúc là làm cho ai ở?"

"Sư bá ta." Hắc, sư bá ngươi ở ngay trước mặt ngươi.

"Là Nguyệt Quang tiên tử? Có phải hay không gần đây mới chuẩn bị?"

Hắc cười: "Ngươi cũng biết danh tiếng Nguyệt Quang tiên tử?"

"Vô nghĩa, Nguyệt Quang tiên tử danh tiếng trên giang hồ ai còn không biết?"

Hắc nhẹ đáp: "Từ khi Bách Hiểu Đường xây dựng, đã có Nguyệt Quang tiểu trúc, truyền thuyết nói rằng sư bá ta thích ánh trăng, sư phụ ta liền vì sư bá mà kiến tạo Nguyệt Quang tiểu trúc." Thiết, không có khả năng. Ta cùng tiểu Bạch tuy học chung nửa năm, chính là ta vẫn coi hắc như tiểu đệ, hắc coi ta như tỷ tỷ.

"Sư phụ ngươi thích nàng? Có chứng cứ không?" Ta vẫn mơ hồ cảm thấy được bất an.

Hắc lắc đầu: "Không có, bất quá trước đây ta từng hỏi sư phụ, người nói Nguyệt Quang tiểu trúc là kiến tạo cho nữ nhân mà người yêu mến, hơn nữa trước nay Nguyệt Quang tiểu trúc vẫn chưa có gì, gần đây hắc mới bắt đầu trang trí. Gần đây trên giang hồ xuất hiện Nguyệt Quang tiên tử, lại là sư bá

của ta, cho nên ta đoán, Nguyệt Quang tiểu trúc là vì sư bá mới kiến lập." Ta hiện tại muốn ngắt, Tiểu Bạch thích ta? Hơn nữa là thậm thích bao năm? Ta được hoan nghênh như vậy?

"Người không nghe sư bá người mới hai mươi ba tuổi, chẳng lẽ sư phụ người thích một tiểu hài tử?" Ta nhủ mảy, vẫn là không tiêu hóa nỗi sự thật Tiểu Bạch thích ta.

Hắn cười ha ha. "Ai biết được? Sư phụ nói nữ tử người yêu mến thích nhất là ánh trăng, vì thế mới kiến tạo Nguyệt Quang tiểu trúc."

Ta nhớ rõ Bạch Hiểu mới đến trường của ta được mấy tháng, vừa lúc lại là sinh nhật ta. Hắn hỏi ta muốn quà sinh nhật gì, ta nói cái gì cũng không cần. Ta nghĩ tiền tài cũng chẳng mua được gì quý giá, chính là bảo hắn đi với ta đến sân bóng đá ở trường học ngắm trăng (Chủ yếu là bởi vì không ai nguyện ý đi với ta, bởi vì tính cách ngoan trường, nhân duyên của ta siêu cấp không tốt). Ta từng nói, ánh trăng là thứ sạch sẽ nhất, thuần khiết nhất, cũng là thứ ta thích nhất. Chẳng lẽ, bởi vì một câu như vậy, hắn nhớ hơn ba mươi năm? Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ở cổ đại, hắn nghĩ cũng không nghĩ liên bất thốt lên ngoại hiệu cho ta "Nguyệt Quang tiên tử", có phải trong lòng hắn suy nghĩ hàng ngàn thứ? Hắn rõ ràng đã có thể trở về hiện đại, lại phải lưu lại giúp ta tìm Long Ngâm, trong này tựa hồ thật sự có vấn đề. Hắn, phiền toái. Ta là vô luận như thế nào cũng không thể trở về hiện đại, hơn nữa trong lòng đã có Độc Cô Hàn, chỉ có thể cô phụ hắn.

Ta cùng Tư Đồ Dạ vừa uống vừa nói chuyện, một chút đã đi vào một căn phòng nhỏ hoa mỹ, hắn đặt rượu lên bàn nói: "Ngồi đi, ta đã phân phó phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, rất nhanh sẽ mang lên." Điều đã có chuẩn bị? Chẳng lẽ hắn cố ý làm cho ta không có nơi để ở, sau đó mời ta uống rượu?

Ta không khách khí cầm hũ rượu trên bàn, đem chét lỏng cay cay tu vào cổ. Tư Đồ Dạ kinh ngạc nhìn ta: "Người có thể uống như vậy?"

Ta buông hũ rượu, nói: "Vô nghĩa, ta uống thế nào chả được." Quán bar là một trong những nơi ta thích đến, từ lượng của ta miễn cưỡng cũng được tính là cao.

"Nữ trung hào kiệt." Hắn tán dương một câu giờ lên ngón cái.

"Uống được rượu liền là nữ trung hào kiệt?" Cùng lắm xem như tửu quý.

Hắn bị ta chọc cười: "Ta phát hiện cô nương có điểm độc đáo."

"Có cái gì độc đáo? Đừng nói là biết uống rượu?" Người nói ta kỳ quái thật sự nhiều lắm.

"Người một nữ tử, nửa đêm canh ba dám tự nhiên ngồi uống rượu với một nam nhân ở trong một phòng. Không sợ ta chuốc say người, nhân cơ hội làm bậy sao?" Này thì có cái gì, ta không phải để bị chuốc say như vậy.

"Thiếu gia, nô tì đem thức ăn tới." Ngoài cửa vang lên một thanh âm ngọt ngào.

"Vào đi." Hắn nói xong, một nha hoàn đẩy cửa vào, ta vừa nhìn lập tức kinh ngạc, chính là mấy món ăn ta từng ăn hồi tối, không thừa chẳng thiếu, xem ra tên Tư Đồ Dạ này tuyệt đối có ý đồ.

"Tiểu cô nương, tên gì?" Ta vội hỏi.

"Nô tì Ngân Đào." Ngân Đào, tốt, sau này ta đem người bức cung hỏi ra âm mưu của Tư Đồ Dạ.

"Lui xuống đi." Ta khoát tay. Tư Đồ Dạ thấy thế mỉm cười, đem rượu rót cho ta nói: "Cô nương thực không khách khí, đem nha hoàn coi như của nhà."

Vô nghĩa, tất cả chỗ đây, bao gồm cả người đều là sở hữu của ta. Ta uống một ly.

"Gần đây không thiếu gì hiệp nữ vừa xinh đẹp lại võ công cao, vì sao chú ý ta? Ta che mặt a, người ngay cả ta xấu hay đẹp cũng không biết."

Hắn lắc lắc đầu, "Không biết, người vừa vào cửa ta liền thấy, người luôn mang bộ dáng thần nhiên, không chút che giấu, có lẽ liền bởi vì vậy mà ta đối với người có hảo cảm đi. Hơn nữa, người đối với cái gì cũng hứng thú. Kì thực... bộ dáng rất đáng yêu." Muốn nói ta ngu ngốc? Đại hội này tôn chỉ thực đặc thù, cho nên các vị mỹ nữ đều là giả trang đoan chính, chỉ có ta không chút che giấu, mọi thứ đều phơi bày.

Ta cười to: "Liên bởi vì cái này? Đúng rồi, ta cảm thấy Y Lạc Lạc, Cố Mộng Tình, Thùy Vũ Mị đều không tồi, để ý một chút đi."

Tư Đồ Dạ cười ha ha. "Quên đi, các nàng là tứ đại mỹ nữ nổi tiếng, ta vô danh tiểu tốt không có cơ hội."

"Người không phải có chủ ý với ta?" Ta muốn điên, hiện ta đã có Hàn, lại có bệnh thần kinh, còn phát giác Tiểu Bạch, sớm rất phiền phức, please, đừng nhúng tay thêm nữa.

"Cô nương thực sự là nữ tử độc đáo." Hắn dừng ánh mắt ở cái bao nhỏ của ta. "Đây là cái gì?"

"Người không biết, nói cũng vô dụng." Ta cười nói: "Còn chưa trả lời vấn đề của ta? Ta chính là hoa đã có chủ, đừng có chủ ý gì với ta."

"Ha ha, người rất có ý tứ. Xin hỏi cô nương, người xem trúng vị đại hiệp nào a?" Nói ra dọa chết người.

"Vô danh tiểu tốt." Ta thần nhiên nhún nhún vai.

Hắn thật thành khẩn nói: "Ta tuy không phải đại danh vang dội, cũng là anh hùng phổ bài danh thứ mười chín, không bằng quan tâm ta đi..." Người ta đệ nhị, ngươi cùng người ta không có biện pháp so sánh.

"Mới chỉ mười chín mà thôi, ngươi để mặt mũi của sư phụ ngươi cùng Nguyệt Quang tiên tử ở đâu?" Ta tốt xấu cũng là thiên hạ đệ ngũ, tiểu Bạch đệ bát, hẳn cư nhiên đệ thập cửu, thật chỉ biết nói.

"Cô nương chẳng lẽ còn cho là thấp?" Hắn cầm lấy bình rượu. "Hết."

"Đi lấy đi." Còn chưa uống đủ.

"Được, ngươi chờ." Hắn nói xong đứng lên.

Hai người chúng ta tán gẫu vui vẻ, uống cũng nhiều. Ta cũng không biết uống nhiều hay ít, chỉ biết là uống hết mấy bình. Tuy tửu lượng của chúng ta khá, nhưng cũng có chút say, đặc biệt là ta, cơ bản thần trí đã mơ hồ. Cái khăn che mặt đã sớm tháo xuống để tại một bên, lộ ra bộ mặt thật.

"Ngươi còn chưa trả lời của ta vấn đề đâu?"

"Vấn đề gì?" Không nhớ rõ.

Tư Đồ Dạ cười nói: "Ta tốt xấu cũng có chút danh tiếng, không bằng... gả cho ta đi. Ta làm phóng viên nhiều năm như vậy lần đầu tiên gặp một nữ tử hào sảng như ngươi, ở cùng ngươi ta rất vui vẻ."

Ta búng ly rượu cái cách, ha ha cười nói: "Làm bằng hữu thì rất tốt, làm tình nhân thì miễn, bốn cô nương là hoa đã có chủ, tạm thời không tính hồng hạnh xuất tường." Hắn quả thật là một bằng hữu không tồi, cùng hắn nói chuyện rất thoải mái.

"Ngươi rốt cuộc là ai, xuất thân từ môn phái gì?" Lại hỏi vấn đề nhàm chán như vậy, bốn cô nương là sư bá của ngươi.

"Đừng hỏi cái này được không? Ngươi cùng Phượng Thanh Hà quan hệ thế nào?"

"Ta cùng sư muội quan hệ không tồi." Nếu Phượng Thanh Hà không có Thiêm Điện đại ca, có thể tác hợp cho bọn hắn.

"Vây... nàng ta cùng Thiêm Điện thế nào?" Chỉ cần không phải ngu ngốc, đều có thể nhìn ra bọn hắn trong lúc đó đó có cái gì.

"Thiêm Điện nào?"

"Một trong tứ đại hộ pháp Lợi Điện, như thế nào? Sư muội ngươi cũng không nói qua cái gì sao?" Ta nói, đầu đã tựa xuống bàn.

"Không biết, không có nghe nàng nhắc qua. Ngươi cùng sư muội ta rất quen thuộc sao? Làm sao có thể biết nhiều như vậy?"

"Không quen."

"À."

"Tỷ muội kết nghĩa mà thôi."

"A? Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Ta muốn ngủ." Đầu óc mơ hồ, muốn ngủ một giấc.

"Ta đỡ ngươi." Một tên gia hỏa say rượu khác đỡ ta, hai người nghiêng ngả, lão đảo nằm ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Say rượu làm càn?

Edit: Bạch Linh

Ta cảm thấy đầu óc quay cuồng, một chút ý thức cũng không có.

"Sư huynh." Có người gõ cửa, thật ồn a, ta còn muốn ngủ, đừng ồn.

"Ai a?" Ta than thở thuận miệng hỏi một câu.

"Là muội, Phụng Thanh Hà." Đầu óc ta khi này vốn không có ý thức, thuận miệng nói: "Vào đi."

"A..." Phụng Thanh Hà hét chói tai nhảy dựng lên, âm thanh chói tai như thế, ta rốt cuộc cũng không ngủ được, tỉnh dậy dùng tay dụi dụi mắt. "Phụng Thanh Hà, ngươi làm gì? Mới sáng sớm, tỉnh dậy chết ta à?"

Ta vừa quay đầu lại... Ông trời, Tư Đồ Dạ đang ngủ bên cạnh ta. "A..." Hai tiếng la lớn vang lên, là ta cùng Tư Đồ Dạ hét lên.

"Sao ngươi lại ở đây?" Ta chỉ vào Tư Đồ Dạ hỏi.

"Đây là phòng của ta." Tư Đồ Dạ buồn bực nói, xong đi xuống giường.

"Các ngươi...các ngươi..." Phụng Thanh Hà miệng không nói ra được lời nào.

"A cái gì mà a? Chúng ta không có phát sinh cái gì, Phụng Thanh Hà ta cảnh cáo ngươi, đừng đi nói lung tung." Nếu nàng đem việc này nói cho Độc Cô Hàn, hẳn nhất định rất thương tâm.

"Nga." Phụng Thanh Hà lập tức ngậm miệng.

"Các ngươi thực sự biết nhau sao?" Tư Đồ Dạ cười hắc hắc: "Sur muội a, ngươi cùng tẩu tử tương lai khi nào quen biết? Sao không giới thiệu cho ta? Hại ta hiện tại mới gặp được nàng."

Phụng Thanh Hà một đầu mồ hôi lạnh, chỉ vào ta nói: "Tẩu tử tương lai?"

Tư Đồ Dạ một bộ dạng bất đắc dĩ: "Tối qua, mặc dù chúng ta không có phát sinh cái gì, nhưng quả thực là ta cùng nàng ngủ chung một chỗ, vì bảo trụ danh tiết của nàng, ta đương nhiên phải cưới nàng." Muốn ngắt, ta cùng Độc Cô Hàn thì sao? Cùng bệnh thần kinh lại là cái gì? (BL: Ý của Vân tỷ là đã ngủ cùng Hàn ca + hun bệnh thần kinh)

Phụng Thanh Hà hít một ngụm khí lạnh: "Huynh biết nàng là ai không?"

Tư Đồ Dạ nghĩ nghĩ: "Không biết, bất quá ở cùng nàng ta rất thoải mái."

"Làm sao vậy?" Thủy Vũ Mị lỗ mãng vọt vào, còn chưa mặc quần áo chỉnh tề. Thủy Vũ Mị nhìn trong phòng thấy không có gì, nói: "Phụng tỷ tỷ, ngươi làm gì a? Ta còn tưởng rằng ngươi gặp quỷ." Vũ Mị? Ta xấu hổ a, kéo kéo mền chui đầu vào.

"Bọn hắn đem qua ở cùng một chỗ." Phụng Thanh Hà chỉ chỉ vào ta, dờ khóc dờ cười.

"A." Thủy Vũ Mị kêu một tiếng, nhưng rất nhanh thay đổi thành bộ dạng chuyện không liên quan đến nàng: "Ngươi có thêm tẩu tử, không vui sao?"

Phụng Thanh Hà nuốt nước miếng: "Tẩu tử? Ngươi trước nhìn xem nàng là ai?"

"Nàng là ai a? Đem đầu đi ra." Thủy Vũ Mị một bộ dạng ra lệnh nói.

Ta bất đắc dĩ chui ra, cười hắc hắc: "Vũ Mị."

"A..." Thủy Vũ Mị kêu so với Phụng Thanh Hà cùng ta còn muốn khủng bố hơn. "Tỷ tỷ... ngươi...ngươi... tỷ phu của ta đâu, ngươi...?" Tỷ phu của ngươi bỏ ta đi rồi.

"Các ngươi quen biết?" Tư Đồ Dạ kì quái hỏi.

Phụng Thanh Hà xen vào nói: "Huynh rốt cuộc có biết nàng là ai không?"

Tư Đồ Dạ lắc đầu: "Không biết, nhưng xem ra nàng bất quá là một tiểu cô nương không biết gì."

"Ngươi nói cái gì? Nàng là tiểu cô nương không biết gì?" Phụng Thanh Hà lại hoảng sợ.

Đến nghĩ cũng không nghĩ, ta trừng mắt nhìn, "Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị, ta cảnh cáo các ngươi, nếu chuyện ngày hôm nay có người thứ năm biết, các ngươi cứ đợi đó."

"Vũ Mị, nếu ngươi dám nói cho tỷ phu của ngươi, ta với ngươi từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ." Ta liếc liếc Phụng Thanh Hà, "Phụng Thanh Hà, nhất là ngươi, ngàn vạn lần không được ở trước mặt Thiêm Điện nói lung tung."

"Kia... chẳng lẽ ngươi và tên Tư Đồ này có cái gì? Tỷ sẽ không nghĩ phản bội tỷ phu đi?" Thủy Vũ Mị thấy ta sắc mặt ngày càng khó coi, lập tức ngậm miệng.

"Ngươi nói cái quỷ gì vậy? Tối qua chúng ta chỉ uống rượu, nếu ngươi cho tỷ phu của ngươi biết, tên Tư Đồ này có cả trăm cái mạng cũng không đủ để chết." Nghĩ đến biểu tình của Độc Cô Hàn khi biết việc này, ta toát mồ hôi lạnh. Lấy tính cách của hắn, rất có thể sẽ đem Tư Đồ Dạ đi tể. Ta cũng thật

là, khi không đi uống nhiều rượu như vậy làm gì.

"Các người nói nửa ngày ta cũng không biết các người đang nói cái gì." Mỗ Tư Đồ buồn bực xen vào. "Thủy cô nương, tỷ phu của người là ai? Có liên quan gì tới ta? Lại có quan hệ gì với nàng?" Không hổ là phóng viên, thắc mắc thật nhiều.

"Tỷ phu của ta, chính là trưởng phu của nàng, nếu tỷ phu của ta biết người cùng tỷ tử..... Người khó giữ được cái mạng nhỏ này."

Tư Đồ Dạ kinh hãi, "A? Cô nương, người đã có trưởng phu?"

Ta bất mãn nói: "Còn chưa bái đường, tối qua không phải ta đã nói với người rồi sao? Người còn nói ta không bằng để ý người đi."

"Dừng..." Phượng Thanh Hà nhảy vào chặn đứt cuộc nói chuyện của chúng ta, hỏi Tư Đồ Dạ: "Huynh thực sự không biết nàng là ai?"

Phượng Thanh Hà liên tục hít khí lạnh.

"Ta nói cho huynh biết, nàng là chủ nhân của Nguyệt Quang sơn trang, huynh phải kêu nàng là sư bá."

"Sư bá?" Tư Đồ Dạ nhảy dựng lên một chút, chỉ vào người ta hỏi: "Người là Nguyệt Quang tiên tử?"

Ta tựa tiểu phi tiểu gât gật đầu: "Sư diệt, còn muốn cưới ta sao?"

Tư Đồ Dạ lui về phía sau vài bước, liên tục run run tay: "Không có khả năng, không có khả năng, truyền thuyết nói Nguyệt Quang tiên tử lạnh như băng sương, sao có thể là người được?"

Ta vỗ vỗ bả vai hắn: "Cho nên a, giang hồ đồn đãi thì đừng tin, ta đồng tình với người."

"Người nói tướng công người chỉ là vô danh tiểu tốt sẽ không phải là thiên hạ đệ ngũ Giang Từ Ngang đi?" Đáng chết, lại giang hồ đồn đãi, làm khổ ta.

Cũng không thể nói là Mục Hàn, ta vừa định gật đầu giả bộ thừa nhận thì Thủy Vũ Mị đã giành nói: "Giang Từ Ngang là cái gì? Tỷ phu của ta lợi hại hơn hẳn nhiều."

"Này, nói ít vài câu." Ta mắt trắng dã liếc nàng một cái, muốn làm thân phận của ta bị bại lộ à?

Tư Đồ Dạ há to miệng, nói không nên lời, một lúc sau mới nói: "Ngay cả Giang Từ Ngang cũng kém hẳn? Hẳn rồi cuộc là ai a?" Tư Đồ Dạ tròn mắt, nhếch mày, "Sẽ không là...."

Thủy Vũ Mị dùng ánh mắt đồng tình vô hạn nhìn hắn, gật gật đầu.

Phượng Thanh Hà cũng vỗ vỗ bả vai hắn, nói: "Sư huynh a, huynh lừa gạt nữ tử nào ta không cần biết, nhưng lần sau phải nhận rõ người, sư bá không phải là người huynh có thể lừa gạt." Nàng thở dài một tiếng, "Aiz, cái tính phong lưu của huynh khi nào mới có thể sửa?"

"Hai người các người, nói ít vài câu, đi thôi." Nơi này dù sao cũng là phòng của hắn, bị người khác bắt gặp thì không tốt lắm.

Chúng ta đi ra khỏi phòng, hoàn toàn không để ý đến cái tên gia hỏa đang kinh ngạc đứng như trời trồng kia.

Đến phòng Phượng Thanh Hà tẩy rửa sơ qua, ta nghĩ thân phận Nguyệt Quang tiên tử cũng phải chính thức xuất hiện rồi. Trước sự cảnh cáo của ta, hai nàng kia cam đoan sẽ không đem chuyện hôm nay tiết lộ ra.

Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Trúc, Thủy Vũ Mị vây quanh ta, một đám đi đến Thính Vũ Hiên, Thính Vũ Hiên là nơi ở của tứ đại thủ tịch, Thủy Vũ Mị sở dĩ đi được ở nơi này, hoàn toàn là nhờ Phượng Thanh Hà. Ta đi trước, ba người các nàng theo sau, không thể không nói ta hiện tại cảm thấy rất có mặt mũi a. Dọc theo đường đi gặp được rất nhiều người, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt nghi hoặc cùng hâm mộ nhìn ta.

Đi đến tây sương phòng, thấy một đoàn mười người, Cổ Mộng Tinh cùng tám nha hoàn, còn có Y Lạc Lạc. Nhìn xem người ta Thủy Vũ Mị là thủ lĩnh hắc đạo nổi danh trong chốn võ lâm, người ta tự nhiên một thân một mình. Lại nhìn xem ta, thủ lĩnh võ lâm đệ nhất bang bên người cũng chỉ mang theo Phượng Thanh Hà. Còn nàng chỉ là tiểu thư của một Đường Môn nhỏ, mang theo mấy người như vậy làm gì? Tuy chương môn đương nhiệm của Đường Môn gặp phải mối nguy đoạn tử tuyệt tôn, lại chỉ có một mình nàng, cũng không cần khoa trương như vậy đi. Hiện tại đã như vậy, sau này làm chương môn sẽ như thế nào? Mỹ nữ tỷ tử của ta, đại tiểu thư của đệ nhất thế gia kiêm người kế thừa hợp pháp cũng không giống như nàng. Còn có a, ăn mặc xinh đẹp như vậy làm gì? Câu dẫn nam nhân à? Đừng tưởng là một trong tứ đại mỹ nữ thì ngon, muốn làm cái hoa mẫu gì cũng phải do Bách Hiếu đường định đoạt.

Ta thấy mười người kia đang đi đến đại đường. Ta thấp giọng nói: "Phượng Thanh Hà, đi, kêu mười nha hoàn đi theo sau ta." Dám khoa trương a? Nguyệt Quang sơn trang là địa bàn của ta, xem ai có thể khoa trương hơn ta.

Phượng Thanh Hà nhìn tám nha hoàn, gật gật đầu nói: "Đường chủ, một trăm nha hoàn đủ không?"

"Cái gì?" Ta thét chói tai nhảy dựng lên.

"Không đủ à, hai trăm đủ không? Nàng khoa trương thì chúng ta so với nàng càng khoa trương hơn." Làm gì? Nàng xem ta là hoàng đế đi tuần à?

Ta dở khóc dở cười, "Nguyệt Quang son trang rốt cuộc có bao nhiêu người? Bao nhiêu nha hoàn?"

Phượng Thanh Hà nói, "Nguyệt Quang son trang có 582 nha hoàn, 736 trang đình, 147 đầu bếp, 59 người làm vườn, 85 xa phu, kiệu phu." Ông trời của ta, có làm hay không a?

Phượng Thanh Hà nói tiếp: "Trừ bỏ tứ đại thủ tịch phóng viên chúng ta, các phóng viên khác cơ bản đều rải rác ở các phân đường, không thể quay về. Kỳ thật, chúng ta cũng thường xuyên ra ngoài phỏng vấn, Trúc nhi cũng giúp sự phụ trách sinh ý, không có quay về, sự phụ thì hằng năm cũng ở bên ngoài. Lần này bởi vì «Hành lộ nan», cho nên mới có thể tụ tập ở trong này, Nguyệt Quang son trang chủ yếu khi nào có sự kiện võ lâm mới dùng. Ba mươi năm gần đây, đại hội võ lâm đều tổ chức ở Bách Hiểu... Nguyệt Quang son trang. Chín năm trước, mười đã gấp qua, tỷ thấy khu đất trống kia không? Thời điểm luận võ chính là tổ chức ở đó." Khu đất trống kia ta đã thấy, quả thực có thể chứa mấy ngàn người. Cur nhiên nơi này còn tổ chức đại hội võ lâm, có thể thấy được Bách Hiểu đường rất có địa vị.

"Vậy mấy phân đường của Bách Hiểu Đường, rốt cuộc có bao nhiêu người?" Thế lực kia nhất định rất đáng sợ.

"Trước mắt cả nước phân đường chính thức có 81 đường, phân đường chủ có 81 người, bao nhiêu phóng viên thì ta không rõ lắm. Sản nghiệp Bách Hiểu Đường phân bố ở khắp nơi, ngay cả ngoại bang cũng có, tỷ như Tiểu Ngạo Giang Hồ cũng dùng để thu thập tin tức. Về phần có bao nhiêu sản nghiệp, ta không biết. Năm trước nghe sự phụ nói, chỉ riêng Tiểu Ngạo Giang Hồ đã có 800 quán phân ở khắp nơi. Còn có các tiệm cầm đồ, tiệm binh khí..." Nàng ra vẻ trầm tư nói luyên thuyên, chính là ta nghe xong liền muốn hôn mê. Thế lực lớn như vậy a, nếu so ra, Mộ Dung gia tuyệt đối kém hơn nhiều.

"Đường chủ." Phượng Thanh Trúc đã cung kính đứng ở bên cạnh ta, phía sau có ba mươi nha hoàn, mỗi người đều mặc một thân váy xanh thanh thoát, tóc búi thành hai bên, cột bằng một sợi dây màu xanh.

"Làm gì?" Ta có phần ngu ngốc nhìn Phượng Thanh Trúc.

"Đường chủ, các nàng là nha hoàn thuộc tổ Hoàng, tạm thời cho các nàng hầu hạ đường chủ đi." Nhiều người như vậy? Giết ta đi.

Ta nhìn Phượng Thanh Hà, nàng cười nói: "Đường chủ, trước cho các nàng hầu hạ người, đợi qua đại hội cho người tự mình chọn." Hiện tại không gọi ta tỷ tỷ nữa. Công tư phân minh, là cấp dưới tốt a.

"Người tổ Thiên đâu?" Ta nhìn Phượng cô nương hỏi.

"Mặc váy đỏ, trang sức trên đầu màu đỏ chính là người của tổ Thiên." Mấy nha hoàn này thật bị thâm, chủ tử của các nàng thích màu sắc gì sẽ phải mặc quần áo màu đó. Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Trúc là nữ nhân, màu sắc chọn lựa cũng tốt. Nếu Từ Đồ Dạ thích màu tím, Lục Tây Lâm lại thích màu xanh lá, chắc chắn rất khó coi. Đúng rồi, hôm qua nhìn thấy Ngân Đào mặc một thân áo tím, kỳ thật cũng rất dễ nhìn. Còn có nha hoàn bụng đỏ ăn hôm qua mặc màu xanh, cảm giác cũng không tệ lắm.

"Về sau ta có thể tự tuyển nha hoàn cho mình hay không?" Ta thử thăm dò, ta phải cho các nàng mặc toàn màu lam hoặc màu trắng.

"Đương nhiên, các nàng đều là người của đường chủ." Phượng Thanh Trúc cười trả lời. Cùng Phượng tiểu cô nương tiếp xúc không nhiều lắm, bắt quá cũng thấy nàng rất tốt.

"Đi thôi, ăn sớm một chút." Ăn sớm một chút để ta còn tìm tiểu Bạch thương lượng chính sự. Ta không thể trở về, nhưng hẳn thì không có khả năng ở lại nơi này giúp ta cả đời đi? Mặt khác, ta phải kế nhiệm chức đường chủ, còn muốn quen biết nhân sĩ võ lâm nhiều một chút, cùng bọn hắn tạo mối quan hệ tốt, đó cũng là một cái phiền toái a.

"Đó là ai a? Thật khoa trương, Phượng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị đều làm người hầu cho nàng." Mỗ nhân chỉ vào ta hỏi.

"Người không thấy cách ăn mặc kia a? Tám phần là Nguyệt Quang tiên tử, trừ bỏ nàng thì còn ai có mặt mũi lớn như vậy?"

"Người xem, người xem, thật rất khoa trương." Lại một đám người chưa gặp qua tình huống như bây giờ.

"Đó là Đường Môn đại tiểu thư Cổ Mộng Tĩnh."

"Ta nói chính là vị đối diện với Cổ đại tiểu thư, người xem, bên trái hình như là Phượng Thanh Hà, bên phải là Thủy Vũ Mị, ở giữa là Phượng Thanh Trúc đi? Ai a? Khoa trương như vậy?"

"Oa, so với Cổ đại tiểu thư còn khoa trương hơn, ai cũng nói Cổ đại tiểu thư là khoa trương nhất trong chốn võ lâm, nữ tử áo trắng này còn khoa trương hơn nàng nhiều lắm."

"Ta đoán, có mặt mũi lớn như vậy, hẳn chính là Nguyệt Quang tiên tử — Vân cô nương."

.....

Ở trước những ánh mắt hâm mộ, kinh ngạc, nghị luận, chúng ta đã muốn đi vào cửa chính của phòng khách. Bên trong đã tụ tập nhiều người. Ta vừa định bước vào cửa, liền thấy Cổ Mộng Tĩnh cùng tám nha hoàn cũng đi vào bên cạnh ta, ta cùng Cổ Mộng Tĩnh và Y Lạc Lạc là đồng thời nhấc chân. Nhìn thấy đối phương, ta buông chân, đứng sang một bên, cười nói: "Cổ đại tiểu thư cùng Y đại tiểu thư đại giá quang lâm Nguyệt Quang son trang,

Nguyệt Quang thầm cảm thấy vinh hạnh, thỉnh thoảng vị tiểu thư đi trước. Ta cho các người mặt mũi, đừng có không biết lễ độ. Cổ Mộng Tình muốn phá hư, nhưng nàng sợ lễ nghi này nọ, Y Lạc Lạc lại là điển hình cho loại đại tiểu thư kiêu túng (kiểu kiêu + phóng túng??). Nếu các nàng cổ tình không biết lễ độ, đừng trách ta không nể mặt.

"Nguyệt Quang tiên tử, thỉnh đi trước." Cổ Mộng Tình cười nói, vẻ mặt miễn cưỡng. Bởi vì ta khoa trương, nên tất cả mọi người đều nhìn theo. Hiện giờ nghe nói ta chính là Nguyệt Quang tiên tử, vô số người không tự chủ đứng lên ngắm nghía. Thậm chí có người nghị luận, chỉ chỉ về phía ta.

"Đến nhà là khách, Cổ đại tiểu thư thỉnh đi trước." Vì mặt mũi, phải bảo trì khí độ.

"Nguyệt Quang tỷ tỷ." Y Lạc Lạc kêu một tiếng, giọng điệu cũng không tốt lắm.

"Y đại tiểu thư hảo." Ta nở một nụ cười khinh miệt. (Các nàng không nhìn thấy mặt ta, ta có che mặt)

Nàng than thở nói: "Nguyệt Quang tỷ tỷ, người vì sao thích lặng lẽ biến mất, làm hại Giang đại ca thất hồn lạc phách." Ta siêu cấp tình địch này biến mất không tốt sao?

"Là hần tự đa tình, ta đối với hần không có cảm giác gì." Ta thần nhiên nói, giống như chuyện này cùng bản thân không có quan hệ gì. Lời này vừa nói ra, mọi người bắt đầu ghé tai nhau nghị luận.

"Bách Hiểu Sinh bá kiến sư tỷ." Tiểu Bạch vẻ mặt mỉm cười hướng ta ôm quyền, rất có hào khí.

Ta "Ừ" một tiếng, ánh mắt lại nhìn Tư Đồ Dạ.

Tư Đồ Dạ xấu hổ tiến lên nói: "Tư Đồ Dạ bá kiến sư bá."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bị khi phụ trước mặt quần hùng

"Lục Tây Lâm tái kiến tiên tử." Lục Phóng viên vẫn là khuôn mặt tươi cười, thấy hần ta cảm thấy thoải mái chút.

"Miễn." Ta nói như thể chủ tịch quốc hội, hôm qua ngồi góc, hôm nay ngồi ghế chủ tịch.

"Văn bối bá kiến Mộ Dung tiên bối." Ta trước khi ngồi thấy lão cha, cũng vì hần là thiên hạ đệ nhất, cấp hần chút mặt mũi.

"Nguyệt Quang tiên tử, tái kiến." Lão cha cũng là một bộ bình thần nói, nếu hần biết ta là nữ nhi của hần hội tức chết?

"Phi Hà tiên tử, Y thần y, Giang trang chủ, gần đây có tốt không?" Ta thần nhiên cười.

Tỷ tỷ hướng ta nháy nháy mắt, "Nguyệt Quang cô nương hữu lễ." Nói xong không nhìn được cười liền đi ra.

"Tại hạ ngưỡng mộ đại danh của tiên tử đã lâu." Y Dục Thành, chúng ta đã quen biết, còn ngưỡng mộ đã lâu cái gì?

"Nguyệt Quang cô nương mời ngồi." Bệnh thần kinh, biết người có điểm phong độ rồi, tất cả mọi người đã nhìn thấy.

"Thỉnh." Ta muốn ngồi cạnh mỹ nữ tỷ tỷ, nhưng chưa kịp di chuyển thì bệnh thần kinh đã bắt lấy tay ta, dùng sức lôi kéo, mạnh đẩy ta ngồi bên cạnh hần, nếu không phải ta nhanh rút tay lại sớm đã bị nhào vào người hần. Thùy Vũ Mị một bộ dáng khó coi, ngậm chặt miệng tựa như sợ la lớn ra. Tư Đồ Dạ thì càng là khó coi, còn Lục Tây Lâm biểu tình hưng phấn, xuất ra giấy bút tùy thân, bắt đầu loạn bát nháo ghi chép. Ta cũng không rõ bị Lục Tây Lâm viết ra cái dạng gì. Ta ngồi xuống, tức khi liếc mắt bệnh thần kinh một cái. Bệnh thần kinh khoe miệng hiện lên một tia hài hước, không có hảo ý nhìn ta. Ta lặng lẽ vương ngón tay, trên đùi hần tặng một dấu nhéo. Bệnh thần kinh sắc mặt đột biến, rồi rất nhanh khôi phục, căn bản là giận mà không biết phát tiết ở đâu. Nhưng là rất nhanh hần khóa tay ta, hơn nữa cầm chắc không buông. Đáng ghét, dám ở trước mặt nhiều người như vậy trêu đùa ta. Ta bực mình, cúi đầu nhìn như đang ăn cơm nhưng thực chất là nói nhỏ với hần: "Bệnh thần kinh, hôm nay ta không muốn đánh nhau với người."

Bệnh thần kinh cười nói: "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ta nói rồi, nàng là của ta, đừng nghĩ gả cho người khác."

"Bệnh thần kinh, người chết đi, kiếp này ngoài Mục Hàn ta không nghĩ tới người khác." Đối với hần không cần nhân nhượng.

"Một ngày nào đó, nàng sẽ yêu thương ta. Cho dù nay nàng không yêu ta, ta cưới nàng về, thật sủng nàng, sủng đến khi nàng yêu ta mới thôi."

Ta cố gắng tay ra, nhưng hần vẫn là nắm chặt, ta căm tức nói: "Buông ta ra, nhiều người như vậy, người muốn làm hoen ố thanh danh của ta lần thứ hai?"

"Ta chính là muốn người thiên hạ biết, Nguyệt Quang tiên tử là phu nhân của họ Giang ta, bị người khác thấy có sao?"

"Ta khi nào nói gả cho người?" Ta cố nén giận.

"Nhưng ta nói cưới nàng." Hân cười. "Nguyệt Quang, ta muốn ở trước mặt Mộ Dung tiên bối cầu hôn?"

"Ta không sợ, ta là Bách Hiểu Đường đường chủ, cha cũng không dám làm gì ta?" Ta đã tức đến nghiến răng, lại uy hiếp ta.

"Khi đó, thanh danh nàng gây dựng bao lâu đều bị hủy, không bằng theo ta về làm chủ mẫu Giang gia, ta cam đoan, nàng muốn gì được đó, ta đảm bảo sung nàng đến tận trời." Hân cười tà ác, vừa thấy đã biết không phải cái gì tốt.

Ta thấy thế châm chọc cười: "Muốn gì được vậy? Họ Giang, người quên mất ta là ai ư, đường chủ Bách Hiểu Đường, còn thiếu thứ gì ta không lấy được sao?" Đích thị, hiện tại với vị thế của ta, tiền có, tài có, danh có, lợi có, muốn gì không được chứ?

"Thiên Kiếm sơn trang sản nghiệp cũng không tồi, sẽ không cho người chịu khổ." Khụ, ta đâu phải kẻ tham tiền? Mà tiền thì ta không thiếu.

"Ta là nữ nhân của Mục Hàn, người vào động ta liền không yên."

"Giang Tử Ngang ta tuy không phải võ công tuyệt thế, cũng có thể bảo hộ nữ nhân của mình."

"Nguyệt Quang tỷ tỷ, các người đang nói gì?" Thủy Vũ Mị ngậm miệng nửa ngày, cuối cùng không chịu nổi hỏi. Ta vội cười: "Không có gì."

"Ta cùng Nguyệt Quang tỷ tỷ của người đang tâm sự..." Còn chưa nói xong, ta cả kinh, đem miếng gà lớn nhét vào miệng của hân: "Ăn cơm đi, nói nhiều vô nghĩa."

Vừa nhét vào, tất cả ánh mắt liền hướng tới chúng ta. Phượng Thanh Hà cùng Thủy Vũ Mị một đầu mồ hôi lạnh, các nàng biết ta cùng đại khối băng quan hệ như nào, hiện thấy ta như vậy, đương nhiên kinh ngạc. Mộ Dung lão nhân cùng Y Dục Thành về mặt ái muội. Tiểu Bạch thì như không thấy không nghe, Y Lạc Lạc tức giận hừ lạnh, Cố Mộng Tinh vỗ vỗ vai nàng an ủi. Lục Tây Lâm vẫn là ghi chép như điên, tay cũng bắt đầu mỏi nhừ...

Bệnh thần kinh cúi đầu buồn cười: "Được nàng chính tay bón cho ăn, thật là vinh hạnh."

Ta giận dữ nói: "Ta không hi vọng người nói chuyện linh tinh."

"Nàng xem, hiện còn đem thịt gà cắn ở miệng, rõ ràng là gián tiếp hôn ta, thật lãng mạn nha."

Nói xong đã muốn cười gập cả mình. Ta cả kinh, thiếu chút nữa đem thịt gà vứt ra xa, có làm không a, ta ăn nước miếng của hân? Thật bản. (Hoa: thế nào Vân tỷ không chê nước miếng của Hân a, tỷ cùng Hân còn...)

"Chỉ chút nước miếng thôi, ta cùng Hân thường xuyên..." Ta vội ngậm miệng, không nghĩ đem chuyện xấu hổ đó ra nói. Quả nhiên bệnh thần kinh lập tức biến sắc: "Không cho phép nói tới hân trước mặt ta."

"Thế nào? Người tự biết kém hơn hân, cho nên sợ hãi?" Ta nói rồi cười khê, bị so sánh kém hơn là tâm lý tối nhạy cảm của nam nhân, ta đã kích hân như vậy kẻ như cũng hơi quá. Nhưng ta còn chưa kịp hồi hận thì tay đã bị hân kéo tới, thân mình mất cân bằng ngã ra, thế nào lại ngã vào lòng hân. Chỉ thấy hân ái muội cười, đem ta ôm lấy. Không cho phép người làm vậy, đó là quyền lợi của đại khối băng. Ta còn chưa kịp phát hỏa, mấy trăm ánh mắt tề sát nhìn hai chúng ta chăm chăm. Thôi rồi, thanh danh của ta, phải chăng tên bệnh thần kinh này sinh ra là để phá hoại thanh danh của ta, khắc tinh của ta?

"Các người..." Thủy Vũ Mị trước tiên hét lên, nàng giận dữ đứng dậy: "Tỷ tỷ, người sao lại như vậy? Người cùng tỷ phu đều đã... người còn..."

Trước cùng đại khối băng thân mật, hôm qua lại cùng Tư Đồ Dạ ngủ cùng một chỗ, hiện giờ cùng bệnh thần kinh. Thủy Vũ Mị có thể nghĩ ta là nữ nhân hoa tâm hay không?

Ta vô cùng bức tức, không còn kìm chế gì nữa tát hân một phát: "Còn không bỏ ta ra?"

Bệnh thần kinh thấy ánh mắt của tất cả mọi người đang tập trung vào hân, liền dịu dàng nói: "Chỉ cần nàng cao hứng, tùy tiện đánh."

"A?" Mọi người giật mình, con mắt đều muốn rơi xuống.

"Đánh người đau tay ta!" Ta lạnh như băng trừng mắt nói.

"Ta có điểm gì kém hơn hân?" Bệnh thần kinh không đầu không đuôi hỏi.

Thủy Vũ Mị nhìn ta, giận dữ chạy lại chỗ bệnh thần kinh, cũng thương cho hân một tát tai. Bệnh thần kinh chưa kịp phát hỏa, Thủy Vũ Mị trừng mắt nói: "Giang Tử Ngang, ta cảnh cáo người, tỷ tỷ của ta đã là hoa đã có chủ. Người nếu dám khi phụ nàng, ta sẽ băm người làm tương." Có lẽ không ai phát hiện, chính là ta nhờ góc nhìn đặc thù mà nhìn ra Thủy Vũ Mị trong khi tát bệnh thần kinh còn có bỏ gì đó vào áo hân, không nói cũng biết là hạ độc, xem ra lần này bệnh thần kinh xui xẻo rồi.

Phượng Thanh Hà cũng đi tới, thân nhiên nói: "Giang đại hiệp, bản đường mời người tham gia nghi thức kế nhiệm đường chủ, người lại trêu chọc đường chủ bản đường, rõ ràng là không để chúng ta ở trong mắt. Ta thân là Bách Hiểu đường phó đường chủ không nên mắng người, chính là ta cùng Nguyệt

Quang tiên tử tình đồng tử muội, ta không thể nhìn người treo đầu tử tử ta. Người cũng biết tử phu của ta là ai, ta tin tưởng người tạm thời không thể trở thành kẻ địch của hân." Phụng Thanh Hà ánh mắt tràn đầy phần nộ, nếu không ngại thân phận, đã sớm mở miệng mắng to.

"Giang Tử Ngang, bản cung chủ lần cuối nhắc nhở người, tử tử của ta không phải để treo đầu, tử phu của ta tuyệt không để yên cho người."

"Ta sợ hân sao?" Bệnh thần kinh cười lạnh.

"Giang Tử Ngang, nếu người còn như vậy thì chỉ tự chuộc khổ, Thanh Hà, Mị nhi, chúng ta đi." Nói xong ta cố giằng khỏi người hân, bệnh thần kinh vẫn cố giữ chặt cổ tay ta.

"Hân thực sự tốt hơn ta sao?"

"Buông." Ta gãy dựa một chút, một khối ngọc bội rơi ra từ bên hông. Đây là đại khối băng tặng của ta a, nếu phá hư, ta làm sao mà đền. Ta xem như bảo bối nhất lên, nhanh chóng nhìn xem, may mắn không có bị hư. Ta đem ngọc bội bảo bối cầm ở trong tay, ngẩng đầu lên lại bắt gặp ánh mắt đáng sợ của lão cha. Xem cái gì mà xem? Ngọc bội của ta có cái gì đáng xem? Ta nghi hoặc liếc hân một cái, hân nhanh khôi phục mỉm cười.

"Nguyệt Quang tiên tử sớm đã có ý trung nhân? Là ai? So với Giang trang chủ còn lợi hại hơn?"

"Giang đại hiệp là chủ nhân của đệ nhị thế gia, thanh niên anh tuấn, ai lại so với hân càng lợi hại? Khó hiểu..."

Ta bắt chặp mọi người nghị luận như thế nào, cùng Phụng Thanh Hà, Phụng Thanh Trúc, Thủy Vũ Mị đi ra.

"Tỷ tỷ, người vừa rồi thật là lợi hại nha." Thủy Vũ Mị nhìn ta cười hi hi.

"Người ở y phục của hân phóng cái gì?" Nghĩ đến bệnh thần kinh xui xẻo ta đã muốn cười.

Thủy Vũ Mị khoe miệng tươi cười: "Không có gì, bộ cạp độc mà thôi."

"A?" Ta kinh ngạc kêu lên, bộ cạp, còn không có gì? Ta nuốt nước miếng: "Có thể chết người không?"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chân tình của Tiểu Bạch

Thủy Vũ Mị nói: "Sẽ không, cùng lắm chỉ ngứa ngứa mấy ngày, không chết được."

"Tốt." Ta cười ha ha, bệnh thần kinh lần này không xong rồi. Nhưng nghĩ lại Thủy Vũ Mị tùy tiện có thể hạ độc thiên hạ đệ ngũ, thực lợi hại, về sau ngàn vạn lần không thể đắc tội nàng, nàng hướng ta phóng một con, ta...

Phụng Thanh Hà tử muội ôm bụng cười như nắc nẻ, ta lại thế nào cũng không cười được, đưa ta ra: "Đưa đây."

"Cái gì?"

"Thuốc giải."

"Cái gì?" Thủy Vũ Mị khó hiểu nhìn ta.

"Tỷ không phải đau lòng vì hân đi?"

"Ta nợ hân một ân tình." Ta thản nhiên nói, thực sự là như thế, dù gì ta cũng không muốn hân bị thương tổn gì. Thủy Vũ Mị trong tay xuất ra một lọ nhỏ, không tình nguyện đưa cho ta.

"Đây."

Ta tiếp lấy, nhẹ nhàng cất vào người, chút nữa đưa cho bệnh thần kinh.

"Sư tỷ." Bách Hiểu Sinh đuổi tới. Ta "Ân" một cái nói: "Không tiếp đón khách nhân, tới đây làm gì?"

"À, chỉ là vì tỷ ta có làm một tòa Nguyệt Quang tiểu trúc, có muốn đi xem?"

Đã sớm thấy, ta kẻ thờ dài, Tiểu Bạch, người vì sao còn thích ta?

"Được, đi thôi, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Ta lại nói với mấy nàng xung quanh: "Không cần theo ta, Mị nhi, đừng gây chuyện thị phi."

Nhận một tiểu muội như vậy không hiểu là phúc hay họa, nàng nghĩa khí lắm, nhưng quá đơn thuần đi, lại lợi hại không ít, không biết về sau còn gây ra thị phi gì?

Đối với sự việc xảy ra hôm nay, thủ tịch phóng viên Lục Tây Lâm có ghi lại một đoạn: Nguyệt Quang tiên tử cùng Cổ đại tiểu thư, Y đại tiểu thư đồng thời đi đến đại sảnh, mọi người đều biết Cổ đại tiểu thư luôn luôn mang theo tám nha hoàn bất li thân. Chính là đi theo Nguyệt Quang tiên tử có phó đường chủ kiêm thủ tịch phóng viên tổ Thiên Phượng Thanh Hà, thủ tịch phóng viên tổ Huyền Phượng Thanh Trúc của bản đường. Oa, điều không thể tin được chính là, người luôn luôn cuồng vọng không kiềm chế được Anh Hoa cung chủ Thủy Vũ Mị cư nhiên cũng cam tâm đi theo phía sau nàng. Mặt khác, còn có ba mươi nha hoàn tổ Hoàng của bản đường. Ta Lục Tây Lâm xuất đạo mười năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua ai khoa trương như vậy. Lần đầu tiên thấy có người khoa trương như vậy, đương sự cư nhiên là đường chủ bản đường, Lục mỗ lại cảm thấy được gia nhập bản đường là việc cả đời này ta làm đúng nhất... Phát cái quang cáo, bản đường trước mắt nhanh chóng mở rộng, chiêu mộ số lượng lớn phóng viên tài giỏi, nếu ngài là thanh niên có học thức... Có tinh thần bất quái... Bản đường một mực hoan nghênh, bản đường đãi ngộ ưu hậu, lại có Nguyệt Quang tiên tử lãnh đạo anh minh như thế....

Đường chủ bản đường ở trước mắt tất cả mọi người, lại cùng Giang Tử Ngang nắm tay, đột nhiên lắc thân mình một cái, ngồi ở bên người hắn. Ở nửa canh giờ kế tiếp, đường chủ bản đường cùng Giang trang chủ cúi đầu thì thầm. Ở nửa canh giờ này, không hề nói láo đích thực Giang Tử Ngang cười rất nhiều lần. Ở lúc hai người đàm đàm chính hoan (tám), Anh Hoa cung chủ đột nhiên xen vào, Giang Tử Ngang tựa hồ muốn nói ra lời bất nhã, tiên tử cư nhiên cười, đem thức ăn bón cho Giang trang chủ. Hai người quan hệ đã muốn thân mật như thế? Hay là... Chẳng lẽ... Có lẽ.... Có thể... Bản phóng viên vẫn còn kinh ngạc, đã thấy đường chủ bản đường thân mình chấn động, tiến vào trong lòng ngực hắn... Ngay sau đó, Thủy Vũ Mị kêu to một tiếng "Ngươi như vậy làm sao giải thích với tỷ phu?", tiên tử cư nhiên là hoa có chủ? Hắn rốt cuộc là ai? Tiên tử phản ứng lại, một bàn tay đánh ở trên mặt Giang Tử Ngang. Giang mỗ chịu đau nhưng không có tức giận, ngược lại ngoan ngoãn đưa mặt cho tiên tử tát, trời ơi, hắn cư nhiên nói tiên tử thích là được. Người trong giang hồ đều biết người sợ lão bà nhất chính là Mục Hàn giáo chủ, kỳ thật mọi người sai lầm rồi, người đứng thứ nhất phải là Giang.. Ta còn không kịp ghi chép lại, Giang mỗ lại đã bị Thủy Vũ Mị uy hiếp, thậm chí phó đường chủ bản đường cũng nói ra lời uy hiếp. Các nàng nói trong lúc đó, tất cả đều đề cập một người — trượng phu của Nguyệt Quang tiên tử, đương nhiên, cũng có thể là vị hôn phu. Biết vị hôn phu là gì không? Chính là phu quân trong lai... (Mọi người: Vô nghĩa) Người này rốt cuộc là ai? Cư nhiên dám không đem thiên hạ đệ ngũ, chủ nhân của một trong tam đại thế gia Giang Tử Ngang đại hiệp không để vào mắt? Chẳng lẽ...

Có lẽ... Hay là... Người nọ là đường chủ đương nhiệm của bản đường? Chẳng lẽ là Thiếu Lâm Vô Trần đại sư? Chẳng lẽ là phái Võ Đang - Hoa Hiến Tử đạo trưởng? Chẳng lẽ là... Mộ Dung lão tiên sinh... Hay là... Chẳng lẽ là... Trong tầm mắt hiện tại, chỉ có thể là vài vị ứng cử viên sáng giá này, bản phóng viên quyết định tiến hành giám thị đối với vài vị này.....

Nguyệt Quang tiểu trúc, sạch sẽ tinh tươm, tuy nhỏ nhưng rất thoải mái, từ đây nhìn ra đỉnh đài lâu các xung quanh thực sự rất hợp lý, hẳn là rất công phu mới thiết kế được như vậy. Tiểu Bạch vừa ngắm nhìn không gian vừa có chút vui vẻ nói: "Sur tỷ, nhìn thích không?"

Ta bắt đầu dĩ lạc đầu.

Tiến vào phòng, trước mặt tú hoa mạn chướng, trang trí trang nhã, phía trên yên chi thủy phần, vàng bạc trang sức, trên cửa sổ còn có một bức tranh cổ thập phần xa xỉ, còn có một giá sách nhỏ, cổ thư ngăn nắp. Ta tùy tiện ngắm nhìn, cười khổ vẫn là cười khổ.

"Sur tỷ, thích không?" Tiểu Bạch vẫn là ý cười. Ta âm thầm cười: "Ngồi đi, ta có chút chuyện quan trọng muốn nói."

"Sur tỷ, lại có tâm sự?" Ta bình thường khuôn mặt đều bát nháo, nay lại thể hiện ra tâm sự, thực không quen. Ta ngồi xuống cạnh hắn, thờ dãi nói: "Ngươi trở về hiện đại đi, ta không trở về được, ta phải vĩnh viễn ở đây."

Hắn thân mình run lên: "Tỷ..."

"Ta yêu một người ở đây, vì hắn ta có thể buông bỏ hết thảy."

Tiểu Bạch sắc mặt phức tạp nhìn ta: "Sur tỷ, không có khả năng, sao có thể yêu một người cổ đại?"

Ta lắc đầu cười khổ: "Không biết, ta chính là yêu hắn, cảm tình đến, ai cũng ngăn không được. Ta thực yêu hắn, thực yêu thực yêu, cho nên ta không trở về hiện đại. Đúng rồi, còn nhớ rõ Tiểu Bình trước kia cùng học chung một ban với chúng ta không? Nói cho nàng ta ở trong này tốt lắm."

"Tỷ thật sự thích Mục Hàn?" Tiểu Bạch cau mày.

Ta trịnh trọng gật đầu nói. "Chính là hắn, có lẽ từ ngày đầu tiên gặp hắn, ta cùng hắn đã nhất định dây dưa không rõ, hắn luôn náo loạn tâm của ta."

Tiểu Bạch thờ dãi một tiếng, "Tỷ chung quy quên mất còn có sư đệ a."

"Ngươi nói cái gì?" Ta có ý giả vờ khó hiểu hỏi, kỳ thật, tâm tư của hắn ta có thể không biết sao?

Hắn cuống quýt cười, che dấu sự luống cuống của mình, "Không có gì, chính là ngươi không trở về, làm sao ăn nói với thời không đại thần?"

"Chúng ta đã nói qua, ta vĩnh viễn không trở về. Ngươi chuẩn bị một chút, để hắn đưa ngươi đi, trả cho ngươi tuổi trẻ." Ta nâng mắt nhìn hắn chăm chú, "Cảm ơn ngươi nguyện ý giúp ta, ta sẽ ghi nhớ trong lòng, ngươi vĩnh viễn là tiểu học đệ (đàn em trong trường) của ta."

Khỏe miệng hắn gọi lên một mặt cười khổ, "Cảm ơn gì chứ? Chỉ cần ngươi vui vẻ là được rồi."

Ta cười ha ha, "Bách tiên sinh, người đừng như vậy, người hiện tại chính là võ lâm tiên bối nổi tiếng, không phải tiểu học đệ kia, ta còn muốn dựa vào người kiếm cơm ăn."

"Ba ngày sau chính là ngày hội «Hành lộ nan», ta ở ba ngày sau chính thức thoái vị, đem chức đường chủ vị truyền cho người." Hắn thần sắc im lặng, nhìn mơ hồ phía bên ngoài cửa sổ.

"Có làm đường chủ hay không không quan trọng, quan trọng chính là có thể cùng hắn ở một chỗ." Không phải ta cố ý phụ người, hãy quên ta đi. Người thích ta ba mươi năm, phần tình ý này ta không biết hồi báo như thế nào. Điều ta có thể làm chính là chúc phúc cho người.

Sắc mặt hắn đột nhiên trở nên ngưng trọng, đứng lên nói: "Su ty, ta biết các người đều khinh thường lễ giáo thế tục, chính là sự đệ ta đến cổ đại bao nhiêu năm, ta biết cô nhân bọn hắn chính tả rõ ràng. Lấy thân phận nhị tiểu thư Mộ Dung gia của người, ở cùng một chỗ với hắn chỉ sợ sẽ bị rất nhiều người kỳ thị. Người về sau là đường chủ Bách Hiếu đường, chỉ sợ Bách Hiếu đường cũng gặp tai họa."

Ta châm chọc cười, "Nghĩ muốn ta đường đường là một người con gái có tri thức của thế kỷ 21, lại sợ một đám lão già lỗi thời bọn hắn? Không cần lo lắng cho ta." Ngoài miệng như vậy nói, trong lòng sao không rõ ý tứ của hắn, thậm chí thật sự có vài phần lo lắng.

"Thôi thôi, tính tình của người ta biết rồi, người đã quyết định việc gì, chín con trâu kéo cũng không trở lại." Lão Bạch bắt đầu dĩ thử dài.

"Đúng rồi, người khi nào thì đi? Làm sao liên lạc với thời không?"

"Luôn luôn là thời không tự mình liên hệ với ta, rốt cuộc khi nào thì trở về ta cũng không biết chính xác, chờ hắn tìm ta đi." Lão đầu thời không chết bầm, quả thực chính là lừa gạt. Chúng ta tìm không thấy, hắn lại tùy thời có thể tìm chúng ta, không công bằng, ta phải trách cứ hắn.

Ta đột nhiên nhớ tới Lục Tây Lâm cười to nói: "Lục phóng viên được người huấn luyện thật là tốt, chuyên nghiệp a, thật sự là lợi hại. Ở cổ đại bốn phía phát dương tinh thần bất quãi, ha ha..."

Tiểu Bạch cũng nhin không được cười nói, "Ta nào biết hắn có tinh thần bất quãi như vậy? Bất quá hắn thật sự rất chuyên nghiệp."

"Hơn nữa công việc căng thẳng, ta còn muốn phát hành báo chí, vậy cho hắn làm chấp bút chủ biên."

Tiểu Bạch gật gật đầu, "Su ty người thật thông minh, lượng tiêu thụ nhất định không tồi."

Ta vỗ vỗ bả vai hắn, "Người cũng không tệ a, xuyên qua đi vào cổ đại, người cư nhiên thành chủ nhân của võ lâm đệ nhất bang phái, ta thật sự là rất bội phục a."

Tiếp theo, Tiểu Bạch dẫn tới một đồng nha hoàn, cho ta chọn lựa, ở trong đám nữ nhân đó, ta phát hiện Ngân Đào. Ta luôn không thích có nhiều người theo sau, liền tuyển Ngân Đào. Ngân Đào nhìn thấy ta, cũng có vẻ kinh ngạc. Nàng thật sự không nghĩ đến, "tiểu tình nhân" của thiếu gia cư nhiên chính là đường chủ tương lai. Ở thời điểm ta đi qua trước mặt nàng, nàng hết sức cúi đầu, ta lộ ra một nụ cười thập phần gian trá, chỉ chỉ nàng, nói: "Là nàng, người khác đều lui xuống đi."

Một lát sau, ta cùng Ngân Đào ở một mình trong phòng của ta.

Ta cười mị mị nhìn nàng, nàng vẫn cúi đầu, cả người không được tự nhiên.

Rốt cuộc, ta nhàn nhàn mở miệng, "Mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt, gần đây có tốt không?" Vô nghĩa, chúng ta vừa mới thấy hôm qua.

"Hồi đường chủ, nô tì tốt lắm." Nàng có vẻ không được tự nhiên.

"Ta cũng không có ý gì, ta muốn hỏi người, Tư Đồ Dạ đêm đó tính làm cái quỷ gì?" Vấn đề này đã sớm muốn hỏi.

"Hồi đường chủ, nô tì không biết. Ngày hôm qua thời điểm cơm chiều, thiếu gia phái nô tì đi thỉnh tiểu thư, mặt khác cái gì cũng không nói."

"Phải không?" Ta vẽ mặt viết ba chữ "người nói dối".

"Đúng vậy, nô tì không dám nói dối." Nàng vẫn là một bộ dạng nha hoàn tiêu chuẩn, cũng hỏi không ra cái gì, ta phát tay, "Đi xuống đi, người về sau liền theo ta lẫn lộn."

"Dạ." Nàng liền đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa.

Nàng mới đi ra, ta nghe được thanh âm nói chuyện, tựa hồ là Ngân Đào nghị luận cái gì với người nào đó.

"Ai ở bên ngoài?" Ta nhảm chán hỏi.

"Tư Đồ Dạ cầu kiến sư bá." Thanh âm của Tư Đồ đại soái ca ở bên cạnh lỗ tai ta vang lên. Ha ha, ngày hôm qua còn cùng ta ngủ một chỗ, nguyên ngày hôm nay bộ mặt hắn đều như quả mít rụng.

"Tiến vào đi." Ta nói rồi nâng ly trà trên bàn, uống một ngụm.

"Tur Đồ Dạ bái kiến sư bá." Hấn nói xong thì lễ.

Ta nhìn không được cười nói: "Ta nói đại ca, ngươi đừng như vậy, tuổi ta còn thua ngươi, ngươi như vậy ta thực không thoải mái a. Phụng Thanh Hà bảo ta tỷ tỷ, ngươi gọi ta Nguyệt Quang là được."

"Không thể rối loạn quy củ." Hấn cứ nhiên trả lời theo quy củ.

Ta liếc mắt nhìn cái ghế, "Ngồi đi, đừng khách khí như vậy. Ở sau lưng người khác, chúng ta chính là bằng hữu." Hấn ngồi xuống, vẫn là có vài phần không được tự nhiên.

Ta cười nói: "Có cái gì thì nói, cứ coi như ta là tiểu cô nương kia, đừng đem ta giống như sư phụ ngươi."

"Tur Đồ Dạ ngày hôm qua mạo phạm, thỉnh sư bá tha thứ." Nói xong hơi hơi cúi đầu.

Ta bất đắc dĩ hừ một tiếng, vỗ vỗ bả vai hấn, "Ta nói đại ca a, ngươi đừng như vậy được không? Ta thực không quen. Ngươi xem xem Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị theo ta đều rất tự nhiên? Ta không phải là người câu nệ tiểu tiết."

"Sư bá chính là sư bá, Tur Đồ Dạ không dám mạo phạm."

Ta mặt trắng đã liếc hấn một cái: "Ngươi cái hôn đản, ngày hôm qua còn mời ta uống rượu, hôm nay liền biến sắc? Ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Hồi sư bá, sư đệ năm nay hai mươi lăm." Thiết, tuổi quả nhiên so với ta còn lớn hơn.

"Ta mới hai mươi ba, ngươi bảo ta sư bá, ta thẹn thùng, ngươi hiểu không?" Ta nói không được tự nhiên miết miết miệng, "Về sau kêu ta là Nguyệt Quang được rồi, kêu sư bá ta không quen, đây là mệnh lệnh."

"Nguyệt Quang." Hấn khó xử kêu lên một tiếng, biểu tình so với muốn chết cũng không sai biệt lắm.

Ta khẽ gật đầu. "Đúng rồi, chúng ta là hảo bằng hữu, miễn hết lễ nghi đi. Ngày mai ta mời ngươi uống rượu, thế nào?"

"Cái này..."

"Sao, còn có việc gì?"

Hấn cuối cùng lộ ra một nụ cười thập phần khó xử: "Được."

Ta nhìn ra ngoài cửa, hạ thấp thanh âm hướng hấn nói: "Ngươi có thể giúp ta một chuyện không?"

"Ngươi nói đi, ta có thể liền tận sức."

Ta nhìn hấn, nói từng tiếng rõ ràng: "Ta muốn điều tra chân tướng hai mươi năm trước của Độc Cô gia, năm đó hung thủ đồ sát Độc Cô gia cuối cùng là ai, giúp ta ra."

"Được, ta giúp ngươi." Hấn nói xong chợt nét mặt đại biến: "Ai?" Nói rồi nhảy ra ngoài, dò xét xung quanh.

"Có người nghe lén?" Ta vốn đã biết nhưng vẫn hỏi lại, cũng nhìn xung quanh nhưng không phát giác ra cái gì. Đúng rồi, bệnh thần kinh còn bị bỏ cạp cắn, không biết hiện tại ra sao. Ta đương nhiên biết hấn không chết được, nhưng khổ sở là đương nhiên. Quên đi, trước cho hấn chút đau đớn, sau này miễn bám theo ta. Để hấn biết bản cô nương không phải dễ ăn hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chân tình của Giang Tử Ngang

Bởi vì bệnh thần kinh xui xẻo, nên ngày hôm nay tâm trạng ta rất thoải mái. Ta cố ý cho Phụng Thanh Hà, Thanh Trúc, Thủy Vũ Mị, Nhượng Nhan tỷ đến Nguyệt Quang tiểu trúc ngắm cảnh. Nguyệt Quang tiểu trúc phong cảnh tuyệt đẹp như vậy nếu chỉ có mình ta ngắm thì thật là uổng.

Trước mắt ta nghĩ phát triển Bách Hiểu Đường, cho nên nghiên cứu báo chí cùng tin tức. Phó chủ biên cùng chấp bút biên tập đương nhiên cho con khi Lục Tây Lâm đó làm, phương án cụ thể thì bàn sau...

"Ý Vân."

Có người gõ cửa, không nhìn cũng biết là bệnh thần kinh, hấn lại đến đây, đến tìm phiền toái a?

"Bệnh thần kinh, nam nữ thụ thụ bất tương thân, ngại tránh xa ta chút, có cái gì ở bên ngoài nói, ta còn chưa có mặc y phục, đừng tiến vào." Ta liền mượn một cái cơ nói, ta chính là không muốn nhìn thấy mặt hấn.

"Mộ Dung Ý Vân, nàng đừng đùa cợt ta nữa." Bệnh thần kinh hôm nay kiên nhẫn tựa hồ không tốt, bắt đầu phát hỏa. Hấn tâm tình không tốt, ta cũng không phải có hảo tâm.

"Bệnh thần kinh, ta cảnh cáo ngươi, đây là địa bàn của ta, ngươi tốt nhất thành thật một chút."

"Mộ Dung Ý Vân, nàng chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ đều biết Nguyệt Quang tiên tử chính là Mộ Dung Ý Vân?" Lời này hấn từng hỏi ta không dưới một lần.

"Bệnh thần kinh, nếu ngươi muốn nói thì nói, ta không thể quản ngươi, nhưng là cả đời ta hận ngươi, ngươi một lần rồi lại một lần muốn phá hư thanh danh của ta?"

"Mộ Dung Ý Vân, chính nàng tự hủy thanh danh của mình, liên quan gì tới ta?" Định phui tay, hảo nam nhân!

"Bệnh thần kinh, ngại quên sao, vì sao ta phải tự hủy thanh danh, không phải vì ngươi còn vì ai, nếu không phải ngươi tự nhiên muốn cưới ta, đâu nên có sự này? Nếu ngươi không cầu hôn, ta vẫn là Mộ Dung nhị tiểu thư bình bình đạm đạm ở trong nhà, sợ rằng giang hồ còn không biết đến nhà Mộ Dung có nữ tử thứ hai đâu."

Bệnh thần kinh trầm ngâm, có phần áy náy nói: "Ta không đến cùng nàng cãi nhau, ta với nàng nói chuyện."

"Không cần."

"Ta tiến vào." Hấn nói rồi mở cửa đi vào, ta hướng cửa nhìn thoáng qua, không tức giận nói: "Bệnh thần kinh, ngại đột nhập khuê phòng nữ nhi có gì chỉ giáo?"

Hấn trừng mắt một cái nói: "Thùy Vũ Mị phóng vào áo ta bọ cạp độc."

Ta phác xích cười, đưa ra thuốc giải: "Lấy đi, bồn cô nương lấy từ chỗ Vũ Mị."

Hấn cầm thuốc giải, ném qua cửa sổ, cười nói: "Tiểu độc, huynh đệ của ta Y Dục Thành chẳng lẽ chỉ có danh hảo thân y?"

Nghe thế, ta có chút tiếc, không hờn giận nói: "Ngươi tới làm gì?"

"Chuyện hôm nay..."

nàng đừng để trong lòng..." Dát, ta còn tưởng hấn tới báo thù. Nhìn hấn bộ dạng hồ thẹn, thái độ cường ngạnh không thấy, ta lấy thần nhiên nói: "Không có việc gì, nhưng là sau này đừng có động tay động chân với ta."

"Nàng cho phép ma đầu đối với nàng động tay động chân, thậm chí là một thân thanh bạch?" Uy, hấn không phải đang ghen?

Ta ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt có vài tia tiểu ý: "Bệnh thần kinh, ta phải nói cho ngươi một việc, ta là vị hôn thê của hấn, sớm muộn cũng là phu thê, ta cùng hấn thế nào phải hỏi qua ngươi sao?"

"Ta nói rồi, một ngày nào đó ta phải cưới nàng về."

"Quên đi, ngại nghĩ bồn cô nương còn là Mộ Dung Ý Vân? Ngoan ngoan bị cha sắp đặt? Không phải uy hiếp ngươi, nếu muốn cưới ta về trước hết hỏi thăm thế lực của Bách Hiểu Đường ra sao, lại hỏi xem vị hôn phu của ta và thực lực ma giáo ra sao."

Ta trên mặt đều là nét khinh bỉ, phỏng chừng từ khi xuất đạo tới nay hấn chưa từng gặp qua vẻ mặt khinh bỉ này. Vừa nhắc tới Hàn, bệnh thần kinh biểu tình mất tự nhiên. Trước mắt, hấn thần tình phẫn nộ, con ngươi tựa như phun hỏa. Hấn đem mặt chậm rãi lại gần, ta có thể nghe rõ tiếng hấn hít thở. Ta vừa định đem đầu rời đi, bệnh thần kinh một phen khóa trụ cằm của ta, hôn trụ môi anh đào. Đầu óc ta đảo đảo một chút, làm gì?

Ta đột nhiên tỉnh ngộ, vội đẩy hấn ra, dùng sức sát môi, thuận tiện nhổ hết nước bọt. Ta khuôn mặt đỏ bừng, vừa giận vừa thẹn nhìn hấn nói không nên lời. Bệnh thần kinh nhún nhún vai, cười nói: "Chúng ta đã có da thịt chi thân, ta phải phụ trách với nàng!"

A, hảo ý tưởng. Ta bất giác cười ha ha, vẻ mặt tốt cùng ngu ngốc: "Lại có thêm một kẻ muốn phụ trách với ta."

Ta thoát ý ôm đại khối băng ngủ cả đêm tính sao, cùng Tư Đồ Dạ ngủ cùng một giường tính sao? Bệnh thần kinh bắt quá chỉ là hôn ta một cái thôi.

"Giang mỗ là chính nhân quân tử, dám làm dám chịu."

Ta buồn cười: "Đừng nói dễ nghe như vậy, ta không thiếu người muốn phụ trách nha."

Hấn khoe miệng mỉm cười nói: "Ta ngày mai trên «Hành lộ nam» đánh bại nàng, trước mặt anh hùng thiên hạ cưới nàng về."

Ta thiếu chút nữa cười phun cả nước miếng vì ý nghĩ trẻ con của hắn: "Đánh bại thì thế nào, cũng lắm thì nguoi khi dễ nữ nhi yếu đuối, lại nói đánh bại ta, có giỏi đi đánh bại Hàn đi."

"Có một ngày nàng sẽ yêu thương ta." Đứng khăng định như vậy, đúng là bệnh thần kinh. Ta trước đem Hàn ăn sạch, xem hắn còn gì để nói. Bệnh thần kinh đột nhiên cười khò: "Nếu là hồi đó ta không vũ nhục nàng, nàng có chán ghét ta như vậy không?"

"Hắn là không, nhưng là ta cũng sẽ không thích nguoi." Ta đối với câu nói của bản thân còn hoài nghi, nếu hắn không hù ta ngày đó, e rằng còn không có cơ hội gặp Hàn, ta liền ngoan ngoãn làm lão bà của hắn.

"Phải không?" Hắn cười thê lương, ánh mắt vô vọng nhìn ta rồi quay đầu ra khỏi phòng. Nhìn theo bóng lưng hắn, ta khẽ thở dài, mặc dù ta không muốn làm tổn thương hắn, nhưng càng không thể thuận theo hắn, là hắn tự tìm khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nguoi cuối cùng là ai?

Dù sao cũng không ngủ được, ta liền tiện tay lấy cái khăn che mặt, tính toán ra ngoài dạo mát. Mới mở cửa phòng, ta nhìn thấy không phải là ánh trăng xinh đẹp, mà là một phen hàn quang. Ta vội vã lui về sau vài bước, may mắn tránh được một kiếm, đồng thời lạnh giọng nói: "Nguoi là ai, vì sao muốn giết ta? Cho dù chết, cũng phải cho ta biết lí do?" Ta chính là có ý kéo dài thời gian, không nghĩ tự mình đầu với kẻ ám sát này.

Hắn cười lạnh: "Nghịch dư của Độc Cô gia, chịu chết đi."

Ta khó hiểu một chút, nghịch dư của Độc Cô gia? Chẳng lẽ kẻ nghe lén ta cùng Tư Đồ Dạ là hắn? Hắn chính là một trong bốn người đồ sát Độc Cô gia năm đó? Ta hít một ngụm lạnh khí nói: "Hai mươi năm trước, một trong bốn người có nguoi trong đó?"

"Xem như nguoi thông minh, nguoi có thể chết được rồi." Hắn nói xong, hung hăng xông tới, nhưng ta rất nhanh rút Phượng Vũ trên đầu ra, khoảng khắc sinh tử không dám nghĩ nhiều, Phượng Vũ cuồng múa, tốc độ nhanh nhất có thể.

"Không hổ danh Vô Tình Kiếm." Hắn nói nhưng không e dè lao tới tấn công ta, ta cũng không còn cách nào trực diện đối kiếm cùng hắn. Ta có thể hô cứu, nhưng hiện ta đã là Nguyệt Quang tiên tử, hô cứu rất mất mặt. (Hoa: Thừa lời, mất mạng không sợ lại đi sợ mất mặt)

Tuy rằng tốc độ của ta mau, nhưng kiếm pháp của hắn thực sự quá cao siêu, ta đã sớm tay chân luống cuống, đánh một hồi ta liền tiếp thối lui.

"Chịu chết đi." Hắn nói xong, kiếm đã công tới đây, ta vội chống đỡ thì phát hiện đây là hư chiêu, ta đã sớm cảm giác được đau đớn bên sườn phải, thân bị chấn ra sau. Hắn vừa đánh ta một chiêu xong chưa phải là chiêu tuyệt mệnh mà chỉ là khiến ta không thể phòng thủ, nay ta bị ngã ra sau thì hắn không lưu tình, chiêu lại hoa lên, ta thảm hết hai chữ...chờ chết...

A....

Không đau, kì quái, sao lại không đau, ta chết rồi ư?

Không khỏi kì quái, ta mở mắt phát giác có người đã chặn cho ta một chiêu chí mạng kia, là bệnh thần kinh, hiện hắn đã ngã xuống đất, mắt nhắm nghiền mặt xám ngoét. Tại sao lại là hắn? Tại sao phải thay ta đỡ một chiêu?

"Bệnh thần kinh, bệnh thần kinh!" Ta dùng sức hét lớn, lay lay hắn, nhưng là hắn sớm đã bất tỉnh. Người bịt mặt kia lạnh như băng chuẩn bị đi tới, vừa muốn động thủ, chợt nghe Phượng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị cùng kêu lên: "Sao vậy?" Phượng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị, Nhục Nhan tỷ đã đứng ở sau lưng ta. Hắc y nhân vừa thấy các nàng thì chớp mắt một cái đã bay ra ngoài cửa sổ. Thủy Vũ Mị đang định đuổi theo thì Phượng Thanh Hà cản nàng: "Người này võ công cực cao, không nên đuổi theo, trước xem hắn thế nào."

"Bệnh thần kinh, nguoi tình..." Bệnh thần kinh trước mắt miệng ứa máu tươi, cơ thể lạnh lẽo so với chết không khác là bao, nước mắt ta không khỏi tuôn lã chã. Thủy Vũ Mị xé rách áo của bệnh thần kinh, chỉ thấy trước ngực một đường ấn màu đen, tất cả mọi người đều hít một ngụm lạnh khí, Thủy Vũ Mị lắc đầu: "Không xong, đây là toái tâm chưởng, chưởng pháp chí độc chí hàn, hơn nữa nguoi xuất chiêu công lực cực kì thâm hậu, e rằng không có cách nào cứu chữa." Ta nghe thế, nước mắt càng nhiều.

"Phải cứu hắn, nhất định phải cứu hắn." Ta thiếu bệnh thần kinh nhiều lắm lắm.

"Cái kia, thần y Y Dục Thành đâu? Mau kêu hắn đến..."

"Nga..." Phượng Thanh Hà đáp ứng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Rất nhanh Y Dục Thành đã đến, đem bệnh thần kinh vào trong phòng cứu chữa.

"Bệnh thần kinh, đừng chết a..." Ta ở ngoài phòng khóc nức nở, vừa đi vừa khóc.

Đã ba giờ trôi qua, bệnh thần kinh rốt cuộc thế nào? Bệnh thần kinh đáng chết, tự nhiên lại chấn cho ta một đao, chấn ám khí, hiện tại chấn cho ta một chương, nhân tình như thế, ta làm sao báo đáp. Bệnh thần kinh, người đừng chết, nếu người chết, ta sẽ khóc cả đời.

Y Lạc Lạc, Thủy Vũ Mị, Cố Mộng Tinh đều biết chút y thuật, đang ở trong tập trung cứu chữa, ta đương nhiên làm phế vật ở ngoài này ngốc nghếch khóc lóc. Hiện tại Nguyệt Quang tiêu trúc bên ngoài đã tập trung võ lâm nhân sĩ, tất cả chờ tin tức thương thế của Giang Từ Ngang. Ta biết trước mặt mọi người khóc thành như vậy thật không hợp, nhưng là ta không thể khống chế chính mình, nghĩ đến hấn vì ta ba lần thọ thương, trong lòng ta giống như bị dao cắt mấy mảnh. Về phần tên thích khách hỗn đản, Tiểu Bạch đã cho người đi tra xét.

"Tỷ tỷ, đừng gấp." Thấy ta khóc quá, Phượng Thanh Hà nhẹ nhàng vỗ vai an ủi.

"Người biết không? Đây là lần thứ ba hấn cứu tính mạng của ta, hấn ngàn vạn lần không thể có việc gì, hấn phải vô sự đi ra." Ta luôn rất kiên cường, hiện tại cư nhiên không thể kiểm soát nước mắt của mình, khóc đến ướt đầm cả mặt.

"Sư tỷ, Y thần y có y thuật cao minh, hấn sẽ không có việc gì." Bách Hiểu Sinh không nhịn được an ủi.

"Ồ... hấn không thể chết được, ngàn vạn lần đừng chết." Ta mặt mặt nước mắt, tiếp tục khóc.

"Ai nha, một chết ta." Cửa đột nhiên mở, Thủy Vũ Mị mở hôi chảy ròng ròng từ bên trong đi ra.

"Vũ Mị..." Nàng vừa tới, ta lập tức xông lên, vội vàng hỏi: "Hấn có sao không?"

Thủy Vũ Mị thở dài một tiếng: "Ta mệt quá, trước nghỉ ngơi chút.

Y trang chủ cùng Y cô nương đang chăm cứu ở bên trong, có thể bảo toàn tính mạng hay không còn phải xem tạo hóa của hấn." Thủy Vũ Mị nói xong, về mặt cực kì mệt mỏi đi vào phòng nghỉ bên cạnh.

"Không có việc gì đi." Mỹ nữ tỷ tỷ sắc mặt ngưng trọng, giờ phút này cũng an ủi ta.

"Ồ... đều tại ta hại hấn, nhân tình của hấn, ta sao..." Nói còn chưa xong, Y Lạc Lạc giống kẻ điên từ trong đi ra, hướng ánh mắt đỏ hồng tới ta, lớn tiếng nói: "Mộ Dung Ý Vân ở đâu?" Ta lập tức thất thần, tìm ta làm gì? Chẳng những ta, tất cả mọi người tò mò, tìm Mộ Dung Ý Vân làm gì?

"Chết nữ, tìm tiểu nữ có việc gì?" Lão cha chậm rãi hỏi, khó hiểu nhìn nàng.

Y Lạc Lạc cố nén nước mắt nói: "Mộ Dung bá phụ, Giang đại ca miệng vẫn gọi Mộ Dung cô nương, ngài biết Mộ Dung cô nương ở đâu, thỉnh đem nàng đến." Ta đầu óc trống rỗng, kêu tên ta? Đối với ta thực sự thâm tình như vậy sao? Ta trọn to ánh mắt, nước mắt cấp tốc rơi xuống, vô tình động nơi khóe miệng, chỉ cảm thấy vừa đắng vừa cay.

"Cái gì?" Mọi người tiếp tục kinh ngạc, bọn hấn thực sự không rõ, bệnh thần kinh vừa rồi còn công khai theo đuổi Nguyệt Quang tiên tử, hiện tại gần chết lại gọi tên Mộ Dung Ý Vân, cuối cùng là ý tứ gì? Hơn nữa hấn từng hưu Mộ Dung Ý Vân rồi, hiện tại...

Lão cha cũng kinh ngạc hô lên: "Người nói Giang hiền chất gọi tên của nghiệt nữ nhà ta?" Lão đừng gọi ta nghiệt nữ.

"Hấn hôn mê vẫn gọi Mộ Dung cô nương, còn bảo cái gì Mộ Dung cô nương phải tha thứ cho hấn." Y Lạc Lạc vừa nói vừa rom róm nước mắt.

"Toái tâm chương vốn không thể trị, ca ca hiện tại cố gắng chăm cứu, có thể lưu tính mạng cho Giang đại ca ba ngày, nếu hấn đối với Mộ Dung cô nương tình thâm, mong Mộ Dung cô nương có thể ở bên hấn những giây phút cuối đời." Ta thân mình không trụ vững ngã vào Phượng Thanh Hà, vì sao lại yêu ta?

"Là nghiệt nữ của ta tạo nghiệt a." Mộ Dung lão nhân tức giận dậm chân. "Ta cũng muốn biết nàng ở đâu, chính là nàng cùng Mục Hàn biến mất đã hai tháng, lão phu thực không biết hành tung của nàng."

Y Lạc Lạc mệt mỏi nói một câu: "Nếu Giang đại ca có thể sống, ta sẽ thành toàn cho hấn cùng Mộ Dung cô nương." Chỉ thấy nàng nét mặt kiên định bước tới ngoài cửa, trước mặt tất cả những người đợi ở ngoài nói: "Các vị, ai biết Mộ Dung Ý Vân cô nương hiện tại ở đâu, Y Lạc Lạc cảm kích vô cùng, nếu có thể tìm ra Mộ Dung cô nương, Y Lạc Lạc nguyện lấy thân báo đáp." Nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người tức thời òn ào lên. Võ lâm đệ nhị mỹ nữ lấy thân báo đáp, cơ hội thực hiếm có, đáng tiếc không ai biết Mộ Dung Ý Vân hiện đang ở đâu.

"Nguyệt Quang tỷ tỷ." Nàng lại hướng ta, búp một cái, quỳ trên mặt đất: "Nguyệt Quang tỷ tỷ, Bách Hiểu Đường người đồng thể mạnh, tin tức linh thông, cầu người tìm ra Mộ Dung cô nương, nếu thực tìm được nàng, Y Lạc Lạc nguyện làm nô tì cho tỷ. Nguyệt Quang tỷ tỷ, ta biết trước kia có lỗi với tỷ, cầu tỷ đại nhân đại lượng." Lòng ta muốn run lên, một đại tiểu thư kiêu căng tự đại ngày thường ngao khí ngất trời, hiện tại cư nhiên vừa khóc vừa quỳ trước mặt ta. Aiz, nhìn nàng có tình nghĩa như thế, ta quả thực cảm thấy chính mình cực kỳ tiểu nhân.

"Đứng lên." Ta một phen nâng Y Lạc Lạc, "Mang ta xem hấn."

Y Lạc Lạc vội lắc đầu: "Hiện tại, trừ bỏ Mộ Dung cô nương, ai cũng không nên vào." Ta cảm thấy chính mình thực ích kỉ, bệnh thần kinh vì ta sắp chết, còn nhớ kĩ tên ta, ta thế nào không có dũng khí thừa nhận thân phận của mình.

"Ta..." Nói đến đây, miệng ta run lên, nước mắt tức tốc lại lăn dài.

"Lạc Lạc, mau vào hỗ trợ." Cố Mộng Tình mở cửa, đầu đầy mồ hôi, đối Y Lạc Lạc kêu to.

"Tránh ra." Ta một phen đẩy Y Lạc Lạc cùng Cố Mộng Tình, hướng bên trong đi vào.

Y Lạc Lạc ngăn cản ta nói: "Người không biết y thuật, đừng vào làm loạn."

Ta dùng sức hô to: "Ta phải vào."

"Không cho phép." Y Lạc Lạc không cam lòng yếu thế.

Ta mất đi lí trí, đẩy mạnh nàng ra, đột nhiên nghe Cố Mộng Tình kêu to: "Lạc Lạc tránh ra, đứng trước mặt người chính là Mộ Dung Ý Vân." Cố tiểu thư quả nhiên sớm biết thân phận của ta. Lời của nàng giống như quả đạn tạc giữa đám đông, tất cả mọi người hết đưa mắt nhìn ta, lại đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc nhất chính là Y Lạc Lạc. Y Lạc Lạc vốn đang dùng tay giữ bả vai ta, vừa nghe Cố Mộng Tình nói thì giống như bị điện giật, vô thức lui sau hai bước: "Người cuối cùng là ai?"

Ta nhìn nàng kinh ngạc không thôi, nói: "Vân Ý Dung, Mộ Dung Ý Vân, tự mình nghĩ xem." Việc đã tới nước này, không thể che dấu nữa.

"Mộ Dung Ý Vân, Vân Ý Dung, Dung Ý Vân... Mộ Dung Ý Vân..." Trong đám người đều xì xào, đột nhiên có người hét lên: "Thì ra Nguyệt Quang tiên tử và Mộ Dung Ý Vân đều là một người."

"Người..." Lão cha ánh mắt nguy hiểm nhìn ta, cũng không biết là giận dữ hay kinh ngạc, toàn thân run rẩy.

Ta trước lau chùi nước mắt, hít một hơi, đem khăn che mặt thoát, cái khăn che mặt vừa hạ xuống, ta ngẩng đầu: "Cha, xin lỗi." Thân phận sớm bị Cố Mộng Tình nói ra, ta còn không thừa nhận thì không được.

"Người..." Cha a một tiếng, đột nhiên ôm ngực ho lên dữ dội, mấy nữ tỷ tỷ chạy tới vỗ ngực cho hắn. Ta có chút khó xử nhìn lão cha, hướng Phụng Thanh Hà nói: "Sơ tán mọi người, ta đi vào." Nói xong, không chờ mọi người khôi phục tinh thần, ta đã đẩy cửa mà vào.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, bệnh thần kinh trần trụi nằm đó, trên người cắm đầy kim châm. Môi trắng bạch, trên trán đầy mồ hôi, miệng thì thảo kêu "Ý Vân". Y Dục Thành tay vẫn chần mạch cho hắn, Cố Mộng Tình cũng toàn tâm hỗ trợ. Bệnh thần kinh trước ngực vẫn in hằn một dấu vết ghê người, chính là dấu vết chấn cho ta một đao, bây giờ lại hằn thêm một đường ấn rõ ràng, ngoại trừ vì ta ra thì hắn chưa từng có bất kỳ vết thương nào khác.

"Bệnh thần kinh, người đừng chết a. Người vừa mới còn nói muốn phụ trách ta, cưới ta, người chết ta làm sao bây giờ?" Ta cũng biết không thể nhiều loạn, nhưng là không nhịn được khóc. Y Dục Thành hiện đang cầm một cây châm lên trán bệnh thần kinh, dáng vẻ thập phần cẩn trọng, ta lập tức đi tới ngồi cạnh hắn.

Y Dục Thành thở dài nhẹ nhõm nói: "Mộ Dung cô nương, đừng gấp, Giang đại ca nội lực thâm hậu, không có việc gì."

Y Lạc Lạc ánh mắt chăm chú nhìn Y Dục Thành, trống rỗng nói: "Nguyệt Quang tỷ tỷ, nếu Giang đại ca có thể sống, ta thành toàn các người."

"Lạc Lạc, nói cái gì vậy? Ta với hắn chỉ có tình bằng hữu." Tuy bệnh thần kinh đối với ta tốt lắm, nhưng ta thực không có cách nào yêu hắn.

"Ta cuối cùng biết vì sao Giang đại ca yêu người như vậy, quả thực là kì nữ tử." Nàng nói xong, khóe miệng khẽ cười âm thầm thê lương.

"Lạc Lạc, đừng nói, đi lấy nước cho ta." Y Dục Thành đứng lên, rút ra một tấm khăn lau đi mồ hôi trên trán.

Y Lạc Lạc nhìn thoáng qua, gật đầu đi ra ngoài.

"Y Đại ca, có mệt không?" Cố Mộng Tình đi đến cạnh Y Dục Thành, ôn nhu hỏi.

Y Dục Thành không tự nhiên lắc đầu. "Không mệt, phiền toái Cố tiểu thư, thỉnh trở về đi."

"Ta ở trong này cùng huynh." Cố Mộng Tình nói xong ngồi xuống.

"Không cần." Họ Y có chút khó xử. "Ta cùng Mộ Dung cô nương có điều muốn nói."

Cố Mộng Tình liếc ta một cái, không vui nói: "Huynh sớm nghỉ ngơi."

Ta không phải ngu ngốc, nhìn biểu hiện Cố Mộng Tình hẳn là thích họ Y, mà họ Y lại không có ý tứ.

"Ý Vân." Bệnh thần kinh miệng đứt quãng vẫn là kêu tên ta, khiến lòng ta không biết có tư vị gì.

"Mộ Dung cô nương." Họ Y cũng đi đến cạnh ta.

Ta ngẩng đầu: "Y trang chủ có gì phân phó?"

Y Dục Thành nói: "Mộ Dung cô nương, ta quen Giang đại ca đã nhiều năm, cho tới bây giờ lần đầu thấy hấn yêu một người đến mức như vậy. Hấn là người tốt, hi vọng ngươi có thể cùng hấn..."

Ta cười khổ: "Y trang chủ biết đấy, ta cùng bệnh thần kinh mỗi ngày gặp nhau liên cái nhau, sao có thể sống cùng nhau? Hơn nữa trước hấn hù ta, ta dù có vô liêm sỉ, cũng không thể lại gả cho hấn lần thứ hai."

"Mộ Dung cô nương, Giang đại ca thực có lỗi với cô nương, hôm nay thay cô nương hứng một chưởng, có thể tha thứ cho hấn hay không?"

Ta miết miết ngón tay: "Chỉ một chưởng? Trước ngực hấn còn có vết đao, sau lưng còn có ám khí, tất cả là do ta, nhưng là ta không thể yêu hấn."

"Mộ Dung cô nương..." Họ Y muốn nói cái gì, ta kéo cổ tay ra khỏi tay áo: "Ta đã sớm có trượng phu." Dù sao tất cả mọi người nhìn thấy cái này sẽ hiểu lầm, lừa gạt cũng không sao cả.

Họ Y nhìn tay ta trắng trẻo không tí vết thì khẽ cười khổ: "Mục Hấn thực may mắn." Ta còn tưởng hấn nghĩ ta thương phong bại tục gì? Ta không phải nhận, hiện tại thân phận đã lộ, mấy cái tin tức giang hồ về quan hệ của ta và Hấn vốn đã không thể giấu được.

"Nguyệt Quang tỷ tỷ, thuốc đã sắc xong." Y Lạc Lạc tay bưng bát thuốc, vừa thổi vừa bưng đến. Nàng đem thuốc đưa ta, ta cũng không khách khí tiếp nhận. Nàng xem ta, mặc mặc nói: "Nguyệt Quang tỷ tỷ, ta đi ra ngoài."

"Lạc Lạc, ngươi đến đây đi." Ta nói, đưa thuốc lại cho nàng.

"Ngươi cho hấn uống, ta mệt." Y Lạc Lạc có phần sầu khổ nói: "Mộ Dung đường chủ, ta chúc phúc cho các người."

"Aiz..." Tay ta bưng thuốc, không biết làm sao đứng một chỗ, cho tới giờ ta chưa từng chăm người bệnh, không biết làm thế nào. Thực sự không được, ta cầm thìa thuốc bón cho bệnh thần kinh, chính là một bên bón một bên chảy xuống, thuốc lại từ khỏe miệng chảy ra đến cổ.

"Bệnh thần kinh, mở miệng, uống thuốc cho lão nương... bệnh thần kinh, không uống, muốn chết à?"

Bất kể nói thế nào thì thuốc vẫn không uống được, ta ngu ngốc, hấn đang hôn mê, làm sao nghe thấy?

Ta cắn răng, đưa một thìa thuốc húp vào, vị đắng chát khiến ta khó chịu, dùng tay mở miệng hấn, đối miệng phun đi vào. Quên đi, hấn cùng ta cũng hôn qua, đối với nữ nhân hiện đại như ta hôn bất quá chỉ là xã giao thôi.

~*~

Bệnh thần kinh đã ngủ trên giường suốt hai ngày, sắc mặt hấn tốt hơn nhiều, cũng không còn nói mơ. Y Dục Thành chẩn đoán, hấn đã không còn gì đáng ngại, chỉ là suy yếu mà thôi, chỉ cần tĩnh dưỡng sẽ vô sự. Hai ngày này Tiểu Bạch đã chuẩn bị nghi thức kế nhiệm chức đường chủ, các đại môn phái chương môn đã đến ngày mười tháng chín, hấn chuẩn bị chính thức thoái vị. Trừ bỏ nghi thức kế nhiệm chức đường chủ, đại hội «Hành lộ nan» cũng chuẩn bị thỏa đáng. Bốn sân đặt bốn tiểu lôi đài, chính giữa đặt một đại lôi đài. Bốn tiểu lôi đài dành cho người không có danh tiếng, đại lôi đài chính giữa là dành cho đại hiệp nữ hiệp nổi tiếng dùng. Tỷ như đám người tứ đại mỹ nữ cùng bệnh thần kinh, mới có tư cách ở kia tìm đối tượng. Dù sao ta cơ bản cũng không có ra khỏi phòng, vẫn nhìn thấy bệnh thần kinh. Cũng không hoàn toàn là bởi vì lo lắng, mà là không biết đối mặt với mọi người như thế nào, không biết đối mặt người trong thiên hạ như thế nào. Mộ Dung Ý Vân cùng Nguyệt Quang căn bản là hai thái cực khác nhau hoàn toàn, đột nhiên hỗn hợp cùng một chỗ, bọn hấn căn tiêu hóa, bản thân ta cũng căn tiêu hóa một chút.

Nguyên bản danh tiếng Mộ Dung Ý Vân siêu cấp tệ hại, chính là thanh danh của Nguyệt Quang tốt lắm. Hiện tại đột nhiên thành một người, ta cũng không biết mọi người phải đánh giá ta như thế nào. Nhất định sẽ cho rằng ta hồng hạnh xuất tường? Không biết liêm sỉ đi? A, việc này ta căn bản không biết phải giải quyết như thế nào.

Lão cha cũng không có tìm ta, ta không biết hấn sẽ làm gì với ta, cũng không biết hấn phải xử lý như thế nào. Nhưng là ta có thể khẳng định, hấn không dám làm gì. Có lẽ, hấn còn cao hứng. Nghĩ thử xem, cư nhiên nữ nhi thành chủ nhân của võ lâm đệ nhất bang phái, hấn cũng sẽ vì ta như vậy mà tự hào?

"Tỷ tỷ, không tốt." Một âm thanh bay tới, Phượng Thanh Hà vọt vào đến.

Ta vô lực nhu nhu ánh mắt, "Làm sao vậy?"

"Tỷ tỷ, vị hôn thê của tỷ phu đến tìm ngươi." Phượng Thanh Hà kinh hãi kêu. Vị hôn thê của tỷ phu? Nói cái gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiếp quản Bách Hiếu Đường

"Vị hôn thê của tỷ phu người không phải là tỷ tỷ của người sao, nói cái gì vậy?" Ta mờ mịt nhìn Phượng Thanh Hà.

Phượng Thanh Hà thờ hớn hèn nói: "Có cô nương tự xưng Mộc Ngữ Tâm, muốn tìm tỷ luận võ." Mộc Ngữ Tâm, trong lòng ta run lên. Vị hôn thê của tỷ phu? Họ Mộc? Cái kia cái kia... Người nàng đang nói sẽ không là vị hôn thê của đại khối băng đi.

"Cái gì? Hôn thê của đại khối băng?" Ta kích động bắn lên ba bước lại bước thêm hai bước bắt lấy tay của nàng.

Nàng khí suyền hừ hừ nói: "Là như thế này, vừa mới có một cô nương kêu Mộc Ngữ Tâm muốn gặp tỷ, nàng tự xưng là sư muội của Mộc Hàn, cũng là hôn thê của hắn. Nàng không cam tâm Mộc Hàn trong lòng chỉ có tỷ, muốn tìm tỷ luận võ." Thật sự là nhầm chán, lại là phiền toái. Vị hôn thê? Hắn cư nhiên có vị hôn thê?

"Ở đâu?" Ta lập tức nghiêm mặt, không chút khách khí hỏi.

"Ở lối đài trung tâm."

Ta lạnh lùng nói một tiếng: "Thay quần áo." Ta trực tiếp xem nhẹ bệnh thần kinh rồi đi ra ngoài, thấy tình địch nhất định phải đánh. Mộc Ngữ Tâm kia nhất định cũng là mỹ nhân, ta mới không muốn bại bởi nàng.

"Được a." Phượng Thanh Hà chạy nhanh theo, nhều mày nói: "Chính là, tỷ tỷ, hôm nay kế nhiệm chức đường chủ, tất cả mọi người đã ở chính đường chờ tỷ, sư phụ bảo tỷ mau đến."

"Thực con mẹ nó đáng chết, sự tình đều đến cùng lúc." Thật sự là ngày tháng bất lợi, bệnh thần kinh bị thương, tình địch tìm tới cửa. Có lẽ, ta thật sự không hợp làm đường chủ.

Hiện tại trên giang hồ đều biết ta là đường chủ Bách Hiếu đường, nhưng đây là lần đầu tiên ta đi vào chính đường của Bách Hiếu đường, thật sự là hổ thẹn a. Chính đường ngay tại mặt sau của khu nhà chính, là một không gian hình chữ nhật. Tiến vào cửa là có thể nhìn thấy hai hàng ghế uy nghiêm, hai bên phân liệt hơn mười người. Giữa chính đường, biển vàng khắc sâu ba chữ "Bách Hiếu đường". Ở chính giữa trên cao đương nhiên là ghế của đường chủ, ta có thể khẳng định, nơi này chính là nơi hội họp của các đường chủ Bách Hiếu Đường.

Ta một thân đại hoàng bào, cổ áo hình chữ V, cổ áo này thiết kế theo kiểu hiện đại, hở ra rất nhiều. Cổ áo thêu mẫu đơn, thuận tiện dính rất nhiều khóa trần trâu lờ lờ tỏa sáng. Eo bó thật sự hẹp, chủ yếu là biểu hiện dáng người của ta. Thất lưng thêu chỉ vàng, phiêu dật không mất đại khí. Tóc vấn cao cầu kì, cao quý không mất nhu mỹ. Trên cổ đeo một vòng cổ thập phần tinh kì, mặt trên còn có bảo thạch thập phần chói mắt. Kỳ thật ta không thích quá nặng, nhưng vì cổ áo vốn đã trống trải quá nhiều, không có vòng cổ thì thực không được. Thân phận bại lộ, ta cũng không dùng sa che mặt, lấy bộ mặt chân thật xuất hiện.

Hôm nay hẳn là giang hồ lại có truyền thuyết mới.

Thân quần áo này là Tiểu Bạch đã sớm thiết kế tốt, ngày hôm qua liền đưa tới cho ta, ta hiện tại chỉ cần mặc vào mà thôi. Nhìn thấy chính mình cao quý hào phóng, có thể biết hẳn quả thật thực dụng tâm. Chính là, tâm của hắn ta lại không thể thừa nhận.

Tiến vào cửa, liền nhìn thấy các vị cao nhân tiền bối ngồi ngay ngắn. Vị trí phía trên bên trái chính là lão cha, phía dưới hắn là một lão hòa thượng hiền lành, lão hòa thượng kia tám phần chính là Vô Trần đại sư trong truyền thuyết. Bởi vì tên gia hỏa này ở trong chốn giang hồ có danh tiếng, cho nên ta nhìn hắn nhiều hơn vài lần. Vị trí bên phải chính là một lão đạo, lão đạo kia nhất định là bạn học Hoa Hiến Tử. Xem niên kỉ ít nhất trăm tuổi, tóc và lông mi đã bạc trắng. (Sở Sờ: Người ta mới sáu mươi mấy, không biết đừng nói vậy) Ở bên cạnh bạn học Hoa Hiến Tử, cư nhiên là một vị nữ đồng chí. Kích động a, rốt cuộc có một nữ nhân cầm đầu môn phái. Tuy nhiên, đồng chí kia vừa thấy chính là ni cô. Ta đoán, vị này chính là trưởng môn phái Nga Mi Thanh Phong sư thái, Thanh Phong sư thái ánh mắt hiền từ, thấy ta liền cười. Mặt khác, về phần các bạn học kia là ai, ta cũng không chú ý. Đáng nhắc tới chính là tiểu nha đầu Thủy Vũ Mị cũng ở trong đó. Hơn nữa, chính là ngồi bên cạnh bạn học Thanh Phong. Xem ra, nha đầu lừa đảo kia rất có địa vị giang hồ. Vừa nhìn liền thấy Cổ Mộng Tinh kia còn kém nhiều, quả thực là ngồi ở cuối cùng, cơ bản có thể xem nhẹ. Bách Hiếu Sinh đứng ở vị trí trung tâm trong tay cầm một cái khay. Đứng phía sau là tứ đại thủ tịch phóng viên, Lục phóng viên đương nhiên sẽ không buông tha thời khắc lịch sử này, xem nhẹ mọi người, hưng trí bừng bừng ghi chép. Đối với loại hành vi này của hắn, phóng viên Tiểu Bạch đã sớm thấy, lại không trách cứ, cũng để mặc hắn.

Trước sự chú ý của mọi người, ta cười nhẹ, bước dài trên thảm đỏ, đi đến vị trí chủ thượng, quay mặt hướng mọi người.

Tiểu Bạch thanh thanh giọng, nói: "Các vị chương môn trang chủ, nữ tử đứng cạnh ta đây chính là sư tỷ của ta, Mộ Dung Ý Vân, ngoại hiệu Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử." Không cần giới thiệu, tất cả mọi người đều nhận thức ta a.

Ta mỉm cười nói: "Hôm nay được các vị tiền bối tới thăm bốn đường và tham dự lễ kế nhiệm chức đường chủ, Mộ Dung Ý Vân cảm thấy vinh hạnh. Ý Vân ta sơ thiệp (còn chưa hiểu rõ) giang hồ, hy vọng các vị tiền bối chỉ giáo nhiều hơn." Khách sáo vẫn là tất yếu.

"Mộ Dung Đường chủ khách khí." Lão cha không hàm không đạm (không mặn không nhạt) nói một câu, vừa thấy đã biết hắn có ý kiến với ta.

"Mộ Dung tiên sinh, ngài là tiền bối, về sau xin chỉ điểm nhiều cho vân bối." Ta cười lạnh nhạt, thực tế đã kích hắn. Ta gọi tiền bối không gọi cha, kì thật hắn cũng không phải là cha ta. Quả nhiên lão hừ một tiếng, quay đầu không để ý đến ta.

"Các vị, Bạch mạo chấp chương Bách Hiếu Đường đã ba mươi năm. Hiện giờ tuổi già sức yếu, vì vậy xin thoái ẩn giang hồ, chức đường chủ xin để sư tỷ

của ta Mộ Dung Ý Vân kế thừa. Các vị anh hùng làm chứng, từ nay về sau, chỉ có Mộ Dung đường chủ mà không có Bạch đường chủ." Tiểu Bạch nói đại khí凛凛, sau đó trịnh trọng đem bài tử trong tay đưa cho ta. Ta cầm lấy hồng trù thủy tinh lệnh bài, mặt trên khắc hai chữ đường chủ thấy rõ.

Ta cầm lệnh bài, chậm rãi ngồi lên ghế, ngạo thị chúng nhân: "Văn bối tuổi trẻ, không hiểu biết nhiều, về sau có gì sai sót thỉnh các vị tiền bối chỉ giáo."

"Chúc mừng Mộ Dung đường chủ." Tất cả mọi người bắt đầu thực hiện lễ tiết...

Chúc mừng xong, bắt đầu tặng lễ vật. Mộ Dung lão nhân tặng một bảo kiếm kêu Thanh Sương kiếm, vừa nhìn đã biết không phải đồ tốt, lão già keo kiệt, không ngờ chỉ có thể cho nữ nhi một thanh kiếm cùn. Thiếu Lâm tặng một quyển Phật kinh, nói để tu tâm dưỡng tính, ta thăm thờ dài, hòa thượng quả nhiên nghèo. Nga Mi tặng ta một trạc tử (vòng tay), gọi là Hàn Ngọc thủ trạc, thứ này cực tốt để luyện công chống tẩu hỏa nhập ma, đây quả là bảo bối, lão ni cô ra tay đủ hào phóng. Cổ Mộ Dung Tinh thay mặt Đường Môn tặng ta một cù nhân sâm ngàn năm, cũng đủ tốt, vừa hay lại giống với Y Dục Thành cũng tặng ta nhân sâm ngàn năm. Bệnh thần kinh hiện còn hôn mê nên không có tới tặng. Thủy Vũ Mị bảo ta với nàng tinh như tỷ muội không thể tặng tục vật, liền hứa với ta ba chuyện, chỉ cần có tâm nguyện, trong vòng ba chuyện nàng sẽ làm hết, lễ vật này thực đáng giá nha, ba chuyện này nếu bảo nàng đi chết không chừng nàng cũng sẽ nghe theo!

Sau khi mọi việc hoàn thành, ta vốn định nói vài câu khách sáo rồi rời khỏi, chợt một vị đại thúc đứng lên nói: "Đường chủ, người cuối cùng tên là gì? Thân phận ra sao?"

"Ta gọi Mộ Dung Ý Vân, là nhị tiểu thư Mộ Dung gia." Ta cười vang nói tiếp: "Bản đường chủ xuất thân thế gia, vẫn hi vọng có thể quang tông diệu tổ, chỉ là thuở nhỏ nhu nhược, gia phụ không cho luyện võ, lại càng không cho xuất môn. Cơ duyên xảo hợp gặp được sư phụ học một thân võ nghệ. Nhưng là gia phụ rất nghiêm, bản đường chủ đành gạt người nhà bước chân vào giang hồ." Nói như vậy, cha có thể tức chết không? Nói xong ta đi lại bên người lão cha nói: "Cha, sư phụ có mệnh, không thể để người nhà biết ta luyện võ, tha thứ nữ nhi lừa gạt người." Ta nói bộ dáng thập phần thành khẩn, nhưng là mắt lại lóe lên tia tiểu ý.

Lão cha ánh mắt lấp lánh nói: "Ý Vân, hiện giờ ngươi đã là nhất phái tôn sư, không giống trước đây chỉ là một tiểu nữ nhâm tính (Tùy hứng)."

"Nữ nhi hiểu được, nữ nhi sẽ không để Mộ Dung gia mất mặt." Ta nói xong lại đi đến vị trí ngồi xuống.

"Mộ Dung đường chủ, giang hồ đồn đại, người là phu nhân của giáo chủ Thiên Ma giáo Mục Hàn, việc này là thật?" Lại một vị thừa hơi rồi việc.

Ta còn chưa trả lời, chợt nghe Thủy Vũ Mị nói: "Này vị huynh đài, đây là gia sự của tỷ tỷ ta, thỉnh không hỏi đến."

Ta còn định nói tiếp lại nghe một tiếng: "Mộ Dung Ý Vân, ngươi đi ra cho ta." Vừa dứt lời, một bóng dáng màu tím đã đứng trước mặt ta. Nói thật tốc độ của nàng rất nhanh, kinh công cực cao.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Khi phụ tiểu sư muội - Thiên hạ đệ nhất ti bỉ vô sỉ

"Đại tiểu thư." Tiếp theo là thanh âm quen thuộc, vừa nghe là biết của Thiểm Điện, hẳn chính là chạy theo sau nữ tử kêu to gọi nhỏ. Nữ tử kia dáng người nhỏ nhắn, ngũ quan tinh tế, da thịt trắng nõn thực khiến người muốn cắn một ngụm, nàng chính là đang ngạo thị ta. Thiểm Điện kêu nàng đại tiểu thư, như vậy nàng chính là tiểu muội Mục Ngữ Tâm?

Thiểm Điện ca vừa thấy ta, lập tức quỳ xuống, ôm quyền: "Thuộc hạ tham kiến phu nhân."

Hắn vừa quỳ xuống, lập tức lại có một bóng dáng màu hồng hồng nhảy tới, dáng vẻ mặt mũi, vừa thấy ta vội bái: "Thuộc hạ Liệt Hòa, tham kiến phu nhân."

Tiểu cô nương này, xuất môn đem theo hai hộ pháp, có thể thấy được Hàn rất mực coi trọng, trong lòng ta chợt cảm thấy chua.

Nhìn nàng xem, xinh đẹp tựa thủy tinh. Lại nhìn ta xem? Cho dù là mặc quần áo đẹp để nhưng vẫn kém nàng một bậc. Họ Mục, nhất định là cùng Hàn thanh mai trúc mã, tình chàng ý thiếp. Ta đâu? Ta là người ngoài, là kẻ thứ ba...

"Đứng lên." Ta thân nhiên nói, ánh mắt nhìn Mục Ngữ Tâm. Nghe hai hộ pháp gọi ta phu nhân, trong lòng cũng thoải mái chút.

Quả nhiên nàng đối với hai hộ pháp hô: "Vì sao kêu nàng ta phu nhân? Là Hàn ca lệnh?"

"Đại tiểu thư, nàng là nữ tử chí tình chí nghĩa, ta tự nguyện lấy lễ đối phu nhân với nàng." Thiểm Điện khẳng khái nói, câu trả lời này rất hay nha.

Ta cố ý cười nói: "Vị cô nương này, chẳng hay phương danh quý tính?"

"Ta là Mục Ngữ Tâm, là tiểu muội của Hàn ca, cũng là vị hôn thê." Nói thực tự nhiên.

Ta tựa tiểu phi tiểu, giả bộ giật mình hiểu ra nói: "Ngươi là Mộc Ngữ Tâm? Đã nghe từ lâu. Ta đối với ngươi tình cảm so sánh như Hoàng Hà, không thể tả xiết, ngươi quả thực là ánh trăng chiếu sáng lòng ta. Hôm nay nhìn thấy, thực sự tam sinh hữu hạnh, tám đời tu duyên, âm đức mười đời." Ta thực sự đối với nàng không có hảo cảm, nghĩ đến nàng muốn tranh lão công với ta, ta liền không nhận được muốn đá kích nàng. Dám tìm ta phiền toái, coi như gặp vận đen. Cho dù nàng thực sự là vị hôn thê, nhưng còn chưa kết hôn. Ta dù sao cũng là nữ nhân đánh đá thế kỉ 21, chẳng lẽ lại sợ một tiểu cô nương.

"Ngươi biết ta?" Mộc Ngữ Tâm kì quái nhìn ta.

Ta lắc đầu: "Không biết, lời khách sáo thôi. Cái gì mộc ngư (cá gỗ - Mộc Ngữ đồng âm với Mộc Ngư), đầu ngươi không phải thực sự làm từ gỗ đi? Nghe còn chưa hiểu. Tầu từ thực thấy bị ai... thôi quên đi, ta sẽ tìm cho ngươi một trạng phu tốt, không cần nóng vội."

"Ngươi..." Mộc Ngữ Tâm ánh mắt trừng lớn nhìn ta, tức giận nói không nên lời. Đùng như vậy, mới chỉ nói một câu thôi!

"Phượng Thanh Hà, nhớ Đại Hoàng không, ta nghĩ hẳn rất là xứng với Mộc cô nương đây!"

"Tỷ, Đại Hoàng là ai?" Phượng Thanh Hà kì quái hỏi.

"Chính là con chó ta nuôi từ bé đó." Ha ha... tất cả mọi người vừa nghe xong liền không nhận được cười, ngay cả lão tăng, sư thái cũng không nhận được cười nhẹ.

"Mộ Dung Ý Vân, ngươi tiện nhân, không biết liêm sỉ." Nàng giận chỉ vào mặt ta, từng tiếng mắng.

Ta cười ha ha: "Mộc Ngư a, liêm sỉ là vật gì, ăn được hay không?" Da mặt ta nổi danh dày như tường thành, muốn nói, cứ nói đi. Nàng tức giận đến dậm chân nói: "Nhìn bộ dáng của ngươi, vừa xấu vừa ngốc, Hàn ca sao lại thích nữ nhân như ngươi?"

"Ngươi xinh đẹp, diện tựa hoa đào, yêu kiều thùy mị." Ta khẽ dừng lại rồi tiếp: "So với kĩ nữ cũng có hơn vài phần nha." Muốn cãi với ta, trước tiên uống thuốc trợ tim rồi hãy nói, đừng trách bị tức chết giữa chừng.

Mộc Ngữ Tâm xem ra cũng không phải tiểu hài từ dễ đùa, lập tức chỉ ta nói: "Xem ngươi gầy như que củi, quả thực cơm ăn cũng không no."

"Ai da, Thiêm Điện, đại tiểu thư của các ngươi có phải lớn lên ở chuồng lợn hay không? Sao lại béo như vậy?"

Ta lập tức đổi dáng điệu: "Tiểu sư muội, ta không phải đá kích ngươi, bởi vì ta nói ngươi béo là tán thưởng, chính là định nói ngươi là lợn, nhưng không đành lòng, chỉ nói béo thôi, là béo khỏe béo đẹp a."

Mộc Ngữ Tâm sắc mặt đỏ bừng: "Ta cùng Hàn ca là thanh mai trúc mã, ngươi là kẻ chen vào, không biết liêm sỉ."

Ta làm bộ ủy khuất: "Ngươi về nhà hỏi, là hẳn quyến rũ ta hay là ta quyến rũ hẳn. Ngươi xem xem ta dung mạo tựa hoa mẫu đơn, cao quý hào phóng, khí chất đoan trang tú lệ, phiêu dật xuất trần, tiêu sái hào sảng, lạnh lùng thanh nhã, thông minh lanh lợi, tài hoa hiếm có, văn thao võ lược. Ta là ánh trăng chiếu sáng duy nhất của thế gian, là vô địch thiên hạ. Người thấy người yêu, hoa thấy hoa nở, xe thấy xe tránh, chim chóc thấy cũng xa xuống dưới chân. Mộc Ngữ Tâm thấy liền tức chết. Aiz, thực tội quá, liền vì ta vĩ đại như vậy, Hàn ca của ngươi si mê ta thì ta biết làm thế nào? Nếu ngươi muốn Hàn ca yêu ngươi, ta nghĩ ngươi nên tự sát đi, đến thỉnh Diêm Vương cho đầu thai an bài một kiếp số tốt như ta."

Ta nói, ánh mắt nhấp nháy, cười như không cười nhìn nàng. Lúc này, tất cả mọi người không có cười, chính là đầu đầy mồ hôi lạnh. Cho dù bọn hắn có mù có điếc cũng có thể biết ta đang khoa trương chính mình, hơn nữa là cực kì khoa trương thái quá.

"Ngươi hảo ý tứ?" Mộc Ngữ Tâm buồn bực nhìn ta.

Ta lắc đầu: "Kì thực ta nói như vậy cũng thấy thẹn thùng... lấy bản thân khí chất thiên tiên, chính là ngôn ngữ không thể hình dung, vừa rồi nói vài lời dung tục quả thực là vũ nhục ta mà." Nói về tự sướng, ta là thiên hạ đệ nhất nhân, tuyệt không có ai dám tranh phong nha.

Mộc Ngữ Tâm thở dài: "Quả nhiên lợi hại."

Ta khuôn mặt tươi cười nói: "Bình thường, Mộc Ngữ Tâm tiểu sư muội còn muốn nói gì không?"

"Ta không phải tiểu sư muội của ngươi." Nàng phẫn nộ nhìn ta.

"Ai nha, ta là thê tử của ca ca ngươi, sao lại không thể gọi ngươi là tiểu sư muội?"

"Ta cùng hắn đính hôn từ nhỏ, ngươi không tính! Ngươi làm thiệp!" Cái gì, bắt ta làm thiệp, đầu óc nàng có vấn đề đi?

Ta cười khúc khích nói: "Mộc Ngữ Tâm tiểu sư muội, năm nay chẳng hay bao nhiêu mà muốn làm lớn?"

"Ta năm nay mười chín." Ta thực tế đã hai mươi ba tuổi, bất quá thân phận Mộ Dung Ý Vân ở đây là mười bảy tuổi. Ai kêu lão già Mộ Dung kia sinh muộn chứ.

"Nga... chẳng trách nha?"

"Cái gì?"

Ta khinh bỉ nhìn thoáng qua: "Chẳng trách nhìn giống lão bà (bà già)."

Vừa nghe tới đây, Tiểu Bạch ôm bụng mà cười, còn những người khác chỉ là tiếp tục hít đầy bụng khí lạnh, thầm nghĩ tốt nhất đừng đắc tội với con người này!

"Mộ Dung Ý Vân..." Mục Ngữ Tâm cuồng hồng: "Người dám nói ta già, ta... chúng ta đánh một hồi, nếu người thua thì từ nay về sau đừng gặp Hàn ca."

"Ha ha, ta lấy tính cách thiên hạ đệ nhất vô sỉ, thiên hạ vô song kiếm pháp, người đáng là đối thủ sao? Người còn chưa kịp ra chiêu đã bị bại trận đó." Ta thiên hạ đệ nhất vô sỉ là thực, còn thiên hạ đệ nhất kiếm pháp là giả, ta không ngu đi đấu với nàng ta.

"Mộ Dung Ý Vân, người thực sự là quái vật."

Ta âm thầm cười nói: "Quá khen, Thiểm Điện, Phượng Thanh Hà, mời nàng ra ngoài, chút nữa ta cùng tiểu sư muội nói chuyện."

"Đại tiểu thư, thỉnh." Thiểm Điện nhanh chóng mời nàng đi, nàng chỉ lắc đầu rồi quay người đi thẳng. Nhìn thấy hai người đi xa, ta ngồi về vị chủ tọa, một tay đỡ ghế nói: "Vừa rồi xử lý gia vụ, các vị đừng chê cười."

"Mộ Dung đường chủ quả nhiên là kì nữ." Mỗ đại ca vuốt mồ hôi trên trán nói, thầm thay Mục Ngữ Tâm cảm thấy kinh khủng.

"Quá khen." Ta đậm cười, lại duy trì phong độ nhất phái tôn sư.

"Nghiệt nữ." Mộ Dung lão nhân sắc khí đại nộ, vỗ bàn mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chất vấn Mộ Dung tiên sinh

"Nghiệt nữ." Mộ Dung lão nhân nổi giận đùng đùng, vỗ bàn mà nói.

"Mộ Dung lão tiên sinh, ngài nói gì? Ngài mắng bản đường chủ sao? Ngài giáo huấn nữ nhi thì Lục mỗ không tiện can thiệp, nhưng ngài không thể nhục mạ bản đường chủ. Lục mỗ thân là người của Bách Hiểu Đường thấy bản đường chủ bị mắng há có thể ngồi yên? Lục mỗ quyết phải thay mặt bản đường tìm được công đạo. Nhưng nghĩ ngài là phụ thân của đường chủ, cho nên Lục mỗ tôn trọng ngài, chuyện lớn hóa nhỏ. Chỉ cần Mộ Dung tiên sinh đối bản đường có bồi thường xứng đáng, bồi thường danh dự, phí tổn thất tinh thần... Vậy thì việc này bản đường có thể bỏ qua." Lục phóng viên nói một hồi, toàn bộ chúng nhân thêm một lần lạnh xương sống, thầm nghĩ tuyệt đối đừng đắc tội với Bách Hiểu Đường, ta nghe chỉ có thể ôm miệng cuồng tiếu, giả vờ không có nghe thấy.

Mộ Dung lão nhân cũng là ngậm miệng, một câu nói không nên lời. Nhưng vẫn chưa bỏ qua, Tư Đồ Dạ nói: "Xin hỏi Mộ Dung tiên sinh, ngài nhục mạ bản đường chủ là bởi vì nàng là nữ nhi của ngài, hay bởi vì nàng là nữ tử trẻ tuổi lại có địa vị giang hồ ngang hàng với ngài, cùng ngài ngồi ăn, cho nên ghen tức, có phải hay không? Mộ Dung gia trước nay vẫn là võ lâm đệ nhất thế gia, mấy năm gần đây bản đường quật khởi, mơ hồ tranh chấp vị thế cùng Mộ Dung gia, có phải vì lẽ đó mà ngài có tư tâm hay không? Cho nên mới chờ ngày hôm nay cố ý gây phiền toái? Mộ Dung tiên sinh, ta kính trọng ngài là võ lâm đệ nhất cao thủ. Nhưng thân làm phóng viên, ta có trách nhiệm để mọi người biết rõ chân tướng. Việc ngày hôm nay chứng minh Mộ Dung tiên sinh lòng dạ hẹp hòi, lục thân bất nhậm..." Tư Đồ Dạ, người cũng không phải kẻ bình thường nha.

"Mộ Dung tiên sinh, ta là thủ tịch phóng viên Phượng Thanh Trúc của Bách Hiểu Đường, hiện tại phải phỏng vấn ngài một chút, thỉnh ngài đối với câu hỏi của Lục phóng viên có ý kiến gì? Với lời nói của Tư Đồ Dạ lại có đánh giá thế nào? Ngài vì sao không nói? Ngài có thể bảo trì trầm mặc, nhưng sau này nhất định phải thận trọng, không nói chẳng phải cam chịu sao? Yên tâm, ngài là phụ thân của bản đường chủ, Bách Hiểu Đường tuyệt đối sẽ không truyền bá hạ nhục thanh danh của ngài, nhưng nếu là sự thật thì... thứ lỗi Bách Hiểu Đường nhất định phải nói ra." Ta nghe cũng có ba phần kính nhi viễn chi, quả thực ai đối đầu với Bách Hiểu Đường thì không phải là chuyện tốt.

"Mộ Dung tiên sinh, bản đường chủ trước mặt là nhân vật nổi bật nhất giang hồ. Nàng chẳng những hấp dẫn hắc đạo đệ nhất ma đầu Mục Hàn giáo chủ, còn quyến rũ bạch đạo đệ ngũ cao thủ Giang Tử Ngang.

Nàng có thể kết giao hắc bạch lưỡng đạo. Trước mắt nàng còn là đường chủ của bản đường. Đối với người như vậy, có một nữ nhi như vậy, người làm phụ thân như ngài có cách nhìn thế nào? Ngài có phải vì thế mà tự hào? Nàng có phải là truyền kì nữ tử? Có phải là kì nhân trăm năm của Mộ Dung gia? Nàng có thể vượt qua Mộ Dung tiên sinh ngài? Đối với nữ nhi mà người thấy người thích, hoa thấy hoa nở, siêu cấp kì nữ tử, ngài cư nhiên mắng nàng nghiệt nữ? Mộ Dung tiên sinh, ngài gần đây có phải hay chóng mặt hoa mắt, tai nghe không rõ? Hay là toàn thân vô lực, đầu óc trì độn? Người nhất thiết phải chú ý thân thể, Bách Hiểu Đường ta từng có thu thập được thông tin về chứng bệnh lão nhân si ngốc, ngài hiện tại là thiên hạ đệ nhất, quả thực tại hạ không mong ngài mắc chứng bệnh lão nhân si ngốc thoái ẩn giang hồ. Hay là... chẳng lẽ... Mộ Dung tiên sinh cố ý làm vậy ý đồ thoái ẩn giang hồ, đem vị trí thiên hạ đệ nhất tặng cho nữ nhi Mộ Dung Ý Vân của ngài? Trước mắt bản đường chủ là tối siêu cấp vô địch nữ tử, người hâm mộ như mây, xét về

võ công nàng là nữ nhân thiên hạ vô địch. Ngươi hi vọng tiểu tể (con rể) sau này như thế nào? Mục Hàn thế nào? Giang Tử Ngang lại thế nào? Còn nghe nói tiền nhiệm đường chủ Bách Hiểu Sinh cũng có ý với nàng? Đúng rồi, vừa rồi ta thấy Vô Trần đại sư ánh mắt có phần cổ quái... hay là... chẳng lẽ...? Chương môn Nga Mị Thanh Phong sư thái xem bản đường chủ, ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt, chẳng lẽ... hay là, muốn cùng đường chủ bản đường hôn ái...? Ngươi hiện tại có phải là nghĩ bản đường chủ là thiên tiên hạ phàm? Có phải hay không cho rằng nàng họ Mộ Dung chính là quang vinh to lớn của Mộ Dung gia? Nghe nói ngài trước đây vẫn không thích bản đường chủ, thường xuyên ngược đãi nàng. Hiện giờ bản đường chủ có thành tựu như vậy, ngài đối với chuyện trước kia có hối hận không? Bản đường chủ hiện giờ là đường chủ đương nhiệm của Bách Hiểu Đường, nhân vật đệ nhất võ lâm, ngài nghĩ sẽ đối đãi thế nào? Mộ Dung tiên sinh, đối với hành vi của ngài, Lục mỗ cũng thay ngài cảm thấy si nhục, tốt nhất ngài nên hướng bản đường chủ mà học tập, nếu cần có thể gia nhập bản đường, bản đường đãi ngộ không tồi, chỉ cần có tinh thần phóng viên liền có thể..." Lục phóng viên vừa nói vừa chép, quả thực khiến ta muốn cười vỡ bụng, toàn thể chúng nhân cũng toát mồ hôi, vừa nghe một đoạn đánh ghen, hôm nay chứng kiến Lục phóng viên hỏi đáp một hồi quả thực mở rộng tầm mắt không biết bao nhiêu lần, hơn nữa Vô Trần đại sư cùng với Thanh Phong sư thái còn là ánh mắt kinh hãi cùng khiếp sợ tán xạ về phía Lục phóng viên, chắc là thâm nghĩ lòng trần chưa hết... aiz!

"Cha, người làm sao vậy?" Mộ Dung lão nhân hôn mê ngã xuống, Nhữc Nhan tỷ vội chạy đến đỡ.

Lục phóng viên cực kỳ lo lắng nói: "Làm sao giờ?"

Ta một bên cuồng tiếu, vỗ vai hân: "Lục phóng viên, ngươi lợi hại nha, hân bị ngươi nói đến hôn mê, ta nghĩ võ miệng thì ngươi thiên hạ vô địch thủ." Quả thực như vậy, luận tranh cãi có lẽ ta đánh xếp đệ nhị đi, có Lục phóng viên ở đây ai dám tranh phong?

"Còn cười?" Mỹ nữ tỷ tỷ nổi nóng.

Ta vội ôm miệng: "Không cười, mau đưa cha của ta đi xuống."

Mấy người lập tức mang cha ta vào hậu đường nghỉ ngơi, mỹ nữ tỷ tỷ ngồi ở bên cạnh. Ta vội tìm đến địa phương không có ai, cười đến dậm chân dậm đất, đến hôm nay mới hiểu thế nào là nhịn cười còn khó hơn là nhịn tiểu tiện...

Cười xong, ta bảo Tư Đồ Dạ cùng Trúc nhi đi trước, một mình lưu Lục Tây Lâm, người này ngay cả hôn ái cũng dám nói ra, ta là nghi ngờ hân cũng xuyên qua?

"Lục Tây Lâm, chẳng hay số điện thoại của ngươi bao nhiêu?"

"Cái gì?" Lục Tây Lâm biểu hiện cực kỳ ngu ngốc.

"Đúng rồi, ngươi là fan hâm mộ của ai?"

"Fan... là gì?" Ha, xem ra hân không phải xuyên qua.

Ta vỗ vai hân nói: "Cái gì phí tổn thất tinh thần, chứng lão nhân si ngốc, còn có người hâm mộ... ai dạy ngươi?"

Lục phóng viên cười nói: "Lão đường chủ." Ha, Tiểu Bạch dạy lợi hại, có thể đem ba người dạy đến trình độ này.

"Ngươi theo hân bao nhiêu năm?"

"Không rõ, từ khi có trí nhớ thì đã theo Bạch lão đường chủ."

"Quả nhiên là hảo đồ đệ của Tiểu Bạch." Ta lắc đầu than thở, kẻ này tuyệt đối là lợi hại mà.

"Đường chủ quá khen, ngươi đối Mục Ngữ Tâm khi đó, Lục mỗ thập phần bái phục, không hổ là đường chủ Bách Hiểu Đường, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Danh bất hư truyền... nói ta xấu ta ngốc, chân có tật mắt có tật, bị khí phụ?" Ta tà nhãn tỏ vẻ nộ khí nói, quả nhiên hân bị dọa vội vàng hấp tấp nói: "Không, không phải ý đó... không phải ý đó." Có thể đồn tiểu Lục vào mức nói vấp như vậy, ta kể ra cũng lợi hại.

"Ta cùng Mục Ngữ Tâm hiện sẽ thế nào? Xử lý ra sao?"

"Đương nhiên là bại hoại thanh danh nàng ta." Ta không nói gì, mấy người này quả thực chuyên nghiệp, vừa rồi bức lão cha, chính là vì mặt mũi của ta, có cấp dưới như vậy, ta quả thực nằm mơ cũng muốn cười. Bọn hân điên nhưng cũng cực kỳ có thực lực, có thể đem chết nói sống, đem trắng nói thành đen còn đem trời nói thành đất. Nói tròn thành vuông là còn kém, mấy người này đem hình tròn nói thành hình mặt hồ.

"Đường chủ, người cùng Mục Hàn lần đầu gặp mặt ở đâu? Nghe nói hân thường xuyên đối người tươi cười? Hân cười thực sự đẹp sao? Người gặp qua bộ dáng khi hân giết người chưa? Hân nổi tiếng giết người không chớp mắt, cùng hân một chỗ người có cảm thấy sợ không? Khụ... hân nói người là nữ nhân của hân, các người tốt cùng phát sinh sự tình gì? Nghe nói hân luôn nghe lời người? Còn nghe nói hân muốn đến bản đường cầu hôn người, bản phóng viên muốn hỏi hân, người có thể thỉnh hân không? Hân khi nào đến..." Cứu mạng a, ta không chịu nổi, cuối cùng hiểu được thực lực của Lục phóng viên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Loạn lòng ta 1

Ta cho Phượng Thanh Hà đem Mục Ngữ Tâm an bài ở Nguyệt Quang tiểu trúc, nhưng là không có cơ hội gặp nàng, Thủy Vũ Mị, Phượng gia tỷ muội, Tư Đồ Dạ cùng Lục Tây Lâm, một đám người tất cả đến xem náo nhiệt cùng phỏng vấn. Phỏng vấn là mấy vị phóng viên, Thủy Vũ Mị là đến xem náo nhiệt. Ở ngoài ta vẫn là phải ngồi ghế chủ tọa xem năm lời đài đánh, vô số tuần nam mỹ nữ xa lạ hay quen biết, sau này có nên duyên hay không còn xem ý trời. Đánh xong, ta giống như người rồi việc, ở trong phòng suốt một ngày, không biết nghĩ cái gì.

Nghe Mục Ngữ Tâm nói nàng là vị hôn thê của đại khối băng, trong lòng luôn có cảm giác là lạ. Hắn có vị hôn thê, vị hôn thê thanh mai trúc mã? Sau đó lại nghĩ đến bệnh thần kinh, bệnh thần kinh vì ta trả giá nhiều như vậy, ta lại luôn lấy thái độ giống như kẻ thù đối đãi với hắn, có phải thật không có đạo đức hay không? Tuy trước kia hắn có phạm sai lầm, nhưng cũng đã thành thật xin lỗi. Hắn không có nợ ta, cũng không cần xin lỗi ta. Là ta nợ hắn, ta mới là người phải xin lỗi. Nam nhi dưới gối có hoàng kim, hắn vì cầu xin ta tha thứ, cư nhiên lại quỳ xuống, có thể thấy thâm tình của hắn đối với ta. Kỳ thực, ở thời điểm sắp chết mà hắn còn nhắc đến Nguyệt Quang, ta đã biết hắn là thật lòng. Đại khối băng có lẽ yêu ta, mà ta cũng thích hắn, nhưng ta không thể làm nơng tình cảm của bệnh thần kinh. Ta muốn vô si làm như không thấy bệnh thần kinh, xem hắn như không khí, đáng tiếc ta làm không được. Càng không muốn nghĩ tới lại càng nhớ. Mấy ngày gần đây, thời gian ta nghĩ tới đại khối băng càng ngày càng ít, đa số thời gian đã bị bệnh thần kinh chiếm hết. Hắn giống như nước, một chút lại một chút thấm thấu tâm ta, chiếm giữ lấy một nơi ở trong lòng ta.

Lễ vật của các môn phái đều đã đưa đến phòng của ta, cây cầm ở chỗ kia, chính là cổ cầm do bệnh thần kinh tặng. Ta chậm rãi đi qua, gảy một cái, liền phát ra một tiếng ngân thanh thúy. Đúng là âm thanh tốt, quanh quẩn thật lâu trong phòng.

Mộ Dung Ý Vân a, người thực yếu đuối. Không có dũng khí đi gặp vị hôn thê của đại khối băng, sợ hãi bọn hắn thực sự có cái gì. Người cũng không có dũng khí đi gặp bệnh thần kinh, sợ hắn tiến vào lòng người. Ta thực hận chính mình, không có dũng khí.

Ngẫm lại hành vi của ta ban ngày như vậy thực buồn cười cùng buồn nôn. Trong lòng rõ ràng sợ hãi, lại giả bộ kiên trì, ngoài miệng còn trào phúng Mục Ngữ Tâm. Có lẽ chính vì ta rất sợ hãi, rất đề ý nàng, ta mới mất đi lí trí, để ghen tị phát cuồng. Đã lớn như vậy rồi, còn giống như bà tám cùng tiểu cô nương mắng nhau, thật mất mặt. Nghĩ lại Thiêm Điện ca đối với nàng rất tôn kính, có thể thấy được đại khối băng rất coi trọng nàng. Nếu bọn hắn thực sự có hôn ước, ta nên làm thế nào? Ta bắt đại khối băng phải xác định ta là người duy nhất. Vô luận là Mục Ngữ Tâm hay là nữ nhân khác, cũng đừng nghĩ cùng ta hưởng chung một nam nhân. Nếu yêu mà không làm được như vậy, ta không cần.

Ta thật sự là tự sướng, cũng chưa hỏi người ta đã tự nhận mình là lão bà của người ta.

Mục Ngữ Tâm hiện được an bài ở Nguyệt Quang tiểu trúc, vừa lúc đối diện cửa sổ phòng ta. Mơ hồ thấy được trong phòng nàng còn ánh sáng, hắn là chưa ngủ. Nhẹ nhàng đẩy cửa, muốn tìm nàng nói chuyện. Ta là đường chủ Bách Hiếu Đường, nàng đến chỗ ta gây sự, làm sao có thể yếu đuối? Hiện tại ngẫm lại thực sự hối hận, có nên đến trước mặt nàng ta thể hiện nhu mì hay không?

Đứng trước cửa phòng nàng, ta bồi hồi, thực sự không có dũng khí đi vào. Ta mơ hồ thấy bóng nàng còn ngồi đó, lộ ra dáng người hoàn hảo. Lại nhìn xem chính mình, quả thực thái bình công chúa, cùng nàng không cách nào so sánh, không có dũng khí, ta ý đồ lâm trận chạy trốn. Vừa định quay đầu, thấy nàng ngồi trang điểm, tháo xuống cây trâm, vừa thấy trâm, lòng ta cả kinh. Đây chẳng phải là cây trâm ta tặng cho Hàn sao? Mặt trên còn khắc tên của ta, hiện tại lại trong tay nàng? Trâm này khác nào vật đính ước, thế nào hắn lại tùy tiện đưa cho nữ nhân khác, ta quả thực ghen tị đến nỗi muốn nổi điên, đại khối băng, cuối cùng người có ý gì, đem vật đính ước của ta và người đưa cho nữ nhân khác? Chẳng lẽ ta trong lòng hắn địa vị thấp như vậy, tùy tiện có thể quăng đi? Trước mặt ta lại là nữ nhân xinh đẹp, tiểu sư muội thanh mai trúc mã? Cái mũi chua xót, nước mắt đã đảo quanh.

Cũng không biết đứng bao lâu, có người hài hước cười nói: "Nàng khóc cái gì?"

Ta nhắc đầu, bệnh thần kinh cư nhiên trước mặt ta, bệnh thần kinh chết bầm này, người tại sao luôn tới đảo loạn tâm ta? Ta vội chùi nước mắt nói: "Con mắt nào của người thấy ta khóc?"

Bệnh thần kinh khòe miệng mỉm cười: "Trên mặt còn nước mắt, ánh mắt còn đỏ, chẳng lẽ không phải?" Hắn vẫn là cười, nhưng ánh mắt dường như thực suy yếu.

Ta dữ tợn nói: "Đi tìm chết, trên mặt ta là nước miếng, có được không?" Nước miếng có thể lưu trên mặt, ta thực là đầu bò mà.

"Khụ..." Bệnh thần kinh vừa định nói đã ho khan một tiếng.

Ta vội đỡ hắn nói: "Bệnh thần kinh, người muốn chết sớm sao? Vừa mới khỏe chút ra đây làm gì? Thương thể còn chưa lành đâu."

Hắn bất đắc dĩ nói: "Mộ Dung Ý Vân, thời điểm nào nàng cũng theo ta đối đầu?"

"Tốt lắm, trở về phòng." Ta giọng điệu hơi nhuyển.

"Về phòng của nàng."

"Làm gì?" Ta tròn mắt.

"Ta đem Thu Thủy cầm là bảo vật của cô cho nàng, nghĩ muốn nghe nàng đàn một khúc, khúc nàng đàn lần trước làm ta thực cảm động." Đàn kia kêu Thu Thủy? Tên hay, âm cũng tuyệt.

"Đi thôi." Dù sao hắn cũng là người bệnh, tốt nhất nhường hắn chút.

Ta ngồi trước đàn tranh, hai tay vỗ đàn: "Muốn nghe cái gì?"

"Tùy nàng."

Ta kiêu ngạo nói: "Chỉ cần ngươi nói ra, ta sẽ đàn được." Ta cái gì không biết, nhưng cảm nghệ tương đối cao, dù sao năm tuổi liền bắt đầu học, cổ khúc ta cho dù không biết hết nhưng có thể đàn ra hết.

"Nàng có thể đàn từ khúc do nàng sáng tác?"

"Làm gì?"

Bệnh thần kinh vô lực cười: "Trước đây nghe «Giang hồ tiểu», ta thực sự thấy rất có ý tứ."

"Được." Hắn thích nghe thì ta liền đàn.

(Đoạn này chẳng có gì để đọc, các nàng lược đi)

"Nhân sinh có rất nhiều nan quan phải quá

Từ xưa là tình quan để cho nhân khó chịu

Có lẽ ta mệnh trung nhất định tình hải trung xóc nảy

Vì ngươi ta trả giá như vậy đích nhiều

Lại làm cho ta đau đã có khổ không thể nói

Bởi vì ta yêu ngươi tựa như kia phi nga đánh về phía hỏa

Mời ngươi nói cho ta yêu thương ngươi là một cái sai

Đừng làm cho ta thất hồn lạc phách gặp ma

Cởi bỏ của ta mê hoặc thu hồi của ngươi lạnh lùng

Đừng ở tùy hứng làm như vậy

Mời ngươi nói cho ta yêu thương ngươi là một cái sai

Đừng làm cho ta từ từ đem dài thủ tịch mệnh

Đau xót đã muốn nhiều lắm tâm cũng sớm thương thấu

Ta đã không nghĩ tái vì ai đi yếu đuối ư~

Mời ngươi nói cho ta yêu thương ngươi là một cái sai

Đừng làm cho ta thất hồn lạc phách gặp ma

Cởi bỏ của ta mê hoặc thu hồi của ngươi lạnh lùng

Đừng ở tùy hứng làm như vậy

Mời ngươi nói cho ta yêu thương ngươi là một cái sai

Đừng làm cho ta từ từ đem dài thủ tịch mệnh

Đau xót đã muốn nhiều lắm tâm cũng sớm thương thấu

Ta đã không nghĩ tái vì ai

Đi yếu đuối ư~ nga~"

Đây là từ khúc của ta, từ cảm xúc mà gây đàn, cũng lần đầu tiên ta viết nhạc.

"Đừng làm cho ta thất hồn lạc phách, coi bỏ mê hoặc, thu hồi lạnh lùng, đừng nhâm tính như vậy, đừng khiến ta đêm dài thủ tịch tịch." Bệnh thần kinh buồn bã gượng cười: "Ý Vân, nếu để cho người ngoài nghe, nhất định nói người không biết liêm sỉ." Ách, quên mất, cổ đại nhân quả thực mấy từ này giống như đám từ diễm khúc.

Ta hừ lạnh: "Tự người muốn nghe, không cho phép chê, còn không thích thì đi xa ra."

Bệnh thần kinh thờ dài: "Vừa rồi là vì Mục Hàn? Hắn đã làm nàng thương tâm?"

"Vì hắn thì thế nào?" Ta không phủ nhận nói: "Hắn có tiểu sư muội thanh mai trúc mã, tiểu hôn thê."

"Cho nên người ghen tị?" Bệnh thần kinh không thêm đề ý hỏi.

"Sao lại thế, ta dung mạo như hoa, uyển ước linh tú, cao quý hào phóng, đoan trang thùy mị, tú lệ xuất trần, phiêu dật thiên tiên, tiêu sái hòa nhã, lạnh nhạt thanh tao, thông minh lanh lợi, tài hoa bác đầu, bác học thi thư, văn thao võ lược. Ta là ánh trăng chiếu sáng bầu trời đêm, là thiên thượng địa hạ (trên trời dưới đất) vô địch nữ nhân, người thấy người yêu, hoa thấy hoa nở, xe thấy xe tránh, tứ đại nỡ nữ thấy liền phủ phục trước Mộ Dung Ý Vân, nhưng là hắn lâu như vậy không đến thăm ta..." Kì quái, nói với hắn câu này làm gì?

"Ha ha..." Bệnh thần kinh vừa nghe, cười to một tiếng: "Rất khoa trương đi."

"Có gì khoa trương?" Nếu ta yếu đuối, không chừng Mục Ngữ Tâm liền khi dễ ta.

Bệnh thần kinh tà tà cười: "Gã cho ta đi, ta không có vị hôn thê."

"Còn Y Lạc Lạc thích người thì thế nào? Ngần vạn lần đừng cô phụ nàng." Y cô nương tình cảm đối với hắn tuyệt đối không cần hoài nghi.

Bệnh thần kinh thờ dài, đột nhiên đứng dậy: "Ý Vân, trên đời nam nhân tốt không phải chỉ có một." Ách, hắn không phải nói hắn đi.

"Đúng là nam nhân tốt không chỉ yêu một người mà thôi."

Bệnh thần kinh cười nói: "Ý Vân, người đã yêu ta, chính là không dám thừa nhận, không cần lại lừa gạt bản thân."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Loạn lòng ta 2

Trong lòng ta tựa như bị nhéo một cái nói: "Không, tuyệt đối không có, người quả thực là bệnh thần kinh, ta sao lại thích người? Người hư ta, làm hại thanh danh của ta như vậy, người còn đánh ta, còn dọa giết ta, ta sao có thể yêu người? Tuyệt đối không có!" Gặp hắn là toàn chuyện xui xẻo, hắn thực là khắc tinh.

"Ý Vân, nếu nàng không thích ta, vì sao khấn trương như vậy?"

"Ta..." Ta ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với ánh mắt của hắn, ánh mắt thập phần ôn nhu, lập tức khiến đầu ta trì độn.

Bệnh thần kinh nhìn thấy ánh mắt ta, lập tức gần từng tiếng nói: "Ý Vân, trước kia ta cưới nàng là vì trả thù, nhưng về sau, ta thực do dự, không biết bản thân có nên cùng nàng ở một chỗ. Hiện tại ta hiểu rõ, mặc kệ ân oán gì, ta đều yêu nàng, ta thực xin lỗi trước đây đã tổn thương nàng, nguyện lấy một đời đền bù cho nàng."

"Ân oán? Người cùng Mộ Dung gia có thù oán?" Ta mê man hỏi, nghe nói tứ đại thế gia giao hảo nhiều đời, thế nào có cừu oán?

Hắn vội cười gượng: "Nàng không hiểu được, nhưng nàng phải tin tưởng ta yêu nàng, có thể bất chấp mọi việc yêu nàng."

Không đề ý ân oán, chỉ có một mình nàng, chỉ có nàng. Trước đây ta khi phụ nàng, vũ nhục nàng, hiện tại yêu không thể bỏ. Có lẽ ông trời trừng phạt ta." Tim ta đập cực kỳ lợi hại, hắn thổ lộ? Ta dù sao cũng là nữ nhân, chỉ cần nữ nhân nghe nói vậy không động tâm mới lạ. Đại khối băng cho tới giờ cũng sẽ không nói như vậy.

"Ta..." Ta vội đẩy hắn ra, muốn tìm một địa phương trốn, căn bản không biết phải làm sao bây giờ.

Hắn kéo ta, hai tay nắm tay ta: "Ý Vân, đừng trốn tránh, thừa nhận đi, nàng yêu ta rồi."

"Ta... ta không biết." Ta chỉ cảm thấy trong lòng hỗn loạn, có ý đồ trốn tránh.

"Đừng lừa gạt chính mình, nàng yêu ta rồi. Ta đã quyết định, sáng mai, ở trước mặt mọi người tuyên bố cưới nàng làm thê tử."

"Không cần làm như vậy, ai chẳng biết ta là thê tử của Hàn? Giáo chủ phu nhân của Thiên Ma giáo, ta sao có thể gả cho người?"

"Ta không cần biết, ta chỉ biết trong lòng nàng thích ta, nàng cùng hần chỉ là nhất thời xúc động."

"Không phải, là chân chính yêu từ nội tâm. Ta yêu hần, thực yêu hần."

"Ta thực hối hận trước kia vũ nhục nàng, càng hối hận khi hưu nàng."

"Trên đời không có thuốc hối hận, chúng ta từng hữu duyên, chính là người ngày đó một kiếm cắt đứt, duyên phận của chúng ta đã hết."

"Chúng ta lại bắt đầu một lần nữa."

"Bỏ qua cũng đã bỏ qua, vĩnh viễn không thể quay đầu lại."

Hần gặt gao ôm trụ vai ta, vội vàng nói: "Có thể, chỉ cần nàng nguyện ý."

Ta lắc đầu: "Không thể, ta hiện tại là lãnh đạo của thiên hạ đệ nhất bang phái."

"Nàng danh chấn giang hồ cùng với việc yêu ta có quan hệ sao?"

"Có, người hưu ta, nếu ta còn tiếp tục theo người, mọi người thấy ta thế nào? Bách Hiểu Đường lại thế nào?"

"Ta trước mặt toàn giang hồ thành tội."

"Tên đã bán sao có thể giữ lại."

"Nàng cuối cùng muốn ta làm thế nào?"

"Người cái gì cũng không cần làm, cưới Y cô nương, nàng tốt lắm, thực yêu người, các người rất xứng đôi."

Bệnh thần kinh kiên định nói: "Ta chỉ có nàng."

"Thực xin lỗi, ta phải đi ngủ, ngày mai gặp." Ta tận lực đuổi hần ra ngoài.

Bệnh thần kinh, đừng đến nào loạn tâm ta, tiểu sư muội xuất hiện, hơn nữa thâm tình của bệnh thần kinh... aiz...

Sáng hôm sau, ta thập phần mệt mỏi thức dậy, đang muốn thu xếp mọi thứ tìm Mục Ngữ Tâm nói chuyện, nhưng nhắc Tào tháo thì Tào Tháo tới, cửa phòng ta đã bị đập mở, chính là Mục Ngữ Tâm tức giận nói: "Mộ Dung Ý Vân, ta với người đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Đả thương nhằm người

"Mộ Dung Ý Vân, ta với người đâu."

Ta tròn mắt: "Người làm gì?"

"Mộ Dung Ý Vân, bớt sàm ngôn đi, nghe nói võ công của người thiên hạ đệ ngũ, ta hôm nay muốn lĩnh giáo." Điện, sáng sớm tìm ta đánh nhau.

Ta miết miết ánh mắt: "Tiểu sư muội, chúng ta hai người đánh nhau, sư huynh người có thể tức chết!" Kì thực ta đánh không lại.

Mục Ngữ Tâm cười lạnh: "Người sợ sao? Thiên hạ đệ ngũ Nguyệt Quang tiên tử, cũng chỉ là hư danh."

"Tùy tiện, ta không muốn đánh với người." Muốn kích đầu ta, nằm mơ đi, với độ dày của da mặt ta còn sợ nói khích sao?

"Ta không khách khí." Nói vừa xong, một chương đã tiến tới.

Ta dùng sức lui về sau, miễn cưỡng né một chương, vừa lui vừa nói: "Người làm gì? Ta không muốn đánh với người, ngày hôm qua ta là tức giận nói lời, thực xin lỗi người."

"Một câu xin lỗi liền xong? Ngươi vũ nhục ta như vậy, ta há dễ yên." Mục Ngữ Tâm vẫn không lùi, chường chường tiếp nói. Dù sao Mục Ngữ Tâm là sư muội của Hàn, tuyệt đối võ công không phải dạng mèo quào, ta lập tức bị trúng một chưởng ngã xuống đất, ngực cảm giác đau.

"Đánh rồi, bỏ qua đi." Ta liền phui vẩy đứng dậy, vẻ mặt không sao cả.

"Không thể." Nói xong lại một chưởng đánh tới, ta vội ngăn trở: "Ngươi cuối cùng muốn thế nào?"

"Muốn giết ngươi, làm Hàn ca cả đời không thấy ngươi." Vừa nói xong chường lại chụp tới. Ta vội né tránh vài bước, mượn bàn ghế tránh né, chỉ thấy búp, cái bàn gỗ vỡ tung, ta thảm than khô, chường vừa rồi mà trúng ta thì ta liền tiêu.

"Mục Ngữ Tâm, đừng náo loạn, ta nể ngươi là tiểu sư muội mới không đánh với ngươi, tiếp tục náo loạn ta không khách khí."

Nàng hung hăng nói: "Ta xem ngươi không khách khí thế nào."

Vừa nói lại tấn công ta, võ công của nàng thực sự lợi hại, ta dùng toàn lực miễn cưỡng né đồng tránh tây, đồng thời sử dụng nhu đạo đối phó, chường của nàng là có nội lực thâm hậu, còn ta không có, không bị nàng một chưởng đánh chết coi như ta cao minh đi. Ta vội lẩn qua một bên tránh chường của nàng thuận tay rút Thanh Sương kiếm, chỉ nàng nói: "Mục Ngữ Tâm, ta không muốn cùng ngươi đánh? Ngày hôm qua là ta có phần luống cuống, hi vọng hôm nay ngồi xuống nói chuyện, được chứ?" Hôm qua ta thực sự quá đáng, chẳng trách nàng như vậy với ta.

"Sợ hãi? Ta căn bản không muốn nói chuyện với ngươi, chịu chết đi." Nói xong, không chút khách khí tấn công tới.

Tiểu sư muội này, võ công thực lợi hại, ta làm sao đối phó?

Ta bực mình xoay người nói: "Mục Ngữ Tâm, đi ra ngoài, đánh hư phòng của ta ngươi đền sao?"

"Được, sợ ngươi chắc." Mục Ngữ Tâm quả nhiên bị kích chạy ra, ta chính là muốn chạy ra ngoài đánh ồn ào thu hút ai đó đến rồi giúp ta.

Quả nhiên vừa chạy ra ngoài thì có mấy người đã chạy đến, đầu tiên là Phụng Thanh Hà: "Đừng đánh." Ta là không muốn đánh, nhưng Mục Ngữ Tâm muốn giết ta.

"Nga, ta xem náo nhiệt." Tiếp theo là Thủy Vũ Mị, nàng cho rằng tỷ tỷ võ công cực lợi hại, tiểu yêu nữ kia không thể làm khó.

"Đại tiểu thư, phu nhân, các người đừng đánh." Liệt Hỏa cũng đã chạy ra ngăn cản.

"Nhị ca yên tâm, đại tiểu thư không gây thương tổn cho phu nhân đâu." Thiêm Điện đại ca an ủi huynh đệ.

Liệt Hỏa nhìn chăm chăm bóng người đang đánh nhau: "Ta là sợ phu nhân làm bị thương đại tiểu thư, đệ cũng biết chủ thượng rất thương yêu đại tiểu thư."

"Chủ thượng càng để ý phu nhân hơn đại tiểu thư. Phu nhân kêu chủ thượng đi hướng đông, hẳn tuyệt đối không dám đi hướng tây. Chỉ cần người bị thương không phải phu nhân, hết thấy đều tốt." Thiêm Điện bày ra một bộ dáng rất hiểu biết.

Phụng Thanh Hà tròn mắt liếc hẩn một cái. "Tỷ tỷ của ta có thể bị thương sao? Võ công của nàng giỏi như vậy, Mục Ngữ Tâm mới không xong."

Liệt Hỏa gật gật đầu. "Đệ muội nói không sai, phu nhân dù sao cũng là thiên hạ đệ ngũ, đại tiểu thư cũng chỉ là tùy tiện náo loạn thôi." Bắt đầu từ ngày hôm qua, Phụng Thanh Hà cô nương liền cùng Thiêm Điện cãi nhau không yên, Liệt Hỏa cơ bản đã hiểu được hai người này có quan hệ gì đó. Thiêm Điện cũng giống tính chủ thượng, nói được một lời cũng thực khó khăn. Bây giờ cư nhiên cùng Phụng cô nương cãi nhau như vậy, nhất định phải có quan hệ. Thiên hạ đều biết chủ thượng sợ thê tử, Phụng cô nương cũng chẳng hiền lành gì, Thiêm Điện sớm hay muộn cũng phải giống như chủ thượng bây giờ. Mộ Dung cô nương cùng Phụng cô nương thật lợi hại, cải tạo thành công hai đại lãnh diêm vương của Thiên Ma giáo bọn hẩn, hẩn còn muốn đi lãnh giáo vài chiêu.

Hẩn vừa nói dứt lời, Thiêm Điện lập tức tròn mắt, Phụng Thanh Hà trực tiếp chỉ tay vào hẩn nói: "Đệ muội cái đầu ngươi?"

Liệt Hỏa cười nói: "Đừng giả bộ, khi nào uống rượu mừng của hai người?"

Thiêm Điện trừng mắt đủ sức giết người, rít gào nói: "Nhị ca, ta có thể thích ác nữ này sao?"

"Chính là, ngươi xem hẩn, trên người không có chút hơi ấm nào, lạnh như khối băng, ai có thể xem trúng hẩn? Ta Phụng Thanh Hà chính là biết nhìn người, sẽ không thích nam nhân như vậy. Đúng rồi, hẩn cùng ta so kiếm thua, đáp ứng làm người hầu cho ta. Người hầu, đừng hưởng chủ nhân của ngươi hô to gọi nhỏ, cẩn thận ta bảo đường chủ của chúng ta mách chủ thượng của ngươi." Phụng cô nương khinh bỉ nhìn Thiêm Điện.

"Phụng Thanh Hà, rõ ràng là ngươi thua, nếu không phải ngươi giả trang bị thương, thì ngay cả đụng đến một cọng tóc của ta cũng đừng hòng."

"À, ta nhớ rõ là cuối cùng kiếm của ta chỉ vào cổ của ngươi đi?"

"Đó là ngươi giả trang bị thương, dùng kẻ sách bị ối."

"Là người ngu ngốc tin ta bị thương."

"Nếu người không giả bị thương ta có thể sợ sao?"

"Ta có kêu người giúp sao?"

"Ta..."

.....

Liệt Hóa nhìn thấy oan gia hai người bắt đầu âm ỉ, thực thích thú đứng ra xa, xem phu nhân cùng đại tiểu thư luận võ. Liệt Hóa cảm thấy mấy người bên cạnh phu nhân đều là kì nữ, Thủy cô nương cũng không tồi a, vì thế: "Thủy cô nương, từ từ a..." Dù sao thấy các nàng cũng chưa có ý tứ gì, phu nhân cùng tiểu thư cũng chưa thấy thương tổn gì, không bằng tìm Thủy cô nương nói chuyện...

Ta vẫn sử dụng Tây Dương kiếm, xét chiêu thức thì Mục Ngữ Tâm tuyệt không thể hơn ta, ta có thể nhận ra, nhưng là ta không có nội lực, nàng lại có, cứ đánh lâu dài ta sao có thể trụ nổi, sức lực ngày một yếu đi. Ta đem tóc cuộn một chỗ cắn ở miệng, sử dụng "Phượng Vũ kiếm pháp". Phía sau, đã có nhiều quần chúng tới xem náo nhiệt, tỷ như bệnh thần kinh, mỹ nữ tỷ tỷ, Phượng tiểu cô nương, còn có rất đông những người không biết là ai đến luận võ. Thấy chiêu thức của ta biến đổi, mỗi kiếm đều tàn nhẫn sắc bén, tất cả kinh ngạc không thôi.

Thiểm Điện đang cãi nhau cùng Phượng Thanh Hà nhưng nhìn sang đây thấy kiếm pháp của ta thì lo lắng hỏi: "Kiếm pháp của phu nhân sắc bén như vậy, tiểu thư có sao không?"

"Xứng đáng." Phượng Thanh Hà hừ lạnh một câu.

"Quả nhiên là Vô Tình Kiếm." Mỹ nữ tỷ tỷ lại đại kinh thất sắc, tựa tiểu phi tiểu thử dài.

"Cuối cùng cũng biết vì sao ngoại hiệu của nàng là Vô Tình Kiếm, quả nhiên vô tình." Phượng Thanh Hà cũng gật đầu, đối mỹ nữ tỷ tỷ nói: "Không rõ Mộ Dung đại tiểu thư có biết đây là kiếm pháp gì?"

"Chưa từng gặp qua." Nhược Nhan tỷ lắc đầu, quả thực chưa từng thấy.

"Không hổ là đường chủ Bách Hiểu đường, lợi hại."

"Hôm nay thấy Vô Tình kiếm pháp, quả là tam sinh hữu hạnh."

Mọi người luận bàn ta không có rảnh nghe, chỉ lo cùng Mục Ngữ Tâm giao đấu. Đánh một hồi thể lực ta thực không thể duy trì, đánh tiếp cho dù không bị nàng ta đánh chết cũng bị mệt chết.

"Không đùa giỡn với người nữa." Ta khí huyết hư hư nói một câu, liền xuất ra một chiêu vô cùng tàn nhẫn, Thời gian đột nhiên đình chỉ, trên mặt cảm giác ẩm, mắt ta giống như bị nước bắn vào. Khi ta hồi thần, Thanh Sương kiếm đã cắm trên ngực Mục Ngữ Tâm. Nàng ngo ngắc đứng ngây ra, máu theo khóe miệng trào ra. Ta vội dùng lực đem kiếm thu về, lập tức quần áo màu tím của nàng đều lưu huyết. Ta nhẹ buông tay, kiếm rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chuẩn bị làm ngoại công

Edit: Bạch Linh

Ta vội chạy tới đỡ nàng, gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi: "Mục Ngữ Tâm, người không có việc gì đi?" Nàng nếu có điều gì bất trắc, đại khái bằng hận chết ta?

Nàng một phen đẩy tay ta, cười lạnh: "Đừng cáo đi khóc già."

"Aiz, thực xin lỗi, đánh ra liền không thu được." Ta vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nhìn nàng.

"Mộ Dung Ý Vân, ta không để yên cho người."

"Đại tiểu thư." Thiểm Điện vội chạy tới, giúp Mục Ngữ Tâm điểm huyết cầm máu.

Ta nhìn chung quanh, hô một tiếng: "Cứu mạng a."

"Đừng động." Mục Ngữ Tâm cười lạnh: "Mộ Dung Ý Vân, thù này không báo, ta thề không làm người."

"Tiểu sư muội, thực xin lỗi, ta không cố ý. Người đánh ta như vậy, ta không thu chiêu được, kiếm pháp kia ta cũng không quen dùng..." Mãng nàng thì được, nhưng đã thương nàng tuyệt đối không được, dù sao cũng là tiểu cô từ (em chồng) tương lai.

Mục Ngữ Tâm nâng tay lau đi vết máu trên khóe miệng, cười lạnh. "Người chờ đó, Thiểm Điện...Đi."

"Đại tiểu thư." Thiểm Điện nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Mục Ngữ Tâm lạnh lùng nói: "Đi." Nàng nói xong xoay người, lưng lay hướng cửa đi đến.

Thiểm Điện nói: "Phu nhân, thuộc hạ cáo từ." Nói xong nhanh chóng đuổi theo, đỡ lấy thân thể Mục Ngữ Tâm.

"Tiểu sư muội a, Thủy Vũ Mị y thuật không tệ, ta bảo nàng xem cho người." Ta vội vã đuổi theo, một bộ dáng nô lệ.

Nàng lạnh lùng nói, "Đa tạ, không cần."

"Tức chết ta." Ta hận không thể tự đánh mình một bạt tai. "Cái miệng lanh chanh này a." Nếu không mở miệng, sẽ không biến thành tình trạng như hiện tại.

~*~

Vài ngày sau, lòng ta đều trong tình trạng thấp thỏm. Bởi vì tiểu sư muội, cũng bởi vì bệnh thần kinh. Ta đã thương tiểu sư muội, Hàn nhất định hận ta. Nếu Hàn về sau hận ta, bệnh thần kinh lại đảo loạn ta, ta sẽ điên. Ta cuối cùng chỉ tự nhốt trong phòng cô bình tĩnh, chuyện bên ngoài cho tứ đại thủ tịch phóng viên làm chủ. Trừ bỏ Phụng Thanh Hà cùng Thủy Vũ Mị, Ngân Đào, ta không muốn nhìn thấy bất cứ kẻ nào. Hơn nữa, bệnh thần kinh, đến đây nhiều lần, đều bị Ngân Đào thủ ở ngoài cửa đuổi đi. Vốn ta muốn đề Phụng Thanh Hà thủ, nhưng gần đây ta phải nàng đi làm nhiệm vụ, nàng liền vội vàng đi hoàn thành. Tứ đại thủ tịch phóng viên phóng vấn tứ đại mỹ nữ, mỗi người phóng vấn một vị. Ta tính phát hành báo, tứ đại mỹ nữ làm tiêu điểm. Thuận tiện phóng vấn thêm một ít danh nhân như đám người bệnh thần kinh, Y Dục Thành. Vạn sự khởi đầu nan, kì thứ nhất nhất định phải làm tốt.

«Hành lộ nan» tổ chức ba ngày, sau ba ngày đó, rất nhiều người bắt đầu rời đi. Thời điểm Phụng Thanh Hà đưa cơm cho ta có nói mọi người đã rời đi hơn phân nửa. Hiện nay trừ bỏ phái Nga Mi cùng lão cha thì tất cả đã rời đi rồi. Ngẫm lại, ta quả thật thất lễ, không có tiếp đãi người ta đằng hoàng, chỉ có cùng bọn họ ăn một bữa cơm mà thôi. Hôm nào bọn họ có tổ chức gì, nhất định phải tới cửa bồi tội. Lần này «Hành lộ nan» đúng là náo nhiệt và thành công, rất nhiều người tìm thấy đối tượng. Đáng nhắc tới là Thủy Vũ Mị, Thủy Vũ Mị đứng trên lời đài, lập tức có nhiều người khiêu chiến, kết quả đánh ba ngày cơ bản không ai có thể trụ nổi trên lời đài cùng nàng. Chỉ có một người kêu Liệt Hóa cùng nàng đánh hơn nửa ngày, còn có thể cắt được một tà áo của nàng, tuy nhiên cuối cùng vẫn thua, có điều là thua về vàng. Tư Đồ Dạ cũng là danh nhân, điều kiện bản thân cũng tốt. Nghe nói, nữ đệ tử phái Nga Mi đều cùng hắn giao thủ, có mấy người còn quần quýt không thôi. Còn có một tên gia hỏa còn muốn tìm ta khiêu chiến, đã bị Thủy Vũ Mị đánh bầm dập. Lúc sau, tên gia hỏa kia bị Phụng gia tỷ muội cùng Tư Đồ Dạ ngăn đón lại giáo huấn một chút. Dưới sự bắt buộc của Lục phóng viên, tên kia phải công khai giải thích, cũng hứa từ nay về sau không tìm ta nữa. Nghe nói, tên gia hỏa kia kêu Tôn Hồ. Nhìn xem, cấp dưới của ta rất biết bảo hộ chủ.

Hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất, là Y đại cô nương nhảy lên thượng đài, nàng vì ca ca nàng kiếm tẩu tử. Y Dục Thành đành bắt buộc phải đi lên, Cố đại tiểu thư lập tức cùng hắn luận bàn. Kết quả Cố tiểu thư bị họ Y một chiêu đánh bị thương, hơn nữa bộ vị kia vừa lúc là ngực. Y Lạc Lạc cô nương nhất định bắt ca ca phải phụ trách, Y Dục Thành thật sự không có biện pháp, liền đề ra biện pháp mang Cố Mộng Tinh hỏi Bách Thảo son trang dưỡng thương. Lý do là, Đường Môn quá xa, nàng bị thương không thể xóc nảy. Đối với sự tình nam nữ trong lúc đó, Y Dục Thành cố ý xem nhẹ người ta. Cố Mộng Tinh giả vờ từ chối một trận, sau đó vui vẻ đáp ứng. Sáng sớm hôm sau, Y Lạc Lạc cô nương liền cầu ca ca mang theo tẩu tử cùng nhau về nhà. Đối với lời ước định cùng ta, nàng trực tiếp xem nhẹ. Có lẽ, nàng thật sự nghĩ thông suốt đi. Kỳ thật thiếu hiệp cùng nàng luận võ cũng không ít, đáng tiếc nàng không xem ai vào mắt.

Chỉ có môn chủ Phi Dao môn bộ dạng rất tuần tú, võ công cũng tốt, nàng vẫn là không để ý tới cảm tình của người ta. Nghe nói, thời điểm nàng rời đi, vị kia Trương môn chủ còn tự mình hộ tống.

Chuyện xưa của ta và đại khối băng bị truyền thành nhiều bản, có nói tốt, cũng có nói xấu. Cơ bản rất nhiều người không tán thành chúng ta ở cùng một chỗ, lý do chính là: Chính tà đối lập. Bách Hiểu đường là trung lập, mặc kệ ân oán giang hồ, chẳng lẽ bọn họ không biết? Hôm nào ta hẳn nên thanh minh một chút. Cho nên, ta thích ai là chuyện của ta. Ta cùng tiểu sư muội đối đầu cũng là sự tình kinh điển, trước mắt cũng bị truyền khắp nơi. Là do ban đầu ta quá xúc động, vũ nhục nàng thành như vậy, còn đánh nàng suýt chết, đại khối băng không hận ta mới là lạ. (BL: Hàn ca hận tỷ mới là lạ thì có, hận thì vút, nghĩ nhiều làm gì...)

Suốt ba ngày, ta đều cùng thế gian xa cách. Theo trí nhớ của ta, đây là lần ta trầm mặc lâu nhất, có lẽ về sau có thể ghi chép lại sự kiện này. Ta rất khó lý giải, một tên gia hỏa sống phóng túng như ta, làm sao có thể sống qua ba ngày này? Trong ba ngày này, ta suy nghĩ rất nhiều. Không riêng gì cảm tình, còn là phương thức sống về sau, phải quản lý Bách Hiểu Đường như thế nào. Chỉ chớp mắt, ta đã thành thủ lĩnh vô lâm đệ nhất bang phái, rất nhiều sự tình không giống với trước kia. Thời điểm vừa đến, không biết trời cao đất rộng, muốn làm gì thì làm. Chính là bây giờ, ta làm cái gì cũng phải lo lắng hậu quả, lo lắng cho Bách Hiểu đường. Làm đường chủ thực sự phiền toái, có cảm giác bị tiểu Bạch lừa lên thuyền giặc. Vốn ta không muốn ra ngoài, là Ngân Đào nói cho ta, lão cha phải đi, muốn cùng ta cáo biệt, ta mới bảo nàng mới lão cha vào.

"Đại tiểu thư, Mộ Dung tiên sinh đến." Âm thanh ngọt ngào của Ngân Đào kéo ta ra khỏi trầm tư. Ta không có quen nàng bảo ta đường chủ, liền trực tiếp gọi ta tiểu thư, xem ra tiện hơn.

"Thỉnh hấn tiến vào đi." Ta sửa sang lại chút dung nhan. Ta mặc kiện quần áo màu vàng nhạt, cao quý thanh lịch, khí phái mười phần.

"Mộ Dung đường chủ." Cha vừa vào liền ôm quyền, thân nhiên nói. Lần trước bị Lục phóng viên nói đến xui, lần này thực tôn trọng.

"Cha, mời ngồi." Ta cũng rất lễ phép, chủ động đưa lão cha một ly trà.

Lão nhân ngồi trước mặt ta, thần sắc phức tạp, ta dùng ly trà che khuất ánh mắt, cố ý không thấy hắn.

"Ý Vân, ngươi hiện là nhất phái tông sư, phải học được cách châm chước và chừng mực." Trầm mặc nửa ngày, cuối cùng lão cha nói ra lời vô nghĩa, ta đương nhiên biết, điều này còn phải dạy sao?

"Ngày đó, ngươi cùng yêu nữ mà giáo cãi nhau, quả thực chính là nữ tử đánh đá (BL: Nguyên văn: bát phụ = bà tám??), đem thể diện của Mộ Dung gia quăng đi đâu." Hắn không giống trách cứ, chỉ thờ dài.

Ta thân nhiên nói: "Ngày đó ta quá tức giận, ta sẽ có chừng mực, cha yên tâm."

Lão nhân nhìn ta, thờ dài một tiếng: "Ý Vân, ta vẫn nghĩ tỷ tỷ ngươi là kiều ngao của Mộ Dung gia, không nghĩ ngươi ngày hôm nay thành tựu còn vượt qua tỷ tỷ, thậm chí còn muốn vượt qua cả ta." Thiết, xem nhẹ ta nhiều năm như vậy, hiện tại nhớ đến?

Ta thân nhiên nói: "Không có liên quan gì, hiện tại tỷ tỷ vẫn là kiều ngao của Mộ Dung gia."

"Ý Vân, ngươi cùng Mục Hàn trong lúc đó..." Lão cha nói một nửa, đột nhiên dừng lại, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn ta. Muốn hỏi thì hỏi, ghét nhất là như vậy.

"Muốn hỏi cái gì?"

"Hắn đối với ngươi thực sự tốt lắm sao? Giang hiền chất đối với ngươi cũng là tình thâm nghĩa trọng." Đáng ghét, chẳng lẽ đến để cùng ta bàn vấn đề tình cảm?

Ta nhìn thẳng vào ánh mắt lo lắng của hắn. "Nhược thủy tam thiên chí thủ nhất biểu ẩm." (BL: Ba ngàn con sông chỉ có thể mức một gáo nước.)

"Ý Vân, ngươi biết không, Mục Hàn giết qua bao nhiêu người? Làm bao nhiêu chuyện xấu? Hắn vì sao bị võ lâm chính đạo ghét bỏ? Có lẽ hắn lừa gạt tình cảm của ngươi, hắn muốn lợi dụng ngươi, không chế Bách Hiểu Đường." Cha, ta bây giờ phát hiện sức tưởng tượng của ngươi rất phong phú.

Ta liếc mắt nhìn lão nhân nói: "Khi ta gặp hắn, cái gì ta cũng không có. Ta chính là nữ nhi không được Mộ Dung gia coi trọng, là khí phụ bị Giang Tử Ngang hù. Hắn không hề tị hiềm ta, vẫn ở cùng ta, bảo hộ ta. Lúc ánh mắt ta không nhìn thấy, là hắn ở bên cạnh ta, cẩn thận bảo hộ, còn tìm thuốc cho ta. (Sở Sở: Ý chỉ xà đấm) Chỉ cần ta yêu cầu hắn nhất định làm được. Thậm chí vì ta, hắn không tiếc hy sinh tánh mạng bản thân. Nếu không có hắn thì không có ta ngày hôm nay. Là hắn cùng ta đi qua những ngày tháng đen tối nhất. Hắn là ai? Thiên hạ đệ nhị, đứng đầu một giáo, lại vì ta cái gì cũng đồng ý làm, ta không thể cô phụ hắn. Hôm nay ta danh chấn giang hồ, có người thích ta, ta có thể cho rằng là giả ý. Nhưng còn trước kia? Thời điểm ta không có bất cứ cái gì? Hoạn nạn mới có thể thấy chân tình." Nói như vậy mới phát hiện đại khối băng thực sự tốt lắm nha.

Lão cha nghe xong, thực thờ dài: "Thật sự là oan nghiệt a." Hắn lại nói tiếp. "Hắn đối với ngươi thực sự tốt như vậy? Giang hồ đồn đại hắn lời nào cũng nghe theo ngươi?"

"Chỉ cần ta yêu cầu, hắn đều làm được." Tuy trước mắt vẫn chưa có, nhưng ta tin hắn sẽ làm được.

"Aiz, nếu lúc trước ta không đáp ứng hôn sự của ngươi cùng Giang Tử Ngang, sự tình có lẽ không phát triển đến bước này."

"Sẽ có, chúng ta nhất định phải gặp gỡ. Cho dù không có hôn sự, ta hôm nay vẫn sẽ là Mộ Dung đường chủ." Cho dù không có hôn sự, hắn vẫn xông vào phòng của ta, ta vẫn làm đường chủ, kết quả đều giống nhau. (BL: Sao mà giống được, không có hôn sự, tỷ không tự sát, ca cũng chẳng xông vào.)

Lão nhân bắt đầu dĩ lạc đầu nói: "Ý Vân, nếu một ngày cha cùng hắn ở thế lưỡng lập, ngươi giúp ai?"

"Hai bên đều không giúp, Bách Hiểu Đường là trung lập."

"Ta hỏi chính là ngươi."

"Không biết." Ta đương nhiên giúp đại khối băng, ta cùng lão cha này không có quan hệ gì, phỏng chừng nữ nhi của lão sớm đã đầu thai.

"Ý Vân, ngươi khó xử a, ngươi biết không, những năm gần đây, hắn làm nhiều chuyện khiến võ lâm phẫn nộ, cha là thiên hạ đệ nhất, trang chủ Mộ Dung sơn trang, có nhiệm vụ duy trì võ lâm chính nghĩa." Duy trì chính nghĩa? Nói cho cùng, muốn nổi danh mới là thật.

"Cha nghĩ thế nào?" Không phải muốn khai chiến đi?

"Không phải ta nghĩ thế nào, là hắn lạm sát người vô tội." Hắn nào có? Hắn là vì báo thù mà thôi.

Ta nghiêm túc nhìn lão cha. "Không, hắn không phải là người như vậy."

"Aiz, ngươi bị hắn che mắt hai mắt. Trên tay hắn toàn là máu tươi, cùng hắn ở một chỗ ngươi sẽ không hạnh phúc." Lão nhân hít vào một hơi, nói: "Hắn xuất đạo tám năm, cho tới bây giờ cũng chưa có ai từng thấy hắn cười. Một người ngay cả cười cũng không lại giết người như ma, ngươi sao có thể sống

cùng hấn?"

"Không phải nói thời điểm hấn giết người sẽ cười sao?"

"Chẳng lẽ người muốn hấn giết người?"

"Nào có, hấn thường xuyên cười a. Cho dù đôi khi ta tức giận đánh hấn, hấn cũng chỉ cười cười. Bình thường hấn đối với ta rất ôn nhu." Có đôi khi ta cũng có cảm giác hấn là ma quỷ.

Mộ Dung lão nhân có điểm tiêu hóa không thông, vội hỏi: "Người thực sự dám đánh hấn?"

"Có gì không dám, mất hứng liền đánh hấn vài cái." Trước mất thì chưa có thù qua, sau này mất hứng liền đánh hấn vài cái, võ công của hấn giỏi như vậy, đánh sẽ không chết.

Lão cha hoàn toàn lắc đầu, tựa tiểu phi tiểu: "Aiz, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a."

Ta tròn mắt trắng dã: "Cha, bây giờ còn phản đối không? Yên tâm, có rảnh ta dẫn hấn về nhà báỉ phòng. Đúng rồi, vài ngày tới có thể hấn sẽ đến nhà chúng ta cầu hôn, cha đừng đuổi hấn ra. Hấn tốt xấu gì cũng đứng đầu một giáo, cho hấn chút mặt mũi."

"Hồ nháo, nếu hấn dám đi, ta làm cho hấn không thể trở về. Ta đường đường là trang chủ Mộ Dung sơn trang, sao có thể nhận hấn làm tiểu tể." Lão cha lập tức trầm mặt, tức giận nhìn ta.

"Được a, vậy ta bảo hấn không đi Mộ Dung gia, trực tiếp đến Bách Hiểu Đường, dù sao ta hiện tại cũng là đường chủ của Bách Hiểu Đường, ở đâu chẳng phải cũng giống nhau." Người không nề mặt ta, ta cũng không thêm nề mặt người.

Thấy ta phát hỏa, lão nhân giọng điệu cũng hơi nhuỷ: "Nghe nói tính khí hấn rất xấu, có phải thường xuyên mắng người?" Nghe nói, cũng là chưa từng nhìn thấy, giang hồ thật nhàm chán a.

"Không hề, nói nặng cũng chưa từng nói qua một câu, bình thường là ta mắng hấn. Hấn xem ta như bảo bối, ngâm trong miệng thì sợ tan, cầm trên tay thì sợ rớt." Thực sự tốt như vậy ta có chết cũng đáng giá, thật không biết hấn có thể vì chuyện của tiểu sư muội mà mắng ta không?

Lão cha lại lắc đầu, "Aiz, tình cảm thực sự là thứ không thể hiểu được..., chính là....."

"Chắc chắn, ta cả đời này phải ở cùng hấn, ta đã là nữ nhân của hấn." Ta thuận tiện làm cái thủ thế dừng lại, còn thực sự nói giùm hấn. Kỳ thật, trong lòng bắt đầu không yên, bệnh thần kinh làm sao bây giờ?

"Cái gì?" Lão cha khiếp sợ nhìn ta, hít một ngụm khí nói: "Đem tay áo kéo lên."

"Làm gì?" Ta nhất thời không phản ứng kịp, biểu tình thập phần ngu ngốc.

"Kéo lên." Lão cha rống to một tiếng.

"A?" Không xong, nói sai rồi. Nói cái gì ta là nữ nhân của hấn, ý của ta là nhận định hấn, cũng không có ý tứ khác.

Ta nhanh chóng đứng lên. "Cha, đối không? Ta cho người chuẩn bị cơm chiều." Ta căn bản không có cái thứ kia, lão cha không chừng sẽ mắng ta.

Lão cha thấy ta không động thủ, có ý thay đổi đề tài, trong lòng đã hiểu rõ tại sao, run rẩy tát ta một bạt tai, lớn tiếng nói: "Không biết liêm sỉ."

Ta vỗ về mặt, lạnh lùng nhìn hấn: "Tức giận như vậy làm gì? Đánh chết ta là được rồi. Rõ ràng biết ta cùng hấn bỏ trốn, nên có tâm lý chuẩn bị. (Sở Sớ: Nếu bỏ trốn, bình thường đều có cái kia...), ta còn tính mạng ngoại tôn trở về gặp người, đến khi đó không lẽ giết chết cả nhà chúng ta?" Cư nhiên dám đánh ta, hấn dựa vào cái gì? Hấn là cái gì của ta?

"Người..." Lão nhân chỉ vào người ta, toàn thân đều run rẩy.

Ta chạy nhanh tới tủ tìm được cao, vừa tìm vừa nói: "Người chuẩn bị tâm lý làm ngoại công đi." Ta chính là làm cho người tức chết.

"Aiz." Lão nhân khó thở xoa ngực: "Mộ Dung Nghĩa ta đã tạo nghiệt gì a?"

"Người không có tạo nghiệt, là tích đức, nữ nhi của người có thể mê hoặc giáo chủ ma giáo, đó là lợi hại." Ta tìm ra được cao, vừa đứng trước gương thoa được vừa chọc tức hấn.

"Aiz, đều trách ta đối với người ít quan giáo." Nhìn thấy hấn ảo não lại tức giận, ta liền tức cười.

"Ta phải cảm ơn người, nếu không phải người mặc kệ ta, sẽ không có Mộ Dung đường chủ ngày hôm nay."

"Aiz, người tự lo liệu đi, ma đầu kia nguy hại giang hồ, ta không thể ngồi yên không để ý đến." Hấn đi tới cửa, dừng lại cước bộ, "Làm đường chủ phải có bộ dáng của đường chủ, đừng làm Mộ Dung gia mất mặt. Nếu muốn cùng hấn ở một chỗ, bảo hấn mang người cùng nhau thoái ân giang hồ." Ta mới nhậm chức liền thoái ân? Ta còn chưa chơi đủ đầu, về sau rồi nói.

Lão vừa mới đi không lâu, mỹ nữ tỷ tỷ đã chạy đến đây. Thời điểm nàng đi vào, ta còn đang thoa dược cao. Lão già chết tiệt, mạnh tay như vậy.

Mỹ nữ tỷ tỷ chạy vào, cười nói: "Ngươi cùng cha nói cái gì? Làm cho hấn tức giận như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chân tâm thích ai

"Tỷ không phải không biết, cha luôn quản giáo chúng ta rất nghiêm, hấn nói chúng ta đi hướng đông, chúng ta không thể nghĩ đi hướng tây, đem hấn thành như vậy, quả thực cao hứng nha."

"Ngươi rốt cuộc dùng cách gì khiến cha giận như vậy?" Mỹ nữ vừa cười vừa tò mò hỏi.

"Ta chính là bảo hấn chuẩn bị tinh thần làm ngoại công."

Mỹ nữ tỷ tỷ trở mặt: "Cái gì, ngươi dám..."

"Tỷ nghĩ đi đâu vậy, chỉ là dọa cha một chút thôi."

Mỹ nữ tỷ tỷ thở ra một hơi: "Ta thực không yên tâm, ngươi hãy chiếu cố bản thân, ta là đến cáo biệt ngươi." Nàng thở dài một tiếng: "Ngươi thực tốt, có thể không cần cam chịu sự quản thúc của cha."

"Tỷ là người kế thừa của võ lâm đệ nhất thế gia, đương nhiên có nhiều cảm kích." Cho tới bây giờ, ta mới phát giác Nhược Nhan tỷ cũng có bất mãn.

Mỹ nữ tỷ tỷ vỗ vai ta: "Tỷ tỷ rất hâm mộ ngươi, không phải hâm mộ ngươi là thủ lĩnh của Bách Hiểu Đường, không phải hâm mộ ngươi danh chấn giang hồ, mà là hâm mộ ngươi tùy tâm sở dục, hâm mộ ngươi có thể vì bản thân mà sống. Tương lai, Mộ Dung Nhược Nhan có lẽ danh chấn giang hồ, có lẽ vạn người kính ngưỡng, nhưng ngày đó, ta không nghĩ ta sẽ thích."

Ta thần sắc âm trầm: "Tỷ tỷ, có những thứ không thể thay đổi, tỷ sinh ra đã định sẵn phải thừa kế Mộ Dung gia, trách nhiệm nặng nề. Còn ta, kì thực cũng không phải thoải mái như vậy, trọng trách gác vác cả một đại bang không phải đơn giản."

"Ý Vân, cố gắng lên, tỷ tỷ biết Mục Hàn thực yêu ngươi, không cần bỏ qua. Cảm tình là thứ vô giá, nhưng người ta lại dễ dàng bỏ qua nó." Nàng cười cười: "Ta biết Giang ca ca cũng thực thích ngươi, ngươi đối với hấn cũng có hảo cảm? Chính là tình cảm của ngươi với Giang ca ca còn kém xa so với Mục Hàn."

Mỹ nữ tỷ tỷ vừa nói, ta tựa như bừng tỉnh đại ngộ, thoát khỏi con mê, vội vã nói: "Tỷ tỷ, ngươi biết ta thích ai?"

"Y Lạc Lạc bấy lâu đều nói thích Giang đại ca, ngươi một chút phản ứng cũng không có, Mục Ngữ Tâm vừa tìm đến, ngươi liền giống bà điên."

Ghen tị chính là thước đo tốt nhất cho tình yêu, ngươi ghen tị lợi hại như vậy chứng tỏ cảm tình của ngươi với Mục Hàn vô cùng sâu đậm đi."

Nghe nàng nói giống như băng đá gặp nước nóng, tâm tình của ta liền nhanh chóng cởi mở hơn, nàng nói quả thực có lí. Tâm ta vừa sáng ra thì suy nghĩ cũng thông suốt hơn nhiều, nhìn lại mỹ nữ tỷ tỷ, phát hiện ánh mắt nàng tựa như mất mát, chẳng lẽ...

"Tỷ tỷ, ngươi có người mình thích sao?" Ta thử thăm dò hỏi.

Nàng khẽ cười: "Đã muốn quên, nhưng không thể."

"Mỹ nữ tỷ tỷ, có gì khó khăn cứ nói với ta, có thể giúp ngươi ta liền giúp." Ta chờ mong nhìn nàng, hi vọng nàng kể cho ta chuyện xưa, xem ra ở Bách Hiểu Đường vài ngày cũng nhiễm tính phóng viên rồi.

"Muội muội, hãy bảo trọng, ta đi đây." Nàng nói xong, dứt khoát quay lưng bước đi. Aiz, nguyên lai nàng cũng có người nàng thích, hơn nữa lại là gặp nhiều trắc trở, xem biểu tình của nàng e rằng hai người muốn đến với nhau thì không phải là khó khăn bình thường.

Ta cuối cùng rời phòng, chăm dứt bế quan. Từ hôm nay, ta mới hoàn toàn là Mộ Dung Ý Vân, là đường chủ Bách Hiểu Đường, nghĩ cũng xấu hổ, người ta bế quan thì là luyện thần công gì đó, xuất thế liền kinh thiên động địa, ta bế quan lại là suy nghĩ lung tung, tự kỉ một mình, xuất thế chẳng qua chỉ như một cái rắm...

Ta bắt đầu bắt tay vào công việc của Bách Hiểu Đường, đầu tiên cho phát hành báo chí, cũng may thời điểm này giấy đã không còn hiếm, chứ nếu cổ xưa hơn đem báo chí phát hành trên thẻ tre mai rùa thì thực là khổ a.

"Tiểu thư, Giang trang chủ cầu kiến." Ngân Đào lễ phép hô lên.

"Nói ta không có ở đây." Tạm thời không nghĩ gặp hấn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khê: "Không có ở đây thế tại sao ta lại nghe tiếng nàng nói chuyện?"

"Hừ, tiến vào đi, Ngân Đào, người tránh ra nơi khác." Còn có lựa chọn sao, gặp liền phải gặp.

Bệnh thần kinh quả nhiên không khách khí tiến vào nói: "Nàng thực sự không muốn thấy ta?"

Ta thờ dãi: "Ta mệt, muốn nghỉ ngơi."

Ánh mắt hấn dừng lại ở báo chí trên bàn, hấn tùy tay cầm lên cười nói: "Nàng vẽ?"

"Đều là ta vẽ, nhìn thế nào?"

"Nàng vẽ thanh nhã đoạn trang, cảm tử đại khí." Thôi đi, ta tự biết không phải đẹp như vậy.

"Thực sự đẹp sao?"

Hấn gật đầu: "Không tồi, trước kia ta nghĩ nàng chỉ biết cầm hay, không ngờ họa cũng giỏi."

Tên này học được miệng mặt từ khi nào? Nhưng là người đều thích được khen, ta cười hắc hắc: "Hiện tại biết được cũng chưa muộn."

Còn không kịp đắc ý, lại nghe hấn nói: "Nhưng, lực bút không đủ, không có hồn cốt, nhìn không tồi, nhưng chỉ là đồ vật tầm thường." Đã kích ta.

Ta trợn mắt: "Người còn nói?"

Hấn liền đưa tay cầm bút lông, đưa bút lên giấy vẽ vẽ: "Nhìn xem đi."

Ta nhìn, chậm rãi thưởng thức bức họa của hấn. Thực sự mười phần tinh mỹ, hấn là đang họa một nữ nhân a, rất có hồn... ách, hấn họa kia là... chính là ta? Tuy không thích hấn vẽ ta, nhưng là hấn vẽ thực sự tốt lắm. Ta cùng hấn thực sự không phải cùng một cấp bậc.

Ta hé miệng: "Vẽ không tồi."

Hấn cười cười. Lại cầm lấy bút đề tự, ta ngẩng đầu, nhìn hấn viết: "Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu". Ta khê đỏ mặt, tuy không thích hấn viết, nhưng là hấn viết chữ đẹp lắm. Ta cầm lấy bức họa hấn vừa vẽ xong, cười nói: "Nhìn không ra, bệnh thần kinh còn có hoa tay."

Hấn kì quái hỏi: "Hoa tay?"

Ta vội chuyển đề tài, lỗ miệng nói ra từ ngữ hiện đại. "Chữ nữ này viết thế nào mới tốt?"

"Phải viết thế này..."

"Nga... cảm giác rất tốt."... Ách, ta chợt phát hiện động tác của hai chúng ta cực kỳ ái muội, vội đẩy hấn ra nói: "Người làm gì?"

Hấn cười nói: "Chẳng phải nàng hỏi chữ đó viết thế nào sao?"

"Ta tự biết, rút ra ngoài." Nói xong đẩy hấn một chút.

"Ý Vân, ta còn có chuyện muốn nói với nàng."

"Đi ra ngoài." Ta không quan tâm đẩy hấn, cuối cùng cũng đẩy được hấn ra ngoài, mạnh mẽ đóng cửa cái rầm, không biết có làm mũi hấn giống quả cà chua hay không?

Bệnh thần kinh đáng chết, vẫn đến loạn tâm ta. Ta vỗ ngực một hồi, tự nói: "Nhìn không ra hấn có tài vẽ, hi hi." Vừa cười tùm tùm, quay lại, lập tức hoảng sợ lùi ra sau, bởi vì có một bóng người..

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Thương tâm ta 1

Đại khối băng lạnh lùng đứng trước mặt ta, ánh mắt âm trầm, diện mạo băng sương, gắt gao nhìn ta chăm chăm. Cho tới bây giờ, cũng chưa từng nhìn thấy hân đấng sợ như vậy, ta không khỏi lui về sau vài bước, khiếp sợ nói: "Ngươi đến rồi?" Nói thật, hân đến ta rất cao hứng, chính là vừa rồi... ta cùng bệnh thần kinh cực kì ám muội a... Hân có thể thấy?

"Không hi vọng ta đến?" Ngữ khí hân đông cứng, không, hân là âm lãnh, nghe thực muốn run.

"Không phải... ta thực hi vọng ngươi đến." Ta nói, khẽ cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt hân.

"Đưa ra." Hân lạnh như băng phun ra hai chữ.

"Cái gì?" Ta kì quái ngẩng đầu hỏi hân, vừa thấy ánh mắt đáng sợ đó, ta lập tức vội cúi đầu, trong lòng không khỏi run rẩy.

"Thuốc giải."

"Thuốc giải? Cái gì thuốc giải?" Ta cực kỳ ngu ngốc hỏi hân.

"Độc trên người Ngữ Tâm."

"Cái gì? Nàng trúng độc? Liên quan gì đến ta?"

"Trên kiếm ngươi có độc." Đại khối băng nhìn chăm chăm ta, ta toàn thân đều cảm thấy sát khí bao trùm.

"Kiếm ta có độc? Ta không biết, nàng bị thương nặng sao?"

"Kiếm của ngươi có độc, khiến nàng nằm liệt giường mấy ngày." Hân lạnh lùng nói.

"Thực xin lỗi, võ công của ta không cao, đánh là không rút lại được chiêu."

Hân hừ lạnh nói: "Ngươi vũ nhục nàng thì có thể, nhưng không thể thương tổn nàng, ngươi đâu cần phải hạ độc thủ với một tiểu cô nương chưa hiểu chuyện được, lấy thuốc giải ra."

"Ta khi đó quá nóng nảy mắng nàng, ta cũng thực hối hận, về phần thương tổn nàng, ta cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới. Thực sự là khi đó ta chỉ là lỡ tay, ta là không muốn đánh với nàng, nàng cứ xông tới, ta phải làm sao?" Ta hổ thẹn cúi đầu, thực sự là như vậy.

"Ngươi mắng thực sự khó nghe."

"Đúng, thực xin lỗi, ta cùng nàng giải thích."

"Thuốc giải!" Hân nói xong đem bàn tay đến trước mặt ta.

Ta bất đắc dĩ nói: "Ta nào có thuốc giải."

"Lấy ra." Âm thanh đều là sát khí.

Ta sợ hãi nói: "Thực sự không có, kiếm ta không thể có độc."

"Lấy ra." Hân tiến lên từng bước, lãnh khốc nhìn ta. Toàn thân ta đều là hàn ý.

"Thực sự không có."

"Lấy ra." Tay hân gắt gao bấu vào vai ta khiến ta cảm thấy đau đớn, ta lại vội lui ra sau vài bước.

"Thực sự ta không có tẩm độc trên kiếm, làm sao có thuốc giải?" Ta đáng thương lắc đầu, nước mắt đã muốn tuôn ra, cũng không biết là sợ hãi hay thương tâm, chẳng lẽ hân đến một chút cũng không tín nhiệm ta sao?

"Lấy ra." Hân đã muốn nghiền răng, tiếp cận bùng nổ, sau lưng ta đã là tường, chỉ còn cách ngồi phịch xuống đất, thân mình run rẩy. Ông trời a, ta thực sự ánh mắt có tật a, sao có thể nhìn đến một nam nhân như vậy?

Ta cắn răng, ngẩng đầu, kiên nghị nói: "Không có."

"Lấy ra, nàng chết thì ngươi đền mạng." Trên cổ chợt lạnh, kiếm của hân đã kề trên cổ ta.

A, quả nhiên Mục Ngữ Tâm trong lòng hân vô cùng quan trọng, ta tính là cái gì? Ta bất quá chỉ là một khí phụ dung tục thô lỗ, vừa xấu vừa ngu ngốc nhìn nhầm hân, còn người ta là gì, thanh mai trúc mã, tâm đầu ý hợp... Ta cố nén đau lòng, khoe miệng một tia cười lạnh: "Không có."

"Lấy ra." Hân kêu to, ta chỉ cảm thấy trên cổ đã buốt, nhin không được run lên: "Thực sự không có."

"Đem thuốc giải ra, nếu không ta giết ngươi." Ánh mắt hân, giọng điệu hân, đều là đâm vào tim ta, cho dù hân chưa có giết chết tính mạng ta, nhưng là

giết chết tâm ta.

"Giết ta cũng không có." Cho dù trong lòng khó chịu, ta khước miệng lại mỉm cười.

"Đừng cho rằng ta không dám giết người."

Ta chưa xốt nói: "Ta biết, người trong lòng quan trọng nhất là tiểu sư muội, ta không tính là cái gì."

"Đem thuốc giải lấy ra." Hắc lại lạnh như băng nói.

"Kiếm ta không có độc, cũng không có ý tổn thương nàng ta."

Kiếm hắc không rời khỏi cổ ta: "Đem thuốc giải ra đây."

Tâm ta giống như bị đâm cả ngàn kiếm, chậm rãi nhắm mắt, ta nói: "Giết ta đi, ta không thể giao ra thuốc giải, vì căn bản ta không có."

Ta thầm nghĩ chút nữa liền gặp được sư phụ, xem ra số kiếp của ta là chết trẻ, cho dù là hiện đại hay cổ đại.

"Người thực sự hận nàng như vậy sao?" Hắc âm trầm, giọng điệu như băng.

"Không hận, ta chỉ là đồ kị nàng, nhưng ta thực sự không có thuốc giải."

"Thuốc giải, còn tiếp tục không giao ra, ta liền giết người."

"Người không tin ta như vậy sao? Người thực sự nghĩ ta là người tàn nhẫn như thế sao? Được, thuốc giải ta không có, giết ta."

Ta mở mắt, đối diện ánh mắt của hắc, giờ phút này cho dù ánh mắt hắc có lạnh, nhưng không còn có thể khiến ta sợ, tại vì tâm ta còn lạnh hơn, đó là nguội lạnh. Thời gian giống như yên lặng, thật lâu sau, kiếm hắc cuối cùng bỏ xuống. Ta cảm giác hàn khí xung quanh không còn, mở mắt phát hiện hắc đã biến mất, trong lòng lập tức một trận thống khổ, không kìm chế nổi: "Ồ..."

Vì Mục Ngữ Tâm có thể đối với ta như vậy, ta thực sự không tính là cái gì. Nếu yêu một người thì phải biết tin tưởng, hắc căn bản không tin ta, một chút cũng không tin. Hơn nữa hắc đáng sợ như vậy, ta có thể tiếp tục yêu hắc sao?

Hai mươi ba năm, ta là một nữ nhân hiện đại kiên cường, hai mươi ba năm chưa từng khóc, nhưng chỉ trong vài ngày ta liền khóc nhiều lần, nào là vì bệnh thần kinh, rồi lần này, ta còn khóc thảm thiết hơn, lệ hoa mang vũ, kinh thiên động địa.

"Tỷ tỷ, người làm sao vậy?" Thủy Vũ Mị đã chạy đến, nàng vội ôm vai ta, vừa nhìn thấy trên cổ ta còn lưu vết máu, hoảng sợ, vội xé một mảnh váy giúp ta băng bó.

"Tỷ tỷ, ai đã thương người?"

"Không ngờ, trong lòng hắc... ta một chút địa vị cũng không có... hắc muốn giết ta... thà là hắc giết ta đi... còn hơn là giết tâm ta rồi để ta sống..." Ta vừa khóc vừa nói, hàm hồ không rõ.

"Ai muốn giết tỷ? Ai lợi hại như vậy, vì sao không hoàn thù?" Ta có thể hoàn thù sao? Còn chưa ra tay đã muốn đầu lia khỏi cổ.

"Ta không có cơ hội hoàn thù... ta trước đây... làm sao băng bó vết thương cho hắc... yêu hắc như thế nào... chính là hắc muốn giết ta... hắc thực đáng sợ... ta là nhìn nhầm hắc... sao ta có thể yêu nam nhân như thế?"

"Tỷ phụ muốn giết tỷ?" Thủy Vũ Mị muốn hét chói tai. Ta bị thâm hụt đầu: "Xem cổ ta còn lưu huyết, thiếu chút đem ta giết."

"Hắc thực không còn là người sao?" Thủy Vũ Mị than thở.

"Sau này... không cho người nhắc tới hắc, ta và hắc.. li hôn.... Không phải, chia tay."

"Nga." Thủy Vũ Mị gật đầu, chợt kêu lên: "Có phải vì Mục Ngữ Tâm kia?"

"Chính là nàng, chỉ vì nàng mà hắc muốn giết ta, người gặp qua kẻ vì tiểu sư muội muốn giết thê tử chưa?... Có đạo không?"

Ta đột nhiên dừng khóc, hỏi, Thủy Vũ Mị hồ đồ đáp: "Cần đạo làm gì?"

"Ta hiện thực thương tâm, tâm ta đã chết rồi, nghĩ tự sát... đây thùng cũng được, chỉ cần có thứ để chết."

Thủy Vũ Mị hoảng sợ, lập tức điểm huyết đạo của ta: "Tỷ tỷ, đừng nghĩ quẩn, tỷ phụ không cần người, còn có muội, đến Anh Hoa cốc du ngoạn, ở đó có hoa Anh Túc rất đẹp. Sư phụ ta đối với nữ nhân bị khi phụ đều rất đồng cảm, ta nhờ nàng bảo hộ người, người vạn lần đừng nghĩ quẩn."

"Người đem mạn trướng của ta thả xuống, ta tính chết ở trong phòng, ta không muốn sống nữa. Ta muốn đi gặp sư phụ của ta, để cho nàng coi bây giờ ta như thế nào. Đều tại bọn hắc, lừa gạt ta xuyên qua phi pháp." Nghĩ đến Thời Không đại thần, ta lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêng răng.

"Tỷ tỷ, xuyên qua phi pháp là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Thương tâm ta 2

Nàng không có khả năng biết, cho nên... Ta trợn mắt liếc nàng một cái. "Hiện tại ta không thể chết, ta phải sống thật tốt, chết để hấn vui sướng à?" Chết đem Độc Cô Hàn tặng cho Mục Ngữ Tâm? Việc này căn bản không giống tính cách của ta.

Thủy Vũ Mị thở ra một hơi nhẹ nhõm, giải huyết cho ta, an ủi nói: "Tỷ tỷ, sư phụ ta nói không thể tin tưởng nam nhân, ta trước vẫn nghĩ nam nhân chẳng có ai tốt, đến khi gặp tỷ phụ, thấy hấn đối tốt với tỷ như vậy, ta còn nghĩ sư phụ nhầm rồi, hiện tại phát hiện, quả nhiên sư phụ nói không sai."

"Sư phụ người thực hiểu biết." Ta mệt mỏi đứng dậy, nhìn vào gương thấy vết máu vẫn còn trên cổ, nhưng không sao so với vết thương to lớn trong tâm ta. Thủy Vũ Mị cầm một cây trầm, đem tóc ta vấn lên, bắt đầu cẩn thận đắp lên kim sang được.

"Đau." Ta không nhịn được hừ một tiếng.

"Tên chết tiệt kia ra tay thực nặng, sâu thêm một chút thì mạng tỷ đã không còn, may mắn miệng vết thương rất nhỏ, cho thấy kiếm kia cực sắc bén, nhưng máu chảy cũng không nhiều."

Ta hừ lạnh: "Hắn hiện tại hận không giết được ta, ban ngày ta còn cùng cha nói hấn tốt bao nhiêu, kết quả buổi tối hấn muốn giết ta."

Thủy Vũ Mị lắc đầu: "Nam nhân quả nhiên không thể tin tưởng."

"Mị nhi, người phải trở về?" Nàng là Anh Hoa cung chủ, không thể mỗi ngày đều theo ta hò nháo?

"Chưa cần, sư phụ nói cho ta vài năm lịch luyện giang hồ, ta đương nhiên không thể bỏ cơ hội vui chơi, Bách Hiểu Đường vui như vậy, không bằng ở đây chơi." Tính toán ở đây lâu dài?

"Người rốt cuộc bao nhiêu tuổi?" Nhìn thế nào nàng cũng chỉ là tiểu cô nương mười sáu tuổi.

"Ta hai mươi."

"Cái gì, hai mươi?" Ta thiếu chút nữa hét lên, nhìn thế nào cũng là tiểu Loli a.

Nàng thân nhiên nói: "Chính là hai mươi tuổi, chứ tỷ nghĩ bao nhiêu?"

"Không có gì." Ta vẫn là hai mươi ba, vẫn hơn nàng, vẫn nhận được hai chữ tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ... có thể mang thai hay không?" Nàng cúi đầu hỏi nhỏ.

"A... hỏi làm gì?" Ta lại muốn hét lên.

Thủy Vũ Mị nhún vai: "Ta là nói, nếu người và tỷ phụ có hài tử thì làm thế nào? Anh Hoa cung của chúng ta có bao nhiêu nữ tử chính là bị người ta khi phụ, còn mang theo tiểu hài tử, cho nên chúng ta có nhiều tiểu hài tử đáng thương."

Thực là ngốc, uống một chén thuốc xem thế nào sinh ra? Ta tức giận nói: "Nói linh tinh, ta sao lại mang thai? Người biết làm sao có thể mang thai không?" Ta thực hoài nghi nàng không biết.

Nàng khóe miệng mỉm cười: "Ta đương nhiên biết, các sư tỷ luyện mị thuật đều tìm nam nhân." Thực không tin tiểu nha đầu từ nhỏ bị đầu độc.

"Kia là võ công gì?"

"Đó là đầu hồn đại pháp, ta không có luyện qua, sư phụ không cho ta luyện mị thuật." Anh Hoa phu nhân kia cũng thực biến thái, dạy hư tiểu hài tử.

"Nếu người đã biết còn hỏi làm gì, chúng ta cái gì cũng chưa có phát sinh."

"Thực sự?" Trên mặt nàng ta khắc hai chữ không tin.

Ta bất đắc dĩ nói: "Thực không có."

"Vậy tỷ nghỉ ngơi đi, vết thương đã được ta băng bó kỹ, sẽ nhanh liền thôi."

Ta tùy ý gạt đầu: "Yên tâm, chuyện hôm nay đừng kể cho bất kì kẻ nào."

"Được, ta hiểu mà." Nàng nói rồi rời đi, ta vừa thấy nàng đi, nước mắt liền trào ra, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, ánh trăng trên trời tựa như cũng bị chua xót mà ần dẫu sau mây...

Ta chợt nhìn qua báo chí trên bàn, đột nhiên trong lòng có ý tưởng. Trước ta muốn hưởng báo chí theo khuynh hướng vui nhộn, nhưng cũng có thể đưa vào thương tâm bi kịch, hiện tại tâm tình của ta đang kém, liền mượn bút tả tình, viết hết tất cả lên giấy... cứ thế một hồi, phát giác đã quá nửa đêm, hai mắt trĩu nặng, đầu óc cũng có chút hồ đồ.

Trong phòng vắng vẻ, một nữ nhân mặc áo tím đang ngồi viết cái gì đó, ánh mắt đều là nước mắt, đang viết, chợt nữ nhân mạnh mẽ quệt nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn sà nhà bên trên.

Thuận tay, nữ nhân nọ cầm một mảnh lụa trắng, định vắt lên sà nhà, nhưng là sà nhà quá cao, nữ nhân có vẻ buồn phiền, liền đi ra lấy thêm một cái ghế con đặt xuống, cuối cùng cũng vắt dải lụa trắng lên sà nhà, kết một cái nút.

Ánh mắt nữ nhân có chút thất thần, nhìn về phương xa, bất chợt chân ghế nghiêng đi, lụa trắng thít vào cổ, một cảm giác thực khó chịu.

"Aiz, ta chưa muốn chết a, sao tự nhiên cái ghế lại đổ a...khụ... ta còn chưa có di ngôn a... ta không muốn chết..."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Cường bạo

Chợt có người ôm lấy phía sau ta, rất nhanh ôm ta đặt xuống đất. Ta nửa tỉnh nửa mê định nói gì đó thì đã bị người đó ôm lên giường. Sau đó môi ta bị hấn bá đạo hôn lấy, lưỡi ta cũng bị hấn bá đạo hút vào, ta chợt cảm giác quần áo đang bị cởi ra... không, hấn đang xé áo ta ra, lập tức song nhũ đầy đặn bị giải khai, ta lập tức giật mình... cường bạo...

Ta vội nâng tay, dùng hết lực đẩy hấn, hấn đã tóm tay ta, dùng sức đè xuống giường nói: "Nàng là của ta, không cho phép yêu kẻ nào khác."

Hấn nói xong, tiếp tục loạn hôn trên người ta, tiếp tục xé quần áo ta... kết quả... ta bị ăn sạch sẽ... không có khả năng...

Sự thực là, khi hấn hôn đến cổ ta, ta nhịn không được kêu to: "Đau a."

Nghe thấy ta kêu to, hấn đình chỉ động tác, ngẩng đầu lên, ta chợt phát hiện môi hấn lưu huyết, tính làm gì, vừa muốn giết ta, giờ lại đến cường bạo ta? Hấn có phải bị mắc bệnh thần kinh hay không?

Ta lạnh lùng đem đầu quay sang một bên, lạnh giọng nói: "Đại giáo chủ có đi đến nhầm phòng chăng?" Muốn giết ta thì giết, muốn cường bạo liền cường bạo, ta không phải là đồ chơi của hấn.

"Không nhầm, đây là phòng thê tử của ta, cũng là phòng của ta." Ta hiện tại đã cùng hấn chia tay... đừng kêu dễ nghe như vậy.

Ta tức giận nhìn hấn: "Người gặp qua ai vì tiểu sư muội sát thê (giết vợ) chưa?"

Hấn âm thanh lập tức ôn nhu: "Nhìn nàng cùng họ Giang ở bên cạnh nhau, ta rất tức giận, về sau thực hồ đồ đã mắng nàng, sau này không cho phép cùng hấn thân mật như vậy." Là ăn dấm chua? Hấn ăn dấm chua liền khùng bố như vậy? So với ta còn khùng bố gấp trăm lần. Ăn dấm chua thì ăn dấm chua, còn không chịu thừa nhận, lại đi tìm đại cái lý do này.

"Ta đánh tiểu sư muội của ngươi suýt chết, còn không chịu đưa thuốc giải, ngươi không giết ta? Còn có quan hệ của ta cùng Giang Tử Ngang tốt như vậy cũng không tức giận?" Ta hiện tại tức đến nỗi muốn giết người, nam nhân này thật sự rất đáng sợ, lại thêm đang giận dữ.

"Ta tin nàng không cố ý thương tổn Ngữ Tâm, tin tưởng nàng và Giang Tử Ngang không có quan hệ." Chúng ta đang nói, tay hấn lại không nhàn rồi.

Ta vội tóm lấy tay hấn, trợn mắt nói: "Hiện tại tin tưởng? Sao ngươi không đợi một trăm năm sau rồi nói tin tưởng ta? Đương nhiên, ngươi cũng có thể đợi khi ta đã là thê tử của người khác, đến đứa nhỏ cũng đã trưởng thành rồi hãy nói cho ta." Nghĩ lại hấn vừa rồi như vậy, ta lại nổi nóng, không đem hấn một cước đá đi đã là tốt rồi.

"Vừa rồi nàng nói chuyện với Thủy Vũ Mị, ta đều nghe được." Hừ, còn nói, nếu không phải nghe được đoạn đối thoại của chúng ta, hấn sẽ tin sao?

"Sư muội sắp chết, ngươi còn chần chừ ở đây, nhầm chán a?"

"Ta đi rồi, bị thanh âm nàng khóc mà dẫn trở về." Hấn biết ta khóc như vậy, nhất định cao hứng muốn chết?

"Ta hiện tại không khóc, ngươi có thể đi rồi."

"Không đi." Hấn cúi đầu, ở bên tai ta ôn nhu nói: "Nàng quả là ngốc, cho dù ta hiểu lầm, cũng đừng tìm chết, về sau đừng tự tổn thương bản thân." Hấn có nhìn nhầm không? Đó là ta bị trượt chân thôi.

Dù hấn không cứu ta, ta đâu ngu ngốc để chết như thế, chẳng lẽ không biết cắt đứt dây vải? Trên đầu ta vẫn cắm Phượng Vũ nha.

"Ta không có tự tử, chỉ là đang viết văn, nhưng mắt cứ sụp xuống, buồn ngủ, muốn treo tóc nên để hết buồn ngủ." Thực sự là như thế.

"Có người treo tóc lên để chống buồn ngủ sao? Ta không ngu ngốc, đừng lừa dối ta, là ngươi thương tâm muốn tự vẫn." Hấn nói giọng điệu thập phần đau xót: "Lần này là ta sai, ta sai rồi, nàng đánh ta, chứ đừng tự tổn thương mình." Hấn nói thực chân thành.

"Chán ghét, đứng lên, ngươi mau đưa ta cái yếm..." Ách, lời này sao lại thập phần ái muội?

"Vân nhi..." Hấn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai ta, tay lại bắt đầu động tác, ta lại thực ỳ khuất bị hấn áp trụ.

Ta dùng hết sức cầu đuôi một phen, bảo trì thanh tỉnh, buồn bực nói: "Yêu một nữ nhân có nhiều phương pháp, ngươi vì sao phải chọn lựa một cách tối tồi bại... cường bạo?" Trước mắt đã là giống như tôi tình anh nguyệt... nhưng khi hấn bắt đầu thực sự là muốn cường bạo nha.

"Nếu là cường bạo, vì sao nàng không phản kháng?" Ách, không nghĩ hấn có máu làm luật sư.

"Ta dám phản kháng không? Ngươi là ai, thiên hạ đệ nhị cao thủ, ta có thể phản kháng không? Ngươi xem, y phục của ta là do ai xé? Còn không phải cường bạo?" Hấn hỏi thực ngu ngốc, bị cường bạo thì ta có hai cách lựa chọn, một là phản kháng rồi sau đó bị giết chết, hai là bị ăn luôn, bị ăn luôn cũng tốt, sau này bắt hấn phụ trách.

"Nàng nếu thực không muốn, ta sẽ không bắt ép." Hấn tựa như cực kỳ tiếc nuối cùng khó chịu nói, đều bảo nam nhân trên giường dễ bảo nhất, quả nhiên là đúng.

"Ngô, nói cho ngươi một tin xấu."

"Chuyện gì?"

"Hôm nay... ta chính là thời kì... bất tiện a." Nói xong, mặt muốn đỏ bừng cúi đầu. Trước kia ta nghĩ đem hấn ăn luôn, hiện tại đã không giống như vậy, đừng quên hấn còn có vị hôn thê. Cho nên ta nói dối, hấn đã thương tổn ta, ta hấn là không để ý tới hấn, về sau đừng đến tìm ta.

Độc Cô Hân ở trên môi ta hôn một cái, liền đứng lên, nằm ở bên cạnh ta, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt: "Ta đến không đúng thời điểm." Không cần cười, ta sợ hãi, hấn cười đẹp trai như vậy, quả thực là quyến rũ người phạm tội. Ta đã muốn hai mươi ba tuổi, còn bị hủ nữ Tiểu Bình kéo xem qua cảnh gì đó. (Ta thề, tuyệt đối là do các nàng nửa đêm canh ba, ở trong phòng bật đèn, ta chỉ lơ đãng xem qua một chút như vậy thôi) Sắc đẹp ở trước mặt, trong lòng tất nhiên sẽ có chút ý tưởng xấu xa.

"Đúng rồi, trâm của ta đưa ngươi, vì sao trên người tiểu sư muội?" Ta chợt nhớ việc này, trong lòng cực kỳ khó chịu, liền muốn cầu hấn một cái.

"Ta để trong phòng bị nàng lấy trộm, ta phát hiện thì nàng ta đã trốn mất." Liền như vậy?

"Còn hôn ước?"

"Nàng là nữ nhi của sư phụ, sư phụ từng nói ta phải chiếu cố nàng, nàng lại hiểu nhầm là hôn ước, ta chỉ coi nàng là sư muội, chăm sóc thì có thể, thành thân là không có khả năng." Hấn nói rất chân thành.

"Thích nàng không?" Ta cần môi nói.

"Không thích, là tình cảm huynh muội." Như vậy... ta không có tình địch, trong lòng vui vẻ như ánh bình minh.

"Ngươi nói nàng trúng độc, hiện tại thế nào? Ta nghĩ đưa nàng gặp sư phụ ta?" (Sở Sở: các bạn đều nhớ sư phụ Vân tỷ là ai nhỉ, công tác ở... địa phủ)

"Không chết được, tiểu độc, là nàng cố tình làm nũng." Nguyên lai tiểu sư muội thân yêu không có việc gì hấn mới ở đây hồ nháo với ta, hừ!

"Ta nghĩ muốn đến thăm nàng, trùng hợp thấy họ Giang cùng nàng thân mật." Sau đó ăn đám chua, sinh khí muốn đem ta giết?

Hấn đột nhiên đem theo vài phần tức giận nói: "Ta bình sinh ghét nhất phản bội, không cho phép nàng phản bội ta, nàng là của ta, vĩnh viễn!" Nói nghe như uy hiếp, hơn nữa ta còn... chưa có gả cho hấn.

"Vừa rồi suýt chút nữa đem ta giết."

"Sẽ không, chỉ thương tổn ngoài da." Nói rồi lại ôn nhu hôn lên chỗ vết thương của ta. Ta trợn mắt không nói gì, không nghĩ sẽ tha thứ cho hấn chuyện này.

"Người vừa rồi đem ta dọa chết khiếp, hiện tại ta sinh khí, không muốn người làm vị hôn phu nữa, cho người làm bạn trai, nếu có một ngày ta mất hứng liền đá người." Còn Tư Đồ a, bệnh thần kinh cũng không phải tồi. Ít nhất, bọn hắn sẽ không uy hiếp ta, thời điểm bọn hắn nổi nóng cũng không đáng sợ như hắn vậy. Buổi tối hôm nay, ta mới chân chính hiểu được vì sao khi mọi người nói về Mục Hàn liền biến sắc. Vừa rồi ta trực tiếp sợ tới mức ngồi phịch ở trên mặt đất, ngay cả khóc đều không dám khóc. Loại người khoa trương như ta mà bị dọa đến không dám khóc, mọi người tự tưởng tượng vừa rồi rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ. Ta lại nghĩ đến bản thân ở mười tám tầng địa ngục, trước mặt là vị Diêm Vương lão gia kia. Trước kia vẫn là ta khi dễ người, hiện tại cư nhiên bị khi dễ thành như vậy. Sau ta lại không nghĩ tới trả thù (Chủ yếu là không có trả thù bằng thể lực), ta thật sự là điên.

"Ta sẽ nói cho người, phương pháp để ta tha thứ cho hành động của người, nhưng hiện tại ta không muốn dễ dàng tha thứ cho người."

"Vân nhi." Hắn than nhẹ một tiếng, đem ta ôm vào ngực. Ta không có tái động, cũng không nói chuyện, mặc kệ hắn ôm, trầm lắng mà thiếp đi.

Từ sau khi làm đường chủ, mỗi sáng Ngân Đào đều đến phòng ta gọi ta dậy, và sáng nay, ta còn đang trong cơn mơ chợt nghe một tiếng "A..." thất thanh.

Trong lúc mơ ngủ, ta mơ màng hỏi: "Sao vậy?" Ta mệt mỏi ngồi dậy, đầu tóc hỗn độn, quần áo rách nát, trên cổ còn có vết máu, quả thực nhìn giống như.... Ngân Đào chỉ vào ta, vội che miệng kinh hoàng hỏi: "Đại tiểu thư, người làm sao vậy?"

Ta vẫn còn mơ hồ chưa phản ứng lại: "Ta làm sao?"

Thủy Vũ Mị cũng vừa chạy lại, thấy ta rách nát như vậy vội chạy lại: "Tỷ tỷ, làm sao vậy?"

"Không có gì a." Ta vẫn là bộ dáng cực kì ngu ngốc trả lời.

"Không có gì sao y phục tỷ rách nát như thế?"

Ta lập tức tỉnh lại, hồng mặt nói: "Ách, cái kia... hôm qua ta quá thương tâm nên đem y phục xé rách."

"Tỷ có thể đem y phục xé đến như vậy?" Thủy Vũ Mị có phản ứng ngừng hỏi tiếp: "Thế còn dấu hôn sao lại có đầy trên người?"

Ách, ngày hôm qua... hắn là hôn khắp người ta... khụ... không phải là hôn thôi sao, tại sao hôn nhiều như vậy?... (Sau này trong Nguyệt Quang tiên từ truyền kì truyện có ghi lại, một sáng tiên từ tỉnh dậy, người đầy dấu hôn, chỉ cần người không mù đều thấy... về phần là ai làm... độc giả tự tìm hiểu...)

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thi xong xuôi tất cả lại về

"A...?" Phượng Thanh Hà cùng Phượng Thanh Trúc cũng chạy tới, thấy một màn này, đều là mắt chữ A mồm chữ O. Ta vội kéo chăn lên che chắn hồng mặt nói: "Là ngã, ta bị ngã nên thành như vậy." Ta thực ngu ngốc, ngã sao có thể có dấu hôn?

"Ngã có thể như vậy?" Thủy Vũ Mị buồn cười bắt đầu dĩ nhiên nói.

Ta thẹn quá hóa giận nói: "Các người ở đây ngó nghiêng cái gì, đi ra ngoài, coi như chưa thấy gì hết."

Phượng Thanh Hà nghiêng răng nói: "Tỷ tỷ, ai dám chiếm tiện nghi của người, ta sẽ không buông tha cho hắn, Bách Hiểu đường cũng sẽ không tha cho hắn. Hiện tại liền nói cho ta, rốt cuộc là ai. Ta tự mình ra tay giết cả nhà hắn." Giết ai a? Buổi tối hôm qua, tên kia đã thừa dịp ta ngủ trốn mất. Võ công cao thật tốt, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, còn không cần bận tâm cảm thụ của ta.

Ta lại suy nghĩ cẩn thận về tình cảm của mình dành cho hắn, ta là thật thích hắn, nhưng ở bên hắn ta thực sự có thể hạnh phúc? Ta là nữ nhân tùy tiện, tiêu sái, mà đại khối băng lại cao ngạo, lãnh khốc, tính cách chúng ta căn bản là khác biệt quá lớn. Tỷ như nói, hắn có tâm sự gì sẽ không bao giờ nói cho ta, ta căn bản không thể hiểu hắn nghĩ cái gì. Lại giả sử, giả cho hắn rồi, sau này liệu có ngày hắn giận lên liền đem ta giết?

Nếu làm bằng hữu thì tốt lắm, chút thân mật không tính là gì. Nhưng là giả cho hắn, về sau có phải hắn bắt ta phải tuyệt giao với tất cả nam bằng hữu? Bệnh thần kinh ban đầu vũ nhục ta, sau lại nhiều lần mạo phạm. Ta cùng hắn cãi nhau cực nhiều, nhưng là hắn thích ta không vì mỹ mạo như hoa mà là thích tính cách nội tâm của ta.

Đại khối băng trước đây chiếu cố ta nhiều lắm, hắn thật tình thích ta, nhưng là hắn không có tin ta, suýt chút nữa đem ta giết. Đích thực ban đầu ta rất ghét bệnh thần kinh, cuối cùng vẫn là yêu ta đến chết. Hơn nữa, người hắn yêu chính là Mộ Dung Ý Vân, cho dù giang hồ đồn đại ta cùng Hàn thể nào, hắn vẫn lựa chọn tin tưởng ta. Chỉ dựa vào lòng tin này, chẳng lẽ đại khối băng không yêu ta bằng bệnh thần kinh?

Hai nam nhân thực sự đều tốt, ta thật không biết nên chọn ai. Hiện tại tâm tư của ta chỉ có thể dùng một chữ loạn để hình dung.

(Sở Sớ: Trời cao chứng giám, ta không có thiên vị, hai vị nam chủ ở trong lòng ta đều có địa vị giống nhau. Bắt đầu thời điểm ta ở "Hàn" phái, bệnh thần kinh lại chậm rãi rót vào trong lòng Ý Vân, cũng chậm rãi rót vào trong lòng ta. Ta hiện tại không giúp bên nào, bảo trì trung lập.)

Phượng Thanh Hà chậm rãi đi vào, nhẹ giọng an ủi: "Tỷ tỷ, sự tình đã xảy ra, người ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn."

"Ta nghĩ quẩn sao?" Ta buồn bực trả lời.

"Không nghĩ quẩn, chỉ nghĩ đi tìm chết." Phượng Thanh Hà nói xong chỉ vào tấm lụa trắng.

"Ta là buồn ngủ, muốn cột tóc viết bài, con mắt nào của người thấy ta muốn chết?" Ta biết các nàng hiểu lầm, nhưng là hiểu lầm này e là nhảy xuống Hoàng Hà không rửa sạch được.

"Ngày hôm qua... có phải hái hoa tặc vào hay không?" Phượng Thanh Hà dè dặt nói: "Hình dạng của hắc thể nào? Mặc quần áo ra sao? Dùng mì được gì? Xài vũ khí nào? Tuổi tác bao nhiêu? Khẩu âm thế nào? Có thói quen gì đặc biệt hay có đặc điểm gì dễ nhận biết không? Nói cho ta để ta cho Bách Hiểu đường tìm diệt cả nhà hắc." Khụ... Phóng viên tổ Thiên quả nhiên danh bất hư truyền. Nàng bắt quai cho nhiều vào, lực tưởng tượng thật phong phú, ta quả thật không bằng.

Ta dở khóc dở cười, làm sao giải thích với các nàng? Đầu tại đại khối băng, tự nhiên làm ta thành như vậy: "Kì thực.... tôi qua... Mục Hàn đến." Dù sao không thể để các nàng nghĩ ta bị hái hoa tặc tấn công a, thế thì còn mặt mũi gì.

"À..." Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Trúc, Thủy Vũ Mị cư nhiên rất ấn ý cùng giật mình hiểu ra, còn cố ý kéo dài thanh âm. Ngân Đào ngậm miệng, ở một bên cười trộm. Xong xong, ta cả đời anh minh liền bị hủy như vậy, mà hủy một chút chắc cũng không sao. (Sở Sớ: Vân, thanh danh của người phải nói tệ hại nhất vô lâm, chỉ biết giỏi nói thôi...)

Thủy Vũ Mị liếc mắt, ái muội nói: "Nhanh như vậy liền làm lạnh?"

"Không có đâu." Là hắc cường bách ta.

"Không có?"

Thủy Vũ Mị cười gian: "Tỷ tỷ, người hôm nay sao lại biến thành hết u sầu? Hôm qua còn đòi tìm chết, hôm nay liền tốt lắm." Ta nào có tìm chết!

"Chúng ta chỉ là trò chuyện thôi, đừng nghĩ loạn." Ta đỏ mặt nói dối. Buổi sáng ngày hôm đó ta thẹn muốn chết, may mắn chỉ có các nàng biết, nếu để người ngoài biết, ta thực nghĩ muốn tìm chết. (Hoa: về sau giang hồ lưu truyền Nguyệt Quang tiên tử truyền kì truyện, cả giang hồ đều biết nha)

Vài ngày sau ta vẫn ngồi ở trong phòng, chủ yếu là chuẩn bị báo chí, cũng không thấy bệnh thần kinh đến làm loạn.

Đến ngày thứ năm, ta ngồi trong phòng buồn muốn chết, liền ra ngoài tản bộ, trùng hợp gặp bệnh thần kinh đang phóng một con bò câu. Ta định tránh hắc thì hắc đã thấy ta, gọi một tiếng: "Ý Vân."

"Có việc gì?" Ta không quay đầu nói.

Hắc chạy lại trước mặt ta: "Trốn ta lâu như vậy, không thấy mệt sao?"

Ta cười cười: "Ta trốn người sao? Không có a."

Hắc còn thật tình nói: "Về sau không cần trốn ta, hiện ta phải đi."

"Người phải đi rồi?"

Hắc cười nói: "Ta ở Bách Hiểu sơn trang đã nhiều ngày, còn ở tiếp hắc là nàng ra lệnh đuổi khách."

Ta tròn mắt: "Hừ, nghĩ ta ngu ngốc? Người nhất định có việc phải làm nên mới đi."

Hắc gật đầu thần nhiên nói: "Có rất nhiều sự tình cần ta xử lí, nàng bảo trọng." Nói xong kéo tay phải ta, đưa cho ta một chiếc vòng ngọc.

"Đây là gì?" Ta kì quái nhìn, vòng tay làm từ ngọc bích, trên điêu khắc vài đóa hoa sen, còn tản mát ra mùi thơm thoang thoảng.

"Có vòng tay này, ta có thể dùng bò câu đưa tin cho nàng." Hắc nói xong đưa mắt nhìn không trung, dường như có điều không yên lòng.

Ta lắc đầu hỏi: "Tại sao?"

"Vòng tay này là thiên hạ độc nhất, có tỏa ra mùi thơm, đặc biệt chim bò câu ta huấn luyện có thể cách trăm dặm người thấy mùi hương này... Ý Vân, nếu có việc nàng có thể tìm ta bất cứ lúc nào."

Ta gật đầu: "Ta đương nhiên không khách khí với người, người có việc thì cũng tìm ta. Trước mắt trên giang hồ địa vị hai ta ngang hàng, đừng xem ta là tiểu cô nương ngu ngốc như trước đây nữa."

Hắn cười nói: "Nàng không phải là tiểu cô nương ngu ngốc, nàng là phong hoa tuyệt đại, Nguyệt Quang tiên tử. Nếu có việc cần trợ giúp, Giang mỗ sẽ không quên nhờ cậy Mộ Dung đường chủ."

"Tái kiến." Ta đậm cười, khí độ ung dung cứ như thể nhất phái tông sư.

"Tái kiến." Hắn liền quay người đi thẳng, không hề ngoái đầu, một mạch đi khuất khỏi tầm mắt của ta, ta ngỡ ngác tại chỗ, nhìn bóng hắn khuất dần trong lòng không khỏi tự nhiên cảm thấy thoải mái.

Mười ngày sau, Bách Hiểu Đường tám mươi một vị phân đường chủ đại giá quang lâm Nguyệt Quang sơn trang, nhận thức tân đường chủ là ta. Cũng tiếp thu phát biểu của ta, đại khái an bài một chút công tác thường ngày. Kỳ thật cũng không có cái gì, chỉ là lấy tiền thay người ta tìm người, hoặc là lấy tiền rồi thay cho ai đó đình chỉ phát hành tin tức, đều là những công tác bất quá ải đó. Nhưng là ta có cảm giác giống như tổ chức xã hội đen, cảm giác quái quái.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Phát hành báo chí

Nội dung chính của hội nghị lần này là Giang hồ nhật báo, không, hẳn là là Giang hồ nguyệt báo. Giao thông liên lạc của cổ đại đều rất chậm, tin tức cả nước dù nhanh thế nào cũng phải tốn vài ngày mới về đến tổng đàn, nếu làm nhật báo tuyệt đối là không kịp. Bởi vì chúng ta đầy đủ hệ thống tình báo, lại có phân đường khắp nơi, có hệ thống này chúng ta có thể sưu tập tình báo, in thành báo chí, một đợt báo ra có thể thu được bao nhiêu tiền? Ta chỉ cần nghĩ thôi cũng đã muốn cười ngất, hẳn là nhiều tiền a. (Vân tỷ hảo tham...)

Bởi vì thêm phát hành báo chí, công tác của các phân đường phải tăng cường, tin tức cũng phải lấy nhanh hơn. Cho nên, ta đề ra quy tắc mới cho Bách Hiểu Đường. Các phân đường bán tin tức, phát ra lời đồn được tiền thì không cần thông báo tổng đường, chỉ cần ghi chép lại sau này thống kê. Làm như vậy thực là bớt đi rườm rà nhiều lắm nên được nhiều người hoan nghênh. Lấy thanh danh Nguyệt Quang tiên tử của ta, Giang hồ nguyệt báo tân kì, hơn nữa Mộ Dung Ý Vân ta, rốt cuộc chậm rãi an tọa vị trí đường chủ. Hội nghị chấm dứt, ta nghe được có người tư hạ nghị luận, nội dung chính là không thể bất kính đối với ta. Chính là nói đắc tội với trời thì có thể chết, nhưng đắc tội với Bách Hiểu Đường thì muốn chết cũng không dễ dàng. Sau đó trên giang hồ còn có chút đồn đại. Trước mắt, mấy kẻ giang hồ đó cho rằng ta cùng Hàn là vợ chồng. Mọi người đều nghĩ, chính là quan hệ hiện tại của chúng ta rất khẩn trương. Ta thực nghĩ nếu có một ngày chúng ta thật sự chia tay, ta thật trở thành khí phụ, thanh danh bị bôi xấu một lần nữa. Quên đi, đã là khí phụ một lần, làm lần thứ hai cũng không sao cả, thuận theo tự nhiên vậy. Trước mắt ta không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm, thăm nghĩ chuyện tâm phát hành báo chí, đi từng bước, tính từng bước đi.

Giang hồ nguyệt báo chính thức phát hành, bản đường chủ tự nhận chủ biên, Lục phóng viên phó chủ biên kiêm thủ tịch chấp bút biên tập. Người này nhiều năm qua sửa sang lại rất nhiều tư liệu, cơ bản giống một cái máy tính, muốn tìm tư liệu trước kia chỉ cần hỏi hắn là có thể. Hơn nữa tên gia hỏa này học thức tương đối cao, tả đồ vật này nọ rất có phong cách. Cơ bản tất cả nội dung văn tự đều là hai chúng ta sửa sang lại rồi mới phát hành.

Phượng Thanh Hà cư nhiên là thủ tịch phóng viên, nhưng gần đây nàng phỏng vấn tương đối ít, ở bên người ta làm trợ lý, giúp ta xử lý mấy chuyện linh tinh. Tỷ như huynh đệ phân đường nào đó cùng bang phái kia lại đánh nhau. Còn có huynh đệ tuổi cao sức yếu, cần có an trí nghỉ hưu. Bang phái tổng cộng có bao nhiêu thu vào, chi ra nhiều ít, loạn đến không thể tưởng. Đừng nói quản lý, nghe nàng báo cáo ta liền choáng váng đầu óc. Cho nên, ta chỉ nghiên cứu làm báo chí, hết thấy sự vụ của nội đường nàng làm chủ. Aiz, làm lão đại xã hội đen thực không phải chuyện tốt.

Phượng Thanh Trúc vẫn được phái đi ra ngoài quản lý sinh ý, ngẫu nhiên cũng sẽ đưa vài bài báo cáo phỏng vấn trở về. Tư Đồ Dạ chủ yếu phụ trách phỏng vấn, hiện đã đi xa, cuối tuần cho bồ câu về đưa tin. Thủy Vũ Mị nhân đến vô sự, cũng giúp đỡ làm phóng viên, nơi nơi lấy bất quá ải. Bất quá nàng cũng cho ta gặp không ít họa. Nàng kia không gọi phỏng vấn, trực tiếp kêu bức cung. Liền nói bang chủ Cái Bang Thiên Báo Đạo kia, là nàng bắt, cào, cấu người ta lấy độc được uy hiếp bắt người ta nhận phỏng vấn. Về phần Tiểu Bạch, hẳn nói sớm hay muộn cũng phải về nhà nên hiện tại đang đi du lịch.

Bởi vì phát hành một lượng lớn báo chí, tự nhiên không có khả năng viết, toàn bộ là in ra, cũng may trước đây Tiểu Bạch có làm bộ in chữ, nếu không thì khổ rồi. Nhưng vì kỹ thuật thời đại còn hạn chế nên bản in cũng không phải là đẹp đẽ. Người trong giang hồ xem chính là nội dung, không phải mua tranh chữ, cho nên mọi người cũng không để ý. Báo chí tổng cộng có hai mươi bốn trang. Đừng nghĩ thể là nhiều, cần phải tả sự kiện một tháng a, không cần thận là không đủ đâu.

Kỳ thứ nhất, viết vài truyện lật vạt giang hồ, nhưng đề câu khách thì tìm vài vấn đề nóng. Tỷ như... tứ đại mỹ nữ. Minh xác (Nếu rõ) điều kiện cưới chồng của tứ đại mỹ nữ.... Tuy nhiên... việc này cũng là khó nói. Khi phóng viên Bách Hiểu đường hỏi chung thân đại sự của tứ đại mỹ nữ, các nàng trả lời như sau:

Võ lâm đệ nhất thế gia đại tiểu thư Mộ Dung Nhược Nhan: "Bách Hiểu đường Mộ Dung đường chủ nói cho cùng, từng thương hải làm khó thủy, trừ lại vu sơn không phải vân." (Phóng viên phỏng vấn — Phượng Thanh Hà) (BL: Đã trải qua thương hải tang điền, chỉ còn lại núi hoang không có mây - Dịch: Đại ý là đã trải qua đau thương, giờ chỉ còn một mình cô độc.) (câu này Hoa đọc hok hiểu gì luôn, miễn dịch miễn dịch...)

Độc giả phân tích, Mộ Dung Đại tiểu thư, võ lâm đệ nhất mỹ nhân Phi Hà tiên tử, tâm cao khí ngạo...

Bách Thảo son trang đại tiểu thư Y Lạc Lạc đối với phu quân tương lai chỉ có một tiêu chuẩn, nàng nói, "Trên đời nếu có người thứ hai giống Giang đại ca, ta gả cho hắn." (Phóng viên phỏng vấn — Tư Đồ Dạ)

Độc giả phân tích: Y Lạc Lạc đối với họ Giang tâm yêu không đổi. (Vô nghĩa, ai chẳng biết đạo lý này)

Anh Hoa cung đương nhiệm cung chủ Thủy Vũ Mị: "Ta thấy thuận mắt là có thể." (Phóng viên phỏng vấn — Phượng Thanh Trúc)

Độc giả phân tích, này... khó nói, quý mới biết nam nhân như thế nào mới thuận mắt nàng.

Đường Môn đại tiểu thư Cổ Mộng Tinh, "Đường Môn lấy được nổi tiếng, tiểu nữ tử muốn tìm một vị môn đăng hộ đối, cùng là đồng đạo." (Phóng viên phỏng vấn — Lục Tây Lâm)

Độc giả phân tích, ai chẳng biết nàng thích Y Dục Thành, tiêu chuẩn kia chính là vì hắn mà tạo. Bất quá mọi người nghi ngờ, Đường Môn là lấy độc nổi tiếng, như thế nào thành được? Tuy nhiên độc được cũng là được, nhưng là khái niệm không giống thôi.

Nếu là báo chí, đương nhiên phải hỏi lượng tiêu thụ. Lượng tiêu thụ a, ta thật không dám để lộ ra, chủ yếu là bởi vì... sợ dọa đến các vị. Mười ngày này đã xảy ra rất nhiều đại sự, tỷ như ta thành đường chủ Bách Hiểu đường, Giang hồ nguyệt báo cực lực tuyên truyền việc này, tỷ như Nguyệt Quang tiên tử đột nhiên cùng Mộ Dung Ý Vân thành một người, tỷ như đường chủ Bách Hiểu đường đại chiến Mục Ngữ Tâm, tỷ như Bách Hiểu Sinh chính thức thoái ẩn giang hồ, lại có Y Dục Thành có ý với Cổ tiểu thư (Không biết thiệt giả), tỷ như chương môn Côn Lôn kia cùng mỗ nữ hiệp Nga Mi kết hôn (Ta phái Phượng cô nương tự mình đi chúc mừng, tặng đại lễ, thuận tiện tìm hiểu lịch sử yêu đương của hai người, chuẩn bị đăng lên hạ kỳ)... Nhiều giang hồ đại sự như vậy (Tất cả mọi người chưa từng thấy qua báo chí, tò mò cũng là đương nhiên), lượng tiêu thụ của bản nguyệt đột phá một trăm vạn tờ, đương nhiên, tiền cũng là lời lãi đôi chút. (Hoa: 100 vạn tờ mà chỉ là đôi chút... em chết đây)

Nhìn đến báo chí, ta thập phần buồn bực. Tại sao một nửa nội dung đều có liên quan tới ta, làm ta vẫn là chủ đề đứng đầu thiên hạ a.

Kì thứ hai tiếp tục, "Giang hồ nguyệt báo" bắt đầu kế thừa tiếp các loại nghiệp vụ. Nói là các loại, nhưng thường dùng nhất cũng chính là một loại — tìm người mở đầu. Đây không cần lo, thông tin tìm người mở đầu đến từ các nơi đều đã muốn xếp thành một ngọn núi. Cô đại không có điện thoại, nếu thất lạc, liên hệ rất phiền toái. Báo chí vừa xuất hiện, đương nhiên được hoan nghênh. Vì thế, ta đặc biệt thiết lập một cái chuyên mục. Thuận tiện ở mặt trên phóng một câu, "Đại khối băng, ta nhớ ngươi, khi nào thì đến gặp ta?" Đề danh — Vân nhi.

Đã hai tháng hán chưa có đến gặp ta, trong lòng tư niệm điên cuồng như lửa. Khi viết báo, ta tiện tay viết xuống một câu. Nhưng ta không thể viết "Mục Hàn, ta nhớ ngươi, khi nào thì đến gặp ta?" Đề danh — Đường chủ Bách Hiểu Đường Mộ Dung Ý Vân, kia rất mất mặt a.

Ta lại không nghĩ đến, bởi vì đề danh cùng câu nói kia, lại khiến cho giang hồ oanh động một lần. Mọi người sôi nổi đoán đại khối băng là ai? Vân nhi lại là ai? Không biết hán có nhìn đến hay không, nhưng là hán chưa có tới gặp ta là thật.

Ở kỳ thứ hai, việc oanh động nhất không phải câu nói kia, mà là "Giang hồ mười đại thanh niên anh tuấn" Có thể bình mỹ nữ, tại sao không thể bình mỹ nam? Cuối kì ta còn làm bảng mười đại bình khí, sau đó đem tứ đại mỹ nữ biến thành thập đại mỹ nữ, còn có cái thập đại kiếm thủ, thập đại độc thủ, thập đại đao khách.... Tóm lại có rất nhiều nội dung có thể làm bảng.

Đứng hàng thứ nhất, đương nhiên là đại khối băng. Tuy nhiên, Lục Tây Lâm nói bởi vì hán là giáo chủ ma giáo, chính đạo không thích. Hán không thể làm thứ nhất, nhưng ta vẫn là kiên trì làm cho hán làm thứ nhất. Ta cũng từng do dự so với bệnh thần kinh, cuối cùng vẫn là tuyển đại khối băng, thực nghĩ nếu Tiểu Bạch còn trẻ thì tốt, ta liền tuyển hán sẽ không có việc gì. Cũng không biết vì cái gì, có lẽ bởi vì Hàn có vị trí trong lòng ta.

Bệnh thần kinh tất nhiên là đệ nhị, nếu không có đại khối băng hán chính là đệ nhất. Y Dục Thành đại ca an tọa đệ tam, đệ tứ là tân môn chủ của Phi Dao môn Trương Tiểu Kiệt. Trương Tiểu Kiệt là nhân vật đáng nhắc tới nhất a, người này từng là một trong thập đại cao thủ. Bốn năm trước nổi lên, khi đó mười đại cao thủ không xếp thế này, mà là.... Mộ Dung Nghĩa, Mục tiên sinh, Vô Trần đại sư, đạo trưởng Hoa Hiến Từ, Giang Từ Ngang, Y Dục Thành, Đường Kim Sơn, Bách Hiểu Sinh, Trương Tiểu Kiệt, Mộ Dung Nhục Nhan. Kết quả Mục Hàn khiêu chiến tám, cuối cùng trực tiếp đã bại Vô Trần đại sư trở thành thiên hạ đệ tam, bài danh cuối cùng Mộ Dung Nhục Nhan đương nhiên bị đá ra. Nhưng mỹ nữ tỷ tỷ hai tháng sau khiêu chiến Trương Tiểu Kiệt. Trương Tiểu Kiệt bất hạnh chiến bại, bị đá ra khỏi mười đại cao thủ, Mộ Dung Nhục Nhan trở thành thiên hạ đệ thập. Kỳ thật hán chỉ cần khổ luyện một đoạn thời gian, hoàn toàn có thể đã bại Nhục Nhan tỷ. Nhưng là hán cực kỳ xui xẻo, luyện công tẩu hỏa nhập ma, vô công phế đi một nửa, thành nhị lưu cao thủ. Vận khí của hán thật đúng là kém a, hiện tại mười đại cao thủ thực tế chỉ còn chín, nếu hán không tẩu hỏa, trực tiếp thế vào liền tốt lắm. Có hán bổ sung, chúng ta sẽ không vất vả tuyển chọn như vậy.

Thứ năm, chương môn phái Côn Lôn, thứ sáu, Bách Hiểu đường Tư Đồ Dạ, thứ bảy, tên kia ta rất quen thuộc, ta chính là lấy tên hán mà thành danh, chương môn tương lai của Hoa Sơn, Đồ Lân. Thứ tám là thiếu hiệp Tung Sơn, hai vị sau ta không có nhớ kỹ. Mỹ nữ có thiếu hiệp theo đuổi, anh tuấn tự nhiên cũng có người theo đuổi. Mười vị anh tuấn này, đã trở thành người trong mộng của vô số mỹ nữ, đương nhiên trừ đại khối băng ra, trong mộng có hán thì chỉ mình ta chứ không có người thứ hai a. (Vân tỷ quên Mục Ngữ Tâm rồi kia @@)

Ta là lão bà của Hàn thiên hạ đều biết, không có nữ nhân muốn có chủ ý với hán. Bệnh thần kinh thích ta, Y Lạc Lạc lại thích hán chuyện tình mọi người tự nhiên cũng biết. Cô đại tiểu thư hiện tại đã muốn lại ở Y gia không đi, việc này đồng dạng mỗi người đều biết được, chương môn Côn Lôn phái đã kết hôn. Còn lại sáu vị kia, tự nhiên là siêu cấp thương thủ hóa. Tư Đồ cấp Phượng Thanh Hà mật thư thảo luận, hán hiện tại bị Điểm Thương phái đại tiểu thư Cao Khâu Nhi, đang bức hôn hán, muốn tiểu sư muội Phượng cô nương nhanh nghĩ biện pháp. Phượng cô nương cực kỳ vô si đáp lại một câu, "Tự xử lý." Tư Đồ là cấp dưới tốt, ta thật sự không đành lòng nhìn hán bị chà đạp, vì thế dùng bỏ câu đưa tin cho Tiểu Bạch, phái hán đi xử lý. Bất quá Tiểu Bạch còn chưa kịp xử lý, Tư Đồ Dạ nửa đêm canh ba theo cửa sổ chạy trốn mất...

Trong nháy mắt, báo chí đã phát hành bốn kì, đạt được thành công thật lớn. Mấy tháng nay, bệnh thần kinh biến mất, đại khối băng cũng đồng dạng biến mất. Bốn tháng, ai cũng không đến thăm ta, đem ta quên mất? Bọn hán không xuất hiện, vừa lúc làm cho ta tự hỏi. Một chút cảm thấy bệnh thần kinh tốt,

một chút lại cảm thấy được đại khối băng tốt. Nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ bốn tháng, vẫn không có nghĩ được....

Mấy ngày gần đây, trên giang hồ đã xảy ra hai sự kiện lớn. Chuyện thứ nhất nói lớn không lớn, cũng chính là chết vài người. Nói nhỏ không nhỏ, chính là người chết không tầm thường. Ngày 16 tháng 12, phương trượng Thiếu Lâm Vô Trần đại sư chết trong phòng của mình. Trong phòng không có dấu vết đánh nhau, chỉ là một kiếm chí mạng mà chết. Trải qua nghiên cứu, hung thủ hẳn là có công lực thâm hậu, tuyệt đối là một trong thập đại cao thủ. Lại trải qua nghiên cứu, rất nhiều người đều cho rằng việc này là do đại khối băng làm. Thiên hạ đệ nhất Mộ Dung Nghĩa đức cao vọng trọng, loại trừ hẳn. Đạo trưởng Hoa Hiến Từ thời gian đó ở Nga Mi làm khách, tất cả đệ tử Nga Mi làm chứng, loại trừ. Thiên hạ đệ ngũ ta cùng bệnh thần kinh đều có sự tình làm, có nhân chứng, loại trừ. Thiên hạ đệ lục Y Dục Thành đương nhiên cũng có nhân chứng, loại trừ. Thiên hạ đệ thất Đường Môn Đường Kim Sơn dụng độc lợi hại nhưng võ công lại không phải cao như vậy, loại trừ. Thiên hạ đệ bát Bách Hiểu Sinh cũng là nhân vật đức cao vọng trọng, hơn nữa gần đây đã thoái ẩn, thiên hạ đệ cửu Mộ Dung Nhược Nhan cũng không có khả năng đó, thiên hạ đệ thập... không có, còn khuyết. Bởi vì thế, Mục Hàn thành người bị nghi ngờ nhiều nhất. Không đúng, hẳn là là tất cả mọi người đã muốn nhận định là hẳn làm. Trừ bỏ hẳn, những người khác đều không có động cơ. (Kỳ thật hẳn cũng không có động cơ a, chính là ai kêu hẳn là thủ lĩnh ma giáo.)

Chuyện thứ hai vẫn là lấy Mục Hàn là việc chính, việc này nói tiếp ta lại có chút lo lắng. Huyết Lâu là một tổ chức giang hồ, tổ chức sát thủ chuyên nghiệp. Bọn hẳn cùng Bách Hiểu đường có mục đích giống nhau đều vì tiền, cho nên giống nhau cùng là môn phái trung lập, bắt quá rất nhiều người đã đem bọn hẳn quy vào tà ma ngoại đạo. Mục đích của Huyết Lâu là tiền, đưa tiền liền giết người, mặc kệ ân oán giang hồ. Ngay sau khi Vô Trần đại sư quy tiên vài ngày, Huyết Lâu long trọng tuyên bố gia nhập liên minh Thiên Ma giáo. Đương nhiệm lâu chủ đã bị đại khối băng tiến đi gặp sư phụ của ta, trước mặt Tật phong ca tiếp thu quản lý. Người trong võ lâm nhất trí cho rằng, đại khối băng có ý đồ độc bá võ lâm. Hơn nữa, khẳng định Vô Trần đại sư là hẳn giết, về phần lý do... Mỗi người nói một kiểu, đều là đoán mò.

Ta vừa mới nhận được thư của lão cha, bảo ta ba tháng tới đến Từ Châu tham gia đại hội, phải chọn lựa mười đại cao thủ một lần nữa. Cũng tuyển ra một vị võ lâm minh chủ, thương nghị vì Vô Trần đại sư báo thù, ngăn cản âm mưu của đại khối băng. Vô luận nói như thế nào, chính là muốn tiêu diệt đại khối băng. Ta xem thư liền bắt đầu muốn ngất, hẳn có thể có âm mưu gì? Hẳn thâm nghĩ báo thù mà thôi. Chính là, tại sao hẳn đem Huyết Lâu thu phục? Không rõ. Nhưng là ta nhất quyết tin tưởng, hẳn sẽ không muốn độc bá võ lâm. Hẳn là con người cao ngạo, sẽ không thích danh lợi.

Thủy Vũ Mị cũng nhận được một phong thư, không giống nội dung của ta. Mời nàng tham gia đại hội võ lâm là thật, nhưng lại không có đề cập về chức minh chủ. Đứng đầu một cung, là nữ hiệp thành danh tất nhiên nàng có quyền lợi tham gia đại hội võ lâm, có thể tranh đoạt bài danh. Nhưng là võ lâm minh chủ nhất định phải xuất thân danh môn chính phái, Thủy Vũ Mị không đủ tư cách. Kỳ thật ta suy nghĩ, đại khối băng có nhận được hay không?

Từ khi đọc thư đó, ta một mực ngẩn người. Mọi người thật sự phải đối phó đại khối băng, rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Ta trở mắt xem hẳn bị thương tổn đó là tuyệt đối không có khả năng. Chính là, nếu ta công khai giúp hẳn, Bách Hiểu Đường làm sao bây giờ? Thật sự rất phiền toái a.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Truyền thụ võ công

Bởi vì đọc thư, nên ta ngủ không được, đi đến cửa sổ, trong lòng phiền muộn. Chợt nghe có người cười nói: "Như thế nào? Trong lòng thực phiền muộn sao?" Ta vừa quay đầu lại, thấy sư phụ cười mị mị nhìn ta.

Ta quệt miệng, nói: "Sư phụ, bây giờ người mới nhớ tới ta a."

Sư phụ cười nói: "Ta vẫn nhớ đến ngươi, nhưng là chủ biên tập rất bận, ta không thể quấy rầy a."

Ta hừ một tiếng, "Sư phụ, người đừng đã kích ta. Ta hiện tại buồn bực muốn chết."

Sư phụ sờ sờ tóc ta, cười nói: "Không thể tưởng được a, Ý Vân của ta cũng có thể vì tình mà khổ sở."

Ta sầm mi khổ mặt nói: "Sư phụ, người có việc, nói thẳng đi, đừng quanh co lòng vòng." Nàng là vô sự không đăng tam bảo điện. (BL: Không có việc thì không tìm đến.)

"Rất nhanh chính là đại hội võ lâm, ngươi sẽ không tính dùng võ công mèo cào đi đâu?" Hừ, mèo cào cũng là nàng dạy.

Ta lập tức hạ mặt, "Ta là đệ tử của người, còn không phải người dạy, mèo cào, nói rất hay nha."

Sư phụ cười nói: "Không có quan hệ, biết ngươi phải tham gia đại hội võ lâm, cố ý đến tìm ngươi dạy võ công."

"Thực sự?" Ta kinh ngạc hỏi.

Sư phụ cười. Chợt rút Phượng Vũ trên tóc ta ra, thân hình chợt động, "Kính hồng nhất kiếm."

"Cái gì?" Ta còn chưa kịp phản ứng, thân hình nàng đã lại xoay chuyển.

"Lưỡng tình tương nguyệt.

Hoa tiền hạ nguyệt.

Thiên dục song phi.

Sinh tử cùng tùy.

Thiên hạ vô song.

Lưu lạc thiên nhai.

Lạc hoa lưu thủy."

Chiêu thức của sư phụ đều cực kì sắc bén, nhưng thoát nhìn lại nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, phiêu dật linh động. Hơn nữa nhìn mặt nàng còn hàm chứa thẹn thùng, hoàn toàn là bộ dáng thiếu nữ hoài xuân. Nghe chiêu thức cũng biết đây là bản ghi chép tình yêu, đã già như vậy rồi còn không đứng đắn...

Nàng đem kiếm đưa cho ta nói: "Thế nào?"

Ta lắc đầu trả lời: "Thế nào cái gì? Phụng Vũ kiếm pháp sư phụ đã dạy rồi." Nàng đã dạy ta, nhưng lại lừa ta nói cái gì thái cực diễn hóa lí thuyết, khi đó ta còn ngu ngốc tin tưởng.

"Người thực là đầu heo." Sư phụ hận không thể một chương đập chết ta: "Phụng Vũ kiếm pháp tông cộng có tám chiêu, mỗi chiêu đều bác đại tinh thâm, Phụng Vũ chân chính mới có thể luyện thành phiêu dật linh động, giống như khiêu vũ. Lại nhìn người dùng thế nào? Quả thực giống tam nương liễu mạng, đánh loạn khắp nơi. Chẳng những không theo đường lối, ngay cả chiêu thức cũng không phân biệt được. Về sau đừng nói là đệ tử của ta." Biết tính cách ta tại sao trở thành như thế này không? Đa số là học được từ nàng.

"Sư phụ a, ta không có khinh công, nội lực cũng không, chỉ có thể dựa vào chút Tây Dương kiếm, người ta bay tới bay lui, ta có thể đuổi theo sao?"

Sư phụ giận dữ nói: "Ngu ngốc, không có nội lực chẳng lẽ không biết đi luyện?"

Ta tức giận trừng mắt: "Sư phụ có phải già rồi lắm lắm, người ta đều là cao thủ mấy mươi năm tu luyện, ta luyện một hai ngày đòi đi đánh người ta, hơn nữa ai dạy con?"

"Aiz, đều do Bách Hiểu Sinh, tại sao lại thành lập Bách Hiểu Đường? Trong đầu người hiện tại đều là báo chí, đối với võ công lại không có chút mảy may động tâm?"

"Sư phụ, có quan hệ sao? Cho dù ta muốn luyện cũng phải có người dạy chứ?" Nàng nói làm ta tức đến độ nhảy dựng lên, nàng thực không biết nói lí.

"Người ngu ngốc, Mộ Dung gia giấu nhiều bí tịch võ học như vậy, sao trước kia không lấy trộm ra?"

Ta bực mình nói: "Khi đó ta còn là trốn đi, làm sao nhớ ra?"

Nàng bắt đầu dĩ hừ lạnh một tiếng: "Làm sao bây giờ? Bách Hiểu kia chiếm được một thân thể tốt như vậy, nội lực thâm hậu, võ công cao cường.

Mà người một chút cũng không có, lão già chết tiết vô tích sự, ngày mai về nhà chịu phạt đi." Thời không, ta đồng cảm với lão a. Tiểu Bạch chỉ xuyên hồn? Ta hiện tại mới biết nha. Nếu sư phụ không nói, phỏng chừng ta cả đời cũng không biết.

"Nhưng một tháng sau đã là đại hội võ lâm, người sẽ không nói ta trong vòng một tháng luyện ra mấy chục năm nội lực và khinh công?" Ta biểu tình so với Đậu Nga còn oan hơn.

Sư phụ liếc mắt một cái, chậm rãi phun một hơi: "Ngồi khoanh chân trên giường."

"A?" Ta mặc dù không biết nàng định làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Sư phụ ngồi tọa đối diện, thô lỗ nâng hai tay của ta lên, sau đó đem hai tay của nàng hợp lại, ta dù ngu ngốc cũng hiểu nàng định dạy ta nội công. Ta chưa kịp hỏi đã nghe nàng nghiêm túc nói: "Nhắm mắt."

Ta nhắm mắt lại, nghe nàng nói: "Dồn khí lên đan điền, sau đó đi theo chân khí trong cơ thể."

"Đan điền ở đâu?" Ta thập phần ngu ngốc hỏi. Nếu để cho người ta biết đường chủ của Bách Hiểu đường ngay cả đan điền ở đâu cũng không biết, nhất định cười chết.

Sư phụ cực kỳ giận dữ nói: "Người muốn chết?"

Ta bắt đầu dĩ nói: "Người có dạy ta đâu."

Nàng lại hung dữ nói: "Người cảm thấy trong người có dòng khí lưu chuyển, nhớ lấy lộ trình của nó, cảm nhận nó, người ngu ngốc như vậy nghe hiểu không?" Thật hung dữ, thời không đại thần a, ta thực thay người cảm thấy bị ai, chịu được nàng mấy ngàn năm, ta là tự hỏi người sống như thế nào đến

ngày nay?

Ta đáng thương hỏi: "Đan điền ở đâu? Về sau còn phải tự luyện."

"Đừng nhiều lời vô nghĩa, lát ta dạy ngươi." Vừa dứt lời, ta lập tức cảm giác có một dòng khí lưu như hồng thủy đổ vào cơ thể, cảm giác thập phần khó chịu. Khí lưu dần dần lan truyền toàn thân khiến ta phát sốt, rồi cảm giác muốn trương phồng ra, ta thực nghĩ mình không phải bong bóng a.

"Ý Vân, ngươi không cần nghĩ lung tung, chỉ cần tĩnh tâm cảm nhận nội lực lưu chuyển, hiện tại ta hướng nó tới đan điền, nhớ kỹ, về sau ngàn vạn lần đừng luyện sai." Nghe sư phụ nói, ta có ngu như bò cũng phải bình tâm mà thả lỏng tâm tư.

Cứ như vậy hai chúng ta ngồi truyền công không biết bao lâu, đến khi ta toàn thân cảm giác muốn rạn nứt thì nàng mới dừng lại, nàng nhẹ nói: "Mau, lưu chuyển khí giống như vừa rồi ta dạy ngươi."

Ta ngoan ngoãn nghe theo, khê hé mắt thấy nàng một đầu đầy mồ hôi liền không nhịn được hỏi: "Sư phụ, người truyền cho ta bao nhiêu năm công lực?"

"Mười năm." Nàng trợn mắt: "Ngươi muốn bao nhiêu năm? Sư phụ ngươi bảy mươi đã quy tiên, chỉ có sáu mươi năm công lực, hiện chỉ còn năm mươi năm."

"Sư phụ, người dạy ta luyện thể nào, vừa rồi mới chỉ là bình ổn khí tức mà thôi."

"Đừng nóng nảy." Nàng vói tay đưa kiếm cho ta: "Thử dùng một chiêu hoa tiên hạ nguyệt."

"Nga." Ta tiếp kiếm, bước xuống giường, tùy tay xuất ra chiêu thức, nhưng mới luyện nửa hồi thì sư phụ giận dữ: "Ngu ngốc, có nội lực sao không dùng."

Ta thập phần thảm thiết nói: "Không biết dùng a."

"Đem khí rót vào đan điền, rồi từ đó lưu chuyển khí tới cánh tay, tại sao ta lại thu một đồ đệ ngu ngốc như vậy?"

Ta nghe theo nàng, đem nội lực đưa vào cánh tay, tùy tiện vẩy một kiếm, trực tiếp cây nến bị cắt làm đôi... Ách, cắt đứt được ngọn nến?

Sư phụ cười cười: "Kiếm khí tốt."

"Sư phụ, thanh kiếm này không sắc bén." Vẫn là Phượng Vũ tốt a.

"Ngu ngốc, ngươi nghĩ bằng đầu gối sao? Cao thủ chân chính là dùng kiếm khí đã thương người." Ha, ta không dùng kiếm khí đã là thiên hạ đệ ngũ, nếu có kiếm khí... thành lão cha làm đệ nhị được rồi.

Ta thề lời nói: "Biết."

Sư phụ vừa lòng gật đầu: "Lại đây, dạy ngươi vài câu khẩu quyết, về sau chiếu theo luyện tập là được."

Sư phụ loạn bát nháo một hồi, ta cũng không thể hiểu được, dù sao có chết cũng phải nhớ. Nàng nói hiện tại không hiểu, luyện ắt phải hiểu.

"Xoát." một tiếng, ngọn nến liền sáng lên. Sư phụ nhìn sắc trời nói: "Ý Vân, sư phụ có thể làm đều đã làm, về sau cố gắng luyện tập." Ta muốn hôn mê, mới dạy có một buổi tối thôi a.

Ta nén giận nói: "Ta ở với người năm năm, vì sao lúc đó không dạy con, giờ mới dạy."

"Công phu của ngươi ở hiện đại đã là thiên hạ vô địch, dạy ngươi nội lực làm gì? Nếu biết ngươi phải tới cổ đại, ta đã sớm dạy." Nàng nói hình như rất có đạo lý, thôi quên đi, không so đo.

Ta nheo mắt: "Quên đi, Tiểu Bạch nói phải đem ba mươi năm công lực truyền cho ta, ta cũng là cao thủ."

Sư phụ đưa cho ta một phong thư, cười nói: "Ngươi không có cơ hội nhận được công lực của hân."

"Vì sao a?" Ta một bên hỏi một bên mở thư.

Sư phụ cười cười: "Vì sao? Vì hân đã trở về hiện đại."

"Cái gì?" Ta kích động trực tiếp nhảy dựng lên, "Tại sao hân không nói cho ta biết? Ít nhất cũng phải chào ta một tiếng." Kỳ thật là tham công lực của người ta.

Sư phụ vẻ mặt ảo não. "Đừng nói nữa, thời không chết tiết kia uống rượu, tự nhiên lại đem nhảm hân Tiểu Bạch trở về hiện đại. Kết quả là thân thể mà Bạch Hân nhập vào dương thọ đã hết, hồn phách hân tiến địa phủ ta mới phát hiện đã xảy ra chuyện. Vội vội vàng vàng đem hân quay về hiện đại. Vốn là nghĩ muốn đem công lực cho ngươi, nhưng là không kịp, đành phải ủy khuất ngươi. Hân hiện tại đã trở lại hiện đại. Hân sẽ hoàn toàn có cuộc sống mới, ngươi không cần lo lắng."

"Kìa... Như vậy a." Ta mắt mắt nói: "Không có hảo hảo cáo biệt, ta thật sự tiếc nuối."

Sư phụ chân thành nói: "Không có cái gì tiếc nuối, ý trời như thế. Hẳn ở địa phủ viết một phong thư, nhờ ta đưa cho ngươi. Ngươi chậm rãi xem đi, ta đi đây."

"Sư phụ a, có rảnh đến thăm ta." Nàng là thân nhân duy nhất ở hiện đại của ta.

"Được, gặp sau." Nàng nói xong nâng tay huy một chút, chậm rãi trở nên trong suốt, cho đến khi biến mất.

Mở phong thư của Tiểu Bạch ra, ta lập tức trở mắt.

Sư tỷ thân yêu, thời điểm ngươi đọc phong thư này, ta đã trở lại hiện đại. Biến trở về thành Bạch Hổ, biến hồi thành một thư sinh yếu nhược. Bách Hổ đường giao cho ngươi, phải giúp ta quản lý tốt. Còn có bốn đồ đệ của ta, tất cả đều phó thác cho ngươi. Đương nhiên, ta rất tin tưởng sư tỷ. Sư tỷ, ngươi cùng Mục Hân nhất định rất yêu nhau, nói thật, ta ghen tị hân, tại sao hân giành được tình cảm của ngươi? Ghen tị thì ghen tị, ngươi yêu hân như vậy, người làm sư đệ này chỉ có thể chúc các ngươi bách niên giai lão, ân ái suốt đời. A a, thời gian không cho phép, không nói lời vô nghĩa nữa. Sư tỷ... có câu này ta đã giấu ở trong lòng bao nhiêu năm.

Ý Vân, từ khi gặp được nàng, ta đã thích nàng. Ta không muốn làm tiểu sư đệ trong mắt nàng, ta muốn làm bạn trai của nàng. Ý Vân, ta yêu nàng. Từ trước đến nay vẫn muốn gọi tên của nàng, hôm nay rốt cuộc được như ý nguyện. Liền gọi thêm vài tiếng, Ý Vân, Ý Vân, Ý Vân.

Sư tỷ, cứ xem như ta chưa nói gì, chúc ngươi hạnh phúc, hẹn gặp lại!

Tiểu sư đệ kính bái.

Phong thư tràn ngập chân tình của hân bay xuống đất, vương những giọt nước mắt trên bề mặt. Sư đệ, tại sao ngươi phải khổ như vậy. Ngươi sẽ tìm được một người con gái tốt, so với ta tốt hơn rất nhiều rất nhiều. Bảo trọng, ta sẽ vĩnh viễn chúc phúc cho ngươi. (Hoa: E hèm, đây là nguyên văn của Tiểu Bạch, ta sẽ để nguyên bản convent, thứ nhất là lười, thứ hai là tôn trọng hân... Đọc giả: ngươi hay là để nguyên chữ trung quốc post lên trường tồn đi... Hoa: cầm dép chạy mất)(BL: Vì vậy ta edit, nội dung này là tình cảm của Tiểu Bạch, không thể để convent.)

Ngày hôm sau, Bách Hổ Đường long trọng tuyên bố, Bách Hổ Sinh chính thức thoái ẩn giang hồ, cũng quay về cố hương của mình. Ở "Giang hồ nguyệt báo", ta cũng sẽ long trọng đăng lên. Hân đến cổ đại bao nhiêu năm, có thể đạt thành tựu như vậy, không uổng kiếp này sinh ra. Hân sáng lập ra Bách Hổ Đường, cũng phát dương quang đại. Hiện tại hân đem Bách Hổ đường giao cho ta, ta sẽ giống hân tiếp tục phát dương quang đại, đem sự nghiệp bát quái tiến hành ngày càng to lớn. Ta cũng đã chậm rãi thích ứng hoàn cảnh cổ đại, có lẽ ta không có học qua cách làm một lãnh đạo, chính là học xong thì sao có thể làm một người trong giang hồ. Ta long trọng tuyên bố, kiếp sống lửa gạc của Mộ Dung Ý Vân chính thức chấm dứt, chấm dứt như vậy ~~~ Lửa gạc cũng phần đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tha thứ cho ta

Bốn đồ đệ của Tiểu Bạch biết hân phải về nhà, liền hỏi ta nhà hân ở đâu, nhưng mà nhà hân ở hiện đại, có thể đến được sao? Ta đành bảo mấy tên đó, nhà Tiểu Bạch ở hải ngoại, rất xa, không thể tìm đến.

Báo chí phát hành thực sự thuận lợi, bất quá kì này có một vấn đề, vấn đề rất lớn. Thủy Vũ Mị đến Thiệu Lâm phỏng vấn tân phương trượng Vô Sắc đại sư, Vô Sắc đại sư không chịu phỏng vấn, Thủy Vũ Mị cư nhiên dùng phệ tâm thuật đối với hân, đem lịch sử phong lưu mấy chục năm trước của Vô Sắc đại sư moi ra hết, lại qua tay Lục Tây Lâm đại ca thêm mắm thêm muối, không ngờ khiến cho vô lâm một lần oanh động. Bởi vì việc này, Thiệu Lâm cùng Bách Hổ Đường tựa hồ có điểm hiểu lầm. Ta hiện tại cân nhắc bản thân nên lên Thiệu Lâm giải thích, sau đó trực tiếp chuyển đường đến đại hội vô lâm. Tuy nhiên chỉ có thời gian hơn một tháng, ngày đêm khởi hành hân là kịp đi. Vốn định cho Phụng Thanh Hà đi giải thích, ngẫm lại vẫn là phải tự mình phải đi. Lịch sử phong lưu của phương trượng Thiệu Lâm a, vấn đề lớn như vậy không thể không ra mặt, chẳng may Thiệu Lâm Tự tới Bách Hổ Đường gây phiền toái.

Hiện tại ta đang ngồi ở đại sảnh Bách Hổ Đường đàm luận với tứ đại đường chủ: "Sáng sớm ngày mai ta sẽ lên đường."

"Tỷ tỷ, ta cùng đi với ngươi." Thủy Vũ Mị giống như con mèo con, cực kì chờ mong nhìn ta. Ta dở khóc dở cười: "Tiểu thư, ngươi đừng đi, chỉ sợ còn gây thêm chuyện."

"Đại tiểu thư của ta, ngươi còn sợ chưa đủ loạn sao?" Tư Đồ Dạ lắc đầu, lại nói tiếp: "Đường chủ, ta với người đi."

Ta trợn mắt: "Không phải vừa nói sao, ta đi một mình. Lục phóng viên phải quản lý báo chí, Phụng Thanh Hà phụ trách nội vụ, Phụng Thanh Trúc quản lý sinh ý, còn ngươi Tư Đồ Dạ còn phải quản lý phòng vấn. Các ngươi bốn người đều bận rộn như vậy, ta phải tự đi thôi." Lấy địa vị và võ công của ta hiện nay, hân là không cần đến bảo tiêu? Kì thật cũng muốn mang ai đó theo, nhưng là mang ai? Tứ đại đường chủ đều bận như vậy, Thủy Vũ Mị thì chính là sao chổi.

"Tỷ tỷ, ta với tỷ đi, gần đây giang hồ loạn lẫm, ta có thể bảo hộ ngươi."

"Ta là Bách Hiểu Đường đường chủ, thiên hạ đệ ngũ, có cái gì phải sợ?" Kì thật trong lòng cũng có chút lo lắng.

"Đường chủ." Lục Tây Lâm đứng lên, chân thành nói: "Ta đề nghị sau đại hội võ lâm hãy đi, một tháng sau đã là đại hội võ lâm, đường chủ hẳn là phải luyện tốt võ công đi tranh đoạt danh tiếng. Hơn nữa thời gian một tháng thực sự không đủ, chỉ sợ đại hội võ lâm xảy ra phiền toái."

"Đường chủ, ta cũng đồng ý với Lục chủ biên." Phụng Thanh Hà cũng đứng lên.

"Đường chủ, ta cũng đồng ý sau đại hội võ lâm rồi đi." Phụng Thanh Trúc cũng thêm rối loạn.

"Đường chủ, sau đại hội võ lâm, thuộc hạ cùng với người đi." Tứ đại thủ tịch phòng viên phản đối, ta còn gì để nói, miễn cưỡng gật đầu: "Thôi được, nếu mấy người đều nói vậy ta cũng đành để sau đại hội võ lâm mới đến Thiếu Lâm. Ở đại hội võ lâm, ta sẽ cáo lỗi trước mặt tất cả đồng đạo, sau đó chính mình lên Thiếu Lâm bồi tội." Đám gia hỏa này, chỉ sợ ta thiếu phiền toái.

Tạm thời không lên Thiếu Lâm, ta đem tất cả sự tình giao cho bốn tên gia hỏa. Bản thân cả ngày trốn trong phòng luyện công, trong phòng tất cả đều là những ngọn nến.

Những ngọn nến không có lãng phí, vài ngày này, ta cảm giác công lực của mình tăng trưởng rất nhiều, nhìn xem, ta quả thực mới luyện vài ngày. Nếu sư phụ sớm truyền thụ võ công cho ta, ta sớm đã trở thành tuyệt đỉnh cao thủ. Đến buổi chiều, ta khẽ đưa tay áo lau mồ hôi trên trán, nhìn những ngọn nến bị ta cắt không còn hình thù, ta có chút vui mừng.

Ước chừng vì phòng của ta phong thủy quá tốt nên rất nhiều người thích lặng lẽ chạy vào. Muốn hỏi người mong nhảy vào phòng nhất là ai, đương nhiên là đại ca đại khối băng thân yếu. Hắn hôm nay không biết bị cái gì, sau nửa năm biến mất, đột nhiên xuất hiện trong phòng ta. Cho nên... ta vừa xuất thế hoành tảo thiên quân đập tắt ngọn nến, cảm giác có người phi lễ. Phi lễ cũng không quá nghiêm trọng, chính là từ đằng sau ăn trộm đậu hũ của ta, ta đang nghĩ có nên một kiếm chém hắn giống chém mấy cây nến.

"Vân nhi." Ta biết hắn là ai, gọi ta như vậy chỉ có một người.

"Ngươi sao lại đến đây, hơn nữa là lên vào, ngươi đi từ cửa chính chẳng lẽ sợ ta không gặp ngươi?" Vẫn là hi vọng hắn đến gặp ta, chính là vừa thấy hắn lại không biết nói gì. Tuy hắn lạnh như băng, nhưng vừa thấy hắn trong lòng ta lập tức cảm thấy ấm áp. Có thể nghe thanh âm của hắn, xem hắn liền cảm thấy thỏa mãn.

Thanh âm của hắn vẫn là mang theo vài phần lạnh giá nói: "Muốn đến gặp nàng."

Ta cười lạnh: "Phải không? Có tiểu sư muội bên ngươi, ngươi còn nhớ tới ta?"

Hắn trầm mặc một trận, đột nhiên xoay người đi tới trước mặt ta, đem ta kéo vào lòng ngực: "Nàng là Vân nhi độc nhất vô nhị của ta."

"Vậy sao, tùy thời có thể đi, mấy tháng không đến gặp ta, bên cạnh có tiểu sư muội cảm giác không tồi đi? Dù sao ta biết trong lòng ngươi địa vị của ta rất nhỏ bé, lần trước vì nàng thiếu chút nữa đem ta giết." Chuyện này mỗi lần nhớ lại ta đều sợ phát run, chỉ trách mình vô dụng, tại sao lại yêu một nam nhân như hắn? Sau khi gặp hắn, ta càng ngày càng không giống chính mình, tính cách độc đáo của ta sớm đã đánh mất.

"Thực xin lỗi." Hắn ôn nhu nói xong, chậm rãi ôm chặt ta. Một câu thực xin lỗi, lòng ta cảm giác như bị néo một phen.

"Đáng ghét, lại thương tâm ta." Nói xong, nước mắt không tự chủ chảy ra: "Đã nói chia tay với ngươi, vĩnh viễn không vì ngươi mà khóc, nhưng là ta không làm được." Xa hắn thời gian dài, cảm thấy đầu óc đều là hình bóng của hắn, rất muốn hắn, rất muốn, rất muốn!

Hắn tựa hồ trầm mặc một hồi, không được tự nhiên nói: "Vân nhi, ta về sau sẽ không làm nàng tổn thương nữa."

"Không có về sau, ta phải chia tay với ngươi, về nhà cưới tiểu sư muội đi, ngươi có biết không, ngày đó dọa chết ta, ta lớn như vậy còn chưa từng bị dọa, không ngờ bị ngươi dọa tới mức khóc không dám khóc, ngươi thử tưởng tượng một chút xem bản thân khủng bố như thế nào? Nếu ta giả cho ngươi, ngươi ngày nào đó mất hứng muốn giết ta, ta không phải xong rồi sao? Ta là một nữ hài tử nhâm tính, không thể ở cùng một nam nhân như vậy." Bên nói bên khóc, khóc rất thê thảm, đáng thương.

"Vân nhi, về sau sẽ không, ta thề, về sau sẽ không dọa ngươi." Hắn là dọa sao? Quả thực là uy hiếp.

"Về sau ta tốt nhất không ở gần ngươi, thiếu ngươi ta vẫn có thể gả ra ngoài." Đừng quên còn có bệnh thần kinh, lúc nào cũng sẵn sàng làm bạn trai dự phòng của ta.

"Đừng hòng nghĩ gả cho ngươi khác, nàng là của ta, vĩnh viễn của ta." Hắn nói xong, có phần nộ khí.

Ta chùi chùi nước mắt: "Ta là nô lệ của ngươi sao?"

"Không phải, nàng là...tâm can...bảo bối... của ta." Hắn thật phần khó khăn nói ra một câu, ta lập tức muốn ngã, sau đó dùng sức cấu chính mình, xác định không phải đang nằm mơ. Ta thậm chí nghĩ tại mình là bị hòng.

Ta ngu ngốc ngẩng đầu lên: "Ách, Độc Cô đại hiệp, ngươi có thể lặp lại một lần lời vừa nói không?" Ta hoài nghi tại mình có vấn đề.

"Có thể gặp được nàng là hạnh phúc nhất đời ta." Thật, nếu không phải là đang bị hấn ôm, ta phỏng chừng sẽ ngã xuống đất. Ta còn chưa kịp lấy lại tinh thần, hấn còn nói: "Vân nhi, chờ ta báo thù xong, chúng ta cùng nhau thoái ẩn giang hồ." Ách? Hôm nay tại ta có tật sao?

"Chúng ta sinh một đôi hài tử, nàng thích nam hài hay nữ hài? Nếu là nữ hài, nàng có thể dạy nàng đàn, nếu là nam hài, ta có thể dạy hấn võ công."

Tuyệt đối là lỗi tai của ta bị hư, hơn nữa hư hỏng cực kì lớn, bởi vì hấn còn nói: "Vân nhi, ta thực sự yêu nàng, thực yêu nàng. Trong lòng ta, nàng so với sinh mệnh ta còn quan trọng hơn."

Ta mãnh liệt nuốt nước miếng, đem tay sờ trán hấn, kì quái hỏi: "Ngươi không có bệnh?"

"Không có."

Ta lại cúi đầu mình, ho khan một tiếng: "Ngươi... tại sao đột nhiên nói với ta những lời dễ nghe như vậy?" Thực sự không quen.

Hấn nắm chặt bả vai ta, ôn nhu nhìn ta: "Tha thứ ta được không? Lần trước là ta hồ đồ."

Ta quay đầu đi: "Không biết, ngươi đừng như vậy, làm ta thực sợ hãi." Hấn cúi xuống, hôn vào môi ta, càng hôn càng sâu, não ta toàn bộ đảo lộn.

"Tha thứ cho ta được không?" Ta chậm rãi cúi đầu, không biết trả lời như thế nào. Ta cảm thấy mình mỗi ngày yêu hấn nhiều một chút, nhưng là nhớ tới bộ dạng đáng sợ của hấn thì không thể quên được.

"Cam đoan về sau không dọa ta?"

"Ta thề, nếu ta còn làm như vậy, ta sẽ..."

Ta vội chặn miệng hấn: "Không cần thề, về sau không cần thề như vậy, ta tạm thời tha thứ ngươi." Là tạm thời, về sau còn như vậy ta sẽ chia tay.

"Được, về sau sẽ không."

"Ngươi nói cho ta biết, ai dạy ngươi nói lời ngọt ngào như vậy?"

"Về sau nói cho nàng." Thật gian trá.

"Ngươi..." Đánh chết ta cũng không tin đại khôi băng có thể tự mình nghĩ ra những lời nói đó, tuyệt đối là có người dạy hấn. Từ lúc hấn nói, ta đã biết là có người dạy hấn. Nhất định là mấy tên gia hỏa bên người hấn dạy hư. Cho nên, ta tính toán cho Phượng Thanh Hà đi tra khảo Thiểm Điện đại ca.

"Vân nhi, ta nhận được thư của cha nàng." Hấn cũng nhận được, hấn là cùng một nội dung như Thủy Vũ Mị.

"Ngươi tính toán làm sao? Ta còn quên, ngươi ăn no thừa việc sao tự nhiên thu phục tổ chức sát thủ kia làm gì? «Giang hồ nguyệt báo» cũng không dám đăng."

"Để giết người, nàng có kẻ thù không? Đơn giản như vậy? Giết người?"

Ta ngăn người một chút. "Ách, kẻ thù của ta... hình như có Tôn Hồ, lần trước thiếu chút giết ta. Đúng rồi, ngươi muốn giết ai? Ta nhận thức không? Ta có thể đi phỏng vấn không?"

Hấn lạnh lùng trả lời: "Nàng không cần biết." Ta lại cảm giác một trận rét run, nếu thực cưới hấn, ta sợ giảm thọ mười năm. Ta cố gắng đem cổ khí lạnh ăn hết vào trong bụng, không biết sống chết hỏi: "Vô Trần đại sư... có phải ngươi giết không?"

"Không phải." Lại lạnh lùng hai chữ.

"Ngươi làm gì? Lại như vậy, muốn dọa chết ta? Vừa mới nói không dọa ta, gạt người!" Hấn còn như vậy, ta sớm bị dọa chết.

Hấn hơi trầm ngâm, thanh âm mềm nhẹ rất nhiều: "Ta cho tới bây giờ vẫn là như vậy... vì nàng ta sẽ cố gắng thay đổi." Có thể thay đổi sao? Ta thực hoài nghi.

"Đại hội võ lâm, ngươi có đi không?"

"Đi... cầu hôn." Làm gì? Luận võ hay cầu hôn?

"A?" Ta miệng rộng ngoác, nhanh như vậy? Ta chưa muốn nhảy vào phần mộ hôn nhân: "Khụ, hay là thương lượng, việc này có thể nói sau không?"

"Vì sao, ta đã nhượng bộ rất nhiều, còn không cưới nàng về. Họ Giang đối với nàng chưa từ bỏ ý định." Thật sự tiến bộ, có thể một hơi nói nhiều từ như vậy.

Ta vội kiểm cái ghế đặt mộng: "Ngươi cho rằng cha ta có thể đáp ứng hôn sự này sao?"

Hắn thân nhiên nói: "Sẽ không."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Gọi về nhà

Ta không tức giận nói: "Biết rồi còn muốn tới?"

Hắn thân nhiên nói: "Không cần hắn đồng ý, nàng đồng ý là được, ta cướp nàng ra khỏi Mộ Dung gia."

Nước vừa uống vào miệng lập tức phun ra, một bên ho khan một bên chùi miệng: "Ta nói, đại ca, người lợi hại cũng không cần khoe ra? Muốn cầu hôn với lão đầu chết tiệt kia, đừng lãng phí tinh lực."

Độc Cô Hàn nhẹ nhàng chụp vào eo ta: "Nàng nói làm sao bây giờ?" Hắn đột nhiên ôn nhu cười: "Hay nàng muốn cùng ta bỏ trốn?"

"Không phải, ta hiện tại vừa tiếp quản Bách Hiểu Đường, sự đệ đã về cố hương, ta phải giúp hắn quản lý tốt nơi đây, qua mười năm, chờ ta chơi đủ, chúng ta liền tìm chỗ ẩn cư."

"Mười năm?" Hắn trở mắt nhìn ta khiến ta không khỏi kinh ngạc, đại khối băng cũng có bộ dạng này sao?

"Vây bảy, tám năm?" Sắc mặt rất khó xem.

"Năm, sáu năm?" Hơi chút dịu đi, nhưng hắn vẫn rất khó coi.

"Ba năm." Ta nhún nhường hết mức. Nhưng hắn vẫn khó chịu cùng bá đạo nói: "Ta báo thù xong liền cưới nàng."

"Như vậy a, tốt lắm." Kẻ thù của hắn là ai hắn còn không biết, không chừng bảy, tám năm. Nhưng là dường như ta đã quên mất hắn vừa khi dễ ta, chẳng lẽ đây là thân công miệng ngọt chết ruồi?

"Ta đi đây."

"Nhanh như vậy?" Ta lập tức trừng mắt, ôm ta ngủ một đêm cũng tốt a.

"Có việc phải làm."

"Còn một vấn đề."

"Hỏi."

"Tận Thiên cốc ở đâu? Ta muốn đi xem thử. Tùy thời có thể chạy tới làm giáo chủ phụ nhân." Kì thật nghĩ không thể để hắn cứ trộm tới phòng ta, hảo nghĩ khi nào ta cũng lên vào phòng của hắn trộm hương?

"Không cần dây dưa với ân oán giang hồ, về sau nói cho người." Lại là về sau?

"Biết ta là ai không? Thiên hạ đệ ngũ, Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử, vô lâm đệ nhất đường chủ, vô lâm nhị tiểu thư đệ nhất thế gia, ta không liên quan tới giang hồ? Người nghĩ có thể sao?" Ta tiến tới trước mặt hắn, nhìn hắn.

"Không cần dây dưa với chuyện của ta." Sửa miệng thật nhanh a.

Ta đi đến bên cạnh hắn, ôm lấy hắn, oán giận nói: "Ta làm đường chủ không phải chỉ biết ăn cơm và đánh rắm, có vấn đề gì người có thể nói cho ta một chút, ta là lão bà của người, là vị hôn thê, sao còn khách khí như vậy?" Là ai vừa nói không cần nam nhân đáng sợ như vậy? Không biết là ai nói, dù sao cũng không phải ta.

"Ta sợ nàng gặp nguy hiểm."

"Ta hiện tại sẽ không có nguy hiểm. Đều nói thân tại giang hồ thân bất do kỉ, ai có thể không ăn một đao, ai bị ăn một đao còn muốn trả lại hai đao..." Ta lập tức cầm miệng, ta nói loạn bát nháo cái gì vậy a.

Độc Cô Hàn nhú mày, kỳ quái hỏi: "Ăn cái gì?"

(BL: Ta chịu, ai không hiểu thì cứ giả lơ.... Hàn ca còn không hiểu nữa mà... Thật ra nó còn lằng nhằng hơn, ta edit đại ra vậy)

"Không có gì." Ta không thể nói cho hần ta nhớ tình tiết trong TV rồi thuận miệng nói ra đi?

"Coi chừng rước họa vào thân, ta thực phải đi rồi."

Ta không phục liếc mắt nhìn hần: "Ta không sợ họa. Ngươi còn chưa thấy bộ dáng ta ở ngày nhận chức đường chủ, cần bao nhiêu uy nghiêm có bấy nhiêu, cần bao nhiêu ôn trọng có bấy nhiêu. Ta là ai? Ta là..."

"Thiên hạ đệ ngũ Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử, vô lâm đệ nhất đường chủ Bách Hiếu Đường, vô lâm đệ nhất thế gia nhị tiểu thư." Ách, hần đã thuộc lâu.

"Đúng rồi." Ta đắc ý gật đầu.

Hần nhíu mày: "Nàng sao lại được đến thiên hạ đệ ngũ?"

"A?"

"Ngày ta gặp nàng, một chút nội lực cũng không có. Kiếm pháp của nàng tốt, nhưng không có luyện nội lực? Chẳng lẽ bị thương hay bị ai phế hết nội công?" Thực ra chỉ cần là cao thủ nhị đẳng, tam đẳng cũng nhìn ra ta không có nội lực, việc này đối với người luyện công thì dễ như ăn cháo, nhưng là ai cũng vì danh tiếng của ta, cho rằng ta che giấu thực lực, cuối cùng càng ngày càng cho rằng ta thật lợi hại, vì không dùng nội lực đã lợi hại như vậy, nếu thực sự thi triển sẽ thế nào?

Ta có điểm xấu hổ nói: "Ta thực chỉ biết kiếm pháp, chưởng pháp, chưa luyện qua nội lực, về phần vì sao trở thành thiên hạ đệ ngũ, đó là bởi vì vận khí tốt."

Hần cười khỏ: "Vận khí của nàng không phải tốt bình thường... nhưng hiện tại tựa hồ đột nhiên có nội lực?"

"Này... không phải ngươi phải đi sao? Một tháng sau gặp." Ta lập tức mượn cớ đuổi hần.

"Bảo trọng."

"Có việc gấp lắm sao?" Ta dùng sức nắn ngón tay.

"Không phải."

"Vậy... sao không lưu lại đêm nay." Lời này thực cực kỳ ám muội, ta thực không dám nhìn hần nhưng cũng biết hần đang cười trộm.

"Ngươi đừng suy nghĩ lung tung, ta chỉ nghĩ... muốn ngươi ủ ấm giường thôi, chỉ là gần đây đột nhiên thời tiết chuyển lạnh...ôm ta ngủ, chỉ được ôm, cái gì khác không được làm... Tốt lắm... còn không ở lại thì đi nhanh."

"Thành thân xong, mỗi ngày ta cùng nàng... (ngủ)." Ngữ khí hạo ám muội, nhất định suy nghĩ lung tung.

Mặt ta đỏ ửng: "Không cần, đi đi."

Đến khi hần biến mất hồi lâu, ta mới bình tĩnh lại. Không phải tính toán cùng hần chia tay, vừa thấy hần lại bắt đầu choáng váng. Lời ngon tiếng ngọt, hần mới chỉ nói vài câu ta liền cho qua? Nhưng nghĩ lại để hần đem những lời đó nói ra, tính đủ nỗ lực.

~*~

Trước kia không biết gia thư là cái gì, hiện tại ta đã biết, vì nhận được một phong gia thư. Là lão cha viết, nói có việc gấp, nói ta phải về gấp. Cũng không biết hần có việc gì, nhưng là ta cảm giác không phải chuyện tốt.

Vì thế, cho tứ đại thủ tịch phóng viên trấn thủ Bách Hiếu Đường, bản đường chủ phải chạy về nhà nghe cha dạy bảo. Phượng Thanh Hà tỏ vẻ nhất định phải đi theo ta, nhưng ta kiên quyết cự tuyệt. Nàng theo ta thì Bách Hiếu Đường ai đảm đương, hơn nữa lần này về nhà nhất định là bị mắng, bị mắng không có gì hay để xem, tốt nhất không mang nàng theo.

Có những thời điểm vẫn phải giữ mặt mũi. Cho nên, ta đứng trước Mộ Dung sơn trang, mặc "Y phục công tác", cao quý cùng lịch sự thanh nhã... Khụ, ta đang định gõ cửa thì có người tới ngăn ta: "Xin hỏi cô nương có việc gì?"

Ta trực tiếp nói: "Bách Hiếu Đường đường chủ Mộ Dung Ý Vân cầu kiến Mộ Dung lão tiền bối."

"Nhị tiểu thư... Mời vào." Người nọ lập tức cứng miệng, ta có chút khó xử a, dù sao cũng là nhị tiểu thư hơn mười mấy năm ở đây, cư nhiên gia nhân không nhận ra, chẳng trách lần đó trốn nhà chỉ có Nhược Nhan tỷ nhìn ra ta...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Lô kéo đồng minh

Ta vốn nghĩ cha sẽ xông lên mắng ta một trận, sự thật không có. Hắn lại thực khách khí xưng hô một câu Mộ Dung đường chủ, còn mời ta đến thư phòng ngồi vị trí chủ tọa. Ta có điểm hoài nghi, hắn chịu không nổi đả kích của ta sao, vì vậy đầu óc bị phá hư? Sau một tuần trà, cha cho người hầu lui xuống, chậm rãi mở miệng: "Mộ Dung đường chủ, ngươi hẳn là biết Mục Hàn sát hại Vô Trần đại sư?"

"Hắn giết? Có bằng chứng?" Ta giống như phản xạ có điều kiện trả lời.

Thấy ta như vậy, lão cha có chút tức giận: "Trừ bỏ hắn còn có thể là ai?"

Ta thân nhiên nói: "Cha, ngươi tại sao không nghi ngờ chính mình?"

"Ngươi..." Cha tức giận đập bàn, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh: "Mộ Dung đường chủ, trước không nói Vô Trần đại sư có phải do hắn giết hay không, nhưng mà đã tâm độc bá võ lâm của hắn đã rõ, sẽ không thể lưu hắn."

"Hắn có dã tâm? Chứng cứ?" Không có chứng cứ đừng bàn cãi.

"Hắn thu phục Huyết Lâu, chẳng lẽ không đủ là chứng cứ?" Lão nhân có chút bực mình.

Ta uống trà, nhàn nhàn nói: "Hắn mấy ngày hôm trước cố ý muốn cùng ta thoái ẩn giang hồ, chính là ta còn chưa có đồng ý thôi, hắn nào có dã tâm."

Lão cha ngạc nhiên, lập tức nói: "Ngươi tại sao không đồng ý?"

Ta vô tội nhún vai: "Tại sao ta phải đồng ý? Ta vừa mới nổi danh, còn chưa có nghịch đủ, ta vốn nghĩ vui chơi mười năm rồi thoái ẩn, nhưng hắn cực lực phản đối, cho nên ta miễn cưỡng thu gọn lại thành ba năm. Không chừng một ngày ta tâm tình không tốt liền kéo hắn thoái ẩn giang hồ."

Lão nhân dờ khóc dờ cười: "Mộ Dung đường chủ, ngươi quả nhiên là kì nữ." Lão nhân quả nhiên lắm cảm, gọi ta một tiếng đường chủ nhưng đang nói việc tư?

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" Ta không có thời gian ở trong này cùng hắn vô nghĩa.

"Ta nghĩ muốn nói cho ngươi, ngươi không chỉ là nữ nhi của ta, còn là đường chủ Bách Hiểu Đường, thân là đường chủ, tuyệt đối không thể cùng ma đầu ở chung một chỗ. Ngươi không biết xấu hổ, nhưng Bách Hiểu Đường cũng phải lo lắng."

Ta nhin không được kêu to, "Ngươi nói xong chưa?"

Lão nhân liếc mắt nhìn ta một cái nói: "Giang Từ Ngang đưa thư tới cho ta, hắn muốn hỏi cưới ngươi, muốn ta đồng ý hôn sự này."

"Làm cái gì? Ta nói ta không thích hắn, không lấy phu quân." Ta lại mỉm cười: "Cha, ngươi có thể gả nữ nhi, nhưng không thể gả đường chủ Bách Hiểu Đường." Hắn còn có quyền kiểm soát cuộc sống của ta sao? Kể từ ngày ta đến thế giới này thì cái quyền của hắn đã hết, đơn giản vì con gái thực sự của hắn đâu còn sống trên thế giới này.

Lão cha khề thờ dài một hơi: "Aiz, Mộ Dung Nghĩa ta thực sự là kiếp trước gây nghiệt, tại sao lại có nữ nhi như ngươi."

"Cha, ngươi còn nói, ta cho tứ đại phóng viên đến phỏng vấn ngươi." Ta tựa như nói chuyện không phải của mình, tinh tế nhắm nháp điểm tâm.

"Ngươi..." Hừ, cảm giác bị người khác uy hiếp có tốt không?

"Nói nửa ngày, ngươi còn không có nói tìm ta vì sao? Ta công việc bề bộn, còn phải lên Thiếu Lâm thỉnh tội, xong còn phải chuẩn bị đại hội võ lâm."

"Được rồi, trước tiên nói về chính sự, ngươi có phải họ Mộ Dung?" Lão già này, quả nhiên hồ đồ, ta không họ Mộ Dung thì biến thành cái họ gì?

"Đúng."

"Một tháng sau, ta muốn ngươi đại biểu Mộ Dung gia tham dự đại hội võ lâm." Ta thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, lần sau rút kinh nghiệm không nên vừa nói vừa ăn, rất nguy hiểm a.

Ta châm chọc cười: "Ngươi quên rồi sao, ta đã là đường chủ Bách Hiểu Đường."

Lão cha trầm ổn nội liễm nói: "Ngươi là người của Mộ Dung gia, hắn là đại biểu cho Mộ Dung gia."

Ta cười nói: "Xin hỏi cha, ngươi có từng dạy võ công cho ta? Võ công của ta có cái gì học của Mộ Dung gia?"

Lão cha lập tức hạ mặt: "Ngươi thủy chung vẫn là người Mộ Dung gia."

"Cha, tỷ tỷ lợi hại như vậy, nàng có thể tham gia, ta còn có trách nhiệm với Bách Hiểu Đường." Lão cha thực sự có lòng tham, thập đại cao thủ nhà hắn có hai người mà còn không đủ à?

"Ta biết ngươi sẽ không đồng ý." Lão cha tỏ ra bất đắc dĩ: "Nhưng mong ngươi đáp ứng ta, cho dù không đại biểu Mộ Dung gia, thì đại biểu cho Bách Hiểu Đường đi." Vô nghĩa, chẳng lẽ ta đại biểu cho Vô Đang hay Nga Mị? Bất quá ta lập tức hiểu ra, hắn không muốn ta đại biểu cho Thiên Ma giáo, muốn ta cách xa đại khối băng một chút.

Ta nâng cằm: "Đương nhiên, ta là đường chủ Bách Hiểu Đường, chẳng lẽ đi đầu quân cho Vô Đang?"

"Được rồi, bất quá... ta muốn nói cho ngươi một việc." Lão cha trầm ngâm: "Mộ Dung đường chủ, tam đại thế gia cùng bát đại môn phái có thương lượng, đại hội võ lâm xong sẽ tuyển ra một vị võ lâm minh chủ thống lĩnh người trong võ lâm diệt trừ Thiên Ma giáo, vì võ lâm trừ hại. Đường Môn cũng ủng hộ chúng ta, thỉnh Mộ Dung đường chủ thể hiện quan điểm." Cũng may hiện tại ta không ăn nên không bị cắn lưỡi, hân ngu ngốc sao, cho rằng ta sẽ đi đánh lão công của mình?

"Ngươi cho rằng ta sẽ đồng ý với ngươi sao?" Ta vuốt tóc, về mặt thờ ơ, nhưng trong lòng lại một trận sóng cồn.

"Sẽ không." Lão cha lại trầm ngâm: "Nhưng ta hi vọng ngươi đồng ý, không cần vì hân thân bại danh liệt."

"Quan hệ của chúng ta ai cũng biết, ngươi cho rằng hiện tại ta còn sợ thân bại danh liệt sao?" Ta vờ về tóc, trong lòng lại đang nghĩ làm sao giờ? "Bách Hiểu Đường là trung lập, không liên quan tới ân oán giang hồ, Hàn cũng từng nói, không cho ta can dự vào ân oán của hắn, không muốn ta gặp nguy hiểm." Ta trầm thấp nói: "Mộ Dung tiên bối, Bách Hiểu Đường sẽ không giúp bên nào cả, chúng ta bảo trì trung lập."

Lão cha lập tức có vài phần nhẹ nhõm nói: "Ta chính là hi vọng ngươi có thái độ như vậy."

Lòng ta thì vẫn là lo lắng không thôi, tay bất giác lật qua lật lại khối diêm tâm trên đĩa: "Bách Hiểu Đường sẽ không giúp hắn, nhưng là, ta là thê tử của hắn, giúp trượng phu là thiên kinh địa nghĩa a, cho nên, muốn giết hắn trước hội Vô Tình Kiếm. Kiếm của ta nổi danh là nhanh, không biết vị nào muốn thử xem?" Nếu là trước kia ta hẳn là không dám nói, nhưng hiện võ công luyện đã tốt lắm, chẳng lẽ lại sợ à?

Lão cha hạ thấp giọng: "Ý Vân, cha có chuyện muốn nhờ ngươi hỗ trợ, nể mặt mẫu thân ngươi..." Mẹ ta cũng đào mồ đi ra, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

"Cha, có chuyện gì nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng."

"Ta muốn hỏi ngươi, có biết tông đàn ma giáo ở đâu không?"

"Muốn ta mang các ngươi đi vào, hay là muốn ta nói cho ngươi đường vào?" Cha gật đầu không nói.

"Ngươi cho rằng ta sẽ đưa ngươi đi sao? Đó là nhà của trượng phu ta, cũng là nhà của ta."

Lão cha có phần mất kiên nhẫn, gằn giọng nói: "Mộ Dung son trang là nhà ngươi, Bách Hiểu son trang cũng là nhà ngươi, Thiên Kiếm son trang cũng có thể là nhà ngươi, vì sao phải chọn nhà là tông đàn ma giáo."

Ta làm bộ không nghe không thấy nói: "Tông đàn ma giáo, là Tận Thiên cốc."

"Tận Thiên cốc?"

"Đúng, chúng ta tính về sau đến đó ẩn cư, làm sao có thể cho các người đi hủy? Cho nên, đừng hỏi ta." Ta vờ vờ tay. "Thuận tiện nói cho ngươi, ân oán của các ngươi ta không muốn xen vào, nhưng muốn giết Hàn, ta tuyệt đối không bỏ qua."

"Ý Vân, Giang Từ ngang đối ngươi một mảnh chân tình, ngươi vì sao...?"

Ta không biết liêm sỉ nói: "Cha, ngươi có biết hiện giờ có bao nhiêu nam nhân để ý ta không? Hơn nữa mỗi người đều là thanh niên tài tuấn, nhưng ta vẫn cứ chọn Hàn!"

"Aiz, Vân nhi..."

Ta nghiêm mặt nói: "Đừng, Vân nhi chỉ có Hàn mới có thể gọi, ngươi đổi cái xưng hô khác." Ta có thể tưởng tượng lão nhân có bao nhiêu tức giận, nhưng hắn tận lực nén lại, bình thản nói: "Ý Vân, ngươi yêu ai đều có thể, vì sao phải yêu hắn?"

"Trước mắt, ta chính là yêu hắn, hắn cũng đối với ta tốt lắm."

"Không được, ai đều có thể, nhưng hắn không thể, ta nghĩ sau đại hội võ lâm, vì ngươi tổ chức đại hội chiêu thân." Ta nghe mà lỗ tai muốn ngứa ngứa, lão nhân đầu óc tuyệt đối có vấn đề.

"Ngươi nghĩ thế nào, ép buộc hôn nhân? Lần trước ta đào hôn ngươi hắn chưa quên? Hơn nữa hiện giờ ta đã không còn là một tiểu nữ hài yếu đuối vô dụng như năm đó rồi, ngươi đừng quên ta còn có Bách Hiểu Đường? Nếu thực sự ngươi làm như vậy, đừng trách ta ngoan tâm, đem Bách Hiểu Đường đầu nhập ma giáo!" Ta nói xong hừ lạnh, lão nhân a, ta không phải dọa ngươi, nếu thực ngươi bức ta, ta có gì không dám làm, thế lực của Bách Hiểu

Đường không ai không hiểu, nếu cùng ma giáo chung chiến tuyến, tự nghĩ mấy kẻ xung là chính đạo kia hẳn là đến đánh rầm cũng không dám. Quả nhiên lão cha trầm ngâm không nói, ta lại nói: "Người cũng đừng quên, có người dám có chủ ý với ta sao? Chẳng lẽ hẳn không sợ Thiên Ma giáo tiêu diệt cả nhà? Hơn nữa, ta đã là người của Hàn." Người cổ đại luôn chú trọng trình tiết, cho dù nay có nhiều người hăm dọa ta, tự nghĩ cũng không có ai muốn lấy ta làm lão bà, đương nhiên ngoại trừ bệnh thần kinh và đại khối băng.

Lão nhân sắc mặt đỏ hồng, tiếp tục khuyên bảo nhẹ nhàng: "Họ Giang không chê người, người có thể cưới hẳn." Lão cha sớm đã muốn phát hỏa, nhưng vẫn cố khách khí với ta, chính là muốn mượn sức Bách Hiểu Đường. Tuy nhiên ta nói rồi, Bách Hiểu Đường sẽ bảo trì trung lập.

"Cha, ta không muốn bàn vấn đề này nữa. Nếu còn không có chuyện gì, ta phải đi, Bách Hiểu Đường còn có nhiều sự việc phải làm." Còn nói tiếp cũng vô dụng, trực tiếp rời khỏi là tốt nhất.

"Ý Vân, một tháng nữa là đại hội võ lâm, không bằng ở nhà mấy ngày đi, sau đại hội võ lâm hẳn đến Bách Hiểu Đường."

"Được a." Ta cười nói: "Cha, ta muốn đến xem tàng thư lâu, có thể chứ?" Ta chính là lập tức đáp ứng, chính là tham bí tịch Mộ Dung gia nha, dù gì ta cũng là Mộ Dung nhị tiểu thư, chẳng lẽ không trộm được một cuốn.

Lão cha khuôn mặt khó chịu nói: "Đường chủ Bách Hiểu Đường còn muốn xem trộm tàng thư các của Mộ Dung gia?" Lão cha a, người thật keo kiệt!

Lúc này ta không còn phải ngủ ở Tư Quá hiên, mà là trụ ở Phi Hà viên siêu cấp sa hoa. Phi Hà viên tuy sa hoa, nhưng so với Nguyệt Quang tiểu trúc còn có điểm kém, chứng tỏ Bách Hiểu Đường vẫn nhiều tiền hơn. Thực là thiếu người, Hồng Tụ lại được phân đến hầu hạ ta, nói thật, nha hoàn trong Mộ Dung gia ta mới chỉ nhận thức mình nàng.

Nàng giúp ta chuẩn bị tốt nước ấm, cũng ở trong nước thả vài bông hoa, rất lễ độ đi tới trước mặt ta cúi đầu: "Tiểu thư, chuẩn bị tốt."

Ta buông cổ thư trên tay, thần nhiên nói: "Đi xuống đi."

Nàng tựa muốn nói lại thôi, xoay người đi vài bước, đột nhiên lại lui về sau: "Tiểu thư..."

Ta liếc nhìn nàng một cái, đi đến sau bình phong, cởi quần áo, nói: "Nói đi, không cần sợ hãi, kì thật người ở cạnh ta cũng tốt lắm."

"Tiểu thư, sau khi tiểu thư bị hù, mọi người đều nói rất khó nghe. Nói tiểu thư vô liêm sỉ, tiểu thư khó coi. Hôm nay thấy tiểu thư, nô tì phát hiện, tiểu thư chẳng những không xấu, hơn nữa còn rất được." Nàng nói rất chân thành, nói rất dễ nghe.

"Tùy tiện, đi trên giang hồ bị người ta đồn đại sớm đã thành thói quen."

"Tiểu thư, Hồng Tụ tuy không phải người giang hồ, cũng biết tiểu thư là đường chủ của võ lâm đệ nhất bang phái, võ công thiên hạ đệ ngũ, tiểu thư là một kì nữ tử, hẳn là gả cho một vị đại anh hùng, vì sao cùng Mục Hàn ma đầu kia ở chung một chỗ?"

"Hắn chính là anh hùng, đại anh hùng, người thấy qua hẳn làm việc xấu sao?"

"Không có."

"Nếu không có thì không được nói vậy, hẳn kì thật tốt lắm."

"Dạ." Hồng Tụ lại nói: "Tiểu thư, ta giúp người tắm." Nói xong đã muốn đi qua bình phong.

"Không cần, lát nữa giúp ta mặc y phục là được."

"Dạ." Nàng ngoan ngoãn đứng một bên. Chợt nàng chỉ vào quần áo ta, không, là chỉ vào ngọc bội: "Tiểu thư, khối ngọc bội kia thật đẹp." Ta phát hiện hôm nay nàng nói rất nhiều.

"Uh, không tồi."

"Tiểu thư, ai tặng vậy?"

Ta kì quái liếc mắt nhìn nàng: "Sao biết người khác tặng ta?"

"Nô tì đoán." Nàng khẽ trầm tư nói: "Ngọc bội quý như vậy không phải có thể tùy tiện mua, nhất định là người trong lòng tiểu thư tặng coi như tín vật."

"Cũng có thể nói như vậy."

"Là Mục Hàn sao?" Ta liếc mắt nhìn nàng, một điểm xấu chậm rãi nổi lên trong lòng. Ta thế nào cũng là đường chủ Bách Hiểu Đường. Chẳng lẽ còn ngu ngốc sao?

Ta thần nhiên nói: "Không phải, là bằng hữu tặng."

"Dạ." Hồng Tụ khẩu khí mang theo thất vọng, làm ta càng nghi hoặc

Chương 70: Hàn đến

Vì cha không cho ta đến tầng thư các, nhưng là ta vẫn muốn đến, đương nhiên là lên đến. Ban đêm, ta trộm lên vào tầng thư các. Nhìn chồng sách đồ sộ trước mặt ta cảm giác muốn ngất. Bất quá trước khi ngất, ta hẳn phải tìm thấy điểm tịch gì đó a. Ta dùng sức nhìn qua nhìn lại, cố tìm một quyển khinh công. Ta hiện tại võ công và nội lực đều có, chính là còn chưa có khinh công. Hơn nữa ta hiện tại kiếm pháp rất tốt, cùng nhu đạo thái cực quyền cũng là đủ rồi. Luyện võ quý tinh bất quý hồ đa (BL: Đại ý là chỉ cần tập trung luyện một loại võ công cho tốt), cho nên ta hiện tại đối với khinh công rất có hứng thú.

Trong tầng thư lâu lần một vòng, nhìn đi nhìn lại đều là võ công thô thiển, võ công chân chính lão già chết bầm kia giấu ở đâu, quả thực là khiến ta thất vọng.

"Lại là rác rưởi." Ta nhìn thoáng qua một bản bí tịch, bực mình nói lớn. Nhưng vừa nói chợt nghe bên ngoài có tiếng: "Có trộm." Nguy rồi, ta lỡ miệng nói to bị phát hiện, ta nghĩ đi ra ngoài, dù sao là nhị tiểu thư Mộ Dung gia chẳng lẽ sợ sao. Nhưng nghĩ lại ta còn có Bách Hiểu Đường, không thể không giữ mặt mũi. Ta lập tức lùi lại, mắt lướt qua đồng bí tịch thấy một quyển bọc giấy còn rất tốt liền thuận tay tóm lấy nhét vào áo. Vội vàng nhảy ra ngoài theo đường cửa sổ.

Vừa mới ra ngoài, liền thấy vô số cây đuốc cũng chạy theo đến, ta quả thực gấp đến độ chân luống cuống, cũng may Phi Hà viên cách tầng thư lâu không xa, nếu không chỉ sợ bị tóm được. Xem sách võ của nhà, lại giống như phi tịch, thực sự buồn cười.

Ta vội vàng chui vào phòng, đóng cửa cẩn thận, cố liếc nhìn ra ngoài xem có người theo sau không. Đã chắc chắn không có ai, ta mới an tâm rút quyển bí tịch trộm được, nhưng vừa nhìn, ta thực muốn tự sát? Tìm nửa này, cư nhiên lấy một quyển bí tịch rỗng. Ở trên đều là giấy trắng, sao lại ngu ngốc lấy phải đồ vật này? Cầm quyển sách nghiên cứu, cũng không nhìn ra có cái gì. Nhưng phát hiện, quyển sách này dường như bất thường, xé không rách, chất giấy rất dai. Nhớ lại vài phim truyền hình dài tập, ta chợt vui mừng, không chừng nhặt được trân bảo.

Vì thế, ngày tiếp theo, ta đối với quyển sách đó tiến hành tra tấn cực kì tàn bạo. Lúc đầu chìm vào đám, sau đó đốt, chìm vào rượu, bôi máu... dùng hết các loại phương pháp, chắc chỉ thiếu gọi nó là cha. Nhưng là quyển sách một chút cũng không có phản ứng. Ta thực thất vọng, nhưng là nhìn lại quyển sách kia tuyệt đối không đơn giản. Bởi vì qua sự tra tấn tàn bạo của ta, nó vẫn hoàn hảo, một chút tổn hại cũng không có, chỉ là bản đi một ít thôi.

Ở Mộ Dung gia vài ngày, ta căn bản đều trốn trong phòng nghiên cứu quyển sách. Ban ngày luyện kiếm, buổi tối nghiên cứu cuốn sách bại hoại kia. Võ công đã có tiến bộ, nhưng là quyển sách kia thực sự lợi hại, một chút cũng không thay đổi.

Mỹ nữ tỷ cũng không rõ tại sao cũng ở trong phòng luyện công, lão cha cũng khổ luyện, vì thế, ba chúng ta ngoại trừ ăn cơm căn bản không nhìn thấy đối phương, chỉ lo luyện công. Đại hội võ lâm thực phiền toái, mọi người đều biến thành đồ ngốc.

Ngẫu nhiên ta cũng sẽ nghĩ tới Hàn, thực hi vọng mau tới đại hội võ lâm, có thể nhìn thấy hắn. Có khi ta cũng nghĩ tới bệnh thần kinh, nhưng là không có nhớ nhưng, hơn nữa trong lòng ta hình bóng hắn ngày càng nhạt.

Trước mắt, ta không thể không thừa nhận, người ta yêu nhất chính là đại khối băng. Đối với bệnh thần kinh chỉ là rung động nhất thời. Có lẽ bởi vì khi đó hắn thường xuyên nhiễu loạn lòng ta, khiến ta nhầm lẫn. Lại nghĩ lại trước kia vì đại khối băng mà đánh ghen, ta thực sự thừa nhận là bị đại khối băng hút hồn rồi.

Ta vô số lần cảm thán, vì sao đại khối băng không có tính tình tốt như bệnh thần kinh? Có đôi khi nhớ lại Hàn lạnh lùng như thế nào, lòng ta vẫn thấy đau, nhưng là nỗi đau này bị nỗi nhớ kinh khủng kia che mất. Có lẽ tính tình hắn cổ quái, chỉ vì tâm lí có bóng ma. Nếu yêu hắn, chỉ bằng từ từ thay đổi. Ở mấy ngày này, ta đã có một quyết định quan trọng, nếu phải chọn một trong hai, ta hẳn là chọn Hàn.

Cứ như vậy vài ngày trôi qua, thời gian đại hội võ lâm đã sắp tới. Mộ Dung gia bắt đầu náo nhiệt. Chỉ vài ngày này, rất nhiều người bắt đầu đến Mộ Dung gia. Mỹ nữ tỷ phải đứng ở cửa mời khách trông thật giống lễ tân. Lão cha còn muốn cho ta đi, ta trực tiếp cự tuyệt. Ta là đường chủ Bách Hiểu Đường, không phải nha hoàn của Mộ Dung gia.

Đại hội võ lâm so với «Hành lộ nam» thì không đông đúc bằng, nhưng rõ ràng được coi trọng hơn hẳn, chương môn của bát đại môn phái đã có mặt, tam đại thế gia cũng đã đủ người, đương nhiên phải có Y Lạc Lạc, cùng Cố Mộng Tinh, Y Dục Thành đám người phiền toái này. Nhưng rất may ta viện có ở trong phòng nghiên cứu võ công, không cần thiết ra gặp bọn họ. Nếu không phải khi dùng cơm nhìn thấy ta, phỏng chừng bọn họ còn không có biết ta ở đây. Nhưng kì quái chính là, ta chưa thấy bệnh thần kinh? Ở buổi sáng thứ sáu, tứ đại thủ tịch phóng viên của Bách Hiểu Đường đã đến. Khi đó ta đang luyện kiếm, Hồng Tự vội vàng chạy tới, nói: "Tiểu thư, bốn vị thủ tịch phóng viên của Bách Hiểu Đường đã tới." Ta cho nàng báo bọn họ ở ngoài chờ, đại khối băng và Thủy Vũ Mị nếu đến lập tức thông tri cho ta.

Ta định buông kiếm trong tay, sửa sang lại tóc một chút, cùng nàng đi ra ngoài. Bốn người đó sớm đã ở phòng khách. Phòng khách bên trong đã chứa đầy nhân sĩ võ lâm, cực kì ồn ào, ta vừa đến, tất cả thần sắc tựa như là lạ. Ta đáng sợ như vậy sao? Lão cha đang cùng vài vị chương môn và đám Y Dục Thành đang bàn tán, trực tiếp không nhìn thấy ta.

Ta vừa xuất hiện, bốn tên gia hỏa lập tức nói: "Đường chủ." Đừng nói lớn như vậy, tựa như mọi người không biết vậy.

Ta cố gắng bảo trì bình tĩnh: "Ừm, ta về nhà liền ở lại vài ngày, tất cả có khỏe không?" Bọn hắn xem nhẹ ta, ta cũng không cần để bọn hắn vào mắt.

Phượng Thanh Hà kiên nghị nói: "Hồi đường chủ, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, hết thấy đều tốt." Ta thần nhiên nhìn lướt qua, rất nhiều người đã chú ý ta.

"Chuẩn bị tốt thì được rồi, ta phải về phòng luyện công." Gần đây công lực tăng tiến rất nhanh, Phượng Vũ đã luyện đến thuần thực, hẳn có thể xuất chiến đi. Bất quá ta vẫn lo lắng, dù sao nội lực của ta không sâu, cũng không có khinh công, chỉ sợ một khi đánh thua, liền mất mặt a.

"Hong Tụ." Ta đối Hong Tụ gọi lại: "Ta nói ngươi để cho ta ba phòng ở Phi Hà viên, ngươi đã làm chưa?"

"Nô tì đã làm rồi."

"Được." Ta chỉ tay Tư Đồ Dạ cùng Lục Tây Lâm: "Đưa hai người này vào một phòng."

"Dạ." Hong Tụ tao nhã vâng lời: "Mời hai vị đại hiệp." Thấy Hong Tụ cùng hai tên gia hỏa kia đã đi, ta hướng tỷ muội họ Phượng nói: "Đi, ta mang hai người tới phòng nghỉ."

"Đường chủ, điều này sao có thể?" Phượng Thanh Hà lập tức kháng nghị. Ta cười nói: "Mộ Dung son trang là nhà ta, ta là chủ hẳn phải làm tròn đạo hiếu khách." Nhìn xem, thân phận của ta có bao nhiêu hiển hách, ngày nào đó mấy tên gia hỏa này đến Tận Thiên cốc, ta cũng có thể nói: "Đây là nhà ta."

"Đường chủ..." Phượng Thanh Trúc còn định nói cái gì, một trang đình lập tức nhảy vào, hốt hải nói: "Lão gia..."

"Chuyện gì?" Lão cha rất có phong độ hỏi.

"Mục Hàn... hắn đã đến, đại tiểu thư mời ngài ra ngoài."

"A?" Mọi người đồng thanh hô lên.

"Không nghĩ Mục Hàn đến đây a, thực không nghĩ có thể chính mắt thấy hắn."

"Nghe nói hắn hung thần ác sát, không biết có phải hay không?"

"Không biết, nhưng ta nghe nói Nguyệt Quang tiên tử yêu thích hắn."

"Có gì phải xem, tà môn ngoại đạo." Một mỗ nhân vừa nói lập tức ngậm miệng, chính là bị ánh mắt của ta dọa. Nhiều người hiếu kì đã đi theo cha ta, cùng nhau ra ngoài cửa.

Còn không kịp đến đại môn (cửa lớn), đã nhìn thấy một hàng nhiều người đi vào. Lấy đại khối băng cầm đầu, tứ đại hộ pháp theo sau, đại khối băng quần áo hắc sắc trong gió khẽ tung bay, cực kì tuấn mỹ nhưng cũng cực kì lạnh lẽo, thực giống như huyền băng vạn năm, cực âm cực hàn, nhìn vào hắn người khác tự nhiên sẽ nổi lên cảm giác: "Người sống chờ lại gần" May mắn hắn thường xuyên đối với ta ôn nhu, nếu không ta tuyệt không thể chịu nổi bộ dạng này.

Hắn bước nhanh đi đến, gió nhẹ nhẹ phẩy, toàn thân toát ra hàn khí cùng ngạo khí bức nhân, lại có một cảm giác cô độc lạc mịch. Tứ đại hộ pháp đồng dạng một thân hắc sam, cương nghị đi sau hắn. Hơn nữa ở sau còn có một thiếu nữ áo tím, nhưng ta không biết là ai, còn có Mục Ngữ Tâm đang dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn ta, hôm nay nàng mặc một bộ váy hồng tựa như sợ người khác không thấy nàng đẹp?

Lão cha vừa thấy, lập tức mỉm cười, bộ dáng thập phần kiên định nói: "Mục giáo chủ đại giá quang lâm, lão phu thất lễ không nghênh đón từ xa."

"Khách khí." Đại khối băng lạnh như băng nói ra hai chữ, lại đem ánh mắt nhìn ta.

"Chúng thuộc hạ tham kiến phu nhân." Tật Phong, Liệt Hòa, Thiểm Điện, Kinh Lôi cùng nữ tử áo tím đồng thời hướng ta quỳ xuống hành đại lễ. Đừng như vậy, ta không nghĩ muốn giảm thọ. Bọn hắn vừa có hành động như vậy, tất cả mọi người lập tức hướng ánh mắt về ta, tựa như ta là thú quý hiếm?

Ta cố gắng duy trì bình tĩnh nói: "Đứng lên đi, ta không thích như vậy." Ta chậm rãi đi đến cạnh đại khối băng, thân mật kéo tay hắn. Đây là cho Mục Ngữ Tâm xem, ai kêu nàng ta đi đến phía sau. Ta chỉ tay lão cha, hướng đại khối băng làm nũng nói: "Thiếp giới thiệu cho chàng nha, đây là cha thiếp." (Hoa: Da gà, ôi, nổi da gà...híc)

Vừa nghe ta nói vậy, đại khối băng cho dù có là hàn băng vạn năm cũng giống như bị mềm đi, kinh ngạc nhìn ta, rồi rất nhanh định thần, hướng cha ta nói: "Bá phụ." Vừa nghe hắn nói vậy, tất cả mọi người lập tức hít một ngụm lạnh khí, thật lạnh lùng.

Lão cha thần sắc không tốt: "Mục giáo chủ, gọi như vậy chỉ sợ lão hủ tổn thọ."

"Đây là tỷ tỷ của thiếp." Ta sợ lão cha phát hỏa, lập tức kéo Hàn tới chỗ mỹ nữ tỷ tỷ.

(Sở Sở: Các bạn đọc giả đoán hắn kêu thế nào...)

"Tỷ tỷ." Hàn cực kì tôn trọng kêu một tiếng. Tất cả mọi người giống như ăn nê, vội vàng hít thở, Mục Ngữ Tâm trừng mắt.

Mỹ nữ tỷ tỷ cười nói: "Đều là người nhà, không cần khách khí, mời vào." Nói rất hay, mỹ nữ tỷ tỷ thực lòng coi Hàn là muội phụ.

"Nhược Nhan, chúng ta không thể để Mục Giáo chủ ngồi chỗ bình thường." Lão cha tựa như giận lắm, hần liền cố duy trì bình tĩnh nói.

Mỹ nữ tỷ tỷ không ngốc, lập tức thay đổi cách xưng hô: "Mục Giáo chủ, mời thượng tọa."

Đại khối băng không khách khí ngồi ở vị trí cao, cha ta ngồi ngay cạnh, ta cũng là ngồi cạnh hần, tứ đại hộ pháp cùng Mục Ngữ Tâm đều là xếp hàng ngồi kế bên.

Cơ bản Hàn vừa ngồi, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào hần, có khinh bỉ, có kinh ngạc, có kì quái, có thù oán... tất cả đều hội tụ trên người hần. Vừa thấy mọi người như vậy, lại thêm về không xem Hàn ra gì của cha làm ta cực độ không thích. Vì thế ta đứng lên, đi đến trung tâm nói: "Cha, nữ nhi hôm nay đem hiền tế mang về đây, ngươi vừa lòng không?" Biết hần không hài lòng, ta vẫn trêu tức hần, thừa cơ trêu tức Mục Ngữ Tâm.

Lão cha hừ lạnh: "Hỗ nháo, hôn nhân đại sự, ngươi có thể tự làm chủ?"

Ta khoe miệng đậm cười: "Cha, chúng ta lưỡng tình tương duyệt, có gì không thể?" Ta chính là muốn hôm nay công khai quan hệ, lấy thái độ kiên quyết nói, muốn làm cho toàn thiên hạ biết rõ quan hệ của Hàn cùng ta.

"Vô si."

"Không biết xấu hổ."

"Không nghĩ Nguyệt Quang tiên tử lại là nữ nhân như vậy?"

Tất cả mọi người lập tức ồn ào lên, khiến ta cực độ khó chịu. Lão cha vừa nghe, sắc mặt càng khó coi. Ta vẫn cố bình tĩnh nói: "Thì sao? Tình yêu không có sai, dù sao ta sớm hay muộn cũng phải gả cho hần, ta đã muốn..." Chưa nói xong, trên mặt đã ăn trọn một cái tát của lão cha. Lão cha cực kì giận dữ nói: "Nghịch nữ."

Lão cha vừa nói xong, lập tức không khí trở nên nặng nề vô cùng, ta cảm thấy một luồng sát khí đậm đặc, toàn thể chúng nhân cũng bị sát khí đó làm im nặng, mỹ nữ tỷ tỷ kinh hô: "Cha..."

Ta vừa bị tát lật mặt, không rõ việc gì, lập tức quay mặt lại, kinh ngạc không thôi, chính là trên cổ của lão cha có một cây kiếm, là kiếm của Hàn.

"Ngươi làm gì?" Y Lạc Lạc không biết sống chết đứng lên.

"A đi đà phạt, Mộ Dung tiên sinh bắt quá là dạy nữ nhi, Mục giáo chủ vì sao động thù như vậy?"

"Ai cũng không được khi dễ Vân nhi, cho dù là cha nàng cũng không thể." Thanh âm hần cực kì lạnh lẽo, ánh mắt tề soát toàn thể chúng nhân tựa như đang nói, kẻ nào có gan cứ thử kiếm.

"Muội phụ, thả cha ta đi, chỉ là nhất thời hồ đồ." Mỹ nữ tỷ tỷ cũng lo lắng nói, một tiếng muội phụ quả nhiên kiếm kia trùng xuống một chút.

Ta cũng không thể không can dự đành miễn cưỡng nói: "Hàn, thả cha thiếp đi, dù sao cũng là cha của thiếp, chàng không nghĩ giết nhạc phụ đi?" Ta chỉ là làm tròn bổn phận làm con, nếu không phải lão ta họ Mộ Dung, ta trực tiếp mặc kệ Hàn, gì chứ muốn tát ta cũng phải nghĩ xem ta là ai.

"Nghịch nữ, không cần cầu hần." Lão già chết bầm, ta còn không nói mạng ngươi liền vong. Đã không muốn ta ngăn thì ta cũng không cần can thiệp, ngậm miệng ăn tiền.

"Mục Giáo chủ, Mộ Dung tiên sinh là yêu nữ nhi, mới giáo huấn, Mục giáo chủ đừng so đo." Y Dục Thành vội chạy tới khuyên giải.

"Bất luận kẻ nào đều không thể khi dễ Vân nhi." Hần vẫn lạnh như băng lặp lại một câu.

"Cha không có khi dễ, là giáo dục nữ nhi thôi, chàng biết ta cũng thực tâm tính, cha thiếp dạy dỗ nữ nhi cũng không thể gọi là sai a. Hàn, chàng buông tay thôi, người ta còn có nhiều chuyện nghĩ muốn nói với chàng." Ta vẫn là không kim lòng được phải nói, dù sao ta không thích cảnh máu chảy đầu rơi, hai tay ta vẫn ôm trụ tay của Hàn, mọi người đều nhìn thấy, hần là thập phần khinh bỉ cùng ghê tởm a?

"Muội phụ, thả cha ta ra đi."

"Tỷ phụ, huynh phóng Mộ Dung tiên sinh đi, vô luận thế nào, ông ta đều là phụ thân của tỷ tỷ." Phượng Thanh Hà cũng chạy đến khuyên hần.

"Thì chủ, phóng hần đi."

Ta bực mình, bỏ hần ra, hai tay chống eo, mắng to: "Đại khối băng, ngươi làm gì? Biết đó là cha của ta không? Ta nói ngươi nửa ngày ngươi cũng không nghe? Nói ngươi thu kiếm mà thôi, tay ngươi bị tàn phế sao? Nhưng ngươi ba phần, ngươi lên mặt sao? Trước mặt nhiều người ta vốn không muốn mắng ngươi, chính là ngươi tìm mắng. Được rồi, ngươi giết thì giết, ta không quan tâm." Nói xong, bực mình quay người, ta cho dù không nhìn cũng biết toàn trường đang bị câu nói của ta chấn động mất chữ A mồm chữ O.

Chương 71: Tâm sự ở phòng riêng

Ta vừa định quay người đại khối băng lập tức bỏ kiểmkéo tay ta.

"Cha, người không sao chứ?" Mỹ nữ tỷ tỷ cực kì lo lắng.

"Mộ Dung son trang quá nhỏ, không thể dung được đại anh hùng Mục Hàn giáo chủ, thỉnh đi." Lão cha trên cổ vẫn còn lưu huyết, nhưng vẫn lạnh như băng xuất ngôn trực khách.

Ta vội ôm cánh tay đại khối băng phòng ngừa hấn xuất kiểmk: "Không có sao, trước tiên chàng đến khuê phòng của thiếp, tạm thời ở đó đi." (Hoa: đôi giọng thực là nhanh/ Hàn ánh mắt lạnh như băng nhìn Hoa: nói cái gì?/ Hoa: lập tức bị Hàn ca đóng băng tại chỗ... vì thế đến mai tan băng mới edit tiếp)

"Người..." Cha vừa nghe câu đó, tức đến muốn phát nổ. Mỹ nữ tỷ tỷ chen miệng: "Phi Hà viên còn có phòng trống, đến đó nghỉ tạm đi."

Đại khối băng hướng ánh mắt nhìn ta, ta lập tức ra vẻ đáng thương nói: "Chàng phải theo thiếp a." Ta chính là sợ hấn còn ở đây, lập tức sẽ nhuộm Mộ Dung gia thành biển máu.

"Muội phụ, ta dẫn đường cho người." Mỹ nữ tỷ tỷ không dám nhìn ánh mắt của cha, lập tức dẫn đại khối băng đi, Hàn vẫn nhìn ta khi thấy ta gật đầu mới tỏ vẻ không tình nguyện bước đi. (Hoa: hảo ngoạn a@@@)

"Nghe nói Mục Hàn sợ thê tử, quả nhiên là thật." Tất cả mọi người vừa thấy Hàn đi lập tức bàn tán xôn xao, Lục phóng viên chính là quên cả ghi chép, đứng tại chỗ ngăn người.

Phượng Thanh Hà nuốt nước bọt: "Nam nhân như hấn, chỉ có đường chủ chúng ta mới có thể ngăn chặn."

"Đường chủ quả nhiên vô đối, vừa mắng một câu mà Mục Giáo chủ im thin thít." Tư Đồ Dạ cũng là bộ dáng thập phần tín ngưỡng ta.

Phượng Thanh Trúc cũng vuốt mồ hôi: "Từng nghe Mục giáo chủ sợ thê tử, thực không nghĩ có thể đến mức đó, đường chủ của chúng ta thật lợi hại."

Lục Tây Lâm bây giờ mới hồi thần, lập tức vội vội vã vã ghi chép, miệng không quên chen vào: "Hai người họ chính là tuyệt xứng." Ta bây giờ không có thời gian nghe hóng hớt, chính là đi theo mỹ nữ tỷ tỷ và Hàn đến Phi Hà Viên.

Mỹ nữ tỷ tỷ trực tiếp đưa Hàn tới phòng ngay cạnh phòng ta, nói: "Phi Hà viên bình thường không có người ngoài, muội phụ, người trụ tại đây đi, không có người tới quấy rầy."

"Mỹ nữ tỷ tỷ, đem Mục Ngữ Tâm ở đâu đó xa chút." Ta lại nhìn Hàn. "Người không có ý kiến đi."

Hấn lắc đầu: "Nàng thích là được."

"Được, ta cho nàng ta đến bắc sương phòng." Mỹ nữ tỷ tỷ vừa nói, thuận tiện mở cửa.

Mỹ nữ tỷ tỷ vừa đi, ta lập tức than thở, thần tình mất hứng: "Người sao có thể như vậy, dù sao đó cũng là cha của ta."

"Hấn đối với nàng không tốt, lần đầu tiên gặp nàng, hấn chính là phạt nàng trong Tư Quá hiên. Sau lại ép nàng thành thân với họ Giang, ta muốn giúp nàng giáo huấn hấn." Thì ra là như vậy, thực sự lão già Mộ Dung Nghĩa không yêu đứa con gái Mộ Dung Ý Vân là thực, ta hiểu rõ điều này. Chợt ta nghĩ tới một chuyện, kì quái hỏi: "Hấn là thiên hạ đệ nhất, vì sao không tránh được kiểmk của người?"

"Hấn nội lực so với ta thâm hậu hơn nhiều, chân chính giao đấu ta thực không phải đối thủ của hấn, nhưng nếu luận xuất kiểmk nhanh hấn tất nhiên không phải đối thủ của ta, nhưng thực tế, khi đó nếu hấn muốn hấn có thể dùng nội công đánh gãy kiểmk của ta, ta cũng không cách nào ép được hấn."

Thì ra là như vậy, nội công thực lợi hại nha, ta cũng phát hiện, Hàn nói thật nhiều, rất tiến bộ. Ta liền hứng phấn kêu lên: "Ta cư nhiên là thê tử của thiên hạ đệ nhất cao thủ, thật là cao hứng nha." Kì thật, đệ nhất hay đệ nhị không quan trọng.

"Ta hôm nay đắc tội cha nàng, hấn vô luận cái gì cũng sẽ không đồng ý hôn sự của chúng ta." Việc này nói sau, hôn sự là việc ta không muốn nói nhất trong thời điểm này.

Ta nghĩ chuyện chủ đề, liền ra vẻ ăn dấm chua nói: "Người vì sao dẫn Mục Ngữ Tâm đến?"

"Nàng ta cứng đầu muốn tới, ta không cản được." Hấn chăm chú nhìn ta: "Vân nhi, nàng trong lòng ta không thể có ai thay thế được." Gần đây miệng hấn

ngày càng ngọt, phải chăng luyện được thần công miệng mật?

"Thật vậy chăng, ta rất vinh hạnh nha."

"Nàng vừa rồi nói cái gì?" Hấn ôn nhu nhìn ta, cái vẻ lạnh lẽo cô tịch bá đạo biến mất hết trơn. Ta cực độ ngu ngốc nói: "Ta gọi ngươi? Gọi khi nào?"

"Trước mặt cha của nàng, nàng gọi ta là gì?"

"Ta gọi ngươi...đại khối băng." Ta kiên quyết phủ định.

Hấn cười tủm tỉm nhìn ta: "Không đúng."

Ta có vài phần ngượng ngùng nói: "Ta gọi ngươi Hấn."

"Về sau đều phải gọi ta như vậy."

"Được." Ta dựa vào vai hấn, nhẹ nhàng thấp giọng: "Hấn." Ta than thở nói: "Hấn, kì thật ta rất sợ chàng. Ta to gan như vậy, bị chàng dọa cho khóc cũng không dám khóc. Ta bây giờ còn thấy sợ, rồi lại không kim được muốn ở gần chàng. Ở cùng một chỗ với chàng, ta cảm thấy sẽ giảm thọ mười năm."

"Vân nhi, vì nàng, ta sẽ cố gắng thay đổi chính mình."

"Hừ, còn nói, vừa rồi đem cha của ta dọa, hiện tại cả thiên hạ đều biết chàng đáng sợ như vậy, đối với chàng đều có ác cảm."

Hấn lạnh lùng cười: "Ta biết cha nàng có chủ trương đối phó ta."

"Chàng có gì khúc mắc với cha ta sao, ta dù gì là thê tử của chàng, có gì nói cho ta biết, có thể cùng nhau giải quyết."

Hấn hơi trầm ngâm: "Không cho nàng chạm tới ân oán giang hồ, Thiên Ma giáo cùng chính đạo không đội trời chung, ắt phải có một trận chiến, Bách Hiểu Đường bảo trì trung lập, không được giúp bên nào." Mặc dù thanh âm hấn lạnh, nhưng ta nghe lại thấy ấm áp, chính vì hấn nói ta không được giúp bên nào, chính là thật lòng nghĩ cho ta, còn cha ta lại một mực muốn ta hỗ trợ, nghĩ lại thì hiểu ai thực sự đối với ta tốt nhất.

"Chán ghét, đánh đánh giết giết, có cái gì vui?" Ta thực không hi vọng có ngày đó, ta là người yêu chủ nghĩa hòa bình.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, chuẩn bị tốt cho đại hội võ lâm."

"Được rồi, đáp ứng ta một việc." Ta dựa vào lưng hấn, hi hi nói.

Hấn nắm chặt tay ta, cười nói: "Chuyện gì?" Ta đột nhiên làm nũng như vậy, hấn có ngu ngốc cũng biết có chuyện không tốt.

"Đáp ứng ta, phải quý trọng sinh mệnh của bản thân, càng là quý trọng sinh mệnh của người khác." Tuy ta biết rõ hấn không giống trong truyền thuyết hung thần ác sát, nhưng vẫn muốn nói với hấn một lần.

"Tận lực."

Ta tròn mắt: "Đáng ghét."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tranh luận cùng quần hùng

Hai người chúng ta ở trong phòng nói chuyện một hồi, Hồng Tụ gõ cửa nói lão cha muốn gặp ta. Ta đem Hấn lừa ở trong phòng, đi theo Hồng Tụ ra ngoài. Lão cha tìm tuyệt đối không phải chuyện tốt. Ta sợ Hấn lại xúc động, hai người đánh nhau. Lầy võ công của bọn hấn, tuyệt đối đánh đến long trời lở đất.

Quả nhiên đúng theo sở liệu, thỉnh đường đã muốn mở một cái đại hội. Lão cha nghiêm mặt ngồi ở trung gian, ta thần nhiên nói: "Cha, tìm ta có việc gì?"

Lão nhân hừ lạnh: "Mộ Dung đường chủ, chữ cha này ta không nhận nổi."

Ta tán thán nói: "Cha, phải chăng muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta, quanh co lòng vòng làm gì, cứ nói thẳng." Ta vốn không phải nữ nhi của hấn, thực muốn thừa cơ một đao cắt đoạn.

Lão nhân quả thực phát hỏa, lạnh giọng nói: "Mộ Dung đường chủ, ta chỉ hỏi ngươi một câu, có nhận người cha này hay không?" Ta buồn cười, vừa mới

không muốn nhận ta là con, bây giờ lại đổi muốn ta gọi là cha, thay đổi hảo nhanh.

"Người nhận ta, ta liền nhận người, người không nhận ta, ta có ngu ngốc cũng không thể mặt dày bám theo đòi nhận thân a." Tất cả mọi người lập tức chăm chăm nhìn ta, ánh mắt bất thiện.

Lão cha mặt đầy hắc tuyến: "Nếu người còn nhận người cha này, liền cùng Mục Hàn nhất đao lưỡng đoạn."

Ta châm chọc cười: "Người cho rằng có thể không?" Nhiều người như vậy làm gì? So người đông thể mạnh à?

"Cho dù thế nào ta tuyệt đối không có tiểu tể như hần, nếu người cố chấp như vậy, ta liền không có nữ nhi như người." Nếu không có nhiều người như vậy, hần đã sớm xông đến tát cho ta một bạt tai.

"Tùy tiện, on sinh thành rất quý, nhưng tình yêu còn cao hơn." Nếu phải hy sinh tự do, chọn một cái. Trước mắt ta vẫn còn tự do, cho nên chọn tình yêu đi. Ta có thể cảm giác được ánh mắt chung quanh ngày càng sắc bén.

Lão nhân đứng bật dậy: "Người muốn ta tức chết sao?"

"Đó là người tự tức, đâu liên quan tới ta?"

"Mộ Dung đường chủ, không thể nói như vậy, Mộ Dung tiên sinh là vì người, muốn tốt cho người." Hoa Hiến Tử đạo trưởng không nhịn được sáp miệng.

"Chính tà bất lưỡng lập, Mộ Dung đường chủ thỉnh suy nghĩ kĩ."

"Mộ Dung đường chủ, khổ hải khôn cùng, hồi đầu thị ngạn, A di đà phật."

"Mộ Dung Ý Vân quả thực không biết xấu hổ, cho dù các người lưỡng tình tương duyệt, dù sao chưa có thành thân, có gì không thể bỏ." Tiểu tử này là ai, ta nhìn không nhận ra a? Sau này cho Phượng Thanh Hà tra ra, dám mắng ta giữa chốn đông người sao? Hần sẽ biết dám động tới Mộ Dung Ý Vân tuyệt không phải chuyện tốt.

Ta cười lạnh một tiếng, kiên nghị nói: "Ta thực thấy buồn cười, đây là gia sự của Mộ Dung gia, là chuyện của Mộ Dung Ý Vân ta, thử hỏi các vị, ngoài Mộ Dung lão tiên bối ra thì ai có quyền chen miệng vô?" Lập tức toàn thể chúng nhân im lặng, đương nhiên bị một câu nói của ta mà không thể nói cái gì, đều nói việc giang hồ không thể dây vào ân oán của người khác, rõ ràng là chuyện riêng của Mộ Dung gia, bọn hần cơ bản không có quyền nói chuyện.

"Ta nói cho các vị biết, nếu hôm nay ta không giữ tay Mục Hàn, e rằng kiếm của hần là nhiễm máu tươi, nhiều người ở đây e rằng có miệng nhưng không thể kêu, có mạng mà không thể giữ. Hần muốn giết ai, thử hỏi có ai dám ra mặt ngăn cản, nếu các người muốn đại hội võ lâm thành hội tằm máu, tốt nhất đừng chen miệng vô. Hần nổi điên lên cả ta đều không kiểm soát được." Vừa rồi im lặng nhưng còn không phục, nhưng nghe ta nói tiếp thì tất cả đều toát mồ hôi, quả thực ngậm miệng, đến đánh cái rắm cũng không dám.

"Tại sao các người luôn có thành kiến đối với hần, tại sao các người không thể chung sống hòa bình, các người nghĩ chỉ có giết hần mới có thể khiến giang hồ yên bình hay sao, nghĩ vấn đề rõ một chút, tại sao phải giết người?" Ánh mắt ta sắc bén nhìn toàn thể chúng nhân. "Các người đều nói vì giang hồ trừ hại, cứ cho các người giết chết được Mục Hàn, lại có Mục Hàn thứ hai, thứ ba xuất hiện, lại là ma đầu, các người lại đi giết sao? Các người nói hần giết người như ma, thử hỏi ai chứng kiến qua hần giết người? Các người nói hần giết Vô Trần đại sư, thử hỏi ai có chứng cứ? Nói hần có tâm độc bá võ lâm, vậy thì đưa chứng cứ ra đây? Hay chỉ vì hần cùng mấy người tự xưng danh môn chính phái có điểm bất đồng, liền nói hần tà môn ngoại đạo."

Người ở giang hồ, thân bất do kỷ, kẻ nào tự nhận chưa từng giết người? Xin hỏi các vị võ lâm tiên bối, ai chưa từng thấy qua máu tươi?"

Toàn trường lại thêm một đoạn trầm ngâm, Thanh Phong sư thái bình đạm nói: "Mộ Dung đường chủ, người nói cũng có đạo lý."

"Còn cần có chứng cứ? Hần thu phục Huyết Lâu, đó không phải chứng cứ?" Lão nhân này là ai? Chen miệng không đúng lúc.

Ta hừ lạnh. "Vị tiền bối này, người ở giang hồ đã bao nhiêu năm, có nghe qua ân oán tư thù chưa, chẳng phải thường nói giang hồ không can thiệp vào ân oán cá nhân sao, vị tiền bối này sao không nghĩ là Thiên Ma giáo cùng Huyết Lâu có thù hận gì đó, nên Hàn mới thu phục Huyết Lâu." Vừa nói, vị tiền bối kia lập tức cứng miệng.

"Vậy Mộ Dung đường chủ thấy, là ai giết Vô Trần sư huynh của bản tăng?" Vô Sắc đại sư cũng gật đầu hỏi ta.

"Các người thử nghĩ chút, Vô Trần đại sư võ công cao cường thế nào, nói Mục Hàn giết, nhưng là chỉ một chiêu hạ sát Vô Trần đại sư, có khả năng này sao? Mà nếu thật là hần giết, vậy thì không hay rồi, căn bản trên giang hồ không ai còn là đối thủ của hần, kể cả Mộ Dung lão tiên sinh, tại vì chỉ một chiêu giết chết tuyệt đại ca thủ Vô Trần đại sư, võ công của hần có lẽ đã rất cao rồi."

"Mộ Dung đường chủ, nói rất có lý." Ta đối với Thanh Phong sư thái rất có hảo cảm, năng ta ánh mắt rất khách quan, hơn nữa tầm nhìn cao hơn người khác một chút.

Vô Sắc đại sư lo lắng, nghi hoặc nói: "Ý Mộ Dung đường chủ là..."

"Ta cho rằng, Vô Trần đại sư hần là trong tình huống không hề phòng bị mà bị giết. Rất có thể là một người cực kì thân thuộc nên mới không có đề phòng. Mục Hàn võ công tuy cao, dù sao thân phận hần đặc thù, có thể tiếp cận Vô Trần đại sư thì hần là đại sư sẽ đề phòng cẩn thận, làm sao có thể

một chiêu hạ sát được?" Nhìn không ra, ta còn có tiềm chất trình thám cùng luật sư.

"Mộ Dung đường chủ nói rất có lý, bản tự quá xúc động đã không suy xét kỹ, thực thấy tội lỗi, nay sẽ cố gắng truy ra hung thủ thực sự, nếu không phải Mục Giáo chủ làm, nhất định sẽ đối hấn bồi tội." Cao tăng chính là cao tăng, nói một chút liền hiểu.

"Vô Sắc đại sư khách khí, người cùng Vô Trần đại sư huynh đệ tình thâm, nhất thời xúc động cũng là lẽ thường tình. Văn bối tuy cùng Mục Hàn có quan hệ đặc biệt, nhưng là đường chủ Bách Hiểu Đường. Bách Hiểu Đường chúng ta trước nay duy trì trung lập, tuyệt đối không thiên vị bên nào, càng không nói loạn nói sai, tôn trọng sự thật. Mộ Dung Ý Vân hi vọng các vị tiền bối cân nhắc kỹ, không cần vì những hiểu lầm nhất thời mà gây nên sóng gió giang hồ." Ta là cố gắng hướng mấy người họ tới mục tiêu hòa hoãn, ta là người yêu chủ nghĩa hòa bình a.

"Mộ Dung đường chủ quả nhiên là nữ trung hào kiệt, tại hạ tự thấy hổ thẹn." Người này khá trẻ tuổi, là tân chương môn phái Côn Lôn, một trong thập đại thanh niên tài俊.

"Mộ Dung tiên sinh, Mộ Dung đường chủ nói cũng có lý, cái chết của Vô Trần đại sư chỉ sợ còn có ẩn tình." Y Dục Thành hướng lão cha bình thân nói.

Lão nhân sắc mặt dị thường khó coi, chậm rãi nói: "Các vị, ngày mốt chính là đại hội võ lâm, không bằng đề cử ra võ lâm minh chủ, việc này để bàn sau đi."

Ta cất cao giọng nói: "Mộ Dung tiền bối, người thân là võ lâm đệ nhất nhân, không thể bất công."

Hắn hừ lạnh: "Mộ Dung đường chủ yên tâm, lão phu làm người quang minh lỗi lạc, tuyệt sẽ không công báo tư thù." Tốt lắm, nói được như vậy là tốt, nhưng ta lại cảm thấy hắn còn chưa cam lòng.

Ta đột nhiên quỳ trên mặt đất nói: "Cha, vừa rồi hắn có hành vi quá khích, nữ nhi ở đây tạ tội với người, người đại nhân đại lượng, tha thứ cho hắn đi." Ta làm vậy không phải vì thực sự muốn lão cha tha thứ, mà chính là khiến lão bước lên được không bước xuống được, nếu sau này lão có hành vi không đúng thì sẽ bị giang hồ dị nghị rằng lấy công báo tư thù.

"Lão phu không phải người keo kiệt." Còn nói, đến đọc một quyển sách cũng không cho? Lão nhân đối tất thấy mọi người chấp tay nói: "Lão phu có gia sự, trước xin thất bồi."

"Mộ Dung tiên sinh thỉnh tự nhiên."

"Ý Vân, theo ta vào trong." Lão nhân lạnh như băng nói một tiếng. Lão nhân không nói gì, mặt giống như người chết đem ta tới thư phòng.

"Ý Vân..." Lão nhân cuối cùng mở miệng, nhưng không có mắng ta.

"Cha, có cái gì phân phó?" Tốt nhất là không có gì.

Lão cha ngẩng đầu lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn ta: "Ý Vân, Mục Hàn vĩnh viễn là bộ dáng lạnh lùng, ngươi thực sự chịu được sao?" Hôm nay bộ dáng hắn xác thực đáng sợ.

"Nhưng đối với ta vẫn là ôn nhu."

"Không sợ hắn?"

"Ngươi xem, hắn ác ta càng ác, ngươi cũng thấy ta trước mặt chúng nhân mắng hắn một trận, hắn đến nói một chữ cũng không dám."

"Ý Vân, hôn sự của các ngươi, ta đáp ứng, nhưng phải minh môi chính thú." (BL: Cười hỏi đảng hoàng) Cái gì? Đầu óc ta thiếu chút nữa nổ tung. Ta cực độ ngu ngốc nhìn lão cha, có phải hay không vừa rồi bị ta nói đến tức điên, hay là già rồi mắc chứng lão nhân si ngốc?

"Hôm nay ta tuy mắt mờ, nhưng không tức giận. Bởi vì ta biết, nữ nhi của ta cuối cùng tìm được nam nhân của nó. Hắn nhất định rất yêu ngươi, yêu đến tâm khảm." Lão cha lại thở dài một tiếng, "Cha cũng có thời tuổi trẻ, cũng từng có nữ nhân yêu thương, chỉ cần hắn thực sự thương yêu ngươi, cha bất kể hắn có thân phận gì."

"Nhưng..." Lão cha đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ khiến ta ăn không tiêu.

"Cha già rồi, sống không còn được vài năm, chỉ cần ngươi vui vẻ, tất thấy đều không quan trọng." Lão cha đột nhiên từ ái nhìn ta: "Nhìn ngươi, ta nghĩ đến Văn nhi, Ý Vân, ngươi biết tên của ngươi là vì sao không?"

Ta lắc đầu: "Không biết."

Lão cha thở dài một tiếng: "Hai năm trước, võ lâm có tứ đại thế gia. Giang gia năm đó có đại tiểu thư Giang Thu Nhan là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, nàng phong hoa tuyệt đại, nhìn đến nàng, ta liền thất thần, bị phong thái của nàng hấp dẫn. Sau đó chúng ta thành thân, nhưng ta phát hiện nàng kì thực kiêu ngạo cùng ích kỉ, thâm tính bá đạo. Dần dần, ta phát hiện bản thân không còn thương nàng, chỉ là thương thức nàng mà thôi. Vừa lúc, bên người nàng có một tiểu nha hoàn tên Lý Vân, tuy nhan sắc thua nàng nhiều lắm, nhưng là một nữ tử thiện lương ôn nhu. Ta bị nàng hấp dẫn, đối với Thu Nhan cũng lạnh nhạt rất nhiều. Ta từng đề cập thu Lý Vân làm thiếp, nhưng là nàng cự tuyệt, nàng nói nàng có lỗi với tiểu thư. Thu Nhan sau đó biết chuyện, chẳng những không linh tính, còn đối với Văn nhi trăm phần ngược đãi. Văn nhi thì thủy chung yên lặng thừa nhận. Hai năm trước, Nhược Nhan mới tròn hai tuổi, Thu Nhan bạo bệnh qua đời. Tuy ta cảm thấy có lỗi với Thu Nhan, nhưng vẫn quyết cưới Văn nhi, nhưng là nàng vẫn cự tuyệt, rồi một đêm, ta uống

rượu, quá chén, cuối cùng phát sinh quan hệ với Vân nhi, ngày hôm đó chính là nàng đã mang thai. Sau đó Vân nhi liền bắt đầu trốn ta, thậm chí thỉnh đi làm thô sử nha hoàn (nha hoàn phải làm công việc nặng như giặt đồ). Thẳng đến khi sinh, ta mới biết nàng mang trong mình con của ta. Ngươi là khó sinh, nàng vừa sinh ngươi ra liền hao tâm hết lực mà qua đời. Trước khi lâm chung, nàng còn muốn ta đáp ứng, không dạy ngươi võ công, không cho ngươi tiến vào giang hồ. Hơn nữa còn muốn ta đem ngươi gả vào Giang gia, coi như báo đáp công ơn dưỡng dục của Giang gia đối với nàng. Ý Vân, cha không phải không muốn gặp ngươi, chỉ vì không dám gặp ngươi, ngươi cùng Vân nhi thực sự giống nhau, ngươi càng lớn, càng giống nàng, ta quả thực không dám nhìn ngươi, ta chỉ có thể cố ý xem nhẹ ngươi. Trước đây Giang gia nhắc tới việc đề thân, ta còn do dự. Nhưng nhớ tới di nguyện của mẫu thân ngươi, cho nên mới đáp ứng hôn sự này." Đồn đại quả nhiên không thể tin tưởng, Lý Vân hoài thai lại xin làm thô sử nha đầu, lão cha cũng không thể nào chú ý đến Ý Vân, cho nên mọi người nghĩ hấn chán ghét Ý Vân, lại không tưởng được sau lưng còn có ẩn tình. Lão cha chậm rãi đứng lên, lấy từ ngăn kéo ra một bức họa, mở ra trước mặt ta. Trên bức họa là một nữ tử sắc tư sắc bình phàm, nhưng lại tỏa ra khí chất nhu hòa hiền thực, hơn nữa cùng với ta thập phần giống hệt.

"Đây là mẫu thân của ngươi, có phải rất giống ngươi không? Từ nhỏ ta cố ý xem nhẹ ngươi, kì thực trong lòng ta thương ngươi nhiều nhất. Ta không dạy ngươi võ công, chính là không muốn ngươi dính vào ân oán giang hồ, không nghĩ đến, ngươi tự nhiên học được một thân võ công, còn có địa vị ngày hôm nay. Ta đem ngươi nhốt ở Tư Quả hiền chính là sợ ngươi tiếp xúc với bên ngoài, năm ngươi sáu tuổi ta phát hiện ngươi là võ học kì tài, Mộ Dung gia thường xuyên có người giang hồ tới lui, ta sợ một vị cao nhân nào đó thấy thiên phú của ngươi muốn dạy ngươi võ công, đến khi đó ta làm sao nói chuyện với mẫu thân ngươi dưới hoàng tuyền?" Ta trầm mặc, bởi vì không biết nói gì. Nếu là chân chính Mộ Dung Ý Vân có thể nghe được, nhất định mỉm cười nơi chín suối.

"Ý Vân, kì thực cha phản đối ngươi cùng Mộc Hàn cùng một chỗ, chính là thân phận của hấn đặc thù, hấn nổi danh lãnh khốc vô tình, ta sợ ngươi bị thương tổn. Nhưng là hôm nay, ta đã hiểu được, hấn thực sự yêu ngươi. Đem ngươi giao cho hấn, ta có thể yên tâm. Tương lai thấy mẫu thân ngươi, ta đối nàng ít ra có thể nói được công đạo."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Lời ngon tiếng ngọt?

"Ta thực thâm tính, nhưng hấn luôn bao dung ta, có đôi khi hấn cũng tức giận, cũng sẽ nổi nóng với ta. Nói thật, hấn sinh khí bộ dáng thực khủng khiếp, thậm chí, hấn xúc động có thể muốn giết ta. Chính là, hấn bình tĩnh lại, liền giải thích với ta, không cần cao quý cùng thể diện mà nghe lời ta, được như vậy ta đã thỏa mãn. Có lẽ về sau hấn còn có thể tức giận, còn có thể dọa ta. Chính là ta sẽ cố hết sức mình để hấn không tức giận, cố gắng an ủi hấn." Đối với hấn không thể dùng ánh mắt thường để nhìn, không thể dùng hành động thường để xét đoán.

Lão cha nhẹ giọng thở dài: "Ý Vân, kì thật Giang Tử Ngang đối ngươi cũng là một mảnh chân tình."

"Có đôi khi ta thực sự nghĩ thích hấn, nhưng là tình cảm đó không phải tình cảm nam nữ. Hấn rời xa ta một thời gian, ta luôn nhớ tới hấn. Giang Tử Ngang rời ta đi đã lâu, ta không hề nghĩ tới hấn, trực tiếp muốn quên hấn. Đối với Hấn chính là tình yêu chân chính, đối Giang Tử Ngang chỉ là cảm kích. Hấn giúp ta chặn một đao, chặn một ám khí, lại chặn một chưởng. Nếu không có Hấn, có lẽ ta sẽ vì cảm kích mà yêu Giang Tử Ngang, nhưng là ta đã yêu Hấn, chỉ có thể xin lỗi hấn." Kì lạ, vì sao ta lại thổ lộ tâm tình cùng lão cha?

Lão cha vuốt cằm: "Ta cũng biết, ngươi có thể trước mặt nhiều người như vậy, không e dè thừa nhận quan hệ với Mộc Hàn, vô luận thế nào, ngươi đều không chịu nhượng bộ, điều này đã nói lên ngươi thực sự yêu hấn, thôi, nếu các ngươi thực tâm yêu đối phương, ta thành toàn cho các ngươi."

Đôi mắt đột nhiên đỏ, nghẹn ngào nói: "Cha, thực xin lỗi, phải để người quan tâm lo lắng."

"Ngươi nói Mộc Hàn tới cầu hôn, ta sẽ đáp ứng hôn sự này, ngươi có thể hạnh phúc là tốt rồi."

"Cảm ơn cha." Ta không có gì chỉ có thể nói hai từ cảm ơn. Ta đi khỏi thư phòng, Mộ Dung lão nhân một mực nhìn theo bóng dáng của ta, thờ dài một tiếng: "Vân nhi, thực xin lỗi nàng, càng thực xin lỗi nữ nhi, ta thiếu mẹ con các nàng, kiếp sau trả đi."

Kì thật lão cha nói như vậy, ta cảm thấy thực cao hứng. Nhưng là, vẫn có cảm giác kì lạ. Vừa rồi còn bức ta cùng Hấn nhất đao lưỡng đoạn, lập tức thay đổi bảo ta gả cho hấn, biến hóa quá nhanh đi.

Ta vẫn đang suy nghĩ lung tung, chân đã đặt tới Phi Hà viên, tai chợt nghe thấy thanh âm thì thầm, cơ bản là vì nội công của ta đã cao hơn nên giác quan cũng trở nên minh mẫn, nếu là vài tháng trước, chỉ e đến tiếng muỗi kêu bên tai cũng không nghe rõ.

"Tứ đệ, ngươi nghe nhị ca nói, tuyệt đối không sai." Thì ra là thanh âm của Liệt Hòa, bọn hấn thảo luận cái gì?

Thiểm Điện lạnh như băng trả lời: "Nhị ca, lời nói này quả thực quá xấu hổ, sao có thể nói cùng Thanh Hà cô nương?" Phượng Thanh Hà cùng Thiểm Điện...?

"Tứ đệ, ngươi nghe nhị ca đi, tuy rất xấu hổ, bất quá rất hữu dụng." Tựa hồ là Tật Phong đồng chí.

"Tứ đệ a, lần trước giáo chủ đắc tội phụ nhân, chính là nghe nhị ca nói, dùng lời ngon tiếng ngọt, cuối cùng đem phụ nhân trở về, vui vẻ ra mặt. Tứ đệ

muội Phụng cô nương so với phu nhân còn dễ dàng hơn, người nói vài lời dễ nghe liền câu được tâm nàng." Đã biết lời nói đường mật kia là người khác dạy, nhưng không nghĩ đó là Liệt Hóa. Ta phải nhắc nhở Thanh Hà một chút, ngàn vạn lần không thể bị lừa gạt.

"Nữ nhân là thích nghe lời ngon ngọt, chủ thượng vì phu nhân mà hạ thấp giọng, người thấy hiệu quả thế nào, người cũng nói với nàng vài câu dễ nghe, rõ ràng là thích Phụng cô nương, lại cùng nàng giống như oan gia. Uy, mặt cười lên cho ta xem?"

"Tam ca, vì sao người đánh ta?" Thiêm Điện đột nhiên kêu lên.

Liệt Hóa bực mình lại gõ đầu Thiêm Điện cái nữa: "Ai kêu tiểu tử người không nghe lời, Phụng cô nương tứ đệ muội chính là mỹ nữ nổi danh giang hồ, nếu như bị người khác cười về rồi, người ở đó mà hồi hận đi."

Thiêm Điện buồn bực nói: "Nói như thế nào?"

"Lại đây, ta dạy cho người, người liền nói, Thanh Hà, kì thật lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng. Ta đối với nàng khắc khẩu, chính là vì..." Liệt Hóa bắt đầu thao thao bất tuyệt khai giảng lớp học yêu...

Ta thực bực mình đẩy cửa phòng đại khối băng ra, thấy hán đang xem một phong thư, thấy ta đột nhiên đi vào, lập tức cất phong thư một bên. Ta nhìn thoáng qua nói: "Cái gì vậy?"

Hán thân nhiên nói: "Không có gì."

Ta trừng mắt liếc hán, hung dữ nói: "Người nói, ngày đó ai dạy người nói lời ngon ngọt, có phải Liệt Hóa hay không?"

Hán thân nhiên nói: "Tiểu tử chết tiệt, dám bán đứng ta."

Ta tỏ vẻ tức giận nói: "Hừ, hán không có bán đứng người, là ta không cẩn thận nghe thấy. Ta vốn thấy kì quái, người sao có thể nói lời dễ nghe như vậy, nguyên lai là lừa ta."

"Đều là lời nói thật lòng của ta."

"Còn giả bộ?" Ta bực mình đập bàn, ánh mắt nhìn vào phong thư hán vừa để trên bàn, chỉ thấy một chữ "nữ" nhưng là thập phần quen mắt, rất giống phong cách của bệnh thân kinh, bệnh thân kinh viết thư cho hán, có thể sao? Nếu không phải vì ta, hai người bọn hán căn bản nước sông không phạm nước giếng, còn nếu nói vì ta, hai người chính là thù không đội trời chung?

"Không lừa nàng, hán dạy ta nói, nhưng ta nói đều là thật tình."

"Thực sự?"

"Thực sự!"

"Vậy, ta về phòng, người tiếp tục làm việc." Ta xoay người, không thèm để ý tới Hàn, đầu óc đều là nghĩ tới chữ "nữ" kia.

~*~

Đến giữa trưa, Thủy Vũ Mị đại giá quang lâm. Nhìn thấy nàng ta, cơ hồ nhận không ra. Nàng ta một thân trường bào đỏ thắm, tóc vấn cao, đầu đầy châu ngọc. Đứng thấy bình thường nhí nhánh tà khí, nhưng nay khuôn mặt đều là u nhã đạm bạc cùng khí chất cao quý. Phía sau là bốn thị nữ. Nàng nổi danh là ma nữ, trong chốn giang hồ vẫn không ít người sợ hãi nàng. Nói thế nào nàng cũng là nhất phái tôn sư, lão cha cũng cấp nàng vài phần mặt mũi, tự mình nghênh đón. Nàng khí định thần nhàn cùng lão cha chậm rãi bàn chuyện, cùng các trưởng môn đại phái khách sáo. Thực sự nhìn thế nào cũng không liên tưởng đến vẻ mặt tiểu hài tử cùng tà khí của nàng.

Ta cư nhiên khoác tay Hàn đi ra, nàng vừa thấy chúng ta, quý khí cùng ớn trọng chớp mắt biến mất, nhảy phắt lại đây, hưng phấn nói: "Tỷ tỷ, tỷ phu, các người tới sớm vậy?"

Ta cười hắc hắc: "Tỷ tỷ của người sớm đã đến đây hơn một tháng, không có biện pháp, ta thủy chung vẫn họ Mộ Dung, ngẫu nhiên đến thăm cha, cùng tỷ tỷ liên lạc cảm tình."

Thủy Vũ Mị đánh giá Hàn một cái, chợt nói: "Tỷ phu, các người hình như tốt lắm?"

Bổ sung: (Edit: Bạch Linh)

"Ừm."

Ánh mắt Vũ Mị nhìn đến Mục Ngữ Tâm đứng sau lưng chúng ta, liền mất đi ánh mắt hồn nhiên lúc nãy. Mục Ngữ Tâm trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, đem đầu quay đi hướng khác.

Ta nhìn thấy Vô Sắc đại sư đang ngồi một bên, lạnh lùng nói: "Vũ Mị, mau đi bồi tội (nhận tội + xin tha thứ) với Vô Sắc đại sư."

Thủy Vũ Mị thè lưỡi ra, "Không cần phiền phức như vậy, người ta chẳng qua đùa nghịch một chút mà thôi."

Ta hừ lạnh một tiếng: "Mau bồi tội." Nàng gây họa lớn như vậy, thật đúng là khó giải quyết, mắng nàng vài câu làm cho Vô Sắc đại sư bốt giận rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Đại hội võ lâm

"Người là ai, dựa vào đâu mà mắng cung chủ của chúng ta?" Một trong những nữ tử phía sau nàng lập tức nổi nóng.

Ta trực tiếp không nhìn các nàng vào mắt nói: "Vũ Mị, bồi tội."

Ta vừa dứt lời, mấy nữ tử kia lập tức rút kiếm, trong nháy mắt, hai kiếm đã hướng tới ta. Trong đó có một người lạnh như băng nói: "Bồi tội với cung chủ của chúng ta." Dám uy hiếp ta như vậy, chắc nàng hẳn là chưa từng lăn lộn giang hồ.

Thủy Vũ Mị vội nói: "Sư tỷ, không cần làm như vậy." Hai nữ tử liếc nhìn nhau, lập tức thu kiếm lại.

"Mau bồi tội với đường chủ của chúng ta." Phụng Thanh Hà cùng Phụng Thanh Trúc lập tức kêu lên.

"Bồi tội với phu nhân chúng ta." Thiểm Điện cùng Tật Phong quyết không kém cạnh chạy tới.

Ta hướng Phụng Thanh Hà liếc mắt một cái nói: "Thả các nàng, các nàng không có ý gì." Phụng Thanh Hà trừng mắt liếc hai nàng kia một cái, thực không tình nguyện thu hồi kiếm.

Ta quay đầu đối Thiểm Điện, Tật Phong nói: "Hai người các ngươi cũng buông tay đi."

Hai người bọn hắn cũng không có buông ra, mà theo bản năng nhìn Độc Cô Hân. Hắn nhẹ gật đầu một cái, hai người rất ăn ý thu hồi kiếm.

Hai nữ tử kia sợ tới mức thay đổi sắc mặt, mím môi nhìn Thủy Vũ Mị. Thủy Vũ Mị đối ta nói xin lỗi: "Tỷ tỷ, thật ngưng ngừng, hai vị sư tỷ không có ý."

Nàng lại nhỏ nhẹ nói: "Tỷ phu, người đừng để ý được không?" Bình thương mọi người cho ta mặt mũi là bởi vì sợ đại khối băng, không ngờ Thủy Vũ Mị cũng sợ hắn.

"Ta biết, xem địa vị của ngươi, ta không thể không nể mặt được." Ta cũng hướng hai nữ tử hòa hoãn cười: "Hai vị tỷ tỷ đừng tức giận, thuộc hạ của ta tính tình không tốt lắm." Nếu không phải ta kéo cánh tay phải của đại khối băng, phỏng chừng hai nàng đã đến gặp sư phụ của ta đàm đạo.

"Sao nàng phải hạ giọng với hai nàng?" Đại khối băng tựa như không hài lòng?

Ta nghiêm mặt với hắn nói: "Đương nhiên, đó là sư tỷ của Thủy Vũ Mị, ta phải khách khí."

Các nàng thấy ta nói vậy, cũng biết điều vội đồng thanh nói: "Tiểu nữ mạo phạm, thỉnh cô nương rộng lượng." Nhìn xem, đối người hữu hảo thì người sẽ đối ta hòa bình.

Ta lại hướng Vũ Mị nói: "Mau thỉnh tội cùng Vô Sắc đại sư đi."

Vũ Mị cũng gật đầu rồi hướng tới Vô Sắc đại sư, cung kính nói: "Vô Sắc đại sư, Vũ Mị ngày đó vô tình... đắc tội với người, hi vọng đại sư tha thứ cho tiểu nữ lỗ mãng."

Ta cũng lễ phép nói: "Vô Sắc đại sư, Ý Vân thay mặt Bách Hiểu Đường bồi tội với đại sư, ngày đó tiểu muội làm loạn cũng là vì tìm tin tức cho Bách Hiểu Đường, lỗi này coi như người làm tỷ tỷ ta gánh hết, xin đại sư tha thứ." Đối với cao tăng dù sao cũng phải có lễ độ.

Vô Sắc đại sư lạnh nhạt cười: "Mộ Dung đường chủ, Thủy cung chủ, không cần như vậy. Lão nạp đã là người thế ngoại, sớm không để ý tới tục sự hồng trần."

Ta chấp tay nói: "Đại sư quả nhiên cao tăng, là tiểu nữ phạm phụ tục tử, đắc tội rồi." Tốt nhất đừng truy cứu, dù sao cũng là thái sơn bắc đầu Thiếu Lâm Tự, không nên đắc tội a.

"Đại sư, là Vũ Mị lỗ mãng, nay nghĩ lại thực thấy hổ thẹn." Thủy Vũ Mị, người cũng giỏi diễn trò đi, còn cảm thấy hổ thẹn? Phỏng vấn xong người còn gọi người ta là lừa lọc?

"A di đà phật, hai vị thí chủ không cần tự trách, lão nạp sớm đã quên chuyện đó." Quả là cao tăng đức độ.

Xử lý xong chuyện đó, tiểu Mị nhi đều là sản bên ta, chạy theo ta, đòi ngủ với ta... Tiểu nha đầu này, sao tự nhiên lại trở thành đĩa?

Nghĩ năm đó Hoa Sơn luận kiếm ở đình Hoa Sơn, Diệp Cô Thành đại chiến Tây Môn Xuy Tuyết, còn đại hội võ lâm này, thực không có danh khí tổ chức ở Mộ Dung sơn trang. Mộ Dung sơn trang cửa chính mở lớn, chính giữa đại sảnh xây một cái lôi đài lớn, đại hội võ lâm liền bắt đầu như thế. Ta còn tưởng thế nào, so với «Hành lộ nan» của Bách Hiểu Đường thì kém nhiều lắm. (Hoa: tỷ còn nói, Bách Hiểu Đường có bao nhiêu tiền chứ, mà lão cha của tỷ có bao nhiêu keo kiệt chứ/ Mộ Dung lão quái: lừm/ Hoa: dạ con không dám nói... ngậm miệng)

Trên lôi đài trải một tấm thảm lụa đỏ, cho dù mắt ta cận thị nặng thì cũng nhìn thấy bên trên có thêu chỉ vàng một chữ rất lớn: "Võ"

Quanh lôi đài cắm đầy những lá cờ nhỏ, cũng thêu chỉ vàng chữ "Võ". Ngay trước lá cờ là bốn ghế tựa. Nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện sau mỗi ghế đều có một mảnh cờ nhỏ, ghi rõ tên bang phái. Cũng có nghĩa là cờ viết tên môn phái nào, thì đó là chỗ của môn phái đó. Chương môn cùng nhân vật máu mặt mới được có mặt ở vùng này. Các kẻ thân phận nhỏ hơn thì ở ngoài đi. Nếu không phải ta là đường chủ Bách Hiểu Đường hẳn là không thể nhìn thấy gì vì ở quá xa, nhưng được ngồi ở địa phương này thì không sợ rồi.

Tất cả mọi người đã có mặt ở luận võ trường. Lão cha thực không khách khí, ngồi ngay vị trí cao nhất, sau lão cha là Hàn, hai người thế nào ngồi cùng nhau, ta thực sợ bọn hắn đánh nhau. Ta nghĩ đến cạnh Hàn ngồi, kết quả bị lão cha xếp cho ngồi cạnh lão. Phía dưới ta là bệnh thần kinh, cạnh bệnh thần kinh là Thủy Vũ Mị. Dù ta không biết sắp xếp, nhưng cũng đoán là xếp theo võ công cùng chức vị trên giang hồ.

Tất cả mọi người ngồi xuống, bệnh thần kinh lại chưa thấy đến, ta nhìn vài lần, không thấy bóng dáng hắn. Đại hội võ lâm đã bắt đầu, hẳn chết ở đâu a. Hay là có chuyện gì? Nhìn các vị chương môn, mỗi người đều mang theo thuộc hạ ở sau.

Cũng không biết ở đâu ai gõ lớn một tiếng, tất cả mọi người lập tức im lặng, lão cha lập tức đi lên trung tâm lôi đài, lớn giọng phát biểu. Ta vừa nghe là biết lão dùng nội công, tại vì âm không lớn không chói mà rất trầm hùng, tin rằng trong phạm vi Mộ Dung sơn trang ai cũng có thể nghe thấy.

"Các vị võ lâm đồng đạo có thể tới tham gia đại hội võ lâm lần này, lão phu vô cùng hoan nghênh. Mọi người đều biết, Mục tiên sinh tạ thế, Vô Trần đại sư viên tịch, Bách Hiểu Sinh thoái ẩn giang hồ, Đường Môn Đường Kim Sơn môn chủ cũng chuẩn bị thoái ẩn, võ lâm thập đại cao thủ thực tế chỉ còn có sáu. Vì vậy ta tổ chức đại hội này, một lần nữa chọn lựa thập đại cao thủ, lão phu cùng các đại chương môn thương nghị, thập đại cao thủ tạm thời bổ sung từ bài danh các vị anh hùng của các môn phái tuyển ra. Nếu có ai muốn tham gia, trực tiếp khiêu chiến thập đại cao thủ, về phần thứ tự, cứ theo trận thắng quyết định, các vị đồng đạo có dị nghị gì không?" Lão cha quét qua tất cả mọi người, thấy mọi người đều an tọa, tiếp tục nói: "Nếu các vị không có ý kiến, thỉnh đăng ký quyết định đối thủ." Hắn vừa dứt lời, tùy tùng sớm đã bung lên một cái mâm, ở trên là tám cầm đồ cực kỳ đẹp mắt.

"Từ từ..."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Trúng độc

Y Lạc Lạc đột nhiên kêu lên: "Giang đại ca còn chưa tới?"

"Y cô nương, Giang trang chủ chậm chạp chưa tới, không thể vì hắn để cho tất cả mọi người phải chờ đi?" Lão cha ngăn cản nói: "Các vị, trước tiên lên bốc thăm, còn lá thăm cuối cùng là của Giang trang chủ, nếu ai bốc được cùng trận với hắn, coi như là hòa, xét cả hai đều thắng, thế nào? Không ai có ý kiến gì chứ?" Bệnh thần kinh thật đáng thương.

"Không có ý kiến." Vài người đứng lên tán thành. Lão cha gật đầu: "Được rồi, thỉnh các vị lên bốc thăm."

Ta là ở gần lão cha nhất, đương nhiên là người đầu tiên lên bốc thăm, thăm vừa rút ra, ta lập tức muốn ngất, trên đó là một chữ "Nhất". Vận khí của ta cũng thực không ổn, cứ nhiên là trận đầu a. Nói thật, cho đến bây giờ ta vẫn chưa tin vào võ công của mình, cũng không biết sẽ gặp ai. Ngàn vạn lần không thể là đại khối băng, càng không thể là lão cha, mỹ nữ tỷ tỷ, mấy người của Bách Hiểu Đường. Cũng chỉ có vài chục nhân tuyển mà thôi, ta lại đối với hơn nửa trong đó có quen biết, thực không muốn gặp, ta khế lác đầu, đã vậy thì muốn đấu với ai nữa?

Mọi người bốc thăm xong, lão cha trở lại chỗ ngồi, hô lớn: "Không biết vị đồng đạo nào là vị trí trận đầu?"

Ta giơ tay lên, Phượng Thanh Trúc liền cầm tờ thăm của ta lên, bình tĩnh tao nhã cười nói: "Không biết vị tiền bối nào cùng đường chủ bản đường giao thủ?"

Hơn nửa ngày, không có một ai nói gì, lão cha cầm cái khay, bên trong vẫn còn một tờ thăm, rõ ràng là chữ "Nhất". Lão cha liền nói: "Hiện thăm chữ nhất vẫn còn ở đây, vậy coi như người bốc được là Giang trang chủ, hiện họ Giang còn chưa tới, vậy coi như đánh hòa, Giang trang chủ cùng Mộ Dung đường chủ đồng thời vào vòng trong, các vị võ lâm đồng đạo có ý kiến không?" Ta một chút dờ khóc dờ cười, khóc là vì bốc thăm đúng bệnh thần kinh, cười là vì không đánh cũng được lọt vào vòng trong.

Đại khối băng liền nói vận khí của ta cực kỳ tốt, quả thực là như vậy. Nếu không phải bệnh thần kinh chưa tới, phỏng chừng ta ngay trận đầu liền đã bị ra.

Trận thứ hai, chương môn Hoa Sơn đấu với lão cha, ta thầm thay người ta cảm thấy bị ai, cư nhiên mới trận đầu đã gặp thiên hạ đương kim đệ nhất cao thủ.

Trận thứ ba, Y Dục Thành đấu với chương môn Tung sơn, họ Y thắng.

Trận thứ tư... không quan tâm, đại khái là Thiếu Lâm Vô Sắc đại sư thắng.

Trận thứ năm... không quan tâm.

Trận thứ sáu, đại khối băng đấu với Thanh Phong sư thái của Nga Mi, Hàn không có rút kiếm, chỉ dùng chương đầu, cuối cùng hơn nửa canh giờ, Thanh Phong sư thái nhận thua. Ta thực cảm thấy Thanh Phong sư thái còn may, nếu Hàn sử dụng kiếm, phỏng chừng có thể tiến sư thái đến gặp sư phụ ta.

Trận tiếp theo, cư nhiên là quân ta đánh quân mình... Tư Đồ Dạ cùng Phượng Thanh Hà, đối với trận đấu này, ta quả thực cực kỳ không thích, bọn hắn sao lại đánh nhau a, bất kể là ai thua thì vẫn là Bách Hiểu Đường bị thiệt thòi.

Hai người lẳng lặng đứng trên lôi đài, Phượng Thanh Hà cầm kiếm trong tay, không hề xuất chiêu. Tư Đồ Dạ cũng cảm thiết phiền, không hề động thủ. Hai người cứ thế giằng co nửa giờ, lão cha cuối cùng sốt ruột nói: "Hai vị, đã đánh được chưa?"

"Ta nhận thua!" Hai âm thanh cùng vang lên.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, lão cha khó xử hồi lâu, nói: "Hai người đều nhận thua, coi như là ngang tay, xét cùng nhau đi vào vòng trong." A? Có thể nói như vậy? Lão cha có phải vì ta mà thiên vị hay không?

Vòng sơ loại rất nhanh liền xong, có mười sáu người lọt tiếp vào vòng trong. Thiên hạ rộng lớn, mười sáu người võ công cao cường nhất cư nhiên có ba người của Bách Hiểu Đường, ta thực cảm thấy có thể kiêu ngạo.

Tiếp theo, lại rút thăm, con bà nó, lại là số hai? Hôm nay số một, rồi số hai, có phải sau này sẽ là số ba?

Sau đó lão cha tuyên bố tuần tự trận đấu ngày mai, những trận khác không nhớ rõ lắm, ta chỉ nhớ: Trận đầu, đại khối băng cùng Tư Đồ Dạ. Trận hai, ta đấu với Cổ Mộng Tinh. Hai người chúng ta đều đấu trận đầu, ngày mai tốt nhất không thể đến muộn.

Thi xong xuôi tất cả lại về, mọi người bắt đầu rời khỏi diễn võ trường. Ta theo thói quen chạy tới bên đại khối băng, ôm tay phải hắn. Ta vừa mới làm vậy, Mục Ngữ Tâm không biết sống chết chạy tới bên kia, ôm lấy tay còn lại. Ta nhìn thấy Mục Ngữ Tâm, mặt liền giống như cái đáy chảo.

Hàn nhìn thấy vẻ mặt ta, trực tiếp một tay đẩy Mục Ngữ Tâm ra, nàng nhất thời không có chuẩn bị, thiếu chút nữa bị ngã trên mặt đất. Ta vui sướng nhìn nàng gặp họa, thuận tiện cười tủm tỉm. Thủy Vũ Mị vẫn đi sau ta, thấy thế liền châm chọc cười: "Mục Ngữ Tâm, ta giờ mới biết ngươi còn là nữ nhân không biết xấu hổ a."

"Hàn, chàng đẩy nàng ta như vậy, không sợ nàng ta giận sao?" Dù sao cũng là muội phụ, phải nói vài lời hỏi thăm.

"Ta không làm vậy nàng có cao hứng không?" Chính xác, nếu hắn nói miệng, nhất định ta sẽ ăn dấm chua.

Ta cười hắc hắc: "Hàn, ta phát hiện chàng thực tốt lắm." Một đường trở lại Phi Hà viên, Mục Ngữ Tâm cư nhiên vẫn lẳng nhặng bám theo. Da mặt của nàng cũng đủ dày, đáng tiếc so với ta thì còn kém xa.

"Sư huynh." Nàng không phục đuôi theo, không biết sống chết ôm một tay Hàn.

Hàn nói: "Ngươi làm gì? Buông ra."

"Không, vì sao nàng ta ôm được, ta lại không được?" Nàng làm nũng ôm cánh tay hắn lay động.

Hàn lạnh như băng nói: "Nàng là thê tử của ta, ngươi không phải." Đối với tiểu sư muội cũng bộ dáng này, xem ra hắn quả thực là bản tính như thế.

"Huynh đáp ứng chiếu cố ta, chiếu cố tốt nhất chính là cưới ta về." Nàng không cam tâm nói: "Ta không để ý làm thiếp." Thật sự là tiện, đại khối băng có thể chấp nhận hay không?

Ta cảm tức nhìn nàng: "Nhưng ta để ý."

"Ta không để ý, đại tỷ." Không biết xấu hổ, cư nhiên dám công khai muốn cùng chung một lão công với ta?

"Ta để ý." Ta nóng giận nói, không chút khách khí đẩy nàng ra.

Mục Ngữ Tâm bị ta đẩy, ngồi xuống đất, cực kì tức giận trừng mắt nhìn ta, lại nghe Thủy Vũ Mị nói: "Mộc Ngư muội, làm thiếp ngươi cũng không xứng, cho dù làm nha hoàn cũng đừng mong."

Ta cũng nói: "Mục Ngữ Tâm, ta khuyên ngươi tốt nhất hảo hảo làm tiểu muội tử, ta cam đoan đối với tiểu muội rất tốt."

"Người muốn chết." Mục Ngữ Tâm ngẩng đầu, ánh mắt hàm chứa sát khí, chột tay phóng ra vô số châm, đối với ám khí, ta từng thấy trong TV, hiện tại căn bản không biết đối phó thế nào, ngây ngốc đứng tại chỗ. Hàn cực nhanh ôm ta vào ngực, dùng kiếm cản ám khí, tuy hấn thực nhanh nhưng vẫn không thể cản hết, bởi vì hấn ôm ta cho nên động tác bị cản trở rất nhiều, cuối cùng có hai tiểu châm đã cắm vào tay ta. Nếu toàn bộ cắm trên người ta, phỏng chừng biến thành nhím.

"Tỷ tỷ..." Thủy Vũ Mị kinh hô.

Kiếm của Hàn chớp mắt đã kề bên cổ Mục Ngữ Tâm, cực kì giận dữ nói: "Thuốc giải..."

Mục Ngữ Tâm cười lạnh: "Không có."

Ánh mắt hấn âm trầm lạnh lẽo, hàn khí ngày càng thịnh: "Giao ra."

"Không có."

Kiếm của hấn lập tức tiến lại càng gần: "Người còn ngoan cố ta liền giết người!"

Mặt nàng trắng bệch, hấn là thực thống khổ.

"Tốt, cùng nàng chết, đáng giá."

"Thuốc giải, ta có thể không truy cứu chuyện hôm nay." Ta nhìn Hàn, chính là cảnh xưa tái hiện, khi đó Hàn đối ta đòi thuốc giải, bây giờ là hướng Mục Ngữ Tâm uy hiếp. Ta chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, tri giác lập tức không còn... tựa hồ mất đi ý thức.

Hấn lập tức điên cuồng, đối Mục Ngữ Tâm rống to: "Ta nói lần nữa, thuốc giải?"

Thủy Vũ Mị lúc này đã chạy đến bắt mạch cho ta, đưa vào miệng ta một viên thuốc, rồi rất nhanh nói: "Tỷ phụ, trước ngăn chặn độc tính công tâm, mang nàng vào phòng."

"Vân nhi." Hàn ôn nhu mang theo lo lắng ôm ta vào phòng, nhưng ta đã rất mệt mỏi, không thể trụ thêm, cuối cùng trực tiếp mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Kịch tình khi giải độc

Cánh tay thực đau, có phải ta bị thương? Có thể?

Không biết cái gì đang đè lên tay ta, dù sao đau đến chậm rãi biến mất.

Lạnh, giống như rơi vào hầm băng, máu muốn đông lại, da thịt muốn nứt ra. Vì sao lạnh như vậy?

Mơ mơ màng màng, ta nghe được Thủy Vũ Mị lo lắng nói: "Ta thực không hiểu tại sao, ta nghĩ chỉ cần ăn băng thiềm, là có thể giải được độc tính, nhưng là vì sao ăn vào rồi, tỷ tỷ lại phát ra hàn khí lớn như vậy?"

"Không trách người."

Ta chậm rãi mở mắt, mơ hồ hỏi: "Các người đang nói cái gì?"

Hàn khoe miệng chậm rãi lộ ra ý cười ôn nhu: "Vân nhi, nàng đã tỉnh, còn khó chịu không?"

Ta toàn thân lạnh run: "Thực lạnh."

Thủy Vũ Mị vội nói: "Tỷ tỷ, ta cho người ăn băng thiềm, chẳng những giải độc, còn có thể bách độc bất xâm, nhưng không hiểu sao cơ thể của người lại tích tụ hàn khí, nếu biết, ta không dám cho tỷ tỷ ăn loạn."

Ta không ngừng run rẩy, tiếng nói cũng khó khăn: "Người nói cái gì? Mục Ngữ Tâm đâu, nàng có thuốc giải, cho ta ăn băng thiềm làm gì?"

Thủy Vũ Mị hồ thẹn nói: "Mục Ngữ Tâm thừa dịp tỷ phụ phong bế huyệt đạo cho tỷ tỷ thì chạy, băng thiềm là trấn môn chi bảo của Đường Môn, độc là giải được rồi, nhưng... băng thiềm tích tụ hàn khí, ta không có biết."

"Sao... ta lại lạnh... muốn chết." Vô cùng rét lạnh, giống như ở giữa bắc cực mà không mặc quần áo đi hứng cuồng phong? (gió lớn)

"Vũ Mị, hay dùng nội công bức hàn khí ra?" Hàn nhẹ giọng hỏi.

"Không biết, tốt nhất đừng làm loạn, muội đem Cổ Mộng Tinh tra hỏi." Nàng nói xong trực tiếp chạy ra ngoài.

"Tìm nàng ta có việc gì?" Tìm Cổ Mộng Tinh làm gì, không bằng tìm Y Dục Thành?

"Bằng thêm là Thủy Vũ Mị ăn trộm của Cổ Mộng Tinh." Hàn ôn nhu đáp, thì ra là Thủy Vũ Mị ăn trộm.

Ta vội muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân đau đến không thể nhúc nhích: "Hàn, ta lạnh, gọi họ Y đến, chính là Y Dục Thành..."

"Đừng sợ, Vũ Mị sẽ có biện pháp."

"Đúng rồi, ta trúng độc, Phụng Thanh Hà có biết không?" Mấy cấp dưới kia, biết được nhất định lo lắng muốn chết.

"Trừ bỏ ta cùng Vũ Mị, ai cũng không biết, còn luận võ, không thể để người ngoài biết nàng bị thương."

Ánh trăng thân nhiên chiếu vào qua cửa sổ, bóng lưng mà xinh đẹp, ta lạnh run nói: "Trời đã tối rồi?"

"Trừ bỏ lạnh, nàng còn có chỗ nào không thoải mái?" Có thể thấy hắn ôn nhu như vậy, ta tình nguyện bị thương.

"Không có, chỉ thấy lạnh." Kì thực đầu óc ta vẫn là mơ hồ.

"Đến rồi." Thủy Vũ Mị vội đẩy cửa chạy vào nói: "Nàng ta nói, đem người đặt vào nước nóng, dùng nội lực bức hàn độc ra."

"Thực sự hay không?" Ta thực nghi ngờ, Cổ đại tiểu thư có thể dễ dàng nói ra như vậy?

Thủy Vũ Mị e dè nói: "Muội dùng phê tâm thuật với nàng ta, nhất định nàng ta nói thật."

Hàn không nói gì, ôm lấy ta xốc lên, chạy ra ngoài. Thủy Vũ Mị vội hỏi: "Tỷ phu, các người chạy đi đâu?"

"Giải độc."

"Nhưng..." Lời nàng đã không còn nghe rõ bên tai, Hàn hẳn là đi rất nhanh.

"Đi đâu?"

"Tìm nước nóng, chẳng phải gần đây có dòng suối nước nóng."

"Chàng... còn nhớ sao... là hôm đó..." Ta tiếp tục rét run.

Hắn ôm ta một đường chạy vào rừng, ta lạnh run lập cập. Nhìn thấy dòng suối bốc hơi nóng, nghĩ trực tiếp nhảy vào.

Hàn ôm ta nói: "Đem y phục thoát ra."

"Nhưng..." Nam nữ thụ thụ bất tương thân?

"Nàng đi xuống, ta không nhìn." Nói xong, buông ta, xoay người.

Ta toàn thân run rẩy, động tác thập phần khó khăn đem quần áo thoát ra, nhưng quần áo vừa rút xuống thì ta cũng không còn chút khí lực, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

"Vân nhi." Hắn cũng bất chấp, lập tức bế ta lên. Ta mới chỉ thoát ngoại y, trên người vẫn còn nội y, ta thực một chút sức động tay cũng không có, chỉ có thể nói nhỏ: "Chàng giúp ta cởi được không?" Như thế nào thập phần ái muội đi? Ta cực kì thẹn thùng cúi đầu, dám nói mấy từ kia...

Đại khối băng khoe miệng mỉm cười: "Cởi thế nào?"

Tiếng nói của ta nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Đằng sau có nút thắt, kéo ra là được."

Hắn đem ta ôm vào trước ngực, hai tay luồn ra sau lưng, nhưng chưa có cởi, mà là đùa nghịch. Cuối cùng mảnh vải nhỏ che chắn cho ta cũng rơi xuống đất. Hắn ôm ta, hoàn toàn không có ý buông ra, ngược lại ôm càng chặt. Hắn do dự một chút, môi lạnh lẽo chợt bị hắn chiếm dụng, cực kì nhẹ nhàng cùng ôn nhu. Ta run lên, làm gì?

"Làm... gì?" Ta không có khí lực nói hai từ.

"Không có gì." Hắn ái muội nói, rồi tự mình cởi quần áo, chỉ chốc lát, chúng ta hai người trần trụi ôm nhau, thân hình hắn cuộn cuộn cơ bắp ẩn tàng sức mạnh bộc phát, thực đẹp giống như mấy bức tượng thần Hi Lạp. (Hoa: vân tỷ hảo sắc@@/ Vân tỷ: ta hảo sắc nhưng là chồng ta, có việc gì a?/ Hoa: dạ không a... xách dép chạy mất)

Hắn chăm chú ngắm nhìn ngực ta, ta không biết làm sao, hồng mặt nói: "Chàng xem cái gì?" Hắn hừ một tiếng, ôm ta, nhảy vào trong nước.

Ta được Hàn đặt ngồi cẩn thận trong ôn tuyền, hàn hai tay áp vào lưng ta, một trận khí nóng chu chuyển toàn thân. Trong cơ thể đã ngầy một ẩm lên. Cũng không biết qua bao lâu, hàn khí trong người toàn bộ biến mất. Đầu óc cũng mơ màng, Hàn vừa bỏ tay ra, ta toàn thân vô lực, ngã ngửa ra sau, rất may là Hàn lại vội đỡ lấy ta. Dựa vào người hắn, ta thực cảm thấy hảo ẩm áp, hai tay không tự chủ ôm chặt hắn, thân hình chậm rãi cọ sát, bộ ngực sữa trắng sẫm trong ngực của hắn. Thuần túy là bởi vì lạnh, muốn tìm chút ấm mà thôi. (Hàn khí đã đi từ lâu rồi... bao biện hoài @@)

Hắn đột nhiên hô hấp loạn xạ, song chương ôm chặt lấy ta, nhẹ nhàng nói: "Vân nhi, ta yêu nàng." Đầu óc có chút mơ hồ, vẫn là nghe rõ. Sau lời nói này, e rằng không phải chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Mộ Dung Ý Vân trả thù?

Hắn đem ta ôm lấy, ánh mắt không rời khỏi thân thể ta. Đem quần áo ta vứt sang một bên, ánh mắt cứ nhiên nhìn chăm chăm ta. Ta tuy thần trí có điểm không rõ, cũng có chút ý thức, bị hắn thấy thì mặt cũng đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu: "Chàng xem cái gì? Ta phải mặc y phục."

Hắn quả thực đem ta ôm chặt, chậm rãi hôn nên cần cổ trắng như tuyết, ta cả kinh, thân thể run run. Nghĩ muốn đẩy hắn, rồi lại không tự chủ được ôm chặt hắn.

Hàn cuồng nhiệt thở hổn hển, ở bên tai ta nói: "Vân nhi, ta yêu nàng."

"Không được, hiện tại không được, người đã nói, động phòng hoa chúc..." Ta không biết sao thực tâm nói.

"Ta không thể chờ, muốn ngay bây giờ!" Tay hắn xoa khắp thân thể ta, thân mình ta cơ hồ run lên.

"Không được... đáng ghét... người đây là... cường bạo." Vẫn nghĩ sẽ có một ngày này, hiện giờ ta lại cảm thấy sợ hãi, đây là một cảm giác xa lạ, xa lạ khiến ta sợ hãi.

"Vân nhi, ta sẽ thực ôn nhu, không cần sợ hãi." Ánh mắt hắn thực sự ôn nhu khiến ta say mê, ở bên người hắn vô lực dựa vào người hắn.

Ta không có cơ hội nói thêm, hắn đã hôn lên môi ta, đầu lưỡi bá đạo tiến vào. Ta cả người tỏa nhiệt, quả thực muốn điên. Rõ ràng nghĩ muốn cự tuyệt, cứ nhiên lại ngênh hợp. Cảm giác được hạ thể hắn có dự vọng, ta cố sức khép chặt hai chân, hắn lại dùng sức mở hai chân ta ra, bá đạo cùng ôn nhu tiến vào.

"Ngô..." Ta nhin không được hừ một tiếng, rất đau.

"Rất đau a." Nói xong, nước mắt nhin không được tràn ra, làm việc này khó chịu như vậy sao? Trước kia không biết a? Đều từng đọc mấy cái tiểu thuyết YY, đều thấy người ta nói lần đầu rất đau, thực không nghĩ sẽ đau như thế?

Hắn tiếp tục cúi đầu chậm rãi hôn ta: "Vân nhi, ta yêu nàng."

Ta thờ hổn hển, hàm hồ không rõ nói: "Người... đây là cường bạo." Nhưng lại nhin không được thốt thêm một câu: "Hàn, ta thực yêu chàng, thực yêu chàng."

Bờ môi của hắn ở trên người ta tùy ý hôn: "Người là của ta chỉ có thể là của ta." Khí tức cùng rên rỉ tràn ngập khắp nơi, không khí chung quanh cũng trở nên vài phần ái muội.

....

Ta mệt mỏi, ngủ quên mất, đến khi mở mắt, mệt mỏi trên người vẫn chưa hề tan biến. Càng hưởng chi thương thể của ta chưa lành, hiện tại thực muốn cắn hắn một cái. Nhưng là, đầu óc ta hoàn toàn thanh tỉnh, vừa rồi xảy ra cái gì ta đều biết. Nghĩ muốn xoay người, thân mình căn bản không có khí lực để động đậy. Kì thực chủ yếu chính là vận động quá nhiều, còn có nguyên nhân là ta bị người ta ôm vào lòng, hơn nữa ôm rất chặt, ta không có đủ khí lực để thoát ra. Nhưng... chúng ta ngủ ở đâu? Hoang dã a, hơn nữa... hơn nữa là... trần trỗng. Tuy nhiên, trên người vẫn đắp một chút quần áo tứ tung lộn xộn... quả thực bộ dạng cực kì khó xem, nếu người khác nhìn thấy phỏng chừng ta sẽ tự sát? Hơn nữa... đây là lần đầu tiên, tuy không phải khách sạn năm sao cao cấp, nhưng đến cả giường cũng không có. Lăn lộn cả nửa ngày.... cứ nhiên lại nằm trên cỏ... Buồn bực đến chết mất.

Trong tình huống không động đậy, ta trợn to mắt trừng mắt hắn. Ta còn tưởng rằng hắn là chính nhân quân tử, không nghĩ hắn thừa dịp lâm nguy, cháy nhà hôi của, tuy việc này sớm muộn cũng tới, nhưng nghĩ thế nào cũng có điểm cường bạo, hức, ta nhớ lần này, để sau này ta khỏe lại, đem hắn cường bạo đến chết. (Hoa: ôi... em sợ chị Vân quá... vừa khóc vừa chạy mất)

"Mặt ta có nhọ sao? Nhìn cái gì?" Đột nhiên hắn mở to mắt, ta hoảng sợ, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú kia, ta thực muốn nảy lên ý đồ đen tối.

Đẹp trai như vậy làm gì, quả thực là quyến rũ người phạm tội.

Ta trừng mắt liếc hắt một cái, cúi đầu không nói.

"Vân nhi, nàng tức giận?" Ta miệng ngậm chặt không nói, quyết không nói.

"Vân nhi?" Hắn ôn nhu kêu tên của ta, thuận tiện đem tay tiếp tục chiếm tiện nghi... lại ăn đậu hũ của ta, bình thường không nghĩ hắn thực háo sắc.

"Đừng nói chuyện với ta, chấy nhà hôi của, thừa dịp ta bị thương, chàng dám làm bậy với ta." Ta thực tức giận nói.

"Vân nhi, đừng tức giận, đối mặt với nàng, ta không thể kiềm chế chính mình. Không có quan hệ, nàng sớm muộn cũng là người của nhà họ Mục." Quả thực không thể tự kiềm chế, nếu không sẽ không thành như vậy. Kì thật cũng không thể trách hắn, nữ nhân yêu thích lại nằm trong lòng ngực, bất luận nam nhân nào cũng sẽ có ý tưởng này. Chủ yếu là, hai người đều không mặc quần áo, lại ở suối nước nóng là một địa phương tối dục hoặc kích thích.

"Ai nói ta phải gả cho chàng?" Cũng chưa có cầu hôn.

"Tâm cùng thân đều là của ta, trừ bỏ ta, nàng còn có thể cùng ai?"

"Ta sẽ không cưới chàng."

"Nàng là của ta, ai dám cưới nàng, ta diệt cả nhà hắn." Ách, bá đạo?

"Có phải đem ta giết chung?"

Hắn cúi đầu, đem môi ta hôn thật sâu, cười nói: "Ta thương nàng còn không kịp, sao lại giết nàng?" Mắt ta muốn nổ đom đóm, lời này nhất định không phải người khác dạy hắn, hắn sao lại có thể tự nói ra lời ngon tiếng ngọt?

"Hừ, không muốn nói chuyện với chàng." Cũng không biết là thẹn thùng hay tức giận, chính là đem đầu giấu vào ngực hắn.

Hắn đột nhiên ái muội cười: "Vân nhi, ngày đó ở sơn động, chúng ta quả thực cái gì cũng chưa có phát sinh." Đối với nụ cười của hắn, ta thực muốn chảy nước miếng. Truyền thuyết nói hắn cười chính là muốn giết người, đương nhiên, hiện tại là tình huống đặc biệt. Bất quá hắn cười ái muội ôn nhu như thế, là lần đầu tiên ta thấy, không kinh ngạc mới là lạ.

Ta tròn mắt: "Vốn không có, chàng hiện tại mới biết?"

"Nếu không phải tôi qua... ta nghĩ sẽ tiếc nuối."

"Tiếc nuối cái gì?"

Hắn tay chợt mạnh mẽ ôm ta cười nói: "Tiếc nuối mỹ nhân mà phí hoài, nhuyễn ngọc ôn hương mà ta lại để phí."

"Hiện tại thì sao?" Nếu ta chưa có bị ngu ngốc, thì hiện tại là bị ai đó ôm.

Hắn cười tủm tỉm, "Hiện tại... nàng chính là ở trong lòng ta." Khụ... đối với biểu tình của hắn ta thập phần không thể tiêu hóa. Điều đã quen hắn lạnh như băng, đột nhiên hắn biến đổi như vậy, ta thực muốn đem mắt móc ra, đem tai cắt ra.

Ta than thở nói: "Hôm qua... chàng là thanh tỉnh?"

"Án."

"Nếu thanh tỉnh, nếu biết ta là tấm thân xử nữ, chàng.. vì sao mạnh mẽ như vậy... có ý tứ gì?" Lời nói này sao lại có vài phần ái muội đâu, nhưng là, ta thực bị thắm, toàn thân đau nhức không thể động đậy. Đối với miêu tả đau đớn trong tiểu thuyết ta vẫn thực hoài nghi, hôm qua thực sự đã trải nghiệm.

Đối với lời nói của ta, Hàn tuyệt không có điểm áy náy, mà ôn nhu cười nói: "Nàng không hi vọng ta như vậy sao?" Ách, đúng, ta không có...hi vọng người như vậy đâu?

Ta quệt miệng: "Muốn chết, ta hiện tại giống như tàn phế, muốn tẩy sạch sẽ vết máu trên người, nhưng căn bản không thể động đậy." Lời nói thực mất mặt.

"Ta giúp nàng." Nói xong không để ý phản ứng của ta, đem ta ôm lấy, kì thực ta không thể phản kháng, cơ bản không có sức lực.

Ta bị đặt vào suối nước nóng. Hàn lại chăm chú nhìn ta, một chút ý tứ rời đi cũng không có, chẳng lẽ ta thực xem tốt vậy sao? Đúng rồi, đợi lát nữa hắn còn phải ôm ta trở về.

Ta một bên tẩy đi vết máu nơi hạ thể, một bên trừng mắt nhìn hắn. Hung tợn nói một câu: "Đáng ghét, một ngày nào đó ta phải trả thù." Độc Cô Hàn đẹp trai thì không phải bàn, đáng người thì giống như nấy tượng thần Hi Lạp, ngày hôm qua hắn khi dễ ta, ta hiện tại có nên đòi lại chút công đạo?

"Nàng sẽ trả thù như thế nào?" Làm gì? Hứng thú với phương thức trả thù của ta sao?

Ta cười tà tà: "Ta phải..." Nói xong cả thân mình nhảy tới hấn, hấn theo phải xạ ôm ta hỏi: "Nàng làm gì?" Không làm gì, chính là trả thù ta tà hấn liếc hấn: "Ta phải trả thù." Vừa dứt lời, đem môi hấn mạnh mẽ hôn lấy, hôn đến thiên hôn địa ám. Cả thân mình của ta cứ trần như nhộng giống như xà trườn trên người hấn, ánh mắt không hiểu từ bao giờ học được phệ tâm thuật của Thủy Vũ Mi, mị hấn như tơ. Miệng khê ghé vào tai hấn phát ra tiếng rên thực siêu lòng, kì thực không phải là ta nghĩ sẽ rên, chỉ là vì trên người thực nóng, không kiềm chế mà rên lên thanh âm đó. Aiz, cả đời anh mình bị hủy trong một đêm.

"Chàng là làm từ sắt à? Sao lại không có cảm giác?" Trêu chọc hấn nửa ngày, cứ nhiên hấn lại thành chính nhân quân tử bất động. Ta thực ra cũng thấy hấn có điểm ân nhân, nhưng cũng thực chính nhân quân tử. Ta bắt đầu ảo não, bản thân ở phương diện tri thức thực nông cạn, khi ở hiện đại hấn nên xem nhiều phim kia một chút. Câu dẫn... Không... Dẻo miệng, hấn là phải trả thù trên phương diện đó.

"Đương nhiên không phải, ta sợ làm nàng bị thương." Hấn nói xong, ánh mắt lại phát hỏa nhìn ta chăm chăm.

"Như vậy?" Ta kéo tay hấn, đặt trên bộ ngực sữa, đầu lại gần thêm một chút, cắn vành tai của hấn: "Bây giờ còn sợ không?"

Hấn thô rít rên rỉ một tiếng, ôm lấy ta: "Là nàng tự tìm tới." Ta oa oa ở trên ngực hấn, thiết cười, tới qua hấn cường bạo ta, hiện tại đến ta cường bạo hấn. Ta chính là dù thế nào cũng phải đòi được công đạo, hấn đường đường là lão đại xã hội đen, bị nữ nhân cường bạo có phải là thực mất mặt?

Một hồi lâu sau, hấn cuối cùng buông tha ta.

"Vân nhi, bây giờ còn tức giận không?"

"Vì sao không tức giận?" Ta ghé vào ngực hấn, lại nhẹ nhàng trả lời.

"Nàng đã trả thù, hấn là hết giận đi."

"Đáng ghét." Ngừng một lúc lại nói: "Ta muốn trả thù chàng cả nửa đời còn lại."

Hấn cười khê, dùng giọng điệu thấp phần ái muội nói: "Cả nửa đời còn lại? Nàng chịu nổi không?"

Ta nâng cằm kiều ngạo nói: "Ta còn sợ chàng không chịu nổi."

"Vậy thử xem." Nói xong, tay hấn đã hoạt động trên tám lưng trần của ta. Lại khi dễ ta, ta cũng không cam yếu thế, nhẹ nhàng cắn trước ngực hấn, hàm hồ không rõ nói: "Ta phải trả thù chàng, để ngày mai chàng đến sức đứng dậy cũng không có, xem có thể đi tham gia đại hội võ lâm không?"

"Dám xem thương ta?" Nói xong lại đè ta xuống... tiếp theo một trận điên cuồng...

Trả thù rồi lại trả thù, ta không nhớ rõ trả thù bao nhiêu lần? Chỉ biết là hai người chúng ta đều là mò hôi, ái muội muốn chết. Ở cùng một chỗ trong thời gian dài như vậy, lần đầu tiên thấy hấn ôn nhu như vậy. Đầu nói nam nhân trên giường là nghe lời nhất, hôm nay xem như được chứng kiến. Ta rõ ràng là một nữ tử ngoan ngoãn, ngày hôm nay lại giống như dâm phụ, ngấm lại thực thẹn thùng.

Mặc quần áo, phát hiện trên áo của ta còn vương vết máu, nhưng lại không có cái gì khác, đành phải mặc lên.

Thật sự quá mệt mỏi, lại nằm trên đất một hồi lâu, thẳng đến mặt trời đều đã chiếu đến môn, hai người chúng ta mới mỗi một đứng lên.

Kết quả là, vừa đứng lên, ta lão đảo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất. Hấn vội vã đỡ ta, ôn nhu nói: "Thực đau sao?"

Ta thành thật gật đầu: "Thực đau, đợi lát nữa đại hội võ lâm, phải làm sao?"

"Trở về, dùng nước ấm tắm, nàng liền thoải mái." Nói xong ôm ta.

Ta đỏ mặt: "Không còn kịp, chàng trận đầu, ta trận hai."

"Còn có khí lực sao?"

Ta cúi đầu, làm nũng nói: "Làm sao bây giờ, đều tại chàng, khiến ta mệt cả đêm." Ách, lại là lời nói ái muội?

"Là nàng quyến rũ ta."

"Nào có, rõ ràng là chàng cường bạo ta."

...

"Được, ta sai rồi, tối nay để nàng trả thù ta là được."

...

Chương 78: Thiên hạ đệ nhất vô sỉ danh bất hư truyền

Hai chúng ta vội vã quay lại Mộ Dung gia, phải chuẩn bị quần áo cẩn thận, nếu bị người ta nhìn thấy hai chúng ta cùng xuất hiện, không biết sẽ nghĩ ra thế nào? Rất nhanh quay lại phòng, Phụng Thanh Hà cùng Phụng Thanh Trúc đã ở đó đợi từ bao giờ. Ta đẩy cửa, hai cô nàng lập tức nhảy dựng lên, Phụng Thanh Trúc nói: "Tỷ tỷ, người đã trở lại?"

Phụng Thanh Hà đánh giá ta một chút, chấn động, sau đó lại ái muội cười: "Đường chủ, mau thay y phục, chờ người đã nửa ngày." Nói xong bắt đầu động thủ đem quần áo trên người ta thoát ra, mặc cho ta một bộ quần áo hoa lệ. Nếu không nhanh thì sao có thể kịp tới lời đài, nhưng là khi đó vội quá ta không để ý tới bộ quần áo này chính là rất hở hang theo cái nhìn cổ đại, cổ khoét quá sâu có thể nhìn rõ cả xương quai xanh...

Ta đang định xuất phát, Phụng Thanh Hà đột nhiên nói: "Tỷ tỷ, tóc người loạn quá, ta chải lại." Ngày hôm qua lăn lộn trên nền đất, không loạn mới là lạ. Phụng Thanh Hà không cần biết ta có đồng ý hay không, nâng tùy tay cầm mấy cây trâm, đem tóc ta chải chuốt cẩn thận. Làm xong thì nàng vừa lòng cười nói: "Tỷ tỷ, tuy hơi vội nhưng nhìn cũng rất ổn." Phụng Thanh Trúc đã gần trưa, ta cũng không quản nhiều, vội vã ra khỏi cửa.

Quanh lời đài đã tập trung đầy người, nhưng vẫn chưa bắt đầu, ta cho Phụng Thanh Hà và Phụng Thanh Trúc làm cảnh sát dọn đường một mạch phá vây đi vào bên trong. Khi vào đến nơi ta có sức ra về khí độ nói: "Tiểu nữ có việc nên đến chậm, hi vọng các vị lượng thứ."

"Mộ Dung đường chủ, ngồi đi." Mộ Dung lão nhân chậm rãi mở miệng, chính là ta cảm giác ánh mắt của lão tựa như phun hỏa, quả thực như muốn đem ta giết chết. Tiếp theo lão nhân nghiêng đầu nói thăm gì đó với mỹ nữ tỷ tỷ, thuận tiện ho khan vài tiếng, lại thờ dài một hơi.

Ta hơi cúi đầu, hướng vị trí của ta đi tới. Chính là ta cảm giác tựa hồ tất cả mọi người đều nhìn ta, thần sắc thập phần cổ quái. Đi đến cạnh Thủy Vũ Mị, nàng kinh ngạc tới độ miệng rộng gấp ba lần. Làm sao? Ta có cái gì? Ta không biết sao lại thế, ngây ngô cười. Đáng giận nhất chính là, đại khối băng vừa nhìn thấy ta cũng che miệng cười tủm tỉm, cười cái gì mà cười? Chưa thấy qua mỹ nữ a? Hắn cười như vậy, tất cả mọi người lập tức bị thu hút ánh mắt, phỏng chừng mọi người đều nghĩ rằng hắn cười chính là khi hắn giết người, toàn thể mọi người đổ mồ hôi lạnh. Ta còn phát hiện hình như Lục phóng viên đang bắt đầu ghi chép, về mặt thập phần giống như trẻ con bắt được kẹo, người này lúc nào cũng kì quái như vậy?

Ta vừa ngồi xuống, rất nhiều người bắt đầu nhỏ to nghị luận, cũng không biết nói cái gì. Ta vội nhìn quần áo chính mình, không có vấn đề gì a? Vì sao cười thành như vậy? Chợt Nga Mị chương môn Thanh Phong sư thái ngồi bên cạnh hướng ta hỏi nhỏ: "Mộ Dung đường chủ, có cần quay về thay y phục hay không?"

Ta cực độ ngu ngốc xem lại quần áo trên người: "Sư thái, y phục trên người ta đâu có gì?"

Thanh Phong sư thái lắc đầu: "Quên đi."

Ta vừa định hỏi, lại thấy Mộ Dung lão nhân đứng lên, thanh thanh giọng nói: "Tất cả mọi người đã đầy đủ, luận võ chính thức bắt đầu. Hôm nay trận đầu, là Thiên Ma giáo chủ Mục Hàn cùng Bách Hiểu Đường thủ tịch phóng viên Tư Đồ Dạ."

Tư Đồ Dạ vốn ngồi sau ta liền đứng lên: "Đường chủ, ta đi."

Ta nhẹ gật đầu.

Hàn chậm rãi đi tới, lạnh như băng hướng ta mỉm cười.

Toàn thể mọi người quanh ta lại được dịp sờn tóc gáy một phen.

"Có thể cùng Mục Giáo chủ giao thủ, Tư Đồ Dạ quả thực có phúc phận." Dừng dài dòng, gặp được Hàn, ta biết Tư Đồ Dạ rất muốn khóc. Thực vất vả mới thắng trận đầu, cư nhiên gặp được hắn, thực sự xui xẻo. Nếu gặp người khác, không chừng là có thể chiến thắng rồi.

Hàn khẽ ừ một tiếng rồi chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Võ công của Hàn ta biết, Tư Đồ cùng hắn chênh lệch quá lớn, nhưng ta thực không ngờ chính là, Tư Đồ Dạ kia cũng phòng thủ cực nhanh, bóng dáng cũng chớp động như ma, ta quả thực không nhìn thấy chiêu thức của hai người, chỉ nghe được thanh âm giao chiến....

Một hồi lâu, ta kinh ngạc nhìn Hàn lùi sau mấy bước, lấy kiếm cắm xuống đất trụ lại thân hình, còn Tư Đồ Dạ bên kia tiêu sái lùi một bước. Có làm không? Tại sao lại như vậy, không riêng gì ta, mọi người tất thấy đều chấn động.

Hàn hướng ta cười khở một chút, lại phát động tiến công. Lại thêm một hồi lâu, cuối cùng quả đúng như dự đoán, Hàn thắng, họ Tư Đồ thua, nhưng có thể thấy trận này không phải là dễ dàng với Hàn, lần này ta phải đổi ánh mắt về Tư Đồ Dạ, không chừng nếu không phải là Hàn thì hắn chính là thiên hạ đệ nhị cao thủ.

"Đường chủ." Tư Đồ Dạ đi đến bên ta, sắc mặt thật không tốt.

"Không quan hệ, thắng thua không sao cả." Ta thực ra hy vọng người thua, ta chính là điển hình trọng sắc khinh cấp dưới. (Hoa: Ồ giờ ới...)

"Trận thứ hai, Đường Môn Cổ tiểu thư cùng đường chủ Bách Hiểu Đường Mộ Dung Ý Vân." Thanh âm lão cha lại vang lên, Phụng Thanh Hà đưa kiếm cho ta, ta cầm, khoe môi khẽ mỉm cười, vừa bước ra, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất, sử dụng kiếm chống thân thể, lão đảo vài bước. Mọi người nhìn thấy ta như vậy, thần sắc bất đồng, ta sử dụng kiếm chống thân mình, miễn cưỡng lết từng bước lên võ đài, dưới chân một chút khí lực đều không có, phải đánh thế nào a? Ta biết Hàn vừa rồi vì sao thiếu chút nữa thua, hóa ra không phải vì Tư Đồ Dạ võ công cao cường, mà là tại vận động quá sức... Ta liền nói không nên lời... Aiz...

Ta liền khẽ tươi cười: "Các vị, hôm nay ta thực sự không khỏe, có thể cho phó đường chủ Phụng Thanh Hà của ta lên ứng chiến thay ta được hay không?" Phụng Thanh Hà, ủy khuất người, tỷ tỷ của người tới qua làm chuyện xấu, hôm nay bị trời phạt.

"Nếu Cổ tiểu thư đồng ý, lão phu không có ý kiến, bất quá nếu Phụng Thanh Hà cô nương thua chẳng khác nào Mộ Dung đường chủ thua, Mộ Dung đường chủ phải suy nghĩ rõ ràng." Nhiều lời vô nghĩa, ta đứng còn không vững đánh thế nào?

"Ta biết." Ta lại lết trở về vị trí, thanh kiếm đưa Phụng Thanh Hà nói: "Người đi, cố hết sức là được, thắng thua không quan trọng." Phụng Thanh Hà lộ rõ lo lắng nhìn ta, nhưng cuối cùng kiên định cầm kiếm, bước lên lôi đài.

"Cổ tiểu thư, thỉnh." Phụng Thanh Hà khẽ nói.

"Phụng Thanh Hà cô nương, chỉ giáo." Cổ đại tiểu thư không quan tâm đối thủ là ai, liền hướng tới chào hỏi. Còn ta thì không thể quan tâm nhiều, nghĩ muốn ngủ, căn bản không có sức xem, tựa vào lưng ghế ghê ghê gắt.

Đột nhiên có người chụp bả vai ta, ta ngẩng đầu đã thấy cư nhiên là mỹ nữ tỷ tỷ, mỹ nữ tỷ tỷ âm trầm nghiêm mặt đưa cho ta một bình thuốc nói: "Bôi vào."

"Cái gì a?" Ta cầm bình được không biết làm sao.

Mỹ nữ tỷ tỷ bất đắc dĩ nói nhỏ bên tai ta: "Tối qua làm gì?"

Nghĩ đến chuyện xấu tối qua, ta lập tức đỏ mặt, ngoài miệng lại giả mù xa mưa nói: "Làm gì, ngủ a."

Nhược Nhan tỷ khúc dờ cười dờ: "Ngủ cùng Mục Hàn?" Di... tựa hồ toàn thế giới đều biết? (Vân tỷ hướng ánh mắt hình viên kẹo nhìn Hoa: có phải tại muội hay không? Hoa: Dạ, tại độc giả của trường tồn cứ muốn xem, em đặt cảnh báo rồi mà.... Ý ới... Quả nhiên là cả thế giới đều biết, và lý do là vì Hoa Vân La đã viết lên trường tồn... Hoa bị Vân tỷ dân cho một trận tội nhiều chuyện và tạm thời đang an dưỡng tại bệnh viện chấn thương chỉnh hình)

"Không có a, ta ngủ cùng Phụng Thanh Hà." Nói dối mà mặt cũng không đỏ, có thể thấy da mặt của bốn cô nương thật dày.

"Vậy sao? Muội thử về nhìn gương." Mỹ nữ tỷ tỷ cơ hồ là hừ hừ nói ra tiếng.

"Cái gì? Trên người ta có gì sao?" Ta bắt đầu kì quái hỏi, thực hoài nghi có vấn đề.

"Các người dù sao còn chưa thành thân, đã làm ra chuyện này?" Mỹ nữ tỷ tỷ bắt đầu trách cứ ta, vấn đề là tại sao nàng biết? Mỹ nữ tỷ tỷ lại bổ sung một câu làm ta nghĩ muốn ngắt, nàng nói: "Cho dù làm, cũng không thể cho thiên hạ thấy, nhìn người xem, đi lại còn không vững, về sau chú ý chút, đừng tự làm mình bị thương." Nàng tuy là tỷ tỷ của ta, nói thế nào cũng là cô nương chưa kết hôn, sao lại hình như còn hiểu biết hơn ta?

Ta hơi đỏ mặt: "Cái kia... cái kia... chủ yếu là bởi vì... aiz nha, hôm qua là nhất thời xúc động, về sau sẽ không."

Mỹ nữ tỷ tỷ hừ lạnh, bất quá lại cười tủm tỉm: "Cha giận muốn chết, máu chưa xông lên não là may mắn."

Ta hồ nghi nhìn tỷ tỷ, phải chăng tỷ tỷ cũng là xuyên qua? Biết câu máu xông lên não? Ta xấu hổ cười hỏi: "Trên người ta... có phải hay không có dấu hôn?"

Mỹ nữ tỷ tỷ liếc mắt nhìn ta một cái: "Tự mình trở về xem."

Ta đem đầu kê tai tỷ nói: "Tỷ tỷ, ngày hôm qua là lần đầu tiên, thực là đau, người có biết phải làm sao không?"

"Dùng nước ấm ngâm một chút liền tốt." A? Sao nàng lại biết, nàng là một cô nương, tựa hồ đối việc này thực quen thuộc, vì thế ta nói: "Tỷ tỷ, sao người lại biết?"

Tỷ tỷ quả nhiên lập tức đỏ mặt, ngắc ngứ nói: "Hỏi làm cái gì?"

Ta ngậm miệng ho khan: "Tỷ tỷ, phải chăng..."

Bàn tay tỷ chụp lại miệng ta, trừng mắt: "Về sau đừng nói bừa, mau bảo muội phu đem sính lễ tới đi."

"Về sau nói, ta chưa tính cưới hẳn."

Mỹ nữ tỷ tỷ kinh ngạc nhìn ta, sau đó cả giận nói: "Hôm nay nháo như vậy, ai chẳng biết quan hệ của các người, còn muốn cưới người khác sao?"

Ta cúi đầu ho khan: "Nếu có người đồng ý, ta cũng không chấp nhận."

"Người..."

"Được lắm..." Lục Tây Lâm cùng Tư Đồ Dạ đột nhiên đồng thời kêu to lên, ta liền chú ý đến lời đài, liền thấy Cố Mộng Tinh sắc mặt khó coi ngồi bệt trên đất, Phụng Thanh Hà thần thái ung dung mỉm cười. Ta vội xoa mắt, xác định không có nhìn lầm, Phụng Thanh Hà đã đánh bại Cố Mộng Tinh!

Phụng Thanh Hà ôm quyền cười vang: "Thanh Hà may mắn thôi."

"Phụng cô nương võ công cao như vậy, Mộ Dung đường chủ hẳn phải xuất thần nhập hóa, chẳng trách nàng khinh thường không muốn giao thủ cùng ta." Cố Mộng Tinh hần học nói.

"Mộng Tinh, sao người có thể tự hạ thấp mình. Chỉ sợ Mộ Dung đường chủ không phải không muốn giao thủ với người mà là lực bất tòng tâm." Y Lạc Lạc đi tới cạnh Cố đại tiểu thư, cười lạnh một tiếng, "Ai biết có phải tôi qua bọn hắn làm cái gì đó nên không cử động nổi." Ách, hình như cả thế giới đều biết? Ta theo bản năng sờ sờ cổ, hẳn là có dấu hôn đi?

Ta tròn mắt liếc Y Lạc Lạc một cái, "Ta làm gì thì liên quan gì đến người? Không phục thì người cũng có thể làm a. Thật sự là buồn cười, ta lại không có can người." Ta dám làm chuyện mà nàng không có gan đi làm, nữ tử cổ đại bình thường không dám, cũng chính là do da mặt ta dày.

Y Lạc Lạc phần nộ liếc ta một cái, hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm để ý tới ta.

Lão cha ho khan một tiếng, lớn tiếng tuyên bố: "Bách Hiểu Đường thắng cuộc." Ta cũng thực là hên, không cần đánh liền thắng hai trận? Vận khí tốt đến khó tin a?

Mấy trận sau, ta quả thực buồn ngủ quá, cuối cùng ngủ gật không thể quan sát, chỉ biết sau đó phụng trượng Thiếu Lâm Vô Sắc đại sư, Mộ Dung lão nhân, Y Dục Thành thắng.

Mà đáng buồn cười là, Y Dục Thành đấu với Phụng Thanh Hà, Phụng Thanh Hà đấu hộ cho ta thì thắng mà bản thân đấu thì thua...

Đặc biệt, hôm nay bệnh thần kinh đã xuất hiện, hẳn đánh cho Trương Tiểu Kiệt ngã lăn quay, Trương Tiểu Kiệt thực là hằm hiu, đáng lẽ có thể không đánh mà thắng, ai ngờ ở giây phút cuối cùng bệnh thần kinh lại xuất hiện.

Trận thứ bảy Thủy Vũ Mị đấu với Mộ Dung Nhược Nhan, Nhược Nhan tỷ thua thảm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Có thể tử như thế còn cầu gì hơn

Bởi vì ta ngủ gật nên những trận đấu ta tất thấy đều không có xem, chỉ đến khi bệnh thần kinh đến, ta miễn cưỡng tỉnh dậy, mờ to mắt.

Nói Trương Tiểu Kiệt đã chờ hẳn hơn nửa canh giờ, bệnh thần kinh ngay đến bóng người cũng không thấy. Lão cha cuối cùng háng giọng nói: "Các vị võ lâm đồng đạo, Giang trang chủ vẫn là đến chậm, xem ra chỉ có thể..."

"Các vị, Giang mỗ đến muộn, xin thứ lỗi." Hắn bắt thần xuất hiện, bóng dáng đã dùng khinh công bay thẳng tới lời đài. Hắn một tay ôm bảo kiếm, một tay vất trước ngực tư thế thập phần hiên ngang cái thể, cộng thêm vẻ anh tuấn vốn có quả thật hấp dẫn tất cả ánh nhìn của nữ nhân, đáng tiếc cho hắn khi đó ta vẫn còn đang mơ ngủ!

Bệnh thần kinh đến không kịp khách sáo, chỉ một câu thỉnh, lập tức huy kiếm hướng Trương Tiểu Kiệt. Trương Tiểu Kiệt tự nhiên hiểu rõ kết quả không hay, nhất định bệnh thần kinh thắng trận. Muốn nói vận khí, tốt nhất chính là ta, kém nhất chính là Trương Tiểu Kiệt, Trương đồng chí đành phải ra về tay trắng, xin hẹn đến năm sau.

Bệnh thần kinh vừa thắng trận, mục tiêu lại hướng tới ta. Ánh mắt vừa hướng tới ta, ta lập tức phát hiện mặt hắn xanh mét, cực kỳ đáng sợ, ta giống như một mối mà thực sự là một mối, gục đầu không thèm nhìn hắn.

"Giang trang chủ, mời ngồi." Lão cha chỉ cho hắn chỗ ngồi bên cạnh ta, bệnh thần kinh không khách sáo đi tới, tận lực bồi tiếp một hồi, ta có ý "chuyên tâm" xem luận võ, xem nhẹ sự tồn tại của bệnh thần kinh, mặc dù mắt ta đã nặng trĩu xuống rồi.

Đột nhiên bệnh thần kinh nắm tay ta, âm trầm nói: "Ý Vân, trên người nàng... là những dấu vết không nên có." A, lòng ta cả kinh, trên người ta thực sự có nhiều dấu hôn sao? Hèn gì mỗi người đều nhìn ta với ánh mắt kì quái, xong rồi, xong rồi, thanh danh của ta hoàn toàn tan nát. Hiện tại tất cả mọi người biết ta và Độc Cô Hân đã có vợ chồng chi thân không biết nhìn ta thành ra cái gì?

Ta khóc không ra nước mắt, cổ ý khó hiểu hỏi: "A, cái gì?"

"Dấu hôn." Hân tức giận nhìn Độc Cô Hàn như muốn liều mạng.

Ta cổ ý không để tâm nhìn xung quanh: "Này... hôm nay thời tiết không tồi a, người chậm rãi xem, ta mệt quá rồi." Ta nói rồi vội đứng lên, lấy tốc độ nhanh nhất có thể trở lại phòng, cũng may hiện tại ta đã có chút khí lực, nếu không đứng lên mà bị ngã nhào ra thì thực không biết là thành cái dạng gì?

Một giây sau, trong phòng bùng nổ một trận tiếng gầm giận dữ: "Phượng Thanh Hà, Phượng Thanh Trúc, ta giết các người...!"

Biết trên người ta có dấu hôn, nhưng không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy. Chỉ chút vết hôn, một cái tiếp một cái. Vốn đã đủ thấy được, bộ quần áo tiên diễm đáng chết phụ trợ càng thêm rõ ràng. Việc làm cho ta tức nhất chính là Phượng Thanh Hà, cái tên gia hỏa chỉ sợ thiên hạ không loạn. Chừng này dấu vết trước ngực cũng đã đủ mất mặt, nàng còn cổ ý bôi hết tóc của ta lên, bày ra toàn bộ trước mặt mọi người. Nàng biết trên người ta có dấu hôn, không nhắc nhở ta thì thôi, cư nhiên còn giúp phở bày thêm. Còn Phượng Thanh Trúc kia, nàng là đồng bọn. Hai nữ nhân này, quả thực có mối hận sát phụ, đoạt thê với ta. (Giết cha, cướp vợ)

Đại khối băng, hân thực là gia hỏa chán ghét, quả thực là cần chứ không phải hôn, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có, ta lại thề, sẽ trả thù!!! Ta chạy nhanh đem thuốc của mỹ nữ tỷ tỷ đưa bôi lên, trên mặt lại trát một lớp phấn cực dày, rồi xoa tóc, thay quần áo bớt lòe loẹt. Đến khi hoàn toàn không nhìn thấy dấu hôn, ta mới tức giận rời khỏi phòng. Ta hiện tại thuộc loại trạng thái bùng nổ, nếu nhìn cẩn thận, có thể thấy đầu ta bốc khói, tùy thời có thể phun lửa.

Ta còn không có tới luận võ trường, liền thấy mọi người tản đi, ta một phen bắt được Tư Đồ Dạ, nói: "Tỷ muội họ Phượng đâu?"

"Phượng Thanh Hà muội nói đi tị nạn, nhờ ta chuyển cáo người đừng tìm nàng." Nha đầu chết tiệt, động tác rất nhanh, chờ ta tóm được nàng, xem ta làm nàng sống không được mà chết cũng không xong.

Ta tại chỗ nhảy dựng lên hét lớn: "Ta muốn giết người a."

"Đường chủ, người cùng Phượng Thanh Hà cô nương có phải có hiểu lầm? Hiểu lầm này từ đâu mà đến? Tối qua cuối cùng ra làm sao, đã xảy ra sự tình gì? Trên người là cái gì gây ra dấu vết như vậy? Là ai tạo thành? Ta phân tích, trên người ngài có thể là..." Lục phóng viên, người lại làm loạn thêm, ta sao lại xui xẻo như vậy, gặp được một đám cấp dưới cảm thú.

Sự đệ đường đi, ở lại quản lý đồ đệ bảo bối của người đi a.

"Không cần nói..." Ta bịt tai, lấy sư tử hống thần công mắng Lục phóng viên cảnh cáo.

"Đường chủ, người không phải từng nói, giang hồ nguyệt báo của chúng ta có tôn chỉ là phải cho độc giả biết rõ chân tướng, cho nên, thỉnh ngài nói cho ta..." Ta trực tiếp không thèm nghe, quay đầu bỏ chạy, nếu có một cái lỗ, ta không do dự sẽ nhảy vào. Hiện tại người cần tị nạn không phải là Phượng Thanh Hà, mà là ta.

Nhiều người như vậy nhìn thấy trên cổ ta đầy dấu hôn, lại còn trên luận võ trường không có khí lực đánh nhau, chỉ cần có nửa điểm đầu óc cũng hiểu được, tuyệt đối có thể tượng tượng ra hôm qua ta kịch liệt tới trình độ nào. Cho dù da mặt ta đã luyện thành công phu vạn lý trường thành, nhưng ta cũng sẽ cảm thấy thẹn thùng. Cho nên, từ lúc này về sau, ta trốn ở trong phòng, không gặp bất luận kẻ nào, Thủy Vũ Mị gõ cửa mấy hồi, ta trực tiếp không trả lời. Mỹ nữ tỷ tỷ, Hồng Tụ cùng bệnh thần kinh gõ cửa, ta cũng không đáp. Cuối cùng, lão cha tới, ta cũng không đi ra ngoài. Lúc này xong rồi, không biết ngày mai phải làm sao nhìn người. Vốn nghĩ muốn lập tức biến mất, dưới một năm không xuất hiện, chính là ngày mai còn phải tiếp tục luận võ a. Hiện tại Phượng cô nương cùng Tư Đồ Dạ đều bị loại, ta phải vì Bách Hiểu đường tranh thủ bài danh, hiện tại không có khả năng trốn tránh.

Buổi chiều, lại truyền đến tin tức băng thêm bị trộm, con cóc đó hiện đang ở trong bụng ta. Cô Mộng Tinh chết bầm, nếu nàng biết ta ăn bảo bối của nàng, không biết có đem ta đi giết, mổ bụng moi gan ra không nữa, vẫn là trốn có điểm an toàn. Vốn thẹn thùng, lại có tật giật mình, cuối cùng càng không dám ra khỏi phòng.

Tạm thời vẫn là không dám đem mặt mũi ra gặp ai, ngay cả đi ra ngoài ăn cơm cũng không đủ dũng khí đi ra. Cuối cùng đến nửa đêm, ta đói quá không chịu nổi, tối qua vận động kịch liệt, sau đó một ngày không ăn cái gì, đây là tình huống gì a?

Ta trực tiếp không dám mở cửa, giống như trộm treo cửa sổ nhảy ra, cũng may hiện tại võ công của ta có điểm tốt, nhảy ra không gây tiếng động. Chạy đến phòng bếp, tìm nửa ngày phát hiện một nửa con gà ăn dở, buồn bực chính là, trên đó còn có dấu răng, vừa thấy đã biết không phải dấu răng người. Nghĩ Mộ Dung Ý Vân ta cư nhiên rơi xuống tranh đồ ăn cùng chó mèo, còn không bằng đập đầu vào gối tự vẫn? Cuối cùng tìm được mấy chục trứng chim. Giống hệt quý đối, tiêu diệt hết đám trứng đó. Ta buồn bực lại nhảy cửa sổ mà vào, rõ ràng là phòng của mình, lại biến thành trộm.

Khi ta định cởi áo chuẩn bị đi ngủ, đang tháo khăn trường, chợt giật mình, nguyên bản trên giường ta còn có một người đang nằm, ta trợn mắt: "Chàng làm gì? Đây là giường của ta, chàng ngủ ở đây làm gì?" Chẳng lẽ định có ý định bắt lương gì?

"Ngủ." Hân trờ mình, chỉ vào người ta, ta vì sao phải ngủ cùng hân? Đây rõ ràng là phòng ta?

"Vô nghĩa, ta đương nhiên phải ngủ." Ta ngồi ở mép giường, chậm rãi xoa huyết thái dương.

Hân chậm rãi nói: "Lên đây." Giường của ta, hân dám cướp chủ quyền?

Ta chỉ tay vào vách: "Đây tựa hồ là giường của ta, phòng của người ở bên kia, đại giáo chủ a, phòng lớn không ngủ, vì sao muốn chiếm giường của ta? Trở về, ta muốn ngủ, ngày mai còn phải luận võ, không muốn thấy người."

"Lên đây, ngủ." Được lắm, hắn dám ra lệnh cho ta, ta không phải nô lệ của hắn, ta bực mình: "Ngủ nhưng chàng phải tránh ra." Nói cứng như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm lên giường.

"Ngày hôm qua thực kịch liệt... ta bây giờ còn đau. Hiện tại không được làm gì... Ta không muốn ngày mai không có khí lực đứng dậy." Ta hừ hừ nói.

"Vì sao không tắm nước ấm?"

Ta tròn mắt nhìn hắn: "Ta cũng muốn, chính là ta thấy dấu vết trên người, thẹn thùng đến nỗi không dám nhìn người khác, sao dám kêu hạ nhân đi lấy nước nóng? Đều tại chàng, vì sao phải dùng răng cắn ta. Đau ta, chàng không biết sao? Làm cho nhiều người như vậy thấy, ta về sau như thế nào làm người?"

Hắn đặt tay lên eo ta, từ phía sau ôm lấy ta, ôn nhu nói: "Tối nay ta sẽ không làm gì." Nói thật, cũng không phải ta bài xích cùng hắn một chỗ, chính là ta không có quen. Còn buổi tối hôm qua lãng phí nhiều khí lực như vậy, cũng phải cho ta thời gian nghỉ ngơi. Đùng giống ngày hôm qua lại không có khí lực đánh nhau, nếu còn một lần nữa ta sẽ tự sát bảo trụ thanh danh của Bách Hiểu đường.

Ta khịt mũi: "Ngày hôm qua đã mệt mỏi cả đêm, hôm nay lại tra tấn ta, ta sao lại dễ dàng đem mình cho chàng, chàng không phải cảm thấy ta thực tùy tiện, cho nên muốn khi dễ ta? Ta dù sao còn chưa có gả cho chàng, chàng sao lại ở trong đây?" Nhanh, đừng ở đây hấp dẫn ta, hắn ở đây, ta thực sợ mình sẽ kiềm chế không được.

Không biết như thế nào, một cổ cảm giác tê tái nhen nhóm trong lòng, nước mắt bất chợt lăn dài trên má: "Ta thực sự hối hận đã làm ra chuyện ngày hôm qua... thực sự rất hối hận. Hiện tại cả thiên hạ đều biết ta là người của chàng, nếu có một ngày chàng chê ta, không cần ta, ta biết phải làm sao? Mặt mũi của Mộ Dung gia, mặt mũi của Bách Hiểu đường, mặt mũi của Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử đều đã bị ta bôi nhọ. Trừ chàng ra, ta không còn gì cả. Mà ta lại không phải một nữ nhân vĩ đại, ta rất sợ chàng sẽ không cần ta. Ta không có phong hoa tuyết nguyệt đại như mỹ nữ tỷ tỷ, không có thanh thuần ngọt mỹ như Y Lạc Lạc, không có thanh thuần đáng yêu như Vũ Mị, những thứ nữ nhân nên biết, ta cái gì cũng không biết. Không biết nấu cơm, không biết nữ hồng, cầm kỳ thi họa cũng chưa hiểu rõ hết. Mục Ngưu Tầm còn hơn ta, ta biết bản thân rất kém cỏi."

"Nàng là Mộ Dung Ý Vân, là người độc nhất vô nhị, không cần giống các nữ nhân tầm thường khác, nàng vĩnh viễn là tốt nhất." Ta cảm thấy được ta chậm rãi thích ứng với lưỡi ngọt thần công của hắn, nếu không ta sẽ bị giật mình.

"Ta thực sự tốt như vậy sao? Xem nhiều nữ tử như vậy, chỉ có mình ta là thua kém. Thực sự sợ một ngày, chàng không cần ta, sẽ như thế nào?" Thực sự không cam tâm, dễ dàng bị hắn ăn luôn.

"Ta thực lòng xin lỗi nàng, nàng không cần tự trách." Đích thực hắn chủ động, hơn nữa giống cuồng bạo, mặc dù sao đó là ta cuồng bạo hắn... nhưng ai bảo hắn quyền rũ ta trước!

"Chàng biết không, nếu ta không muốn, không ai có thể động vào ta. Bởi vì ta rất yêu chàng, cho nên không có phản kháng."

Hắn trầm mặc, chậm rãi đem bàn tay tiến vào quần áo của ta. Mềm mại và thông thả, dĩ thường ôn nhu thoát quần áo của ta, không rõ ý tứ gì, chính là ta không có ngăn cản, nhưng vẫn hàm chứa vài phần u oán hỏi: "Chàng làm gì?"

"Sinh đứa nhỏ."

Ta thiếu chút nữa thét lên: "Sinh đứa nhỏ?" Tạm thời ta còn chưa có tính toán, dù sao danh bất chính ngôn bất thuận, trước mắt không nói lão cha nhất định tức giận đến độ máu xông lên lão, lại nói ta nữ nhân chưa chồng đã có con, thanh danh của ta tệt hại thì không nói đi, Bách Hiểu Đường thì làm thế nào? Mấy đồng chí thuộc hạ của ta còn làm thế nào?

Thanh âm của hắn cực kì ôn nhu cùng thân nhiên: "Chúng ta sinh đứa nhỏ, nàng sẽ không phải miên man suy nghĩ."

Đầu óc ta giống như sắp bị vỡ, nhưng vẫn gắt gao ôm hắn: "Không cần sinh, sinh đứa nhỏ rất đau, hơn nữa, ta không muốn sinh, ta còn chưa có chuẩn bị."

Hắn quật cường ôm lấy ta, làm cho ta đối mặt hắn. Hắn hơi nhíu mày, ánh mắt thâm trầm làm ta không thể thấy rõ, ta bắt đầu hoài nghi, lời mình vừa nói phải chăng đã thương hắn rất sâu? Ta chậm rãi dựa vào hắn, đem đầu rúc vào người hắn, gò má dán vào ngực hắn. Hắn lại ôm chặt ta, ép ta tới nỗi nghẹt thở.

"Vân nhi, sinh cho ta."

"Không cần, muốn sinh chàng tự mình sinh."

"Nếu ta có thể, tìm nàng làm gì?" Coi ta là công cụ sinh đẻ a, chúng ta trước mắt không phải vợ chồng, ta không có nghĩa vụ vì hắn sinh đứa nhỏ.

"Chó mẹ có thể sinh chó con, vì sao không tìm nó?" Ta bực bội nói.

Hắn xoay người đè lên ta, ngón tay vuốt lên môi ta: "Ngoại trừ nàng, ta quyết không thân cận với bất cứ giống cái (BL: Ta không tìm được từ nào thích hợp hơn nữa, hix) nào khác."

Ta kháng nghị kêu lên: "Không cần, chàng không biết sao, sinh con rất đau."

Hắn nhẹ hôn ta: "Vân nhi, nằng vì ta sinh đứa nhỏ, chẳng lẽ không được sao?"

"Úm... không được cần ta." Ta cuối cùng buông tha giấy dựa, hoặc là chưa từng giấy quá.

Hắn thở hắt hên buông ta ra, đem ta ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: "Đau không?"

"Không đau... mới là lạ."

Hắn cúi đầu, hôn một cái thực triển miên, biến ta thành ngu ngốc. Ta đem ngón tay vân về ngực hắn, ni non nói: "Hàn, nếu ta thực sự có đứa nhỏ, chàng sẽ như thế nào? Ta không muốn cho đứa nhỏ giao thiệp giang hồ, ân oán giang hồ đều là thị thị phi phi, không thấy rõ." Nghe nói sinh con rất vất vả, tượng tượng đến đó, ta thực có điểm sợ hãi.

Tuy ta vẫn hi vọng trở thành nữ hiệp cái thế, nhưng chí hướng này chỉ là phù du, một chút cũng không hi vọng đứa nhỏ dây vào ân oán giang hồ, đều nói người ở giang hồ, thân bất do ki, sống như vậy rất mệt mỏi. Nhìn xem, ta sống thực tiêu sái, còn người trong giang hồ có ai được như ta, trước mặt thì trái cây hoa hồng, sau lưng thì chịu khổ ai hay?

"Nàng hi vọng ta thế nào?"

Ta mờ mịt lắc đầu: "Không biết, thù diệt môn không thể không báo." Ta lại không thể nói hắn từ bỏ, thù diệt môn a, thù hận không phải dễ dàng cởi bỏ, hơn nữa thù hận lớn như vậy, thử nghĩ nếu có ai động đến cha ta ở hiện đại, ta lại có thể bỏ qua sao? Nếu đã biết không thể bỏ, làm sao lại miễn cưỡng người khác.

"Vân nhi, cảm ơn nằng."

Ta lắc đầu: "Đừng, giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa, chàng phải báo thù, ta không thể cản chàng, trừ phi chàng tự nguyện nếu không miễn cưỡng chỉ càng thêm đau khổ, nhưng, nếu chàng có mệnh hệ gì, ta cũng không thiết sống."

"Có thể tử như thế còn cầu gì hơn?"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Bái đường

"Chàng nói ta là thê tử của chàng, nhưng chúng ta còn chưa có bái đường."

"Là ta thiếu sót, sau đại hội võ lâm, chúng ta sẽ thành thân."

"Vì sao không phải là hiện tại?"

"Hiện tại?"

"Uh, liền bây giờ."

Ta nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo, ở trước cửa sổ đặt hai cây nến đỏ, cười nói: "Hiện tại ta gả cho chàng."

Ta vẫn hi vọng có thể mặc lễ phục cô dâu xinh đẹp, đầu cài dây trang sức, lại có bạn bè thân hữu vây quanh chúc mừng, bao nhiêu người hâm mộ ở bên tung hô, trước mặt tất cả mọi người nói một tiếng "Ta nguyện ý". Nhưng hiện tại, ta thay đổi chủ ý, ta cũng không để ý quá trình, ta chỉ cần trở thành thê tử của Hàn là có thể. Không cần đám cưới hào hoa long trọng, không cần bằng hữu đồng đạo, không cần nhẫn kim cương to tướng, chỉ cần hắn yêu ta, ta cũng yêu hắn, vậy là ta đã trở thành cô dâu hạnh phúc nhất. Hắn nhìn ta thật sâu: "Nàng không biết như vậy là ủy khuất sao?"

"Ta vì sao mà ủy khuất, chỉ cần trở thành tân nương của chàng, ta cũng là nữ nhân hạnh phúc nhất rồi, trừ phi chàng không muốn ta?"

Ta đi đến bên người hắn, lôi kéo hắn đi đến trước nến đỏ quỳ xuống, lại còn thực sự hỏi hắn: "Độc Cô Hàn, ngươi nguyện ý cưới Mộ Dung Ý Vân làm thê tử không? Vô luận phát sinh chuyện gì, cả một đời, không lìa xa. Vĩnh viễn yêu nàng, chiều cố nàng, bao dung nàng, bảo hộ nàng."

"Ta nguyện ý." Hắn kì quái nhìn ta: "Đây là lễ nghi gì?"

Ta cười hi hi: "Đừng hỏi, đổi lại chàng hỏi ta, hỏi giống như vừa rồi."

Hắn cầm tay ta, thâm tình nhìn ta: "Mộ Dung Ý Vân, nàng có đồng ý làm thê tử của ta không? Vô luận phát sinh chuyện gì cả một đời không lìa xa." Phản xạ thật nhanh, có thể lập tức nói ra.

"Ta nguyện ý, vô luận chuyện gì phát sinh ta đều phải là thê tử của Độc Cô Hàn."

"Thiên địa làm chứng, ta Độc Cô Hàn hôm nay cùng Mộ Dung Ý Vân kết làm phu thê, từ này về sau họa phúc cùng hưởng, sinh tử cùng tùy." Hắn trước kia nói chuyện lạnh như băng, hiện tại lời nói đều ấm áp tình ý, tựa hồ giọng điệu cũng trở nên mềm mại. Triền miên, ôn nhu, thâm tình, nếu về sau hắn đối với ta có thể mãi như vậy, ta tình nguyện giảm thọ vài năm.

Ta chấp tay lại, chân thành nói: "Sư phụ, đồ đệ của người lập gia đình, cần phải phù hộ chúng ta bách niên giai lão." Cầu ông trời không bằng cầu sư phụ ta, đương nhiên không thêm cầu lão thời không chết tiết.

Hôn lễ của chúng ta thực sự đặc biệt, ta tin tưởng cho dù là mấy ngàn năm trước cho đến mấy ngàn năm sau chỉ có duy nhất một hôn lễ như vậy.

Ta đột nhiên quệt miệng: "Ta... gọi chàng thế nào? Tướng công? Phu quân?" Ta thực không quen cách gọi của cổ đại, thực rất muốn kêu hắn lão công, chỉ sợ hắn nghe không hiểu.

Hắn ôn nhu cười: "Tùy tiện, nàng thích là được."

"Không thể tùy tiện được, đây là chuyện cả đời, ta thích nhưng chàng không thích, nghe hoài sẽ chán a."

"Chỉ cần nàng vui vẻ là có thể." Hắn nói xong đem ta ôm lấy, phóng đến trên giường, ta thực tự giác thoát ra quần áo chui vào chăn, đem tân hôn a, ta cũng có thể hi sinh một chút.

"Như vậy tốt lắm, quy củ cổ đại ta thực không quen, sau này gọi chàng là Hàn, chàng gọi ta Vân nhi, như vậy đi."

Hắn khẽ miệng gọi lên một độ cong hoàn mỹ: "Quy củ cổ đại?" Nếu nói ta đến từ ngàn năm sau, hắn đại khái có thể bị dọa ngất.

Về phần thân phận của ta, về sau tìm một cơ hội tốt nói cho hắn.

Ta nhanh thề lời: "Ách, không phải, ta nói là chàng ngu ngốc."

Hắn cười yếu ớt, đem ta ôm trong lòng ngực: "Nương tử, sinh cho ta đứa nhỏ được không?" Xưng hô cổ đại quả nhiên ta nghe không quen.

"Đương nhiên, ta đã gả cho chàng, đương nhiên phải sinh." Hiện tại phát hiện, thời không đại thần cùng sư phụ tựa hồ có ý lừa ta đến cổ đại cho làm con dâu nhà Độc Cô. Bất quá ta hiện tại đang lo lắng vấn đề khác, ta xưng hô với bọn hắn thế nào? Sư phụ, lão chết tiết hay là... tổ nào nãi, cụ cố nội...

Hắn ái muội cười: "Tốt, hiện tại liền sinh, nàng muốn sinh mấy đứa?" Vung tay lên, trong phòng liền bao trùm trong bóng đêm. Ta tốn nhiều khí lực mới đốt được vài ngọn nến đã sớm bị tắt sạch, ngọn nến không phải người, cho chúng nó thấy có sao đâu?

"Không cần nhiều, hai là đủ, một nam, một nữ." Nhiều quá ta thực thấy phiền.

"Không được, ít nhất năm."

"Chàng cho ta là heo nái à? Rất vất vả."

"Ta cũng rất vất vả." Rốt cuộc ai vất vả, hắn là ta là người vất vả nhất. Đã sớm phát hiện hắn có tiềm năng làm luật sư, cứ cãi với hắn ta không đủ sức.

"Một lần... Ách, không được nhiều quá... ngày mai còn phải luận võ, chàng nếu thua, ta thực mất mặt."

"Được."

.....

Mở to mắt, toàn thân đau nhức vô lực, nói một lần thôi, nhưng là mỗ nhân không ngừng ăn ta, hắn ăn hết rồi lại lòi ra ăn tiếp...ta quả thực giống như là món ăn ngon nhất thiên hạ, ăn không biết chán? Có lẽ hôm nay, ta lại không có khí lực đi luận võ, hôm qua náo loạn một trận bị tắt thở mọi người nhìn thấy, hôm nay nháo thêm một lần nữa ta thực nghĩ muốn đi tự sát.

Hắn vẫn còn ngủ say, giống tiểu hài tử, trên mặt còn mang theo nụ cười thỏa mãn. Nguyên lai hắn cũng có thể cười ngọt như vậy, như vậy nhìn thực đẹp. Ta hắn là phải tìm cách làm cho hắn thường xuyên cười. Hắn nếu thường xuyên cười, nữ hài tử bị hắn mê chết hẳn là không chỉ có Mục Ngưu Tâm, ít nhất xếp hàng cũng chật kín Bách Hiểu Đường. Quên đi, vẫn là cười cho mình ta xem là được, tình địch nhiều như vậy rất phiền. Có một lão công đẹp trai quả thực rất mệt, cần thường xuyên cảnh giác.

Nhìn lại trên người vẫn còn nhiều dấu hôn, ta bực mình nói: "Dễ dàng bị ăn nhiều như vậy, chẳng lẽ võ công của ta thực sự kém? Ngay cả lực phản kháng một chút cũng không có?"

"Nguyệt Quang tiên tử võ công không tồi, nhưng nàng có nói, là nàng không muốn phản kháng." Hắn đột nhiên mở mắt, vẻ mặt đều là chế giễu ta.

"Bối vậy, cho nên mới có người không ngừng khi dễ ta, nếu là hôm nay luận võ thua, ta nhìn người khác thế nào đây?"

"Thua liền thua, trực tiếp khiêu chiến cha nàng là được." Cao thủ như cha... thôi đi, ta chưa có tâm đi tìm chết. Ta chỉ có thể hi vọng vận khí ta tiếp tục tốt, tìm được đối thủ dễ xoi. Nhưng, trước mắt nhìn lại, trình độ kém nhất trong đám người có lẽ chính là ta.

Ta vô lực tiến vào ngực hắn, lại hỏi: "Vậy... tùy tiện, đứng rồi, lần trước chàng nói vì Độc Cô gia tranh địa vị giang hồ, hiện tại vì sao không tranh?"

"Ta vốn định lấy hai thân phận xuất hiện, nhưng hiện tại nghĩ không thể làm vậy."

"Vì sao?"

Hắn thân nhiên nói: "Độc Cô hàn cũng tốt, Mục Hàn cũng tốt, chung quy phải thoái ẩn giang hồ, làm sao phải tranh hư danh?"

Ta không ngờ hắn cũng có quan điểm vượt thời đại như vậy, quả thực xứng là lão công của Mộ Dung Ý Vân ta, ta âm thầm tán thưởng.

"Cẩn thận lo lắng, Vân nhi, về sau con của chúng ta, đừng cho bọn chúng vào giang hồ, đừng dạy chúng võ công, cho chúng làm người thường đi."

"Không cần dạy bọn chúng võ công, nhưng không cho chúng giao thiệp giang hồ thì được." Không có võ công bị khi dễ thì sao?

"Đưa nhỏ là nàng sinh, đều nghe theo nàng." Vì sao ta nói cái gì hắn đều nghe, còn dung túng thêm nữa chỉ sợ ta đòi trời hắn liền mang trời đến.

"Rời giường, chàng không nghĩ hôm nay lại đến trễ đi?"

"Đừng gấp." Hắn ngăn cản ta, dùng sức lôi kéo, dễ dàng đem ta đặt ở dưới thân.

Ta trừng mắt liếc hắn một cái: "Chàng lại muốn gì? Nếu hôm nay ta thua, phạt chàng một tháng không được đến gần ta." Hôm nay còn chưa sắp xếp thứ tự, không biết đối thủ của ta là ai? Nếu là lão cha, hoặc là Hàn...

"Yên tâm, sẽ không thua."

"Khẳng định như vậy? Rời giường, chẳng lẽ chàng muốn đến trễ?"

~*~

Trên người vẫn có dấu hôn, nhưng lần này ta có kinh nghiệm, quần áo kỹ càng hơn, đem tóc vẫn cẩn thận, lại chất phấn thật dày, như vậy không thể lộ dấu hôn thêm.

Ta cùng Hàn đồng thời xuất hiện ở luận võ trường, chúng ta vừa xuất hiện, ánh mắt toàn bộ mọi người nhìn chăm chăm. Có rất nhiều gia hỏa tựa hồ muốn nhìn xem trên người ta rốt cuộc có dấu hôn hay không. Thực đáng tiếc, hôm nay bọn hắn không có cơ hội.

Ta đi đến vị trí của chính mình, cố ý xem nhẹ tất cả chúng nhân, chỉ có bệnh thần kinh, hắn chăm chăm nhìn ta, thủy chung không nói gì. Ta biết tình ý hắn dành cho ta, việc đã tới bây giờ, chỉ có thể xin lỗi hắn.

Đến bây giờ chỉ còn tám người luận võ.

Trận đầu, Hoa Hiến Từ đấu với Thủy Vũ Mị, Hoa Hiến Từ thắng, Thủy Vũ Mị mặc dù bại, nhưng ta nghĩ nếu nàng dùng phế tâm thuật e rằng cả cha ta cũng cam bái hạ phong.

Trận thứ hai, Y Dục Thành đấu với Hàn, Hàn thắng, Y Dục Thành đào thải.

Trận thứ ba, Mộ Dung Nghĩa đấu với Giang Từ Ngang, Mộ Dung lão đầu thắng, bệnh thần kinh đen đui gặp cha ta.

Trận đấu thứ tư, Vô Sắc đại sư đấu với Mộ Dung Ý Vân, Mộ Dung Ý Vân thắng.

Trận này là lần đầu tiên ta thực sự dùng võ công của mình đấu với cao thủ thực sự. Kiểm pháp của ta lợi hại, nhưng nội lực của hòa thượng lại thâm hậu, võ công Thiếu Lâm lại bác đại tinh thâm, ta phải cực kỳ khổ cực, khó khăn lắm mới thắng.

Phượng Thanh Hà hôm qua đấu thua, nhưng hôm nay tiếp tục đấu tranh dành thứ hạng, nàng không làm ta thất vọng thoả mái thắng Y Lạc Lạc. Còn Từ Đồ Dạ vận khí hào kém, gặp được mỹ nữ tỷ tỷ, kết quả thảm bại quay về. Hắn bại không vì võ công dưới mỹ nữ tỷ tỷ, mà vì cái tính hám gái của hắn.. Hừ, tự làm tự chịu.

Ta vốn không thích xem luận võ, nếu không phải ngại lễ tiết, chi e vừa đánh xong liền chạy về phòng ngủ hay là kiểm đại khối băng tâm sự. Chính là ngồi ở đây, bệnh thần kinh đều nhìn ta chăm chăm, khiến ta cực kỳ không thoả mái, bệnh thần kinh nhìn ta, Hàn lại dùng ánh mắt đáng sợ nhìn bệnh thần kinh. Ai nói được người thích là chuyện tốt? Đối với ta quả thực là tai nạn. Trùng trùng thì cứ trùng trùng, nhưng ngàn vạn lần đừng xông ra đánh nhau. Nếu đem Mộ Dung sơn trang hủy đi, ta không có mặt mũi đi gặp Ý Vân thật.

Cuối cùng ta không thể chịu nổi ánh mắt của bệnh thần kinh. Nhìn xung quanh phát hiện chỗ ngồi của Y Dục Thành khuất tầm mắt của bệnh thần kinh, liền chậm rãi đi đến cười nói: "Y đại ca, đổi vị trí được không?"

Y Dục Thành thoải mái nói: "Mộ Dung cô nương, mời tự nhiên."

"Đa tạ." Ta vừa chuẩn bị ngồi xuống, Y Lạc Lạc lập tức đứng lên, trầm mặt nói: "Không, ta phải ngồi cạnh đại ca."

Y Dục Thành lập tức khó xử nói: "Tiểu muội đã nói vậy, đành xin lỗi Mộ Dung đường chủ." Hàn sợ lão bà, họ Y là sợ muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Công khai quan hệ

Ta cười nhẹ nói: "Y cô nương, người ngồi sang bên đây được không, như vậy vẫn là ngồi bên cạnh đại ca của người?"

Y Lạc Lạc liếc mắt nhìn ta một cái: "Không tốt, ai chẳng biết người nghĩ muốn đến ngồi cạnh Mục Hàn, ta không cho người như nguyện." Chúng ta đều đã là vợ chồng, ngồi cùng nhau không phạm pháp đi.

Ta bực mình, lui vài bước, ngồi trên đùi Hàn. Hấn không có dự đoán được ta làm như vậy, trước là cả kinh, sau đó ôm eo ta, chặt chẽ ôm ta. Dù sao tất thấy mọi người đều biết rõ quan hệ của chúng ta, vì sao ta còn phải cải trang thuần khiết. Ta phải cho bệnh thần kinh nhìn thấy, hoàn toàn chết tâm.

Ta nâng hai tay ôm cổ Hàn, ghé vào lỗ tai hấn hỏi: "Có nặng không?"

Hấn ôn nhu lắc đầu: "Không nặng."

Ta cười hi hi: "Được, vậy ôm một hồi, cho tất cả mọi người nhìn thấy."

Thực tự nhiên, tất cả ánh mắt của mọi người đều bị tập trung lại đây, bệnh thần kinh biểu tình cứng ngắc, giống như cục đá đứng ngốc ở nơi đó. Nếu không phải do cặp mắt bi thương kia, tuyệt đối sẽ đem hấn trở thành cục đá. Tiếp xúc đến ánh mắt thâm thúy, đau đớn của hấn, trong lòng tựa hồ có ngàn vạn con kiến cắn xé, đau đớn nhưng không thể hít thở. Không phải không thương hấn sao? Vì sao lại như vậy? Ta cố nặn ra một nụ cười, thân hình càng áp sát ra sau, tựa vào trên người Độc Cô Hàn nhỏ giọng nói: "Sau khi chấm dứt đại hội võ lâm thì chàng muốn làm gì?"

"Nàng làm chủ." Lại là ta làm chủ, nguyên lai hấn rất nghe lời lão bà.

"Không cần sủng ta, ta sẽ dốc ý đến quên mất mình là ai." Rõ ràng là cao hứng, trên mặt lại hiện lên chua xót: "Chàng vì sao không để bản thân làm chủ, đều nghe theo ta?"

"Bách Hiểu Đường thì làm sao?"

Ta ở một bên vờ ngón tay: "Chức đường chủ ta chán rồi, ở nhà làm hiền thê lương mẫu."

"Vân nhi, có lẽ..." Hấn đột nhiên trầm mặt: "Ta không thể cho nàng cuộc sống bình lặng."

"Một ngày nào đó chàng có thể cho, còn trước mắt... ta yêu chàng là được, chúng ta có nhiều thời gian, chàng không cần bận tâm ta, ta sẽ chiều cổ bản thân. Ta là thê tử của chàng, đương nhiên muốn vì chàng." Ta cố ý đề cao thanh âm, tuy không phải lớn, nhưng đủ để cho người bên cạnh nghe thấy.

"Các người..." Lão cha lúc này kinh hãi đứng lên: "Các người đã bái đường, tại sao ta không biết?" Làm mỗi sự tình không cần phải báo cáo cho hấn.

Ta cố ý làm bộ đột nhiên không nhớ, ngượng ngùng gãi đầu: "Cha, thực xin lỗi, ta quên không nói cho người." Làm cha, cư nhiên không biết nữ nhi đã lập gia đình, tương đương thất chức? Ta phải cố ý đem ba chữ "đã thành thân" vẽ lên mặt, cho tất cả võ lâm, không, tất cả thế giới biết Hàn là lão công của ta, đừng đánh chủ ý, đồng thời cũng nói cho bệnh thần kinh, ta đã là thê tử của người khác.

Thực sự, cho dù da mặt thần công của ta đã đại thành, nhưng một màn vừa rồi, quả thực vẫn không tránh khỏi thẹn thùng, nhưng vì mục đích to lớn, ta cố ý cùng hấn thực thân mật. Ở cô đại, mấy hành động này đừng nói là vợ chồng, trừ phi là trong phòng tối với nhau thì mới dám làm thôi chứ chả ai dám công khai làm trước mặt người khác!

Lão cha không dám tin: "Khi nào?"

"Chính là mấy hôm trước, ta nhớ không rõ lắm, vội tham gia đại hội luận võ nên quên nói cho cha." Ta giả vờ ngượng ngùng nhưng cũng thực là ngượng ngùng nói, thực ra là cuối đêm qua, nhưng hôm kia đã có vết hôn, nếu nói chúng ta trước đã là vợ chồng, nghĩ lại một chút thì dấu hôn kia coi như là quang minh chính đại thuận lý thuận tình đi.

"Các người cho là ta chết rồi ư?" Lão cha nộ hỏa xung đỉnh đầu rồi.

"Cha, không phải ý này, nhưng là cha phải quan tâm đến đại sự vô lâm, ta lập gia thất chỉ là việc nhỏ không thể ảnh hưởng tới việc lớn." Trước đó hân từng đột nhiên đồng ý hôn sự của ta cùng Hàn, nếu thực là nữ nhi hân thì ta nhất định vui mừng khôn xiết, nhưng đáng tiếc ta lại không phải, chính vì thế ta càng có thể khách quan đánh giá, hân nhất định có âm mưu gì?

"Việc nhỏ, nữ nhi lấy phu quân là việc nhỏ?" Lão cha càng ngày càng vô lực, cuối cùng châm chọc cười rộ lên: "Mộ Dung Nghĩa ta cả đời được người người kính ngưỡng, kết quả không dạy nổi một nữ nhi, ha ha..."

Ta mang bộ dáng không sao cả nhún vai: "Cha, ta tuyệt đối không có ý tứ kia." Đương nhiên ta không có ý tứ đó, cha ta còn ở hiện đại a.

Lão cha hít một hơi thật sâu, bất đắc dĩ nói: "Vô luận thế nào, ngươi cũng là nữ nhi của ta, ngươi có việc, sao ta lại không quan tâm được? Ta không thích Mục Hàn, không tán thành hôn sự, nhưng chỉ cần ngươi thích, ta có năng lực thế nào? Ngươi nghĩ ta có thể tâm địa cứng rắn chia duyên rẽ thủy sao mà phải làm lên lút như vậy?" Cũng không biết hân diễn trò hay thực sự, mặc kệ, hân không phải cha ta, muốn thế nào kệ hân.

Lão cha cười khỏ: "Hay là Mộ Dung đường chủ cho rằng lão phu không xứng làm phụ thân của ngươi?"

Ta mỉm cười, trịnh trọng nói: "Ta là Vô Tình Kiếm, Nguyệt Quang tiên tử, Bách Hiểu Đường đường chủ, nhưng ta cũng là Mộ Dung Ý Vân." Ta chính là ta, dù thân phận gì thì vẫn là ta thôi.

"Một khi đã như vậy, ngươi có đặt phụ thân này vào mắt hay không?" Lão cha thê thê thăm thẳm, bi bi ai ai, tựa như là Đậu Nga.

"Có." Ta không thể nói là không được.

Lão cha sắc mặt dịu chút: "Một khi như vậy, chung thân đại sự vì sao không nói cho ta?"

Ta nhất thời không biết nói thế nào? Phượng Thanh Hà thấy thế đứng lên nói: "Mộ Dung tiên sinh, bản đường chủ tự làm chủ hôn sự của mình, ngài quản nhiều quá đi?"

"Mộ Dung tiên sinh, hôn sự của bản đường chủ, ngài không cần quan tâm." Tư Đồ Dạ cũng góp miệng.

Bị phóng viên của ta tấn công, lão cha chỉ có thể ngậm miệng. Ta xem thế thân nhiên nói: "Phượng Thanh Hà, các ngươi theo ta."

"A?" Phượng Thanh Hà lập tức kinh hãi. "Đường chủ, bây giờ rồi đi không ổn." Sợ ta tìm nàng trả thù ư, ta hiện không có tâm tư đó.

Ta dựa vào người Hàn, nhỏ giọng nói: "Xử lý chuyện của Bách Hiểu Đường xong, đột lát ta tìm ngươi."

"Các vị vô lâm đồng đạo, bản đường có việc riêng cần thương lượng, xin phép đi trước." Ta hướng tất cả mọi người nói rồi lôi kéo tứ đại phóng viên vô phòng ta, mặc kệ người khác nhìn thế nào.

Bọn hân đi theo ta vào phòng, tất cả đều khần trương, bọn hân không biết ta đột nhiên gọi tới làm gì. Ta ngồi xuống, bốn bọn hân không dám ngồi, tất cả im lặng.

Ta nhìn quét bọn hân một cái nói: "Lục phóng viên, giang hồ nguyệt báo lượng tiêu thụ thế nào?"

"Hồi đường chủ, tiêu thụ rất lớn, danh tiếng rất tốt. Thậm chí có nhiều môn phái còn đặt hàng chúng ta phân phát cho đệ tử. Xin đường chủ xem xét, vì nhân thủ không đủ, ta thỉnh liên lạc thêm nhiều người trở về hỗ trợ." Hân bộ dáng nghiêm túc thực khiến ta không quen.

"Thanh Trúc, sinh ý thế nào, buôn bán tốt không?"

"Bản đường chủ, thu vào vẫn ổn định, gần đây ở Tây Vực khai trương hai trà lâu. Tất cả đã đi vào ổn định."

Ta hơi vuốt cằm, ánh mắt nhìn về Phượng Thanh Hà: "Thanh Hà, các phân đường hiện thế nào?"

"Hết thầy đều tốt, phân đường Hồ Bắc cùng bang phái địa phương phát sinh xung đột, nhưng đã giải quyết."

"Tư Đồ Dạ, còn ngươi?"

"Phụng mệnh đường chủ, thuộc hạ không ngừng phong vấn vãi danh nhân giang hồ. Nghe đại sư huynh đề nghị, thuộc hạ chuẩn bị thành lập một câu từ đội, chuyên hỏi sự việc giang hồ, thỉnh đường chủ định đoạt." Ta thiếu chút nữa bật cười, may là kiềm được, câu từ đội, sáng kiến thật hay.

Ta một bên cười một bên nói: "Cũng được, bất quá không thể kêu câu từ đội, kiếm một cái tên nhã hơn đi."

"Dạ."

Hết thầy đều làm gọn gàng ngăn nắp, có đường chủ này hay không cũng giống nhau. Từ đầu ta liền vô tình làm đường chủ, là do tiểu Bạch giao phó, và cũng vì mượn thế lực của Bách Hiểu Đường tìm Long Ngâm, sau đó là tâm lý chơi vui, làm chức đường chủ này. Hiện tại không cần tìm Long Ngâm, Bách Hiểu đường cũng phát dương quang đại, chơi cũng đã đủ, đây là thời điểm thích hợp để ta thoát vị.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Từ chức

Ta luôn muốn ngao du thiên hạ khoái ý giang hồ, thân phận đường chủ này thực trói buộc ta, tứ đại thủ tịch phóng viên mỗi người đều có năng lực làm đường chủ, ta không muốn tiếp tục trói buộc mình.

Ta đưa ra lệnh bài thủy tinh đặc chế của Tiểu Bạch để ra trước mặt bốn người: "Bốn người các ngươi ai làm đường chủ?" Ta từ chức, mặc kệ mọi thứ, hiện giờ ta chỉ muốn ở bên Hàn.

"Đường chủ, người làm gì?" Lục Tây Lâm là người đầu tiên bật dậy nói.

Ta cười nói: "Bốn người các ngươi đều là ái đồ của sư đệ, vị trí đường chủ hẳn là có thể đảm đương."

"Người là sư tỷ của sư phụ, sư bá của chúng ta, hẳn là người làm vẫn hợp lý hơn." Phượng Thanh Hà cũng đứng lên kháng nghị, nhưng kháng nghị không có hiệu quả.

Ta miễn cưỡng cười nói: "Ta mệt, ta phải thoái ẩn giang hồ." Ta tuổi còn trẻ như vậy, nói thoái ẩn giang hồ quả thực nghe rất khó lọt tai. Chú ý, ta nói thoái ẩn giang hồ là mặc kệ chuyện của Bách Hiểu Đường, ta lập chí làm du hiệp, cũng có thể làm "du côn". Vài chục năm nữa, ta vẫn có thể chạy ra giang hồ gây sóng gió, có thể mang theo mấy tiểu hài tử họ Độc Cô, nếu gây đại họa, có thể gọi giáo chủ ma giáo đứng ra, cẩn thận ngấm lại, lựa chọn như vậy thực không tồi.

"Cái gì?" Bốn người con mắt đều muốn rơi xuống, thoái ẩn giang hồ, bình thường người ta thoái ẩn đều tuổi đã cao, hoặc là trải qua một đại biến cố. Ta xuất đạo bất quá một năm, lại là nhân vật phong ba trên giang hồ, không có lý do thoái ẩn, bọn hắn đương nhiên cảm thấy kì quái.

"Chán ghét cuộc sống chém chém giết giết, ta muốn tìm cuộc sống thực bình đạm." Phải nói là chán làm đường chủ, chán phải làm một Nguyệt Quang tiên tử cao cao tại thượng. Tuy nói giang hồ chính là đánh đánh giết giết, bất quá ta mới giết có một người, số lần đánh nhau cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, chán ghét đánh giết chính là lý do.

"Hiện tại không phải tốt hay sao?" Phượng Thanh Trúc kì quái hỏi.

Ta cười nhẹ: "Không phải, Mục Hàn có thân phận thế nào các ngươi đều biết, danh môn chính phái không thể dung hắn, hiện giờ ta là thê tử của hắn, đương nhiên sẽ ảnh hưởng lớn tới Bách Hiểu Đường, ta không nghĩ sẽ gây họa cho Bách Hiểu Đường." Vấn đề này ta lo lắng đã lâu, gả cho Hàn nhất định mấy kẻ rồi việc tự xưng chính đạo kia sẽ không dễ yên, chỉ sợ liên lụy Bách Hiểu Đường.

Lục Tây Lâm ngắt đầu nói: "Đường chủ, Bách Hiểu Đường không sợ bất luận kẻ nào."

Phượng Thanh Hà tương tự cười lạnh: "Tỷ tỷ, bọn hắn dám có dị nghị gì, Bách Hiểu Đường có thể cho bọn hắn còn đường sống trên giang hồ sao, người đều có điểm yếu, Bách Hiểu Đường lại có thể đánh vào tất cả điểm yếu đó, xem ai sợ ai."

"Đường chủ, lấy thể lực của Bách Hiểu Đường, bọn hắn dám làm gì?" Thực không hổ đệ tử của Tiểu Bạch. Nếu thực phải đối đầu với võ lâm, chúng ta sẽ tuyệt không sợ hãi, nhưng ta không thể đem tâm huyết của Tiểu Bạch chà đạp. Trên đời này có rất nhiều vạn nhất, ta không muốn xuất hiện vạn nhất này.

"Không sợ bọn hắn, mà sợ các ngươi có thêm phiền toái."

Ta đáp ứng với Tiểu Bạch đem Bách Hiểu Đường phát dương quang đại, ta không thể làm được, nhưng lại đem hủy tâm huyết của hắn thì còn ra gì nữa? Hơn nữa theo hồi báo của các ngươi, ta cũng có thể yên tâm, đường chủ là ta cũng chỉ là cái danh ngoài thân, tất cả sự vụ các ngươi đều lo lắng tốt, ta còn chẳng có việc gì để làm, vậy còn làm đường chủ làm gì?" Thực tình nghĩ lại cho đến bây giờ chưa có làm gì cho Bách Hiểu Đường, à, trừ bỏ soạn báo.

"Đường chủ." Ta ngăn Lục Tây Lâm rồi nói: "Bốn vị, ta hiện tại đã là thê tử của người ta, thăm nghĩ làm hiền thê lương mẫu, nên học chuyện nữ nhân cần làm và phải làm, thương lượng một chút, ai làm đường chủ, các vị, ta hôm nay cố ý cùng hắn thân mật, cũng đã tỏ quyết tâm, không cần khuyên ta, nếu còn tôn trọng ta một chút thì mau tuyên ra một người."

Phượng Thanh Hà cùng Phượng Thanh Trúc liếc nhìn nhau rồi đồng thanh: "Đại sư huynh."

Lục Tây Lâm cùng Tư Đồ Dạ đều đồng thanh: "Tam sư muội."

Ta cười khổ: "Phượng Thanh Hà cùng Lục Tây Lâm đều có hai phiếu, hiện tại làm sao?"

"Đường chủ tiếp tục làm đường chủ." Tư Đồ Dạ lại nhìn ta, rõ ràng cố ý đẩy phần khó cho ta.

"Phượng Thanh Hà trước kia vẫn là phó đường chủ, ta thấy nàng làm rất tốt, nhưng nàng tuổi còn trẻ, rất nhiều sự tình sợ khiếm khuyết, Lục Tây Lâm lớn tuổi hơn, có thành thực ổn trọng, nhưng miệng lại quá nhanh." Mỗi người đều là nhân tài, không biết chọn thế nào. Từ đại thủ tịch, Phượng Thanh Trúc tuổi nhỏ nhất, lo lắng sinh ý đã là tốt lắm, e không thể lo việc lớn hơn.

"Ngôi vị đường chủ này người làm vẫn tốt nhất." Lục Tây Lâm trầm ngâm rồi phán một câu: "Đường chủ, người không phải nữ tử bình thường, ở nhà giúp trượng phu dạy con không khỏi đáng tiếc."

Phượng Thanh Hà nói: "Tỷ tỷ, người có thể cùng tỷ phu sống một cuộc sống như ý, chúng ta bốn người vẫn có thể giúp người lo lắng tất cả sự tình."

Ta thân nhiên nói: "Hữu danh vô thực thì làm cái gì?"

Tư Đồ Dạ nói: "Bốn người chúng ta từng đáp ứng sự phụ phải giúp sự bá quản lý Bách Hiểu Đường, làm sao có thể phụ lòng sự phụ?"

"Đường chủ, Lục Tây Lâm thế chết trung thành. Đường chủ có thể tự sống cuộc sống của mình, vẫn có thể đồng thời làm đường chủ." Lục Tây Lâm, người ép buộc ta?

Ta lại cười khổ: "Vì sao phải là ta làm? Ta kiên quyết không làm, mau chọn ra người khác."

Phượng Thanh Hà cười nói: "Sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, ta cũng giống như tỷ tỷ sẽ lập gia thất, không bằng..." Còn không chờ Phượng Thanh Hà nói xong ta đã gạt đầu: "Lục Tây Lâm, từ giờ người là đường chủ." Nói xong đem lệnh bài đưa cho hắn, ta biết nếu không ép đến cùng thì hắn nhất định không nhận.

Lục Tây Lâm tiếp nhận lệnh bài, lẳng lặng đứng một chỗ. Nét mặt cực độ ngu ngốc: "Đường chủ, nhưng..."

Thực hiếm khi thấy hắn không có lời nào để nói. Ta hợp lý hợp tình cười: "Nhưng cái gì, chính là người."

"Đại sư huynh, từ nay về sau người chính là đường chủ, chúc mừng." Phượng Thanh Hà vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, nha đầu chết tiệt này, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lục Tây Lâm sắc mặt chợt biến, quỳ xuống quyết đoán nói: "Nếu đường chủ có mệnh, Lục Tây Lâm tuyệt không chối từ, nhưng Bách Hiểu Đường vĩnh viễn vẫn là của Mộ Dung Ý Vân."

"Lục..." Ta còn chưa nói xong, Lục Tây Lâm đã đứng dậy, cất cao giọng nói: "Đường chủ yên tâm, Lục mỗ nhất định làm tốt giang hồ nguyệt báo, quản lý tốt Bách Hiểu Đường, Lục mỗ hiện có việc, về Bách Hiểu Đường trước, sau này gặp lại." Nhìn hắn cứ như vừa mới thoát khỏi đoạn đầu đài.

Phượng Thanh Hà đem lệnh bài đưa vào tay ta: "Tỷ tỷ, đường chủ vẫn là tỷ phải làm rồi." Nàng tỏ vẻ chợt nghĩ ra cái gì nói: "Ta cũng có việc, đi trước." Vừa nói xong đã kéo tay Phượng Thanh Trúc chạy biến mất, mấy tên gia hỏa này, không có lương tâm, đem phần khổ cho ta.

"Đường chủ, ta cũng cáo từ thôi." Tư Đồ Dạ thấy ba người kia chạy mất cũng như kiến nhảy vào chảo nóng, chuẩn bị rút lui.

Ta thấy thế vội nói: "Từ từ, lần trước ta nhờ người điều tra vụ án diệt môn của Độc Cô gia, người làm thế nào rồi?" Chút nữa quên đại sự, hiện tại vẫn cần phải tìm hiểu điều này.

"Không có đầu mối." Tư Đồ Dạ hạ thấp thanh âm.

Tư Đồ Dạ đóng lại cửa rồi mới nói: "Cũng không hoàn toàn, năm đó thiên hạ đệ nhất đao Sài Nham, Kim đao đại hiệp Sài Kiên đều thoái ẩn sau vụ thảm sát Độc Cô Gia, Giang Chính Dương đột nhiên bỏ mạng, mà ba người này chính là huynh đệ kết bái của Độc Cô Thiên Linh, gia chủ Độc Cô gia năm đó, ta hoài nghi, bọn hắn có quan hệ." Cái gì, cha của bệnh thần kinh cũng dính vào? Quan hệ thực phức tạp.

"Năm đó sát hại Độc Cô Gia có bốn người, Sài Nham chính là một trong bốn người đó, hắn đã thừa nhận, nhưng Sài Kiên kia ta không rõ, chắc cũng có một phần, còn có họ Giang, không biết, phải kiểm tra kĩ lại."

Ta thoáng suy tư: "Sài Kiên hiện ở nơi nào? Còn tại thế không?"

"Sài Nham thoái ẩn giang hồ sau đó thu mua điền sản an nghiệp, Sài Kiên xuất gia ở Thiếu Lâm, pháp danh Vô Trần." Đầu ta có chút váng, Vô Trần đại sư? Năm đó hắn cũng là một trong bốn người? Chúng ta gặp qua một lần, chỉ cảm thấy hắn không thể là người xấu.

Liên tưởng đến hắn đột nhiên bị giết, lòng ta bỗng chốc lạnh run. Lúc trước ta ở Nguyệt Quang tiểu trú bị truy giết, không lâu sau, Vô Trần đại sư bị hại, hai sự việc này chẳng lẽ có quan hệ, kẻ ám sát ta và ám sát Vô Trần đại sư chẳng lẽ là một người, hơn nữa còn có thể là một trong bốn người năm đó tham gia thảm sát Độc Cô gia?

Nhưng vì sao mà hắc y nhân lại đi giết Vô Trần, chỉ có một lý do, hắn giết người diệt khẩu, hắn không muốn sự kiện năm đó bị tiết lộ ra ngoài, chẳng lẽ, cha của bệnh thần kinh cũng là bị diệt khẩu mà chết? Từ từ, hai năm trước... chẳng phải Giang Thu Nhan cũng đột ngột qua đời? Trong đó có thể có bí mật, còn có một sự kiện kì quái, người kia vì sao ám sát ta? Võ công của ta rất cao (giang hồ đồn đại thôi), thể lực của Bách Hiểu Đường lại lớn như vậy, vì sao hắn liều lĩnh ám sát? Trừ phi... thân phận Mộ Dung Ý Vân bị bại lộ, hắn khẳng định ta không phải người Độc Cô gia, nhưng cho dù là người Mộ Dung gia, cũng có thể là thu dưỡng, vì sao hắn không nghĩ như vậy. Nhớ tới lần đó ngọc bội bị rơi ra, ánh mắt lão cha rất đáng sợ, nhớ tới hắn cho Hồng Tụ tới thử ta, ta không thể không hoài nghi hắn. Chỉ có hắn biết ta không phải là thu dưỡng mà là con ruột của Mộ Dung gia, đương nhiên tất cả chỉ là đoán, hết thảy còn cần chứng cứ. Nhưng tìm ta đập thực sự nhanh, cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt.

"Tin tức khác có không?" Ta bình tĩnh lại hỏi tiếp.

"Không có."

"Hiện tại người giúp ta tra một nữ nhân, hiện nay chắc khoảng hai mươi tuổi, xuất thân danh môn, hơn nữa...có thể là người của tứ đại thế gia." Có lẽ, muội muội của Độc Cô Hàn còn sống, theo trí nhớ của Hàn, muội muội của hắn được một trong bốn kẻ thăm sát Độc Cô gia nhật về nuôi, không chừng nếu tìm thấy người này lại có thêm manh mối.

"Được."

"Tra thêm, Giang chính Dương chết như thế nào, nhất định phải tra ra. Không thể buông tha bất cứ manh mối nào, trước mắt cha ta là nghi phạm lớn nhất."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Hiền thê lương mẫu?

Tư Đồ Dạ đột nhiên ngưng thần nhìn ta, hé miệng gật đầu: "Đường chủ." Hắn nói xong, đột nhiên đứng lên nói: "Đường chủ, chúc các người hạnh phúc, bách niên giai lão."

"Cám ơn." Ta đi đến gần hắn nói: "Người không phải cũng nên tính toán thành gia lập thất đi?"

Hắn chậm rãi lấy một cây trầm từ trong người ra, trên cây trầm khắc một đôi bướm tung bay. Tư Đồ Dạ hơi ngần ngừ, cuối cùng đưa trầm cho ta: "Đưa cho người, hạ lễ."

Ta tiếp lễ vật của hắn, cười nói: "Tại sao lại tặng ta lễ vật này?"

"Nguyên vốn tính đưa cho nàng..." Hắn nói, lập tức cười khò: "Thuộc hạ chúc đường chủ cùng Mục giáo chủ bách niên giai lão." Hắn đã nói hai lần rồi, nói xong không quay đầu, quyết liệt đi ra khỏi phòng tựa như nếu không quyết liệt như vậy thì không thể nhắc chân nổi vậy.

Ta cầm cây trầm, hoàn toàn không biết làm sao. Hắn sẽ không phải... không phải... thích ta đi? Thích một nữ nhân như ta? Không có khả năng. Thực sự cảm thấy mình rất không đáng để được yêu.

Trên cây trầm còn lưu hương khí, thậm chí còn có độ ẩm, có thể thấy hắn luôn cất bên người tựa như bảo vật, hai con bướm tung bay... aiz... Chẳng phải nói hồ điệp song phi sao? Ta đã là thê tử của người ta, quên ta đi.

~*~

Hôm nay tỷ thí vừa chấm dứt, Hàn quang minh chính đại tới tìm ta. Hiện giờ quan hệ minh xác, hắn đương nhiên có thể quang minh chính đại tới tìm ta, không cần phải nhảy qua cửa sổ nữa. Nhớ tới Mục Ngữ Tâm, ta quả thực muốn cười, nàng thực là xui xẻo, lần đầu tiên tìm ta bị ta làm cho giận đến muốn khóc, lần thứ hai bị ta đánh cho gần chết, lần thứ ba có chút tiện nghi cho nàng, nhưng lại thành toàn cho chúng ta. Nàng nếu biết, nhất định tức muốn chết.

Khi Hàn vào, ta đã ngủ. Tạm thời còn chưa có nhập mộng, thuộc loại mộng lung. Thoáng nghe thấy thanh âm mở cửa, ta lập tức biết là hắn, lập tức đứng lên, liền hỏi: "Xong chưa?"

Hắn từ từ đi tới, ngồi ở mép giường: "Uh, xong rồi." Vẫn là không có nói được dài, nhiều lời một chút sẽ chết sao? Quên đi, dù sao gần đây hắn nói chuyện ngày một nhiều, chậm rãi cải tạo đi. Ta liếc mắt nhìn hắn, hiện thực sự buồn ngủ liền nói: "Mệt chết đi, ta muốn ngủ."

Thân mình đã bị hắn ôm lấy: "Đương nhiên, nàng hôm qua không ngủ cả một đêm, sáng nay lại dậy sớm, không mệt mới lạ." Đều tại hắn mà ra.

"Hừ, người còn nói, tra tấn ta cả đêm, chàng vui lắm sao? Hôm nay, chàng kiếm nơi khác mà ngủ."

"Không có khả năng." Hắn khò miệng chậm rãi gọi lên một nụ cười cực độ quyến rũ người phạm tội. "Nàng đã gả cho ta, cho nên..."

Ta vội chui vô chăn: "Tại sao lúc nào chàng cũng có ý nghĩ xấu xa?"

"Nhớ nàng, cho dù ôm nàng vào lòng, nhưng vẫn nhớ nàng." Cho nên dùng phương pháp này giải quyết tư niệm? Nói hắn khác người quả thực là còn nhẹ.

"Chàng không có việc gì làm sao, cứ đến tìm ta?" Thực sự là không có thiên lý, hắn là một giáo chủ, so với một đường chủ như ta lại có vẻ vô ưu vô lo vô

sự phải làm hơn?

Sắc mặt hần chợt biến, cười lạnh nói: "Nàng nghĩ rằng ta không có việc để làm sao?" Lại bộ dáng đáng sợ, bắt đầu hoài nghi giả cho hần cuối cùng có đúng hay không?

"Ta hiện đã là thê tử của chàng, nhưng cái gì cũng không biết, chàng cái gì cũng không nói cho ta. Trước mắt, thậm chí không biết nhà chàng ở đâu." Ta làm vợ cũng thực thất chức, không, là hần thất chức đi.

"Có một số việc nàng không cần biết." Thực sự coi ta là nữ nhân vô tích sự? Ta tức giận nói: "Đúng, ta cái gì cũng không cần biết, ta đã là thê tử của chàng, chàng còn coi ta là người ngoài."

"Vì ta nghĩ cho nàng." Lại câu này, chuyện ma quỷ lừa người sao? Ta tin hần nghĩ cho ta, nhưng hần cơ bản coi ta là tượng gỗ sao?

"Nếu chàng không muốn nói cho ta thì không cần nói, xin hỏi tướng công, làm thê tử như ta để làm cái gì?"

"Tùy tiện." Ta còn tưởng hần nói sinh cho hần đứa nhỏ.

Ta cực độ bất đắc dĩ tròn mắt: "Chàng vì sao như thế này? Có đôi khi đầy bụng tâm sự, có đôi khi lại tỏ vẻ sự tình gì cũng không quan tâm, hơn nữa ta phát hiện thứ chàng không quan tâm nhất chính là ta."

Hần có vẻ sững sốt, lập tức sùng nịch nói: "Không, bởi vì nghĩ cho nàng, không muốn nàng phải nghĩ nhiều. Ta không cần nàng làm cho ta điều gì, nàng vui vẻ là được. Ta biết nàng thích tự do, nếu yêu nàng, chỉ có thể nghĩ tốt cho nàng, không thể ép buộc nàng."

Ta thu hồi bộ dáng lưu manh, nghiêm mặt nói: "Đừng như vậy, nếu cứ sùng nịch ta, ta hư rồi làm sao?"

Hần cúi đầu chậm rãi hôn ta: "Hư cũng tốt."

Ta vội tránh hần, tựa tiểu phi tiểu nói: "Ta hỏi chàng một việc."

Hần vuốt cằm ta nói: "Bắt kể điều gì."

Ta chần chừ, có chút ngượng ngừng hỏi.

"Chính là...vô công chàng tốt lắm, nhưng...vô công tốt, không hần phương diện kia... lợi hại, chàng không nên tổn khí lực... tra tấn ta, không phải nên tiết kiệm sức lực?" Vấn đề này hỏi ra thực mất mặt, bất quá ta cảm thấy được cần nói rõ ràng. Vấn đề của ta tựa như thực thẳng thắn, lại rất buồn cười, hần cuối cùng nhin không được cười ra tiếng: "Nàng rất to gan." Gan của ta luôn lớn, trên đời chưa có việc gì ta không dám làm, nếu thực sự có việc đó... ừm... gọi sư phụ giúp ta!

Trên mặt ta cũng không khỏi đỏ lên. "Lớn mặt to gan thì sao?"

"Ta cũng không biết, có lẽ thử vài lần sẽ biết. Nếu nàng không để ý, hiện tại thử xem."

"A. Cứu mạng a." Ta thét chói tai, cố gắng chạy trốn. Lấy thân thủ của ta, tuyệt đối không có khả năng thoát được hần, cho nên... ở trong phòng của ta, đồ vật đều đồ rập hết thầy... hần sao lại... trâu như vậy chứ?

Thật sự là báo ứng, ai kêu ta hỏi một vấn đề như vậy, cái này kêu là họa từ miệng mà ra. Biết miệng của mình thực sự không tốt, ta tính toán phải khâu lại...

Ôn tồn qua đi, nằm ở trên giường hưởng thụ yên lặng một lát. Chính là, ta thực không cam tâm, sớm hay muộn cũng phải đem vấn đề kia làm rõ ràng, có phải trọng phu của ta giống như trong mấy tiểu thuyết xx, có học cái môn công phu gì đó đại loại thần thương vô địch hay không... Ta từng đọc rất nhiều... Ách, đừng hiểu lầm, chỉ đọc một ít thôi... một ít thôi.

"Đói chưa?" Hần đột nhiên hỏi, ta nhìn ra ngoài trời, đã tối rồi.

"Có chút." Luận vô buổi sáng đã tiêu hao nhiều thể lực, hơn nữa vận động hồi lâu trong phòng, ta mệt muốn chết.

"Hiện còn đau không?" Hiện tại mới hỏi, đã muộn rồi.

"Trước khi làm người nên hỏi, hiện tại hỏi đã muộn, giờ đã không có việc gì, chỉ cần người nhẹ chút sẽ không sao, hôm nay ta gọi Phượng Thanh Hà vào phòng, tính đưa lệnh bài đường chủ cho mấy bọn hần, kết quả ai cũng từ chối, ta thực không thể làm hiền thê lương mẫu?"

Không ngờ nói nhiều vậy, hần chỉ nghe thấy bốn chữ, lại có phần đùa cợt hỏi lại: "Hiền thê lương mẫu?"

"Đúng, ta có tính toán. Bị chàng đã bại, ta cũng không biết phải làm gì tiếp?"

"Vân nhi, nàng biết nấu cơm không?" Ta thích đến nhà hang ăn.

"Không biết."

"Nữ hồng (Nữ công gia chánh) thì sao?" Xem bộ dạng của ta liệu có biết không?

"Cái đó là gì? Không biết." Ở hiện đại ai học cái kia?

"Biết làm gia vụ không?"

"Không."

"Nếu nâng cái gì cũng không, làm hiền thê lương mẫu như thế nào?" Hần biết thừa là ta không thể, cho nên cố ý đá kích ta.

"Vậy, làm sao giờ?" Ta nếu cái gì cũng không biết, chúng ta về sau sống như thế nào? Hần là người lạnh lùng, không thích tiếp xúc với người ngoài, một ngày kia chúng ta ẩn cư, gia vụ đương nhiên ta phải làm, không có khả năng tìm người hầu hạ, hơn nữa ta nghĩ tuyệt đối tìm không thấy, không ai nguyện ý hàng ngày đối mặt với Hần, ngoại trừ ta và vài kẻ ngốc ở ma giáo.

Hần đột nhiên thực thân nhiên nói: "Ta làm."

"Chàng làm gia vụ?" Lỗ tai của ta có hồng hay không? Nếu quyết định làm nữ nhân chân chính, phải làm gia vụ, có đôi khi ngẫm lại, tiểu nữ nhân mới có thể hạnh phúc.

"Từ khi gặp được nàng, ta đã biết nàng không phải nữ tử bình thường. Nếu nàng không thích, ta sẽ không miễn cưỡng." Thật sự là nam nhân tốt, luôn chiều ta.

"Không, trước kia khác, hiện tại ta bắt đầu muốn. Bởi vì, chỉ có chàng, vì chàng, ta nguyện ý làm mọi thứ."

"Nàng có thể làm sao?" Nhìn ta tác phong cường hãn, thô lỗ lại lẩm miệng, trăm phần có chín mươi chín phần sẽ không thể làm hiền thê lương mẫu.

"Đương nhiên." Ta đứng lên. "Chờ đó, ta đi làm đồ ăn cho chàng." Chỉ cần ta muốn, thiên hạ không có chuyện không làm được, dám coi thường ta sao?

~*~

Edit: Bạch Linh

Lãnh sự quán địa phủ tại thiên đường tầng mây thứ chín, một tiếng gấm thét giật dử: "Son Bản Huệ Từ, người ra đây cho ta." Tiếp theo, mọi người, không, hẳn là chúng quý cùng chúng tiên thấy một lão nhân đầu bạc tức giận hướng tới đại sứ quán địa phủ thì đều hiếu kỳ chạy lại xem, chỉ thấy lão nhân một cước đá mở cửa phòng. Son Bản Huệ Từ còn đang nhàn nhã uống trà, sợ tới mức giật bắn lên, "Nguyệt Lão, người làm gì? Muốn tạo phản?" Địa phủ là địa bàn của nàng, Diêm Vương cũng phải nể mặt.

Nguyệt Lão, vẻ mặt nộ hỏa xung thiên: "Son Bản Huệ Từ, người nói, người vì sao trộm sửa sổ nhân duyên của ta?"

Son Bản Huệ Từ không chút để ý nói: "Ta sửa sổ nhân duyên? Chúng có đâu? Ta hiện tại đã có thời không, tạm thời không tính chuyện hồng hạnh xuất tường. Ta không có sửa, có thể hay không là do mắt người cận thị, cho nên không thấy rõ?"

Nguyệt Lão nghiêng răng kèn kẹt, tam giới ai chẳng biết Son Bản Huệ Từ khó chơi, chính là tại sao nàng lại dây vào hắn cơ chứ?

"Không phải người, còn có ai? Tội đó ta mang sổ nhân duyên đến nhà người uống rượu, trở về liền thấy bị sửa qua."

"Người sao lại không nghĩ ngờ thời không?" Đem tội danh đổ lên người lão công, nhân phẩm của nàng thực là....

"Hắn không dám, nếu thực là hắn làm, cũng là người bảo." Thời không sợ lão bà cả tam giới đều biết, nghe nói thường xuyên bị phạt quỷ, không có mệnh lệnh của lão bà, hẳn cái gì cũng không dám làm.

"Người kêu gào ở đây làm gì, không phải trở về sửa lại là được?"

Nguyệt Lão thấy bộ dáng nàng không biết hối cải, khó thờ vãng tục: "Người nói sửa là sửa được sao? Hiện tại bọn hắn đã trở thành vợ chồng, làm sao sửa được? Người... ta phải thượng tấu Ngọc Đế cáo trạng người."

Son Bản Huệ Từ nhàn nhã bưng lên một ly trà, cười gian nói: "Tấu đi, đừng quên, hôn sự của người cùng Hồng nương còn chưa được thông qua đâu."

Nguyệt Lão thần sắc cứng đờ: "Người... muốn thế nào?"

"Vốn Hồng nương please ta nói hộ các người, hiện tại xem ra không cần."

"Cần cần." Nguyệt Lão nghi ngờ nói: "Người thực sự có thể làm cho Ngọc Đế tứ hôn?"

Son Bản Huệ Từ ho khan một tiếng: "Bí thư của Ngọc Đế cùng ta có quan hệ gì chắc người biết, chỉ cần nàng thổi thổi gió..." Ngọc Đế cùng bí thư có một chân (gian tình) đã sớm công khai bí mật, ngay cả Vương Mẫu cũng đã cam chịu, sớm có ý định đem bí thư tiểu thư cưới về nhà làm phòng nhì."

"Ta cùng Hồng nương còn muốn please người, xem như nể mặt ta cùng lão công người là bằng hữu mấy ngàn năm, xin đệ muội giúp cho." Nguyệt Lão về mặt siểm mị. Hần cùng Hồng nương đã để ý nhau mấy ngàn năm, trước kia thiên điều sâm nghiêm, chỉ có thể âm thầm yêu thích đối phương, hiện tại ngay cả Ngọc Đế cũng nuôi dưỡng tình nhân, hôn sự của bọn hắn cũng không cần lo lắng nữa.

"Sở nhân duyên kia..."

"Việc gì? Không biết a, đệ muội có rảnh đến uống rượu, Hồng nương sẽ tự mình xuống bếp. Về phần hôn sự, còn thỉnh đệ muội hỗ trợ."

"Yên tâm, đến lúc đó đừng quên bà mối này."

Nguyệt Lão vừa mới đi, Sơn Bản mới lộ ra một nụ cười cực kỳ gian trá: "Muốn đầu với ta? Không có cửa. Cái gì thiên mệnh với chẳng thiên mệnh, Sơn Bản Huệ Tử ta liền dám nghịch thiên cải mệnh."

~*~

Edit: Hoa Văn La

Cho tới bây giờ cũng không biết làm nữ nhân khó như vậy, nấu cơm? Cẩn thận là tra tấn. Ta đứng trước nồi canh, nhìn thấy trong nồi khói trắng nghi ngút, tự hỏi cho gia vị hay cho đồ ăn trước? Mà người trong phòng bếp, đều đã bị ta đuổi ra ngoài. Ta biết chính mình thực ngu ngốc, không nghĩ để người ngoài nhìn thấy ta trong tình cảnh này. Nếu có một ngày ta đạt tới cấp thực thần, khi đó ta không ngại biểu diễn, hiện tại thì miễn đi.

Quên đi, trước cho trứng chim đi, dù sao không thể ăn đồ sống.

Kết quả... "A, canh của ta..." Ta trực tiếp bỏ trứng chim vào, làm nước bắn lên người ta.

.....

"Cá này làm như thế nào a? Canh canh, quên đi, để nướng." Chưa làm qua nhưng không phải chưa nếm qua, trở về chỗ cũ làm đi.

.....

"Ai da, tay của ta a." Đem khoai tây cắt thành khối cũng được thôi, tại sao phải cắt vào tay của ta, ta muốn chết.

.....

"Nấu đồ ăn thôi mà, ta rút cuộc cũng làm được." Ta đột nhiên chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm cái thứ trong nồi, thiếu chút nữa đem mặt mình nấu luôn, sau đó dùng tay cầm lên một thứ màu xanh biếc giờ đến trước mặt, ta lập tức hoảng hốt, "Đây là cái gì?" Ta bật dậy thét chói tai, "Sâu? Không xong, quên rửa rồi."

.....

"Ta gọi cái này là canh hầm của Mộ Dung thị, cái gì vậy? A." Vừa thấy mấy thứ trong nồi ta liền ngăn ra, buồn bực nói, "Không phải canh hầm, mà là canh than."

.....

"Ta nghe nói phải bỏ hoa tiêu cùng lát tiêu." Ta nhìn bát hoa tiêu với lát tiêu, "Đều tốt giống nhau, nghe nói việt mà càng tốt hơn, việt lát lại càng tốt. Khụ, thật sang a...."

Phòng bếp ồn ào như vậy, không biết còn tưởng rằng trong này có luận võ trường.

Ta cố gắng ba giờ, rút cuộc miễn cưỡng làm xong cơm. Cả người ta dơ bẩn, tóc thì lộn xộn, trên mặt còn có mấy vết màu đen.

Ta đem thành quả lao động đi qua tiểu trúc, hưng phấn trở về phòng. Ai nói ta không biết nấu cơm, chính là... có điểm kém người khác chút xíu thôi... Ta tin tưởng, chỉ cần cố gắng, ta có thể thay đổi.

"Nữ nhân bụng đồ ăn vừa đi qua, có điểm giống Mộ Dung đường chủ?"

"Có điểm giống, Mộ Dung gia chẳng lẽ có nữ nhi khác nữa?"

"Không phải giống, chính là nàng. Các người không thấy bộ y phục kia sao? Hôm nay ở luận võ trường, nàng mặc chính là bộ y phục đó."

"Nàng như thế nào lại thành như vậy?" Cùng phương trượng Thiếu Lâm so chiều cũng không thấy nàng chật vật như vậy.

"Vừa rồi nghe thấy ở phòng bếp có kẻ điên kêu to... chắc không phải là nàng đi?"

"Nàng vừa rồi hẳn là nấu cơm, đại tiểu thư như nàng nấu cơm biến thành như vậy không kỳ lạ."

"Bách Hiếu Đường gia tài vạn quán, loại công việc này không cần nàng phải làm đi?"

"Người không biết sao, nữ nhân chính là lấy nấu cơm cho trượng phu làm nhục thú."

"Mục Hàn thực lợi hại, có thể làm cho Mộ Dung đường chủ ngoan ngoãn nghe lời như vậy." Nhờ bệnh thần kinh cùng Mục Ngữ Tâm ban tặng, Mộ Dung Ý Vân cường hãn không ai không biết, không ai không hiểu.

"Hãn phụ xứng khối băng, tuyệt xứng." Người mới là hãn phụ.

.....

Liệt Hóa dài cổ xem bóng dáng của ta, ngoài miệng không nhịn được hỏi: "Nữ nhân bản thiêu vừa đi qua là ai?" Bởi vì nữ nhân bản thiêu thoáng nhìn rất giống phu nhân.

"Hãn là phu nhân." Tật Phong có chút không dám khẳng định.

"Ta nghe nói vừa rồi có người thiếu chút thiêu cháy phòng bếp, hãn là phu nhân nấu cơm." Ngoại trừ nàng còn ai to gan như vậy.

"Phu nhân luôn thực sạch sẽ, sao lại biến thành như vậy? Hơn nữa phu nhân biết nấu cơm sao? Nàng là ai a? Đường chủ Bách Hiếu đường, loại việc nhỏ này căn bản không cần nàng động thủ."

"Đúng, dựa vào tính cách của phu nhân, bảo nàng xuống bếp không bằng giết nàng." Nữ nhân kia chua ngoa cường hãn, toàn thân cao thấp không có chút nào giống nữ nhân.

"Tuyệt đối là phu nhân, Thanh Hà nói hôm nay phu nhân nhất quyết muốn giao ra vị trí đường chủ, muốn học làm hiền thê lương mẫu." Thiểm Điện trầm mặc đã lâu giờ lại nhanh chóng nói chuyện tỏ về mình có tồn tại.

"A?" Mọi người thực hoài nghi, lấy tính tình của nữ nhân khi sao có thể ngoan ngoãn làm một tiểu nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tình yêu loạn luân?

Ta đem thành quả lao động suốt ba giờ đặt lên bàn, thuận tiện thấp hai ngọn nến, thực là một bữa tối lãng mạn a.

Mà người ngồi ở kia tựa như toát mồ hôi lạnh, nhìn thấy đồ ăn trên bàn chỉ có thể dờ khóc dờ cười: "Vân nhi, là nàng làm?"

Ta hưng phấn ngồi xuống: "Đứng, hay là... nếm thử một chút." Nói xong ghé vào trên bàn nhìn hãn.

"Vì sao nàng không ăn?"

"Vừa rồi ta đói quá, cho nên đã nếm qua." Ta nếm qua là thực, nhưng là hoài nghi thủ nghệ của bản thân, không biết có thể ăn hay không?

Ngồi chăm chú ngắm Hàn một hồi, cuối cùng hãn cũng cầm lên cái muỗng, thuận tiện múc một miếng khoai tây "mỏng" đưa vào miệng. Thật cẩn thận quan sát biểu tình của hãn, hãn cũng không có vẻ rất khó nuốt xuống, ngược lại tinh tế nhắm nháp, thậm chí lộ ra mỉm cười. Xem biểu tình của hãn, hãn là... ước chừng... chắc là có thể ăn đi...?

Ta nhanh tay đẩy qua đĩa cá giống như hiến bảo vật, "Nếm thử cái này một chút đi."

Hãn nhìn nửa ngày, cuối cùng nói: "Nàng không có đánh vảy cá?" Ta có gốc như vậy sao?

"Có mà, ta có đánh vảy."

Hãn yên tâm đặt chiếc muỗng xuống, đột nhiên bật cười nói: "Nội tạng đâu?"

"A?" Ta đột nhiên nhớ tới không có bỏ nội tạng, ngượng ngùng nói: "Ta quên..."

"Ăn đậu hũ." Ta vội đưa hãn một miếng đậu hũ cho hãn.

Hãn ăn một ngụm, dùng sức nuốt nước bọt nói: "Vân nhi, khụ, nàng cho bao nhiêu lát tiêu?"

"Không nhiều lắm." Ta đưa qua một ly nước, "Nửa bát." Tổng cộng đậu hũ cũng chưa được nửa bát.

"Đây là cái gì?" Hấn dùng đũa chỉ vào canh hầm hỏi.

"Đây là...." Ta cầm lấy cái muỗng trước mặt, múc một ít vào bát mình, "Canh hầm." Vừa rồi hấn ăn có vẻ rất khó nuốt, rốt cuộc khó ăn đến bao nhiêu?

Đem canh đưa vào miệng, ta lập tức nhổ ra. "Chết rồi, ta nhầm đắm với rượu?"

Ta nâng đầu nhìn hấn, lại đem một miếng khoai tây "mỏng" đưa vào miệng, miễn cưỡng nuốt nước miếng. "Như vậy ăn được sao?"

Nhìn bộ dáng ta buồn bực, hấn cười nói: "Ăn ngon không?"

"Không." Ta đáng thương trả lời, cẩn thận nhìn hấn: "Vừa rồi nhìn chàng nhăm nháp cẩn thận như vậy, ta nghĩ hấn là không tệ lắm, nhưng... quả thực không thể cho người ăn..."

Hấn thần sắc ôn nhu rất nhiều. "Chỉ cần là nàng làm, ta đều thích."

"Thực sự? Sau này mỗi ngày ta đều làm cho chàng ăn?"

"Không cần." Hấn cư nhiên bị sắc nước miếng, ho khan vài tiếng: "Ta làm cho nàng ăn, nếu chúng ta có đứa nhỏ, hấn là... ta làm cho nó ăn..." Ta thực sự kém như vậy sao?

~*~

Đại hội võ lâm tất nhiên phải tiếp tục, diễn viên chân chính chỉ có bốn người, bốn người chúng ta đã là tứ đại cao thủ, bởi vậy bây giờ tuyển ra thiên hạ đệ nhất. Nhìn vào kết quả bốc thăm, ta quả thực muốn khóc.

Trận đầu, Hoa Hiến Từ đấu với Mộ Dung Nghĩa.

Trận thứ hai, Mộ Dung Ý Vân đấu với Mộc Hân.

Về phần các đồng chí bại trận đi tranh đoạt bài danh, ta quả thực không có hứng thú muốn biết.

Lão cha đấu với lão đạo đương nhiên là lão cha thắng, nói thế nào hấn cũng là thiên hạ đương kim đệ nhất nhân. Ta cùng Độc Cô Hân căn bản không cần so, ta làm sao có thể đánh với hấn?

Khi ta cầm Thanh Sương kiếm đi lên trên lôi đài, hai người mặt đối mặt, tất cả mọi người đoán ta sẽ làm thế nào, có thể đánh đến thừa sống thiếu chết không? Có người đoán Hân sợ lão bà, nhất định sẽ quỳ xuống xin thua... Có người đoán ta nhường lão công... Ta đương nhiên không quan tâm.

Ta bình thân đi lên lôi đài, vút Thanh Sương kiếm xuống đất, đồng dặc nói: "Ta chịu thua."

Hấn thần nhiên nói: "Không đấu với ta?"

Ta lại nhặt kiếm lên, thoải mái nói: "Đánh không lại, người khác không rõ, ta còn không biết sao, không bằng nghiên cứu nấu cơm như thế nào."

Toàn trường liền hít một ngụm lạnh khí, lại thủy chung không một ai dám lên tiếng. Quan hệ của chúng ta ai cũng biết, nếu là vợ chồng, ta làm vậy cũng thực hợp lý.

Hôm nay luận võ, có lẽ chỉ có trận cuối mới phần khích, còn các trận khác kết quả đều đã rõ như ban ngày. Ta là đệ tam hay đệ tứ, ngày mai so qua mới biết. Thứ mấy đều giống nhau, tiến vào top mười đã là mãn nguyện. Ta chờ mong nhất chính là trận đấu giữa cha và Hân, tuyệt đỉnh cao thủ đối chiêu, tin tưởng tất cả mọi người đều chờ mong như vậy. Ngày mai, chính là chung cực chi chiến. Rất nhiều người chờ mong ánh rạng đông của ngày mai.

Ta vẫn hoài nghi sức quyến rũ nữ nhân của chính bản thân, ta tự biết tư sắc tầm thường. Nhưng ta không thể không thừa nhận, ta có thời điểm rất có lực hấp dẫn, xem Hân cùng bệnh thần kinh đối với ta không chết tâm cũng đủ hiểu.

Nhưng thâm tình của bọn họ, có đôi khi ta thực tiêu hóa không nổi. Có Hân yêu ta là đủ đủ, đành để bệnh thần kinh sang một bên vậy. Dù sao nữ nhân mơ ước hấn có rất nhiều, lại không hề kém ta. Nhưng ngay sau tỷ thí, ngay bây giờ, hấn lại liều chết ngăn ta lại.

"Còn muốn trốn sao?" Hấn vẫn nhìn ánh mắt của ta, mà ta lại như không muốn nói chỉ cúi đầu hoặc không nhìn hấn, tựa như bị hấn bắt gian tại giường vậy? Ngày hôm qua to gan làm một màn kinh thế hãi tục, hôm nay gan biến đi đâu hết? Ta dám ở trước mắt nhiều người công khai cùng Hân thân thiết như vậy, chẳng lẽ lại sợ nói rõ ràng với bệnh thần kinh sao? Mộ Dung Ý Vân, người thực sự ngày càng vô dụng.

"Ta trốn bao giờ? Giang trang chủ, tìm ta có việc gì quan trọng không?"

"Ý Vân, ta kém hấn chỗ nào?" Ta vẫn cúi đầu, hấn cũng cúi thấp xuống, thế phải bắt được ánh mắt của ta.

"Không có, người tốt lắm, nhưng chúng ta chỉ có thể bỏ qua, thực sự bỏ qua. Nếu người không có hủ ta, chúng ta không chừng còn có cơ hội, hiện tại, cơ hội đã hết rồi. Ta đã là thê tử của người ta, cảm phiền người về sau đừng đến làm phiền ta." Càng nói ta càng cảm thấy tâm như bị kim chích.

"Nàng vẫn trách ta trước đây vũ nhục nàng?"

"Không, ta đã sớm quên. Nhìn đến ta hôm nay, có lẽ chẳng ai còn nhớ, ta chính là muốn nói rõ cho ngươi, duyên phận của chúng ta đã hết. Ta không trách ngươi, thực sự! Ngươi xem như là nam nhân tốt, không có Hàn, ta có lẽ vì tình cảm của ngươi mà xiêu lòng. Nhưng có hán tồn tại, ta chỉ có thể cảm kích ngươi, nhưng không thể yêu ngươi. Hán đối với ta tốt lắm, thực yêu ta, ta hiện tại rất hạnh phúc, thỉnh thoảng quấy rầy tâm ta." Nói xong thực thản nhiên, trong lòng sợ hãi cùng bất an không hiểu sao biết mất vô tung, dứt khoát ngừng mặt lên nhìn hán: "Y Lạc Lạc là cô gái tốt, một ngày nào đó, ngươi sẽ phát hiện nàng rất tốt." Ta cố tình thoải mái cười nói. "Ánh mắt của ngươi rất tệ, luôn luôn nhìn sai người, hiện ngươi không nhìn ra, nhưng có một ngày ngươi sẽ hiểu ra. Tiếp nhận nàng đi, ngươi sẽ hiểu nàng không tồi."

Sắc mặt của hán ngày càng tái nhợt, gian nan nói: "Vì sao? Có thể cho ta một cơ hội không?"

Ta cười khê. "Thực xin lỗi, cơ hội của ngươi đã hết, không thể cho thêm." Ta hiện tại không tính là hồng hạnh xuất tường đi?

"Ta thực hối hận nhận ra tình cảm của mình quá muộn, nếu như sớm hơn, hán là ta sẽ có cơ hội." Hán từng bước lui về phía sau, tuyệt vọng nói: "Thù hận? Lại là thù hận, là thù hận hại ta? Nếu không phải thù hận, ta sẽ không có tâm bài xích đối với nàng. Nếu không phải vì thù hận, nàng sẽ là thê tử của ta."

"Có ý gì?" Sắc mặt của ta biến đổi, âm trầm nhìn hán.

Hán vô lực nói: "Nếu nàng không cần ta thì biết để làm gì?"

Ta đưa tay lên, cố gắng rút vòng tay hán từng đưa cho ta ra, nhưng làm sao cũng không rút được, ta bực mình rút Phượng Vũ cắt xuống. Phượng Vũ là thần binh, vậy mà vòng tay đến một chút sứt mẻ cũng không có.

Bệnh thần kinh thấy thế cười nói: "Không thể cắt đâu, vòng tay này làm từ hàn ngọc ngàn năm, không gì có thể cắt đứt." Bảo bối a, ta lại đem kiếm chặt như vậy có phải rất vô đạo đức không?

Ta tiếp tục dùng Phượng Vũ cắt tới cắt lui. "Ta không tin."

"Không cần đâu, coi như một món quà nhỏ của bằng hữu, giữ lại đi." Hán nhìn ta thật sâu một cái, xoay người đưa lưng về phía ta, chua xót nói: "Nàng giữ lại đi."

Thanh âm đau đớn của hán lại làm tâm ta đau đớn, nước mắt vô thức trào ra, ta thực không muốn thương tổn hán, nhưng lại một lần nữa thương tổn hán, hơn nữa là thương tổn vô cùng lớn, vô cùng sâu.

"Nguyệt Quang tỷ tỷ." Y Lạc Lạc không biết từ đâu nhảy đến, cẩn thận nhìn ta. Ta vội lau nước mắt, thản nhiên nói.

"Chuyện gì?" Ta đối với nàng thực không có hảo cảm lắm.

Y Lạc Lạc ngưng ngưng nói: "Nguyệt Quang tỷ tỷ, đừng buồn, cảm tình chính là như vậy, tỷ không thích hán thì không thể miễn cưỡng." Nàng nhìn bóng dáng của bệnh thần kinh, cười khổ nói: "Tựa như ta, thích hán mà lại không thể làm hán thích ta." Nàng sao vậy, đột nhiên thân thiện với ta, có âm mưu?

Ta lạnh lùng nói: "Y cô nương, có chuyện gì nói thẳng."

Y Lạc Lạc cười khổ nhìn ta. "Tỷ yên tâm, ta không có ác ý, ta đối với tỷ tuy có thành kiến, không nghĩ tỷ lại nói tốt cho ta trước mặt Giang đại ca." Ách, nàng nghe được, đúng rồi, muốn thoát khỏi bệnh thần kinh, phải làm cho hán yêu một nữ tử khác, cho nên, ta muốn dùng Y Lạc Lạc làm chiêu bài. Tiểu cô nương rất dễ bị lừa.

Ta âm thầm cười. "Không có gì, ngươi vốn là cô gái tốt, cố lên, một ngày nào đó hán sẽ biết ngươi tốt."

"Có lẽ, thực sự ta không phải là người tốt." Y Lạc Lạc chỉ đứng ở chỗ đó, miệng lẩm bẩm nói: "Ta thực sự không tốt." Xem nàng thất hồn lạc phách, có lẽ vừa gặp một vấn đề lớn.

"Như thế nào? Có người khi dễ ngươi?" Ta tò mò hỏi.

Nàng ta thất hồn lạc phách nói: "Không biết, Mộng Tinh vừa rồi nói phải gả cho đại ca của ta."

"Không tốt sao? Ngươi không hi vọng sao?" Khi trước ai sống chết tác hợp cho họ?

Nàng mê man lắc đầu. "Ta rất loạn, nguyên bản, ta biết Mộng Tinh thích đại ca, cho nên muốn tác hợp hai người, nhưng hôm nay, Mộng Tinh nói nàng nhất định phải gả cho đại ca, đột nhiên ta cảm thấy rất loạn. Đại ca sủng ta như vậy, có lẽ... nếu hán thành thân...hán sẽ không còn thương ta nữa." Là như thế sao? Ta hoài nghi nàng ta muốn loạn luân?

Nhớ tới Y Dục Thành đối với Y Lạc Lạc cực kì sủng ái, ta tắc tắc hỏi: "Lạc lạc, ngươi cùng đại ca ở chung, có cảm thấy tim đập nhanh hơn, nhất là khi ở cùng một mình?"

"Mới trước đây không có, nhưng gần đây thì thực sự có." Nàng nghi hoặc nói: "Có lẽ ta rất ý lại đại ca, hán là phải tìm một nam nhân để gả ra ngoài." Xong rồi, thực sự xong rồi, tim đập nhanh hơn... thì là... tình yêu?

"Bắt đầu từ bao giờ?"

Nàng hơi trầm ngâm, nói: "Khi ta mười chín tuổi, không cẩn thận ngã xuống hồ, đại ca ôm ta về phòng, từ đó về sau thì ta liền có cảm giác đó. Nguyệt Quang tỷ tỷ, ta trước nay vẫn thấy cảm giác này của mình rất kì quái, nhưng lại không dám hỏi người khác, nếu không phải người hôm nay hỏi ta, ta chỉ sợ cả đời cũng không nói cho ai biết, người nói cho ta biết, vì sao ta lại có cảm giác đó, phải chăng ta có bệnh?" Xong rồi, Y Lạc Lạc thực sự thích Y Dục Thành, bọn hắn là huynh muội a, sao có thể như vậy? Từ khi gặp được bọn hắn, ta liền cảm thấy họ Y quả thực quá sùng muội muội, ở khách điểm kia, họ Y luôn đối với muội muội cực chiều cực sùng. Y Dục Thành đến nay đã ngoài hai mươi lăm nhưng vẫn chưa kiếm lão bà, Y Lạc Lạc tác hợp hắn với Mộng Tinh, hắn liền phá lệ mà làm? Y Lạc Lạc nói cái gì thì Y Dục Thành tuyệt không có ý kiến, ta thực sự ngu ngốc, không có phát hiện quan hệ huynh muội của bọn họ có phần bất thường.

Ta dùng sức nuốt nước miếng, "Này... không tốt... hắn là người rất ý lại hắn đi."

"Phải không? Có đôi khi, ta cảm thấy được chính mình thực kì quái."

"Người cùng Giang đại ca ở cùng một chỗ, khi đó có cảm giác gì, vì sao lại thích hắn?"

"Ba năm trước, ta một mình rời nhà, gặp phải sơn tặc, thiếu chút nữa phải làm áp trại phu nhân, là Giang đại ca cứu ta. Lúc ấy ta chỉ cảm thấy võ công của hắn thực lợi hại, hình thức dễ nhìn, là nhân trung long phượng. Khi đó ta nghĩ, ta chỉ có thể gả cho nam nhân như vậy."

Ta nghe xong, lập tức muốn ngắt, đó đơn giản là ngưỡng mộ, là ngộ nhận chứ không phải là yêu, có thể coi đó là nhất thời động tâm mà thôi chứ không phải là tình yêu chân chính.

Ta lại muốn thăm dò thêm hỏi: "Lạc Lạc, kì thật người có từng nghĩ tới thực ra người không thích hắn, mà chỉ là ngưỡng mộ? Giống như trước đây hắn đối với Nguyệt Quang cũng chỉ là ngưỡng mộ chứ không phải là tình yêu chân chính, có lẽ cảm thấy được hắn hơn hẳn người thường, nghĩ muốn chiếm lấy hắn. Mà hắn lại đối với người lạnh lùng, cho nên càng muốn tiếp cận hắn, người đem cảm giác đó ngộ nhận là tình yêu?"

Nàng càng thêm mê man. "Phải không? Không phải yêu?"

"Đúng, bởi vì ta có yêu, cho nên biết rõ yêu phải như thế nào."

Nàng giống như một tiểu hài tử hỏi: "Tình yêu cuối cùng là cái gì?"

"Cái này... không thể nói ra thành lời... người chậm rãi cảm nhận, có một ngày người sẽ hiểu được." Ta tạm thời không muốn nói cho nàng người nàng thích lại chính là đại ca ruột của mình.

"Cám ơn tỷ, Nguyệt Quang tỷ tỷ, ta đối với tỷ như vậy, tỷ còn đối với ta thực tốt, về sau ta có tâm sự, có thể tìm tỷ không?"

"Vì sao không tìm Mộng Tinh?" Nếu nàng đều đến hỏi ta, thực phiền a.

"Mộng Tinh là bạn tốt của ta, nhưng cùng nàng nói ta lại có cảm giác mệt mỏi. Cảm thấy nàng thực cổ hủ, không giống tỷ, nói năng thực dễ hiểu, dễ nghe, không, phải nói tỷ rất có trí tuệ." Ta đương nhiên có trí tuệ, mấy ngàn năm phát triển của nhân loại đâu phải chỉ để xó đâu?

"Được, người có thể tìm ta." Tuy rất phiền, nhưng nghĩ tới chiêu bài với bệnh thần kinh, ta phải thân cận nàng chút, nếu như có thể để hai người này đến với nhau, ta chính là đại bà mối, đại thiện nhân tích đầy công đức a, vừa có thể ngăn cản tình cảm loạn luân cảm kị, vừa cho bệnh thần kinh một thê tử tốt, vừa giải quyết chuyện của bản thân, thực là nhất cử tam tiện. (tam tiện ở đây chính là bản tiện, ti tiện và hà tiện)

~*~

Nằm ở trên giường, ta không rảnh nghĩ tới bệnh thần kinh, lại không nhớ tới Hàn, ngược lại nghĩ tới Y Lạc Lạc cùng Y Dục Thành, thực sự không rõ, bọn hắn sao lại có tình cảm với nhau? Tình yêu nam nữ tuy nói là không thể nắm bắt, nhưng nếu thực sự có đoạn tình cảm này thì quả thực là đau khổ cho cả hai rồi.

"Vì sao không nói gì?" Ta trước giờ tựa như rất lắm miệng, đến mức nhiều lần tự hại bản thân, vậy mà hôm nay, ta nửa câu cũng không nói, một bộ cao thâm khó lường, lại có vẻ có tâm sự, Hàn cuối cùng nhìn không được, mở miệng trước.

"Ta suy nghĩ một việc." Thuận tiện đáp, thuận tiện ghé vào ngực của hắn.

"Nghĩ cái gì?" Thật vô nghĩa, nếu có thể nói ta đã sớm nói, bởi vì việc này thực không thể nói, ta thuận miệng hỏi: "Ta suy nghĩ ngày mai chàng cùng cha luận võ, không biết ai thắng ai thua."

"Không quan trọng." Hắn thân nhiên đáp, tựa hồ không quan tâm.

"Vì sao không quan trọng? Hôm nay, ta trực tiếp nhận thua, đem mặt mũi Bách Hiểu Đường đánh mất, chàng cũng không bồi đáp ta một chút sao?"

"Nàng muốn ta bồi đáp thế nào?" Hắn đem ta ôm vào, xoay người đối mặt với ta, tay không an phận bắt đầu tiến đến.

"Này, là bồi đáp, không phải tra tấn!"

"Như vậy cũng tính?" Chuyện này thường xuyên làm, sao có thể tính?

"Chàng không quên mai ta phải tranh thiên hạ đệ tam, chàng phải tranh thiên hạ đệ nhất? Cho nên, phải nghỉ ngơi cho tốt."

Hắn tựa tiểu phi tiểu. "Vậy vì sao nàng lại coi bỏ y phục."

Ách, quả thực ta đã tự coi bỏ quần áo từ hồi nào? Nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Ta nóng, được không?"

"Vậy, ta cũng nóng."

"Nóng thì liên quan gì đến ta, ta không hỏi chàng nóng hay lạnh!"

"Không, ta chỉ muốn coi y phục thôi."

"Đáng ghét, không cần." Kháng nghị tựa hồ không có hiệu quả, hơn nữa là cực kỳ vô tác dụng.

Hắn đột nhiên nói: "Vân nhi, cảm ơn nàng."

"Cảm ơn cái gì?"

"Cảm ơn nàng đã nhượng bộ ta nhiều như vậy, nàng là một nữ nhân mạnh mẽ cường hãn, cho dù biết chắc thua cũng sẽ không nhận thua, vì ta, nàng cam tâm nhận thua." Bị hắn ôm vào lòng ngực, ôn thanh nhuyễn ngữ rót vào tai, ta thực không còn cầu gì hơn.

Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, mỉm cười lắc đầu. "Không cần, ta thừa nhận là ta nhượng bộ, nhưng chàng cũng đã nhượng bộ rất nhiều, chàng vì ta thay đổi tính tình, ta cũng nên nhượng bộ chàng một chút. Chúng ta là phu thê, nhượng bộ nhau có gì không được, ta không thể làm việc có hại cho chàng. Chàng đã thực sự lợi hại, vậy để thê tử ta ra vẻ một chút. Ta biết bản thân cũng rất mạnh, nhưng có thời điểm mạnh hơn cũng không phải chuyện tốt, không phải sao?"

"Ân." Hắn thần sắc cùng giọng điệu càng thêm ôn nhu. "Ta không muốn nàng phải ủy khuất bản thân."

"Đâu có ủy khuất, phu thê là một thể, ai thắng cũng như nhau."

Hắn gắt gao ôm ta không cho rời đi. "Uh, nàng là thiên hạ đệ nhất hiền tuệ thê tử."

Ta hiền tuệ? Ở nhà cái gì cũng không biết làm, phải nói là thiên hạ đệ nhất vô dụng thê tử.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Giải mê

"Cứu hóa, cứu hóa..." Trong khi tất cả mọi người còn đang ngủ chột nghe thấy tiếng kêu to. Ta tựa như phi tặc nhảy qua cửa sổ vào phòng, nhìn lên ra ngoài, âm thầm thở ra một hơi.

"Nàng làm gì?" Hắn vốn đã ngồi trước bàn, nhìn ta lên lút chạy vào, tỏ vẻ quan tâm.

"Dậy sớm vậy? Khi ta rời đi không có đánh thức chàng."

"Nàng dậy ta liền biết." Đương nhiên, hắn là thiên hạ tuyệt đỉnh cao thủ.

"Hiện tại không có việc gì làm?"

"Đúng."

"Theo ta đi dạo phố."

"Mua cái gì?"

"Không có gì, tị nạn. hơn nữa nói cho chàng, đợt lát nữa nhất định không có điểm tâm ăn, cho nên phải dự tính trước, nếu không vài ngày tới uống gió tây bắc." Thuận tiện giúp Phượng Thanh Hà mua chút đồ ăn, ta không muốn mấy người đó chưa có phỏng vấn xong đã đói chết?

Hắn nghi hoặc nhìn ta một cái rồi đáp: "Được." Dễ dàng bị dụ như vậy?

Chúng ta hai người vừa đi vào sân vườn, liền thấy hai người làm vườn cùng nha hoàn đang bê hai thùng nước lớn, thấp phần kích động.

Mỹ nữ tỷ tỷ vừa lúc rời giường đi tới, quần áo còn chưa có chỉnh tề, giữ chặt nha hoàn hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đại tiểu thư, phòng bếp bị cháy."

Mỹ nữ tỷ tỷ nghi hoặc: "Sớm như vậy, sao lại cháy?"

Nha hoàn liền nuốt nước miếng. "Nghe nói nhị tiểu thư dậy sớm làm điểm tâm, kết quả đem phòng bếp đốt." Mà thủ phạm là ta, cúi đầu lặng lẽ nhanh chóng kéo Hân, ý bảo mau đi. May mắn hình như mỹ nữ tỷ tỷ không thấy ta, thuận lợi đi ra đại môn.

"Nàng đốt phòng bếp?" Hân nhìn ta, khóe miệng mỉm cười.

Ta đáng thương gật đầu. "Đúng, chỉ muốn nhóm chút lửa thôi, không nghĩ lửa kia đốt tay ta, ta liền ngã về phía sau, không ngờ đằng sau là thùng dầu, cuối cùng lửa lan lớn, sau đó..." Sau đó cháy cực kì nghiêm trọng. Hôm nay ta vốn muốn tập làm điểm tâm, nghĩ muốn vào bếp làm chút điểm tâm. Kết quả đem phòng bếp đốt. Theo quan sát của ta, cháy rất nghiêm trọng. Trong vòng ba ngày tuyệt đối không có cách nào đun nấu gì được, phỏng chừng rất nhiều đại hiệp sẽ bị đói.

"Vân nhi, nữ tử như nàng thực không thích hợp làm gia vụ."

"Khụ, từ từ, ta vẫn còn là nữ tử sao?" Sớm bị hấn biến thành nữ nhân.

"Không phải." Hân chợt hiểu mình lỡ miệng.

"Hiện không cần thảo luận vấn đề này, chàng theo ta đi dạo phố, đứng rồi, ta muốn mua kim chi." Ở trên đường bàn luận vấn đề nữ nhân thực không thích hợp.

"Làm cái gì? Nàng có biết làm hay không?"

"Không biết, nhưng là ta muốn học. Tuy nhiên, cho dù ta ngu ngốc, nhưng học cũng có thể hiểu. Ta nhất định phải học được thêu thùa trước khi sinh đứa nhỏ, làm y phục cho hấn, cho dù thủ nghệ có kém một chút, mặc được là được." Trời ạ, ta cư nhiên nghĩ muốn học làm quần áo, đầu óc có phải bị ngập nước?

"Vân nhi, nếu không thích, không cần miễn cưỡng, nàng vì ta đã thay đổi nhiều lắm rồi."

"Ách, hình như có một chút miễn cưỡng, nhưng ta rất muốn làm một thê tử tốt. Chàng cũng thấy, ta thực ngu ngốc, vài ngày gần đây còn nháo ra nhiều việc như vậy, không biết ta may y phục có đâm kim vào tay không? Nhưng ta nhất định phải học." Ta đem năm ngón tay đưa ra trước mặt hấn, chỉ vào vết chai. "Chàng xem, tay ta có vết chai, cho nên, ta không phải là loại đại tiểu thư cảnh vàng lá ngọc. Trước kia nhà ta có rất nhiều tiền, nhưng ta ở trường học phải tự giặt y phục, tự mình chiếu cố bản thân." Kì thực tay ta chai là vì luyện kiếm. Ta không muốn khiến hấn lo lắng, liền viện ra một cớ.

Hấn kéo tay ta, chậm rãi vuốt ve. "Đây là luyện kiếm mà ra."

Ta nâng đầu lên, ngạc nhiên nhìn hấn. "Ách, sao chàng biết?"

"Tay của nàng trắng như vậy, sao có thể có vết chai, không cần miễn cưỡng, ta có thể cho nàng mọi thứ, không muốn nàng hy sinh nhiều như vậy." Cũng đã gả cho hấn, muốn đổi ý đã muộn, đó là lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, hy sinh vì hấn một chút cũng đáng.

Ta nghiêm mặt nói: "Từ khi ta quyết định theo chàng, ta tuyệt đối không hối hận. Cho dù về sau có khó khăn gì, ta quyết cùng chàng vượt qua. Nếu chàng thực sự yêu ta, thỉnh nói cho ta tất cả sự tình."

"Sắp tới nàng sẽ biết." Lại câu này, ta quả thực không chịu nổi.

Quả nhiên như sở liệu của ta, phòng bếp bị cháy rất nghiêm trọng, may mắn là ta đốt nhà của mình, nếu là nhà người khác thực không dám nghĩ đến hậu quả, ta nghĩ lão cha sẽ không keo kiệt bắt ta bồi thường đi.

Từ trên phố trở về, mua chút đồ vật này nọ. Thấy Thủy Vũ Mị cùng Phượng Thanh Hà, Thiểm Điện, Liệt Hỏa, Phượng Thanh Trúc, Tư Đồ Dạ, một nhóm người ở trong sân nói chuyện phiếm. Mấy người này khi nào thì thích hợp thành một khối? Ước chừng quan hệ của ta cùng Hân ngày càng tốt, mấy người đó cũng thích sán vào nhau nhiều hơn.

"Thực sự tức chết ta, bụng đói quá." Thủy Vũ Mị một bộ dạng muốn khóc.

Phượng Thanh Hà lại dương dương cười, "Người đừng than nữa, ai kêu tỷ tỷ của chúng ta muốn làm điểm tâm."

"Đốt liền đốt, chúng ta ra ngoài ăn, vì cái gì phải chịu đói ở đây?" Phượng Thanh Trúc dờ khóc dờ cười, mấy người này thực ngu ngốc?

"Đúng." Thủy Vũ Mị cùng Phượng Thanh Hà nhìn nhau. "Đi."

Vừa mới chuyển thân...

"Tỷ tỷ, tỷ phu? Các người vừa về?" Thủy Vũ Mị hiển nhiên không nghĩ đến chúng ta quay về.

"Vừa về." Ta trợn mắt. "Cút, ta hảo tâm mua đồ ăn về cho các người, các người vì chút đồ ăn mà oán ta, hừ, cút ra ngoài, đói không chết được."

"Thực sự?" Phượng Thanh Hà trợn mắt.

"Vô nghĩa, phòng bếp là ta đốt. Ta biết ba ngày không có biện pháp nấu cơm, cho nên dự định mua đồ ăn trong vài ngày."

Thủy Vũ Mị nhìn chăm chăm kim chỉ trên tay ta, ho khan một tiếng. "Tỷ tỷ, đây là..."

"Làm y phục cho đứa nhỏ." Ta thực ngu ngốc trả lời.

"Người có?" Ba âm thanh cùng vang lên. Phượng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị, Liệt Hỏa đồng thời hét lên rất ầm ỹ.

"Ách, hiện chưa có, nhưng về sau sẽ có." Ta có điểm xấu hổ.

"À..." Thủy Vũ Mị cố ý đem tiếng kéo dài, lại liếc bụng ta một cái rồi nói: "Đi thôi, bụng ta đói sắp chết."

"Bây giờ còn không có, người nhìn cái gì?" Ta đỏ mặt, thẹn quá hóa giận quát.

"Phu nhân, người không cần thẹn thùng." Liệt Hỏa khuôn mặt cười hi hi lại mang theo vài phần nghiêm túc. "Chúng mừng phu nhân, chúc mừng giáo chủ."

Sau đó...

"Cút." Người nào đó tức lên quát to.

"Dạ." Lúc sau, bóng người cũng không có, Liệt Hỏa cầm đầu, tất cả mọi người đã biến mất.

Chương bổ sung:

Hoa: Chân thành xin lỗi vì sự thiếu sót và chậm trễ này.

Nguyên nhân là do bản cv của mình nó bị sót, nên đến h cốt truyện mới có phần bị nứt gãy.

Vì mình không có bản chuẩn, ko dám làm liều, (BL: Từ đầu đến cuối bạn đã liều lắm rồi, giờ lại nói không dám làm liều... pó tay) nên chỉ dám nói đại ý cho các bạn biết thể này, các bạn thông cảm.

Trong đại hội võ lâm: Vân tỷ đánh thắng Hoa Hiên Tử, đứng thứ ba. Lão cha đánh với Hàn, Hàn thua, lão cha định xuất chiêu kết liễu Hàn, nhưng Vân tỷ nhảy ra đỡ đòn => Vân tỷ bị trọng thương và mất sạch công lực. Hai người hợp lực sử dụng Phượng Vũ kiếm pháp đánh bại lão cha trở thành thiên hạ đệ nhất. Nhưng do hai người cùng đánh nên lão cha lại thành thiên hạ đệ nhất, Hàn thiên hạ đệ nhị.

Phần thiếu này tuy ngắn nhưng ảnh hưởng ko nhỏ đến mạch truyện sau này, các bạn hết sức thông cảm cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tâm sự chốn phòng the

Ta vốn nghĩ trở về phòng tiếp tục tìm hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa trở về đến phòng, Hồng Tụ đã ở đó. Nàng nói lão cha tìm ta. Lão cha muốn làm cái gì? Không phải đại hội xong thì tìm ta tính sổ đi? Giấu hân lập gia đình, lại đốt cháy nhà bếp, nghĩ lại cũng không phải là tội chết? Hân có thể phạt ta quỳ từ đường ba ngày ba đêm không? Nhưng ta tin rằng hân không so đo như thế, có cho cũng không dám, nghĩ xem ta là Mục phu nhân, còn là đường chủ Bách Hiểu đường, muốn phạt ta trước hỏi tướng công ta cùng với thuộc hạ của ta có đồng ý không đã?

Lão cha không phải ở trong thư phòng, mà là "thính" ta tới thính phòng.

Khi ta đi vào, lập tức giật mình, bát đại chương môn cùng với tứ đại thế gia như Y Dục Thành, bệnh thần kinh, còn có Cổ Mộng Tình, mỹ nữ tỷ tỷ, tổng cộng mười ba người, tất cả đều mười phần uy nghi ngồi yên vị tại chỗ. Y Lạc Lạc đâu, có chuyện ồn ào mà không thấy nàng sao được? Hơn nữa, tất cả mọi người không ai mang theo người hầu kể cả Cổ Mộng Tình? Đây là làm gì, đại hội phê phán? Hay là tổng duyệt luận võ hội?

Ta vừa đi đến hiện trường, lão cha tức thì chỉ vào vị trí kế bên. "Mộ Dung đường chủ, mời ngồi." Gọi ta là Mộ Dung đường chủ? Không phải là gia sự

đi?

Ta không chút khách khí ngồi xuống, lập tức có nha hoàn đưa trà cho ta, lão cha vung tay lên, nha hoàn lập tức lui xuống, đồng thời cẩn thận đóng cửa lại.

"Lão phu lúc trước đã muốn cùng các vị chương môn thương lượng về việc tuyển võ lâm minh chủ, hiện giờ đại hội võ lâm đã kết thúc. Thỉnh các vị tuyển ra một người võ công cao cường, đức cao vọng trọng để thống lĩnh quần hùng, duy trì chính nghĩa võ lâm."

Cái gì, là tuyển võ lâm minh chủ, có khả năng ta cũng trở thành nhân tuyển hay không? Người ta còn thỉnh bạch đạo cao thủ, ta vốn đã nhập vào hắc đạo từ lâu.

"Luận võ công, Mộ Dung tiên sinh thiên hạ đệ nhất, luận giang hồ địa vị, Mộ Dung tiên sinh thái sơn bắc đẩu. Nhiều năm nay, tuy tiên sinh không phải võ lâm minh chủ, nhưng có người nào không dùng lễ minh chủ để đối với người, không cần tuyển nữa, Mộ Dung tiên sinh chính là người hợp lý nhất làm võ lâm minh chủ." Kẻ vừa nói là chương môn Thái Sơn, người này tựa như thích nịnh?

"A di đà phật, bản tăng vốn đã là người xuất gia, không muốn dính bụi trần, nhưng bản tăng cho rằng, Mộ Dung tiên sinh vẫn là nhân tuyển tốt nhất." Xem ra tổ chức tuyển chỉ là hình thức, minh chủ nhất định là lão cha, đại hội võ lâm cũng là do hắn chủ trì, mọi người sớm ngầm định hắn là minh chủ rồi, còn làm bộ làm gì?

Mọi người mỗi người một miệng, đều phát biểu "cao" kiến, đồng ý cho lão cha làm võ lâm minh chủ, nào là ca tụng công đức, nào là sùng kính lão cha. Chỉ có trong lòng ta thực bất an.

"Mộ Dung đường chủ, ý kiến của người thế nào?" Chả rõ là ai hỏi, nhưng thực vô nghĩa, ta kháng nghị được sao, kì thực ta tuyển lão hòa thượng, xem chừng lão ta nhân phẩm không tồi.

Dù sao cũng là tuyển chọn minh chủ, ta nghiêm túc nói: "Cha đức cao vọng trọng, võ công cao cường, chức vị minh chủ để cha làm cũng là hợp lý, Ý Vân không kháng nghị."

Chương môn Hằng Sơn nhìn ta, nói: "Mộ Dung đường chủ, ma giáo làm hại giang hồ, tám đại môn phái chúng ta đã cùng tam đại thế gia thương nghị, hợp lực diệt trừ ma giáo, Bách Hiểu đường có nguyện ý cùng tham dự với chúng ta bảo trì chính nghĩa võ lâm." Cái gì? Hắn có phải uống nhầm thuốc?

Ta tức sôi tiết, tức giận vô ghê nói: "Không tham gia."

"Mộ Dung đường chủ, vậy là sao?"

Ta từ ghế nhảy dựng lên, chỉ vào mặt hắn, mắng to: "Lão nhân, người con mẹ nó đầu óc đều là bã đậu! Biết ta là ai không? Ta là Mục phu nhân, về sau người xưng hô với ta như vậy, người cư nhiên nói ta đi đánh trượng phu của ta? Người quả thật bị điên không phải nhẹ."

Tất cả mọi người không nghĩ ta sẽ phản ứng như thế, nhất thời nhìn nhau chăm chăm.

Lão cha trầm giọng buồn bã nói: "Nếu Mộ Dung đường chủ không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, chỉ là..." Hắn sớm đã biết ý định của ta không phải sao.

"Các vị, Bách Hiểu đường duy trì thể trung lập, vì vậy sẽ không giúp bên nào." Ta nói rồi cười lạnh. "Nhưng ta, Mộ Dung Ý Vân nhất định giúp Mục Hàn, muốn động vào hắn, trước tiên phải hỏi kiếm của ta." Nói rồi còn giơ kiếm trong tay lên khiến toàn thể chúng nhân sững sốt, ai mà không biết Mộ Dung Ý Vân thiên hạ đệ tam cao thủ, muốn qua kiếm của ta đâu phải đơn giản?

"Mộ Dung đường chủ quả là nữ trung hào kiệt, chỉ tiếc bị ma đầu mê hoặc." Chương môn Hoa Sơn chán ghét tán thán một câu, thậm chí còn tiếc hận lắc đầu.

"Tiếc cái đầu mẹ nhà ngươi, chúng ta lưỡng tình tương duyệt, thật lòng yêu nhau. Lão nhân chết tiết, không hiểu tình cảm nam nữ tránh sang một bên, đừng làm phiền ta." Từ khi làm đường chủ, ta đã tiết chế nhiều lần, tính tình tốt hơn nhiều, cơ bản không nói tục. Nhưng hôm nay lão nhân chết tiết thực sự đáng giận, nhịn không được chửi hắn. Sắc mặt hắn xanh mét, nói không nên lời.

Lão cha thấy ta như vậy, vội điều giải: "Mộ Dung đường chủ có thể hứa với chúng ta, Bách Hiểu đường không giúp bên nào."

"Đương nhiên, ta, lấy danh nghĩa đường chủ Bách Hiểu đường hứa với các vị, Bách Hiểu đường bảo trì trung lập."

Lão cha hơi vuốt cằm, "Nếu Mộ Dung đường chủ bảo trì trung lập, xin cứ tự nhiên đi."

"Nghe không rõ hay sao, Bách Hiểu đường bảo trì trung lập, nhưng ta là theo Mục Hàn, muốn ta đối phó trượng phu? Quả thực là tìm mắng." Ta hừ một cái, miết qua chương môn Hằng Sơn khiến hắn phải giật thót, rồi mạnh mẽ đá cửa đi ra.

Ta thực sự không rõ, Hàn cuối cùng đã làm chuyện xấu gì? Vì sao mọi người phải đối phó hắn?

Ta đi trên hành lang, đầu óc hỗn loạn muốn chết. Hàn từng nói có chuyện quan trọng phải tạm thời rời xa ta. Còn hỏi ta nếu hắn cùng cha ta ở thể bất lưỡng lập ta sẽ giúp ai. Mà cha ta cũng từng hỏi vấn đề tương tự, rồi còn liên hợp võ lâm đối phó Hàn. Có phải bọn hắn sớm đã thù địch lẫn nhau, chỉ là ta không có biết?

Hay là...Hàn sớm biết lão cha phải đối phó hắn, cho nên mới hỏi vấn đề này với ta, kì quái, hắn sao lại biết. Nội gián? Từ từ... lần đó ta thấy hắn nhận một phong thư, bên trong có một chữ "nữ" rất quen thuộc, rất giống bút tích của bệnh thần kinh, chẳng lẽ bệnh thần kinh cùng một hội với Hàn?

Bệnh thần kinh từng nói cha ta có mối thù lớn với hắn, chẳng lẽ? Đoán mãi cũng chỉ là đoán, lấy địa vị của bệnh thần kinh, hắn không có lí gì đi giúp Hàn. Muốn làm rõ ràng vấn đề, tốt nhất là tự mình hỏi Hàn, nhưng hắn sẽ nói sao? Trước mắt hắn đều không cho ta dính líu tới "công sự". Đã là lão bà của hắn, thế mà không hề nói cho ta một chút nào, chẳng lẽ coi ta là nữ nhi yếu đuối? Dù sao võ công của ta là thiên hạ đệ tam, địa vị là đường chủ của thiên hạ đệ nhất bang phái Bách Hiểu đường, thực sự xem nhẹ ta.

Nghe nói nam nhân trong một loại trường hợp nhất định nói thật. Cho nên ta quyết định... hi sinh chút chút.

Ta tin tưởng từ lượng của hắn không kém, mà ta cũng không phải quá kém, hắn ba chén ta một chén hắn là có thể chuốc hắn say. Ta còn tìm một loại rượu thực mạnh, mua thêm chút đồ nhắm mang về....

~*~

"Aiz, không uống hết, phạt ba chén." Diễn thế này không biết là lần thứ mấy rồi?

"Lại phạt?"

"Đúng."

"Nàng vì sao không uống?"

"Vừa rồi ta đã nói rồi, vài ngày gần đây là ngày hoàng đạo, không chừng ta có thể mang thai, cho nên không được uống nhiều, chàng không hi vọng con sau này thành tửu quý đi?"

Trải qua cố gắng của ta, hắn cuối cùng có tám phần say, tám phần là đủ rồi, uống đến mười phần không thể làm việc.

Ta lập tức hỏi: "Hàn, ta là thê tử của chàng, cuối cùng có việc gì, hắn là có thể nói cho ta?"

"Nàng không cần biết."

"Hả...?" Ta thiếu chút ngã ngựa, say đến vậy mà còn không cho ta biết? Ta cố ý tỏ vẻ nhu mì, tay không an phận tiến vào quần áo của hắn, thuận tiện mà xát.

"Vân nhi, nàng làm gì?"

"Ngô, mặc kệ cái gì."

"..."

"Nàng lại làm gì?"

"Người ta vừa uống rượu thực nóng, muốn cởi y phục."

"..."

"Vân nhi, không cần như vậy."

"Hừ, ta muốn thế, ta là thê tử của chàng, lại không phạm pháp."

"..."

"Ngô, chàng nói phải sinh mấy đứa?"

"Là nàng tự nói, đừng hối hận?"

Vì thế, người nào đó tự làm tự chịu bị ném tới giường, bị hôn loạn khắp người. Người nào đó vốn nghĩ thừa dịp hỏi rất nhiều vấn đề, cuối cùng một câu cũng nói không nên lời. Ta cố gắng định thần, làm nũng nói: "Hàn, chàng nói cho ta, rốt chuyện xảy ra chuyện gì? Chàng vì sao không cho ta đi theo chàng"

"Về sau nàng sẽ biết." Hắn đáp một câu, lại cúi đầu tiếp tục hôn.

"Chàng không nói, không được đến gần ta."

"Không có khả năng." Hắn tiếp tục chui vào ngực ta. "Vân nhi..."

"Nói cho ta, chàng nói cho ta."

"Không thể." Ta thập phần buồn bực, hấn say thực hay giả vậy?

Hấn rên rỉ một tiếng, tiến vào thân thể của ta, ta cố gắng bảo trì thanh tỉnh, nỉ non. "Nói cho ta, chàng muốn làm gì?"

Hấn hàm hồ nói: "Về sau nàng sẽ biết." Có lắm không, giờ còn bảo trì thanh tỉnh?

"Uy..." Ta không kịp nói chuyện, miệng đã bị hấn chiếm lấy. Vốn nghĩ hi sinh chút thôi, cuối cùng cả "trong sạch" cũng không còn. (Sở Sở: Còn giả vờ, người còn trong sạch sao? Hay là cứ thừa nhận là bị ăn sạch sẽ từ lâu đi, độc giả sẽ không cười người)

Không biết qua bao lâu, ta khôi phục ý thức, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, eo cũng muốn đập nát. Giờ phút này ta i ới trước ngực hấn, hai tay ôm chặt hấn. Ta thực đáng chết, tốn nhiều khí lực quỳ rừ hấn như vậy, từ đầu đến cuối ngoài việc bị ăn vài lần, mệt sắp chết, còn một nửa điểm tin tức cũng không moi ra được? Ta quả thực muốn giết hấn.

Chợt tóc ta bị ai đó hôn, kẻ đó còn ôn nhu hỏi: "Có đau không?" Hấn tỉnh từ khi nào?

"Chàng nói xem?" Hấn là vì say rượu, tối qua hấn thực sự rất cuồng.

"Hôm qua chàng có say không?"

"Có chút." Thực hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Yêu cầu của lão cha 1

Ta vô kế khả thi, đem tay hấn bỏ ra, rồi tiến vào ngực hấn nỉ non. "Cuối cùng chàng muốn làm gì? Ta không muốn về Nguyệt Quang tiểu trúc, ta phải theo chàng. Vô luận sinh tử, ta sẽ không rời khỏi chàng."

"Chỉ cần nàng ở Nguyệt Quang tiểu trúc, chỉ cần nàng an toàn, ta mới có thể vô ưu vô lo."

"Nếu chàng có điều gì bất trắc... ta làm sao sống, không bằng nói hết cho ta, không chừng ta có thể giúp."

"Ngủ." Hấn một tay ôm đầu ta, sau đó ôm chặt ta, cho ta nằm lên trên, để hấn làm đệm cho ta ngủ.

Lãng phí công phu một đêm, một chút tin tức cũng không hỏi ra, ta thập phần mất hứng. Chẳng lẽ đời này đều bị hấn ăn nhiều như vậy sao? Tốt nhất đừng ép ta đến nỗi phải xuống địa ngục.

~*~

Ngày hôm sau, tuy mặt trời đã lên cao ba con sào, chúng ta còn chưa rời giường, nguyên nhân chính là do ta vẫn quán quýt lấy hấn, ta là người rất có nghị lực, nếu chưa moi được tình báo, tuyệt không bỏ cuộc.

"Hàn, chàng cùng Giang Tử Ngang có quen biết hay không?" Ta cố ý ghé vào ngực hấn, sau đó tay bắt an sờ loạn.

"Không quen."

"Không quen a, có phải trước hấn viết thư cho chàng, hoặc là tiết lộ tình báo cho chàng?"

"Về sau nàng sẽ biết."

"Có phải vì hấn có oán với cha của ta, cho nên hấn liên thủ cùng chàng đối phó với cha?" Ta cố ý dựa sát thân mình hơn, chậm rãi ma xát. Ba mươi sáu kế, chỉ có mỗi mỹ nhân kế, tuy hôm qua thất bại thảm hại, nghĩ đi nghĩ lại kế này vẫn là hơn hẳn.

Tay hấn ôm chặt ta, thân nhiên nói: "Không nói cho nàng."

Ta buồn bực, "mỹ nhân" như ta một chút sức quyến rũ cũng không có, kỳ thực phải để mỹ nữ tỷ tỷ đến. (Sở Sở: Người làm được sao? Nếu thực như vậy, sợ người đem nàng đá bay.)

Ta tựa như vô tình đem hai chân quán lên người hấn, bắt an lộn xộn, chậm rãi chà chà. "Ta nghĩ chàng cùng bệnh thần kinh đào một cái bẫy cho cha của ta. Từ lúc chàng xuất hiện ở Mộ Dung gia, nhìn lão cha bằng ánh mắt phẫn hận. Nếu nói hoàn toàn là vì ta, ta mới không tin. Ta cảm thấy chàng không

phải là loại người không biết nặng nhẹ. Cự nhiên vì ta chia kiếm vào lão cha? Không, chàng sẽ không vì ta mà quang minh chính đại cùng đối nghịch với chính phái, ít nhất sẽ không rõ ràng như vậy, người hẳn là chỉ giả vờ. Trừ phi, các người đã sớm đối địch ra mặt. Cho nên, chàng cố ý làm cho lão cha mất mặt. Hơn nữa, khi bệnh thân kinh đến, ta cuối cùng cũng cảm thấy có vấn đề, là rất có vấn đề." Hắn thực sự rất thông minh, tuyệt đối sẽ không xúc động như vậy. Nếu xúc động như vậy, sớm đã bị đá khỏi ngai vàng của giáo chủ. Ngay từ đầu ta còn có điểm hoài nghi, gần đây quả thực đã khẳng định. Từ lúc ở chung cùng hắn, liền cảm thấy hắn thực không đơn giản. Nói việc đơn giản nhất, hắn hoàn toàn biết ta đang suy nghĩ cái gì, mà ta lại không biết hắn sẽ suy nghĩ cái gì, thậm chí một chút cũng không biết. Còn có tối qua, đã ở loại tình huống này, hắn cự nhiên còn có thể bảo trì thanh tĩnh, trừ bỏ không nói gì vẫn là không nói gì. Ở loại thời điểm này, ngay cả ta đều muốn nói ra hết,

Hắn hơi nhíu mày, âm thanh có chút lạnh lẽo. "Không hổ là đường chủ Bách Hiểu đường."

Ách, ta đoán đúng?

"Có ý tứ gì?" Ta không dám khẳng định.

"Vân nhi, không cần hỏi tiếp."

"Không, ta phải hỏi, hơn nữa còn phải hỏi cho con của chúng ta."

"Nàng đã có?" Hắn tựa tiểu phi tiểu.

"Ách, giờ chưa có, nhưng sau này sẽ có."

"Vậy để ta giúp nàng." Nói xong đột nhiên xoay người ôm ta, thờ hồn hên nói: "Là nàng tự tìm đến." Ta đỏ mặt một chút, lại không trách người nào đó có tình sở soạn lung tung?

"Ngô, nói cho ta được không?"

"Không cho phép nói nhiều." Nói xong lập tức áp chế môi của ta, không còn cơ hội để nói.

"Nhị tiểu thư, lão gia mời người tới gặp." Chúng ta còn đang "công tác" sao có thể bỏ dở, lập tức bỏ ngoài tai lời gọi.

"Nhị tiểu thư, người ở đâu?" Nghe được âm thanh kì quái, có chút nghi hoặc.

Vẫn không đề ý tới nàng.

"Nhị tiểu thư, ta có thể vào không?"

"Cút." Hắn giận dữ gầm một tiếng. Hồng Tụ sợ đến xanh mặt, nhưng vẫn không từ bỏ ý định.

"Cô gia, lão gia muốn gặp tiểu thư."

"Đi ra, chút ta tới." Nữ nhân ngu ngốc, thời điểm như vậy sao có thể bị quấy rầy.

Mỹ nhân kế đại bại, trừ việc bị ăn mấy lần, còn tin tức gì cũng không hỏi ra. Tóm lại, mỹ nhân kế tuyệt đối không thể dùng!

"Vân nhi, có làm đau nàng không?" Mỗi lần buông tha ta, hắn đều hỏi vấn đề đó, nhưng tựa hồ rất dư thừa.

"Đã sớm không đau, trừ phi."

"Sao?"

Ta không nhận được hồng hồng mặt. "Trừ phi chàng thực không thương tiếc, hung hăng tra tấn ta." Ta càng ngày càng không biết ngượng.

"..."

"Đáng ghét, rời giường, lão cha tìm ta."

"Nếu có thể vĩnh viễn ở bên nàng, kiếp này không uống." Hắn đột nhiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn ta, ôm ta rất chặt.

"Cùng chàng ở một chỗ, ta chết cũng không đáng tiếc." Ta đẩy hắn ra.

"Hôm nay hai ta thực lười, mặt trời sớm đã chiếu đến mộng."

"Nhiều năm như vậy, hôm nay ta ngủ muộn nhất."

~*~

Tuy thật không muốn, nhưng vẫn phải đến gặp lão cha. Nhìn trên người đều là dấu hôn, ta có điểm thẹn thùng, nhưng ta cũng không có che dấu, cố ý để

lộ ra, biểu thị Mục phu nhân là sự thật. Ta tin tưởng lão cha sẽ hiểu được ý của ta, càng hi vọng lão cha thấy sẽ tức chết!

Lão cha ở trong thư phòng đã thấy ta, lão cha liền đứng dậy, trầm ngâm nhìn bức tranh của "mẹ", không rõ là muốn làm cái gì?

"Cha." Ta nhẹ gọi.

Cha liếc mắt nhìn ta một cái, nói: "Lại đây, hành lễ với mẫu thân của con." Không phải là phạt ta đi?

"Ngạ." Không rõ lão nhân có ý tứ gì, ta ngoan ngoãn đi tới quỳ xuống, thành kính lạy ba lạy.

Lão nhân cũng không có ý cho ta đứng lên, vô cùng trầm ngâm nhìn bức họa. "Vân nhi, nữ nhi của chúng ta đã lập gia đình, nàng có cao hứng không? Không thể thấy nó lên kiệu hoa, nàng có thấy đáng tiếc không? Ý Vân lấy phu quân, không có hôn lễ linh đình, không có danh môn chính thú, ta thực có lỗi với nàng."

"Mẫu thân, tuy không có hôn lễ linh đình, nhưng tướng công của ta rất yêu thương ta. Ta không cần điều gì khác, chỉ cần hắn yêu ta là được." Kì thực ta có nhiều điểm xin lỗi người này đi, con gái thật của bà sớm đã đoàn tụ với bà nơi tuổi vàng rồi, ta lại chỉ có thể ở đây nói vài lời giả dối?

Lão cha hít một hơi thực sâu. "Người đứng lên đi."

"Cám ơn cha."

"Ý Vân, kiểm pháp người dùng gọi là gì?" Đây mới là vấn đề chính?

Ta kì quái hỏi: "Cha, hỏi vấn đề này làm gì?"

"Ta là người trong võ lâm, thấy kiểm pháp của con tuyệt diệu vô cùng, muốn biết tên của nó."

"Không có tên." Ta thành khẩn nói.

Lão cha thở ra một hơi. "Ý Vân, vô luận cha làm cái gì, đều vì muốn tốt cho người." Thấy sắc mặt cha ngưng trọng, trong lòng ta là lạ, không biết hắn muốn nói cái gì?

"Cha, người muốn nói cái gì?"

"Ý Vân, người nhớ kĩ, người cha yêu nhất là mẫu thân người, thương tiếc nhất chính là người, có lẽ có một ngày ta sẽ phải thương tổn người, nhưng cũng vì muốn tốt cho người, một ngày nào đó người sẽ hiểu được nỗi khổ tâm này của ta." Muốn ta tốt mà làm ta tổn thương, có phải hơi đạo đức giả không?

Ta mặt mày lắc đầu, "Cha, muốn nói cái gì? Người sao lại thương tổn ta?" Sẽ không phải là cảm thấy ta làm hắn mất mặt, nên muốn giết ta đi?

"Ý Vân, cha cả đời theo đuổi ngôi vị thiên hạ đệ nhất, đến giờ thấy các người yêu thương nhau như vậy, mới biết chính mình sai rồi. Là thiên hạ đệ nhất thì sao, chỉ là hư vô." Lão cha cười khổ. "Ngôi vị thiên hạ đệ nhất này, nên để cho tiểu tử (con rể) của ta làm." Tiểu tử? Hắn thừa nhận sao? Mà hiện tại không thừa nhận không được.

Ta đem ánh mắt dời về phía cửa sổ, thản nhiên nói: "Thiên hạ đệ nhất, đệ nhị chỉ là hư danh, ta thường nói với Hàn, sau này phải quy ẩn giang hồ."

Lão cha gật đầu. "Người nói cũng không sai, hồng đồ bá nghiệp chỉ là mộng, không bằng nhân sinh một đời vui vẻ." Hắn đi đến bên người ta, vỗ vai ta.

"Ý Vân, nói là vậy, nhưng có những việc không thể thuận theo ý mình. Tỷ như cha, phải bảo trụ thanh danh Mộ Dung gia, phải có võ công cao cường, tỷ tử của người sinh ra đã là mang số phận kế thừa võ lâm thế gia, nàng cũng phải có võ công cao, nhưng người thì khác, người không có trách nhiệm. Cho nên cha và mẫu thân người hi vọng người không cần có võ công, làm một người bình thường, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, hôm nay người đã vượt qua cả tỷ tử của người, là võ công thiên hạ đệ tam, thiên hạ đệ nhất đường chủ, thành tựu so với cha còn có phần hơn, thực là không đúng như ý nguyện của ta." Hôm nay lão cha có điên không? Sao tự nhiên nói nhiều với ta như vậy làm gì?

"Cha, bây giờ ta là người bình thường." Ta và Hàn đều hướng tới cuộc sống bình thường, sớm hay muộn cũng thoát ẩn giang hồ.

Lão cha thần sắc âm trầm, "Không, người không phải, người hiện tại là đường chủ Bách Hiểu đường, giáo chủ phu nhân của ma giáo. Tuy không ai nói, nhưng toàn võ lâm đều biết nếu người cùng Mục Hàn liên thủ thì chính là thiên hạ vô địch. Người sớm đã thân bất do kỉ rồi."

"Ta có thân phận gì không quan trọng, võ công cao cũng không quan trọng, ta cùng Hàn đến thế ngoại đào viên ẩn cư, cũng không thích ẩn oán giang hồ, nếu không có thù hận, cớ lẽ trong giang hồ vốn không có Mục giáo chủ, không có Mộ Dung đường chủ."

"Aiz, Ý Vân, vô luận thế nào ta cũng không muốn thương tổn người." Không rõ, càng ngày càng hồ đồ.

Ta nghi hoặc nhìn hắn, ánh mắt sắc bén tựa hồ muốn nhìn rõ tâm ý của hắn. "Cha, cuối cùng có việc gì?"

"Ý Vân, người có thể đáp ứng với ta một điều kiện không?" Lão cha chợt hỏi một vấn đề.

"Cha cứ nói."

"Nếu vạn nhất ta và tỷ tỷ người có điều gì bất trắc, người hãy kế thừa Mộ Dung son trang phát dương quang đại." Nhiệm vụ này thực khó, ta chỉ sợ không thể hoàn thành.

Lão cha cùng mỹ nữ tỷ tỷ gặp bất trắc, có ý tứ gì?

Ta khó xử nhìn hấn. "Cha, ta cùng Hàn muốn thoát ần giang hồ, trang chủ cho người khác làm đi."

"Ý Vân, đáp ứng cha, người có thể đem Bách Hiểu đường phát dương quang đại, cũng có thể đem Mộ Dung gia phát dương quang đại."

"Khụ, cha, ta là Bách Hiểu đường đường chủ, trung lập a, lại là ma giáo phu nhân, tà giáo a, lại trở thành Mộ Dung trang chủ... nếu đến khi đánh, ta phải giúp ai?"

"Ý Vân, đây là yêu cầu duy nhất của ta, đáp ứng ta." Lão cha nghiêm túc nói.

"Cha..." Ta thực khó xử, nếu ta thực là con gái của lão e rằng ta đã gạt đầu đồng ý, nhưng đáng tiếc ta không phải là con gái thật của lão, vì thế ta phải nghĩ cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 88: Yêu cầu của lão cha 2

"Ý Vân, ta quỳ xuống trước con." Lão cha bất chợt tóm tay ta, làm như muốn quỳ xuống, ta vội đỡ tay hấn.

"Được, ta đáp ứng." Vô lâm đệ nhất thế gia, sau này ta làm gia chủ?

Lão cha trù mẩn nhìn ta, tiện đà trình trọng nói. "Ý Vân, trước mặt mẫu thân con hãy thề, nếu ta cùng tỷ tỷ con có điều gì bất trắc, nhất định phải kế thừa Mộ Dung son trang."

"A? Thề? Có làm hay không?"

"Thề." Lão cha nghiêm túc nói một tiếng.

Ta đành miễn cưỡng quỳ trước hương án, miệng nghiêm trang nói: "Ta, Mộ Dung Ý Vân xin thề, nếu cha cùng tỷ tỷ có điểm bất trắc, ta sẽ kế thừa Mộ Dung son trang, bảo vệ cơ nghiệp của Mộ Dung son trang." Lão cha cùng mỹ nữ tỷ tỷ đều rất lợi hại, muốn giết họ phỏng chừng trên giang hồ không mấy người có đủ khả năng, cho nên lời thề này chưa hẳn đã linh nghiệm đâu.

Cha liền đỡ ta đứng dậy, như trút được gánh nặng gạt đầu. "Tốt lắm, con là Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử, là đường chủ Bách Hiểu đường, là thiên hạ đệ nhất, ta tin tưởng trong vô lâm ai cũng tín phục."

"Cha, vì sao ta phải thề?" Ta nghi hoặc nhìn hấn, đầu óc không lí giải nổi.

Cha thở dài một tiếng. "Không cần hỏi nhiều."

Ta há mồm định nói, lão cha đột nhiên chặn lại. "Tối nay cùng tiểu tể tới gặp ta, một nhà cùng nhau ăn cơm."

"Ngà." Ta gạt đầu, tiểu tể? Còn người một nhà? Lão nhân thực có tật xấu? Chẳng lẽ đúng như Lục phóng viên nói, lão cha bị chứng bệnh "lão nhân si ngốc"?

Theo lão cha đi ra, lòng ta loạn như ma. Hàn đột nhiên rất kì quái, lão cha cũng như vậy, cho nên càng khó hiểu. Ta thậm chí hoài nghi, bọn hấn phải chăng đã quyết định một trận sinh tử?

Đi qua hồ sen, trùng hợp nhìn thấy Thủy Vũ Mị cùng Phượng Thanh Hà quý quý thì thâm không rõ đang âm mưu cái gì? Ta tò mò đi qua lớn tiếng gọi: "Các người làm gì?"

Thủy Vũ Mị gạt mình. "Tỷ tỷ, người đến khi nào?" Ta không phải quý, có gì mà gạt mình?

"Ta mới đến." Ta ngồi xuống bên cạnh, thân nhiên nói: "Nói cái gì, nói cho ta nghe với?"

Phượng Thanh Hà liền nói: "Tỷ tỷ, đại hội vô lâm đã chấm dứt, chúng ta cần phải về Bách Hiểu son trang bàn luận chuyện ra nguyệt báo." Không phải nói ta là đường chủ hữu danh vô thực hay sao, hỏi ta làm gì?

Ta gật đầu. "Về đi."

"Tỷ tỷ." Thủy Vũ Mị liếc Phượng Thanh Hà một cái, lại nhìn ta, còn nói: "Nàng nói là không muốn trở về."

"Vì sao?" Ta kì quái hỏi, không trở về, muốn ở bên cạnh ta làm nha hoàn sao?

Thủy Vũ Mị nháy mắt. "Tỷ tỷ, biết sao không? Nàng ta muốn đi theo tỷ tỷ, còn có thể nhìn thấy..."

"À..." Ta cố ý kéo dài thanh âm "Thì ra..."

Phượng Thanh Hà mặt đều biến hồng, cúi đầu, cả giận nói: "Mị nhi đừng nói linh tinh."

Thủy Vũ Mị hai tay túm túm, khoa trương nói: "Ta có nói linh tinh sao?"

Ta cười ha ha. "Biết, ta sẽ giúp tiểu Phượng nhi, bảo tướng công ta thành toàn cho hai người, người nghĩ khi nào thành thân?"

Phượng Thanh Hà mặt đỏ như quả gấc, nhỏ giọng: "Ta làm sao biết, hỏi hấn."

Ta tựa tiểu phi tiểu. "Các người đã phát triển đến mức nào rồi? Có... khu... cái kia chưa?"

Phượng Thanh Hà đột nhiên rùng mình "Tỷ tỷ, tỷ phụ võ công lợi hại không?" Điện, tự nhiên hỏi việc này làm gì?

Ta gật đầu. "Lợi hại, hơn ta nhiều."

"Công phu... trên giường sao?" Nàng cố ý nghiêm trang

"Vô nghĩa." Mới vừa nói xong mới kịp phản ứng nàng vừa hỏi cái gì, mặt ta đỏ giống quả gấc, "Này, tiểu cô nương suy nghĩ không lành mạnh nha."

"Ha ha..." Thủy mỗ nhân thực không để mặt mũi cho người khác cười ra tiếng.

Phượng Thanh Hà đi đến gần ta, chỉ vào mấy dấu môi trên người. "Ai chẳng biết tỷ phụ lợi hại, nhìn người tỷ xem."

Ta vội che tay lại, xấu hổ nói: "Lắm rồi, trên người ta đâu có cái gì?"

"Phải không? Mấy ngày trước có nhiều người từng thấy, không nhìn lầm đi."

"Phượng Thanh Hà, ta còn chưa tìm người tính sổ, lúc ấy vì sao không nói, còn cố ý vén tóc ta lên, hại ta bị toàn thể chúng nhân nhìn thấy." Ta một bộ lão hồ vô mồm, tức giận hướng nàng mắng, ánh mắt cũng toát lên ngọn lửa.

Phượng Thanh Hà tự biết mình lỡ lời, vội lùi lại. "Tỷ tỷ, không cần che dấu, cho dù ngày đó không ai thấy, ta cũng biết hai người có quan hệ phu thê."

"Người làm sao biết?" Ta cực kỳ nghi hoặc.

"Khu... ai kêu các người... lần đó mới gặp Mị nhi, hai người không phải..."

"A...?" Ta nhảy dựng lên.

Thủy Vũ Mị cũng hào tâm khuyên nhủ: "Đúng, tỷ tỷ, thanh âm của tỷ rất lớn, chúng ta đều nghe thấy." Ta muốn mua đậu hũ rồi đâm đầu tự sát, ai bán đậu hũ mau lại đây.

"Trời ạ, các người hiểu lắm rồi."

"Chẳng lẽ..."

"Thôi, Phượng Thanh Hà, còn chuyện của người thế nào?"

Phượng Thanh Hà hơi đỏ mặt. "Cũng như vậy."

Thủy Vũ Mị bát quái nói: "Tỷ tỷ, người biết không, Thiểm Điện đại ca tuy bình thường giống tỷ phụ, lạnh như băng, nhưng lại thích nói lời ngon tiếng ngọt. Thanh Hà tỷ rất là cao hứng." Thủy Vũ Mị kiêm chức phóng viên ở Bách Hiểu đường vài ngày, cũng học được tính bát quái?

Từ từ, lời ngon tiếng ngọt, không chừng là Liệt Hỏa dạy hư.

"Thanh Hà." Ta cố ý ôn thanh nhuyễn ngữ. "Hấn có phải nói... Thanh Hà, kì thật lần đầu tiên ta thấy nàng, đã thích nàng, ta chống đối nàng chỉ là muốn thu hút sự chú ý của nàng?"

"Sao tỷ biết?" Thủy Vũ Mị kinh hô, quả nhiên là Liệt Hỏa dạy hư.

Ta lại hỏi Thủy Vũ Mị. "Vũ Mị, Liệt Hỏa có phải cũng nói với ngươi vài câu nổi da gà?" Hấn dạy người khác được, chắc cũng có thể tự nói được.

Tôi lướt Thủy Vũ Mị xấu hổ, nàng thành thật gật đầu, nhỏ giọng: "Gần đây hấn thường dây dưa với ta."

Ta cười ha ha. "Ta nói cho các ngươi, Thiểm Điện nói lời ngon ngọt đều là do Liệt Hỏa dạy hư, mà Liệt Hỏa chính là có chiêu bài lời đường mật chết ruồi."

"Tỷ sao biết?" Hai người trở mắt kinh ngạc.

Ta thuận miệng nói: "Bởi vì... lần trước Hân đắc tội ta, Liệt Hỏa dạy Hân nói, hơn nữa, ta còn nghe lỏm bốn tên đó bàn bạc phải đối phó với nữ nhân ra sao."

"Hấn... dám gạt ta." Phượng Thanh Hà nghiêng răng.

"A?" Thủy Vũ Mị có điểm ngây người.

"Ta không để hấn yên." Phượng Thanh Hà nói xong, đã bỏ mặt Thủy Vũ Mị, khí thế hùng hổ rời đi, không cần nói cũng biết nàng đi đâu, người nào đó lần này xui xẻo.

Ta thúc thúc Mị nhi, "Vũ Mị, sao vậy?"

Thủy Vũ Mị than thở: "Nguyên lai hấn lừa ta." Dát, chẳng lẽ vì vài lời của ta mà thương tâm đến mức đó?

"Mị nhi, ngươi không phải đối với Liệt Hỏa có cảm giác?" Ta lắc đầu nói.

"Không biết, bắt qua ta cảm thấy hấn rất tốt với ta, ở cùng hấn rất vui vẻ..." Vì vui vẻ? Không, tính tình Liệt Hỏa hào sảng, cùng Thủy Vũ Mị rất xứng đôi.

Ta mỉm cười, khẽ vuốt khuôn mặt loli của nàng trêu mếu nói. "Mị nhi, có lẽ hấn không nói dối, mà là nói thật, ngươi nghĩ coi nam nhân có gan nói ra những lời đó tuyệt đối phải có tình cảm với ngươi phải không?"

Thủy Vũ Mị vẻ mặt u buồn. "Có thật không?" Nàng vốn luôn cười cười nói nói, hôm nay lại có biểu hiện này.

Ta gật đầu. "Đương nhiên là thật."

"Nga." Nàng lên tiếng, thất hồn lạc phách.

"Đúng rồi, nội lực của ta có vấn đề, có biện pháp gì không, có thể gia tăng lên một chút?" Ta liền đổi vấn đề khác, không muốn nàng suy nghĩ đắm chìm vào việc kia mà tự hại bản thân.

Thủy Vũ Mị nhú mày. "Ta từng nghe sư phụ nói, ở Điểm Thương Sơn, có một địa phương là U Minh quỷ vực, nơi đó có bốn vị kì nhân, bốn vị này tu dưỡng các loại kì trân dị thú, trong đó có một loại linh xà, chỉ cần uống máu có thể đem nội công đại tăng. Nếu tỷ tỷ có cơ hội đó, hấn là có thể." Hấn là... tức là chưa xác định?

"Hi vọng lớn không?"

"Không biết, bất quá Vũ Mị hi vọng tỷ có thể tìm thấy linh xà. Nghe nói mắt tỷ không tốt. Cho dù xà đàm (mặt rắn) không thể chữa khỏi nội thương của tỷ, nhưng cũng có thể chữa khỏi ánh mắt. Chỉ cần ăn xà đàm, dù là người mù cũng có thể sáng mắt." Thân kì như vậy? Người mù cũng có thể chữa khỏi? Bệnh cận thị của ta hẳn là không có vấn đề gì? Ta đã không trở về hiện đại, chẳng lẽ cả đời đều phải để Thời Không tặng ta kính mắt sao?

Ta có chút đắm chiều rồi gật đầu, không có trả lời nàng.

~*~

Ta nói với Hân cha mời hấn dùng cơm chiều, hấn cũng không cự tuyệt, ta còn sợ hấn không đồng ý, bây giờ coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy phòng bếp tạm thời không thể đun nấu, nhưng Mộ Dung gia còn có một phòng bếp nhỏ, cũng đủ để làm đồ ăn cho người trong nhà, lão cha phá lệ hôm nay không bồi tiếp mấy cao nhân tiền bối, ở phòng ăn tổ chức "gia yến".

Từ khi ngồi xuống, lão cha không cùng Hân nói một câu nào, mà Hân cũng không nói với lão cha, tựa hồ không thấy đối phương. Đối mỹ nữ tỷ tỷ Hân thực khách khí, còn gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Mỹ nữ tỷ tỷ tự nhiên cao hứng đáp ứng, không thêm đề ý đến nét mặt lão cha.

"Muội muội, ăn chút cá đi." Mỹ nữ tỷ tỷ ân cần tiếp ta.

Ta đặt bát xuống bàn. "Cảm ơn tỷ tỷ, ta rất thích ăn cá, nhưng ta sợ xương." Bị một lần ta đã rút kinh nghiệm, cho dù thêm chấy nước miếng, ta cũng sẽ không ăn.

Vừa dứt lời, Hân đã gấp cá đến, cẩn thận nhặt từng mảnh xương, rồi ân cần đặt vào bát ta, thần sắc ôn nhu. "Ăn đi." Ta thực sự cảm động, từ khi mẹ

chết, chưa từng có ai đối xử với ta ân cần đến vậy.

"Ta ăn cái kia." Ta chỉ vào một món quá tầm tay. Hàn không nói gì, lại cẩn thận chọn một khối nhìn tốt nhất đưa cho ta.

Mỹ nữ tỷ tỷ, ngừng đầu nhìn chúng ta, ánh mắt lại toát ra vẻ hâm mộ cùng ôn nhu.

"Ta thích ăn tôm." Ta tiếp tục chỉ huy, có lợi mà không dụng là đồ ngốc.

Hàn lập tức nói. "Nàng thích đồ hải sản?"

Ta vừa ăn vừa gật đầu. "Đúng, rất thích."

"Về sau... ta đều giúp nàng gỡ xương." Lời này chỉ được nói trong phòng riêng thôi.

"Đúng, cả đời giúp ta gỡ xương, bóc vỏ tôm." Ta mặc kệ là lời trong khuê phòng hay không, cao hứng liền nói.

Hắn trầm mặc một hồi. "Nếu không có ta, sau này con chúng ta giúp nàng." Ta muốn lão công, không cần đứa nhỏ, về sau có con, nói không chừng là ta gỡ xương cho chúng.

"Muội muội, ngươi có?" Mỹ nữ tỷ tỷ miệng ngoác rộng, thiếu chút phun đồ ăn ra.

Ta liếc Hàn một cái, xấu hổ nói: "Ách, không biết."

Mỹ nữ tỷ tỷ nhìn Hàn. "Muội phu, chẳng phải biết chút y thuật sao? Muội muội đã có chưa?"

"Không biết." Hắn bình thản trả lời.

"Muội muội, đưa tay ra cho ta xem mạch." Mỹ nữ tỷ tỷ buông bát cơm, đưa tay ra đòi chẩn mạch cho ta.

"Không cần, ta không biết mình có hay không, có cũng tốt mà chưa có cũng tốt."

Hàn chợt đưa một con tôm vào bát ta. "Đừng chần nhiều dấm chua."

"Ta thích ăn dấm chua." Ta chẳng những thích dấm chua, hơn nữa phải là dấm cực chua.

Hắn không nói gì, đổi đề tài. "Muốn uống canh không?"

"Không cần." Ta vô tình liếc mắt nhìn hắn một cái, ngay cả cơm còn chưa động, lập tức kinh hô: "Chàng không cần vậy, chính mình chưa có ăn gì?"

"Để nàng ăn trước." Ta không cảm động cũng không được, nước mắt muốn rớt xuống. "Chàng không ăn, ta cũng không ăn."

"Được." Nhìn thấy ta như vậy, Hàn cũng bưng bát cơm lên chậm rãi ăn.

Ta quả thực rất cảm động, không kìm được ôm eo hắn. "Chúng ta ra ngoài chút được không?"

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Phong vân tái khởi, thù xưa oán cũ 1

Ta bắt chặp lão cha cùng mỹ nữ tỷ tỷ, cùng hắn rời đi. Vừa ra tới cửa, nước mắt không cầm được tuôn chảy.

"Vân nhi, vì sao nàng khóc?" Hắn một tay ôm ta, ôn nhu hỏi.

Ta nằm trong ngực hắn, nước mắt không ngừng chảy ra. "Ta cảm động, rất cảm động, chẳng biết vì sao không? Chàng đối với ta quá tốt, tốt đến mức ta không biết phải làm sao?"

"Yêu thương thì tử là điều đương nhiên."

"Chàng rất tốt, nếu một ngày chàng rời khỏi ta, ta nghĩ ta sẽ tự sát."

Hàn nhẹ nhàng ôm eo ta, ôn nhu hôn lên má ta. "Nàng là đường chủ Bách Hiểu đường, là thiên hạ đệ tam cao thủ Nguyệt Quang tiên tử, trên đời không có việc gì làm khó nàng, không có ta nàng vẫn phải sống thật tốt."

Tựa vào trên người hần khóc một hồi, nước mắt ước nhẹp cả áo, ta lau nước mắt. "Tốt lắm, tiếp tục ăn cơm đi." Ta còn chưa có no.

"Ăn."

"Chủ thượng..." Liệt Hòa không biết ở đâu nhảy tới, tựa hồ rất khẩn cấp. "Phu nhân."

Hàn liếc mắt một cái. "Nàng ăn cơm trước, nhớ kỹ, không được ăn nhiều dấm chua, đối với tràng vị không tốt." Ta vừa nghe lại có cảm giác muốn khóc, rung rung gật đầu.

Ta lau khô nước mắt đi vào, lão nhân vẫn cúi đầu ăn cơm, tựa hồ không nhìn thấy một màn vừa rồi, thậm chí không thèm nhìn ta. Mà mỹ nữ tỷ tỷ vừa ăn vừa nhìn ta, nhin không được nói: "Muội phu đâu?"

"Hần có việc, chúng ta ăn trước." Ta mới vừa cầm bát cơm lên, chợt nghe tiếng mỹ nữ tỷ tỷ nói: "Hần thực sự thương ngươì."

"Uh, hẳn thực yêu ta, nếu vì hẳn mà chết ta cũng không tiếc."

"Ý Vân, tỷ tỷ rất hâm mộ ngươì."

"Không cần hâm mộ, tỷ cũng sẽ tìm thấy một nam nhân yêu thương tỷ."

"Lúc trước khi ngươì trốn nhà, ta đuổi theo và gặp được các ngươì trong rừng cây, hẳn đối với ngươì ôn nhu cười, ta đã biết hẳn thương ngươì, nam nhân như vậy sẽ không dễ dàng yêu thương ai, nhưng nếu yêu thương rồi tuyệt đối là kinh tâm động phách." Chúng ta cứ tán gẫu như vậy, mặc kệ lão cha.

"Hần thực sự yêu ta, không cho ta chịu ủy khuất." Đã muốn quên đi chuyện trước đó từng bị hẳn dọa giết chỉ vì tiểu sư muội.

"Nếu không phải như vậy, ngươì đường đường là đường chủ Bách Hiểu đường, sao lại cam tâm ở nhà giúp tướng công dạy con."

"Cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, ta sẽ làm một nam nhân buông tha chính sự nghiệp của mình, trên đời trừ bỏ danh lợi, còn rất nhiều vật đáng giá, tỷ tỷ, ngươì nếu cảm thấy... ta có thể giới thiệu, ngươì có xem giang hồ nguyệt báo không? Thập đại thanh niên tài tử."

Mỹ nữ tỷ tỷ cười, vừa muốn nói chuyện, cha cố ý vô tình sáp miệng. "Ý Vân, nghe Hồng Tụ nói ngươì có khối ngọc bội rất đặc biệt?"

"A?" Ta thập phần ngu ngốc, không biết trả lời hẳn thế nào.

"Có phải là ngọc bội của Độc Cô gia?" Hần vẫn y nhiên gấp đồ ăn, miệng lại hỏi một câu làm ta run sợ, ngọc của Độc Cô gia? Ngay cả ta đều chỉ biết đó là ngọc bội, hẳn làm sao biết?

"Ách, không biết, ta chỉ biết đó là ngọc bội." Ta ngoài miệng trả lời, lặng lẽ quan sát thần sắc của hẳn.

"Nhược Nhan, ra ngoài một chút." Hần thân nhiên đuổi mỹ nữ tỷ tỷ, rồi buông bát cơm.

Mỹ nữ tỷ tỷ nghi hoặc, từng bước ra ngoài, liếc ta một cái rồi đóng cửa.

Lão cha liếc ta một cái, bình tĩnh nói: "Ngọc bội đó có phải là Mộc Hàn tặng, không, hẳn có thể phải gọi là Độc Cô Hàn." Lòng ta như muốn rạn nứt, đầu óc như bị trúng đao, hẳn sao lại biết?

Lão cha thở dài một tiếng. "Đủ rồi, cha con ta không cần nói dối, nói cho ta."

Ta chậm rãi đứng lên. "Nói cái gì? Ta không rõ?"

Lão cha xoay người, khoanh tay si ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ. Ta lẳng lặng nhìn hẳn, không rõ ý tứ của hẳn. Gần đây mọi người thực kì quái, cuối cùng có chuyện gì?

"Ý Vân, kì thật, trước mẫu thân của ngươì, ta từng thích một nữ tử, nàng gọi là Ngự Trục Nhi, là thê tử của Độc Cô Thiên Linh, mẫu thân của Độc Cô Hàn." Bát cơm trên tay ta lập tức rớt xuống, không biết hẳn nói cái gì, đem tiểu sử phong lưu của hẳn nói cho ta làm gì?

"Nếu ngươì chưa biết, cha cũng không muốn lừa ngươì." Lão cha quay đầu nhìn ta, ánh mắt hiện lên một tia hào quang, tựa hồ chậm rãi nhớ lại. "Võ lâm tứ đại thế gia đều coi là thâm giao, Hai năm trước, ta cùng Độc Cô Thiên Linh, Giang Chính Dương, Y Chí Viễn kết bái huynh đệ, chúng ta kết bái ngoài việc tình cảm cá nhân còn có kết nối tứ đại thế gia, cùng cố địa vị của tứ đại thế gia trong giang hồ, không ai có thể đồng thời đấu với tứ đại thế gia. Trục Nhi là dưỡng nữ của Độc Cô gia, tuy không phải phong hoa tuyệt đại, cũng là nữ tử uyển ước linh tú. Năm đó, ta đối với nàng một mực chung tình, mà nàng lại chỉ hướng tới Độc Cô Thiên Linh. Ta nhiều lần theo đuổi không thành, liền nhờ Thiên Linh hỗ trợ, hẳn lại nói hẳn cũng thích Trục Nhi, cảm tình cũng rất sâu đậm. Khi đó ta tuổi trẻ khí thịnh, chưa từ bỏ ý định, vẫn theo đuổi nàng, hi vọng nàng có thể thích ta. Nhưng, ta cố gắng thế nào cũng uổng phí, nàng cuối cùng vẫn là thê tử của Thiên Linh, ta không rõ ta kém hẳn ở điểm nào. Bất tri bất giác, ta bắt đầu hận hẳn, hận Trục Nhi. Ta cưới Thu Nhan, lại không thể thích nàng, lại thích Vân nhi, nàng lại trốn tránh ta. Mà Độc Cô Thiên Linh cùng Trục Nhi, ân ái ái ái, còn sinh con đẻ cái. Ta ghen tị, ta hận. Một năm sau, vào trung thu, bốn người chúng ta, cùng với Sài Nham, Sài Kiên huynh đệ cùng uống rượu, Thiên Linh trong lúc vô ý nói ra Độc

Cô gia cất giấu bí mật Long Ngâm. Chúng ta năm người, vừa nghe đều âm thầm cân nhắc, ai chẳng biết Long Ngâm Phượng Vũ uy chấn giang hồ. Ta cả đời truy cầu danh lợi, liền nổi tham niệm, muốn sở hữu Long Ngâm Phượng Vũ, xưng bá võ lâm. Vì thế ta tìm năm người, ý đồ cướp lấy Long Ngâm của Độc Cô gia. Cuối cùng, ta cùng Y Chí Viễn, Sài Nham, Sài Kiên, bốn người giết cả nhà Độc Cô gia. Ta giết cả nhà Độc Cô gia vì danh lợi, mà cũng vì ghen tị thù hận chất chứa bấy lâu." Lão cha nói xong, nhìn ta. "Độc Cô gia bị diệt môn là do ta, ngươi chẳng phải sớm biết sao?" Ta nghe xong hít một ngụm lạnh khí, đầu óc hỗn loạn, môi đã muốn cắn chảy máu.

Ta một tay đặt trên bàn. "Cha, ngươi thật ngoan độc, cảm tình huynh đệ cũng có thể bỏ, có thể giết cả nhà người ta... ngươi... đủ tuyệt tình... mẫu thân ta thực không có mắt, tại sao lại thương một kẻ như ngươi... ta thực nghi ngờ khi đó... là ngươi cường gian mẫu thân ta!"

Lão cha chỉ thờ dài. "Ngươi sớm biết, có phải không?"

Ta cười lạnh, lạnh lùng nhìn hấn. "Ta chỉ đoán, không nghĩ tới thực sự đoán đúng."

Lão cha im lặng, thật lâu sau mới nói. "Nếu không phải chuyện hai mươi năm trước, thì ngươi cùng Độc Cô Hàn chính là một đôi hoàn hảo." Vô nghĩa, hiện tại chúng ta chính là một đôi hoàn hảo.

Ta trừng mắt nhìn lão cha, ánh mắt không chút độ ấm. "Ngươi làm sao biết được thân phận của Hàn?"

"Sài Kiên nói cho ta." Là Sài Kiên, Vô Trần đại sư. Ta rất muốn cười, xem ra người giết Vô Trần ngoài lão cha không còn ai khác.

"Quả nhiên là ngươi giết Vô Trần đại sư, tuy ta đoán được, nhưng cũng không tin tưởng."

"Đường chủ Bách Hiểu đường, quả là lợi hại, biết Sài Kiên là Vô Trần."

"Ta làm đường chủ không phải là để làm cảnh, điều tra vụ án diệt môn nhà trượng phu, ai ngờ hung thủ là thân phụ, thực buồn cười, thực là châm chọc." Tâm của ta muốn lạnh đến cực điểm, báo thù, là mục đích duy nhất của Hàn. Nếu hấn biết chính cha ta diệt cả nhà hấn, còn có thể đối tốt với ta không? Ta tuy không phải là con gái của lão, nhưng là trên đời này ai tin?

Nhưng cuối cùng hấn có biết không? Hấn cũng từng hỏi qua nếu hấn cùng cha ta ở thế bất lưỡng lập ta sẽ lựa chọn như thế nào. Phải chăng hấn đã biết?

"Ý Vân, cả đời cha đức cao vọng trọng, không nghĩ hủy đi thanh danh trong một ngày." Thanh danh, cái cầu thanh danh, đem cho chó ăn đi.

Ta cười lạnh, nói: "Cha, chỉ vì thế mà giết Vô Trần? Ngày đó ngươi thấy ngọc bội ở Bách Hiểu đường, lại nghe lén ta nói án diệt môn của Độc Cô gia, cho nên ngươi đối với người ngoài tuyên bố bẽ quan, bí mật đến Thiếu Lâm tìm Vô Trần, sau vì duy trì thanh danh, ngươi giết hấn diệt khẩu? Hơn nữa biết được Hàn là hậu nhân của Độc Cô gia, ngươi liền đồ vạ cho hấn giết Vô Trần, ý đồ khơi mào võ lâm công phần, muốn cả võ lâm đối phó hấn, cha, một phen tâm kế, một phen tuyệt kế, ta thực phục ngươi." Tâm cơ như vậy, quả thực bội phục.

"Độc Cô Hàn giúp ta giết Sài Nham, ta còn muốn cảm ơn hấn, Ý Vân, cha có chỗ khó xử, cha là vì Mộ Dung gia." Đừng nói lời dễ nghe như thế.

"Vì sao ngươi biết là Hàn giết?"

"Trừ bỏ hấn, còn ai muốn giết Sài Nham."

"Ngươi chẳng lẽ không nghi ngờ chính mình?" Nghe ta nói vậy, ánh mắt lão cha có chút giật dử, sau lại thờ dài.

Ta nhìn lão cha, khẳng định nói: "Vô Trần nhiều năm trước đã biết Hàn là hậu nhân của Độc Cô gia, ta nghĩ võ công Vô Trần đại sư thực rất cao, mười chiêu đã bại, thực sự rất khó tin, trừ phi là Vô Trần đại sư ân hận việc năm xưa, vì vậy đã nương tay." Trước ta không nghĩ tới, nhưng hiện tại có thể khẳng định.

"Quả nhiên là nữ nhân của Mộ Dung Nghĩa ta." Đừng tự dát vàng lên mặt, ta hiện tại là lão bà của Hàn, càng không phải là con của lão.

Ta lạnh lùng nhìn hấn, khinh bỉ nói: "Khi ngươi thấy ngọc bội, lại nghe ta bàn về việc án diệt môn Độc Cô gia, cho nên đến giết ta phải không, nếu không phải có Giang Tử Ngang, nữ nhi của ngươi sớm đã chết."

Hấn cười, thập phần thê lương. "Ta sao có thể nghĩ đến, nữ nhi của Mộ Dung Nghĩa ta, lại yêu con của Độc Cô Thiên Linh, năm đó chúng ta từng nói đùa đem nữ nhi của Mộ Dung gia gả cho nam tử của Độc Cô gia. Hiện giờ nói đùa thành thật." Như vậy không tốt sao?

Ta nói như chặt đinh chém sắt: "Thành thực thì sao? Chúng ta lưỡng tình tương nguyện, dù chết không rời."

"Ý Vân, hấn không chết, ta không thể an bình, võ công của hấn rất cao, ta sợ một ngày hấn sẽ đến giết ta, cho nên, ta muốn xuống tay trước."

Ta hít sâu một hơi. "Ngươi muốn sao?"

"Giết hấn." Ngữ khí đều là hàn ý.

"Không cần giết hấn, ta liều mạng với ngươi." Ta nói được làm được, nếu ai dám động tới Hàn, ta tuyệt đối không cho phép.

"Một ngày nào đó, hấn biết chân tướng, khi đó, hấn còn thương ngươi không?" A... ta chính là đang sợ hãi điều này, chẳng lẽ... ta lại trở thành khí phụ

nữa sao? Vì cái gì mà hạnh phúc luôn mong manh như vậy, chẳng lẽ ông trời trêu đùa ta sao?

Ta không muốn nói vấn đề này liền hỏi: "Giang Chính Dương do ngươi giết, Giang Thu Nhan không phản ứng gì sao?"

"Ta giết nàng." Lại thực lạnh, đều nói Hàn lạnh, nhưng so với lão cha còn thua bảy vạn tám ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Phong vân tái khởi, thù xưa oán cũ 2

"Còn Giang Tử Ngang, hẳn có biết ngươi giết phụ mẫu hẳn không?" Hẳn là biết, nếu không tại sao lại nói có thù oán với lão cha.

Lão cha lại tựa như không có việc gì cười trừ. "Ngươi cho rằng hẳn có biết không, sau khi phụ mẫu hẳn chết, ta đối với hẳn rất chiếu cố, hẳn liệu có hoài nghi không?" Lão nhân, điểm này người tính sai rồi, hẳn đã biết.

Ta nhìn chăm chăm lão. "Ngươi nghĩ như vậy thực sao?"

"Biết được thân phận của Độc Cô Hàn, ta liền đề ra kế hoạch, liên hợp các phái tiêu diệt Thiên Ma giáo, các đại môn phái đều đã đáp ứng, vài ngày nữa sẽ động thủ." Mượn dao giết người, mấy tên võ lâm nhân sĩ kia quả thực ngu ngốc, thực dễ bị lợi dụng.

"Dễ dàng vậy sao?" Hàn không phải người dễ bị ăn hiếp.

"Ta tính gả ngươi cho Độc Cô Hàn, chính là muốn lợi dụng ngươi tìm được tông đàn của hẳn. Ông trời cũng giúp Mộ Dung Nghĩa ta, Giang Tử Ngang cuối cùng đã tìm được tông đàn ma giáo ở Thiên Tận cốc, hơn nữa còn có bản đồ, tuyệt đối có thể một mẻ lưới bắt hết bọn ma giáo." Cái gì, bệnh thần kinh cho lão ta bản đồ? Sao lại có cảm giác không đúng?

Trừ phi... bệnh thần kinh cùng Hàn hợp mưu làm một cái bẫy, chờ lão cha cùng các môn phái tới lọt bẫy. Nhớ tới trước kia có từng thấy phong thư nọ, ta đã nghi bệnh thần kinh cùng Hàn có quan hệ, hiện giờ xem ra là thực.

Nhưng Hàn không biết kẻ thù của mình là ai, không biết sự việc của hai mươi năm trước, vậy vì sao hợp mưu với bệnh thần kinh?

Ta có thể khẳng định, Hàn biết danh môn chính phái muốn hợp sức đối phó hẳn, tin tức là do bệnh thần kinh đưa cho, chẳng lẽ bọn hẳn hợp mưu là vì cùng một kẻ địch, bệnh thần kinh giết Mộ Dung Nghĩa, Độc Cô Hàn thoải mái đánh bại tám đại môn phái. Thực phiền toái, không rõ bọn hẳn muốn làm gì. Ta hiện quan tâm nhất chính là Hàn có biết kẻ thù của hẳn là ai không, nếu biết hẳn còn có yêu ta. Nếu là không biết...

Ta thực không thể nghĩ được phải đối mặt với hẳn ra sao, lại càng không biết về sau chúng ta sẽ thế nào?

"Nếu ngươi đã biết thân phận của Hàn, vì sao còn cho Hồng Tụ thử ta?" Ta vẫn muốn hỏi.

"Ta biết ngươi phái Tư Đồ Dạ tra lại chuyện hai mươi năm trước, ta không biết tra được hay không. Cho nên muốn thử ngươi, thử xem ngươi có hoài nghi ta." Khi đó ta thực là có hoài nghi, xem ra đã nằm trong tay của lão già từ lâu. Tâm cơ thực thâm trầm, thực quá sâu, nhưng hẳn có tâm cơ thế này, liệu có ngờ rằng sắp tới chính mình sẽ rơi vào một cái bẫy lớn?

Ta cười lạnh. "Ngươi có nghĩ tới, nếu các ngươi giết Hàn, ta sẽ ra sao?" Chưa từng thấy kẻ nào vô lương tâm như hẳn, ngay cả huynh đệ hay thê tử cũng giết, thực muốn hỏi nữ nhi ruột thịt của hẳn có bao nhiêu phân lượng.

"Có Giang Tử Ngang yêu ngươi rất sâu đậm, hẳn sẽ không chê ngươi."

"Ta đã là người của Hàn, còn có thể gả cho người khác sao?"

"Người khác không thể, nhưng Giang Tử Ngang có thể, ta tin tưởng hẳn sẽ giết Độc Cô Hàn, rồi đoạt ngươi về." Chỉ vì bọn họ là tình địch, cho nên không ai nghĩ bọn họ sẽ hợp mưu.

"Cha, ngươi nói cho ta những việc này, có ý đồ gì?" Không sợ ta nói cho Hàn sao? Hay là... ta vĩnh viễn không thấy được hẳn? Ta thực bị ý tưởng của chính mình dọa, Mộ Dung Nghĩa muốn giết ta?

"Không có ý đồ, ta chỉ muốn nói cho ngươi, các ngươi không thể ở chung một chỗ."

"Chúng ta đã báai đường, thiên địa làm chứng, chúng ta đã là phu thê." Ta cười lạnh. "Cha, ngươi hiện không còn là thiên hạ đệ nhất, ta cùng Hàn liên thủ, ngươi qua được mấy chiêu? Muốn giết hẳn, còn sớm!"

"Nữ sinh ngoại cùng (Ý là con gái sinh ra không giữ được, chỉ biết theo phe người ngoài), công lực của ngươi đã mất hết." Không có nội lực ta vẫn có

thề đánh nhau.

"Là người có ý?" Tinh từng bước một, lợi hại.

"Không phải, trùng hợp."

"Phải không?" Ai tin a.

"Ý Vân, người từng thề trước mặt mẫu thân, nếu ta cùng tỷ tỷ có chuyện bất trắc, người phải kế thừa Mộ Dung son trang, không thể nuốt lời." Ra là có tính trước?

Ta thân nhiên nhìn lão cha. "Ta hiện tại đôi ý, ta đã là người của Độc Cô gia, nếu hấn chết, ta cũng không muốn sống."

"Ý Vân, cho dù người không thừa nhận, người vẫn là nữ nhi của Mộ Dung Nghĩa ta." Đừng lấy cớ đó đàn áp ta, ta không phải là con của người.

"Không muốn."

"Ý Vân, cha không cố tình thương tổn người." Lão nhân nói xong, ánh mắt phức tạp liếc ta một cái. Ta vừa định nói chuyện, lão nhân nhanh chóng giờ một lòng tay điểm lại đây. Ta chỉ cảm thấy ngực nhột nhột, liền không còn ý thức.

Thì ra, điểm huyết là như vậy, thực lợi hại, ta rất muốn học.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Giam cầm

Một giấc ngủ rất dài, ngủ đến mức đầu choáng váng. Cũng không biết qua bao lâu, ta cuối cùng chậm rãi mở mắt. Mà người đầu tiên ta nhìn thấy, lại là Y Lạc Lạc. Ta khó khăn bám vào thành giường ngồi dậy.

"Đây là sao?" Ta lắc lắc đầu, cố để mình thanh tỉnh.

Y Lạc Lạc lắc đầu: "Ta không biết, ta cũng giống tỷ, vừa tỉnh lại đã thấy ở trong này."

"Sao lại như vậy?" Ta một bên hỏi một bên nhìn xung quanh.

"Ngày hôm đấy ca ca nói phải đi, bảo ta phải bảo hộ chính mình, ta không hiểu sao bị hôn mê, tỉnh lại đã ở nơi này." Lại là bị đánh hôn mê, thực sự xui xẻo.

Ta gian nan ngồi dậy, dựa vào thành giường, cố ý liếc mắt một cái. "Ồ đây ngoài chúng ta còn có ai không?"

"Còn có nha hoàn của tỷ, Hồng Tụ." A, Hồng Tụ, có phải nàng ta là sủng hoàn của lão cha?

Ta xoa xoa huyết thái dương. "Không, nàng không phải nha hoàn của ta, là gian tế của cha ta."

Ta đã thấy rõ hoàn cảnh nơi này, trong phòng bài trí giống như phòng của ta, đồ trang điểm của ta đều ở đây. Lão cha, người thực chu đáo, thậm chí ngay cả nha hoàn đều phải đến cho ta.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy ánh nắng chói chang, đã là giữa trưa. Bên ngoài tựa hồ là một đại hoa viên, còn trồng rất nhiều hoa cỏ, hương hoa xông vào mũi, ta có thể khẳng định, lão cha cầm tù ta.

"Vì sao phải để chúng ta ở đây?" Y Lạc Lạc miết miết miệng, thập phần ủy khuất.

Ta cười. "Bởi vì bọn họ muốn giết tướng công của ta, còn ca ca người muốn bảo hộ người." Y Dục Thành đối với Y Lạc Lạc thực sự cực kì bảo hộ, kì thật với võ công của Y Lạc Lạc, hấn không cần phải quá lo lắng như vậy.

"Nhị tiểu thư, người tỉnh." Hồng Tụ cười đi vào.

"Đúng, ta ngủ bao lâu?" Ta cuối cùng ở đâu, hôn mê đã bao lâu?

Hồng Tụ lắc đầu. "Nô tì không biết."

"Cha phái người đến chiếu cố ta?" Ta nhìn ra ngoài cửa, nhẹ nhàng băng quơ hỏi. Gian tế chết tiệt, ta không nghĩ có thể hỏi được điều gì từ nàng, ở thế giới

này người ta tiếp xúc đầu tiên chính là nàng, cho nên có chút hảo cảm. Không nghĩ đến, nàng chính là gian tế của lão cha. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta hỏi nàng rất nhiều vấn đề kỳ quái, không biết nàng có đi báo cáo với lão cha hay không? Hẳn là không có đi, bởi nếu đã đi báo cáo, ta còn có thể sống tới giờ này sao? Có lẽ lão cha thấy ta tín nhiệm nàng nên mới cho nàng làm gian tế.

"Đúng, lão gia phải ta chiếu cố nhị tiểu thư cùng Y tiểu thư."

"Vây, nơi này không có chuyện của ngươi, trước tiên đi ra ngoài, ta cùng Y Lạc Lạc có chuyện cần nói." Gian tế chết tiệt, không muốn nhìn thấy nàng nữa.

Hồng Tụ mới đi ra, ta bảo Y Lạc Lạc đóng cửa, nàng gật gật đầu, chạy tới đóng cửa lại.

Y Lạc Lạc vẽ mặt đau khổ, bộ dạng thập phần khẩn trương. "Nguyệt Quang tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Lạc Lạc, ngươi biết chúng ta đến đây được bao lâu không?" Tình huống bên ngoài ra sao, Hàn liệu có nguy hiểm gì không?

Y Lạc Lạc lắc đầu. "Không biết, ta cũng mới tỉnh trước tỷ không lâu."

"Lạc Lạc, ngươi nhớ khi ngươi bị bắt tỉnh là giờ nào không?" Lão cha đánh ta ngất là vào buổi tối, hiện là ban ngày, có lẽ đã ngủ khoảng một đêm.

"Buổi tối ngày mười lăm tháng ba." Cũng là ngày ta bị đánh ngất.

Ta ngơ ngậy thân mình, miễn cưỡng xò giày vào, đến trước gương sửa sang lại tóc, đột nhiên cười. "Có lẽ mới chỉ ngất khoảng một đêm."

"Sao tỷ biết?" Y Lạc Lạc kì quái hỏi.

Mặt ta đỏ lên. "Ách, này... ta biết."

Lần cuối cùng Hàn ở một chỗ là buổi sáng ngày mười lăm tháng ba. Nhìn dấu hôn trên người ta, chứng tỏ thời gian cũng chưa quá lâu, nhưng ta sao dám nói ra điều này.

May mắn nàng không có truy vấn, hỏi: "Nguyệt Quang tỷ tỷ, đi ra ngoài thế nào?"

"Không có đường sao?" Ta nhú mày, cuối cùng đây là đâu?

"Tỷ tự mình nhìn đi."

Ta chỉnh lại quần áo, đi ra cửa phòng, ánh mặt trời lập tức rơi vào khiến ta chói mắt. Một hồi lâu mới thích nghi được.

Ta xem một chút, căn phòng của chúng ta ở trong một đại hoa viên hình tròn, rất kì quái, quanh hoa viên không có vách tường, mà là từng bách. Địa phương này thực kì quái, không hề có đường ra, chẳng trách Y Lạc Lạc bảo ta tự ra nhìn.

Ta liếc mắt Y Lạc Lạc một cái, nói: "Lạc Lạc, mấy cây từng bách thôi, vẫn có thể ra ngoài."

Y Lạc Lạc than thở: "Ta sớm đã nhìn qua, xung quanh có lẽ là rừng rậm, căn bản không có cách nào đi ra."

Ta nhìn ra ngoài, phải chăng là kì môn độn giáp?

"Hẳn là trận pháp." Ta suy tư. "Ngươi hiểu không?"

"Không hiểu." Y Lạc Lạc đáng thương lắc đầu.

"Nơi này cuối cùng là địa phương gì?" Ta cảm thấy đầu choáng váng, căn phòng của chúng ta tựa như lọt thỏm trong khu rừng, bị khu rừng bao vây, ngăn cách. Ta hiểu được mục đích của lão cha, hẳn muốn ta không biết đang ở đâu, lại dùng trận pháp đối phó ta, không cho ta chạy trốn. Cho dù ta chạy trốn cũng chả được gì, ta cũng đâu biết Thiên Tận cốc ở đâu.

Nghĩ lại một hồi, ta chỉ ngất một buổi tối, có lẽ ở đây không xa Mộ Dung son trang, ta liền nói.

"Ta đi ra ngoài xem." Nói xong đã đi ra trước, Y Lạc Lạc lập tức đi theo.

"Lạc Lạc, đại ca ngươi nói với ngươi cái gì?"

"Buổi tối hôm đó, đại ca nói ta phải chiếu cố chính mình, hẳn có việc quan trọng phải làm, không thể ở bên ta." Y Lạc Lạc đột nhiên chảy nước mắt. "Hắn còn nói... nếu hắn có điều gì bất trắc, ta phải kế thừa Bách Thảo son trang." Thực giống với lời nói của lão cha.

"Lạc Lạc, aiz... cha của ta cũng nói với ta như vậy."

"Nga." Y Lạc Lạc cúi đầu, không nói gì.

"Lạc Lạc, đừng lo, bọn hắc sẽ không có việc gì." Nếu Hàn thực sự làm một cái bẫy, lão cha cùng Y Dục Thành lãnh ít dữ nhiều.

"Ân." Nàng nâng đầu lên, ánh mắt tràn đầy nước. "Nguyệt Quang tỷ tỷ, tỷ vẫn tốt nhất, trừ tỷ không ai an ủi ta. Ta thực sự lo lắng, đại ca liệu có chuyện gì không?" Nha đầu ngốc, yêu người ta còn không biết, nhưng bọn hắc là huynh muội ruột, tình yêu này có vấn đề.

"Ta trừ bỏ lo lắng cho cha ta, còn lo lắng cho tỷ tỷ, lo lắng cho Hàn. Người chỉ lo có một người, ta lo đến ba người." Ta còn lo lắng cho bệnh thần kinh nữa.

"Đến." Y Lạc Lạc nói, hoa viên không lớn, chúng ta đã đi tới trước rừng tùng bách. Ở xa xa vẫn nhìn thấy ánh sáng, hẳn là có thể nhìn thấy bên ngoài. Đến gần hơn thì vẫn thấy bên ngoài là rừng bách rậm rạp. Ta tiếp tục bước đi, đi... trước mắt vẫn là rừng bách... Ta đi đến chân đồi như, nhưng lập tức chấn động... thì ra ta vẫn ở nguyên vị trí. Ta lại đi thêm vài bước, nhưng vẫn như cũ tựa như không có di chuyển, ta thực sự không cam tâm, ngay cả đi nửa ngày, vẫn y nguyên như vậy, tay khẽ sờ, thân cây này vừa rồi rõ là đã đi qua, toàn thân ta run lên, chỉ còn thiếu hết lên. Thực khủng khiếp. Nếu không phải có ánh mặt trời, ta còn tưởng gặp quỷ. Kì môn đột giáp quả nhiên lợi hại, sớm biết như vậy ta đã phải học nhiều chút.

Y Lạc Lạc cười khổ. "Nguyệt Quang tỷ tỷ, đừng đi nữa, cả buổi rồi, phương pháp gì cũng đã thử qua. Thậm chí dùng khinh công, nhưng vẫn không nhảy ra ngoài. Vô luận đi thế nào, vẫn luẩn quẩn trong cánh rừng này."

"Nhị tiểu thư, đừng đi nữa, vô dụng." Không biết từ khi nào Hồng Tụ ở phía sau chúng ta.

Ta lạnh lùng nhìn nàng. "Phải không? Lão nhân khi dễ ta không hiểu?"

Hồng Tụ đáp. "Nhị tiểu thư, nô tì nhận lệnh lão gia hầu hạ người cùng Y cô nương, còn chuyện khác không hề biết."

"Này, nếu người biết đường, mau đưa chúng ta ra ngoài, nếu không đừng trách ta vô tình." Y Lạc Lạc tựa như quá ngây thơ rồi, nghĩ có thể đe dọa được tên gián điệp này sao?

"Y tiểu thư, nô tì kêu Hồng Tụ, không gọi là uy. Cho dù người đối với ta không khách khí, nô tì cũng không biết đường ra. Sự thật là nô tì giống với hai vị tiểu thư, bị đánh ngất rồi đem vào. Bây giờ nô tì cũng không biết phải làm sao." Nàng cung kính trả lời, tựa hồ coi ta cùng Y Lạc Lạc là đồ ngốc.

Ta tùy ý cười. "Nếu ta không đoán sai, nơi đây cách Mộ Dung gia không xa, thậm chí ngay trong Mộ Dung gia." Chúng ta tuyệt đối là ngày hôm qua bị đánh ngất, bố trí giống với phòng của ta y như đúc, toàn bộ vật phẩm đều ở đây, liền cho biết chúng ta chưa rời khỏi nhà quá xa. Nếu quá xa thì một đêm thời gian sao đủ?

Sắc mặt Hồng tụ lập tức biến đổi, đáp. "Nô tì không biết, nhị tiểu thư chắc đã đói. Nô tì đã chuẩn bị đồ ăn."

Ta châm chọc cười. "Mộ Dung lão nhân tính sai, ta chẳng những cảm kì thi họa tinh thông, còn nghiên cứu kì môn đột giáp, không phải bày trận sao, ta phá cho hắc xem." Ngoài miệng nói như vậy, trong tâm lại biết là không thể. Ta một chút kì môn đột giáp cũng không biết. Nhưng ta làm vậy có thể đánh đòn tâm lí với Hồng Tụ, không chừng có hiệu quả.

Y Lạc Lạc vui vẻ, giữ chặt tay ta. "Nguyệt Quang tỷ tỷ, thực sự có thể phá trận sao?"

"Ăn cơm rồi nói." Ta còn phải nghiên cứu, cố ý tỏ vẻ thâm tàng bất lộ.

Ta không quá đói, lại càng khẳng định bị ngất không lâu. Cùng Y Lạc Lạc ăn cơm, ta bắt đầu quan sát xung quanh, ta không tin thực sự không thể ra ngoài, Y Lạc Lạc lặng lẽ hỏi ta. "Nguyệt Quang tỷ tỷ, có thể phá thật sao?"

Ta cười khổ. "Không, là ta lừa Hồng Tụ."

"A?" Y Lạc Lạc thất vọng.

Nghiên cứu hơn nửa ngày, cái gì cũng không rõ. Từ chỗ ta xoay ngang lại, có vẻ rõ hơn.

Ánh trắng như nước, nằm trên giường lăn qua lộn lại, ngủ không được. Nhắm mắt một lát, tất cả đều là hình ảnh của Hàn. Gần đây hẳn đều không có xa ta, ôm ta ngủ. Giờ không có hắc, trong lòng thực cảm thấy trống rỗng.

Cầm ngọc bội hắc tặng, nước mắt không kim được chảy ra. Ta đột nhiên mất tích, hẳn cảm thấy thế nào, có thể lo lắng cho ta hay không?

"Nguyệt Quang tỷ tỷ, tỷ ngủ chưa?" Y Lạc Lạc đột nhiên gọi ta, nửa đêm gọi ta làm gì?

Ta vội lau nước mắt. "Chưa có." Ta lập tức chạy ra mở cửa phòng.

Vừa mở cửa, đã thấy nàng nước mắt lưng tròng, cực kỳ tiêu tụy. "Nguyệt Quang tỷ tỷ..."

"Vào đi."

Y Lạc Lạc đi vào, đột nhiên ôm ta nói: "Nguyệt Quang tỷ tỷ, từ nhỏ tới giờ, ca ca không có rời khỏi ta. Vô luận đi đâu cũng mang theo ta, hiện tại hẳn đột nhiên rời xa ta, ta thực nhớ hắc, hơn nữa thực lo lắng cho hắc, rất lo lắng."

Ách..

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Người không phải họ Y

Thấy một màn toàn nước mắt, ta không kìm được vội đẩy vai nàng: "Đi vào rồi nói."

Y Lạc Lạc chà sát nước mắt. "Tỷ tỷ, ta muốn ra ngoài, ta muốn ở cùng với đại ca, vô luận hấn đi đâu, ta đều muốn theo hấn."

Ta kéo nàng ngồi xuống, sờ vào ngọc bội lạnh lẽo trong tay, thần sắc ảm đạm. "Bát đại môn phái cùng tam đại thế gia ý nhiều người khi dễ ít người, ta vẫn là lo lắng cho Hấn nhất."

"Tỷ tỷ, tại sao bọn hấn cứ phải tấn công ma giáo?" Ta làm sao biết? Ân no không có việc gì làm?

Ta lắc đầu. "Không biết, những người đó nhằm chán rồi hơi tìm việc để làm."

Y Lạc Lạc ngượng ngùng cúi đầu. "Tỷ tỷ, kì thực trước đây ta thực sự không thích tỷ, cho rằng tỷ tự cam lòng sa đọa, là nhị tiểu thư của võ lâm đệ nhất thế gia, đường chủ Bách Hiểu đường, địa vị như thế, vì sao phải ở cùng một chỗ với ma đầu. Nhưng hiện giờ ta hiểu được, các người đều rất che chở người kia, ở thời điểm nguy hiểm nhất, hai người nghĩ đến đầu tiên là đối phương chứ không phải là bản thân, tình cảm của hai người như vậy, ta thực sự cảm động."

"Nếu thực sự yêu đến như vậy, nhất định có thể cam tâm tình nguyện vì đối phương mà làm rất nhiều việc. Ta là một nữ tử mạnh mẽ, ở trong lòng ta sinh con nấu cơm không phải là thiên chức của nữ nhân. Từ nhỏ mục tiêu của ta đã là làm một nữ nhân thành công, không muốn bị nam nhân khi phụ. Nói thật, ta không thích mấy nữ nhân yếu đuối, nấu cơm, thêu hoa, ta thực sự không biết." Ta cúi đầu cười khổ. "Ta ngày ấy còn đốt cả phòng bếp, còn mua kim chỉ học thêu thùa, nếu là trước kia ai bắt ta học thêu thùa ta đã đánh kẻ đó, nhưng chính vì Hấn mà ta đã thay đổi bản thân. Hấn đối với ta tốt lắm, tốt đến không thể tưởng tượng. Hấn có thể vì ta mà bỏ đi kiêu ngạo, nghe theo ta răm rắp. Đừng nhìn hấn lạnh lùng vô tình, đối với ta hấn rất ôn nhu, giúp ta mặc áo chài đầu, giúp ta gấp thức ăn, có đôi khi đùa cho ta vui vẻ, thậm chí học lời ngon ngọt nói cho ta nghe. Yêu cầu của ta hấn đều có thể làm được, mà hấn không cần ta làm cho hấn bất kỳ điều gì, chỉ cần ta bình an vui vẻ, hấn cũng thỏa mãn. Chúng ta đều vô điều kiện vì đối phương mà trả giá, hết thảy vì đối phương, đây chính là tình yêu."

Y Lạc Lạc ngây ngốc nghe. "Nguyệt Quang tỷ tỷ, hấn chài đầu cho tỷ, gấp đồ ăn, còn có thể nói lời ngon ngọt?" Ánh mắt nàng tròn to, thực sự là không tin tưởng.

"Đương nhiên rồi, kì thực hấn rất ôn nhu, rất cẩn thận. Sau khi ta bị bệnh... Giang Tử Ngang từ hôn, bị võ lâm cười nhạo, cha phạt ta quỳ ở từ đường, ta trốn nhà ra đi, khi đó ánh mắt ta không tốt, hấn giúp ta chài đầu, mặc y phục, nướng cá cho ta ăn. Còn hộ tống ta đến Bách Hiểu đường. Thấy kẻ khác tìm ta làm phiền, hấn liền bảo hộ ta, ta nói ăn mật rắn sẽ sáng mắt, hấn liền bắt rất nhiều rắn cho ta. Thậm chí vì ta mà hấn bị độc xà cắn một phát thiếu chút nữa thì mất mạng. Chân ta bị thương, hấn ôm ta, không cho ta đi bộ, hiện giờ ta danh chấn giang hồ, có người tốt với thì ta còn ngỡ rằng là hư tình giả ý. Trước đây thì khác, hấn đối tốt với ta như vậy, ta thực cảm động, ta không có xinh đẹp như các người, tư sắc bình phàm thôi. Mà hấn luôn nói với ta Mộ Dung Ý Văn chính là độc nhất vô nhị. Không cần so với bất luận kẻ nào, ta là tốt nhất."

Một nữ nhân như ta, hấn coi như trân bảo, thậm chí còn coi ta quan trọng hơn tính mạng bản thân. Thân phận gì cũng không quan trọng, chỉ cần là yêu là có thể." Ta nói, trong lòng cũng chậm rãi mở ra rất nhiều, hiện ra những hình ảnh cũ như một đoạn băng quay nhanh, nước mắt không kìm nổi mà chảy xuống.

Y Lạc Lạc lẩm bẩm nói: "Yêu? Là yêu sao?"

"Ta yêu hấn, hấn yêu ta, thế là đủ, so đo làm gì?"

"Tỷ tỷ, người thực dũng cảm, nếu ta là người, tuyệt đối không dám làm. Ngại thân phận của hấn, nhất định không muốn yêu, cũng không dám yêu."

"Tình yêu chân chính rất khó tìm, duyên phận mỏng manh, nếu yêu rồi, phải dũng cảm truy tìm." Ta nghiêm mặt nói: "Nhìn người, không thể chỉ nhìn mặt ngoài, còn phải xem tâm lòng." Mọi người chỉ biết nhìn thân phận của Hấn, có ai biết được trong lòng hấn, trừ ta, chỉ sợ không còn ai.

"Nguyên lai hấn lại tốt như vậy." Y Lạc Lạc thở dài. "Tỷ tỷ, tỷ có lo cho hấn không?"

Ta lắc đầu. "Không phải lo, mà là tư niệm (tưởng nhớ)."

Y Lạc Lạc nhũn mày. "Yêu một người, lo lắng sẽ thành tư niệm?"

.....

"Tỷ tỷ." Y Lạc Lạc do dự nửa ngày nói: "Tỷ tỷ, tỷ nói... ta sẽ không... thích đại ca đi?" A, nàng cũng đã phát hiện rồi sao?

Ta khiếp sợ nhìn nàng, nếu như Y Dục Thành không phải đại ca nàng, ta tuyệt đối sẽ sáng khoái nói phải, nhưng đây là tình cảm loạn luân, ta không dám nói bừa.

"Vì sao ngươi lại nói vậy?"

"Không biết, từ sau lần trước, ta nghe tỷ nghĩ kỹ lại, quả thực tình cảm của ta với Giang đại ca chỉ là ngưỡng mộ, không phải yêu, sau đó, ta nghĩ rất nhiều, ta phát hiện ta quả thực không yêu hắn, nhưng... đại ca vừa đi, ta lại thực nhớ... tư niệm... rất muốn thấy đại ca."

"Ách, hắn... là đại ca của ngươi." Loạn luân a, cứu mạng

Y Lạc Lạc cúi đầu. "Ta biết... cho nên... ta rất loạn... nếu chúng ta không phải huynh muội, ta đã sớm phát hiện mình thích hắn, nhưng..." Nàng ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt lại ầng ậc nước. "Tỷ tỷ, ta phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Ta làm sao biết? Ta không thể phán xét tình yêu loạn luân, ta là người, không phải là thần, ta nghĩ lại, cho dù là yêu Hàn bao nhiêu, nhưng nếu hắn là anh ruột của ta, ta thà tự tử chứ không dám yêu hắn!

Suy nghĩ nửa ngày, ta bắt lực đáp: "Không biết."

"Nguyệt Quang tỷ tỷ, ta rất đau khổ." Nàng lại muốn khóc, dị thường kích động nói: "Tỷ tỷ, chỉ đến khi đại ca rời khỏi ta, ta mới biết mình không thể rời khỏi huynh ấy, ta rất muốn cùng huynh ấy ở một chỗ, rất muốn rất muốn... làm sao bây giờ..." Rất nhiều cảm tình, chỉ đến khi li biệt mới phát giác, đây là sự thật.

"Lạc Lạc, hắn là đại ca của ngươi, sao có thể thích hắn..." Ta thực tự muốn vả vào cái miệng lạnh chanh của mình, vì sao lại nói với nàng nhiều như vậy? Hiện tại nàng phát giác được tình cảm của mình, thực sự là thâm hơn cả trước kia, vô cùng vô cùng thâm!

"Nguyệt Quang tỷ tỷ, ta..." Nàng đột nhiên giơ tay lên, hướng mặt mình mà đánh. "Ta thực đê tiện, sao lại như vậy?"

"Aiz... ngươi có biết đại ca ngươi nghĩ thế nào không?" Ta thực muốn biết tâm tình của Y Dục Thành như thế nào, tựa hồ cảm thấy hắn đối với Y Lạc Lạc cũng chăm sóc quá mức, vượt qua lí lẽ của một ca ca bình thường, thực sự không dám tưởng tượng thêm...

Nàng lắc đầu. "Không biết, ta chỉ biết ca ca đối với ta rất tốt. Thực sự so với những huynh đệ tỷ muội của nhà người khác thì hơn hẳn." Đúng vậy, chính là như vậy, vượt qua tình cảm huynh muội bình thường?

Ta thập phần khó xử. "Cho dù hai người thực sự yêu nhau... nhưng hai người là huynh muội..."

"Nguyệt Quang tỷ tỷ, tỷ thông minh như vậy, nhất định có biện pháp, nhất định là có." Nàng vừa khóc vừa nói, thương tâm muốn chết. Ta có biện pháp gì, làm sao có thể thay đổi thân phận của họ? Cho dù là thần cũng không thể đem Y Lạc Lạc đổi thành con của người khác?

Ta rất khó xử. "Ta thực không có biện pháp, trừ phi ngươi không phải họ Y." Đúng, năm đó Y Chí Viễn cũng tham gia thám sát Độc Cô gia, có thể hay không...

"Nguyệt Quang tỷ tỷ, ta có phải ta rất đê tiện, vì sao lại có ý tưởng như vậy? Tại sao lại yêu..."

Ta như không nghe Y Lạc Lạc nói, chìm đắm vào suy tưởng, rồi bất ngờ hỏi: "Y Lạc Lạc, hiện ngươi hai mươi tuổi?"

"Đúng... sao tỷ biết?" Y Lạc Lạc có chút nghi hoặc.

Ta vừa định nói gì thêm, Y Lạc Lạc thần sắc lác mịch đứng lên: "Cảm ơn tỷ, có thể nói cho ta biết tình yêu là như thế nào. Kì thực ta đã sớm phát hiện cảm tình của mình với ca ca có bất thường, nhưng không dám chấp nhận, càng không dám nói cho người khác, hôm nay nói ra, ta quả thực là cảm thấy nhẹ nhõm."

Ta ngây người. "Ách... khách khí." Nàng đã muốn đi ra ngoài, ta cũng vội đứng lên, ngọc bội trong người thế nào lại rơi ra. Ta vội nhặt lại, ngọc bội đáng thương, sao ta cứ làm rơi hoài vậy?

Ta ngẩng đầu, vừa lúc Y Lạc Lạc nhìn lại với ánh mắt nghi hoặc. "Sao ngọc bội của tỷ lại giống như vậy?"

"Cái gì?"

"Không có gì, ta có một khối ngọc bội giống hệt của tỷ." Lỡ tai ta lúng búng, chẳng lẽ... hay là... ta đoán đúng rồi?

Ta chậm rãi tiến tới. "Có thể cho ta xem không?"

"Được." Nàng khó hiểu, ngoan ngoãn lấy ra.

Vừa thấy ngọc, ta liền thiếu chút nữa ngã ngửa ra sau, kinh ngạc nói không nên lời. Bạch ngọc thượng hạng, so với ngọc bội của ta vô cùng giống nhau, từng chi tiết đều không khác biệt, chỉ có một điều, mặt trên của ngọc bội này là đồ hình phượng hoàng, Long Ngâm, Phượng Vũ... ngọc của ta có hình

rồng là Long Ngâm... còn đây là ngọc bội Phượng Vũ... Ha ha, tìm được rồi, tiểu muội thất lạc của Hàn... không ngờ lại là Y Lạc Lạc...

"Nguyệt Quang tỷ tỷ, làm sao vậy?" Y Lạc Lạc thấy ta cười như điên thì không khỏi lo lắng.

Ta kích động tiến lên, lớn tiếng nói: "Lạc Lạc, ngươi không phải họ Y, ngươi không phải họ Y, ngươi có thể yêu Y Dục Thành, có thể cùng hắn ở một chỗ."

Y Lạc Lạc kinh hãi đến ngây cả người. "Tỷ nói... cái gì?"

"Ngươi không phải họ Y, ngươi là họ Độc Cô." Ta kích động muốn khóc, ta giúp Hàn tìm lại thân muội... hơn nữa còn tác thành cho mối nghiệp duyên?

"Tỷ nói cái gì? Ta không hiểu?" Y Lạc Lạc vẫn ngây ngốc, ánh mắt tràn đầy mê hoặc, thậm chí có chút sợ hãi.

"Ngươi là con gái của nhà Độc Cô, ca ca ngươi tặng ta ngọc bội này, cùng với ngọc bội của ngươi vốn là một đôi. Hắn nói hai mươi năm trước, hắn thấy tiểu muội của hắn bị ôm đi, ngươi có ngọc bội Phượng Vũ, tuyệt đối là nữ nhi của Độc Cô gia." Ta vui sướng nhìn nàng.

"Ca ca của ta?" Nàng càng thêm nghi hoặc.

"Độc Cô Hàn, không, là Mục Hàn, hắn là hậu nhân của Độc Cô gia, là ca ca ruột của ngươi."

Y Lạc Lạc ngã ngồi xuống, sắc mặt trắng bệch. "Tỷ nói cái gì, hắn là ca ca của ta... tỷ... chẳng phải là đại tẩu của ta sao?"

Ta dùng sức gật đầu. "Đúng, ngươi phải gọi ta là đại tẩu."

"Hắn... sao lại là ca ca của ta?" Y Lạc Lạc cố gắng dựa vào ghế, vô lực nói: "Cuối cùng là sao?"

"Sự tình là như vậy..." Ta đang định nói, chợt nghẹn lời, nghĩ lại, nàng ở trong Y gia hai mươi năm, đối với cha mẹ nuôi nhất định rất có cảm tình, nếu đột nhiên biết rõ thân phận, hơn nữa... biết được thảm họa diệt môn năm đó, nàng sẽ như thế nào? Nàng có thể yêu Y Dục Thành, nhưng là... nàng biết rõ chân tướng rồi liệu có thể cùng sống với họ Y hay không? Không... đột nhiên nhớ tới Hàn, hắn biết rõ chân tướng liệu còn yêu ta hay không... tâm ta mờ hồ có một sự lo sợ ngày càng lớn, lớn đến mức áp chế cả thần kinh của ta.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ích kỷ và ti bỉ cùng độc ác

Y Lạc Lạc nhìn ta, chờ mãi không thấy ta nói thì sốt ruột hỏi: "Sự tình là như thế nào?"

"Hai mươi năm trước, có bốn người vì cướp bảo kiếm mà giết cả nhà Độc Cô. Khi đó ngươi mới ba tháng, ca ca ngươi hôn mê ven đường và được sư phụ hắn cứu. Sau đó hắn lấy họ Mục tức là Mục Hàn bây giờ, còn ngươi năm đó không rõ thất lạc ở đâu. Nhưng dựa vào ngọc bội của ngươi, ta khẳng định ngươi là người của Độc Cô gia." Ta quyết định giấu diếm chân tướng. Ta thừa nhận ta ích kỷ, không có đủ dũng khí để nàng ta biết rõ chân tướng, càng không dám nghĩ tới cho Hàn biết rõ chân tướng, một khi rõ sự việc phơi bày, chỉ sợ là bi ai của bốn người... Có lẽ một ngày nào đó chân tướng tự khắc sẽ phơi bày, khi đó chỉ có thể coi là thiên ý.

"Ngươi nói ta thất lạc... chẳng lẽ... năm đó là cha của ta... không... Y Chí Viễn cứu ta?"

"Cha của ngươi là thần y, cùng Độc Cô Thiên Linh là huynh đệ kết bái, có lẽ là vì thế mà hắn cứu ngươi." Ta cố bày ra một lí do, mà thực sự là vì lí do này mà nàng mới có thể sống đến bây giờ.

"Ta thực sự là... người của Độc Cô gia?" Sắc mặt của nàng đã biến đổi đến mức khó coi, sao lại như vậy, có thể yêu Y Dục Thành, chẳng lẽ mất hứng sao?

"Đúng." Ta khẳng định nói.

"Chỉ bằng một khối ngọc bội?"

"A... ta không tin... ta không tin..." Nàng đột nhiên đứng lên, điên cuồng kêu gào, chạy khỏi phòng.

Nàng giống như kẻ điên, liều mạng chạy vòng quanh hoa viên, liều mạng chạy, tựa hồ thống khổ đến cực điểm. Nàng thống khổ cái gì? Đây chẳng phải là hi vọng của nàng sao?

Ta lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, nhìn nàng phát tiết, ta nghĩ không cần ngăn cản, có ngăn cũng vô ích.

"Làm sao vậy?" Hồng Tụ chạy ra, hoảng hốt nhìn Y Lạc Lạc.

Ta thần nhiên nói: "Tiểu cô nương nổi điên, cho nàng điên, không cần cần nàng."

"Nhị tiểu thư?"

"Trở về ngủ, có ta ở đây không có việc gì."

Thế lực của Y Lạc Lạc vốn không phải rất tốt, vậy mà khóc đến tận nửa đêm, chạy đến nửa đêm. Tận đến khi nàng dừng lại, thất thần ngồi phịch xuống, ta mới đi qua, ôm nàng, giống như an ủi trẻ con.

.....

Tiểu cô nương Y Lạc Lạc đã năm ngày không nói chuyện, từ ngày đó đến hôm nay, tỉnh thì nổi điên, xong rồi lại ngủ, nhưng nàng tuyệt không nói một câu. Ngoài việc ngăn người rồi thất thân, bộ dáng thập phần thống khổ thì nàng còn thập phần tiêu tụy. Ta thực cảm thấy kì quái, tin tức này đối với nàng phải là đại hi mới đúng, vì sao nàng lại thống khổ như vậy? Ta nghĩ hết các biện pháp giúp nàng thoải mái bớt, muốn làm nàng nói chuyện, nàng thủy chung giống như người gỗ, không nói, không cười. Ta dứt nàng ăn cơm, nàng há mồm ăn được, đưa nàng nước, nàng cũng uống được.

Ta thực hoài nghi, nếu đưa cho nàng độc dược, nói "Đây là độc dược" nàng cũng có thể nuốt xuống. Theo lí, nàng thích Y Dục Thành, biết được mình không phải người họ Y, nàng phải cao hứng, cho dù có đau khổ về thân thể của mình, cũng không thống khổ đến mức điên điên dại dại như vậy.

Ngoài Y Lạc Lạc, còn có việc khác làm ta thực sự không thích. Trước vốn nghĩ là đã mang thai, mà hôm qua, kinh nguyệt lại bình thường, ta thực thất vọng. Ta là hi vọng, nếu ta sinh đứa nhỏ, về sau cho dù Hàn biết được chân tướng, cũng có thể nể mặt con mà không làm khó ta. Ta có phải thực đề tiện, ý tưởng xấu xa đến thế cũng nghĩ ra được?

Ta không nói chuyện với Hồng Tụ, nói với gian tế, càng nói nhiều càng bất lợi. Y Lạc Lạc cự tuyệt nói chuyện... cho nên...

Trong điều kiện ta nhàm chán và thất vọng đến cực điểm, ta chỉ còn cách nghiên cứu trận pháp giải khuây.

Cho dù ta không hiểu, cũng biết một đạo lí, tất cả trận pháp cổ đại đều dựa vào ngũ hành bát quái.

Ta nghiên cứu rất lâu, cuối cùng cũng tìm ra chút manh mối. Nói thực, ta nghiên cứu là trận pháp đơn giản nhất. Mục tiêu là hiểu được ngũ hành, tìm ra phương vị, hi vọng có thể áp dụng được mà tìm đường đi ra ngoài. Nhưng ta không dám vọng động, nói thế nào thì lão cha cũng là thiên hạ đệ nhất, không phải dễ dàng phá giải được. Trận pháp không phải dễ đùa, một khi bị lạc, có thể cả đời không ra được, mạng nhỏ đương nhiên đem đi tế trận.

Ta ngồi trên bậc thang, dùng đá sỏi xếp một cái trận nhỏ, lại nhìn địa thế xung quanh, hi vọng có thu hoạch.

"Đại tẩu." Y Lạc Lạc từ phía sau, vô tình vô cảm gọi một tiếng. Nàng nói chuyện, ta thực sự rung động, hơn nữa nàng gọi ta... đại tẩu... đã hiểu ra rồi sao?

"A?" Ta không biết làm sao, vội đứng lên.

"Đại tẩu, tẩu còn giấu ta điều gì phải không?" Nàng đi tới, ngồi xuống cạnh ta, nét mặt vẫn là vô hồn.

Ta cười gượng: "Ách... cái gì?" Thực sự ta gạt nàng rất nhiều.

"Độc Cô gia có một đôi kiếm, là Long Ngâm và Phượng Vũ, hai mươi năm trước, Độc Cô gia gặp họa diệt môn, chính là vì đôi bảo kiếm này. Hơn nữa còn có quan hệ với kiếm phổ "Lạc hoa lưu thủy" có đúng không?" Y Lạc Lạc nói xong, ánh mắt không chút biểu cảm. Ta kinh hãi, nàng làm sao biết?

"Sao muội biết?" Ta kinh ngạc, không biết là mình đã mắc bẫy nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt tràn đầy thâm lương. "Ta làm sao biết, ta vì sao lại không thể biết? Tẩu biết được thì tại sao ta lại không thể biết?"

"Muội..." Ta đã không nói ra lời, phát hiện mình lỡ miệng, còn phát hiện, năm ngày này, một tiểu cô nương đã biến thành một người khác, ánh mắt thâm trầm, hơn nữa là tang thương cùng bi oán.

"Đại tẩu, nói không được phải không?" Nàng đã không còn vẻ vô hồn, đổi thành oán hận. "Bởi vì tẩu biết, nên mới không nói thật cho ta... người cho ta là cái gì? Cho rằng ta dễ lừa sao?"

"Lạc Lạc, muội rốt cuộc nghĩ cái gì?" Lòng ta đau đớn, không dám nhìn nàng, ta có thể khẳng định, nàng hẳn là biết việc gì đó, nếu không sẽ không như vậy, nhưng ta không biết nàng đã biết những gì...

"Người nói năm đó ta bị thất lạc, hơn nữa đứng vào ngày nhà Độc Cô gặp họa diệt môn, vậy thì rất có thể một trong mấy hung thủ đã ôm ta đi? Người sở dĩ khẳng định thân phận của ta, bởi vì biết được những hung thủ năm đó, hơn nữa một trong bốn hung thủ chính là Y Chí Viễn, có phải không?" Đối mặt với chất vấn của nàng, ta không biết đáp thế nào, nàng làm sao biết được sự việc của ngày đó?

"Ta... chỉ không muốn muội thương tâm." Ta hồ thẹn cúi đầu, lại gạt nàng, rõ là ta ích kỷ, lại bao biện mình vì người khác, ta quả thực quá đề tiện!

"Tàu nghĩ sao, muốn ta tiếp tục nhận giặc làm cha sao?" Nàng biểu tình lạnh lùng, tựa như đại khối băng hời ta mới gặp, quả thực là huynh muội.

"Lạc Lạc, muội nói thích Y Dục Thành, ta sợ muội biết được chân tướng, sẽ thống khổ." Hàn biết được chân tướng, chúng ta sẽ trở thành thế nào?

Nàng cắn môi, một giọt máu rỉ ra. "Một ngày nào đó, ta cũng sẽ biết, nếu biết trước chúng ta không thể, không bằng nói sớm ra, nếu không đến khi sự việc không thể cứu vãn, khi đó ta càng thống khổ hơn."

Ta vỗ nhẹ tay nàng. "Lạc Lạc, ân oán đời trước, để họ giải quyết đi, nếu yêu hân, cần gì phải so đo như vậy?"

"Đúng, tàu đương nhiên không muốn so đo, bởi vì năm đó, còn có cả lão hồ li Mộ Dung Nghĩa có phải không?" Nàng cười châm chọc, nước mắt chảy dài, quện với máu trên khóe miệng, nhoe ra, đỏ đến đau lòng.

"Đại tẩu của ta, chẳng lẽ tàu không biết?" Ta đương nhiên biết, chỉ có thể lặng im tại chỗ, nàng làm sao biết, nàng sao lại biết?

"Muội nói cái gì? Ta không rõ?" Ta cố làm như không biết.

"Ta nói, hai mươi năm trước, diệt môn Độc Cô gia, cha của tàu tên ngụy quân tử kia cũng có một phần, cho nên, tàu không dám cho ai biết." Nàng lại châm chọc cười, nước mắt sớm đã giàn giụa.

"Không biết." Ta vẫn phủ nhận, kì thực, việc này ta biết rõ hơn ai hết, cầm đầu và khởi xướng vụ việc, chủ mưu không ai khác là Mộ Dung Nghĩa! Trong lòng có một cảm giác bất an, tim đập kịch liệt.

"Bách Hiểu đường thần thông quảng đại, có gì không biết, nếu tàu đã tra ra năm đó có Y Chí Viễn, sao có thể không tra ra Mộ Dung Nghĩa?" Nàng tiếp tục chất vấn, tựa như bức cung.

Ta không nói, không thể nói gì hơn, nghĩ đến cho dù ta là thiên hạ đệ nhất cũng sẽ có ngày hôm nay, cũng sẽ bị buộc như vậy.

Ánh mắt nàng chuyển thành sắc bén, gần từng tiếng nói: "Người không thừa nhận, người sợ ca ca rời khỏi người, cho nên không nói cho hân biết chân tướng, người cũng lừa gạt ta, người lừa gạt ta!" Nàng đột nhiên rống to.

"Người chết không phải người thân của người, người đương nhiên có thể bỏ qua, nhưng ta không thể... đại ca ta không thể... đại tẩu, người thực ích kỷ, thực độc ác."

Ta ích kỷ, ta thậm chí ti bỉ, nhưng một câu cũng không nói nên lời. Không phải là thân nhân của ta bị chết, ta có thể gạt người khác. Thù diệt môn, liệu có ai bỏ qua được? Đây là sự thật.

Lạc Lạc ngẩng đầu lên, quật cường nhìn ta, đưa tay gạt nước mắt. "Ta Độc Cô Huỳnh xin thề, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho Y Chí Viễn thân bại danh liệt, cho dù chết cũng không được an bình."

Độc Cô Huỳnh, nguyên lai nàng tên là Độc Cô Huỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Độc Cô Huỳnh

"Độc Cô Huỳnh?" Ta kinh ngạc nhìn nàng hỏi lại.

Về mặt nàng lộ vẻ kiên quyết, lạnh lùng nói: "Đúng, phụ mẫu của ta đặt tên ta một chữ Huỳnh, từ nay về sau, trên đời không còn Y Lạc Lạc, chỉ có Độc Cô Huỳnh." Khi bị bắt đi nàng mới ba tháng tuổi, làm sao mà biết được?

"Lạc...Huỳnh nhi, muội... làm sao biết được?" Ta đã muốn vô lực, ngồi bệt xuống, nói cũng không ra hơi.

Nàng cười lạnh. "Mười năm trước, ngụy quân tử Mộ Dung Nghĩa đến thăm Bách Thảo sơn trang, hôm đó ta cùng ca... không, cùng Y Dục Thành chơi trốn tìm, ta chạy đến thư phòng trốn. Hân không tìm thấy ta, ta trốn sau giá sách liền ngủ quên. Đến nửa đêm tỉnh lại, thấy Y Chí Viễn cùng Mộ Dung Nghĩa đang nói chuyện trong thư phòng. Có lẽ bọn hân có tật giật mình, quá khản trương, căn bản không có chú ý đến ta, để ta nghe được rất nhiều bí mật không nên biết."

"Ta nhớ rất rõ ràng, tối đó Mộ Dung Nghĩa có nói qua..."

Y Chí Viễn nói, "Nhiều năm như vậy vẫn không tìm được Long Ngâm Phượng Vũ. Năm đó chúng ta không tìm được, chẳng lẽ cho hai huynh đệ họ Sài lấy?"

Mộ Dung Nghĩa nói, "Chúng ta hao hết tâm cơ giết hết cả nhà Độc Cô gia, nhưng vẫn không tìm được Long Ngâm Phượng Vũ, càng không tìm được kiếm phổ «Lạc hoa lưu thủy»."

Ý Chí Viễn nói, "Có lẽ căn bản không có?"

Mộ Dung Nghĩa nói, "Không có khả năng, năm đó người cũng nghe được, là do chính miệng Độc Cô Thiên Linh nói."

Y Chí Viễn nghi ngờ, "Lời nói sau khi uống rượu có thể tin được sao? Có lẽ hẳn chỉ khoe khoang?"

Mộ Dung Nghĩa đáp, "Rượu vào lời ra (Khi say thì luôn nói thật)."

Y Lạc Lạc... không, Độc Cô Huỳnh ngẩng đầu lên, nhìn ta, thê lương nói: "Sau đó ta lại ngủ quên mất, mấy lời đó, ta còn nhớ nghe không hiểu. Nhưng ta không phải ngu ngốc, biết việc này quan hệ trọng đại tới thanh danh Y gia, vì vậy, ta quyết giữ bí mật không nói cho ai, kể cả cha...lão tặc Y Chí Viễn, khi đó ta muốn tốt cho Y gia, cho nên mới làm vậy."

Nghe nàng nói, ta kinh tâm, chẳng lẽ đây là thứ gọi là thiên định sao? Chẳng lẽ trời muốn chia rẽ ta cùng Hàn, hơn nữa muốn Hàn cùng Huỳnh nhi chịu đựng thống khổ cả đời? Thực bất công!

Độc Cô Huỳnh run rẩy nói: "Ba năm trước, nẫu thân của ta bệnh nặng, trước khi lâm chung, bà gọi ta đến, đưa cho ta một tấm khăn tay cùng với ngọc bội này, khăn tay có thêu ba chữ Độc Cô Huỳnh, khi đó, ta không hiểu vì sao lại đưa cho ta mấy đồ vật này, nhưng đến hôm nay, ta đã hiểu được. Độc Cô Huỳnh mới chính là tên ta, mà phụ mẫu thân sinh của ta sớm đã bị bọn cầu nhân kia giết chết." Có đôi khi, không thể không tin vào thiên ý.

Sắc mặt ta tái mét, nói không nên lời. Ta vạch trần thân thể của nàng, chẳng lẽ là sai lầm? Chỉ vài câu nói của ta, đã làm cho bốn người chịu thống khổ, quả thực là tự làm tự chịu. Hay là ông trời không quên nhìn ta ích kỷ nên trừng phạt ta?

"Đại tẩu, đại ca có biết được chân tướng hay không? Ta sẽ nói cho hần."

"Không cần." Hạng ta có cảm giác chua xót, nước mắt không kiềm được tuôn ra.

"Huỳnh nhi, ta xin muội đừng làm vậy!"

"Đại tẩu, hai mươi năm trước Độc Cô gia bị họa diệt môn oanh động giang hồ, tổng cộng một trăm bốn mươi bảy nhân khẩu, mỗi người đều chết rất thảm, huyết hải thâm thù như vậy, ta không có tư cách biết kẻ thù là ai sao?"

"Huỳnh nhi, ta cầu xin muội, không cần." Ta hạ thấp giọng, quả thực từ trước tới nay ta chưa từng cầu xin ai điều gì, nhưng đến hôm nay ta cầu xin tiểu cô tử, nhưng lại thực thương tâm.

"Ta làm không được." Nàng lau khô nước mắt nói: "Trách thì trách cha của tẩu, biết chân tướng rồi, thống khổ không phải mình tẩu, đại ca càng đau, ta cũng càng đau, nếu ông trời sớm an bài như vậy, ta cho dù đau đến mấy cũng không thể giả vờ như không biết."

Nước mắt của ta sớm đã giàn giụa. "Cầu muội tạm thời đừng nói cho Hàn biết rõ chân tướng, có một số việc đã được định sẵn bởi thiên ý... ta thừa nhận, ta biết rõ chân tướng, nhưng ta không dám nói cho hần...ta không muốn hần biết sớm như vậy, có thể ở cùng hần thêm ngày nào, ta cũng mãn nguyện ngày ấy, cho nên, ta cầu muội đừng cho hần biết sớm. Nếu một ngày, hần biết được chân tướng, ta sẽ không chút do dự rời hần, sẽ không hận hần, không oán hần, càng không làm hần khó xử." Ta từ khóc biến thành cười, cười thập phần thê lương, cười mà nước mắt không ngừng tuôn.

"Đại tẩu, quả thực tẩu rất yêu đại ca ta, chỉ tiếc... đầu thai nhầm nhà." Nàng cũng ôn hòa đi rất nhiều.

Ta thần sắc ảm đạm. "Huỳnh nhi, muội cũng thích Y Dục Thành, đáng tiếc hần cũng đầu thai nhầm nhà, có đôi khi, ta thực sự muốn ích kỷ, muốn muội vứt bỏ thù hận. Nhưng ta không thể làm vậy, ta không thể nói cái đạo lý cao siêu gì, vì ta cũng không làm được. Ta không có tư cách để ngăn cản các người báo thù...Huỳnh nhi, dù sao muội cũng đã biết, ta cũng nói hết sự việc năm đó. Hai năm trước, bốn người gây ra án diệt môn Độc Cô gia chính là Sài Nham cùng Sài Kiên huynh đệ, còn có Y Chí Viễn và Mộ Dung Nghĩa. Sài Nham vài tháng trước đã tự vẫn, Sài Kiên xuất gia, lấy pháp danh Vô Trần, bị Mộ Dung Nghĩa diệt khẩu, Y Chí Viễn đã mất từ lâu. Kẻ thù của muội, hiện giờ chỉ còn Mộ Dung Nghĩa, nếu muội muốn giết hần, ta tuyệt đối không ngăn cản, sau này càng không tìm muội báo thù."

Độc Cô Huỳnh lâm bầm. "Bách Hiểu đường quả nhiên lợi hại."

Ta cổ vuốt nước mắt, trong giây phút này lại hận lão Thời Không chết tiệt, cho ta giả làm ai không được lại phải giả làm con của Mộ Dung Nghĩa làm gì? Không phải là ta đầu thai nhầm nhà, mà là lão chết tiệt đã lừa dối ta, ta hận lão.

Ta thở dài một hơi. "Muội đi giết Mộ Dung Nghĩa đi, ta tuyệt sẽ không báo thù, ta không có tư cách, hơn nữa cũng sẽ khuyên bảo Nhượng Nhan tỷ không tìm các người báo thù, các người chẳng qua muốn giết hần thôi, chỉ cần không giết cả nhà chúng ta, đã là đại ân đức."

"Giang hồ nói Mộ Dung Ý Văn ti bi vô sỉ, nhưng thực sự tẩu mới là người đại nhân đại lượng nhất mà ta từng biết."

"Ta không phải." Đương nhiên là không phải, Mộ Dung Nghĩa không phải cha ta, ta vì sao phải báo thù cho hần, ta không phải đại nhân đại nghĩa, mà là cực kỳ ti bi, cực kỳ vô sỉ, cực kỳ ích kỷ!

Độc Cô Huỳnh hé miệng, tựa hồ đưa ra một quyết định trong đại, thật lâu sau, nàng mới nói: "Đại tẩu, ta sẽ không nói chân tướng cho đại ca, vĩnh viễn

không."

"Muội nói cái gì?" Ta kinh ngạc, lỗ tai ta có phải bị hỏng?

Nàng lại nói: "Ta là người hiểu nhất nỗi đau của tẩu hiện giờ, càng không muốn đại ca đau khổ, ta làm thế là vì đại ca... nhưng ta còn có một điều kiện."

"Được." Ta không cần xem là gì, thẳng thắn đáp ứng, cho dù nàng muốn ta chết ngay bây giờ ta cũng tuyệt không hối hận.

"Giúp ta trọng chấn (khôi phục) Độc Cô gia."

"Cái này... giúp thế nào?"

Độc Cô Huỳnh bình tĩnh nói: "Bách Hiểu đường có tài lực cùng thế lực trong giang hồ, chỉ cần tẩu muốn là có thể giúp."

Chỉ năm ngày đủ để thay đổi một con người, từ một tiểu cô nương đơn thuần ngây thơ, trở thành một người thâm trầm, suy nghĩ thấu đáo.

"Muốn ta cho muội mượn tài lực và nhân lực, không vấn đề."

"Đúng là vậy." Nàng quyết đoán nói "Ta biết tẩu rất yêu đại ca ta, vì đại ca mà trả giá rất nhiều, các người yêu nhau rất sâu đậm, có thể vì đối phương làm mọi thứ. Đại ca đã đeo thù hận suốt hai mươi năm, mà ta chỉ mơ mơ màng màng sống vô ích trong hai mươi năm. Ta còn nhận giặc làm cha. Mà đại ca, chỉ sợ một giấc ngủ ngon cũng không có, vì Độc Cô gia, huynh ấy đã làm rất nhiều, vì vậy từ nay, để ta gánh vác thay đại ca đi." Không thể xem nhẹ nàng, nàng có thể làm như vậy.

"Huỳnh nhi, muội?"

"Năm ngày này, ta đã nghĩ rất nhiều, đại ca lạnh lùng như vậy, là do hai mươi năm thù hận mà ra. Huynh ấy đã đóng băng tâm của mình, không cho người ngoài tiếp cận, yêu một người chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn, trên đời, ngoài tẩu ra, không ai có thể cho huynh ấy thoải mái cùng vui vẻ. Vì vậy, ta thà hi sinh mình, chứ không muốn huynh ấy lại tiếp tục chịu khổ cả quãng đời còn lại, đại tẩu, cảm ơn tẩu, cảm ơn tẩu đã không để ý tai tiếng trong giang hồ mà yêu đại ca, chiếu cố đại ca. Xin tẩu tiếp tục yêu huynh ấy, Huỳnh nhi chúc các người hạnh phúc." Trong mắt nàng có lệ, nhưng không rơi xuống, vẻ mặt vẫn kiên định, hiện tại Độc Cô Huỳnh lãnh khốc so với đại ca của nàng chỉ có hơn chứ không có kém.

"Huỳnh nhi, hai mươi năm trước, khi cha muội còn tại thế từng có ý muốn quy ẩn giang hồ, tìm cuộc sống tiêu điều thế ngoại. Huỳnh nhi, đừng miễn cưỡng bản thân."

"Không, Độc Cô gia danh chấn giang hồ, ta không thể để cho nó bị hủy diệt như vậy. Ta muốn chấn hưng Độc Cô gia, muốn nó rạng danh như năm xưa." Hiện tại nàng bình tĩnh dị thường, lòng ta lại đau.

Ta thờ dài một hơi. "Được rồi, ta cũng hi vọng Độc Cô gia có ngày khôi phục uy danh ngày xưa, người muốn ta giúp thế nào?"

"Độc Cô gia nổi tiếng bởi nghề đúc binh khí, đại tẩu có thể giúp ta tìm về các sách phổ về đúc binh khí, lại tìm những công tượng giỏi tay nghề."

"Không thành vấn đề." Ta tin tưởng trong Bách Hiểu đường không thiếu hai thứ đó.

Độc Cô Huỳnh ngẩng đầu. "Đại tẩu, ta cần ba mươi vạn lượng bạc." Ta không phải thần tài, đây tương đương số tiền thu vào của Bách Hiểu đường trong một tháng! (Thu vào tuy nhiều nhưng chi tiêu cũng nhiều, cơ bản phải chi tiêu một nửa.)

"Được, ta tin muội, gấp việc gì cũng phải suy tính kỹ, nếu bản thân giải quyết không được thì tìm bọn ta. Ta cùng đại ca muội, tốt xấu cũng là nhân vật nổi danh. Đại tẩu tặng muội ba mươi vạn lượng, tặng thêm cho muội mấy cửa hàng." Ra tay đủ hào phóng a, gia tài của tiểu Bạch bị ta biến thành lễ vật.

"Cảm ơn đại tẩu, đại tẩu yên tâm, ta sẽ không làm tẩu thất vọng." Nàng lại nhìn ta. "Đại tẩu, ta giết Hồng Tụ rồi." Ách, hết chỗ nói.

"Gián tể mà thôi." Ta còn sợ nàng ta đem chuyện chúng ta vừa nói tiết lộ ra ngoài.

"Đại tẩu, tẩu rốt cuộc có thể phá trận hay không, ta phải đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Phá trận 1

"Đại tẩu, có thể phá trận hay không?"

"Không biết." Ta nhún mày. "Thoạt nhìn có thể phá, nhưng rất đơn giản, ta sợ có bẫy."

"Đại tẩu, tẩu cứ thử xem, ta rất muốn ra ngoài, ta lo lắng cho đại ca." Không biết là đại ca nào?

"Chính là..."

"Đại tẩu."

"Được rồi." Ta đầu hàng, ai kêu nàng nắm nhược điểm của ta làm gì? Ba mươi vạn lượng bạc cũng có thể cho, thử xem có thể thoát trận được không.

Ta đột nhiên nhớ ra. "Từ từ." Vừa chuyển thân chạy vào phòng, đem một bao lụa ra. Ta cũng không phải tiếc nuôi cái bao, mà trong đó còn có bản bí tịch rác rưởi hôm nọ ta ăn trộm được của lão bất tử Mộ Dung Nghĩa. Hôm nào rảnh rồi phải nghiền cứu, không nghiền cứu ra võ công kinh thiên động địa cũng phải nghiền cứu ra cái bản bí tịch rác này viết cái gì... không chừng lại có bản đồ kho báu...

Nói thật, ta căn bản không có gặp qua trận pháp chân chính. Theo quyền kị môn độn giáp kia ghi lại, đây là một loại bát quái trận đơn giản nhất, chỉ cần tìm đúng phương vị, dựa vào số thứ tự mà đi, có thể đi ra ngoài. Tốt xấu cũng phải nghiền cứu một chút, bốn phương tám hướng ở đâu ta cũng có thể biết.

"Huỳnh nhi, theo quẻ Kiền, ta nghiền cứu vài ngày hẳn là chính xác." Ta đứng trước rừng cây, cẩn thận xem xét, thận tiện mò mẫm. Cũng không biết quyền sách rác kia có lừa người hay không, đúng sai là tốt nhất.

"Được." Độc Cô Huỳnh đi về phía trước từng bước, bóng cây chợt lóe, cư nhiên không thấy bóng dáng nàng, ách, thực sự vào trận rồi sao.

"Huỳnh nhi, chờ ta." Ta cũng vội chạy theo, chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện vô số từng bách, Độc Cô Huỳnh đứng ngay trước mặt ta. Ta nháy mắt, quả nhiên lợi hại, tìm đúng phương vị lập tức có thể ra. Ta không quay đầu, mà một mực đi hướng phía trước. Chính là... ta vẫn ở nguyên vị trí, lại như vậy? Xong rồi, vào trận rồi mà lại không phá được trận... có thể nào bị chết trong này không?

"Huỳnh nhi, theo ta." Độc Cô Huỳnh gạt đầu, chậm rãi theo sau ta. Ta xem chuẩn phương vị, đi một đoạn, nguyên bản có cây cối chắn đường đi, nhưng vừa bước lên đã quang đãng? Ta nuốt nước miếng, có làm không, lợi hại như vậy?

Hai người chúng ta cứ thế tiến vào rừng rậm, nơi nơi là cây, cũng không thể phân biệt được thật giả. Đi một hồi cuối cùng thấy một tảng đá, nhìn qua chỉ là một hòn đá bình thường. Nhưng ta biết đây không phải hòn đá thường, tại vì ta đi từ này giờ ngoại trừ rừng thì chỉ có một hòn đá như vậy, có thể hay không đây là mấu chốt phá trận. Nhưng ta cũng không dám vọng động, không chừng động vào tảng đá này khiến trận đồ biến đi biến lại, khi đó ta càng không biết làm thế nào mà đi ra?

"Đại tẩu? Làm sao?" Ta bắt đầu lo lắng, mà nàng thủy chung vẫn bình tĩnh, chẳng lẽ thù hận có thể thay đổi một con người đến mức như vậy sao?

Tảng đá không lớn, ước chừng bằng một cái chậu rửa mặt, ta nhận định một hồi, rồi chạm tay lên hòn đá đáng ghét, mặc kệ thế nào, dùng sức vứt tảng đá sang một bên.

Dù sao cứ đứng đây cũng không thể phá trận, không bằng làm bừa đi.

Ta vừa lăn tảng đá ra, cây cối xung quanh càng trở lên rậm rạp, ánh nắng sớm đã không thể chiếu xuống tới mặt đất. Một trận chớp lên, trước mắt lập tức trở lên sáng sủa, là một con đường nhỏ uốn lượn trong rừng.

"Có đường." Độc Cô Huỳnh thần nhiên nói, không thấy một tia cảm xúc. Nếu là trước kia, có lẽ nàng đã cao hứng muốn nhảy lên. Mà hiện tại, tựa hồ như không liên quan tới mình.

"Huỳnh nhi, đi thôi." Ta kéo tay nàng, nghĩ muốn cho nàng một chút ấm áp.

Đường mòn cũng không dài, chỉ khoảng hai mươi mét, nhưng... ta vừa đi ra thì lập tức tròn mắt. Trước mặt chính là... vực sâu vạn trượng, có làm không?

Ta không dám tin nói: "Không thể nào, ta rõ ràng đã phá trận rồi?"

"Quay đầu lại." Ta lại lòi Độc Cô Huỳnh quay lại đường cũ. Rõ ràng là vừa đi khỏi đường mòn, vậy mà quay đầu lại đã không thấy đường mòn đâu. Thực sự là gặp quỷ, sao lại thành như vậy, ta biết trận pháp không đơn giản, nhưng lại không nghĩ nó phiền toái như vậy?

Hiện tại nơi nơi là rừng cây, trước mặt là vực thẳm, muốn tìm đường, căn bản là không có khả năng. Ta lúi kúi kéo Huỳnh nhi, bằng cảm giác muốn đi ra ngoài.

Đi một hồi lại đứng giữa rừng rậm, ngay cả phương hướng cũng không thể nắm bắt, căn bản không có khả năng phá trận.

"Đại tẩu, ta không hiểu trận pháp, không thể giúp tẩu, thực xin lỗi." Ta gấp đến độ đầu tuôn mồ hôi, Độc Cô Huỳnh lại lạnh đến run người?

"Không thể trách muội, là tại ta vô dụng thôi." Ta cũng thực sự muốn điên, cư nhiên chạy vào trận làm gì, không chừng ở bên bờ vực lại có ý kiến hay.

"Đại tẩu, ta làm khó tẩu. Ta rất gấp, cho nên chỉ có thể thúc giục tẩu." Vẫn cứ lạnh lùng, nếu không phải nàng gọi ta đại tẩu, ta hoài nghi là nàng đang nói chuyện với kẻ thù.

Ta cần thận quan sát phương vị. "Để ta tìm lại xem."

Ở trong rừng chạy hơn nửa ngày, một chút thu hoạch cũng không có

hơn nữa, chúng ta chạy tới chạy lui vẫn là thấy ở nguyên chỗ cũ.

"Huỳnh nhi, nhắm mắt lại, cái gì cũng không cần xem." Nghe nói, có nhiều trận pháp là có thể phá như vậy, chúng ta có thể hay không cũng nên thử qua cái vận cứt chó này? (Sở Sở: Ờ, người nói chuyện vẫn nhả một chút. Ý Vân: Lão nương ta bị nhốt ở nơi này, mạng cũng sắp không giữ được, còn vẫn nhả làm gì?)

Ta một tay nắm tay nàng, chân chậm rãi bước, đầu óc đều trống rỗng, ta chính là mong như vậy, đặt cược vào vận may. Ai da... đầu ta đụng vào một thân cây... trên trán đau đốn, ta bắt giác mở mắt. Nhưng... ta lập tức hít một ngụm lạnh khí, quay đầu lại nhìn Độc Cô Huỳnh, nàng cũng đang mở to mắt. Chúng ta chỉ cách vực thẳm một bước chân, nếu thêm một bước, tuyệt đối tan xương nát thịt. Vách núi đen, phía dưới sương trắng mênh mông, căn bản không thấy sâu bao nhiêu. Ta lui lại phía sau, lập tức có mấy hòn đá nhỏ rơi xuống. Mà ở vách núi thăm thẳm, lại mọc ra một thân cây. Chính là cây tùng kia đã cứu bọn ta.

"Đại tẩu." Nàng thân nhiên nhìn ta, có một tia lo lắng.

Ta thờ dãi. "Thực sự quái, địa phương này là sao? Vì sao có nhiều vách núi như vậy, chẳng lẽ chúng ta đang bị nhốt trong một sơn cốc, mà xung quanh đều là vách núi?"

(Hoa: ở đây từ sơn cốc là do nguyên bản convert, từ này là sai, vì sơn cốc có nghĩa là địa hình sâu hơn bốn phía chung quanh giống như lòng chảo, còn địa hình trong truyện thì giống là trên cao nguyên hơn, nhưng mình vẫn để nguyên theo convert)

Ta lại thờ dãi. "Huỳnh nhi, chúng ta quay lại."

Hiện tại ta đã hoàn toàn không thể phân biệt phương hướng, càng đừng nói phương vị, chỉ có thể nhắm mắt đi loạn, ta còn nghĩ chờ đến tối xem hướng sao bắc đẩu, đáng tiếc là rừng cây rậm rạp nên ta chẳng nhìn thấy gì? Vừa đến buổi tối là xung quanh hoàn toàn tối đen, nếu không có Huỳnh nhi bên cạnh, ta sớm bị dọa chết.

.....

Trong rừng cây đã hơn ba ngày, ăn cỏ cây, uống nước sương, đời ta khổ nhất có lẽ là ba ngày này?

Ba ngày này, chúng ta đã thử qua nhiều phương pháp, nhắm mắt loạn đi thì nhiều lần gặp vách núi, cố gắng tìm phương vị, nhưng vẫn không thể tìm được, ta thực sự tò mò, vì cái gì nhiều vách núi như vậy?

Ta hiện mệt mỏi ngồi nghỉ lại, đứng rồi, sao không nghỉ ra.

Theo lí mà nói, chúng ta không ở xa Mộ Dung sơn trang cho lắm, quanh Mộ Dung sơn trang không có núi cao nào chứ đừng nói là vách núi?

Vậy thì... vách núi kia hẳn là huyền tượng do trận pháp gây ra.

Ta nghĩ tới không chừng nhảy xuống vách núi là phá được trận? Nhưng... ta lại không dám... gan ta thực sự không lớn, cuối cùng chỉ ngồi ngẩn người.

"Đại tẩu, có chuyện gì?" Độc Cô Huỳnh cuối cùng biết quan tâm ta.

Ta choáng váng, suy yếu trả lời. "Không có."

"Đại tẩu, chúng ta ngồi một chỗ không phải cách, không bằng tiếp tục đi."

"Ta thực mệt." Ba ngày chỉ ăn cỏ ven đường, có sức đi nữa sao?

Độc Cô Huỳnh nhíu mày. "Theo lí mà nói, trong rừng phải có chút cây quả, hoặc là có động vật, sao ở đây không có?" Đúng, ngoài tùng bách thì không có cái gì khác, chẳng lẽ tất cả là huyền tượng?

"Huỳnh nhi." Ta kêu một tiếng. "Ta nghĩ biện pháp, nhưng rất nguy hiểm."

"Đại tẩu cứ nói."

"Ta nghĩ rằng chúng ta đang ở trong mê hồn trận, thực chất không có vách núi, ta không tìm thấy cách phá trận, nhưng có một biện pháp rất ngu ngốc, có thể thử xem." Nàng cẩn thận nghe, cũng không trả lời.

"Vô luận trước mắt là cái gì, chúng ta cũng mặc kệ, cứ bước tới, nếu như không phải là huyền tượng mà thực sự là vách núi, chúng ta..."

"Đại tẩu, không bằng thử một lần đi, chúng ta cứ ở trong này sớm muộn cũng chết đói, thử cho dù chết cũng chỉ là chết sớm đi vài ngày thôi." Nàng nói thực nhẹ nhàng?

"Được." Ta liền đứng lên, nhưng lão đảo, đứng cũng không vững.

Chúng ta chậm rãi đi tới vách núi đen, nằng đỡ ta. "Đại tẩu, cẩn thận chút."

"Đi." Ta nói một tiếng, nằng nhắm mắt lại, cùng nhau bước tới, sống hay chết, xem mấy bước này.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Phá trận 2

Ta nhắm mắt lại, cùng Độc Cô Huỳnh bước ra từ từ. Dùng sức dẫm chân xuống... tìm đập thỉnh thỉnh... cuối cùng... là mặt đất.

Quả nhiên là huyền tượng, ta đoán đúng rồi. Chúng ta cùng nhau bước vài bước, ta mới dám mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt ta là một cánh cổng. rất quen thuộc, là sao? Ta nhìn lại xung quanh, Độc Cô Huỳnh cũng mở to mắt rồi thân nhiên nói: "Quả nhiên là huyền tượng, đại tẩu, phá trận rồi." Thực là không quen cách nói chuyện của nằng như vậy. Hiện tại phản ứng của nằng tựa như lạnh nhạt, có lẽ hiện giờ trên đời không còn thứ gì có thể làm cho nằng thoải mái. Thực nhớ nằng trước kia ngày thơ hồ nháo, hiện tại nằng quá ư lạnh. Khi nào rảnh không chừng nghĩ biện pháp giúp nằng vui vẻ, đã có một ca ca đại khối băng, ta thực không muốn có thêm một lãnh khốc muội muội. Ở với hai huynh muội này, ta bị đóng băng thì làm sao?

"Khụ, lão đầu chết tiệt, nghĩ muốn vây khốn ta, đâu có dễ."

"Đại tẩu, đây là đâu?" Nằng thân nhiên bước đi nhìn xung quanh.

Nơi này nhìn lại là một hoa viên trồng tùng bách, cũng không lớn quá, như thế nào mà có thể huyền tượng thành rừng tùng bách mệnh mệnh?

"Không biết, đi ra ngoài nói sau." Nếu còn không ra ngoài, lập tức đói chết. Khi đó thực xấu hổ, làm sao gặp mặt sư phụ?

Độc Cô Huỳnh diu ta đến cửa, đẩy một cái, cửa liền mở ra.

"Nhị tiểu thư." Gọi ta nhị tiểu thư? Ta mở to mắt, thấy một nha hoàn đang thi lễ với ta.

"Đây là đâu?" Ta vội hỏi.

Nha hoàn kì quái nhìn ta. "Nhị tiểu thư, đây là Mộ Dung sơn trang." Ta trở mắt, mặc dù biết ta bị vây khốn không xa Mộ Dung sơn trang, nhưng không nghĩ là bị nhốt ngay trong này.

"Đi ra ngoài." Ta phát tay.

Ta vừa bước ra khỏi cửa, nhìn lại, lập tức khiếp sợ. Trên cánh cổng gỗ ghi rõ "Mộ Dung biệt viện". Nơi đây ta đã thấy qua, trước giờ vẫn nghĩ đó là phế tích vì chả có ai ra vào. Ai nghĩ đến, trong đó lại là một đảo viên, hơn nữa còn có mê hồn trận bấy người?

"Đại tẩu, trước tiên chúng ta đi nghỉ ngơi." Độc Cô Huỳnh đã đỡ ta đi tiếp. Đi một đoạn, lại thấy người hầu của Mộ Dung gia đi tới. Nghĩ lại, địa phương kêu "Mộ Dung biệt viện" kia là một nơi dễ luyện công rất tốt, có thể cách li với thế giới bên ngoài không sợ bị quấy nhiễu. Tâm cơ của lão đầu, ta không thể không bội phục.

Chúng ta tùy tiện tìm phòng nghỉ ngơi, trước ngâm mình trong nước nóng. Sau đó kiếm đồ ăn, thuận tiện ngủ một giấc. Độc Cô Huỳnh còn cẩn thận xem mạch cho ta, nằng chuẩn đoán ta chỉ là lao lực quá nhiều, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày là ổn. Dù thế nào nằng cũng lớn lên trong Bách Thảo sơn trang, y thuật không phải tầm thường. May mắn ông trời phù hộ, ta có thể thoát khỏi mê hồn trận, không có ta cả đời cũng không thể thấy được Hàn.

Độc Cô Huỳnh an bài hết thấy, nhẹ nhàng đi ra. Trong rừng ba ngày, ta cũng đã quen sự lạnh lùng của nằng, đối với hành vi của nằng cũng không còn cảm thấy kì quái.

.....

Ngủ nguyên một ngày, ta đã có điểm khỏe lại, thừa dịp nha hoàn vào dọn dẹp, ta liền bắt nằng mà tra khảo.

"Lão gia cùng đại tiểu thư đi đâu?"

"Hồi nhị tiểu thư, lão gia cùng đại tiểu thư đi tiêu diệt ma giáo, năm ngày trước đã xuất phát." Tuy sớm đoán được, nhưng cũng phải giật mình, lão cha hành động thực nhanh.

"Mục Hàn rời khỏi khi nào?" Tên gia hỏa không có lương tâm, không thấy ta đâu chẳng lẽ không đi tìm sao?

"Nô ti không biết." Quên đi, một tiểu nha hoàn không thể biết quá nhiều chuyện.

"Các đại môn phái cũng đã xuất phát đi diệt trừ ma giáo?"

"Đúng là như vậy."

"Tổng đàn ma giáo ở đâu?" Ta đến nhà của lão công minh ở đâu cũng không biết, thực mắt mặt.

"Nô ti không biết."

Ta uống một ngụm nước, "Thôi, quên đi, ngươi lui xuống, đừng cho ai quấy rầy ta."

Vốn muốn ngủ, lại có người cố tình không cho ta an bình, vừa mới chợp mắt, lại có người đến gọi ta, "Nhị tiểu thư, có người cầu kiến."

"Ai?" Ta nằm trên giường mệt mỏi đáp.

"Có vị kêu Độc Cô Huỳnh cô nương muốn gặp ngươi." Ta thiếu chút phun com. (Tác giả: Ý Vân, chú ý, chú ý, hiện tại không phải thời gian ăn com). Độc Cô Huỳnh tính chơi trò gì?

"Mời nàng vào." Ta muốn biết nàng định làm cái gì.

Một lát, nha hoàn đi vào, ở sau có một nữ tử hắc y che mặt. Ánh mắt nàng lạnh lùng, cho dù không thấy mặt cũng biết nàng là tiểu cô tử của ta. Độc Cô Huỳnh tuy trước kia không thích trang điểm điểm lệ, nhưng ăn mặc sáng sủa. Hiện giờ đột nhiên thay đổi thành như vậy, cảm giác thật lạ. Nhìn thấy nàng liền làm cho người ta cảm thấy một trận lạnh lẽo. Quả nhiên là muội muội của đại khối băng, tiểu khối băng. (==)

Ta nhìn nha hoàn nói: "Y Lạc Lạc cô nương đâu?" Nàng chắc là muốn Y Lạc Lạc hoàn toàn biến mất?

"Nô ti không biết, Y cô nương cách đây hai ngày đã rời khỏi Mộ Dung sơn trang." Quả nhiên là vậy, có thể thấy rõ quyết tâm của nàng.

"Cái gì, đi rồi?" Ta sợ hãi kêu lên.

"Dạ."

"Vậy ngươi lui xuống, cho người báo với Bách Thảo sơn trang, Y tiểu thư đã rời khỏi Mộ Dung sơn trang." Phải diễn liền diễn cho giống.

Nha hoàn "Dạ" một tiếng, cung kính đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa.

Độc Cô Huỳnh đi tới, ngồi ở mép giường. "Đại tẩu, tẩu đã khỏe chưa?"

"Vì sao phải như vậy?" Ta neho mắt, khó hiểu nhìn nàng.

"Từ nay về sau, không còn Y Lạc Lạc trên cõi đời, chỉ có Độc Cô Huỳnh." Nàng bình tĩnh nói xong, đem ánh mắt nhìn ra cửa sổ, ánh mắt đượm nét bi thương.

Nàng một thân hắc y, tuy là váy, nhưng lại tính giản đơn điệu. Tóc đen tùy ý vấn lên, cột bằng một sợi dây đen tuyền, lại đeo một cái sa che mặt màu đen, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo.

"Huỳnh nhi, muội vì sao phải thay đổi như vậy?" Ta nuốt nước miếng, khó hiểu hỏi.

"Ta thích." Ách, chỉ như vậy thôi?

"Học ai không học, lại cố tình học theo đại ca của muội?" Bộ dạng một thân sát khí, thực khủng bố.

"Đại tẩu, cha của tẩu kêu gọi tám đại môn phái tiêu diệt ma giáo. Một vài môn phái nhỏ cũng đi theo, ta muốn đi giúp ca ca, tẩu đi không?" Nhìn nàng ôn trọng bình tĩnh như vậy, cũng không biết là tốt hay xấu.

"Vô nghĩa, đương nhiên đi."

"Đại tẩu, trước nghỉ ngơi, ba ngày sau xuất phát."

"Có thể hỏi thăm vị trí của Tận Thiên cốc không? Ta còn chưa đi qua, đại ca của muội không mang theo ta." Nếu việc này đã huyền náo ồn ào, còn có môn phái nhỏ tham gia, có phải đã công khai vị trí của Tận Thiên cốc?

Nàng thần nhiên nói: "Phía tây Giang Lăng thành, tầm ba mươi dặm, dân chúng còn gọi địa phương đó là quỷ cốc." Quả nhiên là đã công khai, mấy kẻ danh môn chính phái, đem địa chỉ của nhà ta công khai làm gì?

Ta trợn mắt. "Quý cốc?" Nhà ta sao lại có cái tên đáng sợ như vậy?

"Tận Thiên cốc hàng năm sương trắng tràn ngập, có vào không có ra, cho nên mới có tên kia. Thôn dân phụ cận nói truyền thuyết bảo rằng bên trong có lệ quỷ." Vô nghĩa, ở trong là tổng đàn của Thiên Ma giáo, người bình thường đi vào bị giết cũng không lạ.

Ta còn chưa nói gì thì Độc Cô Huỳnh tiếp tục nói: "Các đại môn phái sáu ngày trước đề cử Mộ Dung Nghĩa làm võ lâm minh chủ, năm ngày trước đã xuất phát tới Tận Thiên cốc quyết tâm hợp lực tiêu diệt ma giáo."

"Lão nhân chết tiệt, tự nhiên lại gây chuyện."

"Đại tẩu, tẩu cơ thể suy yếu, nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày sau, chúng ta xuất phát."

"Được, muội cũng nghỉ ngơi đi." Ở trong trận cực nhọc ba ngày, nàng cũng đã sức cùng lực kiệt.

.....

Ba ngày sau, ta gửi thư cho Phượng Thanh Hà cùng Lục phóng viên, phái bọn hắc quản lý Bách Hiểu đường. Thuận tiện báo bình an, ta đột nhiên biến mất, chỉ sợ bọn hắc lo lắng. Thuận tiện nhờ họ phát tán tin tức, Y Lạc Lạc mất tích, giang hồ đột xuất hiện một hắc y nữ tử: Độc Cô Huỳnh. Trước mắt nàng chưa có sự tích gì. Ta biết nàng muốn nổi danh. Cũng mệnh lệnh bọn hắc tìm những cao thủ chế tạo sư, vô luận dùng biện pháp gì, cũng phải tìm ra. Tạm thời an bài mấy người ở ở Bách Hiểu đường, việc cụ thể sau này nói. Độc Cô gia lấy chế tạo binh khí mà nổi tiếng, Độc Cô Huỳnh muốn trọng chấn Độc Cô gia, cũng muốn khôi phục uy danh năm xưa. Còn lệnh cho bọn họ kiến tạo một sơn trang, nhưng hết thấy đều bí mật. Không thể cho người ngoài biết kiến tạo sơn trang là Bách Hiểu đường. Ta dù sao là con dâu của Độc Cô gia, cũng nên vì Độc Cô gia làm chút việc.

Ở Mộ Dung sơn trang nghỉ ngơi, đến ngày thứ tư, ta chuẩn bị hết thảy ra đi. Theo hỏi thăm của ta, sau khi ta "mất tích", Hàn đột nhiên rời khỏi Mộ Dung sơn trang, Thủy Vũ Mị cũng rời đi, sau đó, các đại môn phái bắt đầu hô hào đối phó ma giáo. Vì sao bọn hắc đột nhiên rời đi, chẳng lẽ là tìm ta? Ta thực muốn nhanh chóng gặp Hàn, nhưng mà... thực xấu hổ, ta không biết cười ngạo, đành phải nhờ nữ hiệp Độc Cô Huỳnh làm phụ xe cho ta.

Dọc theo đường đi, Độc Cô Huỳnh thích xen vào chuyện người khác, thích làm siêu nhân? Nếu có việc bất bình, ác bá ác tặc...Độc Cô Huỳnh nữ hiệp thấy ngựa mất liền bay vào quần chuyện, lạnh như băng đem người xấu giải quyết, sau đó thực lãnh khốc để lại danh tánh: Độc Cô Huỳnh. Nàng hành hiệp trượng nghĩa tuyệt đối là có mục đích, ta lại làm như không hiểu, cho Bách Hiểu đường phát tán tin tức, cho bọn họ bốn phương tán thưởng Độc Cô nữ hiệp. Ta tin tưởng không bao lâu, Độc Cô nữ hiệp sẽ nổi danh.

Chúng ta cứ phi ngựa một ngày một đêm, khi nghỉ ngơi, Độc Cô Huỳnh chỉ luyện công, một nữ hài tử khờ dại biến thành như vậy, ta thực đau lòng.

Chạy liên vài ngày, thiếu chút tắt thở, cuối cùng đến được Giang Lăng. Dọc theo đường đi, nghe được rất nhiều về việc tám đại môn phái xuất binh công kích quý cốc. Ta thấp phần hi vọng bát đại môn phái cho dù tấn công cũng không có ai bị chết. Ta hi vọng Hàn chỉ bắt bọn hắc, chứ đừng tổn thương người. Dọc theo đường đi, ta nghĩ rất nhiều, nếu bát đại môn phái thực sự thảm bại, có lẽ là có cơ hội hòa giải. Dù sao đánh giết giết cũng không có gì tốt, không bằng hòa bình chung sống. Ta là người theo chủ nghĩa yêu hòa bình. Nói thật, người trong giang hồ nói Hàn là ma đầu giết người không chớp mắt, ta cũng không để ý. Nhưng thân phận như vậy gây ra nhiều phiền toái, nếu có thể, ta hi vọng hắc không biến thành dị loại. Cho dù không làm được Mục đại hiệp, ít nhất cũng giống như ta vừa chính vừa tà, bảo trì trung lập. (Đến cổ đại lâu như vậy rồi, còn chưa có ai bảo ta nữ hiệp, thực sự bị ai a.)

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Phá trận 3

Trong thành Giang Lăng nghe ngóng hơn một ngày, nguyên lai tám đại môn phái đã khởi hành bốn ngày trước, tất cả tiến tới quý cốc, cho tới giờ cũng chưa có đi ra. Rất có thể bọn ngốc đó đã sập bẫy, sau đó không thể thoát ra. Dù sao biết Hàn sớm có chuẩn bị, không cần quá lo.

Tiếp tục nghe ngóng, còn biết được sau khi tám đại môn phái tấn công, còn có một nhóm nữ tử đi vào Tận Thiên cốc, ta đoán hẳn là Thủy Vũ Mị, nàng nghe được tin tức rồi tới hỗ trợ.

Có Thủy Vũ Mị giúp đỡ, chắc chắn Hàn tất thắng. Cũng may Bách Hiểu đường không tới hỗ trợ, ta cùng Hàn là vợ chồng, ta giúp hẳn là thiên kinh địa nghĩa, nhưng Bách Hiểu đường lại là khách, không có tư cách tham dự vào việc này, càng không thể vì Hàn mà bán mạng.

Thỉnh một tiểu phu dẫn đường, chúng ta cuối cùng đi tới quý cốc. Tiểu phu kia xảo trá lừa ta mười hai bạc. Quý cốc lọt thỏm trong hai ngọn núi cao, chúng ta cẩn thận xem xét chung quanh, ba bên là vách núi, chỉ có một đường đi vào. Đem tổng đàn đặt ở đây, xem ra sự phụ của ta thực sự cẩn thận (Chú ý, Mục tiên sinh đã là sự phụ của ta). Chúng ta đứng ở ngoài cốc, không dám tùy tiện đi vào. Hiện là buổi chiều, mà sương trắng mù mịt, không thấy rõ cái gì, không hiểu bên trong có cái gì. Thực bội phục gan của lão cha dám loạn tiến vào. Lại nói, thực xấu hổ, rõ ràng là nhà ta, cũng không dám đi vào.

"Làm sao bây giờ?" Ta đeo tay nải trên vai, hai tay chống nạnh, nhìn Độc Cô Huỳnh.

"Đại tẩu, không chừng đây cũng là trận pháp." Có rành thỉnh cao thủ chỉ giáo, từ khi thoát được cái trận ở Mộ Dung gia, ta sớm đã nhạy cảm với trận pháp!

"Rất có thể, không biết ai bố trí, cao thủ."

"Đại tẩu, tẩu có thể phá không?"

"Không." Ta thẳng thắn trả lời.

"Đại tẩu, nếu đại ca ở bên trong, chúng ta cứ đi vào, tẩu dù sao là giáo chủ phụ nhân, không ai dám khi dễ." Ta cũng muốn đi vào, nhưng là chìm sợ cảnh cong, thực sự sợ việc của vài ngày trước tái diễn, bị vây trong trận thực không dễ chịu. Trước kia có Đại Vũ trị thủy đi qua nhà mình mà không vào, còn ta là không dám đi vào. Đừng hiểu lầm, ta không phải hồng hạnh xuất tường phản bội trượng phu, chỉ đồ thừa cho nhà của ta thực sự rất nguy hiểm, ai bảo nó tên Quý cốc a?

"Được rồi, chúng ta vào." Đi tới đây chẳng lẽ quay lại?

Để không bị lạc, ta kéo tay Độc Cô Huỳnh, đi vào sương mù. Chỉ cảm thấy trước mắt mờ ảo, không thấy rõ cái gì. Ngẫu nhiên có thể đâm đầu vào cây, cũng có thể đâm phải đá. Nhà của ta sao lại thế này, thực sự là không tốt! Thi thoảng còn đâm phải cái gì kêu rắc rắc. (Tác giả: Đừng sợ, chỉ là hài cốt TT)(BL: Haizz, tự mình dọa mình, cảnh cây khô thì có.)

Ước chừng đi nửa ngày, sương mù đột nhiên biến mất, xuất hiện trước mắt là một rừng cây. Lại là rừng cây, nó khiến ta nhớ tới mê hồn trận ở Mộ Dung gia, rừng mình. Đi tiếp vào khoảng mười thước, rừng cây đột nhiên thưa thớt. Thực không biết Quý cốc có mai phục gì, bây giờ, chỉ có thể tùy tiện đi vào.

Ta có chút lo lắng, lôi kéo Độc Cô Huỳnh đi vào rừng cây. Ở đây khác với rừng tùng bách ở Mộ Dung gia, trong đây có nhiều cây cối khác nhau chứ không riêng một loại, hơn nữa còn có động vật, còn thấy con suối nhỏ, ít nhất không sợ đói khát chết.

"Đại tẩu, nơi này hình như từng có người đi qua."

"Ừ." Ta tùy ý trả lời, cẩn thận đi tiếp.

Vừa đi vào rừng cây, thấy có nhiều thân cành cây bị chém. Rõ là có người đi qua, có lẽ là dấu vết của bát đại môn phái.

"Kẻ đến là ai?" Đột nhiên, không biết ai âm dương quái khí hô một tiếng, khiến cho ta không khỏi rừng mình. Chỉ nghe thấy thanh âm, cũng không thấy ai, ta nhìn đồng nhìn tây, chung quanh không có bóng người, chỉ đoán đoán kẻ vừa nói là nam nhân.

"Vị đại ca, ta là giáo chủ phụ nhân của các ngươi, thỉnh cho ta vào."

Đối phương cư nhiên cười ha ha, "Ngươi? Giáo chủ phụ nhân?" Vốn chính là ta, trừ phi ngươi không phải là đệ tử ma giáo?

"Ta là đường chủ Bách Hiểu đường, Nguyệt Quang tiên tử, phụ nhân của Mộc giáo chủ. Ta gạt ngươi làm gì, thỉnh cho ta vào." Ta đã muốn hạ thấp giọng, không có chút phong phạm của giáo chủ phụ nhân.

Hắn khoa trương nói: "Giang hồ đồn đại, phụ nhân xinh đẹp thiên tiên, chỉ mặc bạch y, tiêu sái thoát trần, giả mạo phụ nhân chúng ta mà cũng không biết cách ăn mặc?" Ta hiện tại mặc một bộ váy màu lam, đích xác trông không xinh đẹp. Nhưng, hắn nói vậy thực đã kích ta quá đi, ta thực sự rất xấu sao?

"Đại ca, ta không lừa ngươi, ngươi gọi giáo chủ ra đây nhìn ta, tự nhiên hiểu được."

Đối phương hừ lạnh. "Giáo chủ chúng ta bề bộn nhiều việc, không thể gặp ngươi."

"Gọi tứ đại hộ pháp ra cũng được."

"Tứ đại hộ pháp cũng không rảnh." Tức chết ta.

"Anh Hoa cung chủ Thủy Vũ Mị có ở trong hay không, có thể cho ta gặp nàng?"

"Thủy cung chủ cũng không rảnh, tiểu cô nương, ta khuyên các ngươi nên ra ngoài đi, Quý cốc là nơi một đi không trở lại." Đại ca này xem ra có chút lương tâm, ai nói Thiên Ma giáo là tà môn ngoại đạo? Vị đại ca này tối thiểu cũng có một chút lương tâm.

Hắn nói Thủy cung chủ cũng không rảnh, chứng tỏ là nàng cũng ở trong. Ta bất đắc dĩ nói: "Ta thực sự là giáo chủ phụ nhân của các ngươi, không lừa ngươi đâu."

"Hừ, bát đại môn phái tấn công bản giáo, các ngươi tám phần cũng là người của bát đại môn phái. Tiểu cô nương, nhìn ngươi tuổi còn trẻ, chết chỗ này thực đáng tiếc." Xem ra bát đại môn phái thực sự đã vào tới đây.

Ta nhượng mảy mòi: "Vị đại ca, bên trong tình huống thế nào?"

Hắn đắc ý nói: "Giáo chủ chúng ta thần cơ diệu toán, bát đại môn phái tất cả đã bị bắt." Cái gì thần cơ diệu toán, có người tiết lộ tình báo mà thôi.

"Đại ca, nhờ người gọi một trong tứ đại hộ pháp tới gặp ta."

Ta một bên nói chuyện, một bên đi tiếp. Bất tri bất giác đã ra khỏi rừng cây, trước mắt trở nên sáng sủa. Chắc là đã tiến cốc. Trên đường nơi nơi là loạn thạch, vừa nhìn cũng không có gì, nhưng thực sự lại là trận? Loạn thạch trận cũng rất nổi danh, nghe nói Gia Cát Lượng sáng tạo dựa vào bát quái tinh tượng, ảo diệu vô cùng. Ngắm lại, từng nghe trận này vây chủ tướng Đông Ngô, ta nếu phá được, phỏng chừng heo có thể bay trên trời.

"Tiểu cô nương, đừng trách ta không nhắc nhở các người, đi vào bên trong có thể chết, thỉnh đi ra." Đối phương giọng điệu đã không còn kiên nhẫn, theo ta lâu như vậy, thực sự làm khó hấn.

"Đại ca, ta thực sự là giáo chủ phu nhân, Mục giáo chủ của các người đâu, nếu không để ta gặp hấn, cẩn thận người gặp phiền toái." Ta bắt đầu uy hiếp, hấn không kiên nhẫn, ta cũng đâu còn nhân nại?

"Đại tẩu, có phải lại là trận?" Độc Cô Huỳnh hạ thấp giọng âm, lạnh lùng hỏi.

Ta tới gần nâng, nói nhỏ bên tai nàng: "Loạn thạch trận, Gia Cát Lượng theo bát trận đồ diễn hóa, là trận pháp lừng danh, trận này thiên biến vạn hóa, người bình thường không thể phá."

"Tiểu cô nương, người đừng làm ta sợ, người rõ ràng ăn mặc kiêu cô nương, lại giả mạo phu nhân chúng ta, có phải buồn cười lắm không?" A, ra là vậy, ta không thích cách ăn mặc của phu nhân, bây giờ còn là quần áo của cô nương.

"Ta thích không được sao? Người không nghe qua tính tình ta rất kỳ quái?" Ta vừa nói với hấn, vừa quan sát trận pháp, tuy không thể phá, nhưng chính mắt chứng kiến loạn thạch trận trong truyền thuyết hấn cũng là có duyên.

"Tiểu cô nương, ta không muốn khi dễ hai nữ tử yếu đuối, các người đi ra ngoài thôi, phía trước các người là..."

Hấn còn chưa nói xong, ta đã xen vào, "Loạn thạch trận. Tương ta không biết sao?"

"Nếu biết còn không mau quay lại, bát đại môn phái cũng bị vây trong trận, bản giáo không muốn đại khi dễ hai tiểu cô nương, thỉnh rời đi." Lão cha rất lợi hại, vậy mà còn bị nhốt, trận này đích thị rất khủng bố a.

"Ai bố trận?" Cao thủ như vậy, sau này phải thỉnh giáo.

Hấn ngạo nghễ nói: "Đương nhiên là giáo chủ" Là hấn, hấn giỏi như vậy sao? Về sau bảo hấn dạy ta.

"Là hấn, lợi hại, đại ca, cho ta gặp hấn được không? Ta nghĩ muốn hấn dạy ta, ta cũng thích nghiên cứu." Ta thay đổi sách lược.

"Tiểu cô nương, nghe nói phu nhân chúng ta ghen rất đáng sợ, giáo chủ chúng ta tuyệt đối không dám đem theo nữ nhân bên người. Cho dù hấn dám lưu, người cũng không có gan lưu lại, đại tiểu thư thập phần kiêu túng (kiêu ngạo + phóng túng), cũng bị phu nhân làm cho tức chết." Thật hồ thẹn, ghen không phải là cái gì tốt lành.

"Cuối cùng hỏi người một câu, có mang ta vào không?" Ta quả thực mất kiên nhẫn.

"Không mang."

Ta hít một hơi thật sâu, hô to: "Hàn, ta là Văn nhi, chàng ở đâu? Ra đây cho ta." Hy vọng lỗ tai của hấn đủ tốt, nghe thấy được vài tiếng.

"Đừng kêu, chói tai." Đối phương cũng bắt đầu khó chịu.

"Đại ca, người xem ta gọi thân mật như vậy, thực sự là phu nhân của Mục Hàn, người hấn là hiểu."

"Tiểu cô nương, đừng cho là ta ngốc, rõ ràng người biết giáo chủ không nghe thấy được, người la như vậy căn bản là làm bộ mà thôi."

"Đại ca, ta không có đi vào, làm sao biết hấn không nghe thấy? Ta thực sự là thê tử của hấn, người cho ta gặp hấn, nếu ta giả mạo, xử trí không muộn. Dù sao, hai chúng ta là nữ nhi yếu đuối, trốn không thoát, nhưng nếu ta thực là phu nhân của hấn, người lại ngăn trở ta, giáo chủ các người nhất định sẽ giận, người biết hấn giận sẽ rất đáng sợ đó."

Đối phương trầm tư ba giây. "Người nói cũng có lý." Ta chưa kịp vui vẻ thì... "Không được, tiểu nữ tử thực sự có thể nhận thức loạn thạch trận, nhất định không phải người thường, nếu là gian tế, có thể tổn thương giáo chủ thì làm sao?" Dựa vào trí tưởng tượng của hấn, không làm tiểu thuyết cũng phí.

"Please đại ca, người vừa nói chúng ta là nữ nhi yếu đuối từ?"

"Dám nói với ta lâu như vậy, đôi mắt loạn thạch trận mắt không đổi sắc, tuyệt đối không phải nữ nhi yếu đuối, ta nhìn nhầm người."

"Người thực nhầm chán, ta đương nhiên không phải nữ nhi yếu đuối, trên đời này Mộ Dung Ý Văn không phải nữ nhi yếu đuối, người cuối cùng có mang ta vào không?"

"Không."

"Vậy ta tự vào." Ta cắn răng, bước vào thạch trận.

Hắn đã có chút tin tưởng lời nói của ta, tuyệt đối không dám để ta chết bên trong, nếu như ta đúng là giáo chủ phụ nhân, nếu ta chết, hắn xong rồi. Ta vừa bước một bước, chợt nghe hắn nói: "Không thể vào." Vừa dứt lời, thấy một bóng người hướng ta bay đến ta còn không phản ứng, hắn đã cản trước mặt ta.

"Muốn chết sao, loạn thạch trận không thể tùy tiện đi vào."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đại náo quỷ cốc

Ta hiện tại nhìn rõ bộ dạng của hắn, ước chừng hai mươi sáu tuổi, cũng khá tuấn tú. Quần áo cùng màu tóc thì tựa như đệ tử cái bang. Trên người còn đeo một cái hồ lô, vừa nhìn đã biết đích thị là một tửu quỷ.

Ta cười hắc hắc. "Người cuối cùng cũng chịu đi ra, mang ta gặp giáo chủ."

Hắn nhìn ta chăm chú, lưu manh nói: "Thực sự muốn thấy giáo chủ sao? Chẳng lẽ người ngưỡng mộ hắn, muốn ủy thân làm thiếp?"

Ta hạ giọng nói: "Đừng đoán lung tung, mang ta đi gặp hắn."

"Tiểu cô nương người thực kì lạ, hừ, ta đem người gặp giáo chủ nếu tính mạng người có làm sao thì cũng đừng có oán ta, đừng có tìm ta báo thù."

"Đa tạ." Ta lập tức siêm mị cười cười.

"Cô nương thật có ý tứ." Hắn chỉ chỉ Độc Cô Huỳnh. "Nếu người giống nàng, ta mới không muốn mang người vào." Độc Cô Huỳnh đủ im lặng, chúng ta còn tưởng rằng nàng là không khí.

"Theo ta." Hắn nói xong chuyển thân, ta vừa bước theo hắn một chút lập tức trợn to mắt, đây là nhân gian tiên cảnh chăng?

Các loại hoa tranh nhau khoe sắc, thậm chí còn có bướm bướm bay múa. Không xa, một tòa cung điện khổng lồ, thoát nhìn thực hào hoa. Trước cửa lớn có hai hàng thủ vệ, mỗi người đều trang nghiêm uy vũ, biểu tình nghiêm túc. Đi đến cửa lớn, ta mãnh liệt nuốt nước miếng. Làm cái gì? Hoàng cung a? Đối diện đại môn là chính điện, cầu thang kia thật dài, thần thánh trang nghiêm, đủ để nói lên hết thảy. Hai bên cầu thang đồng dạng có thủ vệ, ta sợ nếu không cẩn thận liền bị biểu tình nghiêm túc của mấy vị đại ca này dọa chết.

Tiến vào trong điện, ta dùng hết sức cầu mình một phen, xác định mình không có nhìn lầm. Điện phủ cao hai mươi lăm thước, dài hai trăm thước. Ở xa xa, có thể thấy được phía cuối có một tòa điện. Không cần phải nói, đó là nơi ở của lão công ta. Đi vào sâu bên trong, bên trong thấp một đồng ngọn nền chói lọi. Chúng ta đi theo sau hắn, Độc Cô Huỳnh cúi đầu mà đi. Ta lại mở to mắt, tò mò nhìn xung quanh.

Đi một hồi, cuối cùng kẻ ăn mày nói: "Các người chờ ở đây." Rồi để hai chúng ta vào một căn phòng, thực phiền toái, không thể trực tiếp đưa ta gặp Hàn sao?

Hắn đóng cửa phòng, trước đó còn nói: "Không được đi loạn."

"Được được." Vì muốn nhanh thấy Hàn, ta gật đầu mạnh mẽ đáp ứng.

Hắn vừa đi, ta không để ý tới Độc Cô Huỳnh đứng một mình, tò mò nhìn xung quanh, sờ loạn khắp nơi. Hạc đồng nền này thập phần tinh chế, ta trực tiếp đem ánh mắt nhìn lên trời hơn phân nửa. Nếu không phải có một loạt thủ vệ, ta phỏng chừng có thể bay qua bay lại nơi này để xem.

Cái ghế thoát nhìn không tồi, không biết ngồi lên có cảm giác gì? Ta nhìn xung quanh, mặt của mấy tên thủ vệ này không chút thay đổi. Ta tặc lưỡi, tay sờ sờ, chuẩn bị đi tới gần xem. Dù sao đồ của lão công cũng chính là của ta, ngồi một chút sẽ không phải phạm pháp đi?

Đang lúc ta mừng thầm bước lên vài bước, trên cổ chợt lạnh, một cây thương đã kề trên cổ ta. Bọn hắn chỉ cần dùng chút lực, ta lập tức tới địa phủ báo danh. Ta lập tức cười cầu tài. "Các vị đại ca, chỉ đùa một chút thôi mà." Đầu ngón tay đi chuyển mũi thương, "Lấy ra, lấy ra."

Một âm thanh từ đằng sau. "Người là người nào?"

Ta khuôn mặt tươi cười hi hi. "Ta tự giới thiệu một chút, ta là Mộ Dung Ý Vân, ngoại hiệu Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử, đường chủ Bách Hiểu đường. Hắc hắc, cũng là Mục giáo chủ phụ nhân. Các vị nếu không ngại, có thể gọi ta một tiếng phụ nhân." Xem bộ dáng siêm mị của ta, tựa hồ giống như đang cầu tình bọn hắn.

Bọn hấn hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao. Chính là nữ tử như vậy, quả thực không giống Nguyệt Quang tiên tử trong truyền thuyết.

Rốt cuộc mọi người thu hồi binh khí, một người hét lên, "Lớn mật, dám giả mạo phu nhân chúng ta." Vì sao lão nói ta là giả mạo?

Ta xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, "Này, ta vì sao phải giả mạo? Giả mạo chính mình thì được lợi gì? Thật sự là kỳ lạ."

"Bắt." Ách, bắt ta?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đã tiến lại chỗ chúng ta, ta kêu to một tiếng cứu mạng, nhanh chân quay đầu chạy.

"Đứng lại." Bọn hấn cũng không cam lòng yếu thế, lập tức đuổi theo. Tiến đến hậu đường, ta lại ngốc nghếch chảy nước miếng. Nơi nơi đều là đình thai lầu các, hoa viên ao hồ, hào hoa uy nghiêm. Còn hơn cả Nguyệt Quang sơn trang, phải có khí phái gấp mấy lần. Sớm biết nơi này tốt như vậy, ta hẳn là nên đến đây từ trước.

Lực lượng đông chính là có ưu thế hơn, trong vòng vài giây đã đem chúng ta vây lại. Độc Cô Huỳnh rút kiếm ra, thật không khách khí cùng bọn hấn đánh nhau. Trước mắt một đám người hướng chúng ta công kích, ta đành phải nhanh chóng rút xuống Phượng Vũ, cùng Độc Cô Huỳnh ứng chiến. Về nhà còn phải đánh nhau, thực phiền toái.

"Hàn, cứu mạng a..." Ta một bên đánh, một bên kêu, bộ dáng thập phần thê thảm.

Độc Cô Huỳnh chém ra một kiếm, kiếm khí cư nhiên phá hư hòn non bộ, ta thập phần đau lòng nói, "Cẩn thận, đừng phá hư hòn non bộ." Về sau ta còn phải ngắm a.

"Đại tẩu..." Phòng chừng nàng thập phần bất đắc dĩ

"Này, đừng đánh, sẽ phá hư hòn non bộ."

Mấy đồng chí vây quanh chúng ta nghếch ra, toàn bộ nghĩ thầm: Nữ nhân này đầu óc có bị gì không? Lúc này cái nàng quan tâm nhất chính là hòn non bộ?

Ta đau lòng thay hòn non bộ, nhưng càng đau lòng mạng nhỏ, đành phải tiếp tục đánh. Ta vừa mới đánh thật được một cái, đã thấy trên hành lang xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Tâm tình nhện không được nhảy dựng lên, tuy chỉ mới xa nhau vài ngày, lại giống như đã rất nhiều năm.

Ta đánh lui hết mấy người ngăn đón trước mặt, hướng Độc Cô Hàn chạy tới. Ta cách hấn khoảng mười thước, liền xác định vị trí, cúi đầu dùng sức chạy tới, lao vào trong ngực hấn.

"Vân nhi." Hấn có chút vui sướng, cúi đầu nhìn ta.

Nhìn chúng ta thân mật như vậy, mấy tên vây công ta đã ngừng lại, cung kính nói: "Giáo chủ."

Ta ngẩng đầu, nhìn hấn, hi hi cười, vội trốn ra sau lưng hấn. "Cứu mạng a." Không muốn đánh, ta không thích đánh nhau.

Hàn lập tức biến thành lạnh lùng, thần tình sát khí, lạnh như băng nói: "Các ngươi làm gì?"

"Hồi bẩm giáo chủ, nữ nhân này hồ nháo trong đây, thuộc hạ nghi nàng là gian tế cho nên..."

"Ta đáng vẻ giống như gian tế?"

Hấn giống như cực kì phần nộ, lớn tiếng nói: "Lui xuống." Vừa rồi còn đuổi theo ta, giờ đã chạy mất dạng.

"Vân nhi, nàng lại nghịch ngợm?" Hàn trầm mặt giáo huấn, ánh mắt lại đầy nhu tình.

"Ta đâu có nghịch ngợm, chẳng qua xem cái ghế kia không tồi, muốn ngồi một chút, ai dè bị đuổi giết." Ta tận lực giả bộ đáng thương. Ta chính là tai họa, lần đầu tiên về nhà đã quậy cho gà bay chó sủa.

Hấn cầm lấy Phượng Vũ trong tay ta, giúp ta cài lên đầu lại. "Hôm nào ta ôm nàng ngồi đó." (Hoa: ây da, ngồi đùi Hàn ca sướng hơn ngồi long tọa a, ta cũng muốn ngồi/ Vân tỷ: lờm/ Hoa chạy mất dép...)

Ta vẻ mặt cười gian, mãnh liệt gật đầu. "Được a, được a."

"Thuộc hạ mạo phạm phu nhân, thỉnh phu nhân thứ tội." Bây giờ tên ăn mày mới chạy vào, vô cùng xấu hổ mở miệng.

Ta cười a a. "Không sao, còn muốn cảm ơn ngươi mang ta vào."

"Phu nhân quá lời." Hấn cười chữa ngứa.

"Tên ngươi là gì, chúng ta làm bằng hữu?" Người này làm cho ta có một loại cảm giác ấm áp, thật không tồi.

"Thuộc hạ Thiên Túy." Thiên Túy? Tên của người này thật buồn cười.

Ta phì cười một tiếng. "Thiên túy bất túy (Ngàn chén không say), tên rất hay." Ta nói rồi đưa tay ra. "Thiên Túy đại ca, hân hạnh."

"Làm gì?"

"Bắt tay a."

Hắn cười cười, đưa tay ra, khi sắp đụng vào ta, thân thể ta chợt bị kéo lại, đã bị người nào đó đó ôm vào. Người nào đó đó thực không khách khí để Thiên Túy ở lại sau lưng, nhanh chóng rời đi.

"Này, chàng làm gì?" Đối với cái ôm đột ngột của hắn, ta thật không thích.

"Không cho phép nam nhân khác chạm vào nàng." Hắn trầm giọng ra lệnh.

Ta không phục mở miệng. "Bắt tay thôi."

"Không được." Bá đạo quá thể.

"Được thôi, được thôi, không chạm không chạm." Về sau canh thời điểm không có hắn là được.

Độc Cô Huỳnh đầu? Ta sao lại quên mất nàng, nhìn quanh, xa xa thấy nàng cùng Thiên Túy sóng vai mà đi, hoàn hảo, cho Thiên Túy tiếp đãi nàng đi. Về phần chuyện tình đại ca, đợi lát nói sau.

Hắn đem ta ôm đến một tòa tiểu viện, dọc đường gặp vô số người, mỗi người thỉnh an qua đều tròn to mắt, tò mò nhìn ta, khiến ta cực kỳ ngượng ngùng.

Tiểu viện thực sự rất nhỏ, chỉ có năm gian phòng ở, diện tích rất nhỏ nhưng lại thập phần xinh đẹp. Hắn một cước đá cửa phòng ngủ, đem ta đặt trên giường.

"Làm gì?" Ta ngồi xuống, cố ý đánh giá phòng ở.

"Nàng nói xem." Hắn đột nhiên đem ta ôm vào ngực. "Nàng có biết không, ta rất nhớ nàng." Ta cũng rất muốn hắn a, tư niệm lẫn nhau, thực công bình.

Ta ôm chặt Độc Cô Hàn, tựa vào vai hắn. "Ta cũng nhớ chàng, rất nhớ rất nhớ."

"Một khi như vậy, cho ta ôm nàng thực lâu, để giải nỗi khổ tương tư." Hắn ôn nhu nói xong, ánh mắt không khỏi lộ ra tia "tà ác".

"Vô nghĩa, không phải chàng đang ôm ta sao?"

"Ôm như vậy." Vừa nói xong, cả thân đã bị hắn đè xuống, không thể động đậy.

"Này, lại khi dễ ta, vừa rồi thấy sau lưng ta có theo một nữ nhân không? Thoạt nhìn khí chất tương tự chàng nha. Nhìn thấy một nữ nhân có khí chất giống chàng như đúc, có phải rất vui không? Ta nói cho chàng nha..." (Tác giả: Thực không hồ là thủ lĩnh bát quái)

Câu nói kế tiếp, không còn cơ hội nói ra, hắn khóa môi của ta, cuồng nhiệt hôn hít, ôn nhu chiếm hữu. Hai tay hắn khéo léo cởi bỏ quần áo của ta, chớp mắt biến ta thành trần như nhộng.

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, quả nhiên không sai, rõ ràng mới vài ngày, lại cảm thấy cách cả thế kỉ. Hắn cuồng nhiệt hôn, tựa hồ phải hòa tan ta, cùng hắn hợp thành một thể.

Kích tình qua đi, ta suy nhược ỉ ôi trước ngực hắn.

"Sao nàng đến đây?" Hắn ôm ta, hỏi ra vấn đề thắc mắc.

Ta đem tóc của chúng ta kết lại, nói: "Ta đến tìm chàng nha."

Hắn đột nhiên chuyển thành giận dữ. "Vì sao đột nhiên rời đi?"

Ta nháy mắt trả lời. "Ta đâu có rời đi?"

"Khi ở Mộ Dung gia, cha nàng nói nàng nhận được bỏ câu đưa thư của Bách Hiểu đường, liền vội vàng đi rồi." A? Lão nhân chết tiết, cư nhiên lấy ta làm mồi dụ. Hắn muốn lừa Độc Cô Hàn đi tìm ta, sau đó nhân cơ hội tấn công Tận Thiên cốc? Còn gì là võ lâm minh chủ, rất không quang minh lỗi lạc, điển hình cho loại tiểu nhân tị hiềm, xứng đáng bị trả thù.

Ta khó thở tròng mắt liếc hắn một cái, "Chàng dám không tin ta? Cho dù ta đi cũng sẽ nói với chàng a. Nhưng mà ta không đi, lão nhân chết tiết kia điểm huyết ta, đem ta hốt lại. Vì đề gặp chàng, ta phải liều mạng phá trận, thiếu chút nữa đem bản thân tể mê hồn trận. Chàng có biết ta ở bên trong trận một nhọc ba ngày. Cư nhiên tiếp theo còn phải đi đường dài, phải nghỉ ngơi rất lâu mới hồi phục lại."

Hắn lập tức đau lòng, nhẹ nhàng hôn trán ta, ôn nhu nói: "Vân nhi, hiện tại đã khỏe chưa, có điểm nào không thoải mái không?"

Ta lắc đầu. "Không có việc gì, mê hồn trận không vây được ta." Thật sự hồ thẹn, chút nữa chết ở bên trong.

"Nàng hiểu trận pháp?" Hắn có chút kinh ngạc.

"Có chút, nhưng không lợi hại như chàng, chàng có thể bố loạn thạch trận, thực sự là cao thủ, về sau dạy ta." Lão công của ta thực giỏi, không bội phục không được.

"Được." Có lão công giỏi thực tốt, không cần tốn tiền học phí.

"Đúng rồi, ngày đó ta mắt tích, chàng có tìm ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Thấy trước tương lai?

"Không."

"Vậy không cần ta?" Vốn ở trong lòng ngực hắn, tay lại hung hăng néo. "Đáng giận."

"Ta biết cha của nàng muốn đối phó với ta, cho nên trở về thủ trận, cho Thiêm Điện và Liệt Hỏa tìm nàng." Thế còn tạm được.

Ta quệt miệng, thập phần không vui. "Đúng rồi, không được gạt ta, chàng cùng bệnh thần kinh hợp mưu phải không? Hắn tiết lộ tình báo cho chàng, chàng biết rõ kế hoạch của bát đại môn phái? Thừa nhận đi, chẳng lẽ một chút việc cũng muốn giấu ta?" Ta hiện tại lo lắng nhất là vấn đề này, bệnh thần kinh có thể biết được sự việc của hai mươi năm trước, liệu hắn có nói cho Hàn không? Dựa vào tình huống hiện giờ, hắn là Hàn không biết.

Hắn nhìn ta, thân nhiên nói: "Nàng đoán phải không?"

"Án."

"Muốn biết cái gì hỏi đi."

"Ách, chẳng quan hệ thế nào với bệnh thần kinh, tại sao cùng hắn hợp lực? Hắn có nói vì sao hắn hợp tác với chàng không? Các người biết nhau khi nào? Cụ thể kê lại cho ta nghe."

Hàn nhoen miệng cười. "Ta phải đáp vấn đề nào trước?"

"Tùy tiện."

"Ta cùng với kẻ mà nàng gọi là bệnh thần kinh không có quan hệ gì, chỉ là hợp tác thôi." Hắn đột nhiên nhìn ta chăm chăm không nói, thật lâu sau mới mở miệng. "Có một ngày hắn tìm đến ta, nói cha nàng muốn đối phó ta. Hắn có thể làm nội gián cho ta, điều kiện là lưu mệnh Mộ Dung Nghĩa cho hắn." Bệnh thần kinh này, vì báo thù không chừa thủ đoạn, cư nhiên hi sinh người của bát đại môn phái.

"Chàng đáp ứng?"

"Đáp ứng."

Ta cười cười. "Lão nhân chết tiết làm nhiều chuyện xấu, đây là quả báo,ại hắn không phải với chàng trước, chàng muốn xử lí hắn như thế nào?" Ta biết vừa rồi hắn nhìn ta chăm chăm là để ý ta, sợ ta giận.

"Nàng không trách ta là được." Hắn nhẹ nhàng thở ra, tỏ vẻ yên tâm.

"Ta đương nhiên trách chàng, quan hệ của ta và cha trở thành xấu như bây giờ, chẳng phải vì chàng sao?" Ta chợt bừng tỉnh đại ngộ. "Hôm đó ở Mộ Dung gia, chàng thực tức giận, muốn giết hắn, không hẳn hoàn toàn là vì ta?"

"Đúng."

"Vậy... rất nguy hiểm a. Nếu bệnh thần kinh chỉ là giả bộ, muốn lừa chàng, không phải..." Dựa vào nhân phẩm của bệnh thần kinh, không phải không có khả năng này.

Độc Cô Hàn khòe miệng chậm rãi nở một cười lạnh. "Cho dù có bản đồ thì thế nào? Tận Thiên cốc bày trận xung quanh, có đường vào không có đường ra. Cho dù hán muốn tính kế ta, cũng sẽ bị ta tính kế lại. Nếu tám đại môn phái muốn đối phó ta, sớm hay muộn cũng động thủ, không bằng ta đi trước một bước."

"Thì ra chàng rất gian trá, bày trận chung quanh? Sao ta chỉ thấy loạn thạch trận?"

"Ba trận liên hoàn, cha nàng phá hai." Ra là vậy, chả trách chúng ta đi vào thực bình an, lão già chết bầm cũng có chút thực lực.

Ta ngẩng đầu cản rỡ cười lớn. "Cha ta dùng mê hồn trận vây ta, lại bị tướng công của ta dùng liên hoàn trận vây lấy, ha ha, báo ứng a." Hán ôm ta không nói gì.

"Chàng hiện giờ muốn làm gì? Đem Mộ Dung Nghĩa giao cho bệnh thần kinh, những người khác xử lý thế nào?"

"Giết." Ta rùng mình.

"Giết người không tốt lắm đâu, hay là cho họ một cơ hội."

"Cơ hội gì?"

Ta dăm chiêu một chút rồi mở miệng. "Bản giáo cùng bát đại môn phái từ nay dĩ hòa vi quý"

"Có thể sao?" Hán nhú mày, không tin.

"Có thể, dựa vào khả năng thuyết phục của ta, lại thêm bọn chúng đang bị giam cầm.

Chỉ cần chàng đồng ý, Bách Hiểu đường rất thích tham gia việc này." Ta lại lấy việc công làm việc tư.

"Ta giết rất nhiều người, có nhiều kẻ danh môn chính phái có thành kiến với ta." Hán nói xong, tay lại bắt đầu không an phận.

"Ta biết." Ta đặc ý chớp chớp mắt. "Yên tâm."

"Được, nếu có thể bình ổn là tốt nhất." Đơn giản như vậy? Ta còn tưởng hán không muốn.

"Ân." Ta chụp lấy bàn tay không an phận của hán, "Đừng quậy nữa, ta còn chuyện quan trọng muốn nói với chàng. Đáng ghét, trước mặt người khác thì lạnh như băng, trước mặt ta lại loạn chân loạn tay, thật là nguy quân tử."

Hán cười to. "Chuyện chính nói xong, ngày mai nàng đi gặp bát đại môn phái." Ánh mắt với nụ cười thực gian trá, ta biết hán lại bắt đầu tính toán đem ta ăn luôn.

Ta trịnh trọng nói: "Được, giờ ta hỏi chàng, bệnh thần kinh cùng cha ta thế nào?"

"Giang Tử Ngang nói để tránh nghi ngờ, trước tiên nhốt hán cùng mấy môn phái chung một chỗ." Bệnh thần kinh chết tiệt, còn chu đáo như vậy.

"Được, ta biết chàng nhất ngôn cửu đỉnh, lão cha thì mặc kệ chàng xử lý, những người khác giao cho ta." Mặc kệ sống chết của lão cha, nữ nhi như ta đúng là không có lương tâm. (Lại không phải là cha thật.)

"Ân." Hàn đặt tay ở bụng ta, ôn nhu cười nói: "Vân nhi, có không?" Ách, không có.

"Không có." Ta thất vọng nói: "Vốn đã tính toán tốt, nhưng ta lại không tính thông y thuật, làm phỏng đoán sai."

"Không sao." Hán thuận tiện xoay người đè lên người ta. "Chúng ta còn có nhiều thời gian."

"Ai nha, còn chuyện quan trọng cần nói với chàng." Thiếu chút nữa là bị ăn rồi.

"Chuyện gì?"

"Nữ tử thực khốc có cách ăn mặc giống chàng, nàng kêu Độc Cô Huỳnh, nàng gọi ta đại tẩu." Sớm muộn cũng phải nói cho hán, không bằng thừa dịp tâm tình hán tốt nói ra. Đột nhiên mọc ra một cái muối muối, hơn nữa nàng là người bản thân rất chán ghét, ta tin rằng ai cũng sẽ kinh ngạc.

"Nàng nói..." Hán ngạc nhiên, ôm ta không nhúc nhích.

Ta không chớp mắt, "Ta vốn muốn nói cho chàng, ta đã giúp chàng tìm được muối muối. Trên người nàng có ngọc bội Phượng Vũ của Độc Cô gia các người, còn có một cái khăn tay của bà bà (mẹ chồng), mặt trên thêu ba chữ Độc Cô Huỳnh."

"Đưa ta đi gặp nàng." Hán lập tức đứng lên, sắc mặt ngưng trọng.

Ta cũng đứng dậy, bất quá không có xuống giường, mà lại ôm lấy hán, tựa vào ngực hán, than nhẹ một tiếng: "Trước khi gặp nàng ta cần nói với chàng một chuyện."

"Chuyện gì?" Thấy được hân muốn lập tức đi gặp muội muội, lại không muốn ta tức giận, nhẫn nại nghe ta nói hết.

"Bách Hiểu đường điều tra ra, năm đó giết hại Độc Cô gia, trừ bỏ Sài Nham còn có Sài Kiên, sau này chính là Vô Trần đại sư. Còn một người khác nữa là Bách Thảo son trang Y Chí Viễn, Sài Nham không có nữ nhi, Sài Kiên đã sớm mất tích, cho nên... muội muội của chàng là.... Y Lạc Lạc."

Hân, tha thứ cho ta lừa gạt chàng. Ta biết chàng muốn báo thù, ta rất muốn nói toàn bộ chân tướng cho chàng. Nhưng ta không làm được, thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ với chàng, ta không muốn vì thù hận mà phải tách ra. Hết thấy tùy ý trời đi, được ở cùng chàng thêm một khắc cũng tốt rồi.

Hân vừa kinh ngạc còn có khiếp sợ, nằm mơ cũng không nghĩ tới. Muội muội của hân lại là nàng, thực lâu sau, hân trầm thấp mở miệng. "Nàng khẳng định?"

Ta dùng ánh mắt chân thành nhìn hân. "Khẳng định, nàng tuyệt đối là muội muội của chàng."

"Sài Nham, Sài Kiên, Y Chí Viễn đã chết, kẻ còn lại là ai?" Hân cau mày, ánh mắt âm trầm, nhìn hân như vậy ta càng không dám nhắc tới lão cha là chủ mưu.

Ta bất đắc dĩ nói: "Không biết."

"Không thể tự tay giết bọn hân, thực đáng tiếc." Hân nghiêng răng nói.

"Ách, chàng không đi tìm Y Dục Thành chứ?" Ta có tư tâm, ta muốn biết, hân có thể đem thù hận trút bỏ hay không?

"Bách Thảo son trang gà chó cũng không thể sống." Hân nói xong, tựa như tảng băng vạn năm, lạnh đến không thể tưởng tượng nổi.

"Vì sao phải như vậy? Tội ai người đó trả, người diệt môn Độc Cô Gia là Y Chí Viễn, Y gia đâu có liên quan." Ta cố gắng xoa dịu hân.

"Độc Cô Gia cũng không có liên quan." Hân cắn răng kèn kẹt.

Ta cúi đầu, nhìn mười ngón tay. "Huỳnh nhi thích Y Dục Thành, nếu chàng giết hân, nàng sẽ rất thống khổ."

"Huỳnh nhi sớm biết thân phận của mình rồi?"

Ta bất đắc dĩ nói cho hân: "Nàng không biết, chính ta nói cho nàng biết, sau khi biết, Huỳnh nhi suốt năm ngày không nói gì, sau đó không cười không khóc, không có biểu tình, thật đáng thương, giống như chàng trước kia."

Ta kéo tay Độc Cô Hân, tận lực vãn vãn, sau đó nói: "Bởi vì có ta nên chàng mới biết nhạc thú nhân sinh, biết cười vui, chàng chẳng lẽ nhẫn tâm để Huỳnh nhi đi vào con đường của chàng trước kia, thực bi thực khổ."

Hân trầm mặc, sau một lúc lâu than nhẹ, kiên quyết nói: "Nàng yêu nhầm người, tuyệt đối không thể ở cùng một chỗ với con của kẻ đã giết chết cha mẹ mình." Tâm ta chậm rãi trầm xuống, giống như rơi vào hố băng, lạnh như băng đến mức đau đớn. Thái độ của hân rất kiên quyết, không thể thay đổi. Hân không thể chấp nhận Y Dục Thành cùng Độc Cô Huỳnh, đương nhiên cũng không thể chấp nhận ta. Nếu sau này hân biết được chân tướng thì sẽ thế nào? Ta không dám cũng không muốn nghĩ đến.

"Nhưng Huỳnh nhi rất yêu hân, rất yêu rất yêu, yêu đến khắc cốt ghi tâm?"

"Không được." Hân cự nhiên thật kiên quyết.

Ta nhìn gương mặt kiên quyết của hân, trong lòng nhỏ máu, cắn cắn môi, nói: "Nếu bọn họ lưỡng tình tương duyệt, đã có phu thê chi thân? Thậm chí toàn thiên hạ đều biết bọn họ là phu thê."

"Bất họ Y hưu thê." Nước mắt từng chút một theo hốc mắt trào ra. Có phải sau này hân biết chân tướng cũng sẽ hưu ta?

Thấy ta đột nhiên khóc, sắc mặt hân dịu lại rất nhiều, ôn nhu lau nước mắt cho ta. "Vân nhi, đừng khóc." Biết trước tương lai bi thảm của ta, không khóc mới lạ.

Ánh mắt ta bị nước mắt che phủ, ngẩng đầu hỏi hân. "Vì sao lại phải thù hận? Vì sao yêu nhau mà không thể ở cùng một chỗ."

"Trên đời có nhiều chuyện bất đắc dĩ."

Ta cự nhiên rơi lệ không dứt, ôn nhu nói, "Hân, nếu có thể, ta hi vọng chàng đừng tổn thương Y Dục Thành. Huỳnh nhi nói nàng có thể không cùng hân ở một chỗ, nhưng nàng sẽ yêu hân cả đời. Coi như Y phu có ơn nuôi dưỡng Huỳnh nhi hai mươi năm, đối xử với nàng rất tốt, chàng tha cho hân một mạng được không? Nếu Y Chí Viễn không có thương tổn Huỳnh nhi, còn đối xử tốt với nàng như vậy, thậm chí Y phu nhân trước khi lâm chung còn nói cho nàng chân tướng, ta nghĩ Y Chí Viễn thật sự đã hối hận. Nhiều năm như vậy, Y Dục Thành hết lời nghe theo Huỳnh nhi, coi nàng như trân bảo. Y gia đối với Huỳnh nhi thật sự rất tốt rất tốt, liền bằng điểm ấy, chàng hãy buông tha cho Y Dục Thành."

Ánh mắt hân thâm thúy mê người như hắc ngọc, sâu không thấy đáy, một hồi lâu mới gian nan phun ra một chữ, "Được."

Nước mắt ta không nhìn được, vẫn chảy xuống. "Cảm ơn chàng, Y Chí Viễn cứu Huỳnh nhi một mạng, chàng tha cho Y Dục Thành, thực công bằng."

"Vân nhi, nàng thực thiện lương." Ta thiện lương sao? Ta thực sự rất ích kỷ.

"Hàn, cảm ơn chàng."

"Tha cho họ Y có thể nhưng những người khác phải chết."

Ta khiếp sợ. "Nếu cả hân cũng có thể buông tha, vì sao không tha cho người khác. Mặt khác, họ thật sự vô tội."

"Y Chí Viễn tham gia hủy Độc Cô gia, lại cứu muội muội ta. Hiện giờ ta hủy Y gia, buông tha Y Dục Thành." Hân tâm ý đã quyết, vô luận ta nói cái gì đều không thể thay đổi.

"Hàn, đi gặp Huỳnh nhi đi, hai mươi năm, ta biết chàng rất muốn gặp nàng." Từ trước đến nay ta không phải là nữ nhân thích khóc, bây giờ lại không cảm được nước mắt.

"Ân."

Ta lần đầu tiên lấy thân phận thê tử, mặc quần áo cho hân, cũng cẩn thận chỉnh trang đầu tóc.

"Đi thôi." Hân nắm tay của ta vẫn còn đang sửa sang lại quần áo, kéo ta ra ngoài.

Ta miễn cưỡng cười: "Huỳnh muội các người gặp lại, ta không cần đi cho thêm náo nhiệt."

"Chờ ta."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chuyện trong nhà

Ta quan sát một chút, tiểu viện có năm gian phòng. Một gian phòng ngủ, một gian thư phòng, một gian phòng luyện công, một gian dược phòng, một gian phòng tắm.

Phòng ngủ rất đơn giản, ngoài kê một cái giường, cũng chỉ có một bức bình phong, một cái tủ quần áo, trên tường treo vài bức sơn thủy. Nhìn là biết do Hân vẽ, ta thấp phần kinh ngạc, ta vẫn cho rằng bản thân vẽ không tồi, nhưng so với hân, thực giống như trẻ nhỏ vẽ chơi. Cả căn phòng đơn giản nhưng không mất đi phần tao nhã. Ta nhìn một hồi, cư nhiên phát hiện dưới gối có giấu ngọc trầm của ta. Đem ngọc trầm của ta giấu dưới gối, đủ thấy thâm tình của hân. Nhưng, nếu có một ngày, tình cảm này có thể vì thù hận mà tan biến, ta nghĩ tới ngày đó không khỏi thống khổ, thiếu chút nữa lại khóc.

Thư phòng đương nhiên có nhiều sách, rồi tranh, mỗi bức tranh đều do Hân vẽ. Đặc biệt có một bức vẽ Long Ngâm Phượng Vũ, thượng kinh có lực, uyển ước linh tú. Chẳng trách trước đây hân không đồng ý cho ta theo học bệnh thân kinh, so với bệnh thân kinh hân còn tài hơn một phần. Ta thấy lạ nhất chính là thư pháp của Hân, hân viết thư pháp theo thể cuồng thảo. Vốn nghĩ hân sẽ có lối viết ôn trọng chân phương chứ không hợp với loại cuồng thảo này.

Nhìn qua đóng giấy hỗn độn trên bàn, phát hiện không ít báo chí. Tùy tay cầm lấy, cư nhiên phát hiện văn của ta viết ra bị sửa mấy chỗ. Trải qua sửa chữa, ta phát giác đọc còn hay hơn. Lòng ta tựa như khai hoa, nguyên lai, hết thảy hân đều chú ý đến ta, thậm chí là từng nét bút.

Ở phòng luyện công, ta tìm được rất nhiều ngân châm rất nhỏ, là loại mà Mục Ngữ Tâm sử dụng. Xem chừng Hân cũng rất giỏi ám khí, nhưng hân cảm thấy một đại nam nhân lại đi dùng tú hoa châm thì thực không hợp, vì thế có luyện nhưng không dùng.

Mới vừa đẩy cửa dược phòng, ta lập tức bị dọa. Bên trong thảo dược đầy ngập, còn có bồn cảnh. Trong bồn cũng trồng rất nhiều thảo dược. Hân cư nhiên vừa biết dùng độc, vừa biết dùng dược, thực là bất khả tư nghị. (Hoa: cái này rất dễ hiểu, rất nhiều người vừa am hiểu y thuật vừa nghiên cứu độc thuật)

Đã là lão bà của hân, ta phát hiện ta một chút cũng không hiểu hân. Hân cư nhiên có nhiều tài như vậy, mà ta một chút cũng không biết, lão bà như ta có phải thực vô dụng?

Phòng tắm có một cái hồ hình tròn, xây bằng đá cẩm thạch, lại dùng lụa mỏng bao vây quanh, bốn góc phòng tắm có đặt bốn viên dạ minh châu. Thực sự có tiền a, so với ta còn có tiền hơn. Nhìn hân sống giống như người chết, nguyên lai lại cực kỳ hưởng thụ. Theo ta đoán, phương thức tao nhã như vậy, tuyệt đối hân không nghĩ ra được, mà là tiểu sư muội kia? Tắm rửa ở đây tuyệt đối rất thoải mái, buổi tối phải thử tắm xem sao, sau này trở về Nguyệt quang sơn trang, ta nhất định phải xây một cái giống vậy. Bất quá ta không cần đá cẩm thạch, của ta phải là bạch ngọc. Ta không chỉ khám bốn viên minh châu, ta phải khám tám viên.

Sân rất nhỏ, ước chừng mười mét vuông. Trừ một con đường nhỏ, tất cả đều là tử trúc (trúc tím). Ở giữa vườn trúc còn có một cái bàn đá, để sáu cái ghế chung quanh.

Ta đi tham quan xong muốn trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, lại phát hiện một đồng người ở trong phòng, tất cả vác vô số đồ đạc để vào trong, chỉ chốc lát, đã đầy cả phòng. Một lão nhân tự xưng tổng quản nói cho ta, chủ thượng phái bọn hắn mang vào. Nhìn lại đồng đồ vật, tất cả đều vì ta mà mang tới. Bàn trang điểm, gương đồng, tranh cổ, phấn sáp, quần áo, trang sức... vì sao lại có phấn sáp, còn có quần áo và trang sức? Hắn còn có nữ nhân khác sao? Ta hướng lão tổng quản hỏi thăm, hắn nói cho ta, đồ vật này tất cả đều do Hàn phân phó chuẩn bị.

Mà quần áo, đều là vì phu nhân mà may ra. Ta vừa biết quần áo trang sức... tất cả chuẩn bị vì ta, chỉ có thể cảm động không thôi.

Cùng lão nhân hàn huyên nửa ngày, lão nhân rốt cuộc nhớ ra một vấn đề quan trọng liền hỏi ta: "Cô nương, người là ai?"

Ta đột nhiên xuất hiện, sau đó giúp hắn bài bố vật phẩm, thu dọn phòng ở. Hắn quên không hỏi ta, mà ta cũng quên không nói cho hắn.

Ta cười nói: "Ta là Mộ Dung Ý Vân."

Tất cả mọi người lập tức đánh rơi đồ vật trên tay, khiếp sợ nhìn ta, lão tổng quản dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá ta nửa ngày. "Cô nương... người... chính là phu nhân?" Không giống sao?

"Ách..." Ta không biết trả lời như nào.

Một công nhân khuôn vác chen miệng. "Người chính là đường chủ Bách Hiếu đường?" Ta còn chưa trả lời hắn liền nói.

"Ta thực thích giang hồ nguyệt báo, kì nào cũng xem. Phu nhân viết văn rất là buồn cười, bình dân dễ hiểu, cho dù chúng ta không có hiểu biết, cũng có thể hiểu."

Ta ngượng ngùng cười: "Tài năng có hạn mà thôi."

"Tham kiến phu nhân." Tất cả mọi người lập tức quỳ xuống.

Ta vội vã xua tay. "Làm gì? Đứng lên, ta không quen. Các người không cần làm vậy."

Lão tổng quản đứng lên nói: "Lão nô lâu nay nghe đại danh của phu nhân, biết phu nhân là kì nữ. Thực không nghĩ đến, phu nhân lại bình dị dễ gần."

"Ta cho dù ở Bách Hiếu đường cũng không có phân lớn nhỏ, tất cả đều là huynh đệ tỷ muội. Các người không cần như vậy, lễ phép quá ta không quen. Nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết."

"Danh bất hư truyền, quả là nữ trung hào kiệt." Đùng khích lệ ta, ta sẽ kiêu ngạo.

Đối với biểu hiện hòa ái đến ngu ngốc này, mọi người tựa hồ đều rất vừa lòng, kế tiếp, bọn hắn không cho ta động thủ, mà thỉnh ta đến thư phòng nghỉ ngơi. Phòng bố trí xong, mọi người cáo lui, tổng quản lão nhân lưu lại tựa hồ có chuyện muốn nói với ta.

"Đại thúc, có chuyện gì vậy?"

An thúc cười cười. "Thứ cho lão nô nói thẳng, vốn tưởng phu nhân phong hoa tuyết đại, hoặc vũ mị động nhân, kinh thế tuyệt diễm." Ách, thất vọng với ngoại hình của ta sao? Nói ta không xứng với Hàn sao? Sao mọi người đều đã kích ta?

"Đại thúc, người rất thất vọng sao?"

Đại thúc lại nói: "Giang hồ đồn đại Nguyệt Quang tiên tử đẹp tựa thiên tiên." Hừ, bọn họ quên là còn có nói Mộ Dung Ý Vân vừa xấu vừa ngốc vừa bị tật sao?

Ta buồn cười nhìn hắn. "Giang hồ đồn đại, Mộ Dung Ý Vân dung chi tục phẩn." Cho nên nói, giang hồ đồn đại không thể tin.

"Biết được thân phận thực của phu nhân thì mọi người đều đoán Mộ Dung Ý Vân cố ý giả trang, đều nói Mộ Dung Nhược Nhan mỹ mạo như hoa, hẳn muội muội cũng phải xinh đẹp hơn người chứ không thể vừa xấu vừa ngốc được!" Không cùng cha mẹ sinh ra, ai quy định nàng đẹp ta phải đẹp, huống hồ ta căn bản không phải muội muội của nàng.

"Đương nhiên là ta giả trang, nhưng ta cũng chính là như vậy, tư sắc bình phàm." Ngẫm lại, nhan sắc của ta không thể so với tứ đại mỹ nhân, mà so với Ngân Đào, Hồng Tụ, ta cũng có chút kém. Trời ạ, ở đây không có thẩm mỹ viện?

"Phu nhân tuy không phải tuyệt đại mỹ nhân, nhưng có khí chất độc đáo."

"Đại thúc, có gì nói thẳng?"

Đại thúc hơi gật đầu tỏ vẻ cảm tạ nói: "Ta nhìn giáo chủ lớn lên từ nhỏ, biết rõ tính cách của hắn. Hắn luôn giấu mọi chuyện trong lòng, bộ dạng lạnh lẽo, thoát nhìn rất khó tiếp cận. Kì thực hắn rất cô đơn, thực tịch mịch. Hắn cần ấm áp, cần có người yêu hắn... Phu nhân, người có tâm địa thiện lương, bình dị dễ gần, cũng khó trách thu hút giáo chủ. Tính tình hắn cổ quái, cho nên cầu phu nhân phải chăm sóc hắn."

Ta già vờ oán khí. "Hắn rất cổ quái, thường xuyên tỏ ra sát khí dọa người."

"Tuy hắn đối với người khác lạnh như băng, nhưng hắn rất thích phu nhân, trừ bỏ báo thù, hắn không đem sự tình gì xem trọng, trừ bỏ phu nhân là ngoại lệ." Đại thúc cười nói: "Lúc trước hắn nói ta chuẩn bị y phục nữ nhân, ta kinh ngạc tới vài ngày, mặc kệ hắn lạnh lùng thế nào, đều mong phu nhân tha thứ cho hắn. Ở bên cạnh hắn, cho hắn ấm áp, đừng rời khỏi. Phu nhân, lão nhân tin tưởng người sẽ làm được, có phải không?" Nguyên lai là như vậy, sợ ta không chịu được tính tình của hắn mà rời đi. Với tính của Hàn đích xác không phải nữ nhân bình thường có thể chịu được.

Lòng ta quặn thắt, nếu có thể như lời lão nhân nói, hảo hảo ở bên hắn, thì thực tốt. "Đại thúc, ta không tính rời khỏi hắn."

"Hắn không dễ dàng yêu, phu nhân là người đầu tiên, cũng là duy nhất. Ta nghe nói trên giang hồ không ít thanh niên đối với phu nhân có ý hâm mộ. Còn có trang chủ Thiên Kiếm sơn trang Giang Tử Ngang tình thâm nghĩa trọng." Nói nửa ngày, thì ra hắn sợ ta hồng hạnh xuất tường.

Ta bần thần một hồi, nói: "Đại thúc, Giang Tử Ngang thích ta là chuyện của hắn, ta không quan tâm." Nói không quan tâm là sai, nhưng ta đích thị không thể hồng hạnh xuất tường.

"Phu nhân, người thật bao dung."

"Ha ha..." Trên mặt có điểm xấu hổ, khuôn mặt biến thành màu hồng, "Chính là, hắn sẽ không lạnh như băng với ta. Ách, thực ôn nhu. Nếu muốn nói bao dung, phải là hắn bao dung ta điên điên khùng khùng, cá tính hướng ngoại mới đúng."

Đại thúc tròn to mắt, sau đó vui mừng. "Ta có thể yên tâm."

"Đại thúc, người biết hắn từ nhỏ tới lớn, có thể kể cho ta một chút chuyện của hắn không?" Hắn là lão công ta, thực muốn biết.

"Kì thực cũng không có gì để nói, lão chủ nhân có sáu đệ tử, một dưỡng nữ, giáo chủ đối với Mục Hàn rất mực thương yêu..."

"Đại thúc, Mục tiên sinh có sáu đệ tử?" Chớp mắt liên tục, sao ta lại không biết?

"Giáo chủ, tứ đại hộ pháp, Thiên Túy thiếu gia đều là đệ tử của người." Dát, hôm nay mới biết được.

"Tiếp tục."

"Lão chủ nhân có sáu đệ tử, giáo chủ là người được yêu thương nhất, cũng là đệ tử nhập thất của người..."

Tính tình của Độc Cô Hàn thực kì quái, trừ bỏ sự phụ, còn nguyện ý cùng An thúc thân cận. Nhưng ngay cả năm sư đệ cùng sư muội cũng không dám đến gần hắn. Mục tiên sinh là một kì tài, trừ bỏ võ công trác tuyệt, cầm kì thư họa, kì môn dị thuật không gì không tinh thông. Hắn mỗi ngày đều tận lực học tập. Vì báo thù, hắn tất nhiên cố gắng so với người khác nhiều hơn. Sáu năm trước, võ công của hắn đã đạt thành tựu. Hắn bắt đầu khiêu chiến các cao thủ trong giang hồ. Trong sáu năm đó, hắn rất ít khi trở về. Thẳng đến ba năm trước, Mục tiên sinh bị kẻ thù — chủ nhân Huyết Lâu đưa đi gặp Diêm Vương (Nguyên lai hắn gây phiền toái cho Huyết Lâu là vì báo thù), di mệnh lại cho Hàn kế thừa vị giáo chủ, mới ép hắn trở về. Huyết Lâu là tổ chức hùng mạnh, chiếm cứ phân nửa hắc đạo. Vì muốn báo thù cho sư phụ, hắn bắt đầu giết chóc, chinh phục. Đương nhiên thanh danh cũng ngày một kém, trở thành Độc Cô Hàn như ngày hôm nay. Theo lời của đại thúc, hai mươi năm chưa thấy hắn cười qua. Có lẽ là ta phải cảm thấy may mắn, có thể thường xuyên thấy hắn cười, thấy hắn luống cuống, thấy hắn làm một khía cạnh người bình thường của hắn. Ta tuy không hiểu hắn nhiều lắm, nhưng cũng là người hiểu hắn nhiều nhất trên đời.

"Đại thúc, chính là.... ta nghe bọn hắn kêu Tật Phong là đại ca, theo như người nói, phải kêu Hàn là đại sư huynh hoặc đại ca mới đúng, Tật Phong phải là lão nhị."

Đại thúc cười cười. "Tuy sáu người bọn hắn đều là đệ tử của lão chủ nhân, nhưng người lại yêu thương giáo chủ nhất. bảy người bọn hắn cùng nhau học nghệ từ nhỏ, lão chủ nhân lại bắt bọn hắn xưng giáo chủ là thiếu chủ, Ngừ Tâm là tiểu thư." (BL: Vô lý hết sức). Nguyên lai là được ưu đãi a, ta cũng phải nhận ưu đãi của sư phụ.

"Nga, nguyên lai là như vậy." Ta bắt đầu cười hề hề hỏi thăm, "Bảy người bọn hắn dù sao cũng cùng nhau lớn lên, tuy Hàn bề ngoài không nói, kỳ thật đối đãi với bọn hắn như huynh đệ có phải không?"

Đại thúc cười ái muội, "Giáo chủ quả nhiên thực thương người (Ý Vân)." Ách, sao tự nhiên nói vậy?

Ta nghiêm mặt nói: "Đại thúc, ăn nói đừng dần."

"Uh, giáo chủ tuy lạnh như băng, nhưng lại xem bọn hắn như huynh đệ." Như vậy, ta có thể lấy thân phận đại tẩu sắp xếp hôn sự cho bọn hắn, không cho phép bọn hắn nói ta chuyện chế.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Thuyết khách 1

Ta thờ dài, ái muội chớp mắt. "Vây tốt, Thiểm Điện cùng Phụng Thanh Hà cô nương, Liệt Hỏa cùng chủ Anh Hoa cùng Thủy Vũ Mị..."

"Thiểm Điện?" Đại thúc cười không ngấm được miệng. "Hắn cũng giống tính khí giáo chủ, cư nhiên có nữ nhân thích. Nghe nói Phụng Thanh Hà cô nương cũng là một bậc kì nữ, tên gốc kia vận khí thực tốt."

Ta cười. "Cho nên đại thúc, người phải tác hợp cho bọn họ, bảo bọn họ nhanh kết hôn... không, thành thân. Phụng cô nương tâm cao khí ngạo, Thiểm Điện lại lạnh như băng, cho nên, người hẳn phải thay hẳn đề hôn sự với Phụng cô nương."

Đại thúc lộ ra vẻ cười gian. "Ta hiểu."

"Đại thúc, nếu quan hệ của người với Hàn rất tốt, về sau gọi ta Ý Vân là được." Lấy lòng một chút.

Đại thúc há mồm ngạc nhiên.

Sau một hồi buồn dưa, đại thúc cho hai nha hoàn tới hầu hạ ta. Ta biết Hàn không thích có người lạ, vì thế ta cho hai nha hoàn lui đi, dù sao ở cổ đại đã lâu, chải tóc, mặc quần áo ta cũng đã không cần người hầu hạ.

Khi Hàn trở về, đã là buổi tối. Hồi ta ăn cơm chưa, sau đó căn bản là ngủ người.

Hắn coi ta như không khí, vô luận ta hỏi cái gì, hắn tựa như không nghe không thấy, có lẽ thực sự là không nghe thấy?

"Vân nhi, nàng thực hi vọng ta buông tha Ý gia đúng không?" Ta vốn nhằm chán đến muốn ngủ gật, hắn đột nhiên hỏi ta.

Ta thành khẩn nói: "Uh, không cần hại người vô tội."

Hắn lại bắt đầu trầm mặc, năm phút sau, lạnh nhạt nói: "Được, vì sự nhân từ của nàng, cùng với công nuôi nấng của Ý gia với Huỳnh nhi hơn hai mươi năm, ta tha cho bọn hắn." Nga, Huỳnh nhi cũng muốn hắn buông tha người Ý gia, tiểu muội cũng không phải thù hận đến hết thuốc chữa.

Ta còn chưa kịp nói chuyện, hắn quay đầu nhìn ta. "Vân nhi, nàng thích cuộc sống bình đạm phải không?"

"Ân."

"Nếu có thể cùng tám đại môn phái giải hòa, ta mang nàng đi ẩn cư được không?" Hắn đột nhiên nghĩ thông suốt? Không báo thù sao?

"Không tốt."

Hắn kinh ngạc. "Tại sao?"

Ta âm thầm cười. "Ta không cần ẩn cư, ta muốn ngao du thiên hạ, tìm kiếm nơi du ngoạn." Ẩn cư, không hay lắm, ta không nghĩ làm ẩn sĩ, quanh năm lẩn quẩn một chỗ thực nhàm chán.

Hắn bất chợt lộ ra vẻ ôn nhu. "Được, ta cùng nàng đi ngao du."

"Được a." Gian kế đại thành, ta gạt đầu mạnh mẽ.

"Vân nhi, Huỳnh nhi đi rồi." Ta đang cao hứng, hắn lại dội ta một gáo nước lạnh.

"Vì sao?"

"Muội ấy nói dưới sự trợ giúp của nàng, hạ quyết tâm trọng chấn uy danh Độc Cô gia, muội ấy có nhiều việc cần làm, cho nên phải đi." Nha đầu này nóng vội như vậy.

"Chàng đồng ý?"

"Đồng ý."

"Sao đột nhiên lại như vậy?" Hắn nói hắn muốn cho danh hào Độc Cô gia vĩnh viễn biến mất trên giang hồ.

"Nếu muội ấy tâm ý đã quyết, ta nhiều lời vô ích." Tay hắn nhẹ nhàng mon trón hai má của ta. "Độc Cô gia thiếu nợ nàng, ta thiếu nợ nàng nhiều lắm, ta phải bồi thường nàng thực tốt."

Ta cười to, "Ai nói các người thiếu nợ ta?" Là ta thiếu hắn mới đúng.

"Vì ta, nàng biến thành thân bại danh liệt, vậy mà nàng lại tìm cho ta muội muội, thậm chí giúp trọng chấn Độc Cô gia, chẳng lẽ ta không thiếu nàng sao?"

"Không đúng, ta là thê tử của chàng, là con dâu của Độc Cô gia, ta làm như vậy là đúng." Ta trợn mắt: "Không phải vì vậy mà chàng bỏ qua thù hận, cùng ta ngao du thiên hạ?" Nếu hắn có thể buông bỏ thù hận, thực tốt, ta tình nguyện giảm thọ mười năm.

Hắn quyết đoán nói: "Thực xin lỗi, Vân nhi, ta chưa thể buông." Ách, còn chưa thể buông? Ý gì?

"Sao..."

"Thù lớn của sư phụ đã báo, ta không còn muốn làm giáo chủ, thậm chí muốn cùng nàng làm một đôi phu thê bình phàm, nhưng, kẻ thù diệt môn của Độc Cô gia vẫn còn một tên chưa điều tra ra, ta nhất định phải báo mối thù này, Vân nhi, nàng tin ta, ta thề với nàng, chỉ cần..."

Ta vội che miệng Hàn lại, nét mặt hoảng sợ. "Không cần thề..."

"Được, dù sao chức giáo chủ này ta hiện đã không cần, chúng ta làm một đôi phu thê bình phàm."

~*~

Ngày thứ hai, vợ chồng chúng ta đi gặp người của tám đại môn phái. Dưới đề nghị của ta, Hàn đã đem tám vị cường môn, ba vị trang chủ nhốt riêng để nói chuyện, toàn bộ tập trung ở phía sau thạch thất. Nói thế nào ta cũng là con gái của Mộ Dung lão nhân, lấy thân phận giáo chủ phu nhân đi gặp lão, cảm thấy có gì đó không ổn.

Ta còn chưa đi vào, chợt nghe một thanh âm thanh thúy nổi giận. "Tỷ tỷ, tỷ đã đến mà không báo cho ta một tiếng." Âm vừa dứt, bóng dáng nàng đã hiện trước mặt ta. Ta thừa nhận trọng sắc khinh bạc, không có đi tìm nàng.

Ta ngượng ngùng cười nói: "Muội muội, ta mệt a, cho nên không đi tìm muội, thực nhớ muội a."

"Mệt? Tỷ quán lấy tỷ phu, làm sao nhớ ta." Nàng một bên giận một bên nói: "Quên đi, ta biết bản thân không thể so với tỷ phu."

Ta vội kéo tay nàng. "Ta biết muội tốt nhất."

Nàng ngẩng cao đầu. "Ta đương nhiên tốt, vừa nghe thấy lũ tiểu nhân ti bỉ muốn đối phó tỷ phu, ta lập tức tới hỗ trợ."

Ta cười nói: "Đáng tiếc, không giúp được cái gì."

Nàng quệt miệng. "Ai biết tỷ phu lợi hại như vậy, bày ra trận pháp áp chế bọn chúng. Ta dẫn theo cao thủ của bốn cung, đáng tiếc không có cơ hội động thủ. Ta thiếu chút nữa đem cả sư phụ mang tới, nếu sư phụ tới đây mà không thấy náo nhiệt, cái mông ta thành hoa." Nàng nói cái gì đó? Đánh nhau tốt lắm sao?

"Được sư phụ cho phép đến?" Ta còn nghĩ nàng lên đến.

"Đương nhiên."

"Được rồi, không nói với người, ta muốn đi gặp mấy người kia." Thăm tỷ tỷ, còn lão cha quên đi.

Thùy Vũ Mị vui sướng cười khi người gặp họa. "Tỷ phải nói với cha tỷ thế nào?"

"Không biết, kì thực ta mang tới một lễ vật."

Hàn ôm eo ta. "Đi thôi."

Ta đi vào thạch thất, tất cả ánh mắt lập tức tập trung, cơ bản phần nộ nhìn ta. Tất cả ngồi xếp bằng, không động đậy, nghe nói Hàn cho bọn hắn dùng hóa công tẩn.

Trong không khí quỷ dị, ta đưa tay lên, chỉ vào mặt mấy con lừa đó nói: "Hi, các vị có khỏe không? Công tác thuận lợi không? Cuộc sống có phiền não gì không?" Ta chính muốn nói cho bọn hắn tức chết, dám đến uy hiếp lão công của ta, có tám cái mạng cũng không đủ nha.

"Người sao đến được đây?" Lão cha kinh ngạc nhìn ta.

Ta vẫn hi hi cười nói: "Cha, bát quái trận cùng mê hồn trận đơn giản của người đừng hòng vây khốn ta. Xem qua trận pháp của tướng công là biết hắn là cao thủ, làm thê tử của hắn, ta không thể không biết chút trận pháp."

Lão nhân cười nhưng trông cực kì thâm. "Người hiểu trận pháp?"

"Đúng." Ta đậm cười liếc mắt bệnh thần kinh. "Ta nhớ rõ ta từng nói với Giang trang chủ, ta có nghiên cứu đến trận pháp." Bệnh thần kinh liếc ta một cái, lại liếc Hàn, sau đó cúi đầu không nói.

"Mộ Dung Ý Vân, yêu nữ vô sỉ người, Mộ Dung tiên sinh dù sao cũng là cha của người, vì sao tu nhục hắn." Chương môn Thái Sơn thập phần giận dữ, tựa hồ ghét ác như thù.

"Này, đại ca nói chuyện khách khí chút, ta tốt xấu cũng là giáo chủ phu nhân, cho ta chút mặt mũi a. Nếu người không cho ta mặt mũi, ta không rõ tướng công ta sẽ làm gì người a." Ta cực kỳ thiện ý khuyên giải.

"Mộ Dung Ý Vân, người muốn thế nào?" Cổ Mộng Tinh cắn răng nhìn ta.

Ta thu hồi khuôn mặt tươi cười. "Các vị, ta hôm nay đến là đại biểu Bách Hiểu đường." Vẫn là mượn Bách Hiểu đường làm bình phong đi.

Hành Sơn chương môn hừ lạnh. "Ra là vậy, chẳng phải Bách Hiểu đường từng nói không tham dự sao?" Hành Sơn chương môn, đừng kích động, kích động dễ bị tăng huyết áp, không cẩn thận nhồi máu cơ tim mà chết.

Khỏe miệng ta lóe lên một tia cười lạnh. "Các vị, hiện tại đều là tù nhân của ma giáo, tính mạng đều không thuộc sở hữu của mình nữa, nhưng là, ta rất yêu hòa bình, cho nên ta muốn các vị và ma giáo giải hòa, sau này không ai xâm phạm ai, như vậy được không?"

"Muốn hòa giải với chúng ta? Mơ đi." Côn Lôn chương môn gầm gừ nói.

"Đừng kích động như vậy, các người chậm rãi nghe ta nói." Ta thực kiên nhẫn nói: "Các vị, kì thực tướng công của ta không phải ma đầu gì đó, chỉ là tính tình cổ quái chút mà thôi. Các vị đều nói hấn giết người không chớp mắt, nhưng thử hỏi các vị ai biết hấn giết bao nhiêu người. Tóm lại, hấn là vũ si (Đam mê võ học) mà thôi. Không ít trường hợp, hấn là bị kẻ khác vu khống chứ hấn không có giết, về phần các người nói hấn có ý hùng bá võ lâm, cái này hoàn toàn là vu khống. Hấn từng hứa với ta sẽ đem ta đi ngao du thiên hạ, từ bỏ chức giáo chủ, quy ẩn giang hồ, thử hỏi hấn làm sao có tâm thôn tính võ lâm gì đó chứ? Kì thực là như vậy, Huyết Lâu vốn có thù với ma giáo, hấn thu phục Huyết Lâu chỉ là báo thù mà thôi. Các người lại đi tin lời đồn bậy, nói hấn có ý thôn tính gì đó. Cho nên đừng ai tin tưởng lời đồn, sự việc không thể nhìn một cách phiến diện, chân tướng có thể đã bị che mắt. Tôn chỉ của Bách Hiểu đường chính là muốn đem sự thật bày ra ánh sáng, làm đường chủ, ta có trách nhiệm nói sự thật cho mọi người biết. Mọi người trước tiên bình tĩnh, ngừng lại xem ta nói có hợp lí không?" Ta vừa nói xong, nhiều người nhìn nhau, rồi trầm tư...

Vô Sắc đại sư là người đầu tiên mở miệng. "Có thể hòa giải chính là tốt, tôi thiếu thương vong, thực là từ bi hi xả, Mục phu nhân nói vậy thực rất hợp lí, chỉ là... Mục phu nhân còn có ý gì?" Cuối cùng cũng có người hiểu được chuyện.

"Ta không có ý gì, chỉ là đưa ra hiệp nghị, đem bản giáo liệt nhập võ lâm môn phái, sửa bát đại môn phái thành cửu đại môn phái." Ta nghiêm trang nói, vừa dứt lời, tất cả mọi người kinh ngạc, cả Hàn cũng không nghĩ ta có ý tưởng đó.

Chương môn Hoa Sơn lập tức cự tuyệt. "Không được, tà ma ngoại đạo làm sao có thể đứng chung với chính đạo?"

"Ta thấy người phải suy nghĩ cho kĩ, đừng trả lời nhanh như vậy." Ta châm chọc. "Đáp ứng hay không ta không quan tâm, chúng ta có thể giết sạch các người, sau đó bản giáo thống nhất giang hồ, khi đó làm gì còn tám đại môn phái, mà chỉ còn ma giáo độc tôn." Ta chính muốn ép bọn hấn, xem bọn hấn làm như thế nào?

Chương môn Hoa Sơn lập tức ngậm miệng, ta chân thành nói: "Các vị, phu thê chúng ta chán ghét phân tranh giang hồ, quyết thoái ẩn sơn lâm. Trước khi chúng ta ẩn cư, hi vọng có thể thấy võ lâm yên ổn, nếu các vị không muốn, ta cũng không còn gì để nói."

"Hàn, chúng ta đi." Ta vừa chuyển thân, kéo tay hấn, hấn lại không nhúc nhích, ta ngẩng đầu, thấy hấn hai mắt đờ đờ sát khí nhìn Y Dục Thành, đây tuyệt không phải là dấu hiệu tốt, ta kéo kéo hấn. "Đi thôi."

Mà hấn giống như không nghe thấy, người vẫn lạnh như băng, tất cả mọi người nhìn thần tình của hấn, còn không hiểu rõ chuyện, chỉ cảm thấy sát khí dày đặc, ai nấy không rét mà run, từng người từng người cảm nhận rõ rệt mối đe dọa khủng bố này.

Ta dựa vào cánh tay hấn làm nũng, thuận tiện giữ chặt tay phải, nếu Hàn xúc động đem giết Y Dục Thành thì thực phiền toái. "Hàn, đi thôi."

Một hồi, hấn mới khôi phục bình tĩnh, bị ta kéo ra ngoài.

Đi ra tới cửa, ta thân nhiên nói: "Các vị chương môn, suy nghĩ cho cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Thuyết khách 2

Đối với yêu cầu của ta, bọn hấn không đáp ứng cũng phải đáp ứng. Trước mắt sự lựa chọn của bọn hấn không nhiều lắm, chỉ có hai cái. Một là đồng ý điều kiện, hai là chết. Tuy là kế hoạch hoàn hảo, ta vẫn có phần lo lắng, sợ bọn chúng quyết thành ngọc nát, thà chết không đầu hàng? Mà mấy kẻ này đều thực sự ngoan cố. Ở tình huống thập phần bất đắc dĩ, ta đành hi sinh nhân cách của mình. Không phải chỉ là nhân cách thôi sao, nếu chút hi sinh nhỏ này mà đổi được bình yên của giang hồ thì ta không màng. Hi sinh này thực vĩ đại a. (Hoa lác đầu: tính tự sướng của Vân tỷ đại phát, cả nhà thông cảm)

Sau đó, ta quyết định mời lão cha gặp riêng. Pha một ấm trà, đưa lão cha đến trúc viện, bình đàm phẩm trà (thưởng thức trà). Vì vậy, giờ phút này ta đang đối mặt với lão cha. Uống trà hương, ai cũng không mở miệng, chỉ nghe thấy gió thổi xa xa luồn qua từng lá trúc vang vọng.

Ngồi hơn nửa ngày, cuối cùng lão cha mở miệng, nét mặt xanh mét "Mục phu nhân, có gì chỉ giáo?" Không gọi Mộ Dung đường chủ, có phải muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta? Đoạn tuyệt cũng tốt, từ nay về sau ta không còn phải dây dưa với lão.

Ta lập tức giả bộ thực đáng thương, so với Tần Hương Liên năm đó chỉ có hơn không có kém. Ta về mặt đau khổ cùng thành khẩn quỳ trước mặt lão cha, thuận tiện rót ít nước mắt. "Cha, người nói gì vậy? Chẳng lẽ không nhận nữ nhi nữa sao?"

"Người làm gì?" Lão cha càng xanh mặt hơn.

"Cha, ta tuy hận người không thương ta, cũng biết cha có ý tốt. Là nữ nhi bất hiếu, phải để cho cha lo lắng." Tay lén lút đưa ra sau véo mạnh vào đùi, cố hết sức diễn thực tốt, thâm nghĩ sao khi ở hiện đại không đi đóng phim?

"Hừ, người gây họa cho ta còn ít?"

"Cha, người nói xem. Người cũng từng có tuổi trẻ, cũng có người thương, chắc hiểu được cảm giác của tình yêu. Một khi gặp được cảm tình, ai cũng không thoát được, việc đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể xin lỗi người. Cha, người chán ghét ta cũng tốt, ta cũng vẫn là nữ nhi của Mộ Dung gia, là máu mủ của người."

"Aiz..." Lão nhân thở dài.

Ta một bộ dáng lệ hoa mang vũ. "Cha, cho dù hai mươi năm trước người làm chuyện gì sai lầm, cũng là cha của ta, ta thủy chung không có dũng khí đem chân tướng nói cho Hân. Lần này, giữa hai người các người, ta chọn người." Chọn hân mới là lạ.

Lão cha kinh ngạc nhìn ta. "Người chưa nói cho hân biết chân tướng?" Vô nghĩa, ta dám nói cho hân sao? Trừ phi ta muốn bị hừ.

Ta rung rung gật đầu. "Đúng, cha là người thân nhất của ta, hân là người ta yêu nhất, ta không hi vọng hai người lưỡng bại câu thương. Cha, chính là nhìn vào vị trí của cha trong lòng mẫu thân, ta cũng không thể làm người bị tổn thương. Tuy ta độc miệng, nhưng ở trong lòng vẫn đem người trở thành người thân nhất.

Cha, ta làm đường chủ Bách Hiểu đường, hiện giờ ta cần kiên cường, nhưng trước mặt cha, ta vẫn là ta thôi. Cha, ta rất mệt mỏi, nếu mẫu thân còn sống, hết thầy đã không xảy ra." Ta cực kỳ ti bi đem "mẹ" ra làm lá chắn.

Một màn vừa rồi chân tình chân ý, chỉ cần là người, sẽ không thể không cảm động.

"Ý Vân." Lão cha cúi đầu, hồi hận nói: "Ý Vân, là cha không tốt, cha không hiểu người. Người là một nữ hài tử, lại phải gánh vác cả một đại bang, đích xác làm khó người. Cũng khó trách người luôn có bộ dáng vô kiên bất tồi, aiz, đứa nhỏ ngọc, kì thực, trước mặt cha, người cũng vẫn là một tiểu hài mà thôi."

Ta ngẩng đầu nhìn lão cha, nước mắt rơi lã chã. "Cha, từ ngày nhận lệnh sư phụ kế thừa Bách Hiểu đường, ta cũng không thể kiểm soát bản thân, nội tâm sợ hãi, chỉ có thể ngụy trang thành người cường hãn, dối gạt mình, lừa gạt người."

"Ý Vân..."

Ta vội chà sát nước mắt, cười nói: "Cha, tất cả đều là quá khứ, tuy thực vất vả, nhưng nay ta có Hân bên cạnh, thực cảm thấy hạnh phúc, cha biết không, vì ta, hân có thể buông bỏ hết thảy, cùng ta tiêu điều thế ngoại."

"Các người thực sự quyết định thoái ải?" Ngữ khí của cha thập phần kinh ngạc, tựa hồ không thể tin.

Ta đương nhiên gật đầu. "Đúng."

Hân vui mừng nói: "Ý Vân, kì thực cha sớm hi vọng như vậy."

"Cha, nữ nhi hiện tại có việc cần nhờ cha giúp." Vô nghĩa, nói nhiều như vậy, chính là một điểm này.

"Người muốn thế nào?"

"Cha, kiếp này ta chỉ có mình hân, vì mặt mũi của cha, vì hân, cha có thể cho hân nhập vào nhân sĩ chính đạo được không?"

"Cửu đại môn phái?" Cha hỏi.

Ta gật đầu. "Đúng, vì nữ nhi, cũng vì danh dự Mộ Dung gia, xin người giúp ta. Cha, ta hoàn toàn có thể giết toàn bộ bọn hân, nhưng ta không muốn. Cha, ngài là võ lâm minh chủ, nhất định phải giúp ta. Lựa chọn giữa huyết hải và hòa bình, ta tin tưởng cha chọn hòa bình."

"Này..." Lão cha cắn răng một cái. "Được, kì thực người nói cũng có đạo lý, hân không phải kẻ thập ác bất xá (ác đến nỗi không thể tha thứ)." Lão nhân cuối cùng cũng phải chấp nhận.

"Cảm ơn cha." Ta nhìn hân, tay lại bắt đầu cầu véo đùi, nước mắt chảy ra.

"Đứng lên đi, chỉ cần hấn đối với người tốt, cha đã thỏa mãn."

"Cha, uống trà." Ta thừa thắng truy kích, lập tức bày ra ân cần.

Bàn công việc xong, ta đắc ý cười gian. Kế hoạch vĩ đại của ta thành công, lần này nhất định thành công.

Nhưng còn một việc, ta đương nhiên không thể cho bệnh thần kinh giết lão cha. Vì kế hoạch của ta, lão cha phải sống. Ở thời điểm này, võ lâm minh chủ không thể chết được, một khi hấn chết, sẽ có nhiều kẻ đâm thọc nói Hấn giết. Cho nên, vừa mời lão cha đi, ta lại mời bệnh thần kinh đến.

Thời điểm gặp mặt, hấn nhìn ta thật lâu, trên mặt không che dấu được lạc mịch. Trong nháy mắt đó, ta cảm giác được mình rất xấu, rất ti bi vô si. Ta thực đã lợi dụng hấn quá nhiều. Không dám nhìn hấn cúi đầu nói: "Giang đại ca, ngồi đi."

"Nàng gọi ta như vậy... thực tốt." Trước đây ta đều gọi hấn là bệnh thần kinh.

Ta tùy ý cười. "Gọi như vậy tốt sao?"

"Nàng mời ta đến có chuyện gì?" Ta có tật giật mình, càng cúi đầu thấp nói: "Giang đại ca, kì thực ta cần nhờ huynh một việc." Ta không muốn giấu diếm nói thẳng.

"Nói, chỉ cần có thể làm ta sẽ đồng ý."

Ta ngừng đầu, nhìn sâu vào mắt hấn. "Ta cần tánh mạng của Mộ Dung Nghĩa."

"Nàng..."

"Giang đại ca, giao dịch của huynh và Hấn ta biết." Ta thở dài một tiếng. "Kì thực, sự việc hai mươi năm trước ta cũng biết rõ."

Khiếp sợ, lại khiếp sợ....

Hấn không hề nghĩ rằng ta sẽ biết, vì vậy giờ phút này, hấn kinh ngạc nói không lên lời.

Ta thở dài, nhẹ lắc đầu. "Giang đại ca, người muốn báo thù, ta không có tư cách ngăn cản. Giết người đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhưng ta cầu huynh tạm thời lưu tính mạng của Mộ Dung Nghĩa, sau này hấn báo thù, được không?"

Sắc mặt hấn tái nhợt, phức tạp nói: "Tại sao?"

"Bởi vì... ngày mười sáu tháng bảy, là sinh nhật mười tám tuổi của ta, ta từ nhỏ không có mẫu thân, không ai nhớ sinh nhật ta, cho nên thực hăm mộ những hài tử được có sinh nhật. Ta hy vọng, cha có thể tham dự sinh nhật này của ta. Ta từ nhỏ không được hưởng thụ tình thân ấm áp, chỉ cầu bây giờ." Không phải mười tám mà là sinh nhật hai mươi bốn. Nếu nói ta vì Hấn mà cầu hấn, bệnh thần kinh chỉ sợ sẽ không đáp ứng. Vì an toàn, ta nói ra một lý do hợp lý nhất, có lực thuyết phục nhất. Nếu hấn thực thích ta, yêu cầu này chắc sẽ đáp ứng?

Ta cảm thấy thực ích kỷ, hấn không có khả năng một mình giết cha ta mới hợp tác cùng Hấn. Nếu bỏ cơ hội này, còn có cơ hội sau không? Ta nghĩ hấn là có đi, cho dù hấn giết không được, Độc Cô Huỳnh cũng sẽ nghĩ mọi biện pháp giết lão cha. Bằng quyết tâm của Độc Cô Huỳnh, nàng đã thành công một nửa.

Bệnh thần kinh chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía ta. "Ý Vân, ta thực khó xử."

"Giang đại ca... được rồi, ta không làm khó dễ người, chính là, người ám toán cha ta không thấy xấu hổ sao, có đôi khi ta thực sự cảm thấy người không đủ quang minh lỗi lạc." Mềm không được, đổi sang cứng.

Hấn trầm mặc, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ. Nếu còn không có hô hấp sẽ bị xem là tượng đá.

Bệnh thần kinh cuối cùng bình tĩnh nói: "Được, mạng của hấn, ta lưu cho nàng, một ngày nào đó, ta quang minh chính đại giết hấn." (Hoa: khổ cho Giang ca, cả đời lụy vì chữ tình, cho đến cả sau này vĩnh viễn không giết được Mộ Dung Nghĩa)

"Cảm ơn." Trong lòng thực đau xót, nước mắt không kiềm được tuôn ra.

"Ý Vân, một ngày nào đó, ta sẽ quang minh chính đại giết hấn."

"Uh, khi đó, ta tuyệt đối sẽ không cản trở huynh." Giết tốt lắm, lão già đó nên sớm chết.

"Ý Vân." Hấn đột nhiên nói: "Vì nàng, ta có thể làm mọi việc." Ta im lặng, tận lực khống chế cảm xúc của mình, ta sợ chính mình buông tay. Đối mặt với hấn, tâm vì sao thực đau, vì hấn có thể lưu tính mạng Mộ Dung Nghĩa, chỉ cần ta mở miệng, có phải hấn đều làm được? Hấn vì ta làm rất nhiều, rất nhiều.

~*~

Lão cha đồng ý, bệnh thần kinh đồng ý, tâm tình của ta ngược lại cảm thấy nặng nề. Vì đạt được mục đích, ta dùng thủ đoạn hèn hạ này, có phải rất ti bi

hay không? Vì tình yêu, ta có thể bỏ qua hết thảy, nhưng, cuối cùng tình yêu của ta có vững bền hay không?

Đáp án là không, dù sớm hay muộn, cũng sẽ có ngày Hàn biết được bí mật đó, khi đó, tất cả còn lại với ta là kỉ ức và đau thương!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Bí mật của mỹ nữ tỷ tỷ

Nguyên bản, ta muốn đem tin tức này nói cho Hàn, nhưng có lẽ hắn đang làm việc, cho nên ta không tiện quấy rầy. Nhân việc vô sự, ta một mình đi khắp nơi. Không biết như thế nào, lại đi đến thạch thất sau núi, cũng chính là phòng giam. Chợt nhớ tới mỹ nữ tỷ tỷ, tuy ban đầu nàng hay uy hiếp ta, nhưng sau nàng cũng đối với ta rất tốt, ta cũng rất yêu quý nàng, cho nên giờ muốn đi tìm nàng.

Ta liền tìm Tật Phong, nói muốn tìm Mộ Dung Nhượng Nhan.

"Phu nhân, chuyện này...." Tật Phong nói ra không được, hít vào không xong, thập phần khó xử nhìn ta. Sao vậy, có vấn đề gì?

"Cho ta gặp nàng, chẳng lẽ không được?"

"Ách..."

"Không đưa ta đi, tưởng ta không tìm thấy?" Ta nói xong liếc mắt, rồi mặc kệ Tật Phong đi tới phía thạch thất.

"Phu nhân, ngũ đệ muội không ở bên trong." Cái gì? Ngũ đệ muội? Trái tim của ta a... Ở đây không có bệnh viện...

Ta quay đầu, rung động chạy đến trước mặt hắn, tròn to mắt. "Cái gì? Nói a?"

"Mộ Dung đại tiểu thư hiện ở..." Hắn một bên nói, một bên nhìn trộm ta, nói ra lại nuốt vào.

"Nói!" Ta chịu không nổi, hét to một tiếng.

"Nàng hiện đang ở tây sương phòng, gian thứ nhất." Bị ta quát, Tật Phong sợ hãi nói ra.

"Tây sương phòng?" Thân phận của nàng hiện nay là phạm nhân a, sao lại ở đó? Chẳng lẽ bởi vì là tỷ tỷ của bản phu nhân nên có ưu đãi?

"Đúng." Tật Phong thập phần bất đắc dĩ gật đầu. "Là ngũ sư đệ yêu cầu." Ngũ sư đệ? Để mắt tới tỷ tỷ của ta?

"Ngũ sư đệ là ai?"

"Dạ... Thiên Túy." Cái gì? Hắn... thì ra là hắn.

Khụ, nghe nói, mỹ nữ tỷ tỷ từng có tình nhân, chẳng lẽ, hay là, tám phần, có lẽ, có thể, ước chừng... tình nhân kia là...

Ta vỗ vỗ đầu tỏ vẻ không hiểu. "Hắn có quan hệ gì với tỷ tỷ của ta?"

"Thuộc hạ không biết."

Ta vỗ lên vai hắn, giống như lưu manh đang lừa gạt tiểu bằng hữu: "Nhị sư đệ à, nói xem?"

Hắn đối với hành động của ta thập phần không quen, một lúc lâu mới nói: "Ách, sáu năm trước, ngũ sư đệ ra ngoài, hắn gặp được một nữ nhân liền yêu thích nàng ta, có lẽ, nữ nhân đó là Mộ Dung đại tiểu thư..."

"Thực sự?" Hai mắt ta tỏa sáng, kích động đến muốn nhảy dựng, tình nhân của mỹ nữ tỷ tỷ cuối cùng cũng bị đào ra.

"Phu nhân, thuộc hạ tự ý thả Mộ Dung cô nương ra khỏi thạch thất, thỉnh phu nhân trách phạt."

"Ta trách phạt ngươi cái gì?" Mắt ta chuyển chuyển. "Làm đại tẩu của các ngươi, hiện tại ta quyết định can dự vào việc tư của Thiên Túy, được chứ?" Muội muội không được can dự vào chuyện của tỷ tỷ, nhưng đại tẩu lại có quyền can dự vào chuyện của sư đệ? Kì thực mỹ nữ tỷ tỷ so với ta còn kém vài tuổi, ai bảo ta là muội muội già cơ chứ?

"A?" Tật Phong kinh ngạc nhìn ta.

"Ta biết, các ngươi cùng Hàn lớn lên, tình như huynh đệ. Đều nói tẩu như mẹ, ta quan tâm một chút, chung thân đại sự của các ngươi để ta lo đi." Ta cười

thập phần đáng khinh, không biết tả như thế nào nữa, người ngoài còn tưởng là kẻ gian manh. "Thiểm Điện cùng Phụng cô nương là một đôi, Liệt Hỏa cùng Vũ Mị cũng là một cặp trời sinh, mỹ nữ tỷ tỷ cùng Thiên Túy cũng có thể phát triển tình cảm... khụ...ta phải làm một người mỗi giới... ách... không... Là bà mối. Người thích ai, nói cho ta nghe, ta nhất định làm chủ." Nếu nói mỹ nữ tỷ tỷ cùng Thiên Túy là trong sạch, đánh chết ta cũng không tin.

Tật Phong ngẩn ngơ nửa ngày, ho khan một tiếng. "Phu nhân, Phụng Thanh Trúc cô nương... chẳng hay đã có ý chung nhân chưa?" Cái gì? Phụng Thanh Trúc? Có lầm không? Sao lại đề mắt đến người của Bách Hiểu đường?

"Người cùng Trúc nhi từ khi nào thì..."

"Phu nhân, người đừng hiểu lầm, ta chỉ là...." A, yêu đơn phương sao?

"Người thích nàng sao? Không vấn đề, vài ngày nữa ta cho nàng tới đây, khi đó người thoải mái mà... nói chuyện." Ta cười cực kì tà mị.

"Phu nhân..."

"Đừng nói nhiều, công tác cho tốt, ta đi xem mỹ nữ tỷ tỷ." Mỹ nữ tỷ tỷ, ta đã biết bí mật của tỷ rồi.

Ta đuổi Tật Phong đi, lén lút đi vào tây sương phòng. Rõ ràng là địa bàn của mình, lại giống như trộm? Ta trộm nhìn vào trong, hi vọng có thể bắt gặp cả Thiên Túy... tốt nhất là... hai người đang triển miên... ách... có thể sao? Ta không có thích rình coi... ta đâu phải ma nữ thâm đẳng chứ? Nếu muốn, tôi có thể tìm Hàn. (Độc giả: Mộ Dung ý Vân... người nói làm nhảm cái gì vậy?)

Ta đi vào tây sương phòng, lặng lẽ tới gần phòng thứ nhất. Vừa mới đến gần căn phòng đó, một tiếng nói từ đằng sau làm ta giật mình. "Người là ai?" Đó là một nha hoàn đang bụng nước, hẳn tưởng ta là trộm.

Ta cười hắc hắc. "Ta tìm Mộ Dung Nhược Nhan cô nương."

"Người là ai, tìm nàng có việc gì?" Nàng đánh giá ta, liền cho ta là ăn trộm. Ông trời a, tại sao ta thường xuyên phải trở thành trộm trong nhà mình? (Hoa: trước trộm ở Mộ Dung sơn trang chưa đủ, h đến đây cũng trộm?)

"Ta là muối muối của nàng."

"Muối muối?"

Nàng kinh ngạc hô lên. "Người là phu nhân."

"Ách, nhỏ tiếng chút, ta là phu nhân... ta có thể đi vào không?"

Nha hoàn vội gật đầu. "Có thể, phu nhân, thỉnh."

"Không có ai ở bên trong sao?" Rất hi vọng là có người.

"Không có."

"À." Ta thất vọng, bước nhanh tới mở cửa.

"Ai?" Là thanh âm của mỹ nữ tỷ tỷ.

"Là ta, tỷ tỷ."

"Ý Vân?" Nghe giọng điệu của mỹ nữ tỷ tỷ, phỏng chừng nàng rất kinh ngạc.

Ta đẩy cửa đi vào, cười nói. "Đúng, là muối." Lão cha bị nhốt trong nhà lao, mỹ nữ tỷ tỷ lại như khách quý?

Mỹ nữ tỷ tỷ ngồi ở mép giường, không biết làm gì, thấy ta đi vào, nàng đem cái gì đó nhét vào dưới gối, nét mặt như gặp quỷ. "Người sao đến được đây."

Ta mỉm cười, "Đừng quên, đây là địa bàn của tướng công ta, về sau là nhà ta, có gì kì quái?"

Nàng thờ dãi nói. "Cha hiện như thế nào? Cha đã nhốt người trong mê hồn trận, làm sao đi ra?" Thì ra tỷ tỷ cũng biết, ta lại cảm tức nghĩ tới lão cha, đem rửa mấy chục lần.

"Một trận nhỏ thôi, không vây được ta."

Nàng cười yếu ớt. "Ta biết người có thể phá."

Ta tùy tiện nhìn lướt qua, mỹ nữ tỷ tỷ xem ra khí sắc không tồi, căn phòng này so với phòng của ta cũng không kém. Xem ra Thiên Túy đối với nàng thực chiều chuộng.

"Tỷ tỷ, nếu ta không nhớ lầm, tỷ hẳn là bị bắt?" Ta hừ hừ vài tiếng. "Bắt quá, hiện giờ đãi ngộ của tỷ không kém ta."

Mỹ nữ tỷ tỷ đỏ mặt, xấu hổ nói: "Là tứ đại hộ pháp chiều cổ ta."

"À, Ai a? Để ta hỏi tội hẳn, hừ, cư nhiên tự ý thả người, mượn việc công làm việc tư, ta hẳn là phải hỏi tội bọn hẳn, bốn tên gia hỏa đó, chẳng lẽ tham lam sắc đẹp của tỷ sao?"

"A?" Mỹ nữ tỷ tỷ ngần ra, vội nói: "Không phải như vậy, ta cũng chỉ mới quen bọn hẳn thôi, nếu muội không thích, ta có thể quay lại thạch thất." Thật ngốc, ta có gì không thích?

Ta nghiêm mặt nói: "Ta thực mắt hừng, bọn hẳn dám qua mặt Hân, bọn hẳn đã phạm sai lầm, tỷ trở về không phải cách giải quyết."

"Muội muốn thế nào?" Mỹ nữ tỷ tỷ khuôn mặt chuyển sang lo sợ, ánh mắt lén lút nhìn ta như thể bị bắt gian, ảo não vô cùng.

Ta hừ lạnh. "Không muốn thế nào, tứ đại hộ pháp không xong rồi, ta phải phạt bọn hẳn." Ta lớn tiếng. "Gọi tứ đại hộ pháp tới." Ta thừa biết, hiện tứ đại hộ pháp chỉ có hai người ở tổng đàn, hai người kia còn đang đi tìm ta, làm sao kiếm cả bốn người tới đây.

"Ý Vân, muội...đừng làm vậy, rốt cuộc muội muốn thế nào?"

Ta nghiêm mặt. "Ta trừng phạt bọn hẳn, xem bọn hẳn còn có dám tái phạm?"

Mỹ nữ tỷ tỷ thấy ta thực căm tức, bật thốt lên. "Muội làm gì? Không liên quan tới bọn hẳn, là Thiên Túy ca cho ta ở đây."

Ta có ý nga một tiếng, hừ lạnh vài tiếng, không tin nói. "Hắn có quan hệ gì với tỷ? Vì sao tương cứu?"

"Sáu năm trước ta từng gặp qua hẳn." Mỹ nữ tỷ tỷ không nhịn được nói ra.

Ta khoanh tay trước ngực, tựa tiểu phi tiểu. "Phải không? Sao ta không biết? Quan hệ của hai người là gì?"

Xem biểu tình của ta, ai cũng biết vừa rồi ta có ý lừa nàng, mỹ nữ tỷ tỷ mặt đỏ lên, nói không ra lời. "Chúng ta..."

Ta đi đến bên cạnh nàng, ôm bả vai nàng, cười hề hề nói: "Đệ muội a..."

"Đệ muội..." Mỹ nữ tỷ tỷ nhìn ta, vẻ mặt nghi hoặc.

"Đúng a, quên nói cho tỷ, ta là đại tẩu của Thiên Túy, cho nên..."

"Muội nói cái gì?" Mỹ nữ tỷ tỷ cả mặt lẫn cổ đều đã hồng ửng lên.

"Đệ muội a, về sau muội gọi ta đại tẩu."

"Muội nói loạn cái gì?" Ta có loạn đâu, xem bộ dáng của nàng, đích thị thích Thiên Túy.

"Phu nhân..." Tật Phong đột nhiên từ ngoài gọi vào.

"Làm gì?" Ta tùy tiện nói.

"Phu nhân cho gọi, có gì phân phó?" Thì ra vừa rồi ta có gọi bọn hẳn.

Ta ngượng ngùng cười cười, "Không có gì? Vừa rồi trêu chọc đệ muội thôi, đi làm việc của người đi."

Ta vừa mới chuyển đầu định nói chuyện với mỹ nữ tỷ tỷ thì đã bị đẩy ra. "Đi ra ngoài, ta muốn ở một mình."

"A?" Ta vừa mới a, đã bị nàng đẩy ra, tận lực đóng cửa đánh sầm, suýt chút nữa va phải mũi ta.

Ta gõ cửa, cười tà áo: "Mỹ nữ tỷ tỷ, ta nói cho tỷ, chuyện của Thiên Túy ta có thể quản." Làm đại tẩu, có trách nhiệm và nghĩa vụ, càng có quyền lực, ai kêu ta là đại tẩu của bọn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Thoái ẩn giang hồ

Lão cha cùng bệnh thần kinh liên thủ đích thực có hiệu quả, ngày thứ hai, tám đại môn phái đã đáp ứng yêu cầu của ta. Nhưng, bọn hán không đồng ý cho ma giáo hợp lại thành cửu đại môn phái. Thiên Ma giáo cùng Bách Hiểu đường từ nay giống nhau, bảo trì trung lập. Kết quả này tuy chưa vừa ý ta nhưng cũng đã là rất tốt, chỉ cần không động tĩnh gì là có thể yên yên ổn ổn trên giang hồ.

Mới vừa nhận được tin tức, ta lập tức dùng thân phận đường chủ Bách Hiểu đường, đứng ra tuyên bố hiệp nghị. Mọi người nghe qua hiệp nghị, không có ý kiến. Nếu không có ý kiến, bát đại chương môn, Hàn, lão cha, bệnh thần kinh, Y Dục Thành kí hiệp định thư, từ nay về sau không ai động tới ai. Ta cho Thủy Vũ Mị làm phóng viên khách mời, ghi chép lại hiệp nghị, rồi cho người của Bách Hiểu đường thông báo toàn thể giang hồ. Thậm chí cho giang hồ nguyệt báo ba tháng đều phải đề ở trang đầu. Tám đại môn phái tất cả đều là nguy quân tử, nếu không đưa họ vào tình thế đã rồi thì chưa an tâm.

Kí xong hiệp định, bốn cô nương còn thiết yến mời bọn hán, bất quá mấy tên gia hỏa này có tật xấu không dám lưu lại, tựa như chuột chạy chó chết. Ta vốn nghĩ mượn đại yến này tuyên bố vài cái hôn lễ, ai ngờ bọn chúng chạy hết, tức chết ta.

Tất cả mọi người rời khỏi, chỉ có mỹ nữ tỷ tỷ. Ta cùng Hàn có trách nhiệm tiễn chân tới tận cửa cốc. Nếu chúng ta không tiễn, chỉ sợ tên gia hỏa nào đó nhốt nàng không cho ra.

Ta không biết mỹ nữ tỷ tỷ nghĩ thế nào, ta phải giúp nàng, mà nàng lại không linh tinh. Còn về phần Thiên Túy, không biết chạy đi đâu. Theo An đại thúc nói, tên kia an bài cho mỹ nữ tỷ tỷ xong thì biến mất, không có lộ diện, ai cũng không biết hán trốn ở góc nào. Thật không hiểu bọn hán muốn làm cái gì, rõ ràng yêu nhau, cũng không dám đối mặt với nhau, thậm chí không dám gặp lại.

Tiền chân tỷ tỷ ra ngoài xong, Hàn vẫn bá đạo ôm eo ta. Bệnh thần kinh cũng vừa mới ra đến, định nói cái gì, lập tức ngậm miệng, vì không muốn cho hán cơ hội nói chuyện, ta cố ý chạy lại chỗ mỹ nữ tỷ tỷ. "Tỷ tỷ, ta có chuyện nói với tỷ."

"Lại đây, ta cũng có chuyện muốn nói với ngươi." Lão cha liếc Hàn một cái, rồi một mình đi ra xa. Lão cha tìm hán làm gì? Không tìm phiền toái đi?

Ta cũng kéo mỹ nữ tỷ tỷ sang một bên, mỹ nữ tỷ tỷ nhìn ta, không để ý xung quanh.

"Tỷ tỷ..." Ta khoe miệng mỉm cười, tí tòn nhìn nàng. "Mỹ nữ tỷ tỷ, các ngươi cuối cùng đang làm gì?"

"Cái gì?" Mỹ nữ tỷ tỷ nhú mày.

Ta tức giận quát, "Tỷ tỷ, tỷ cùng Thiên Túy ra sao rồi?"

Nàng âm thầm cười. "Chúng ta sớm đã bỏ qua."

Ta hận nói: "Bỏ quá cái gì? Ta dám cùng Hàn ở một chỗ, các ngươi sao lại không có dũng khí theo đuổi hạnh phúc, hạnh phúc là cần phải theo đuổi, chứ không phải ngồi không mà có, ngươi một mực tránh né, vậy làm sao có được hạnh phúc."

"Nói xong chưa?" Mỹ nữ tỷ tỷ nhìn ta.

"Xong rồi." Ta tức giận trả lời.

"Xong rồi, vậy ta đi." Nàng thản nhiên liếc mắt một cái, đôi mắt toát rõ nét u buồn. Nàng đi vài bước, đưa lưng về ta nói: "Muội muội, phải biết quý trọng."

Cất bước trở lại, ta cùng Hàn tay nắm tay đi trở vào cốc. Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi trên người, làn gió nhẹ mon tron mái tóc, và bàn tay được bao bọc bởi người mình yêu, đây là hạnh phúc.

"Cha ta nói với chàng cái gì?" Ta không nhịn được hỏi.

"Hán nói, phải chiều cổ nàng thật tốt."

Ta cười tà mị. "Chàng trả lời thế nào?"

Hán nâng tay ta lên, kiên định nói: "Ta nói, ta sẽ nắm tay nàng cả đời."

Thực sự có thể như vậy sao? Cho dù có một ngày, hán biết chân tướng, cũng có thể nắm tay ta?

Ta khoe miệng tươi cười, nhưng lại không dám nhìn hán, vì ta biết mắt ta bây giờ đang ánh nên sự lo sợ. "Tốt, chúng ta nắm tay, cùng dạo bước chốn nhân sinh."

Có thể cùng hán nắm tay, ta nguyện bỏ qua danh lợi, ân oán, bỏ qua hết thảy. Thầm nghĩ nắm tay hán, cùng hán ở bên nhau, vô luận sinh tử, vĩnh viễn không phân li.

~*~

Theo phóng viên khách mời của Bách Hiểu đường, Thủy Vũ Mị đề viết, sau khi bát đại môn phái rời khỏi Tận Thiên cốc, Mộ Dung Ý Vân cùng Mục Hàn thần bí biến mất. Để lại một phong thư, đem vị trí giáo chủ truyền cho Tật Phong. Đem chức đường chủ truyền cho Lục Tây Lâm. Chỉ cần không phải ngu ngốc, nhất định hiểu được hai người họ thoái ẩn giang hồ.

Mộ Dung Ý Vân cùng Mục Hàn biến mất được một tháng, trong chốn giang hồ xuất hiện một nữ nhân rất nổi danh, Độc Cô Huỳnh. Nàng tự xưng là nữ nhi của Độc Cô Thiên Linh, hai mươi năm trước may mắn sống sót trong họa diệt môn. Độc Cô Huỳnh một thân hắc y, mặt đeo hắc sa (khăn che mặt màu đen) cho tới bây giờ chưa ai thấy bộ mặt thật của nàng, nàng có thể nói là nữ nhân nổi bật nhất trong giang hồ gần đây, độ chú ý chỉ xếp sau Mộ Dung Ý Vân. Đầu đề của giang hồ nguyệt báo thường xuyên nhắc tới nàng. Chỉ cần là người giang hồ, không ai không biết nàng.

Độc Cô Huỳnh trong vòng hai tháng, kiến tạo một tòa Thần Binh sơn trang thập phần huy hoàng. Cũng mời võ lâm cao thủ khắp nơi, cùng các nghệ nhân xảo tượng, thề phải trọng chấn uy danh Độc Cô gia. Nghe nói, thiên hạ đệ nhất chế kiếm sư nổi danh Huyền Thiết lão nhân cũng cảm động bởi tấm lòng của nàng mà truyền cho nàng kĩ nghệ.

Bốn tháng sau, đạo tặc Giang Dương Sầu Vô Cực bị kẻ thù đuổi giết, vô tình trốn đến Thần Binh sơn trang. Vì cứu tánh mạng của hân, nàng đại chiến ba sáu truy binh (người đuổi theo), toàn thân bị thương mười chín chỗ. Từ nay về sau, Sầu Vô Cực thề chết trung thành với nàng, Độc Cô Huỳnh danh chấn giang hồ. Lúc sau, Độc Cô Huỳnh tuyên bố trước toàn giang hồ, vô luận là ai, cho dù là kẻ cùng đường, cho dù muốn thoái ản giang hồ, chỉ cần không có thù với Thần Binh sơn trang thì cửa Thần Binh sơn trang luôn mở rộng tiếp đón. Thần Binh sơn trang còn bảo vệ cho họ chu toàn. Bách Hiểu đường liền cử Phượng Thanh Hà phóng viên tới hỏi nguyên nhân, Độc Cô Huỳnh nói năm đó Độc Cô gia gặp phải kẻ thù lên mới máu chảy thành sông, không muốn thâm canh của Độc Cô gia năm đó tái diễn. Chỉ vì một câu nói này của nàng, rất nhiều nhân vật võ lâm đều đầu nhập Thần Binh sơn trang, vô luận đối phương trước đây có danh chấn giang hồ, một khi vào Thần Binh sơn trang đều bình đẳng ngang hàng, vô lo vô nghĩ. Sự rộng lượng của nàng rất được nhiều người tôn trọng và đồng tình, hiện giờ, Độc Cô gia đã cực kì hùng mạnh còn hơn cả năm xưa. Có rất nhiều người thề chết vì Độc Cô Gia. Độc Cô Huỳnh đủ thông minh, nàng biết lão cáo già Mộ Dung Nghĩa có thể lợi dụng khi Độc Cô gia còn non yếu một lần nữa diệt môn. Vì vậy càng phải củng cố thực lực, mời nhiều cao thủ, thực lực càng lớn làm bảo tiêu.

Độc Cô Huỳnh tuy lạnh nhạt, cũng là một nữ tử hào khí can vân. Gần đây, không ít tiền bối giang hồ, cao nhân võ lâm, lục lâm hảo hán đều để mắt tới nữ tử này, có kẻ kính sợ, có kẻ mưu cầu.

Ngay từ đầu, ta đã biết Độc Cô Huỳnh nói được làm được. Chỉ mất thời gian nửa năm, nàng đã làm được, hơn nữa xuất sắc hơn dự kiến. Nữ tử ngốc nghếch này, rất giỏi lung lạc lòng người. Dù là một nữ tử trẻ tuổi vẫn có nhiều người tôn trọng. Cho dù là người trong giang hồ, cũng có tâm lí kì thị nữ tử. Vậy mà nàng lại có nhiều cao thủ cam tâm bán mạng, chiêu thức ấy lợi hại không kể được, ta trừ bỏ bội phục vẫn là bội phục. (Kì thực chuyện đuổi giết này là do ta kêu Tật Phong làm, chủ yếu là Độc Cô Huỳnh tìm ta, nàng nói nàng muốn tìm cách thu phục võ lâm cao thủ, ta phải hỗ trợ. Ta cũng vì tò mò nên đáp ứng, ai biết sẽ thành như vậy. Ách... Thực vô sỉ nói cho mọi người, lúc sau có vài vị cao thủ bị đuổi giết, vẫn là do chúng ta làm. Vì đoạt được mục đích, không từ thủ đoạn, lòng dạ đàn bà... Việc này đương nhiên không thể để cho lão công của ta biết, nếu không hân sẽ mắng chết ta. Hắc hắc, mấy ngày nay chúng ta một mực du sơn ngoạn thủy, ta dùng bỏ câu đưa thư để liên lạc với mọi người, hân sẽ không biết.)

Trên giang hồ còn xảy ra hai việc khác, một là Đường Môn đi tìm băng thềm, cũng chiêu cáo thiên hạ, ai tìm được băng thềm cho Đường Môn, họ sẽ đáp ứng ba yêu cầu. Mà Bách Thảo sơn trang Y Lạc Lạc tiêu thư mất tích, Y Dục Thành cũng chiêu cáo thiên hạ, ai tìm được Y Lạc Lạc, hân cũng đồng ý ba yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Bốn quái nhân ở Điểm Thương Sơn 1

Thương Sơn, đỉnh cao nhất là Điểm Thương Sơn, xưng tụng là Hùng Thương Sơn, Điểm Thương Sơn, núi non trùng điệp, mây trắng bao quanh, Thương Sơn linh là dãy núi hợp thành từ mười chín ngọn núi từ bắc tới nam. Đông làm nhị hải, tây bắc nhìn hắc Huệ Giang. Tựa như một chiếc cầu xanh biếc trải dài cả trăm dặm, hùng vĩ vô cùng.

Thương Sơn tổng cộng có mười chín đỉnh núi, trên đỉnh núi quanh năm phủ tuyết, được xưng là "Ngày nóng nhất cũng không tan tuyết". (đây là một câu thơ, Hoa chỉ dám dịch nghĩa hiểu chứ không dịch được thành thơ Q.Q). Càng kì diệu là, mỗi ngọn núi đều có một con suối, đổ từ trên cao xuống, thuận hướng đông mà chảy xuôi vào nhị hải. Mười chín con suối có tên: Vân Long, Thương Lăng, Ngũ Thai, Liên Hoa, Bạch Vân, Hạc Vân, Tam Dương, Lan Phong, Tuyết Nhân, Ưng Nhạc, Quan Âm, Trung Cung, Long Tuyền, Ngọc Cực, Mã Long, Thánh Ứng, Phật Định, Mã Nhĩ, Tà Dương. Những ngọn núi này, thấp nhất cũng trên 3500 mét, có bảy tòa cao trên 4000 mét. Cao nhất là Long Mã Phong đạt 4122 mét. Thương Sơn mười chín ngọn núi, ở giữa mỗi khe núi lại có một dòng suối nhỏ chảy về nhị hải, tên là: Hà Di, Vạn Hoa, Dương Khê, Man Dững, Cẩm Khê, Linh Tuyền, Bạch Thạch, Xong Uyên, Ân Tiên, Mai Khê, Đào Khê, Trung Khê, Lục Ngọc, Long Khê, Thanh Trúc, Mạc Tàn Dương Nam. Mười chín ngọn núi, mười tám con suối quả thực là phong cảnh độc đáo.

Thương Sơn bảo hộ tự nhiên, lại có phong cảnh hữu tình, nếu ta không nhớ lầm, năm 1992, chính phủ đã đưa quần thể núi non này vào danh lam thắng cảnh. Nơi này từ đó nổi danh về du lịch. Du khách đến tận đây chiêm ngưỡng cảnh quan cùng thưởng thức không khí trong lành.

Điểm Thương Sơn quả thực là nhân gian tiên cảnh, vậy mà, ở đây lại có bốn lão quái vật. Hiện Thương Sơn đã ở ngay trước mắt, ta cảm thán hồi lâu mà bật thốt lên: "Sớm nghe nói Thương Sơn đẹp, thực là trăm nghe không bằng một thấy." (Hoa: các bạn đọc giả thông cảm, phải nói rằng mình edit đoạn này đầu đầu tay cứng lưỡi khô mắt quáng gà... muốn bỏ qua mà không được, đã thế tả cảnh toàn từ rất rất rất khó hiểu, ta muốn nỏ óc, cuối cùng, tả gần một trang A4 về cái Thương Sơn, kết luận là ở đó có bốn quái nhân Q.Q. bó tay chấm com ạ.)

Độc Cô Huỳnh ở trên giang hồ đã nổi danh lăm, đại tẩu của nàng cùng lão ca lại đang du lãm Điểm Thương Sơn. Chúng ta thoái ản giang hồ, chuyện đầu

tiền là phải kiếm linh xà trị liệu mắt cho ta. Cho nên, ta mượn cơ này đi du lịch khắp nơi, đi đến đâu tiên là Điểm Thương Sơn. (Hoa: độc giả chú ý, Ý Vân tỷ bị cận nặng, điều này mọi người chắc còn nhớ, nhưng có một điểm mà tác giả làm mình rất là tức, đó là mạch truyện không hợp lý, vì trước đó Thời Không lão bắt từ đã đưa cho Ý Vân tỷ kính áp tròng, nói cách khác thì không cần phải chữa trị làm gì nữa, vậy thì tìm linh xà làm cái quái gì Q.Q, muốn nhảy lên đấm vào mặt tác giả quá)(BL: Có ai muốn bị cận cả đời đâu, kính sát tròng thì dễ rớt, đeo nhiều lại không tốt..... aizz, chẳng biết nói sao)

Chúng ta bắt đầu Bách Hiểu đường một đường du ngoạn đến Đại Lý. Đi qua không ít địa phương, đương nhiên cũng gặp không ít phiền toái. Trị an ở chỗ đại kếm vô cùng, gặp nhiều nhất đương nhiên là cường đạo cướp bóc. Kết quả trở thành món khai vị của chúng ta. Lúc đi đến Chiết Giang, bị phân đường chủ của Bách Hiểu đường nhận ra, cương quyết mời ta cùng Độc Cô Hàn làm khách. Tên phân đường chủ kia cư nhiên còn tập hợp huynh đệ để ta phát biểu. Ta thăm nghĩ trải qua những ngày tiêu diêu, ra được ngưỡng mộ cũng chẳng tốt gì, cho nên ta lôi kéo Hàn trèo tường chạy trốn.

Còn có một hồi gặp được thiên tai, được rồi, là ta tự làm tự chịu. Ta không có việc gì lại đi trộm trứng chim, từ trên cây rơi xuống, chân bị thương nhẹ. Trừ bỏ nằm ở trên giường vài ngày, còn bị lão công giáo huấn. Có thiên tai, đương nhiên có người gặp họa. Ông trời, ta đang tắm rửa ở ôn tuyền, không biết chui đầu ra hai vị nhìn lên ta tắm. Thậm chí còn có ý đồ khinh bạc ta, kết cục chính là... bị lão công ta làm cho mù mắt... lại bị ta đánh thành đầu heo... Ách, có điểm bạo lực. Bất quá, hai tên kia đều là người trong giang hồ, vợ chồng chúng ta sẽ không khi dễ người không có võ công.

Theo tin tức của Vũ Mị, bốn quái nhân trốn ở Vân Lộng sơn cốc, bọn hắn đem địa phương đó đặt tên là U Minh quỷ vực. Tốt, trốn ở sơn cốc, nếu không phải leo lên đỉnh núi thì một chết ta. Điểm Thương Sơn đỉnh núi mây mù che phủ, nhìn qua tựa thiên cung. Nếu ta đứng ở phía trên, có thể có cảm giác đứng ở trên mây hay không?

"Bốn lão đầu chết tiết kia cuối cùng trốn ở đâu a? Ta không đi nữa." Du sơn ngoạn thủy cũng không phải thoải mái như vậy, chúng ta đã tìm trong này ba ngày, còn không tìm thấy cái địa phương quý quái kia, thực sự là không chịu nổi.

Hàn kéo tay ta, an ủi. "Vân nhi, không cần giận dữ, tìm được linh xà mới trị được mắt của nàng." Ánh mắt đáng chết, sớm biết về chỗ đại, đọc nhiều sách như vậy làm gì.

Ta hừ hừ nói: "Không muốn, ta mệt quá." Lại đi tìm tiếp phòng chừng mệt chết.

"Vân nhi, mệt lắm sao?" Đương nhiên, không biết vì sao, gần đây dễ mệt mỏi, mỗi ngày ngủ mười mấy giờ, vẫn cảm thấy ngủ không đủ. Có lẽ là ta quen với cuộc sống xa hoa, không quen ăn gió nằm sương.

"Uh, nghỉ ngơi." Ta đã nói muốn nghỉ, hắn không dám nói không, nói không ta khóc cho xem.

Hàn sùng nịnh ôm ta ngồi xuống, ta thực sự mệt mỏi, tựa vào vai hắn.

"Hàn, chàng thực tốt nha." Ta luôn cười cười rất gian trá.

"Không có biện pháp nào, ai bảo ta yêu nàng."

"Thê tử là để yêu, không cho phép chàng không có biện pháp."

Hắn cười cười, lau đi mấy vết bẩn trên mặt ta. "Được." Ta thừa nhận ta là nữ nhân thô lỗ, trực tiếp dùng tay áo chà chà, hèn gì biến thành mặt mèo.

Cùng hắn nói vài câu băng quơ, ta liền thiếp đi. Có làm không a, tối qua ta đã ngủ mười hai tiếng, giờ còn có thể ngủ? Ta hoài nghi bản thân có phải có tật xấu hay không?

Độc Cô Hàn vì làm cho ta ngủ thoải mái, ý đồ thả ta ra, tựa vào đùi hắn. Nhưng hắn vừa động vào ta, ta liền mở to mắt. Ta dụi dụi mắt, mê man nhìn trời. "Hiện tại mấy giờ?"

Hắn giúp ta sửa sang lại mái tóc hỗn độn, cười nói: "Nàng mới chỉ ngủ một chút." Nửa năm này, tay hắn đã không còn động tới kiếm, thay vào đó là động tới lược, giúp ta chải đầu. Ta thừa nhận bản thân kém cỏi, đánh phải phiền toái lão công, dù sao hắn cũng không có việc gì làm, công tác chính là giúp ta.

Ta không có ý đứng lên, y nhiên vẫn nằm trong lòng hắn, động động cổ. "Ta mệt chết đi, nghỉ ngơi tiếp."

Hắn có phần lo lắng nhìn ta. "Gần đây nàng thường nói mệt, phải chăng có bệnh gì?"

Ta quệt miệng. "Không có, ta không cảm thấy có bệnh." Ta là người luyện võ, sao có thể dễ dàng sinh bệnh.

Hắn nhẹ nhàng mon tron cái miệng nhỏ nhắn của ta, cười tà cúi đầu xuống. Hắn cũng sẽ có biểu tình này, trước kia ta nghĩ cũng không dám nghĩ. Sau khi đi theo ta nửa năm, cuối cùng hắn cũng có bộ dáng của người bình thường. Cứ phát triển như vậy, rất nhanh hắn sẽ hoàn toàn trở thành người bình thường. Bị lão công hôn lại không có gì là lớn, hơn nữa, hắn thấu hương thực sự là rất dễ, ta không có cự tuyệt, ngay khi hắn hôn đến môi ta, một âm thanh làm ta giật mình. "Hai tiểu oa nhi, các ngươi làm gì?"

Chúng ta kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy một lão nhân cúi cúi, tay cầm liềm nhỏ, vừa nhìn đã biết là đang hái dược. Nơi này sao lại có người đến, xấu hổ quá. (Hoa: nói thừa, trước ôm ấp hôn hít nơi công cộng còn được, nay lại xấu với chả hổ)

Ta ngồi dậy, xấu hổ không nói ra lời. Lão nhân đi đến trước mặt ta, khí thế hung dữ. "Các ngươi làm hỏng thuốc của ta." Lão nhân nói xong, chìa vào chỗ bọn ta đang ngồi.

"Đại thúc, khắp nơi đây đều có thảo dược, người đừng làm khó chúng ta đi." Ta buồn bức nói.

Lão nhân trừng mắt. "Tiểu nữ oa hỗn xược."

"Ta hỗn xược?" Ta đứng lên, cùng hấn lớn tiếng nói.

"Ngươi là tiểu oa nữ, cùng nam nhân trong núi hôn hít, bị lão nhân bắt gặp mà mặt cũng không đỏ?"

Ta dờ khóc dờ cười. "Ta sao lại hỗn xược, chúng ta là phu thê, làm gì đâu cần lão can dự?"

Lão nhân tức giận nói: "Ngươi cho là ta dễ bị lừa gạt sau, ngươi ăn mặc kiểu cô nương, sao có thể đã lập gia thất?" Ta thích, được chưa?

Ta liếc mắt hấn một cái. "Ta thích thế không được sao?" Hiện tại trong chốn giang hồ ai không biết ta cùng Hấn là vợ chồng, mặc quần áo kiểu cô nương thì thế nào?

Lão nhân nhếch miệng cười. "Hắc, tiểu nữ oa dám cãi ta, nhìn ngươi không phải người ở đây, đến đây làm cái gì?" Thực sự là quái nhân, chuyện của ta lão can dự làm gì? Ta nói như chém đinh chặt sắt. "Du ngoạn."

Lão nhân dùng ánh mắt không tin nhìn ta. "Tiểu nữ oa, địa phương này không phải nơi để du ngoạn, truyền thuyết có yêu quái, không ai dám tới gần."

"Vậy lão ở đây làm gì?"

"Ta..." Lão cứng họng.

"Có phải là bốn lão quái ở U Minh quỷ vực?"

"Đúng đúng." Lão nhân gật đầu. "Chính là bọn hấn...sao ngươi lại biết?"

"Ta chính là tìm bọn hấn."

"Tìm bọn hấn làm gì?" Lão nhân kì quái hỏi.

"Cần mượn linh xà của bọn hấn." Ta vì sao lại phải trả lời lão già bất tử này?

Lão nhân trừng mắt. "Ngươi sao biết bọn hấn có linh xà?"

"Biết là biết, vì sao biết, ta không nói cho lão biết." Ta cười ha ha, cho lão tức chết chơi.

Lão nhân cười vui vẻ nói: "Tiểu nữ oa, bọn hấn có võ công rất lợi hại, ngươi không sợ sao?"

"Ta vì sao phải sợ, ta không phải đến đánh nhau." Tốt xấu gì tướng công của ta là thiên hạ đệ nhất, ta là thiên hạ đệ tam, còn sợ sao?

Lão nhân hưng phấn nói: "Ta thích, tiểu nữ oa, ngươi cũng là người của võ lâm sao? Tên là gì, võ công lợi hại không?"

"Ta là Vô Tình Kiếm Nguyệt Quang tiên tử, đường chủ Bách Hiểu đường. Trên đại hội võ lâm, ta cùng tướng công đoạt được thiên hạ đệ nhị. Thực tế chúng ta đã bại thiên hạ đệ nhất, nhưng bởi vì chúng ta liên thủ nên chỉ có thể làm đệ nhị." Ta thuận tiện chỉ Độc Cô Hấn.

Lão nhân ha ha cười to. "Hay nói giỡn, đường chủ của Bách Hiểu đường rõ ràng là Bách Hiểu Sinh, khi nào thì đổi ngươi làm? Ngươi thiên hạ đệ nhất? Ta thấy ngươi một chút nội lực cũng không có."

"Này, ta là sư tỷ của Bách Hiểu Sinh, hấn đưa cho ta làm. Trong lúc tranh đoạt thiên hạ đệ nhất, ta bị trọng thương, mất hết nội lực, cho nên mới tìm linh xà." Lão nhân đáng chết, dám khinh thường ta.

"Nga, như vậy." Lão nhân cười mị mị nhìn ta, chỉ chỉ vào Hấn. "Ngươi là đường chủ Bách Hiểu đường, hấn thì sao? Ta thấy võ công hấn thập phần thượng thừa, nói hấn là thiên hạ đệ nhất, ta còn tin tưởng."

"Hấn a, hấn là giáo chủ Thiên Ma giáo, bất quá hiện tại đã không còn làm, chuyên đi theo đường chủ hư danh ta đi du ngoạn khắp nơi." Một đôi vợ chồng như chúng ta hấn là làm cho người ta thập phần ngưỡng mộ đi.

Lão nhân bật dậy kêu to. "Tiểu nữ oa, thực nhìn không ra các ngươi đều là nhân vật danh chấn giang hồ." Lão nhân cười hi hi tiến đến trước mặt Độc Cô Hấn. "Tiểu tử, có phải bởi vì tiểu nữ oa này, cho nên ngươi không cần cái gì, bồi nàng đi du ngoạn khắp nơi? Ngươi có võ công cao cường như vậy, thoái ần giang hồ thật đáng tiếc."

Độc Cô Hấn tôn kính nói. "Tiền bối quá khen, vẫn bởi võ công tầm thường mà thôi." Hấn một tiếng tiền bối, ta mới chú ý lão nhân. Hấn biết Tiểu Bạch, thấy được ta không có nội lực, thấy ra Hấn võ công cao cường. Hấn sao có thể là người thường, không chừng là một trong bốn quái nhân.

"Tiểu tử biết lễ phép."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bốn quái nhân ở Điểm Thương Sơn 2

"Tiền bối, người chẳng lẽ là một trong bốn vị kì nhân?" Ta lập tức thay đổi thái độ tiền lên.

"Biết cảm kì thi họa không?" Lão nhân miết miết mắt, hỏi một câu.

Ta nghi hoặc gật gật đầu nói: "Cảm nghệ của ta, ta nhận thứ hai thiên hạ không ai dám nhận thứ nhất, kì nghệ cũng không tồi. Thơ văn của lão công ta cực kỳ tốt, đan thanh (vẽ) lại cực kỳ lợi hại." Nào có ai tự thổi phồng chính mình như vậy sao? Vốn tính nói mình cảm kì thi họa tinh thông, nhưng sau khi xem tài nghệ của Hàn, ta thực hồ thẹn thừa nhận bản thân rất kém cỏi.

"Tốt lắm." Lão nhân hi hi cười. "Theo ta tới đây."

"Tiền bối, Ý Vân mạo phạm, người đại nhân đại lượng." Ngàn vạn lần đừng ghét ta.

Lão nhân cười nói: "Nữ oa, Kì Lão Trạch ta không keo kiệt như vậy." Thì ra tên Kì Lão Trạch, tên nghe thực kì quái, không trách người đời gọi là quái nhân.

Đi theo lão nhân một hồi, chỉ thấy nơi nơi phong cảnh hữu tình, mơ hồ xa xa thấy bốn tòa lầu nhỏ. Bốn lầu nhỏ được xây dựng rất kì quái, phương hướng đều khác biệt, mỗi nhà xây một kiểu, ở giữa còn có một đại đình tử. Kiến trúc của bốn tòa nhà đều rất kì quái, quả không hổ là nhà của quái nhân.

Lão nhân đang đi chợt dừng lại, hi hi cười. "Thiên hạ đệ nhất Nguyệt Quang tiên tử, muốn đi vào, trước tiên phá trận." Ta muốn đi, ta sợ nhất là trận.

Hàn giương mắt nhìn ta, kéo ta đi vào rừng cây, lão quái vui sướng khi thấy người gặp họa chạy theo phía sau. Mới đi vài chục bước, cư nhiên bốn tòa lầu nhỏ đã ở trước mắt. Ta trở mắt, thì ra cũng là mê hồn trận, vừa rồi ta còn tưởng cách xa cả cây số, vậy mà đi chỉ chục bước đã tới, thực lợi hại, may mắn lão công ta cũng là cao thủ về phương diện này.

Lão quái vỗ tay. "Lợi hại, lợi hại." Đương nhiên.

Hàn nhàn nhàn nói: "Trận này thập phần tinh diệu, văn bối may mắn thôi."

Lão quái hướng tới mấy tòa nhà mà hét: "Xích Cầm tiên tử, có vị tự xưng Nguyệt Quang tiên tử đến đây muốn so tài cảm nghệ, nàng nói rằng nếu nàng nhận đệ nhị, thiên hạ không ai dám nhận đệ nhất, người có dám ứng chiến không?" Ta nói muốn so cảm nghệ khi nào?

"Ách, đại thúc, ta không có muốn so cảm nghệ." Ta trở mắt nói.

"Nữ oa, bốn lão quái chúng ta đều si mê một trong bốn thứ cảm kì thi họa. Muốn linh xà thì không khó, chỉ cần hai người thắng được bốn chúng ta, vậy bốn chúng ta tám tay dâng lễ vật, được chứ?" Đây là quy củ gì? Dám lập quy củ như vậy, rõ ràng là muốn làm khó chúng ta.

Nàng ôm cổ tranh, liếc mắt một cái cao thấp đánh giá ta, đem cổ tranh đặt ở trên bàn, nồn nóng nói: "Chính là người a? Nguyệt Quang tiên tử?" Quả nhiên là quái nhân, đã lớn tuổi rồi, còn nồn nóng như vậy.

Ta cười hắc hắc. "Tiền bối, hân hạnh."

"Người, dám cho chính mình là đệ nhất, ta với người khiêu chiến." Nàng chỉ vào người ta, giống y chang tính cách của đứa nhỏ, bộ dáng thập phần buồn cười.

"Ác bà nương, khiêu chiến có thể, nếu người thua, phải đồng ý đưa linh xà cho nàng ta." Ác bà nương... thực sự là phong thái của ta.

"Không vấn đề." Thiếu nước vỗ vỗ mông nữa.

Ta ôm miệng cười tủm tỉm.

Nàng trừng mắt nhìn ta. "Người cười cái gì? Lão nương thích như vậy."

Ta cười càng lớn. "Tính cách của người rất hợp với ta, hay là chúng ta kết bái tỷ muội."

Nàng trừng mắt nói: "Chỉ cần thắng ta, muốn ta làm gì ta đều làm." A, vậy bảo nàng chết cũng được sao?

"So tài thế nào?" Ta không hiểu phải so tài thế nào hỏi.

"Chỉ cần trên đời có khúc nhạc nào, ta cũng sẽ biết. Người cho ta một đề, ta sẽ đàn ra, ta cũng cho người một đề cho người đàn, mọi người chứng kiến." Nói xong, nàng lớn tiếng nói: "Cùng thư sinh cùng Họa Tú Tân, cút ra, có người tìm chúng ta khiêu chiến." Ha ha, đều đã lớn tuổi, còn xưng hô như vậy, bọn họ thật rất thú vị.

Người chưa tới, âm đã tới: "Đến đây, đến đây." Vừa nói xong, người đã nhảy xuống trước đình. "Có người ngoài còn gọi khó nghe như vậy." Người tới ước chừng năm mươi tuổi, tay cầm một cây quạt, quần áo thập phần trang nhã. Cũng đã năm mươi tuổi, còn giả trang ư nữa?

"Ác bà nương, ai lại tới nữa?" Vẫn lấy tư thế thiên ngoại phi thiên mà xuất hiện, lão nhân này giống cách ăn mặc của người kia.

"Tiền bối hảo." Ta chạy nhanh tới a dua.

Lão nhân cầm quạt liếc mắt nhìn chúng ta, sau đó quay sang hỏi ác bà nương. "Là bọn họ?"

Kì lão quái chen miệng. "Hai vị này cầm kì thư họa tinh thông hết thảy, muốn tỷ thí với chúng ta. Nếu bốn người chúng ta bị đánh bại, phải đưa linh xà cho bọn hắn, các người có đồng ý không?"

Vị cầm quạt kia hai mắt tỏa sáng, hưng phấn nói, "Từ sau khi tiểu Giang đi, cho tới bây giờ cũng không gặp được người đồng đạo. Nói đến tiểu Giang, tiểu tử kia cư nhiên không trở về thăm bọn ta...."

"Uy uy, Họa Tú Tân, không phải lúc để người nói nhiều." Vị cuối cùng xuất hiện như thiên ngoại phi tiên đánh gãy lời hắn, đồng dạng hưng phấn nói, "Ba người các người rất không có phẩm vị, không hiểu thư pháp. Đồ đệ đi rồi, không còn ai theo ta luận bàn. Hiện tại rốt cuộc có đối thủ."

"Ba người các người, buộc hắn học cái này cái kia, làm cho hắn không có thời gian học đàn, ta đường đường là Xích Cầm tiên tử, cư nhiên không có hậu nhân."

"Ác bà nương, người nói cái gì? Người cho hắn học cầm để thành nương nương khang (BL: Không hiểu, chắc là mấy bà cô hay cô nương gì đó) hay sao?" Kì lão quái không phục nói.

"Kì điên, người muốn hắn ngày nào cũng theo người học phải không? Ta chính là muốn bồi dưỡng tiểu Giang thành đại tài tử, dạy hắn thi thư, dạy hắn viết chữ, các người cố tình xen vào."

"Họa Tú Tân, đừng nói xằng, rõ ràng..."

"Cùng thư sinh, không cho phép người kêu hắn tiểu Giang." Ác bà nương khí thế hung hãn lên tiếng.

"Ác bà nương, người rống ta làm gì, kêu cũng mười năm rồi, đã thành thói quen. Người lại nhai trong tai chúng ta mười năm, có mệt hay không a?"

*%•#%#••%#%..... (Nước miếng văng đầy trời)

Ta cùng Hàn đã muốn té xỉu, bọn hắn thực như bốn tiểu hài tử, cư nhiên cãi nhau thành như vậy, thực sự là sợ bọn hắn.

"Vân nhi, mệt không?"

"Mệt a." Ta chán nản nói: "Ta muốn ngủ."

"Được, ngủ đi, bọn hắn cãi xong sẽ gọi nàng."

"Không cần, bọn hắn cãi nhau đã lâu, chắc cũng sắp xong?" Thực sự là bốn kẻ điên, vốn chỉ cãi nhau, giờ thành đánh nhau. Bắt đầu là Cùng thư sinh đánh ác bà nương, rồi Họa Tú Tân liên thủ với Kì điên đánh Cùng thư sinh. Sau ác bà nương lại điên tiết đánh Kì điên, Kì điên gọi Cùng thư sinh phụ trợ... Cứ vậy, bọn chúng đã đánh nửa ngày, cũng không biết ai đánh ai, nhưng có thể khẳng định bốn người này bị điên, hơn nữa điên rất lợi hại. bọn hắn không nhìn đến chúng ta, ta cùng Hàn cứ ở bên xem bọn hắn đánh. Suốt nửa ngày đánh trái đánh phải, ta cũng đã ngủ mấy giấc, bọn hắn vẫn cứ tiếp tục đánh nhau. Nhưng nhìn kĩ, võ công của bốn lão quái thực không tồi, không biết đệ tử của mấy lão là ai? Đệ tử của bốn người này hẳn là rất lợi hại, nhưng cũng hẳn là bị điên đi. (Hoa: đệ tử của bốn người này không ai khác là Giang Từ Ngang, ngoại hiệu bệnh thần kinh)

"Có chỗ nào không thoải mái?" Hàn bắt đầu cúi xuống hỏi ta.

Ta nhu nhu ánh mắt. "Không có a."

"Gần đây tinh thần nàng không tốt, thường xuyên mệt mỏi, có phải là nhiễm phong hàn?" Hắn thực đoán mò, ta đâu có nhiễm phong hàn.

"Không phải, có thể là không nghỉ ngơi đủ."

"Không nghỉ ngơi đủ?" Hàn cười ái ngại. "Một ngày nàng ngủ mười sáu canh giờ." Ách, ta sắp thành lợn, nhưng không có khí lực, rất mệt a.

"Bọn hắn đánh lâu như vậy, chúng ta cùng bọn hắn ai hơn ai?" Sau đại hội võ lâm, chúng ta không còn cơ hội liên thủ. Ta thật sự rất ít luyện công, «Lạc hoa lưu thủy» cứ như vậy bị mai một.

"Có lẽ bốn người bọn hán hợp lực cũng có thể miễn cưỡng là đối thủ." Còn có thể miễn cưỡng là đối thủ.... Chúng ta đã là thiên hạ đệ nhất, tìm đối thủ thật khó khăn. Cao thủ quả thực tịch tịch a, rốt cuộc hiểu được tâm tình của Độc Cô Cầu Bại.

Ta cười hi hi rút Phượng Vũ đặt trong lòng bàn tay, liếc mắt nhìn kiếm của hán một cái. "Vì sao kiếm của chàng không phải Long Ngâm?"

"Quan trọng sao?"

"Không phải rất quan trọng, Long Ngâm Phượng Vũ, như vậy mới hợp a."

"Cẩn thận." Hán nói xong, ôm ta, gia nhập chiến đấu, ta hiện tại không có nội lực, khinh công cũng không sử dụng được, ở thời điểm liên thủ, hán phải vừa bay vừa ôm ta. Kỳ thực ta một mực nghĩ, nếu ta lấy tư thế thân mật như vậy đối chiến, có thể càng an ý hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Bốn quái nhân ở Điểm Thương Sơn 3

Edit: Bạch Linh

"Hai tiểu oa nhi, các ngươi nào loạn cái gì?" Họa Tú Tân cực kỳ không thích nói to.

Ta cười hắc hắc, "Phu thê chúng ta ở đại hội võ lâm đoạt ngai vàng thiên hạ đệ nhất. Tự hỏi không có địch thủ, thấy bốn vị tiền bối võ công cao cường liền đặc biệt tới lĩnh giáo." Ta nói xong, lại cùng Độc Cô Hán xuất kiếm, không có chút ảnh hưởng tiếp tục đánh nhau. Họa Tú Tân bị công kích phải lui, liền tức giận nói: "Hai tiểu oa nhi này tự xưng thiên hạ đệ nhất, bốn người chúng ta thử lĩnh giáo một phen xem như thế nào?"

Ác bà nương vui sướng khi người gặp họa nói. "Đã lớn tuổi, còn bị hai tiểu oa nhi đánh lui, ngươi tu (luyện) không ra tu (luyện) a?"

"Đúng vậy, Họa Tú Tân..." Cùng thư sinh trực tiếp khoanh tay đứng nhìn, đột nhiên kêu to lên, "Nga, lợi hại lợi hại, võ công của tiểu oa nhi thật là lợi hại."

"Họa Tú Tân, ngươi cũng có ngày hôm nay a." Kì diên vui sướng khi người gặp họa thập phần rõ ràng, làm cho người ta xúc động đến nỗi có ý nghĩ muốn trêu chọc hán.

Một mình Họa Tú Tân sao có thể làm đối thủ của chúng ta? Ta cùng Độc Cô Hán bắt đầu nhìn nhau, hán ôm ta di chuyển mục tiêu, cùng nhau công kích ba người kia. Ba bọn hán đứng cùng nhau, ta không tin bọn hán sẽ không liên thủ.

"Ai da, hai tiểu oa nhi khi dễ lão bà ta." Ác bà nương bị đánh kêu lên. Đây không gọi là khi dễ, gọi là luận bàn.

"Sách sách, tiểu oa nhi võ công không tồi." Vô nghĩa, hai người chúng ta chặn giữa bọn họ, làm cho bọn hán không có đường lui, không đánh trả liền không có đường sống.

Họa Tú Tân ngồi trên tảng đá, nhìn vào cuộc pk (nguyên văn), "Ba người các ngươi hỏi này trêu chọc ta, giờ gặp báo ứng a." Lần này đổi ngược thành Họa Tú Tân vui sướng khi người gặp họa, sao lại có một đám người như vậy? Thật là kỳ quái muốn chết. Hết thấy tiền bối cao nhân, tính tình đều thực cổ quái, xem tác phong của bọn hán, ta có thể khẳng định mấy tên gia hỏa này không hề đơn giản.

"Họa Tú Tân, nói bót vài lời, còn không mau tới hỗ trợ. Ngươi có mắt hay không? Hai tiểu oa nhi bằng mấy chiêu cổ quái đã đánh cho chúng ta ứng phó không kịp, tuyệt đối không phải người tầm thường." Kì diên có ý đồ dụ Họa Tú Tân hỗ trợ.

"Đáng đời, ai kêu vừa rồi các ngươi cười ta." Họa Tú Tân khoanh tay đứng nhìn.

Ba người bọn hán đánh tuy có điểm cố hết sức, nhưng chúng ta vẫn chiếm thế thượng phong. Chỉ cần chúng ta muốn, lúc nào cũng có thể chế phục ba người bọn hán. Nhưng là chúng ta phải lĩnh giáo bản lãnh của bọn hán trước, chậm rãi cùng bọn hán đánh. Họa Tú Tân rất không có lương tâm, ba đồng bọn bị vây đánh, cư nhiên không ra tay giúp đỡ. Đáng giận nhất chính là hán có ý đồ phá hoại kế hoạch của ta.

"Họa Tú Tân, có phải sợ chúng ta hay không? Chỉ cần nhận thua, ta tuyệt đối sẽ không cười ngươi." Loại quái nhân này, chịu không nổi kích tướng, ta không tin hán sẽ không ra tay.

Ác bà nương cũng phụ họa, "Nữ oa, nói cho cùng, Họa Tú Tân rất không có đạo nghĩa."

"Ác bà nương, ai không có đạo nghĩa? Ngươi chờ đó, ta đến liền." Vừa dứt lời, hán đã tham gia chiến đấu.

Cùng bốn cao thủ tuyệt đỉnh pk, tư vị kia chỉ có một từ có thể hình dung — Thích. Đầu nói không nên pk, trân trọng sinh mạng, nhưng lần đầu tiên có cảm giác pk như vậy thật tuyệt vời.

Bốn lão quái võ công cũng không tồi, bốn người liền thủ không phải dễ đối phó. Hai chúng ta dù thắng cũng không thoải mái. Ước chừng nửa canh giờ mới chấm dứt pk.

Hai chúng ta mồ hôi ướt đầm, bốn bọn hần so với chúng ta còn thảm hơn nhiều. Ác bà nương bị điểm huyết, Kì điên bị đánh cho vắt trên cành cây. Họa Tú Tân nằm trên mặt đất, Cùng thư sinh bị hai thanh kiếm đặt ngay cổ họng. Hai chúng ta thu hồi kiếm, Độc Cô Hàn nói. "Bốn vị tiền bối, văn bối mạo phạm."

Ta đắc ý chớp chớp mắt, "Thế nào? Nguyệt Quang tiền tử cùng phu quân lợi hại đi?" Nếu không có Độc Cô Hàn, ngã xuống nằm trên mặt đất chính là ta, hơn nữa thập phần bị thảm.

Cùng thư sinh hít một hơi, "Không phu tử từng viết qua..."

"Cút..." Ba lão quái rất ấn ý cùng hét ra, Cùng thư sinh lập tức bật lở tai lại. Lớn tiếng nói, "Chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân là khó nuôi."

"Tên tiểu nhân tí bỉ nguoi, dám nhục mạ ta?" Đừng quên, ác bà nương cũng là nữ nhân.

Nàng thô lỗ nói, "Nữ oa, giải huyết cho chúng ta, chúng ta đánh chết tên Cùng thư sinh này."

"Có chết tám lần cũng đáng." Ta cười chính là vì biểu tình của nàng.

"Cùng thư sinh này, mấy chục năm nay luôn ở bên tai ta lái nhái, ta quả thực muốn giết hần." Họa Tú Tân sao cũng bay vào mắt?

"Cùng thư sinh, nguoi tiếp tục nói Không phu tử gì kia, ta đem sách của nguoi đốt hết." Kì điên cũng tham gia náo nhiệt? Không phải cùng chúng ta đánh nhau sao? Sao lại hợp lực mắng Cùng thư sinh?

"Cổ hủ..." Cùng thư sinh liếc ba người bọn hần bằng ánh mắt khinh thường.

"Cổ hủ chính là nguoi." Ba người này thật sự ấn ý.

Cùng thư sinh di chuyển mục tiêu, nói: "Ác bà nương, nguoi cả ngày niệm cái câu không đề yên, nguoi so với ta còn phiền hơn."

Kì điên đã từ trên thân cây nhảy xuống, thuận tay giải huyết cho nàng, "Đúng vậy, ác bà nương, nguoi tiếp tục rống to cùng lái nhái, ta che miệng của nguoi."

Ác bà nương nhu nhu tay, nâng Họa Tú Tân trên mặt đất dậy, "Kì điên, nguoi cả ngày nghiên cứu thảo dược loạn bát nháo, ta mới phải lái nhái. Nguoi mới trở về, ta ngủi được đã muốn ối." Kỳ thật, tuy bốn bọn hần hay cãi nhau, nhưng cũng rất quan tâm đối phương. Xem động tác nhỏ của bọn hần là biết. "Chúng ta đều là phạm phu tặc tử, đều có thể nhiễm bệnh, ta nghiên cứu thảo dược thì có gì không tốt."

"Kì điên, đã nhiều năm như vậy nguoi từng thấy ai sinh bệnh chưa? Nguoi làm cho tất cả đều là độc thảo (thảo dược có độc), muốn mưu sát à?" Họa Tú Tân vỗ vỗ bả vai hần, "Kì điên, nguoi đời này không thể làm thần y, chưa làm ai chết đã là may mắn, không cần nghiên cứu mấy thứ đồ vật loạn bát nháo này nữa."

Kì điên cá giận nói, "Thời điểm Giang tiểu tử kia vừa mới đến cả ngày không nói một lời, không phải là do y thuật của ta tốt nên mới chữa khỏi sao?"

Ác bà nương một bộ biểu tình phải ăn thịt người, "Kì điên, nguoi cho hần ăn độc dược này nọ, không phải liệt tử liệt tông Giang gia phù hộ thì hần đã mất mạng nhỏ. Nguoi lấy hần làm vật thí nghiệm, trong đó có hai mươi tám lần làm hần thiếu chút nữa mất mạng, còn năm mươi tư lần thì nửa sống nửa chết. Hần không thích nói chuyện không phải là do y thuật quái đản của nguoi sao? Là ta tận tâm chiều cô, coi bỏ khúc mắc của hần, hần mới nguyện ý đề ý đến các nguoi."

Kì điên đúng lý hợp tình nói, "Ác bà nương, hai mươi năm trước nguoi trúng ba chương toái tâm chương, nếu không phải có ta, nguoi đã sớm chết." Toái tâm chương? Trong chốn giang hồ đích thực có người biết võ công này, lão cha chính là một trong số đó, hần từng dùng chương pháp này đã thương bệnh thần kinh. Từ từ... Ba bọn hần nói có đồ đệ bảo bối tên tiểu Giang... Bệnh thần kinh vừa vặn họ Giang... Bệnh thần kinh từng nói hần có ba sự phụ biến thái... buộc hần học này học nọ... Ác bà nương cùng mỹ nữ tỷ tỷ rất giống... Không có nhiều trùng hợp như vậy đi? Quên đi, không cần nghĩ nhiều, hiện tại là những ngày khoái hoạt, do ta trải qua bao nhiêu khổ cực mới có, vậy qua ngày nào tính ngày đó.

"Kì điên, nguoi nói hay quá nhỉ? Nguoi thiếu chút nữa đem ta chữa chết."

"Không phải bây giờ nguoi đang rất tốt sao? Cả ngày ôm cầm phá hoại. Bất tiểu Giang học dùng tiếng đàn đã thương nguoi, tiểu tử kia bị phản phệ bốn mươi hai lần, lại không phải nhờ y thuật của ta tốt?"

Cùng thư sinh mới nói một câu công đạo, "Đúng vậy."

Ác bà nương tức giận chỉ tay vào hần nói, "Cùng thư sinh nguoi mới khiến loạn thêm á? Nguoi bắt tiểu Giang ba ngày đọc một trăm quyển sách, làm hần sợ tới mức trốn vào sơn động không dám đi ra, thiếu chút nữa đã chết." Ba ngày một trăm quyển? Siêu nhân a? Hần là máy tính? Máy copy?

"Đúng, đúng đó." Họa Tú Tân phụ họa.

Cùng thư sinh mới không phục khí đích chỉ vào Họa Tú Tân, "Người bắt hấn một tiểu oa nhi so chiều với người, bị người đánh cho cả người bị thương. Đứng rồi, trên mười lần học máu."

"Mười lăm năm tiếp theo, người tổng cộng đã thương hấn hai trăm ba mươi bốn lần." Trí nhớ của ác bà nương thật tốt quá đi.

Ách, cực kỳ, cực độ, siêu cấp đồng tình với vị đồ đệ bảo bối tiểu Giang kia của bọn hấn. Bị bọn hấn đầu độc mười lăm năm, cư nhiên còn có thể sống thực không phải lợi hại bình thường, so với tiểu cường (gián) còn tiểu cường (sống dai) hơn. Hôm nào có rảnh, nhất định phải báỉ phỏng vị "cao nhân" kia.

"Đừng cãi nữa....." Ta chịu không được hết to lên.

Quả nhiên, chung quanh lập tức im ắng.

Ta tận lực không cho chính mình nổi nóng, bắt đắc dĩ nói, "Bốn vị tiền bối, các người đừng cãi nữa. Rốt cuộc có muốn so tài không? Trời đã sắp tối rồi." Lục phóng viên chắc cũng phải sợ bọn hấn, thật muốn đưa bọn hấn tới Bách Hiểu đường làm phóng viên.

"Đương nhiên phải so." Ác bà nương cửa thứ nhất đứng lên.

Họa Tú Tân mới liếc liếc nàng, "So cái gì mà so, bầu trời đã tối đen, ngày mai rồi so tài."

"Hai tiểu oa nhi vô công quả nhiên lợi hại, đến đến, đến kia với ta, chúng ta luận bàn luận bàn, ngày mai rồi so tài." Cùng thư sinh nói xong, đã giữ chặt quần áo của Độc Cô Hàn.

Ác bà nương lập tức nhìn hấn bằng một ánh mắt xem thường, "Cùng thư sinh, nơi đó của người chỉ có một đồng sách cũ nát, làm sao chiều đãi khách?"

"Ác bà nương, không phải người cũng nhìn trúng bọn hấn? Muốn nhận làm đồ đệ?" Kì điền hưng tợn nhìn nàng.

"Ta nhìn trúng nữ oa này, vô công lợi hại, tính tình quả thật như khắc cùng một khuôn mẫu với ta. Ta quyết định, thu nàng làm đồ đệ từ nhập thất." Ác bà nương hai tay xoa xoa, khí thế hung hãn, ánh mắt kiêu ngạo nhìn ba bọn hấn.

Họa Tú Tân mới nhanh chóng suy nghĩ, trầm ngâm, "Được, nữ oa cho người." Hấn chỉ chỉ Độc Cô Hàn, "Hấn cho ta." Mở miệng là xem chúng ta nô lệ?

Cùng thư sinh một tay bắt lấy Độc Cô Hàn đẩy về phía sau, lớn tiếng nói, "Bằng cái gì? Tiểu tử này vô công trác tuyệt, đương kim vô lâm không có mấy người hơn hấn. Hơn nữa hấn là kỳ tài luyện võ, người nghĩ muốn độc chiếm à?" Nếu người ngoài cứ chụp hấn như vậy, phỏng chừng hấn đã chặt đứt hai tay của bọn họ. Mà đối mặt với bốn ngoan đồng này (giả mà còn tính tình như con nít), hấn chỉ có thể cười khổ.

Kì điền sáp miệng nói, "Giống tiểu Giang, chúng ta cùng nhau dạy."

"Đi, ta dạy. Ba người các người đã có tiểu Giang, hai người bọn hấn là của ta." Ác bà nương đem Độc Cô Hàn kéo đến bên cạnh ta, rồi chắn ở phía trước chúng ta. Hai người chúng ta có nói phải báỉ sư sao? Một đám kẻ điên.

"Ác bà nương.."

"Dừng...." Ta không thể nhịn được nữa, "Hai người chúng ta không báỉ sư, ta hiện tại mệt chết đi, có thể tìm một chỗ để ta nghỉ ngơi được không?" Cũng đã thoái ần giang hồ, học nhiều võ công như vậy làm gì? Lại không thể làm ra cơm ăn.

"Theo ta đến đây đi." Ác bà nương nói xong đã muốn mang chúng ta đi hướng tiểu lâu của nàng, ta nắm tay Độc Cô Hàn, đi theo sau.

"Này, đừng cướp đồ đệ của ta." Họa Tú Tân đứng ở nơi đó không cam tâm hô to.

Ta quay đầu lại, cười nói, "Đừng tranh giành nữa, chúng ta không làm đồ đệ của ai cả. Đi theo nàng bởi vì nàng là nữ nhân, ta nghĩ nơi đó hấn là có chỗ tắm rửa, ta muốn tắm, hiểu được không?"

Đoán không sai, nơi ở của ác bà nương xác thực u nhã, hơn nữa có đồ vậy này nọ của nữ nhân. Nhân nhĩ ăn xong cơm, nàng chuẩn bị nước ấm cho ta, còn thả vài đoá hoa táo (hoa của cây táo) vào. Một chết, tắm rửa một cái cho thoải mái đã.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Thành thân lần hai 1

Tắm rửa xong, không biết ác bà nương kiếm đâu ra một bình nước hoa, phun xịt lên người ta, thậm chí, nàng còn tìm cho ta một bộ quần áo ngủ thật đẹp trong tủ quần áo to đùng. Nữ nhân chính là phiền toái, ở thâm sơn mà còn phiền như vậy?

Đi từ phòng tắm ra, ác bà nương không biết vì sao kéo ta. Ta giựt tay ra nói: "Người kéo ta đi đâu?"

Nàng liền chỉ chỉ. "Về phòng của ta."

"Về phòng của người làm gì?"

"Ngủ."

Ta chỉ vào phòng của ta. "Ta ở phòng kia? Vì sao phải cùng người ngủ?" Lão công của ta còn chờ ta a, bộ dáng hiện tại của ta đủ mê chết người.

Nàng kinh ngạc hỏi: "Người ngủ cùng với nam nhân làm gì, ngủ với ta đi."

"Chúng ta là phu thê, đã thành thân được nửa năm, ngủ chung với nhau là thiên kinh địa nghĩa."

"Tiểu nữ oa đừng lừa ta." Nàng cười gian nói: "Ta biết hai người bỏ trốn, tự ý kết làm phu thê có đúng không?"

"Chúng ta là phu thê cả giang hồ ai cũng biết."

"Vậy sao người không búi tóc?" Lại là vấn đề này, cô đại thật là phiền.

"Ta không thích."

"Tiểu nữ oa, đừng giả bộ, người nhất định cùng hần bỏ trốn, tự kết tóc làm phu thê, lại sợ cha mẹ bắt được, cho nên không dám búi tóc đúng không?" Lực tướng tượng có thể đi viết tiểu thuyết được rồi.

"Nào có? Hai chúng ta là thiên hạ đệ nhất. Hần nổi tiếng lãnh khốc, ta nổi tiếng khó chơi, ai dám bắt chúng ta?" Không đợi chúng ta động thủ, Bách Hiểu đường cùng Thần Bình sơn trang đã đem hần đi giết.

"Ai nha, ai quản các người có phải hay không, nếu người thực muốn cùng hần làm phu thê, hôm nào cho các người bái đường là được." Còn bái đường?

"Ta phải về phòng."

Nàng bắt lấy vạt áo của ta, "Người nữ oa không biết liêm sỉ, còn chưa có thành thân. Thành thân rồi nói sau, tối nay người ngủ với ta." Giết người a, vì sao phải cùng nàng ngủ, ba ngày gần đây ta cùng Độc Cô hân đều ngủ ở nơi hoang dã, cho nên thực không có..., thật vất vả... Nàng lại ở đây nào loạn.

"Không đi."

Mặc cho ta cự tuyệt thế nào nàng vẫn kéo ta vào phòng ngủ của nàng.

Trong phòng trang trí tao nhã và thanh tĩnh khiến ta cảm thấy có chút thoải mái. Trên bàn trà còn một cây đàn tranh, vừa nhìn là biết cổ đàn trăm năm khó gặp, quả không hổ là tiên cầm.

Nàng đóng cửa lại, nhìn ta, hưng phấn nói: "Nguyệt Quang, nghe nói người đàn rất giỏi, hay là người đàn cho ta nghe, ta chỉ điểm cho người." Đại mỹ nhân này sẽ không có ý định thử ta đi?

Ta tròn mắt. "Nếu người biết cảm nghệ của ta, sao chúng ta có thể so tài?"

"Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác." Nàng thực ngốc hay là giả ngốc?

Quên đi, đàn thì đàn. "Muốn nghe cái gì?"

"Tùy tiện, khúc người đàn tốt nhất." Quả nhiên là thử.

Ta lộ ra một nụ cười gian trá, "Đàn cho người một khúc ta tự nghĩ ra." Đã sớm nghĩ ra biện pháp đối phó với nàng, lúc này nàng chiếm không nổi tiện nghi.

"Người tự nghĩ ra?" Nàng kinh ngạc xong, gật gật đầu, "Được, bắt đầu."

Ta hướng đại mỹ nhân đáng yêu liếc mắt một cái rồi ngồi vào bàn trà, khẽ vuốt những dây đàn để cảm nhận thanh âm, bắt đầu uốn ngón tay.

Cùng người gặp lại tựa như mộng

Tĩnh mộng rồi lại vô ảnh vô tung

Càng muốn quên thì lại càng nhớ

Chỉ vì người làm ta si cuồng

Làm cho ta yêu đến quên đạo lý

Rõ ràng biết không thể

Làm ta vì nguoi mà thống khổ, vì nguoi mà vui cười

Không có người đòi ta vô nghĩa

Làn gió khê thổi qua trước mắt

Chẳng lẽ tình yêu chỉ như một cơn gió

Tâm của ta đã bị thổi bay đi rồi

Từ nay về sau sinh mệnh cũng như không

Cùng hứa hẹn cũng trở thành dĩ vãng

Chỉ cần có người ta còn có vui cười...

Ác bà nương ánh mắt kinh ngạc nhìn ta, ta nhẹ nhàng mon trón dây đàn. "Đàn rất hay."

"Thực sự là khúc nhạc do nguoi tự nghĩ ra?"

"Cầm kĩ của ta không phải thiên hạ vô song, nhưng khúc ta vừa đàn, tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất. Không tin thì ta với nguoi đấu. Hôn nữa mỗi từ khúc đều không phải do tiền nhân sở chỉ (người xưa chỉ dạy)(Sở Sở: Vô nghĩa, là hậu nhân sở chỉ)." Ta không có nói là do ta sáng tác. Vừa rồi ta chỉ nói là do ta tự nghĩ ra, là tự nghĩ ra cách dùng cổ tranh diễn tấu lại ca khúc hiện đại. Khụ, ta là bảo bảo (đứa trẻ) thành thật đi?

"Đàn thêm khúc nữa, ta liền tin."

"Không vấn đề."

Ta lại ngồi xuống, tấu lên bài tử của mình «Giang hồ tiểu», làm đại mỹ nhân ngồi ngốc lẳng ở đó, thật lâu sau mới thở ra nói. "Aiz, quả là núi cao còn có núi cao hơn, ta thua."

Nàng tiếp tục nói: "Nguoi có thể tự nghĩ ra, mà ta không thể, trận đấu ngày mai còn ý nghĩa gì." Hở thẹn, đó đều là ta ăn trộm của người khác thôi.

"Ác bà nương, xướng rất hay, cầm kĩ tiến bộ không ít." Họa Tú Tân đã đẩy cửa đi vào, Cùng thư sinh và Kì diên cũng đi vào.

"Ác bà nương, không nhìn ra nguoi còn có khả năng như vậy."

Cùng thư sinh cười hi hi nói: "Ác bà nương, nguoi nhìn trúng ai? Nghe ý tứ trong ca tử của nguoi rõ ràng là có người trong lòng."

Đại mỹ nhân ác bà nương chỉ chỉ ta, nói: "Là nàng đàn, nàng xướng. Phóng chừng là nàng vì tên tiểu tử cùng đến hôm nay đàn."

Ta cười hắc hắc. "Cảm ơn các vị đã tán thưởng."

Ác bà nương khoát tay, "Nữ oa tuổi nhỏ có thể sáng tác ra tử khúc như vậy, ta nhận thua, đồng ý cho nàng linh xà, còn lại, giao cho các nguoi."

"Nữ oa, đàn thêm khúc nữa cho ta nghe." Họa Tú Tân cao hứng nói, bốn gia hỏa rất tịch mịch, nếu có cơ hội bọn họ phải đùa chết mới cam tâm

Ác bà nương vỗ vai hần. "Nàng đàn là vì tiểu tử kia, nguoi không thể nghe." Đại mỹ nhân tựa như nghĩ tới việc gì hét tướng lên: "Tiểu nữ oa, nó muốn ngủ cùng xú tiểu tử, bọn hần không phải phụ thê, không thể vô lễ như vậy, cho nên..."

"Nên thế nào?" Ba người cùng hỏi.

Đại mỹ nhân ngoắc ngoắc tay, ba người liền đưa tai đến, nói thầm cho nhau nghe. Thấy bọn hần như vậy, thỉnh thoảng có tiếng cười, ta không hiểu việc gì?

"Liền như vậy." Họa Tú Tân nói một tiếng, bốn người liền buông tay, ba lão nhân cười hi hi nhìn ta rồi lao đi, đại mỹ nhân lại giữ chặt ta, không cho ta ra ngoài.

Ta quay đầu lại. "Làm gì?"

"Chải tóc."

"Vì sao phải chải tóc?" Ta nghi hoặc hỏi.

"Vi người phải xuất giá."

"Có nhầm không, chúng ta sớm đã bái đường thành thân." Tuy không có ai làm chứng, nhưng ai mà chả biết.

Nàng ta không nghe ta nói, trực tiếp đề ta ra chải tóc, lại nghe bên ngoài có một trận ồn ào, phỏng chừng ba tên kia đang gây sức ép với Hàn.

Rốt cuộc cũng chải xong, đại mỹ nhân lại đeo cho ta một lượng lớn trang sức, sau đó "áp giải" ta xuống phòng khách dưới lầu. Hàn cùng ba lão quái sớm đã ở ngoài, ba lão quái hiện ngồi ở vị trí cao đường. Hàn buồn bực đứng ở giữa phòng.

"Cái gì cái gì? Đồ đệ của ta cư nhiên không để cho ta làm cao đường?" Đại mỹ nhân hừ lạnh một tiếng, đỡ ta tiến lên nói, "Ba người các ngươi... Đó là đồ đệ của ta, cao đường nhất định phải là ta làm."

"Đó là đồ đệ của ngươi, còn chúng ta cho đồ đệ thú thê tử thì sao?" Hai người chúng ta là đồ đệ của bọn hắn khi nào?

Hàn không nói gì, đi đến bên ta, nhìn thoáng qua. "Vân nhi, nàng rất đẹp." Trong lòng ta một trận ngọt ngào, được lão công khen tuyệt đối là sự sung sướng của nữ nhân.

"Đương nhiên, thê tử của chàng là xinh đẹp nhất." Ta bắt đầu dĩ liếc bốn lão quái. "Làm sao bây giờ?"

"Bái đường."

"Thực sự phải nháo cùng bọn họ."

"Có bốn vị tiền bối làm chứng, cũng không làm cho nàng ủy khuất."

Ta thề lười. "Đều đã lạy thiên địa rồi."

"Để bọn họ bái hai lần, tất cả đều làm cao đường." Cùng thư sinh lớn tiếng phát biểu ý kiến, đánh gãy lời chúng ta muốn nói.

"Chủ ý hay."

"Nếu không thì bái ba lần, bái ta nhiều một chút."

"Cút, về sau, tiểu Giang cưới thê tử thì cho bái ngươi." Quý thư sinh nói.

"Đừng cãi nữa, bái đường nha." Ta bực mình chen vào.

"Bái cao đường hai lần."

"Biết."

Ở tình huống dở khóc dở cười, ta cư nhiên cùng Hàn bái đường một lần nữa. Khi bái đường thiếu chút nữa đem bốn tên gia hỏa kia kích động đến trời nghiêng đất ngã. Đáng giận nhất là, bái đường xong, bọn hắn cư nhiên nháo động phòng, ta thiếu chút nữa ngất. Cũng đã già như vậy, nháo làm gì? Cuối cùng, chúng ta cũng có thể đẩy bốn tên gia hỏa kia ra, bọn hắn cực kì vui sướng đi ra ngoài. Bốn kẻ điên, lại nghĩ tới đệ tử của họ, hẳn là khổ không thể tả.

Bốn lão quái tuy làm loạn, nhưng ta cũng cảm thấy rất vui. Hôn lễ rất náo nhiệt, nhưng cái gì cũng không có, chỉ có một phòng tân hôn được bài trí đầy đủ, nền hồng chữ hi, cũng không biết tìm đâu ra.

Ngồi với hắn ở mép giường, ta thấp giọng bật cười. "Bọn hắn rất thú vị, thật hi vọng chúng ta sau này có thể giống như bọn hắn, thực vô tư."

"Đương nhiên." Hàn kéo tay ta, nhẹ nhàng lôi kéo, ta liền rơi vào lòng ngực hắn.

"Hàn, làm gì?"

"Vân nhi, quên sao, hôm nay chúng ta động phòng hoa chúc."

Ta cười. "Động phòng? Nửa năm trước đã làm rồi."

"Không phải lần đó."

"Àn?" Ta ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn tựa tiểu phi tiểu. "Nàng bị thương, đêm ở ôn tuyền, tính từ lần đó đi."

Nghĩ lại lần đó làm ta thực xấu hổ, nhện không được đỏ mặt. "Không cho phép nói việc đó, chán ghét, cư nhiên khi dễ ta như vậy."

"Quan trọng là về sau nàng là nữ nhân của ta, còn địa điểm và thời gian không quan trọng."

"Không cho nói, lần đó quên đi." Ngày hôm đó, người đầy dầu hân, sau đó lại còn được đề lên giang hồ nguyệt báo, tức giận đến chửi tục cả ngày. Dù sao cả giang hồ đã biết chúng ta là phu thê, chỉ có điều quá khoa trương.

"Được." Hân cười nhẹ.

Hân cười trông rất mê người, mê đến chết ta, khi ta bớt mê một chút thì môi đã bị hân ngấu nghiến, cơ thể đã bị hân đặt lên giường.

"Tính từ hôm nay, được không?" Hân ôn nhu hỏi.

"Sao lại vậy?"

"Thì như vậy."

"Cứu mạng a."

Tất cả sau đó là những cảnh tượng trẻ em không được xem, toàn bộ ngôn từ biến thành hành động, một đêm hoan ái...

~*~

Ngày thứ hai, ta còn đang ngủ mơ, nghe thấy bên ngoài âm thanh huyền ảo khiến ta không thể yên giấc. Bốn người này, không cãi nhau thì chết à? Bọn hân cãi nhau không mệt nhưng ta nghe đã mệt tai, đồ đệ bọn hân võ công chưa biết, nhưng nhất định có thần công bịt tai vô địch thiên hạ.

Ta buồn chán rúc vào ngực của Hân. "Bọn hân làm cái gì?"

Hân thân nhiên nói: "Không biết."

Ta oán hận nói: "Mấy người này, không biết làm cái gì?"

Hân lắc đầu cười. "Nàng có thể hỏi bọn hân." Người biết nói giỡn từ bao giờ?

"Ta mệt mỏi, vốn định ngủ một giấc thật tốt, kết quả thành ra như vậy, sáng sớm làm cái gì mà ồn ào?" Ta cực kỳ khó chịu, bốn lão già này, không cho ta ngủ chút sao?

Hân ôm ta. "Ngủ đi, không cần để ý bọn hân."

Ta bực mình. "Bọn hân ồn như vậy, sao ngủ?"

Hân nghe vậy không khỏi cười cười

"Ta sợ ba lão già này, ta nghĩ đồ đệ của mấy bọn hân liệu có thể sống đến giờ này không, chẳng trách bỏ nơi này đi bao năm không trở lại."

Ta vừa nói xong, chợt nghe bên ngoài đập cửa. Ta vừa định thần, lại nghe quý thư sinh nói. "Tiểu tức phụ (con dâu), ta chờ người mời trà đã lâu, sao còn chưa đứng lên?" Ta sao lại thành con dâu của hân?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thành thân lần hai 2

Edit: Bạch Linh

(BL: Ta lần đầu edit + dốt văn lại trùng đoạn cảm kỳ thi họa gì nữa, ta thật sự không biết cò vậy, vẽ tranh hay thơ ca gì hết nên ta edit đại, mọi người thông cảm)

Kì điền cũng hết lớn, "Thê tử đồ đệ, ta cả đời chưa uống qua chung trà con dâu nào (BL: Đề chung trà tiểu tức phụ thì kỳ quá nên ta để vậy), hôm nay dù thế nào ngươi cũng phải kính trà cho ta." Nào có cách nói như vậy?

"Làm gì có thê tử nhà nào giống như ngươi vậy, mau thức dậy." Họa Tú Tân vừa mới nói xong, chợt nghe ác bà nương hung hân nói, "Ngươi nói cái gì? Đồ đệ của ta sao phải làm vậy? Ta chỉ có một đồ đệ là Nguyệt Quang, có kính cũng phải kính cho ta, ba người các ngươi mau tránh sang một bên đi."

"Nguyệt Quang là đồ đệ của ngươi, nhưng chẳng phải vẫn là thê tử của đồ đệ ta? Lấy phu phải theo phu (lấy chồng theo chồng), trước phải kính ba

người chúng ta." Ta muốn giết người a, ta sao lại gặp phải một đám điên như vậy?

Ta không ngủ được, từ trên giường nhảy dựng lên, mặc quần áo chạy tới mở cửa sổ, "Đi tìm chết, ai là thê tử của đồ đệ ngươi?"

"Đồ đệ, không cần nói với bọn hắn? Sư phụ đang chờ ngươi kính trà." Nghe giọng điệu của ác bà nương đã biết nàng đang thập phần đắc ý.

"Ta là đồ đệ của các ngươi khi nào?"

Họa Tú Tân liền cười gian, "Ngày hôm qua các ngươi bái đường không phải bái bốn chúng ta? Đã quên rồi sao, thật xấu a."

"Như vậy a." Ta đột nhiên cười rộ lên, so với Họa Tú Tân vừa mới cười gian trá hơn nhiều, "Ba vị sư phụ, các ngươi chờ một chút, người thê tử này sẽ kính trà cho các ngươi."

"Được a, được a." Kì điên là người đầu tiên nhảy dựng lên kêu.

Ta cười vài tiếng, "Ba vị sư phụ, bắt quá... Gia đình bình thường đều phát hồng bao, các ngươi cho ta cái gì?"

Nếu không thể so tài, trực tiếp lấy linh xà đi, đây cũng là một cách. Địa phương quý quái này, ta một ngày cũng không ở nổi nữa.

Cùng thư sinh đắc ý nói, "Tiểu thê tử, sư phụ của người ta làm sao có thể có núi vàng núi bạc, ta đây tặng ngươi một tòa." Lừa bịp, nào có núi vàng núi bạc.

Ta chống tay lên eo, lớn tiếng nói, "Lừa bịp." Cho dù có ta cũng không thêm, lấy đồ vật này nọ là tốt nhất.

"Là thật, Cùng thư sinh tìm được mấy mỏ vàng, tiểu tức phụ, đừng lấy đồ của hắn, mấy đồ vật kia rất tục khí. Sư phụ tặng ngươi mấy bình dược ta tỉ mỉ nghiên cứu được, ăn vào ngươi sẽ trẻ mãi không già." Ách ách, thật là có núi vàng, nhưng là ta không ham. Nếu không... cho Bách Hiểu đường lại đây khai thác?

Ta kiên quyết nói, "Không cần, ta chỉ muốn linh xà."

"Tiểu thê tử, ngươi thực giỏi chọn, xà kia là sư phụ của ba chúng ta truyền lại, đã có hơn một trăm tuổi, chỉ cần ăn xà đảm là có thể khởi tử hồi sinh, đồ vật này quả thực không thể cho." Họa Tú Tân so với ta càng kiên quyết phủ định hơn.

"Ba vị sư phụ, về sau các người phải về tây thiên, xà cũng phải truyền cho đồ đệ của ngươi và ta, sớm hay muộn có gì khác nhau? Thê tử của đồ đệ các ngươi bị trọng thương, cần có xà kia cứu mạng." Chỉ cần có thể đem xà kia cho ta, kêu vài tiếng sư phụ cũng không chết được.

"Thê tử đồ đệ, đây là ngươi không đứng, cư nhiên trừ ba chúng ta sớm về tây thiên." Cùng thư sinh đem mục tiêu chuyển hướng sang ác bà nương, "Ác bà nương, ngươi dạy đồ đệ như thế nào a?"

Ác bà nương đắc ý nói, "Nguyệt Quang, không tồi không tồi, có chân truyền của ta." Nàng đã truyền cho ta cái gì? Ta hoài nghi bốn người bọn hắn nhảm chán, cho nên lấy chúng ta ra trêu đùa.

"Ác bà nương, ngươi dạy đồ đệ không ra sao, đắc ý cái gì?" Kì điên cũng bắt đầu công kích, ta biết, vừa muốn bắt đầu đã cãi nhau.

Ta đem khăn mặt đi đến thau nước, chỉnh sơ lại đầu tóc, thuận tiện dừng dừng nói, "Ba vị sư phụ, chúng trà con cháu các ngươi không muốn uống?"

"Uống..." Họa Tú Tân không kiên nhẫn nói. "Đồ vật nào cũng có thể, trừ linh xà."

"Ta đây không có khả năng nhận ba vị, tướng công của ta, vị đồ đệ này ba vị cũng đừng hòng nhận nữa."

"Tiểu thê tử, sư phụ của chúng ta là người thanh cao, cảm kì thi họa thứ nào cũng tinh thông. Đáng tiếc hắn chỉ có ba đồ đệ, cảm kĩ của hắn không có người kế thừa. Hắn lâm chung liền dặn dò chúng ta, muốn lấy bảo bối của cốc, trừ phi kì thi họa thắng chúng ta. Sau ác bà nương lại vô tình xâm nhập nơi này, dựa vào cảm phổ của sư phụ trở thành một tay hảo cảm, nàng cũng tính nửa đồ đệ của sư phụ đi. Cho nên, muốn linh xà, trước lấy cảm kĩ thi họa thắng bốn chúng ta." Ta nói trên giang hồ không có danh hào Xích Cầm tiên tử, phỏng chừng là bốn người bọn hắn tự gọi đi.

Nếu là sư phụ của người ta trước khi lâm chung hạ quy củ, ta cũng không thể phá, xem ra chỉ có thể ngoan ngoãn so tài.

Ta đem đầu tóc hất ra sau, "Hàn, giúp ta chải đầu."

Hắn đáp ứng một tiếng, đứng ở phía sau ta, cầm lấy lược đem tóc ta nghịch, bên ngoài Cùng thư sinh đã kêu to, "Đồ đệ, ngươi rất không có chí khí."

Ác bà nương lại đắc ý nói, "Cái gì không có chí khí, là đồ đệ của ta rất có chí khí a. Võ công của đồ đệ ngươi lợi hại thì làm sao? Bị đồ đệ của ta ăn sạch bách." Ách, nào có, chúng ta là tôn trọng lẫn nhau.

"Đồ đệ, sao ngươi vẫn không nói gì? Có phải thừa nhận hay không?" Ngữ khí của Cùng thư sinh càng thêm khoa trương. Hàn không thích nói chuyện, đó là ai ai cũng biết, chỉ có ba cái hồn đần kia không biết mà thôi. Ở chung nửa năm, ta phát hiện hắn tuyệt đối sẽ không nói quá ba câu vô nghĩa với người ngoài. Thời điểm lần đầu gặp, hắn cư nhiên cùng ta nói nhiều câu vô nghĩa như vậy, ta thực cảm thấy vinh hạnh. Có lẽ là duyên phận đi, cũng bởi vì vài câu vô nghĩa kia, chúng ta kết hạ nhân duyên khó hiểu. Không nghiên cứu vấn đề này nữa, hắn vì ta phá lệ nhiều lần rồi, ta không muốn một mực so

đo. Tỷ như... Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hần cười với người ngoài, hèn gì truyền thuyết giang hồ nói hần sẽ không cười.

Nào biết hần thân nhiên nói, "Phải."

Ta buồn cười quay đầu lại nhìn hần, "Thừa nhận rõ ràng như vậy làm gì?"

Hần tựa tiểu phi tiểu, "Trên giang hồ ai chẳng biết ta sợ thê tử?"

Ta xoay người, hai tay choàng lên cổ hần, thỏa mãn thờ dài, "Không, chàng không phải sợ ta, là yêu ta, cho nên sùng nịch ta. Chỉ cần chàng có yêu cầu, ta cũng sẽ chiều theo đó mà làm, chính là chàng rất ít khi yêu cầu ta." Trừ phi có điều cần thiết, còn lại hần cái gì cũng không cho ta làm. Mà ta thì vậy, còn hần một ngày phải làm này làm nọ đến muộn mới xong, thật sự là một cặp vợ chồng kì quái. Hần ôm thân mình của ta, nhẹ nhàng phủ lên môi ta, vốn muốn nhiều ôn nhu hơn, bốn lão quái vật lại cổ tình quấy rầy.

Kì điên khó thờ vãng tục, "Đồ đệ, người rất không có chí khí, tức chết chúng ta."

Đối với việc Kì điên phá hư không khí, ta thập phần không thích, "Đừng tức giận, cảm chúng ta đã thắng, bây giờ hần là so tài kì, chuẩn bị chuẩn bị, bốn cô nương đánh tới."

"Chung trà con dâu này các người không uống được." Ác bà nương cười thập phần đắc ý.

"Ác bà nương, người không dạy được đồ đệ, làm hư đồ đệ của ta. Ông trời phù hộ, tiểu Giang đừng thú một nữ nhân khó chơi giống nàng." Lỗ tai của ta sắp thủng rồi a, ta không thể nhìn được nữa rõ ràng to, "Khốn khiếp, chúng ta là muốn đấu, không phải nghe bọn người vô nghĩa."

"Đồ đệ, thê tử của người đối với chúng ta rất không lễ phép, người phải quản giáo lại." Ta muốn giết bốn người bọn hần, đầu tiên giang lí uy ngư.

Độc Cô Hàn buông tay ta ra, một bên giúp ta chải đầu, một bên nói, "Bốn vị tiền bối thỉnh đi cho." Cút đi.

Kì điên nói, "Đồ đệ, thú thê tử liền quên sư phụ."

Ta nói to, "Cút đi." Ta gần đây chẳng những mệt mỏi, hơn nữa tâm tình thất thường, hay giận dữ, bọn hần còn chọc tức ta.

"Sư tử cái, đồ đệ, ta đồng tình với người."

"Đồ đệ, sư phụ không thể giúp người, tự mình giải quyết đi."

"Đồ đệ, thú ai cũng được, không thể thú ác bà nương, ôi đồ đệ, aiz..."

"Đồ đệ, không tệ nha... Uy, ba người các người đi đâu? Chờ ta..." Nếu nói đây là một đám theo tinh thần bệnh viện đi ra, tuyệt đối không ai hoài nghi. (BL: ý Vân tỷ là mấy người đó bị điên.)

"Vân nhi, kiểu tóc của phụ nhân (phụ nữ có chồng) được không?"

"Không được, ta thích cách ăn mặc của cô nương." Tuy nhiên ta có điểm già, vẫn là nghĩ muốn giả mạo tiểu cô nương a.

Hần bắt đầu dĩ cười cười, thay ta chải tóc thành một búi, kiểu tóc đơn giản nhất.

Hai người chúng ta thu thập xong đi ra ngoài, bốn gia hỏa kia đã chờ ở đình trung tâm. Ngày hôm qua đấu cầm, hôm nay đương nhiên là đấu kì.

Kì điên vừa lòng ngồi ở ghế thượng, nhìn thấy chúng ta liền cười mỉa. Mà ba kẻ cầm thú không có lương tâm kia, một bộ dáng "toạ sơn quan hổ đấu" (Ngồi trên núi xem hổ đấu thời cơ trực lợi). Ta nhân nhả liếc mắt một cái ngắm bàn cờ, hần là là tàn cục đi (thế cờ sắp thua)? Ách, phá tàn cục? Ta có thể làm được sao?

Kì điên một bộ dáng thản nhiên, cười mỉa, nói, "Tiểu thê tử, ai đấu với ta?" Hần cười đắc ý so với hồ ly còn gian trá hơn, khẳng định ta phá không được sao? Ách, thực sự có điểm lo lắng.

Ta tận lực giả bộ thực bình tĩnh, đến ngồi đối diện hần. "Vô nghĩa, hai trận sau là hần, hai trận đầu đương nhiên là ta." Bởi vì Độc Cô Hàn cho tới bây giờ cũng không nói hần biết chơi cờ, ta chỉ có thể cầm cờ bước vào trận. Tuy nhiên quân cờ này của ta có cánh, chỉ có thể bay một chút như vậy, phòng chừng cũng trụ không được lâu.

"Đây là thế cờ tàn cục sư phụ của ta tìm được ở trong một quyển thượng cổ tàn thư, hần bỏ công nghiên cứu, đến lúc chết cũng chưa thể phá. Thê tử của đồ đệ, phải chú ý a." Có làm hay không, sư phụ hần cũng không thể phá, đừng nói ta. Ta liền xoay ngang xem bàn cờ, thực sự ngượng ngùng, ta nhìn cũng không hiểu.

Ta mắt tròn mắt liếc hần một cái: "Cổ ý lung lạc lòng người, người thích cờ trắng hay cờ đen? Cho người chọn." Phải tôn trọng lão nhân gia a.

"Cờ trắng." Nói xong, đem cờ đen đẩy đến trước mặt ta, "Bắt đầu đi, tiểu tức phụ."

"Bắt đầu thì bắt đầu." Ta không tức giận trả lời, ánh mắt đảo trên bàn cờ. Đây là thượng cổ tàn cục sao? Nhìn thế nào cũng thấy có thể phá được? Có

thế là trong trận có trận hay không? Thắng lão cha liên tiếp hai ván là ngoài ý muốn. Vì thắng thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ, lúc này nếu lại làm theo cách đó, phỏng chừng ta cả đời phải đeo kính mắt. (BL: Chắc đây là đoạn bị thiếu lúc ở đại hội võ lâm nên trong truyện không có đoạn Vân tỷ đánh cờ với Mộ Dung Nghĩa)

"Còn không đi?" Kì diên vẫn là cười mỉ mỉ, khẳng định ta chắc chắn thua.

"Từ từ." Ta xoay ngang lại xem, toàn trận có hai chỗ hiểm, nếu đi hai nơi kia, tương đương tự sát. Trừ bỏ hai nơi kia, vô luận ta đi chỗ nào cũng có thể sống. Nếu hẳn nói đây là tàn cục rất khó phá, có phải cố tình đi hai bước kia mới có thể sống hay không? Dù sao cũng không có ai bắt mình chết. Chính là... có hai nơi, ta phải đi như thế nào?

"Nha đầu, mau." Hắn đột nhiên la to một tiếng.

"Kêu cái gì mà kêu? Mỗi điểm phong độ cũng không thể có?" Quân hẳn làm gì, tìm thắng lợi trong chỗ hiểm đi, vận khí của ta luôn luôn tốt đến không có thiên lý. Phía bên trái có vẻ thuận mắt, nhưng thoát nhìn đi chỗ hiểm kia có vẻ lợi hại hơn, liền kia đi. Ta cầm lấy có một quân cờ, "ba" một tiếng đặt đi, khi định thần nhân (khí tức ổn định, thần sắc thư thái) thu hồi tay. Ta quả thực đang đánh cược, nếu căn bản không có huyền cơ, về sau trực tiếp không cần đánh.

"Hảo nha đầu." Kì diên không hề do dự thốt ra một lời khen.

"Làm sao vậy?" Ta trừng mắt liếc hắn một cái.

Kì diên tán thưởng giờ ra ngón cái, "Chẳng trách dám tìm lão nhân khiêu chiến." Ách? Ta đi đúng rồi sao?

"Quá khen." Ta nhìn xem bàn cờ, thiếu chút nữa kinh ngạc kêu ra, chết hơn phân nửa, lão nhân có phải đang nói móc ta hay không?

"Ta đi nước này." Lão nhân đánh cờ, mỉm cười với ta. Ách, hẳn vừa đi như vậy, ta chết càng nhiều. Ba phần thì có hai phần hoàn toàn xong rồi. Cái này phải đi như thế nào? Ta không biết a.

Cần cần rằng, chết thì chết, rốt cuộc cũng chết, không liệu mạng thì hoàn toàn xong đời. Chết hơn phân nửa, đường sống vẫn có, đương nhiên, cũng có ba con đường chết.

"Nơi này." Ta quyết định vẫn đi vào đường chết, trong ba bước cờ, chỗ ta vừa đánh kia là nơi không thể đi nhất. Đi vào nơi này, điển hình là tự sát. Vừa rồi đã muốn tự sát, rốt cuộc tự sát đi.

Kì diên kinh ngạc nhìn ta, "Tiểu thê tử, ngươi không bình thường à? Vì sao tự tìm con đường chết?"

"Vô nghĩa, mau."

Kì diên cười hắc hắc, "Ta đi nơi này." Không thể nào, cờ của ta có mười phần đã chết mất chín, có thể tưởng tượng ta hiện tại bi thảm như thế nào.

Ta ngẩng người xem bàn cờ, Kì diên nói, "Tiểu thê tử, nhận thua đi."

Ta kẹp lấy một quân cờ đen, kiên định hạ xuống, "Nơi này." Trên bàn cờ, có hai chỗ tự sát cho ta chọn, ta tất nhiên chọn cách chết oanh liệt nhất, lại là chết một mạng lớn. Đã tự sát hai lần thì không sợ có lần thứ ba. Không phải đầu óc ta có vấn đề, có đường sống không đi, lại cố tình đi vào chỗ chết.

Kẻ diên chép miệng, "Không có khả năng, không có khả năng a."

"Cái gì không có khả năng?" Ta buồn bực trừng mắt nhìn hắn.

"Ngươi chỉ là một tiểu cô nương, không có khả năng có thể giác ngộ được." Có làm hay không, ta đều đã có hai mươi phần chết mười chín, hẳn còn nói móc ta.

"Ta thích chịu chết có được không?"

Kì diên thở dài một tiếng, hạ xuống quân cờ. Nhưng mà, sau khi hắn hạ xuống quân cờ, ta xem lại bàn cờ, kỳ tích đã xảy ra, cư nhiên là toàn bàn còn sống. Ta nhu nhu ánh mắt cười ra tiếng, không biết là vị cao nhân nào bố trí thế cục này, rất lợi hại. Ta lại cẩn thận đánh giá, tựa hồ... Sau ba bước ta vừa đi, hẳn vô luận đi thế nào, đều là cả bàn cờ còn sống.

Kì diên không biết là cao hứng hay là buồn rầu, biểu tình không rõ. "Huyền cơ lớn nhất của thế cục này đã bị ngươi phá, bây giờ chính thức đấu."

"Loại thế cục này không phải ai cũng có thể dùng, có một vài cổ nhân cao thủ thích thưởng thức đã sớm dùng thế cục này. Tuy ta biết có thể thất bại rất thảm, nhưng là ta thích bình hành hiểm chiêu." Ta là bảo trì thái độ cung kính, tuy ta may mắn phá được, nhưng ta không thể không thừa nhận thế cục thực tình diệu, ta thuần túy dựa vào vận khí tốt cộng thêm xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp.

"Bắt đầu đi, ngươi đã phá một nửa, về sau hẳn là không làm khó được ngươi đi. Ngươi là người duy nhất trên đời, ba bước có thể phá được thế cục này."

"Tiền bối, ý của ngươi là, ban đầu chỉ là một cái mê cục, hiện tại mới là ván cờ chân chính?"

Hắn gật đầu, "Thế cục kia là do một vị cao nhân căn cứ ngũ hành bát quái tạo thành, trừ ba bước vừa rồi của ngươi, đi bất cứ chỗ nào nếu không thể vượt qua mười bước liền thua. Có thể cùng cao thủ như ngươi đánh cờ, cả cuộc đời ta xem như không hề uống phí." Thật sự hồ thẹn, ta chính là vừa vặn đánh bại đánh bại. Chia ra đi như thế nào có thể, đi như thế nào có thể sống mà thôi. Hơn nữa do ta xem nhiều tiểu thuyết, không thể tính là thật sự phá. Nếu là luận kì nghệ, cho dù là nhiều năm về sau, ta cũng không phải đối thủ của hắn.

"Tiền bối, người khách khí, ta chỉ là một tiểu nữ tử mà thôi, kì nghệ tầm thường." Thật xấu hổ, ta đây đánh đại rớt cuộc lại coi ta như cao thủ?

"Nơi này." Kì điên không để ý tới ta, tự đánh cờ.

Ta cũng cầm lấy một quân cờ, bất quá ta rất nhanh thất thần. Không hổ là thượng cổ tàn cục, tựa hồ chỉ cần đi sai một bước liền thua. Dù đi như thế nào, đều có chỗ chết, hơn nữa chiều vừa rồi có điểm bất thường. Nếu mất ta không có nhìn sai, đây giống như trận pháp. Ách, nói thật, ta cho tới bây giờ chưa từng phá qua tàn cục, không biết nên đi như thế nào.

Ở thời điểm ta do dự không quyết, Độc Cô Hàn tựa như vô hình cả nửa ngày tiếp nhận quân cờ trên tay ta, nhẹ nhàng đặt trên bàn cờ.

Tiếp theo, lại đổi đến Kì điên kinh hô, "Hai người các ngươi rốt cuộc là ai đánh?"

"Tiền bối, thỉnh chỉ giáo." Ý tứ của Độc Cô Hàn thực rõ ràng, hiện tại đổi hắn. Dù sao ta cũng không thể đánh tiếp, liền nhanh chóng đứng lên nhường chỗ cho hắn.

"Hào tiểu tử, xem cờ mà không nói gì thực quân tử, nếu hai người các ngươi cùng khiêu chiến, ta cũng không để ý." Hèn gì ba kẻ kia không nói, thì ra là sợ quấy rầy ta.

Độc Cô Hàn cũng không có nói hắn biết đánh cờ, chính là An đại thúc nói sự phụ hắn rất lợi hại, hơn nữa buộc hắn học, hắn không biết mới là kỳ lạ. Vậy mà không nói sớm, hại ta khổ cực đánh đại cả buổi.

"Nơi này." Hắn không để ý đến lời nói của Kì điên, chỉ lo đánh cờ.

"Nơi này."

"Nơi này."

Xem bộ dáng bọn hắn giết được thập phần vui vẻ, ước chừng hai giờ, ta chờ đến cổ cũng mỏi. Rốt cuộc, hạ xuống một quân cờ cuối cùng.

Kì điên bật dậy kêu to, "Sao lại có thể?"

"Làm sao vậy?" Họa Tú Tân là người đầu tiên hỏi.

"Ta thua." Kì điên bây giờ còn không dám tin tưởng, nhìn chằm chằm bàn cờ.

"Tiền bối, đa tạ." Độc Cô Hàn không có biểu tình gì nói ra mấy chữ. Ta còn không thể tiêu hóa, sao lại lợi hại như vậy? Ta còn tưởng rằng ta cảm kì lợi hại, hắn thua họa, hai so với hai, chính là... Hiện tại hắn đã muốn siêu việt hơn ta. Không biết hắn có thể đánh đàn hay không? Nếu như vậy... Bản đại tài nữ cơ bản cái gì cũng thua.

Cùng thư sinh nói, "Đồ đệ, ngươi với sự phụ luận bàn thi từ thư pháp như thế nào đi." Xem hắn như vậy, chắc là thua cả hai trận bọn hắn thực không cam lòng.

"So như thế nào?" Hắn tất nhiên vẫn lạnh lùng như băng, ngoài trừ ta, hắn sẽ không thể hiện bất kỳ biểu tình gì với người khác.

"Chúng ta đều tự làm một bài thơ, rồi viết xuống, so tài thi từ, cũng so thư pháp, như thế nào?" Biện pháp này rất công bình, chính là trọng tài đều là người của bọn hắn, chúng ta lại chỉ có hai người.

"Được."

Cùng thư sinh cười a a nói, "Đến xem thư phòng của sự phụ ngươi đi." Là hắn tự nhận, chúng ta không có khả năng thừa nhận là đồ đệ của bọn hắn.

Thư phòng của Cùng thư sinh quả nhiên đều là thư, còn có cổ tịch, nhiều đến nỗi có thể đè chết người. Thư phòng rất tinh trí, thực nhìn không ra, ở thâm sơn như thế, còn có thể bố trí tao nhã như vậy.

Độc Cô Hàn không có chào hỏi, trực tiếp đi vào, chuẩn bị viết xuống, ta vội nói, "Từ từ."

Hắn ngẩng đầu, lấy ánh mắt hỏi ta.

Ta cười cười, "Ta niệm (đọc) ngươi viết." Ta lại hỏi Cùng thư sinh, "Có thể chứ?"

"Có thể." Chúng ta hai người khi dễ một người a.

"Côn cổn Trường Giang đông thệ thủy

Lăng hoa đào tấn anh hùng

Thị phi thành bại chuyển đầu không

Thanh sơn y cựu tại

Kỷ độ tịch dương hồng

Bạch phát ngư tiêu giang chữ thượng

Quán khán thu nguyệt xuân phong

Nhất hồ trọc tửu hi tương phùng

Cổ kim đa thiếu sự

Đô phó tiểu đàm trung."

(Dịch: Trường Giang cuộn cuộn chảy về Đông

Bạc đầu ngọn sóng cuốn anh hùng

Thịnh suy, thành bại theo dòng nước

Sừng sững cơ đồ bồng tay không

Núi xanh nguyên vẹn cũ

Bao độ ánh chiều tà

Bạn ngư tiêu dãi dầu trên bãi

Vốn đã quen gió mát trăng trong

Một vò rượu nếp vui bạn cũ

Chuyện đời tan trong ly rượu nồng.)

Thoạt nhìn Cùng thư sinh vẫn là có chút văn chương, nếu Hàn nhà ta không cẩn thận, làm không tốt thì làm sao bây giờ? Vẫn là nhàn hạ một chút đi. Từ ngữ hào khí như thế, hẳn lại dùng cuồng thảo viết ra, nhất định thập phần nổi bật lên cảnh trong thơ.

Ta niệm (đọc) xong, bốn người bọn hắn kinh ngạc cùng tò mò đánh giá ta. Xem cái gì mà xem? Ta lại không phải quái vật.

"Tiền bối, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn." Dưới ánh mắt tò mò của bọn hắn, Độc Cô Hàn đã muốn viết xong, từ sau thư bàn đi tới.

Cùng thư sinh khẳng định là người đầu tiên bước tới, tiếp theo là ác bà nương với Họa Tú Tân theo sau.

Họa Tú Tân đắc ý cười nói, "Ba người các ngươi đều thua, xem ra chỉ còn có ta." Đừng cười nham nhở như vậy, có mỗi ngươi xem được nhất.

Ác bà nương ha ha cười, cố ý đồng tình vỗ vỗ bả vai hắn, "Cùng thư sinh, chúc mừng ngươi có người nói nghiệp."

"Cùng thư sinh, ngươi không cần dạy hắn, hắn viết còn đẹp hơn ngươi nhiều." Kì diên dùng tư thế châm chọc người nói.

Cùng thư sinh tất nhiên giận dữ, "Ác bà nương, Kì diên, các ngươi cũng thua giống ta, làm gì có tư cách nói móc ta?"

Ác bà nương thập phần gian trá nói, "Đồ đệ của ta quả nhiên lợi hại, ta thật tình mắt."

Ta nháy nháy mắt, hưng phấn nói, "Chúng ta thắng?" Tựa hồ không có thiên vị a, thực sự thừa nhận.

Họa Tú Tân vui sướng khi người gặp họa nói, "Kia đương nhiên, ở trước mặt hai tiểu oa nhi các ngươi, Cùng thư sinh căn bản không có khả năng thi triển "tài hoa" của hắn."

"Họa Tú Tân, ngươi...."

Họa Tú Tân mở cây quạt, "Tránh ra, để ta xem."

"Họa Tú Tân, nếu chúng ta U Minh tứ quái đều thua bọn chúng, về sau làm gì còn chỗ đứng trong giang hồ, tất cả dựa vào ngươi." Cùng thư sinh nói lời này nghe giống như uy hiếp.

"Họa Tú Tân, để xem nếu ngươi thua làm sao hướng đồ đệ thừa nhận."

"Xem xong rồi biết." Họa Tú Tân chớp chớp mi, "Tiểu tử, ngươi trước, miễn cho người ngoài nói ta khi dễ ngươi."

Độc Cô Hàn một câu cũng không nói, đem cây bút vừa rồi đã dùng vẽ xuống, huy hào bốn phía. Chỉ qua thời gian một chung trà, hắn đã buông bút. "Tiền tiên bối chỉ giáo." Nhanh như vậy, hắn vẽ có à? (BL: Tranh mà quẹt quẹt vài đường thành một đám cỏ đó)

Ta đứng ở phía sau, ánh mắt trùng lớn. Hắn vẽ chính là một bức tranh thủy mặc (phong cảnh hữu tình), mấy nét ít ỏi, đơn giản nhưng đầy đủ, một bộ cảnh đẹp hoàn toàn hiện ra. Thô sơ kém theo nhãn nhĩ, phóng khoáng nhưng không mất cao nhã. Sạch sách, vì sao đến ngày hôm nay ta mới phát hiện lão công của ta kỳ thật là một đại tài tử? Ta ở một bên chép miệng tán thưởng, thiếu chút nữa dùng ánh mắt bắt lấy hắn.

Họa Tú Tân cũng vẽ, nghiêm mặt khóc than, "Bức tranh như vậy ta tuyệt đối không vẽ được."

Ác bà nương cúi đầu ủ rũ, "Không thể tưởng được, chúng ta U Minh tứ quái hoàn toàn thua trên tay hai tiểu oa nhi này." Từ võ công đến tài nghệ, bọn hắn đều thua.

Ta cười hì hì nói, "Bốn vị, xà của ta đâu?"

"Chúng ta bốn lão quái nói là làm, còn sợ không đưa cho ngươi à."

"Giang hồ khi nào thì có hai tiểu oa nhi lợi hại như vậy?" Họa Tú Tân nhìn chúng ta, "Hai người các ngươi tên gọi là gì?" Ách, hình như còn chưa nói tên a.

"Văn bối Độc Cô Hàn, chuyết kinh (thê tử) Mộ Dung Ý Vân." Ta không thích bộ dạng nghiêm trang của hắn, cảm giác thực cứng nhắc.

"Độc Cô, Mộ Dung?" Ác bà nương thân thể đột nhiên loạng choạng một chút, "Đồ đệ, Độc Cô Hàn cha hai ngươi tên gọi là gì?" Hỏi tên cha ta? Muốn chết a.

"Gia phụ Độc Cô Thiên Linh." Có cần trả lời thành thật như vậy không?

"Gia phụ Mộ Dung Nghĩa." Trong lòng có loại cảm giác bất an, ông trời, làm ơn đừng giống như suy đoán của ta.

"Nữ nhi của võ lâm đệ nhất thế gia Mộ Dung gia?" Ác bà nương đột nhiên cùng Kì điên bắt lấy tay của ta, kích động hỏi, "Ngươi bao nhiêu tuổi? Sinh ngày nào? Mẫu thân ngươi gọi là gì?"

Ta bị nàng làm hoảng sợ, "Ngươi làm gì?"

"Ác bà nương... Ngươi điên sao?" Họa Tú Tân mới chạy nhanh tới kéo nàng ra.

"Nói mau." Ác bà nương hét lớn một tiếng.

"Ta năm... hai mươi bốn..." Còn không chờ ta nói xong, ác bà nương đã nhảy lại đây, "Vì sao không phải hai mươi ba?" Ta vì cái gì phải hai mươi ba? (Sở Sở: Nơi này giải thích một chút, lúc trước Ý Vân và Mộ Dung lão nhân có một đoạn đối thoại. Hắn nói, hai mươi năm trước, lúc Nhược Nhan mới hai tuổi, Giang Thu Nhan đã chết, như vậy tính mỹ nữ tỷ tỷ hắn là là hai mươi hai tuổi. Nhưng là, hiện tại cách thời gian bọn hắn đối thoại đã là bảy tháng sau. Cho nên, chuyện tình của Độc Cô gia đã biến thành hai mươi một năm trước, mỹ nữ tỷ tỷ cũng nhiều hơn một tuổi.)

"Là hai mươi ba, ngươi nhớ lầm có phải không?" Ác bà nương lại nhảy lại đây, kích động nắm chặt quần áo của ta.

"Này... Này..." Ta chính là hai mươi bốn, sao lại giả mạo được. Ách, mỹ nữ tỷ tỷ vừa vặn hai mươi ba tuổi, có thể hay không...

"Ta hỏi ngươi, mẫu thân ngươi có phải mất thời điểm ngươi hai tuổi hay không?" Nàng tự nhiên kích động.

"Tiền bối, người hỏi vấn đề này làm gì?" Tuy đã đoán được, nhưng trong lòng vẫn không nguyện tin tưởng.

"Ngươi không kêu Ý Vân, kêu Nhược Nhan có phải hay không?" Tâm đột nhiên nhảy dựng lên, ta không chế cảm xúc của chính mình, nói, "Tiền bối, ta gọi là Ý Vân."

"Ác bà nương, nàng không phải Nhược Nhan của ngươi, ngươi phát điên cái gì?" Cùng thư sinh nói xong, bay nhanh đến điểm huyết đạo của nàng, nguyên bản ác bà nương kích động đến không kiềm chế được, nay lại nằm yên dựa vào trên người Cùng thư sinh.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, ta chỉ biết cười khổ, cái gì nên tới rồi cuộc cũng tới.

Ác bà nương bị Cùng thư sinh ôm trở về, Họa Tú Tân cùng Kì điên tự nhiên cũng phải cùng đi. Bọn hắn cố ý làm như vô tình không nhìn thấy chúng ta, thái độ lạnh nhạt rất nhiều. Ta không nghĩ cái gì, có lẽ bọn hắn đã sớm biết chuyện cũ của hai mươi một năm trước. Ta khổ tâm che giấu, cuối cùng vẫn là... Thất bại trong gang tấc, có lẽ đây là ý trời.

Mấy gia hỏa bọn hắn trở về nơi ở của mình, ta cùng Độc Cô Hàn tự nhiên nhàn rỗi. Ta biết rõ, đây là thời gian cuối cùng chúng ta có thể ở cùng nhau, không nên lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Sự thật 1

Tuy đã tháng mười một nhưng trong cốc vẫn thập phần tuyệt đẹp không có một chút biểu hiện của mùa đông. Ta hứng lên bèn kéo Hàn ra ngoài tản bộ, tay của ta nắm chặt tay hắn, một khắc cũng không buông. Có lẽ ta buông ra thì không còn cơ hội nắm lại, đó là dự cảm của ta.

Đầu óc ta đã loạn lên, căn bản không biết phải làm sao. Ta sớm tính toán phải nói thế nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra. Ta không thể nói ta đến từ tương lai, không phải là Mộ Dung nhị tiểu thư, nếu nói ra, Hàn có thể cho rằng ta đã bị điên, vì muốn cùng hắn ở một chỗ mà bịa đặt này nọ. Nếu không nói, chẳng lẽ trở mặt nhìn hắn rồi ta mà đi sao? Trong lòng ta rất loạn, đầu óc trở nên hồ đồ. Trải qua gần nửa năm hạnh phúc bên hắn như vậy, hiện nếu rời khỏi hắn, ta không biết mình sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

Ta hít sâu một hơi, nhìn hắn, ôm eo hắn, ngẩng đầu khẽ nói: "Chàng có biết hiện giờ ta bao nhiêu tuổi không?" Ta nghĩ hắn đối với vấn đề này đã biết, chỉ là không muốn nói nhiều. Ai chẳng biết nhị tiểu thư Mộ Dung gia hiện tại mới mười bảy tuổi, mà ta lại hồ hào mình hai mươi bốn tuổi. Tựa như năm trước, ta nói mình hai mươi ba tuổi, sau này lại phát hiện ta là nhị tiểu thư Mộ Dung gia, nha đầu mười bảy tuổi. Người trong giang hồ đối với tuổi của ta thập phần nghi ngờ, đến bây giờ cũng không có giải thích. Ta cũng không biết phải giải thích thế nào, bảo trì trầm mặc đối mặt với thực tế.

Hắn nhẹ lắc đầu, con ngươi ngăm đen đầy nhu tình nhìn ta.

"Kì thực..." Ta cắn răng nói: "Chàng đừng cho rằng ta vì muốn cùng cố địa vị giang hồ mà nói dối, kì thực ta đã hai mươi bốn tuổi, không phải là mười bảy tuổi, ta đã sống trên đời được hai mươi bốn năm."

Ánh mắt hắn lóe lên một tia nghi hoặc: "Mộ Dung nhị tiểu thư năm nay mười bảy tuổi, ai ai cũng biết." Ta chính là nói về vấn đề này.

Ta thở dài. "Ta kể cho chàng một thần thoại... ở một ngàn năm sau, thế giới đã thay đổi rất nhiều, nam nữ bình đẳng, công nghệ tân tiến... ở trong một gia đình trung lưu, có một tiểu thư, bốn tuổi mất mẫu thân, năm tuổi có kẻ mẫu, sáu tuổi kẻ mẫu sinh ra một muội muội..."

"Nhưng nàng tính tình cương liệt đánh đá, vì hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ giao phó, nàng đã đi vượt thời gian một ngàn năm quay về thời điểm này, giả mạo người khác, hơn nữa còn không ngờ rằng, ở đây nàng đã gặp ý trung nhân..."

"Chàng nói xem, chuyện này có thật hay không?"

"Cô nương kia chính là nàng?" Hắn dừng lại hỏi, rất thông minh đã hiểu được vấn đề, chỉ là, ánh mắt hắn tựa như trở nên thâm trầm.

"Đúng vậy." Ta đột nhiên cười. "Thực buồn cười phải không? Trên đời còn có người tin tưởng loại chuyện này?" Ta không biết hắn có tin hay không, cho dù là tin hay không, nếu về sau biết chân tướng, không chừng bảo ta nói dối.

Hắn thần nhiên cười. "Cho nên nàng mới cố nghịch, hoàn toàn không xem cha ra gì? Cho nên nàng không để mất tất cả quy củ, cho nên nàng trở thành sư tỷ của Bách Hiểu Sinh?" Đúng vậy, hắn có tin không?

Ta nghiêm túc nói: "Uh, lão già đó căn bản không phải cha của ta, không cần khách khí. Về phần ta lớn mật như vậy... cũng là vì tính khí của ta từ bé đã thế." Thực sự đã lâu lắm rồi ta không có biểu tình nghiêm túc nên có cảm giác cơ mặt hơi mẩn: "Ta vốn tưởng rằng sớm muộn phải trở về thế giới của mình, nhưng không nghĩ được rằng từ nay sẽ mãi mãi ở lại đây." Càng không ngờ rằng yêu Hàn.

Hắn nhìn ta thật sâu, thật lâu sau, hắn đột nhiên nói: "Nếu ta không đoán sai, cầm tiền bồi khui danh Giang Thu Nhan." Ách, nói cái gì, tự xưng đồ chủ đề là sao? Mà sao hắn biết được việc này... khoan... cái gì... Giang..

"A... Giang..." Ta kinh ngạc đến không ngậm miệng được.

"Tiểu Giang mà bọn hắn thường nhắc tới, hắn là Giang Tử Ngang." Ông trời, trái đất chẳng lẽ bé vậy sao?

Thấy ta kinh ngạc, hắn thần nhiên nói: "Năm đó phu thê Giang gia mất không lâu, Mộ Dung phu nhân Giang Thu Nhan cũng mất tích, sau đó đứa con ba tuổi cũng mất tích." Hắn nói điều này làm gì.

Ta thực ngây thơ, luôn tin rằng mình biết nhiều, không ngờ hắn còn biết những việc mà ta không biết.

Hắn giữ chặt bả vai ta, trầm thấp nói: "Vô luận nàng là ai, đều là thê tử của ta, là nữ nhân Độc Cô Hàn ta yêu nhất." Ta sớm muộn cũng bị hắn dọa chết, cuối cùng hắn biết được bao nhiêu.

Ta nghi hoặc nói: "Thật vậy chăng?"

Hắn không trả lời, cúi đầu hôn ta, thừa dịp ta không chú ý, đầu lưỡi bá đạo tấn công. Ta đã không kịp hô hấp, đầu óc loạn lên, chân cũng vô lực ngã thẳng vào người hắn.

Đột nhiên, tay hắn dùng chút lực, cả người ta bị hắn ôm lấy, tiếp theo bị hắn bế vào phòng...

"Làm gì?" Thấy hắn như vậy, ta vội la toáng lên.

Hắn chỉ cười.

"Này, chàng làm gì?"

"Ách, y phục này rất đắt, sao lại xé rách?"

"Ai nha, mấy tên quái nhân kia nhất định cười chết ta."

"Ta yêu nàng, bất luận nàng là ai." Ách, không rõ.

"Có ý gì?" Ta chưa kịp nói tiếp thì miệng đã bị bịt kín.

(Lời tác giả: tình lượng 3000 từ, hai anh chị làm gì thì tự tưởng tượng/ Lời editor: Tác giả thật là phiền phức.)

Mệt quá, ta muốn ngủ. Gần đây ta có bệnh sao, chỉ muốn ngủ, một ngày ta ngủ đến mười tám tiếng, còn những giờ kia... ăn cơm, đi wc, ách... thân mật...

Ta rất muốn ngủ, ai đó lại không muốn cho ta ngủ. Có lẽ là ta rất giống gấu bông đi, nên ai đó cứ thích ôm ta mà ngủ. Ta bực mình kháng nghị. "Chàng làm gì?"

Hắn hôn vào trán ta. "Ôm nàng một cái."

"Vì sao hai ngày này chàng rất ít nói chuyện?"

"Nàng sẽ sớm biết."

"Biết?" Nói còn chưa xong, lại biến thành tiếng hét. "A, làm gì?" Hắn đã thay đổi tư thế khiến ta hơi mất thăng bằng.

Ta êm đềm cảm nhận nhiệt độ cơ thể hắn. "Được ôm thật ấm, nếu thời tiết lạnh chàng ôm ta nhiều một chút."

"Nhất định."

"Không bằng chúng ta thực sự bái bốn tên gia hỏa kia làm sư phụ, ở ẩn chốn này được không? Tuy bọn hắn điên khùng, nhưng cũng rất tốt với chúng ta." Kì thực sống cùng bọn hắn cũng rất thú vị.

"Có thể." Ta còn chưa kịp hưng phấn thì hắn lại bỏ thêm một câu: "Nếu ta còn sống về hãy nói."

"Chàng đi đâu?" Ta sợ hãi kêu.

"Ta tin Giang Thu Nhan biết rõ chuyện hai mươi một năm trước." Chẳng lẽ hắn chưa biết sao?

"Vậy chàng muốn gì?" Ta khản trương. "Chàng rốt cuộc muốn gì, chẳng lẽ muốn bỏ ta đi tìm tiểu sư muội." Ta giả vờ tức giận, hi vọng hắn bỏ ý định.

Hắn ôm chặt ta. "Ba tháng trước, ta nhận được bỏ câu đưa tin của Tật Phong."

"Sao ta không biết?" Ta cũng dùng bỏ câu đưa tin với Bách Hiên đường thôi.

Ta nhớ lại, ba tháng trước, chúng ta đang du ngoạn ở một tiểu trấn, một buổi sáng, hắn đột nhiên trở nên là lạ, ngồi ở trong phòng không nói một câu, một mình uống rượu.

Hắn rất hiếm khi uống rượu, vì sao đột nhiên uống nhiều như vậy. Ta nhớ khi đó hắn ngồi liên nửa ngày, ánh mắt rất lạ. Sau đó, bộ dáng lại rất thống khổ, hôm đó làm ta rất sợ.

"Hàn, chàng là tốt nhất, đi miếu hội với ta đi, rất khó được chứng kiến nha." Ngày đó có miếu hội, lấy tính tình trẻ con như ta, liệu có thể bỏ qua không?

Tiếp tục uống rượu, không để ý tới ta.

"Tướng công, thê tử của chàng thực nhàm chán."

Biểu tình cực độ không kiên nhẫn, đặt mạnh ly rượu xuống bàn, tỏ vẻ không hài lòng.

"Hàn, mang ta ra ngoài được không?" Ta tựa vào cánh tay hấn cọ xát.

"Tự đi." Hấn lạnh như băng nói ra hai chữ.

Ta quệt miệng, "Này, đi với ta đi mà." Ta không muốn để hấn uống nữa, vì thế...

Ta giật lấy ly rượu trên tay hấn, ngẩng đầu uống một hơi hết sạch, sau đó thờ thờ đem ly rượu để lại trên bàn.

Hấn quay đầu nhìn ta, ta nhìn không được liền run một chút. Toàn thân hấn lạnh như băng, ánh mắt tựa hồ kết một tầng băng sương, lạnh lẽo nói: "Cút — ra — ngoài." Hấn trước giờ không bao giờ như vậy, cho dù là giận ta, cũng sẽ nói chuyện với ta. Đặc biệt sau này có da thịt chi thân, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nổi nóng với ta. Ta thật không hiểu rốt cuộc hấn ăn nhằm cái gì, buổi tối còn tốt, vì sao ta có cảm giác vừa mới một chút liền biến thành như vậy?

"Ta rốt cuộc đã làm gì ngươi?" Tuy trong lòng thực sợ hãi, nhưng ta tin hấn sẽ không thương tổn ta, nhìn không được rống to với hấn.

"Ta không muốn gặp lại ngươi." Thanh âm lãnh khốc của hấn vang lên bên tai ta, ta đau một chút. Thật lạnh a, có phải mùa đông đến rồi hay không? Cho dù là mùa đông, phương nam cũng sẽ không lạnh như vậy đi?

"Ta...."

"Cút." Ta quả thực chưa kịp nói chuyện đã bị hấn đánh gãy. Ở cùng hấn một thời gian dài, chỉ có việc của tiểu sư muội là hấn đối với ta tức giận như vậy. Ta thực sự không rõ, rốt cuộc ta đã làm gì chọc giận hấn. (BL: Haizz, làm bộ không biết, có ngốc cũng hiểu.)

Hấn càng tức giận hơn, lãnh khốc nói: "Ta không muốn tiếp tục thấy ngươi." Mỗi một từ đều là cắn răng mà nói, tựa hồ ta là kẻ địch của hấn. Trong nháy mắt, ủy khuất cùng nước mắt trào dâng, ta rốt cuộc không nhìn được, xoay người chạy đi.

Sau đó ta chạy lên núi, bất hạnh lạc đường. Hơn nữa, trời tối rồi lại đổ trận mưa lớn, kết quả bị ngắt giữa đường. Khi ta tỉnh lại, Hàn cẩn thận chiếu cổ bên ta, nhuyển ngôn cầu xin ta tha thứ. Ta vì vậy mà nửa tháng không nói chuyện với hấn. Thẳng đến một ngày, chúng ta ngủ ở ngoài trời, gặp phải sói hoang công kích, hấn không để ý đến bản thân bảo hộ ta, kết quả bị thương, ta mới tha thứ cho hấn. Nhưng ta hỏi vì sao lúc trước đối xử như vậy với ta, hấn đều từ chối trả lời. Ban đầu hấn trầm mặc, sau lại bảo ta đừng hỏi, sau nữa lại trực tiếp đồ trạ miệng ta. Trải qua lần đó, về sau hấn đối với ta rất tốt, Việc hấn không hiểu vì sao nổi nóng cũng bị ta quên đi. Nhớ kỹ lại, trước đó hấn nói cái gì? Đúng rồi, hấn nói ngày đó hấn nhận được bồ câu đưa thư, có lẽ nào...

.....

Ta ôm oán giận nói: "Ngày đó không hiểu vì sao chàng giận dữ với ta, ta còn chưa hỏi đâu, chàng vì sao lại như vậy?"

"Nàng rất nhanh sẽ biết." Đáng ghét, vì sao vẫn muốn giấu ta?

"Chẳng lẽ không nói cho ta nghe được sao?"

"Được."

"Vậy nói."

"Ta có thể nói cho nàng một câu... Ta yêu nàng."

Ta cười cười. "Lừa người."

Có lẽ cảm thấy cứ bị ta hỏi thì không thể trả lời, hấn lại bồn cữ soạn lại, dùng miệng khóa miệng của ta lại. Kết quả lại bị hấn ăn sạch.

.....

Lại một đêm triền miên qua đi.

Sáng sớm, tiếng chim hót líu lo.

Ta vẫn còn muốn ngủ, trên giường thực êm ái.

Hấn đột nhiên kéo ta dậy. "Vân nhi, đứng lên, ta mang nàng đi gặp Giang tiên bối."

Ta dựa vào lòng hấn, động cũng không động. "Không đi, ta muốn ngủ."

"Đừng nháo, bà ấy muốn nói cho nàng nhiều việc." Việc gì? Nàng biết chẳng lẽ ta không biết.

Ta làm nũng kháng nghị: "Ta có nháo đầu, ta thực sự rất mệt, người vừa làm gì chẳng lẽ đã quên."

Hắn triu mếm ôm ta lên, hôn ta thật sâu. "Có phải ta làm đau nàng?"

Ta miễn cưỡng nói: "Đương nhiên."

"Gặp Giang tiền bối rồi nói."

Kì thực, ta có chút hiểu, nhưng hi vọng không phải sự thực, hi vọng điều này không đến.

"Được rồi." Ta thở dài, chỉ còn trông vào ý trời.

Mặc quần áo xong, hắn ôm ta ra ngoài. Mới vừa đi vài bước, ta mân môi, nói với Độc Cô Hàn, "Ta có thể một mình đi gặp nàng trước hay không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì vừa rồi nàng đối với ta thực kích động, ta muốn cùng nàng nói về chuyện của mỹ nữ tỷ tỷ, vấn đề của nữ nhân, người không tiện nghe." Lấy cớ thật tốt.

Hắn gật đầu, "Đi thôi."

Ta đi vào phòng của ác bà nương, thấy nàng đã tỉnh lại, bà lão nhân kia cũng không biết đi đâu. Nhìn xem thời gian mới biết được ta cùng Độc Cô Hàn đã trốn trong phòng thật lâu, không biết bọn hắn lại có cái ý tưởng loạn bát nháo gì. Chính là.... bốn bọn hắn "bất buộc" chúng ta bái đường, trở thành phu nhân danh chính ngôn thuận, xem bọn hắn còn có thể nói gì.

Giang Thu Nhan ngồi trên giường, ánh mắt trống rỗng, không rõ đang nghĩ cái gì. Nhưng nét mặt tựa như thống khổ?

"Giang tiền bối?" Ta thử gọi nàng. Lấy thân phận của ta không chừng phải gọi nàng là "Mẹ cả".

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thân nhiên nói: "Người rốt cuộc là ai? Nghiệt chủng kia không thể hai mươi bốn tuổi." Ta đương nhiên không phải.

Ta há hốc mồm, nàng ta lại hỏi: "Sao người biết ta họ Giang."

Ta thở dài. "Năm đó đại mỹ nhân Giang Thu Nhan phong hoa tuyệt đại, nổi tiếng giang hồ, hơn nữa tiền bối cùng với Nhượng Nhan tỷ thực giống nhau." Ta sớm đã phát hiện ra, chẳng qua là không dám thừa nhận.

Nàng kích động chạy lại nắm chặt tay ta. "Người biết Nhượng Nhan?" Đương nhiên.

"Đúng, chúng ta là... tỷ muội."

"Tỷ muội... Người là nghiệt chủng năm đó." Nàng nhìn chăm chăm ta, ánh mắt mang đậm tia thù hận.

Ta lắc đầu. "Không phải."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Sự thật 2

Nàng hồ nghi nhìn ta, ta thở dài. "Vấn đề này sau hãy nói, giờ ta muốn nói với tiền bối một việc."

"Người muốn nói gì?"

Ta đưa cho nàng một ly nước trà, chậm rãi nói: "Ta là bằng hữu của Giang Tử Ngang."

Tay của nàng run một chút. "Người là bằng hữu của tiểu Giang?"

"Đúng, ta biết tiểu Giang mà các người nói ắt hẳn là hắn." Ta cười cười. "Bởi vì hắn cũng rất điên giống các người."

Nàng nâng mắt hỏi ta: "Hắn có khỏe không?" Ta không biết, đã không gặp hơn nửa năm.

"Hắn không quay lại đây gặp các người? Tin tức cũng không gửi về?" Tiểu tử này quá vô tình đi.

Giang Thu Nhan cười khỏ. "Đúng, sáu năm, cho tới bây giờ hấn chưa từng trở lại, thậm chí chưa từng gửi một phong thư." Đối với bốn kẻ điên như vậy, hấn không có hứng thú cũng phải, nhưng thân làm đệ tử mà không nghĩ tới sư phụ, hấn đã sai rồi.

Ta kinh ngạc, bởi vì phát hiện một vấn đề nghiêm trọng. "Người có hận Vân nhi không?"

Nàng hỏi lại ta: "Vì sao ta phải hận nàng? Năm đó ta hiểu biết nông cạn, ngẫm lại, thực xin lỗi nàng."

Ta kinh hãi kêu: "Nói vậy, người... người không bảo bệnh thần kinh... không, Giang Tử Ngang cưới nữ nhi của Vân nhi, sau đó dùng cảm tình thương tổn nàng, báo thù cho huynh trưởng?" Ta vẫn nghĩ là do Giang Thu Nhan chủ mưu. Có thể, Giang Thu Nhan vì ghen ghét, vì thù oán đã nghĩ ra mưu kế âm hiểm này, nhưng hiện tại, hình như không phải là như vậy.

Nàng còn kinh ngạc hơn ta. "Hấn cưới nữ nhi của Vân nhi? Hấn còn thương tổn nàng? Ta hoàn toàn không biết, ta thực có lỗi với nàng, cho dù hấn cưới nữ nhi của Vân nhi, cũng phải bảo hấn một mực chiếu cố nàng, sẽ không phải tổn thương này."

Ta vô lực vỗ đầu. "Bệnh thần kinh này, vì sao hấn lại có tâm cơ như thế chứ?"

Giang Thu Nhan cười khỏ. "Nhiều năm trước, ta thường xuyên nguyện rửa Vân nhi, nói ta hận nàng, còn phải trả thù. Nàng chết, ta phải hành hạ con nàng, nhưng hiện tại, ta thực cảm thấy có lỗi với nàng. Hổn tiểu tử hấn, có lẽ nghĩ ta hận nàng, cho nên vì ta báo thù, có lẽ hấn không biết ta sớm đã không còn hận thù gì."

Ta thờ dãi, "Bởi vậy mới hiểu vì sao hấn hận sâu đậm đến vậy, tiểu tử kia vì trả thù, không chỉ con gái của Vân nhi, còn trả thù cả Mộ Dung Nghĩa." Thật đúng là bệnh thần kinh, phương pháp cực đoan như vậy cũng nghĩ đến. Nếu không phải sau này hấn yêu ta, không chừng hấn còn nhập sâu vào ma đạo, không cách nào quay đầu.

Nàng ngẩng đầu nhìn nóc nhà. "Vân nhi vẫn còn ở bên hấn? Vân nhi là một nữ tử tốt như vậy, cái tên ti bỉ chết tiệt kia thật sự không xứng với nàng."

"Đúng." Đồng cảm, đích xác không xứng.

Edit: Bạch Linh

"Vân nhi hiện tại thế nào? Nữ nhi của nàng ra sao?"

"Vân nhi mười tám năm trước sinh khó mà chết. Về phần hôn sự Mộ Dung nhị tiểu thư cùng Giang Tử Ngang... quả thực là oanh động giang hồ. Nghe nói chuyện đó đã viết thành sách, chỉ cần là người trong gian hồ, có bản đều có một cuốn." Về sau Lục phóng viên phỏng vấn ta, viết thành «Nguyệt Quang tiên tử truyền kỳ», trong đó chuyện xưa của ta và bệnh thần kinh chiếm hơn phân nửa.

"Rốt cuộc là oanh động như thế nào? Mộ Dung nhị tiểu thư có ba đầu sáu tay?" Giang Thu Nhan tò mò hỏi, là nữ nhân thì đều yêu bát quái.

"Mộ Dung nhị tiểu thư nhiều năm nay chưa rời khỏi khuê phòng, nghe nói nàng không biết võ công, tính tình táo bạo, tướng mạo trung bình, có ưu điểm duy nhất là biết hội họa. Trong giang hồ lại nghe nói có một vị nữ hiệp ngoại danh Nguyệt Quang tiên tử, nghe nói nàng dung nhan tuyệt thế, võ công phi phàm, là đường chủ của võ lâm đệ nhất đại bang Bách Hiểu đường, sư tỷ...."

"Nguyệt Quang tiên tử?" Giang Thu Nhan nghi hoặc nhìn ta. "Không phải là người sao?"

"Khụ... nghe ta nói, người càng kinh ngạc. Mộ Dung Ý Vân nguyên là một người bình thường, trên đường rước dâu, một trong tứ đại hộ pháp của Thiên Ma Giáo lại đi cướp dâu. Mà nàng cũng thừa nhận là giáo chủ của bọn hấn. Thậm chí, còn tự xưng có bầu. Từ đó về sau, tên gọi Mộ Dung Ý Vân được người trong giang hồ quen thuộc. Không bao lâu, trên giang hồ lại truyền ra, Mộ Vân Ý Dung đó là giả mạo. Nghe nói, Mộ Dung cô nương chân chính bị Thiên Ma giáo bắt, là do Nguyệt Quang tiên tử cứu nàng ra. Hai người vì vậy kết nghĩa tỷ muội. Mộ Dung Ý Vân rốt cuộc đến Giang gia, nhưng chưa bước vào cửa đã nhận được hưu thư. Mộ Dung Ý Vân tức giận, chạy đến Giang gia đòi công đạo.

Vì thế, nàng cùng Giang Tử Ngang đánh đến trăm chiêu, cuối cùng thua cực thảm. Ngày đó, mọi người chứng kiến Mộ Dung Ý Vân, nàng dong tục không thể chịu nổi, mắt và chân có tật, hơn nữa tính tình táo bạo, nói thẳng ra tất cả đều thô tục. (Sở Sở: Sau này lập gia đình, Vân nhi đã thu liễm rất nhiều.).Ngẫm lại, một nữ tử nháo thành như vậy, có phải không thể có nơi sống yên."

"Người rốt cuộc muốn nói cái gì?" Giang Thu Nhan hiển nhiên không nghe rõ ý tứ của ta.

"Ta muốn nói, lý do chân chính Giang Tử Ngang hưu thê chỉ có một người biết."

"Ai?"

"Nguyệt Quang tiên tử."

"Nàng? Có liên quan gì?"

"Bởi vì trước khi bá đường một ngày, Nguyệt Quang tiên tử vô tình gặp được vị đồ đệ kia của các người. Nguyệt Quang tiên tử mắng hấn một chút. Hai người từ đó về sau kết hạ nhân duyên khó hiểu. Sau đó, Nguyệt Quang tiên tử lại tới Giang gia. Dùng Thu Thủy cầm đàn một khúc «Giang Hồ Tiểu», từ này về sau Giang Tử Ngang vì Nguyệt Quang tiên tử khuynh tâm. Vì Nguyệt Quang, hấn hưu Ý Vân." Nghĩ đến đây, ta không khỏi tức cười, thật là trò chơi có ý tứ.

"Sau thì sao?" Nghe chuyện xưa a.

"Sau đó, Mộ Dung Ý Vân rời nhà ra đi, gặp được nam nhân quan trọng nhất trong sinh mạng của nàng. Khi nàng bị tất cả mọi người ghét bỏ, hắt ở cùng nàng, an ủi nàng, chiều cổ nàng. Nam tử kia trong mắt thế nhân là kẻ giết người không chớp mắt, nhưng ở trong mắt Mộ Dung Ý Vân lại là nam nhân tốt nhất trên đời. Trước mặt Ý Vân, hắn ôn nhu, cẩn thận, chu đáo. Không biết từ lúc nào, nàng đã yêu hắn." Nói xong, ta tự kiềm hãm không được lộ ra nụ cười yếu ớt.

"Này.... Cùng với điều người muốn nói có quan hệ gì?" Đương nhiên có quan hệ, đây là trọng điểm khiến bệnh thần kinh hồi hận.

"Mộ Dung Ý Vân rời nhà ra đi, Nguyệt Quang tiên tử kể từ lúc đó mất tích. Giang Tử Ngang một lòng muốn tìm kiếm Nguyệt Quang, người duy nhất có thể biết nơi ở của nàng chỉ có Mộ Dung Ý Vân, đương nhiên hắn đi tìm Mộ Dung Ý Vân đầu tiên. Mộ Dung Ý Vân cùng nam tử kia tách vì, vì Ý Vân có sứ mệnh của bản thân. Chính là, nàng ngoài ý muốn gặp gỡ Giang Tử Ngang. Giang Tử Ngang thực chán ghét nữ tử từng bị hắn hãm hại này, hai người vẫn không ngừng gây gỗ, không ngừng đấu võ miệng, xem nhau không vừa mắt. Chẳng đến một ngày, kẻ thù của Giang Tử Ngang tìm đến. Mộ Dung Ý Vân giúp hắn đánh lui địch, hắn giúp Ý Vân cầm một đao, quan hệ của hai người bắt đầu xảy ra biến hóa kỳ diệu. Buổi tối ngày hôm đó, bọn hắn nói rất nhiều, hắn rút cuộc nhận thức Mộ Dung Ý Vân chân chính. Hết thảy, đều là do nàng nguy trang, chân chính nàng cũng không giống như trong mắt thế nhân. Từ đó về sau, Giang Tử Ngang bắt đầu tán thưởng Ý Vân." Kỳ thật đêm kia rất đẹp.

Giang Thu Nhan hưng trí bưng bưng nói, "Hắn thích Ý Vân? Từ bỏ Nguyệt Quang? Mà Nguyệt Quang lại thích nam nhân trước kia của Ý Vân?" Vừa rồi còn bị thương như vậy, hiện tại đã là vẻ mặt lạc quan. Kỳ thật nàng cũng rất đáng thương, đối gặt mình nhiều năm như vậy đã thành thói quen đi? Nàng che dấu nội tâm yếu ớt, đem bản thân nguy trang thành kiên cường, nhưng trong lòng so với ai khác đều khó chịu hơn.

Ta cười cười, "Tại sao cho là như vậy?"

"Bởi vì người là Nguyệt Quang, nếu ta không có đoán sai, xú tiểu tử kia chính là giáo chủ Thiên Ma giáo."

"Người sao lại biết là hắn?"

"Có lẽ người không có cảm thấy, nhưng âm lãnh trên người hắn, ta thấy rất rõ ràng."

Ta lắc lắc đầu. "Kết cục cũng không như người mong muốn, người đừng quên, ta còn gọi là Mộ Dung Ý Vân."

"Người..." Nàng kinh ngạc, "Người nói... người có hai thân phận." Không quá ngạc nhiên, có thể cứu được.

Ta gật đầu, "Đúng vậy, sau đó Giang Tử Ngang không thể không thừa nhận mình thích Mộ Dung Ý Vân, ở lúc kia còn khám phá ra thân phận chân thật của ta. Từ đó về sau, bám sát ta không rời. Vô luận là lừa gạt, uy hiếp, thay ta bị thương, thủ đoạn gì cũng sử dụng, nhất quyết phải cưới ta làm thê tử. Nhưng trong lòng ta chỉ có Độc Cô Hân, ta thực yêu hắn, tâm không thể chứa thêm người khác. Ở yến tiệc của Bách Hiểu đường, hắn công khai nói thích ta. Khi đó, cả giang hồ đều đoán hắn cùng Nguyệt Quang tiên tử là một đôi. Lúc sau ta làm đường chủ Bách Hiểu đường, thân phận chân chính bị bại lộ, tất cả mọi người đều muốn rút mất. Từ đó về sau, chuyện xưa của ta và hắn trở thành một truyền kỳ." Về phần kết cục, bọn hắn hẳn là đã nhìn thấy.

Giang Thu Nhan thờ dài, "Hắn có mắt không nhìn được kim hương ngọc, đáng tiếc, người là nữ tử kỳ quái." Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, kinh ngạc nói, "Người là nữ nhi của Vân nhi?"

Ta cười khò, "Nói phải cũng đúng, mà nói không phải cũng đúng." Nói như thế nào mới là tốt nhất?

Nàng vỗ vỗ bả vai ta, "Nguyệt Quang, người là nữ tử kỳ quái." Ta không phải là nữ tử kỳ quái.

Edit: Hoa Văn La

Ta lắc đầu. "Không phải, còn có Mộ Dung Nhược Nhan, nàng là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, đệ thập cao thủ võ lâm, là trang chủ tương lai của Mộ Dung sơn trang, trước khi có ta, nàng là nữ nhân được chú ý nhất giang hồ." Sống như nàng thực ra là khổ, nàng phải rất kiên cường.

"Đáng tiếc trên đời còn có người." Đúng là ta so với nàng còn nổi bật hơn.

"Không phải, cho dù có ta, nàng cũng là viên ngọc minh châu đẹp nhất. Người không biết, thanh danh của ta trong võ lâm là rất xấu. Có thể cả trăm năm sau giang hồ vẫn còn nhớ tới một Mộ Dung Ý Vân vô liêm sỉ."

"Ha ha..." Giang Thu Nhan không nhịn được cười phá lên. "Người rất đặc biệt, cha người nhất định tức chết." Còn thiếu chút là tất thối.

"Ta nói cho người hay, ta lấy cái tức chết của hắn làm niềm vui. Tiếp tục nói cho người thêm cái này nữa, trong đại hội võ lâm, ta trực tiếp ngồi trên đùi Hân, công khai tán tỉnh. Sau đó một ngày, ta cố ý đem dấu vết cùng hắn lộ ra. (BL: Xạo, rõ ràng là không biết) Còn có, kiếm pháp phu thê của chúng ta. Cuối cùng, ta cùng Độc Cô Hân biến mất, hắn nhất định tức chết." Ta nói không tự chủ được cùng nàng ngồi một chỗ. Nếu ta nói ta với nàng là tỷ muội, tuyệt đối không có ai hoài nghi.

Nàng đột nhiên đứng lên, nói: "Người nhất định rất yêu Độc Cô Hân đi?"

"Đúng, yêu hắn, ta có thể trả giá bằng sinh mệnh."

"Đứa nhỏ đáng thương." Nàng lại nhìn ta. "Ngươi có biết chuyện của Độc Cô gia hai mươi một năm trước không?" Chính là điểm này, ta chính là không muốn nói tới điểm này.

Ta nghiêm túc hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Nàng liên tục thờ dài: "Kì thực ngươi có biết vì sao giang hồ nói ta chết không? Bởi vì ta biết một bí mật kinh thiên động địa cho nên Mộ Dung Nghĩa muốn giết ta. Thực buồn cười, năm xưa ba chương toái tâm chương của hắn không giết chết được ta. Có lẽ là ông trời thương ta đi, mấy tên kia đi đào mộ của ta, đã cứu được ta."

"Cái gì?" Có lầm hay không?

Giang Thu Nhan cười khỏ. "Mộ Dung gia tích trữ điển tịch võ học khắp thiên hạ, mấy kẻ điên kia nghĩ rằng trong mộ của ta có bí tịch trân quý, cho nên đi đào tẩm mộ, bọn hắn không tìm được võ công bí tịch, mà tìm được một nữ nhân hấp hối, chính là ta. Sau đó cứu ta ra. Ta từ đó sống cùng mấy tên gia hỏa này, không hỏi chuyện đời."

"Aiz." Ta thờ dài, không thể trách bệnh thần kinh cho tới bây giờ có điểm biến thái, có sự phụ biến thái như vậy, sống trong hoàn cảnh như vậy, không biến thái mới là lạ.

"Ngươi có biết bí mật năm đó là gì không?"

Ta nín thở, run rẩy đôi chút, muốn nói, lại không nói được.

"Hai mươi một năm trước, võ lâm có tứ đại thế gia..." Lại kể chuyện xưa.

Ta thờ dài nói: "Để ta nói thay cho... Mộ Dung Nghĩa tâm địa nham hiểm, năm đó đã làm một việc mà trời đất căm hận."

Nàng kinh hãi nhìn ta. "Ngươi... biết?"

Ta thần nhiên nhìn nàng. "Ta là đường chủ Bách Hiểu đường, khả năng của Bách Hiểu đường ngươi chắc cũng hiểu. Ta đã bỏ không ít thời gian, không ngờ đã tìm ra được bí mật kinh thiên này. Ân oán tứ đại thế gia năm đó, ta đã hiểu rõ như lòng bàn tay."

Nàng không tin nổi hỏi ta: "Độc Cô Hân biết không?"

"Không biết... Ta hi vọng ngươi đừng nói cho hắn."

"Vì sao?"

"Tuy hiện tại ta và hắn thoái ẩn giang hồ, nhưng lòng báo thù của hắn vẫn không nguôi. Nếu biết sự thật, ta sẽ không thể ở bên cạnh hắn nữa." Giang Thu Nhan trừng mắt nhìn ta, ánh mắt đó tựa như nói ta là nữ nhân ích kỷ.

Ta vô lực nhắm mắt lại. "Đừng khinh bỉ ta, ta có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, ta sớm biết hết mọi chuyện, nhưng không nói cho hắn, không muốn mất hắn."

Giang Thu Nhan phần hận quát: "Diệt môn chi cừu (mối thù giết cả nhà), ngươi làm sao có thể giấu hắn?"

"Ta muốn bồi thường cho hắn, hiện giờ võ lâm đã có tứ đại thế gia, Độc Cô gia đã chấn hưng lại như xưa. Nói thật là ta cũng giúp đến bảy tám phần."

"Độc Cô Huỳnh, nàng ta biết không?"

"Biết, nhưng nàng hứa rằng sẽ không nói ra, nàng cũng nói không muốn đại ca nàng phải chịu đau khổ."

Thật lâu sau, Giang Thu Nhan nhẹ thờ dài. "Thiên ý trên ngươi."

"Đúng là thiên ý trên ngươi."

Giang Thu Nhan nhìn ta thực sâu. "Hắn cũng thực yêu ngươi, càng tin tưởng ngươi, ngươi nhẫn tâm lừa gạt hắn? Nhẫn tâm cả đời không cho hắn biết chân tướng."

"Đúng."

"Có lẽ ngươi lên chọn tiểu Giang."

"Vì sao? Hắn cũng có thâm cừu đại hận với Mộ Dung gia?"

"Vì ngươi, tiểu Giang có thể buông tha thành kiến." Ta công nhận, dù biết ta là con gái của thù nhân, bệnh thần kinh vẫn sẵn sàng bỏ qua tất cả để yêu ta.

"Ta biết hắn rất yêu ta, nói thật ta cũng từng động tâm."

"Tiểu Giang và Độc Cô Hàn, ai yêu người hơn?"

Ta cúi đầu cười khổ. "Không biết, có lẽ là... Giang đại ca."

"Nếu Độc Cô Hàn không cần người, người có thể trở thành thê tử của tiểu Giang?" Nàng kéo tay ta, nhìn thấy vòng tay mà ngày đó bệnh thần kinh tặng ta. "Thấy không, vòng ngọc này là bảo vật của Giang gia, nhất định tiểu Giang đã chọn người làm thê tử."

"Người thấy khi nào?" Có lẽ không, bệnh thần kinh giám đưa cả thứ này cho ta, nếu ta biết nó có ý nghĩa như vậy thì ta đã không nhận.

Ta nhìn nàng. "Đừng nói đề tài khác, giúp ta gạt Hàn." Đối với Giang Thu Nhan ta có điểm hảo cảm.

Nàng cũng rất khó xử. Nhưng nàng chưa kịp nói gì thì một thanh âm lạnh lẽo từ ngoài cửa truyền vào. "Không cần."

Vừa dứt lời, cửa mở, một đôi mắt phẫn nộ, âm lãnh nhìn ta chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Từ hôn

Không hiểu sao toàn thân ta run lên lay bẩy, mắt không chớp, nước mắt không hiểu sao tràn ra. Là ý trời sao? Ta rất muốn giấu diếm, nhưng sự việc cuối cùng vẫn bại lộ?

Ta nghe thấy một âm thanh thanh thúy, chậm rãi nhìn xuống sàn. Một cây trầm ngọc, vỡ thành hai đoạn. Tay của Hàn nắm chặt, phức tạp nhìn ta.

Trầm gãy, là cây trầm ta tặng hắn. Chẳng lẽ, thực sự là ý trời?

Độc Cô Hàn nắm tay, mạnh mẽ đè lại tức giận trong lòng, gần từng tiếng nói: "Vì sao muốn gạt ta?"

"Ta..." Ta không cách nào nói ra miệng, trước giờ chưa từng cảm giác nói ra lại khó đến thế, ta luôn là người mồm miệng nhanh nhẩu, nhưng hôm nay, lại không nói được một chữ.

"Ta không cho phép người gạt ta." Hắn vẫn gần từng tiếng, ánh mắt sắc như kiếm nhìn về phía ta làm ta bất giác lùi lại một bước.

Ta run rẩy thanh âm, cố gắng nói: "Người đi đi, ta không có tư cách bảo người buông tha thù hận, ta muốn ẩn cư nơi đây, vĩnh viễn không hỏi sự đời."

Ta nắm chặt tay. "Chuyện ta vừa nói hoàn toàn là thật, người có thể đi trả thù."

Thời gian giống như ngưng đọng, trong khoảnh khắc đáng sợ, một không khí quỷ dị tràn ngập khắp nơi, yết hầu không hiểu sao cảm thấy chua, không thể nói chuyện, hô hấp cũng run rẩy, đến chớp mắt cũng rất khó khăn nhưng lại không dám nhìn mặt Hàn, chỉ có thể cúi đầu.

Cũng không biết bao lâu, Giang Thu Nhan gọi ta. "Hắn đi rồi, không đuổi theo?"

Ta tựa như một cây sậy trước gió đổ rạp xuống giường, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Đau lòng, đau đến không thể hô hấp, trước mắt tối sầm.

"Không...cần." Lời vừa dứt, ta trực tiếp ngã xuống giường, bất tỉnh.

Khi ta tỉnh lại, đã là mấy ngày sau, Giang Thu Nhan cùng mấy lão nhân đều ở bên cạnh ta. Tám con mắt chăm chăm nhìn ta, sắc mặt thập phần không tốt. Hiếm khi thấy sắc mặt bọn hắn như vậy, thực kì quái.

Ta đảo mắt. "Các người làm gì?"

Giang Thu Nhan khó khăn mở miệng. "Ý Vân, người...có thai."

Ta khẽ gượng cười đau khổ. "Ta biết ta có thai."

"Người biết?" Tám đôi mắt trừng to, tựa như coi ta là quái vật.

"Ta sớm đã biết, nhưng không nói với ai." Với kiến thức thông thường của một nữ nhân hiện đại, ta sớm đã thấy cơ thể mình bất thường, ngủ nhiều, kinh nguyệt đã mất, ta sớm nghĩ tới mình có thai, nhưng chưa khẳng định, chưa kiểm chứng, càng không muốn nói với ai.

"Ta bắt tiểu tử kia về." Cùng thư sinh muốn nhảy đi, Họa Tú Tân lập tức bắt lấy hắn. "Đừng hành động bừa bãi, võ công của người bắt được hắn sao?"

Đích xác dựa vào một mình Cùng thư sinh tuyệt đối không đánh thắng được Hân.

"Không cần, cho hân đi đi." Ta không phải ngu ngốc, ba tháng trước ta đã hoài nghi hân biết được chuyện gì. Ta không muốn vì ta mà hân phải miễn cưỡng, cũng không muốn chứng thực mình có thai, vì không muốn làm gánh nặng cho hân. Kì thực từ ngày yêu hân tới nay, ta vẫn có một loại cảm giác bất an, dự cảm sớm muộn hân cũng sẽ rời ta mà đi. Quả thực, đây là thiên ý! Hân rõ ràng nói, vô luận ta là ai đều yêu ta. Hân tức giận, đương nhiên là vì bị ta gạt, bị người mình yêu gạt chính là sự thống khổ lớn nhất. Ta ngu ngốc làm việc này, giấu diếm hân, cuối cùng làm cho hân căm hận ta, đây chính là thiên ý trên người?

Họa Tú Tân kinh ngạc lắc đầu. "Người điên sao?" Ta hiện tại cảm thấy mình không hề điên, không hề hồ đồ.

Ta thần nhiên lắc đầu nói: "Không có điên, hân làm gì ta đều biết rõ, càng biết rõ mình đang nói gì."

Kì điên cũng bắt đầu nói: "Người... rất ngốc." Ta ngốc, yêu đến độ ngốc. Nếu ngốc có thể hạnh phúc, ta tình nguyện làm kẻ ngốc một đời.

Ta lắc đầu. "Ta không ngốc, ta chẳng muốn suy nghĩ gì về chuyện này nữa, rất mệt."

Giang Thu Nhan lập tức kéo ta. "Đúng rồi, đừng nghe mấy lão đó nói bậy, tiểu tử lạnh như băng kia có gì hay chứ, làm cháu dâu của ta đi."

"Cái gì cháu dâu?" Kì điên kinh ngạc hỏi.

"Các người chẳng lẽ không biết tiểu Giang là cháu của ta?"

"Đương nhiên biết." Họa Tú Tân gật đầu.

"Tiểu Giang có ý trung nhân, hơn nữa đó chính là tiểu nữ tử này đây." Giang Thu Nhan nói xong còn cười hắc hắc. Kéo tay ta. "Xem này, Tiểu Giang còn tặng cho nó vòng tay gia truyền."

"Oa, người biến thành thê tử của Tiểu Giang? Sao chúng ta không biết? Hiện tại Tiểu Giang khỏe không, hân đối tốt với người không, hiện tại hân thế nào?" Ba lão quái lập tức bu lại, khiến ta cảm thấy ngột ngạt.

Kì điên cười gian. "Người là thê tử của Tiểu Giang, còn chưa hỏi qua chúng ta đâu."

Họa Tú Tân vỗ đầu. "Xong rồi, xong rồi, chúng ta bức Ý Vân cùng Độc Cô Hân bãi đường."

"Tiểu Giang nếu biết chúng ta đem thê tử của nó bức hôn với người khác, nhất định sau này không giết chết chúng ta mới là lạ." Cùng thư sinh đau buồn nói.

Giang Thu Nhan tắc lưỡi. "Không quan hệ, chúng ta lừa tiểu Giang về đây, thế nào?"

Ta tròn mắt. "Giang tiền bối, ta là nữ nhân đã có gia thất, cả con cũng đã có." Lòng ta thập phần buồn bực, bị bọn hân nháo một hồi, thực sự dở khóc dở cười.

"Không quan hệ." Nàng lấy một phong thư đưa cho ta. "Đây là thư của tên mặt lạnh."

"Cái gì?" Ta kinh ngạc, chớp lấy bức thư.

"Viết cái gì?" Kì điên tò mò nhìn lên, tựa như hận không được cầm bức thư lên đọc vậy...

"Ta cũng muốn xem." Họa Tú Tân cũng tham gia náo nhiệt.

Ta mặc kệ bốn lão quái, mở thư ra xem, vừa đọc được vài chữ, nước mắt nóng bỏng lại chảy ra, nhỏ xuống thấm ướt từng chữ trên lá thư. Mắt ta cũng mờ đi rồi, nước mắt ngày một nhiều, nhưng ta vẫn cố đọc từng chữ, từng chữ, rồi nhẹ nhàng gấp lá thư vào, hai tay ôm chặt lá thư vào ngực, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Không phải chỉ là li hôn thôi sao, vì sao lại đau đớn như vậy, vì sao tìm ta như muốn bị bóp nát, vì sao ta lại khóc đến như vậy?

Đúng vậy, thư hân gửi cho ta, chính là thư li hôn. Mỗi một chữ, đều như một thanh đao, chậm rãi cắt nát tim ta. Hân không thích ta đi theo hân, ta có thể nguyện ý một đời xa hân. Ta có thể ẩn cư trong này, nuôi dạy đứa nhỏ, cũng có thể nói với đứa nhỏ rằng: Con à, cha con là Độc Cô Hân. Ít nhất khi đó đứa trẻ cũng có cha. Hân không tìm ta, ta còn có thể tự lừa bản thân rằng hân có việc phải làm, không rảnh tìm ta. Nhưng hân đã gửi thư li hôn, chính là đập tan tất cả hi vọng của ta, đập tan tất cả ảo tưởng của ta, ngay cả một chút tự lừa mình lừa người hân cũng không cho ta, một chút an ủi cũng không có...

Giang Thu Nhan thấy ta như vậy, liếc mắt với ba lão nhân, ba lão nhân hiểu ý, nhẹ nhàng đi ra ngoài, chỉ để ta và Giang Thu Nhan ở lại trong phòng.

"Ý Vân, muốn khóc thì khóc, đừng nhịn." Giang Thu Nhan ôm nhẹ ta. "Ta biết người rất khổ tâm, muốn khóc thì khóc đi, đừng giấu trong lòng."

Ta cắn răng, cắn đến nổi môi rỉ máu. Trong lòng tựa như có một con chuột không ngừng gặm nhấm, đau đớn vô cùng. Nhưng ta vẫn cố gắng ngừng khóc, không ngừng tự nói với mình không thể khóc, không thể ngã xuống, ta còn có đứa con.

Nàng nhẹ thở dài. "Ý Vân, khóc đi, khóc được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Ta cuối cùng không nhịn nổi, òa lên khóc lớn, khóc rất lớn, khóc đến thiên hôn địa ám.

Ta vẫn nghĩ mình rất kiên cường, nhưng không ngờ chỉ một đòn ta đã điều đứng đến mức này. Cho dù hấn rời khỏi, ta vẫn có thể cười mà sống, nhưng ta không làm được. Hấn giống như là sinh mệnh của ta, là linh hồn của ta. Không có hấn, ta tựa như mất đi linh hồn. Ta có thể không cần cái gì, nhưng không thể không có hấn. Có thể ta ích kỷ, ích kỷ đến mức không quan tâm tới cảm thụ của hấn, cũng vì thế mà mới ra nông nổi ngày hôm nay, tự làm tự chịu, trách ai được?

Trước mặt người khác, ta vẫn giả bộ kiên cường. Trừ phi ở trước mặt Độc Cô Hàn, ta chưa từng khóc trước mặt ai, đây là lần đầu tiên ta khóc trước mặt người ngoài. Mẹ đã chết nhiều năm như vậy, ta còn hồ quên mất sự ấm áp của mẫu thân.

Không biết ta khóc đã bao lâu, chỉ biết nước mắt vẫn không ngừng chảy ra, tiếng thút thít vẫn không ngừng. Nếu là ban đêm, có khi còn bị nghĩ là nữ quỷ. Không chừng sau này có thêm truyền thuyết nữ quỷ ở Đỉnh Thương Sơn.

Khóc rất mệt, tâm vô cùng đau đớn. Một lúc sau ta rúc trong người nàng ngủ thiếp đi.

Cái ôm của Độc Cô Hàn là kiếp này ta quyến luyến nhất. Hiện giờ không có hấn, ta không biết còn có thứ gì đáng để ta theo đuổi nữa không? Nếu không có đứa nhỏ, chắc ta đã gục ngã. Ở U Minh quỷ vực ngày người bốn, năm ngày, Giang Thu Nhan đối xử với ta tốt lắm, mỗi ngày đều ở cạnh ta. Tự mình sắc thuốc cho ta, chọc cho ta vui vẻ. Bốn kẻ điên này thực ngoài ý muốn không cãi không nháo, đem toàn bộ tinh lực đặt trên người ta. Kì điên hái được cho ta tám bồ, Cùng thư sinh cùng Họa Tú Tân làm rất nhiều món ăn, hại ta sắp biến thành lợn. Giang Thu Nhan sợ ta nghĩ không thông, ta đi đến đâu, nâng theo tới đó. Đã hai mươi năm chưa cảm nhận được thân tình, bây giờ lại xuất hiện bên người ta.

Bốn lão quái kia tuy điên, nhưng rất có tình người. Cuộc sống ở đây thực bình thản lại tràn ngập niềm vui. Những ngày tháng như vậy trôi qua, kì thực rất tốt. Có lẽ, ta sẽ cùng đứa nhỏ ở đây cả đời. Đối với tương lai, ta càng ngày càng mê man. Chỉ tích tắc, ta tựa hồ thành hực hơn rất nhiều. Từ một thể từ biến thành khí phụ, từ một cô nương biến thành mẫu thân. Tất cả mọi thứ, đều đã thay đổi.

Ta vẫn ở trong phòng, không muốn ra ngoài. Thẳng cho tới hôm nay, ta đã nghĩ thông rất nhiều, hiểu được rất nhiều. Ta cứ buồn bã như vậy có ý nghĩa gì? Vui vẻ là một ngày, không vui vẻ cũng là một ngày. Vì sao phải tự làm khổ mình? Chỉ cần cười một cái, sẽ phát hiện ngày mai kỳ thực rất tốt đẹp. Ông trời mang Hấn rời khỏi ta, lại cho cho một đứa nhỏ, không phải một đôi một sao?

Phong cảnh ở đây rất tốt, thiên nhiên, cây cối, cỏ non, trời cao, mây trắng... Những thứ này có thể tẩy sạch phiền não của thế nhân.

Ta ngồi ở trong đình, nhìn lên bầu trời. Hết thấy mọi người kể cả ta, chung qui đều khổ vì tình. Giờ nghỉ lại, hấn rời ta mà đi, hấn là so với ta đau khổ chỉ hơn không có kém, hấn yêu ta như vậy, sao có thể không thương tổn. Vợ chồng lâu như vậy, nhưng ta thủy chung vẫn không hiểu suy nghĩ của hấn.

"Ý Vân." Giang Thu Nhan đặt tay lên vai ta, ta quay đầu lại, thản nhiên cười nói: "Cô cô." Nàng bảo ta gọi nàng cô cô, cô cô thì cô cô, dù sao cũng không mất miếng thịt nào.

Nàng đi tới phía trước ta, đặt cổ cầm trong tay lên bàn. "Ý Vân, tiếng của ngươi là thiên lại chi âm (âm thanh chỉ trên trời mới có), ta muốn nghe."

Ta gật đầu. "Cô cô muốn nghe khúc gì?"

"Tỳ tiện."

Ngón tay đặt ở trên dây đàn, mũi lại cảm thấy cay cay, nước mắt nhịn không được rơi xuống, rớt trên dây đàn.

Giang Thu Nhan lập tức cầm tay ta. "Ý Vân, đừng miễn cưỡng, ngươi đừng khổ sở như vậy nữa."

Ta chùi chùi nước mắt. "Quên đi, quá khứ cũng là quá khứ, ta muốn sinh đứa nhỏ, sau đó dạy hấn võ công, văn học, sống một cuộc sống bình đạm. Cái gì đường chủ Bách Hiểu đường, cái gì thiên hạ đệ nhất, ta không quan tâm, vì danh lợi rất nhiều người đã chịu khổ, lại càng không muốn cho con của ta đi tranh đoạt danh lợi."

"Không đi tìm hấn sao?" Chuyện hấn đã quyết định cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, ta tìm hấn có ích sao?

Ta lắc đầu. "Ta đã làm hấn mệt mỏi nhiều, không muốn tiếp tục làm hấn mệt đến chết, huống chi hiện tại ta có đứa nhỏ. Có lẽ hấn làm như vậy là muốn bảo hộ ta. Hấn làm việc luôn luôn kỳ quái, ta căn bản không biết suy nghĩ của hấn." Ta là lừa mình dối người, lấy võ công cùng địa vị của ta, còn cần người bảo hộ sao? Hấn căn bản không biết ta có thai.

Ba tháng này, hấn đối với ta vô cùng sùng ái, chỉ sợ là bữa tối cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ. Có lẽ hấn sớm đã lên kế hoạch phải rời khỏi ta, sự lừa gạt của ta giống như thêm dầu vào lửa.

"Nữ tử si tâm" Nàng vuốt mái tóc của ta, trong mắt lộ ra vô tận sầu闷.

"Ta thật ngu ngốc." Trên giang hồ ai chẳng biết tính tình ta cực xấu, giống như hổ mẹ, cùng Độc Cô Hàn ở một chỗ, ta lại lộ ra một mặt nhu mì. Ta đối với bất luận kẻ nào đều là mở miệng mắng to, đối với hấn lại là làm nũng. Không có hấn, ta cũng sẽ không biết cái gì là sầu khổ, không biết tình cảm là cái gì, lại càng không biết cái gì gọi là làm nũng.

Nàng có ý đổi đề tài khác: "Kể cho ta chuyện của Nhưộc Nhan đi."

Ta miễn cưỡng cười. "Mỹ nữ tỷ tỷ... Ách... vì nàng là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, nên ta kêu nàng như vậy, mỹ nữ tỷ tỷ hiện tại tốt lắm, võ công rất cao, cũng được nhiều người tôn trọng." Như vậy là tốt sao? Ta cũng không rõ.

"Nó không còn nhỏ, có người trong mộng hay chưa?"

"Có, chính là sư đệ của Hàn." Nhắc tới Hàn, ta lại không kìm được cay cay sống mũi.

Ánh mắt nàng lóe sáng. "Nói rõ cho ta nghe."

"Kì thực, ta cũng không rõ, chỉ biết là Thiên Túy thích nàng, mà nàng cũng thích hấn, nhưng người cũng biết, sự kì thị của người trong giang hồ với tà phái, vì vậy hai người đó không có thể hiện ra ngoài là có tình cảm với nhau, ta muốn giúp nàng, nhưng nàng cự tuyệt."

Giang Thu Nhan cười khổ. "Chung qui là đều khổ vì tình."

Ta mỉm cười. "Người muốn theo đuổi tỷ tỷ nhiều lắm, cô cô yên tâm, ta nghĩ tỷ tỷ sẽ có hạnh phúc của mình."

Nàng bắt đầu dĩ cười. "Có thể."

Ta dùng ánh mắt hỏi. "Người rất quan tâm tới tỷ tỷ, vì sao không đi gặp nàng? Ta tin rằng nàng sẽ rất thích được gặp lại mẫu thân." Mẫu mẹ từ nhỏ, Nhưộc Nhan cũng là nữ tử đáng thương.

"Bốn người chúng ta đã chán ghét phân tranh giang hồ, không muốn ra ngoài, Nhưộc Nhan... nó có cuộc sống của riêng nó, ta không cần can thiệp. Nhìn xem, có ích lợi gì đâu?"

"Nói thật, ta muốn người đi ra ngoài. Tên quỷ quân tử Mộ Dung Nghĩa kia không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu. Người nên đi ra ngoài chỉ trích hấn, người là thê tử của hấn, mọi người nhất định sẽ tin." Ta vẫn là có tư tâm, ta hy vọng lão nhân thân bại danh liệt. Tên kia rất giỏi quỷ trang, muốn lật mặt hấn cũng không phải dễ dàng. Nếu "thê tử" Giang Thu Nhan này nói ra, ít nhiều cũng có phân lượng.

Nàng bắt đầu dĩ lắc đầu. "Hấn rất ti bi vô sỉ, nhất định hấn sẽ nói ta là giả. Đừng quên, hai mươi một năm trước ta đã qua đời. Hơn nữa... hấn là phụ thân của Nhưộc Nhan, nếu hấn thân bại danh liệt, Mộ Dung gia suy sụp, Nhưộc Nhan phải làm sao bây giờ?" Nguyên lai là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Bí ẩn của vô tự thiên thư

"Nhưng, người yên tâm để Giang đại ca một mình đi báo thù sao?" Nàng lại không biết còn có huynh muội Độc Cô gia.

"Ta biết lão nhân kia luôn phòng bị, cho nên vẫn nhìn hấn cho đến bây giờ, chờ thời cơ tới nhất định giết hấn." Chỉ một chữ nhìn đã là mười mấy năm a, thấy kẻ thù trước mắt mỗi ngày tiêu dao mà không thể báo thù, quả thực đáng thương.

"Người phải ám sát hấn, không thể quang minh chính đại giết hấn sao?" Ta kì quái hỏi.

Giang Thu Nhan hồ thẹn cúi đầu. "Ta thù chung rất ích kỷ, không muốn cho Mộ Dung gia bị suy sụp." Đáng thương cho tấm lòng làm cha mẹ.

"Chỉ sợ không kịp."

"Cái gì?"

Ta lắc đầu. "Độc Cô Huỳnh đã bắt đầu điều tra tội chứng, hiện tại Huỳnh nhi nhất hô bá ứng, người bán mạng vì nàng vô số, lại có thể lực của Bách Hiệu đường chống lưng, chỉ sợ muốn gây khó dễ cho Mộ Dung gia không phải là điều khó với nàng." Độc Cô Huỳnh không còn là nha đầu lỗ mãng năm đó, ta tin rằng nàng sẽ không vọng động. Nàng trọng chấn Độc Cô gia, chỉ sợ là còn mục đích lớn hơn, khiến cho Mộ Dung lão tử bị thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phục. Hiện tại địa vị trên giang hồ của nàng không nhỏ, nếu tìm được chứng cứ, tuyệt đối Mộ Dung lão nhân không thể chối tội.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt tan rã. "Thiên ý."

"Cho dù Độc Cô Huỳnh có năng lực báo thù như thế nào? Nàng cũng đã mất đi thứ mình muốn. Nàng yêu Y Dục Thành, nếu nàng công khai đối địch Y gia..." Câu nói kể tiếp, ta chỉ có thể thờ dài.

"Giống như người cùng Độc Cô Hàn?"

"Không, ta cùng Hàn có một thời gian vui sướng bên nhau, nằng cái gì cũng không có." Cảm tình của nàng với Y Dục Thành vẫn còn mơ hồ, vẫn nghĩ đó là tình cảm huynh muội. Nàng biết thân thế rồi, cũng hiểu được cảm tình của mình rồi, hiểu được tâm ý của mình rồi, chính là lúc nàng đau khổ nhất.

"Đều tại lão chết tiết kia." Nhắc tới Mộ Dung Nghĩa, Giang Thu Nhan nghiêng răng kèn kẹt.

"Không nói tới hấn nữa, ba vị thúc thúc đâu?" Về sau còn trông cậy bốn người này chiếu cố ta, tốt nhất nên lễ phép, cái này gọi là lễ nhiều người không trách.

Giang Thu Nhan nhìn lướt qua. "Không biết, có thể ra ngoài nháo."

"Cô cô, ta cùng Độc Cô Hàn đã thắng, có thể đưa cho ta linh xà không?" Ta thiếu chút nữa quên mất mục đích tới đây.

"Không thể không lấy?"

"Đúng vậy, ta bị nội thương, hơn nữa mắt ta không tốt, cần linh xà." Giao ra trái tim cùng với người đi mất mới đổi được, ta đương nhiên phải lấy.

"Ngươi đói chưa, ta nấu canh cho ngươi ăn?"

Ta phì cười. "Ta vừa mới ăn, người định biến ta thành lợn?" Ở đây, việc chính của ta là ăn, việc phụ là ngủ, ngoài ra không có việc gì, ta sắp biến thành lợn thật.

"Mang thai rất khó khăn, rất nhanh đói." Đúng vậy, ta cũng biết vậy.

"Nhưng mà..."

"Không cần nhưng, ngoan ngoãn trở về nằm, ta nấu canh cho ngươi."

"Không cần, ta muốn ngắm cảnh."

"Về phòng đi, vẫn không muốn ngươi thương tâm quá độ, ảnh hưởng tới thai khí. Cho nên chúng ta đều nghĩ nhiều biện pháp để giúp ngươi an thai."

"... Ông trời, người đoạt lão công của ta, còn muốn đoạt tự do của ta sao?"

Vì đứa nhỏ, ta đành phải nghe lời nàng nằm ở trên giường. Ta hiện giờ chẳng còn gì, chỉ có đứa nhỏ. Tay ta nhẹ nhàng đặt ở bụng, khoe môi khẽ mỉm cười. Ta không khỏi nghĩ tới bộ dáng của hấn sau này... nếu là nữ nhi liệu có "xinh đẹp" như ta không? Nếu là nam hài, hấn có lãnh khốc như cha hấn không? Tốt nhất là di truyền tính cách của ta, di truyền ngoại hình cùng tài năng của cha, ách, như vậy thì khuyết điểm ở đâu?

Thực sự là không có gì làm, ta bắt đầu tra tấn quyển sách nọ. Ta biết quyển sách này là bảo bối, cho nên từ khi trộm ở Mộ Dung gia thì vẫn còn mang theo người. Cũng không biết là quyển sách ẩn chứa cái bí mật gì, ta nghiên cứu lâu như vậy vẫn không có kết quả.

"Ăn canh." Giang Thu Nhan cười bước vào.

Ta ngồi dậy cười khỏ. "Có thể không uống không?"

"Không được." Nàng dùng ánh mắt tà mị lườm ta rồi đặt bát canh lên bàn.

Ta chán nản cầm cái muỗng. Giang Thu Nhan vội túm lấy quần áo ta, ta há miệng muốn nói, nàng không chút khách khí đút vào miệng ta một cái gì đó. Ta còn chưa kịp thưởng thức hương vị, đã bị nàng vỗ một cái vào ngực, cư nhiên cứ như vậy nuốt xuống. Ta ho khan vài tiếng. "Cô cô, người cho ta ăn cái gì vậy?"

Nàng cười cực kì gian trá. "Ăn canh."

"Nga." Ta đưa lên miệng một chén canh. "Hương vị kì quái, canh gì a?" Cư nhiên có vị thuốc.

Giang Thu Nhan cười nói. "Ăn đi, ta sẽ không hại ngươi."

Ta vừa mới uống, chợt nghe Kì điên kêu to nhảy vào. "Ác bà nương, linh xà đâu?" Không phải chứ? Làm mất rồi? Ta làm sao bây giờ?

Giang Thu Nhan nhếch miệng cười vô lại, chỉ chỉ vào ta. "Ta làm thành canh xà, cho nàng ăn."

Ta nhin không được. "A?" Nhìn lại cái bát. "Đây là linh xà."

Giang Thu Nhan bình thản nói: "Đúng, trước cho ngươi nuốt xà đằm (mật rắn), toàn bộ xà đều cho ngươi ăn." Nhỏ như vậy, linh xà nhỏ bao nhiêu a? Lớn chỉ bằng đầu ngón tay? Một trăm năm mới lớn được chừng này, không hổ là dị loại.

"Ác bà nương, ngươi bị điên?" Kì điên thập phần kích động chỉ vào nàng.

Giang Thu Nhan cười cười, "Nàng thắng chúng ta, linh xà đã là của nàng, nàng ăn đồ của mình thì có cái gì là không được."

Kì điên kích động chạy lại đây, nhìn xem bát, kinh ngạc nhìn ta. Ta vô tội gật đầu, "Ta ăn rồi."

Kì điên lập tức hướng Giang Thu Nhan mắng to. "Ác bà nương, ngươi điên, ngươi biết dùng như thế nào không, ngươi nghĩ linh xà có thể làm canh à? Trên thân linh xà có độc, nếu muốn ăn phải tẩy độc đã. Mấy ngày nay ta còn tìm nhiều dược thảo để tẩy độc, nhưng còn chưa tìm đủ, ngươi đã nấu canh cho nàng uống." Nghe xong, ta lập tức có ý nghĩ muốn mắng Giang Thu Nhan, nàng hảo tâm lại làm thành chuyện xấu.

"Ta coi thử." Giang Thu Nhan lập tức chạy lại đây, bắt mạch cho ta, sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi lùi lại bên Kì điên, dùng tay chỉ chỉ vào ta. "Tự mình đi xem."

Kì điên cũng tới bắt mạch cho ta, kinh ngạc nhìn ta nói: "Sao lại vậy?"

Ta bình thản cười cười. "Ta trộm ăn băng thiềm ngàn năm của Đường Môn, bách độc bất xâm." Ta cũng vừa nhớ ra, Thủy Vũ Mị đã từng nói qua.

Kì điên rút cuộc từ khiếp sợ khôi phục tinh thần, nói với ác bà nương, "Ngươi còn không mau lại đây hỗ trợ."

"Làm gì?"

"Vô nghĩa, đương nhiên là giúp nàng đã thông huyết đạo. Nàng đã ăn xà đảm, gia tăng hai mươi năm công lực, đương nhiên phải giúp nàng ngăn chặn chân khí trong cơ thể. Ngươi muốn nàng nhất thời không khống chế được, tẩu hỏa nhập ma à?"

"Ta bị mất công lực."

"Không sao, ngươi ăn xà đảm rồi, vô luận trọng thương như thế nào cũng khỏi. Nội lực của ngươi không đủ, ta cùng ác bà nương giúp ngươi điều tức để tránh tự làm bị thương bản thân." Xem ra Thủy Vũ Mị có vài phần kiến thức, nàng đã nói đúng.

~*~

Mất ta cận đã bao lâu không nhớ rõ, kính mắt cũng theo ta bao lâu càng không biết. Ta đã dùng qua các loại kính mắt, đột nhiên lấy ra, thật đúng là không quen. Ta không dám mở to mắt, chỉ dám nheo mắt nhìn, cứ nhiên thấy rõ mọi thứ, ta không thể tin được, ánh mắt của ta thật sự tốt lắm. Ăn một cái xà đảm liền tốt? Thật sự rất thần kỳ, nếu có thể trở về hiện đại, ta muốn mở một phòng khám chuyên trị cận thị.

Ta hiện tại thực cảm tạ Thủy Vũ Mị, nếu không có nàng, phỏng chừng ta sẽ cận thị cả đời.

Biết mất ta khôi phục, chuyện đầu tiên là chạy một vòng, hưởng thụ nhạc thú ánh mắt khôi phục.

Ngày hôm qua ăn linh xà, ta không thể khống chế nội lực, chân khí loạn chảy. Tuy có bốn quái nhân hỗ trợ ta điều tức, nhưng ta vẫn bị nội thương. Tuy không quá nghiêm trọng, cũng không thể khinh thường. Bị vây trong trạng thái nửa sống nửa chết. Có thai còn bị nội thương, ta chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Không có việc gì làm. Ta lại đi nghiên cứu cuốn "vô tự thiên thư" kia. Không cần kính cũng có thể đọc sách, cảm giác thật sự rất rất tốt a, đáng tiếc đáng tiếc... là sách không có chữ. Ta thực sự muốn gọi quyền sách này làm cha, nghiên cứu gần một năm, cứ nhiên không có kết quả, thực sự đáng giận. Phương pháp nào ta cũng đã thử qua, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể hiện nội dung? Rõ ràng biết nó là bảo bối, chính là ta dần dần thất vọng. Cầm một cuốn bí tịch trong tay, lại không thể biết nội dung, có thể tưởng tượng xem ta có bao nhiêu buồn bực.

"Ý Vân, hôm nay có tốt không?" Đang nghiên cứu, Giang Thu Nhan đẩy cửa đi vào.

Ta ho khan vài tiếng. "Tốt hơn nhiều." Mấy ngày trước chân khí thì thoải mái chạy loạn làm ta rất khó chịu, hiện tại đã không còn.

"Thời tiết thực lạnh." Nàng nói xong, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

"Không sao, y phục mùa đông ta có đủ cả." Đề là mượn của Giang Thu Nhan.

"Aiz, xu tiểu tử kia thật là." Giang Thu Nhan lắc đầu. "Ngươi hiện tại mang thai con của hắn, hắn lại đối với ngươi như vậy."

"Cũng không thể trách hắn."

Nàng nhìn ta thật sâu. "Ngươi thực là mệnh khổ, về sau tính toán như thế nào?"

Ta cười nói: "Làm sao bây giờ, chính là sinh đứa nhỏ ra." Ta sờ sờ bụng. "Tốt nhất là nữ hài tử, sau này ta dạy nàng võ công, dạy nàng đọc sách viết chữ đánh đàn, dù sao các người cũng nhàm chán, giúp ta nuôi con không tốt sao?"

Ta thực không dám tưởng tượng, nếu như được bốn kẻ điên này dạy dỗ, liệu sau này con ta có giống bệnh thần kinh hay không?

Giang Thu Nhan thờ dài. "Đứa nhỏ không có cha."

"Có mẹ là đủ rồi, nếu như thực sự là cha đứa nhỏ, nhất định có ngày hắn sẽ trở lại." Ta thực đang tự lừa mình, cho tới bây giờ Hàn còn không biết ta có

thai, vì sao phải trở lại?

Giang Thu Nhan đi tới đóng cửa, khoe mắt ướt ướt. Đứa nhỏ không thể không có cha, nhưng ta có biện pháp gì. Ta là người hiểu rõ nhất, thiếu hụt tình thân là bất hạnh rất lớn. Trước kia ta đều muốn cho con ta một gia đình đầy đủ, tuyệt không thể giống như ta thiếu thốn tình thương, nhưng hiện giờ không thể làm được, trách ai đây, là tự mình gây nghiệt.

Ta chớp mắt, nước mắt lập tức tràn ra. Nước mắt rớt xuống quyển sách, mà ta lại hồn nhiên không biết. Ta cần môi, bình phục cảm xúc. Hiện tại đứa nhỏ là quan trọng, ta không thể khóc. Lau khô nước mắt, lại cố gượng mỉm cười. Cho dù khó khăn, ta vẫn phải sống thực tốt.

Ta cử động thân mình, chuẩn bị đem cất quyển sách, ngủ một giấc. Mới cúi đầu, ta kinh ngạc há to miệng. Ta nhanh chóng dụi dụi mắt, ta không có nhìn lầm đi? Ta nhớ rõ bệnh cận thị của ta đã chữa khỏi, cho dù là cận thị, cũng không phát sinh ảo giác nghiêm trọng như vậy đi?

Ông trời, quyển sách bỗng nhiên rậm rạp chữ nhỏ. Ta nhanh chóng mở ra, ngoài chữ nhỏ còn có hình vẽ. Mà ở trang thứ nhất, bốn chữ to thiếu chút nữa làm ta hít thở không thông. Bốn chữ kia cư nhiên là — Lạc hoa lưu thủy. Kiểm phổ «Lạc hoa lưu thủy» sao lại xuất hiện ở Mộ Dung gia?

Ta đoán rằng, quyển sách này hẳn là Mộ Dung Nghĩa lấy được từ Độc Cô gia, nhưng nghiên cứu nhiều năm không ra kết quả, cuối cùng đem cất ở tầng thư lâu. Nhưng... hẳn biết đây là bảo bối, để che mắt mọi người nên hẳn tùy tiện để ở kia. Hẳn tùy tiện để chung với một đồng sách, nhưng ta khẳng định đây là đồ của Độc Cô gia. Mộ Dung Nghĩa đúng thật là gian trá, rõ ràng đã lấy bí tịch, còn lừa gạt người khác nói không biết ở đâu. Long Ngâm đâu? Có phải cũng bị hắn lấy hay không?

Ta lập tức nghiên cứu bí tịch, quả nhiên không sai thực sự có tám chiêu, nam nữ cùng sử dụng, cùng với chiêu thức sư phụ dạy giống nhau như đúc. Uy lực nhất là chiêu cuối cùng, một người thủ, người người công, quả thực là tuyệt diệu. Kiểm pháp của ta đã luyện tương đối thuần thực, có thể cùng Độc Cô Hàn mấy lần liên thủ nghênh địch. Ta xem tất cả chiêu thức, thực kinh hi phát hiện cư nhiên còn có khinh công phối hợp. Ở cuối cùng còn có dạy điểm huyết. Phối hợp khinh công với Phụng Vũ kiểm pháp quả nhiên là lợi hại, hèn gì Mộ Dung Nghĩa phải cướp đoạt.

Ăn rất nhiều được phẩm trân quý, thai nhi thực ổn định. Khi rảnh rỗi không có việc gì làm, ta bắt đầu luyện tập khinh công được ghi trong sách. Khinh công để phối hợp với kiểm pháp, kiểm pháp hiện tại của ta đã thuần thực, nội lực thâm hậu, học rất nhanh, chỉ trong một thời gian ngắn, ta đã học xong hết. Sư phụ không dạy ta khinh công, ta hiện tại lại lấy được bí tịch võ công của bọn họ, quả thực là thiên ý. Ta thật bội phục sư phụ, không biết nàng dùng cái gì để viết, cư nhiên phải dùng nước mắt mới hiện chữ. Nếu không phải ta vô tình khóc, chỉ sợ vĩnh viễn tìm không ra bí ẩn trong đó. Nếu không phải ta không cẩn thận để nước mắt rớt lên sách, ta quả thực nghĩ muốn xem quyển sách kia như rác rưởi.

Trước kia ta toàn dựa vào vận khí, hiện tại ta có võ công, có khinh công, hẳn là xem như cao thủ, ít nhất không bị khi dễ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Xuất sơn

Thân thể ta cùng cảm xúc đã ổn định, không cần đề ý ta nữa, bốn người bọn họ mỗi ngày đều cãi nhau. Kỳ thật ta rất hâm mộ bọn họ, có thể vui vẻ sống cả đời. Mỗi ngày ta đều luyện cầm, luyện võ công, ngày ngày trôi qua thật phần vui vẻ. Có đôi khi cùng Kì điên đánh cờ, tìm Cùng thư sinh phẩm thi (bình thơ), cùng Họa Tú Tân luận họa. Lần đầu tiên ta phát hiện, học loạn bát nháo như vậy mới có lợi. Ta luôn luôn thích náo nhiệt, hiện giờ mới phát hiện bình thân cũng là một loại phúc.

Mới có thai hai tháng, tạm thời chưa nhìn thấy gì. May mắn đứa nhỏ biết ta đáng thương, cũng không tra tấn ta, cuộc sống nơi này thật sự thoải mái. Nếu có người ta yêu, ta sẽ càng hạnh phúc.

Hơn một tháng sau, cuộc sống bình thân của ta bị một bức thư phá vỡ. Buổi sáng hôm đó, thời tiết thực lạnh, ta ngồi trong phòng luyện công. Đột nhiên một con chim bồ câu bay tới. Ta kì quái lấy bức thư được cột ở chân nó. Đã lâu lắm rồi ta không gặp được loại đưa tin này, vì thế rất hiếu kì mở ra... mà nội dung... cư nhiên là....

Ta hít một hơi, ông trời, Độc Cô Hàn phải chăng bị điên, hẳn sao có thể làm như vậy?

Bốn tên điên kia không biết chết ở chốn nào, chắc là lên núi bài tiết khí. Bốn người bọn họ có thói quen mỗi buổi sáng đều lên núi luyện công, nói cái gì bài tiết khí. Ta có thai, không thích hợp leo núi. Ta rất thương yêu đứa nhỏ này, tuyệt đối không muốn nó chịu bất kỳ tổn thương nào, đương nhiên sẽ không tham gia náo nhiệt.

Trong cốc giờ chỉ có mình ta, ta chẳng kịp chờ bọn họ, để lại một phong thư, một mình rời U Minh Quỷ vực. Vốn ta nghĩ sẽ ở trong này cả đời, không nghĩ đến, chỉ loáng cái đã phải chạy ra ngoài. Nếu ta không biết, ta còn có thể ngồi yên, cái gì cũng không quan tâm, nhưng nếu ta đã biết, chẳng lẽ ta có thể ngồi yên hay sao.

Ta vừa rời khỏi U Minh quỷ vực, lập tức hướng Giang Nam mà đi. Biến mất hơn nửa năm, hẳn là phải quay lại Bách Hiểu đường nhìn qua, nhưng trước mắt có việc vô cùng gấp, nhất định phải tới Giang gia một chuyến. Ai kêu Hàn rất khủng bố, ngoại trừ ta không ai có thể chế phục. Ách, hiện tại, tình huống này ta cũng không nắm chắc có thể kìm chế Hàn.

Ta ẩn cư lâu như vậy, sớm đã không biết được sự việc trong giang hồ. Vì vậy, vừa xuống núi ta lập tức mua một cuốn báo kì mới nhất. Kì thực không có đại sự gì phát sinh, cơ bản đều ca ngợi Độc Cô Huỳnh. Hiện giờ ta có thể khẳng định, nhìn khắp giang hồ không ai không biết nàng, không ai không nể nàng. Cho dù là cha ta, muốn đối địch nàng cũng không phải là chuyện đơn giản. Thực bội phục Độc Cô Huỳnh, có thể xây dựng được lực lượng như vậy. Ngoài ra còn có một việc, Phi Dao Môn Trương Tiểu Kiệt trực tiếp từ bỏ ghế chủ môn đi đầu quân cho Độc Cô gia. Vốn tên họ Trương này vẫn thích Y Lạc Lạc, không biết vì cái gì hán đột nhiên chuyển mục tiêu sang Độc Cô Huỳnh, ta thật lo lắng hẳn biết được thân phận thật của Huỳnh nhi.

Mặt khác, Y Dục Thành vẫn lao tâm khổ tứ đi tìm Y Lạc Lạc, hẳn cũng sắp đem cả giang hồ lật tung lên rồi, nhờ tứ đại thế gia cùng Bách Hiểu đường tìm kiếm khắp nơi. Ngẫm lại thực buồn cười, Giang gia, Độc Cô Gia, Bách Hiểu đường đều đã biết nàng là ai, nhưng không một ai nói ra mà thôi.

Độc Cô Hàn rồi đi lâu như vậy trên giang hồ cũng không có một chút tin tức. Lại được Bách Hiểu đường truyền bá ra ngoài rằng phu thê chúng ta thoát ải giang hồ. Thật sự là thần tiên mỹ quyến, người người ngưỡng mộ. Nếu ta đột nhiên xách cái bụng bầu xuất hiện, nhất định trở thành tiêu điểm. Ta vốn đã bị lưu một lần, đã thành trò cười, lại thêm một lần nữa thì cũng chẳng sao. Vì lão công cùng người nhà trở mặt, kết quả hiện tại hoài thai lại bị lão công lưu, làm một nữ nhân, bị ai lớn nhất cũng chỉ đến mức này. Ta hiện đang nghĩ nếu đem sự tình của chúng ta mấy ngày nay viết thành tiểu thuyết, nhất định lượng tiêu thụ sẽ bùng nổ, vì đứa nhỏ trong bụng kiếm thêm chút tiền cũng tốt. Đâu có ai chê tiền quá nhiều, ta cũng không phải ngoại lệ. (Hoa: Sau này tiểu thuyết được Ý Văn tử viết lại với bút danh Thượng Quan Sở Sở, được người biên dịch tài năng Hoa Văn La truyền bá khắp nơi, nổi danh gần xa. Muốn biết thêm chi tiết mời ghé thăm trường tồn chấm nét)

Ta một đường hướng tới Giang gia mà chạy, quả thực chính là chịu tội. Vài ngày nay, đi đường mệt nhọc, mà người mời cơm lại muốn ỏi. Ta muốn ăn hoa quả, ăn cũng không được, hiện tại, nhìn thế nào ta cũng giống một oán phụ. Phụng Thanh Hà, Thủy Vũ Mị mà thấy ta như vậy nhất định rất tức giận đem đại khối băng đi tể, ai bảo hẳn ngược đãi ta.

Hiện tại ta cực kì buồn bực, bởi vì vài ngày nay ta ăn cơm không được, lại liên tục di chuyển, mệt đến không chịu nổi. Mà phu xe lại quá ư vụng về, đi đường giục ngựa như điên khiến ta ngồi trong xe cứ nảy qua nảy lại.

Ta bực mình, vén màn cửa ra. "Đại ca, người tiếp tục không đi chậm lại, ta đánh người." Ta đã nói lần thứ n, hẳn ngoài miệng đáp ứng nhưng tốc độ lại không chậm lại.

"Cô nương, ta đã đi rất chậm." Chậm cái đầu hẳn, ta là phụ nữ có thai. Nếu đứa nhỏ có gì không hay xảy ra, một đồng người tùy thời đến chém hẳn.

"Muốn chết, đây là chậm? Ta chịu không nổi, đi chậm lại ta cho người bạc." Ta lập tức rút ra một thỏi bạc, phu xe đáng chết.

Fu xe lập tức ghìm ngựa, cầm lấy thỏi bạc. "Cô nương, gần đây không an toàn."

"Có việc gì?" Ta bực mình.

"Cô nương không biết đấy thôi, trấn gần đây có một hỏa nhân, thường xuyên đánh nhau. Là việc của người giang hồ, ta sao dám biết, chỉ có thể trốn nhanh."

"Người nào? Bang phái nào?" Là kẻ nào dám giương nanh múa vuốt nơi đây?

"Ta không biết, cô nương, chỉ cần qua rừng cây này, đi tới thôn trấn tiếp theo, ta lập tức đi chậm, cô nương nhẫn nại đi." Nói rồi hẳn lại thúc ngựa chạy nhanh hơn.

"Keo kiệt." Ta hếch hếch cái mũi, buông rèm xe, cùng tên này nói chuyện đúng là lãng phí nước miếng của ta.

Có lẽ ông trời không cho ta thanh nhàn, vừa đi một đoạn, chợt nghe phía rừng gần đó phát ra âm thanh binh khí, hơn nữa thập phần kịch liệt. Đánh đánh giết giết, ta chán ghét nhất là chuyện đánh giết này!

Fu xe hạ thấp thanh âm. "Cô nương, cẩn thận."

"Mau đi, đừng nhiều lời." Ta không muốn dây dưa ở đây, ta sớm đã thoát ải.

Fu xe không trả lời, chợt nghe có tiếng người. "Đại tiểu thư, người phải theo chúng ta."

Một thanh âm nữ tử lạnh lùng nói: "Không đi." Rất quen thuộc, là ai?

Lại một âm thanh. "Đại tiểu thư, người hẳn là theo chúng ta về, người yên tâm, không ai tổn thương người."

Nữ tử cả giận nói: "Các người đuổi theo ta hơn một tháng, có mệt không?"

Một người buồn bã nói: "Chủ thượng có lệnh, nhất định phải mang đại tiểu thư về."

Nữ tử cười lạnh như băng. "Hắn hảo tâm như vậy?"

"Đại tiểu thư, người đừng tùy hứng như vậy."

"Tuyệt đối không về." Vừa dứt lời, ta cảm giác có tiếng bước chân gần đây, chợt nghe phu xe thét một tiếng chói tai, xe ngựa đột nhiên nghiêng qua. Ta

không cẩn thận bị ngã lăn ra, lưng va thẳng vào thành xe, đau đến không thở được, nhin không được kêu to. "Ai da?"

"Đại tiểu thư." Lại có người đuổi theo lại đây, hiện tại nội lực của ta thâm hậu, đương nhiên có thể nghe tiếng bước chân. Theo phỏng đoán của ta, hai vị này đều là cao thủ.

Ta bảo trì cân bằng, bảo vệ bụng, nàng kia đột nhiên nói, "Dừng đi theo ta."

"Không được."

"Người rút cuộc là ai a? Nữ cường đạo cướp xe của ta." Muốn đi nhờ xe thì nói, không cần ném phu xe của ta đi như vậy, lại thuận tiện chạy nhanh đi. Tôn thương đến đứa nhỏ trong bụng ta, ta giết nàng.

Nàng tức giận nói, "Câm miệng."

"Bệnh thần kinh, ngươi làm gì? Dừng lại."

Nàng hừ lạnh. "Ta giết ngươi." Vừa dứt lời, một luồng hàn khí đã xông tới, chuông của nàng cực nhanh hướng tới cổ của ta. Ta nhanh tay chụp lấy cổ tay nàng, đẩy ra, "Rất độc ác đi? Ngươi là cường đạo a?" Cướp xe còn muốn giết người? Nếu hôm nay không phải gặp được ta mà là một nữ tử yếu đuối, thì đã sớm chết.

"Lắm miệng." Nói xong, một chuông lại phóng tới. Ta tức giận tóm tay nàng, dùng sức bóp mạnh, hừ nói, "Muốn đánh?"

"Muốn chết." Ở trong xe ánh sáng không rõ, hai chúng ta đánh tới nổi nhiệt hỏa hướng lên trời.

"Ngươi muốn chết sớm." Ta chấn chiêu thức của nàng, cùng lúc mắng lại.

"Thực sự muốn chết mà."

"Ngươi là ai?"

Nàng còn chưa kịp trả lời, chợt nghe có người nói, "Tiểu sư muội, đừng dă thương người." Xe ngựa đột nhiên dừng lại, một bóng người tiến vào, cuộc chiến hai người trở thành ba người đánh nhau.

Ta thừa dịp này điểm huyết của nữ tử, còn bệnh thần kinh thu tay lại, cổ tay ta bị chế trụ, "Cô nương, dừng tay."

Ta không tức giận nói, "Hai người các ngươi có quan hệ gì? Cướp a, tính cướp xe ngựa của ta?"

"Ngũ sư huynh, tiểu sư muội, ra đi." MÀN xe đột nhiên bị xóc lên, ánh sáng mỏng manh chiếu vào.

"Là ngươi?" Hai âm thanh cùng vang lên. Ta và nàng kia ánh mắt cùng trợn lên, chỉ vào đối phương.

"Phu nhân?" Máy tên gia hỏa kia cũng kinh ngạc.

"Ba người các ngươi làm gì ở đây?" Ta chỉ vào cổ tay bị Thiểm Điện chế trụ.

Hắn vội vàng buông tay ta ra. "Phu nhân thứ tội."

"Ách, phu nhân." Thiên Túy chấp tay nói.

Ta tức giận hô to. "Các ngươi điên sao? Ở trong này đánh nhau, còn cướp xe ngựa của ta, đuổi phu xe của ta xuống."

Thiểm Điện nói: "Phu nhân, ta phụng mệnh đem đại tiểu thư về."

"Phụng mệnh ai? Bắt trở về làm gì?" Ai ăn nhiều rảnh rồi bắt nàng? Chẳng là lão công của ta, không là chồng trước.

"Đại sư huynh." Tật Phong bắt nàng làm gì?

Ta trợn mắt, "Đại sư huynh? Ai a?"

Thiên Túy nói, "Là giáo chủ."

Ta bất đắc dĩ nói, "Rút cuộc là ai? Đừng làm ta hồ đồ. Quan hệ của các ngươi rất phức tạp, ta làm sao biết các ngươi nói chính là ai?" Theo lý mà nói đại sư huynh hẳn là Tật Phong, chính là... ta vừa rồi nghe Thiên Túy kêu Thiểm Điện ngũ sư huynh....

Mục Ngữ Tâm liếc ta một cái, vẻ mặt khinh thường, "Ngu ngốc, bọn hắn nói chính là tướng công của ngươi."

Ta nghi hoặc nói, "Các ngươi sạo lại kêu hắn đại sư huynh? Đầu óc có bệnh à?" Bọn hắn trước kia không kêu hắn như vậy, đều một mực xưng chủ thượng hoặc là giáo chủ. Đại sư huynh? Xưng hô thật thân thiết.

Thiểm Điện ngậy cả người, "Ách, hiện tại nhị sư huynh làm giáo chủ, Mục sư huynh bảo chúng ta kêu hấn đại sư huynh." Thì ra là vậy, hấn thì trở về khi nào?

Thiểm Điện ngậy người. "Ách, hiện tại Mục sư huynh không còn làm giáo chủ, vì vậy chúng ta gọi hấn là đại sư huynh." Thì ra là vậy, hấn đã trở về ma giáo.

Ta cười mỉa nhìn bọn hấn. "Các ngươi phải gọi ta là gì?"

"Đại tẩu." Hai miệng đồng thanh.

Ta vừa lòng gật gật đầu. "Không tồi, ta thích." Đã li hôn rồi a, aiz.

"Đại tẩu, người sao lại ở đây?" Thiểm Điện nghi hoặc.

Ta đảo mắt. "Ta... đi du ngoạn."

Thiên Túy ái muội. "Đại tẩu, không đi tìm đại sư huynh?"

Ta lắc đầu. "Quên đi, các ngươi đi đi, đừng nói các ngươi đã gặp ta." Đã li hôn, tìm hấn làm gì?

"Đại tẩu?" Thiểm Điện trộm nhìn thần sắc ta.

Ta thần sắc âm đạm, "Đem Ngữ Tâm về đi, đừng nói gặp được ta."

"Đại tẩu, không phải tẩu hiểu lầm cái gì đi?" Thiên Túy nói: "Đại tẩu, Ngữ Tâm đi khắp nơi tìm người trả thù, tìm không thấy đến Nguyệt Quang sơn trang gây phiền toái, phóng hỏa thiêu Nguyệt Quang tiểu trúc. Đại sư huynh sợ nàng thương tổn tẩu, cho nên đem nàng về quản giáo." Có làm hay không? Đốt lầu các của ta?

Ta trừng mắt liếc nàng một cái: "Mục Ngữ Tâm, ngươi đốt nhà của ta làm gì?" Thực sự là đủ ti tiện, cư nhiên phóng hỏa.

Nàng cười lạnh. "Ai biết ngươi không ở Nguyệt Quang tiểu trúc, coi như ngươi mạng lớn."

Ta buồn bực. "Please, ta đã thoát ân giang hồ, ẩn cư trên núi, làm sao còn ở trong Nguyệt Quang tiểu trúc, ngươi ngu ngốc cũng vừa thôi chứ."

Nàng hừ lạnh. "Ngươi cùng đại sư huynh hình bóng không rời, hấn trở về ma giáo, ngươi không về cùng hấn, đương nhiên ta nghĩ ngươi về Nguyệt Quang tiểu trúc."

Ta buồn bực nói: "Ta và hấn không lâu trước đã li hôn."

"Li hôn?" Thực sự ngu ngốc, thiên tài quả nhiên tịch mịch.

Ta cắn cắn môi. "Vô nghĩa, hấn hừ ta." Ta đảo mắt vài lần. "Về sau các ngươi đừng kêu a đại tẩu, kêu Mộ Dung cô nương đi."

Mục Ngữ Tâm vui sướng khi người gặp họa, cười nói: "Xứng đáng." Nàng cao hứng như vậy à? Chờ thế chỗ sao? Thực xin lỗi, nàng không có cơ hội đó.

Thiên Túy khịt khịt cái mũi về mặt không tin. "Đại tẩu?"

"Đừng gọi ta như vậy, tuy ta rất thích các ngươi gọi ta như vậy, nhưng... Không biết hấn phát điên cái gì, phải li hôn với ta." Ta phát tay. "Các ngươi nếu không có việc gì thì đi đi, ta còn có việc." Ta còn có chính sự phải làm.

"Đại tẩu. Người nói thật?" Thiểm Điện thập phần không tin.

Ta chậm rãi hít một hơi, gật đầu. "Đúng, chúng ta đã li hôn."

"Đại tẩu..." Thiểm Điện không che dấu được vẻ lo lắng.

Ta thở dài. "Quên đi, ta hiện tại không muốn can thiệp vào chuyện của hấn, từ nay về sau, các ngươi đừng gọi ta... đại tẩu."

Thiểm Điện nói, "Đại sư huynh chưa nói gì?" Có tiến bộ a, càng ngày nói càng nhiều.

"Chuyện phu thê như vậy có thể dễ dàng nói ra ngoài sao? Có cần phải cho phóng viên Bách Hiểu đường ghi chép làm, in thành sách?"

"Đại tẩu..."

Mục Ngữ Tâm cười lạnh, vẻ mặt khinh bỉ. "Đừng gọi nàng như vậy, nàng không xứng."

Thiên Túy liếc mắt nàng một cái, trực tiếp điểm huyết nàng, đối ta nói: "Đại tẩu..."

"Các người... ngô." Đáng chết, muốn nói cũng không có cơ hội nói xong.

Thiểm Điện thấy ta biểu hiện khó chịu. "Đại tẩu, người làm sao vậy?"

Ta vuốt ngực. "Không có gì, đứa nhỏ không nghe lời." Ta cố ý nói ra, làm cho Mục Ngữ Tâm tức chết.

Thiên Túy kinh ngạc hỏi to: "Người...có?"

Ta gật đầu. "Đúng, được hai tháng, sắp ba tháng rồi."

Thiểm Điện vội hỏi: "Đại sư huynh biết không?" Nếu hắn biết, sự tình sẽ không như thế này.

"Không biết, hắn biết thì sẽ không bỏ ta xuống núi." Từ trước ta đã không muốn cho hắn biết, ta không muốn hắn vì mẹ con chúng ta mà mệt mỏi. Hiện tại ta đã thay đổi chủ ý, ta phải cho hắn biết. Bệnh thần kinh cùng Độc Cô Huỳnh nhờ ta hỗ trợ, ta đương nhiên phải gặp hắn. Ta rất hiểu tính tình của đại khối băng, nếu hắn đã muốn rời đi, tuyệt đối sẽ không gặp lại ta. Muốn cho hắn chủ động đến tìm ta, phải có lý do chính đáng. Hắn có thể bỏ rơi ta, sẽ không ngay cả đứa nhỏ cũng bỏ rơi đi. Hắn chính là thực thích đứa nhỏ, hắn lại không ngờ ta có.

Thiên Túy trầm ngâm. "Ngũ sư huynh, người mang tiểu sư muội trở về, ta hộ tống đại tẩu."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Hòa giải

Edit: Bạch Linh

Ta liếc Mục Ngữ Tâm một cái: "Không cần, ta có thể tự bảo hộ chính mình."

Thiểm Điện rất nhanh hỏi: "Đại tẩu, người đi đâu?"

Ta cười thê lương: "Aiz, ta có thể đi đâu? Cùng lão cha trở mặt, tướng công không cần ta, ta có thể đi đâu?"

Thiểm Điện nghiêm túc nói: "Đại tẩu, người còn có Thanh Hà, còn có Bách Hiểu đường." Ta từ tám trăm năm trước đã không còn là đường chủ, chẳng qua chỉ là hư danh.

Ta đem đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn sắc trời nói: "Đi đi, ta làm đường chủ cái gì, sớm đã từ chức. Hiện tại ta muốn tới Giang gia, tìm Giang đại ca." Trừ bỏ giang gia, sợ rằng nơi khác không dung ta.

"Đại tẩu..."

Ta tròn mắt. "Trời sắp tối, ta rất đói, các người làm cái gì, muốn ta ngủ ở nơi hoang dã này sao?"

"Đại tẩu, phía trước có thôn trấn, chúng ta đến nghỉ chân ở đó."

Ta gật đầu. "Tùy tiện."

Ta phân phó Thiểm Điện kiểm phu xe trở về, bốn người chúng ta ở trong xe mát to trùng mắt nhỏ. Thảm nhất là Mục Ngữ Tâm, là đầu gối điển hình. Ai bảo nàng lắm miệng như vậy, đáng đời.

Ta cố ý làm như vô tình nói: "Thiểm Điện, người cùng Thanh Hà thế nào?" Ta thực quan tâm đám muội muội của mình.

Nhắc tới Phượng cô nương, Thiểm Điện nhếch miệng, bất mãn nói: "Nàng không muốn lấy ta làm tướng công."

Ta cười phun ra. "Người thực sự rất ngây thơ, người lạnh như băng, nhìn không ra... Ha ha..." Có phải học từ đại khối băng không a?

"Đại tẩu, tứ sư huynh ở lại Bách Hiểu đường không chịu đi, Thanh Hà đuổi hắn ra. Ai cũng biết hắn thích Phượng cô nương, chính là Phượng cô nương..."

Thiểm Điện trừng mắt nhìn Thiên Túy rồi lạnh lùng nói: "Phải a, gần đây có phải đệ thu được bỏ câu đưa thư của Nhược Nhan cô nương?"

"A?" Ta đảo mắt nhìn Thiên Túy, "Người cùng mỹ nữ tỷ tỷ có liên hệ sao?" Thái độ của mỹ nữ tỷ tỷ đối với tình cảm thật sự là không tốt, ta còn tưởng

rằng nàng và Thiên Túy không còn quan hệ.

"Đại tẩu...đừng nghe hắn nói bậy." Xem biểu tình của hắn đã biết là nói thật.

Ta đưa tay ra, đặt lên vai bọn hắn, "Hai vị sư đệ, có cái gì khó khăn nói ra cho ta nghe, đại tẩu người am hiểu nhất là mai mối. Thiểm Điện cùng Phụng Thanh Hà, Tật Phong cùng Phụng Thanh Trúc, Liệt Hỏa cùng Thủy Vũ Mị, Thiên Túy cùng mỹ nữ tỷ tỷ, sách sách. Sư đệ của Hàn toàn cười muội muội của ta, ha ha..." Bối phận của ta vẫn là lớn nhất, mỹ nữ tỷ tỷ cũng phải gọi ta là đại tẩu. (Sở Sở: Mộ Dung Ý Vân, người đã li hôn rồi.)

Thiểm Điện nói: "Đại tẩu, ý tốt của người chúng ta tâm lãnh."

Ta tròn mắt liếc hắn một cái. "Đi chết đi, ta là hảo tâm. Đúng rồi, đại sư huynh của các người hiện đang làm gì?" Hắn không phải không làm giáo chủ sao? Chạy về làm gì?

"Đại sư huynh đang thu gom..." Thiên Túy nói nửa lời liền ngậm miệng. "Không biết, chẳng qua trở về ở vài bữa mà thôi."

Ta hồ nghi nhìn hắn. "Phải không? Ở vài bữa? Hắn đã theo ta quy ẩn núi rừng, không làm giáo chủ, trở về muốn chết à?" Ta thường xuyên xem nhẹ chuyện chúng ta đã li hôn là sự thật.

"Đại tẩu, kì thật..." Thiểm Điện nói ra lại nuốt vào.

Ta thờ dãi. "Quên đi, không làm khó các người, ta biết hắn trở về sẽ không phải tu thân dưỡng tính, tự nhiên cũng có việc phải làm." Người kia đem ta ném lên cao, cái gì cũng lừa gạt ta.

Hai người đồng thời nhìn ta, cúi đầu xuống.

"Tốt lắm tốt lắm, gần đây Thần Bình sơn trang và Thiên Kiếm sơn trang có động tĩnh gì?" Những tin mà Bách Hiểu đường tung ra đều là hỏa mù, ta muốn biết là nội tình chân chính.

Thiên Túy ngẩng đầu. "Giang hồ đồn đại, Độc Cô huynh cùng Giang Tử Ngang... gần gũi, có ý kết thân." Ta tròn tròn mắt, Huỳnh nhi và bệnh thần kinh? Không có khả năng. Quan hệ của họ ta hiểu rõ hơn ai hết, chỉ là hợp tác đối phó chung một địch nhân là Mộ Dung Nghĩa. Nếu nói Y Lạc Lạc trước đây thì ta còn tin, chứ Độc Cô Huỳnh bây giờ ta tuyệt đối không tin.

"Ta là nói phương diện khác, ai nói tình cảm. Ách... Tỷ như bọn hắn có tra ra chuyện cũ của hai mươi một năm trước, tỷ như Giang Tử Ngang cùng cha ta quan hệ thế nào? Tứ đại thế gia quan hệ như thế nào?"

"Hiện tại võ lâm thập phần bình yên." Ở mặt ngoài thập phần bình yên, ai biết bên trong mãnh liệt như thế nào. Hai đại thế gia đối đầu với hai đại thế gia, thật sự là trò hay a.

"Thủy Vũ Mị đâu?"

"Thủy cô nương không ngừng bồn ba giữa Tận Thiên cốc và Nguyệt Quang sơn trang."

Ta lắc đầu cười nói. "Quên đi, ta hiện cũng không muốn nghĩ cái gì, ta hiện chỉ muốn đem sự tình giải quyết, sau đó về nhà sinh đứa nhỏ." Thuận đường vác châu báu tiền tài trở về.

"Đại tẩu..."

"Câm miệng."

~*~

Dùng qua cơm chiều, ánh trăng đã nhẹ nhàng phủ xuống nền đất. Tuy ta rất mệt, nhưng ta quyết định tìm tiểu sư muội nói chuyện. Ta rất ghét nàng, nhưng ta biết nàng không phải thực sự xấu, chỉ là được chiều quá hóa hư thôi. Trong mắt ta nàng chỉ là trẻ con. Nói thế nào nàng cũng là tiểu sư muội của lão công, nể mặt lão công, xem ra phải nhường nàng chút đỉnh.

Ta đi vào phòng của nàng, nàng ngồi trên giường trông như tượng gỗ. Nhưng ánh mắt kia, tràn đầy bất mãn.

Ta lại ngồi cạnh mép giường, giải bỏ huyệt đạo cho nàng. Ta vừa định ra tay thì lập tức có tiếng hét: "Tránh xa ta ra, khí phụ."

Ta biết nàng mắng ta, nhưng trong vòng vài tháng, ta đã trải qua bao nhiêu nỗi khổ, vì vậy một câu mắng này, không thể thương tổn được ta.

Ta lờm nàng một cái. "Ít lời đi, ta đến muốn hòa giải."

Nàng tức giận trừng mắt. "Nếu không phải tại người, đại sư huynh sẽ không hận ta như vậy."

"Tiểu sư muội a, nói chuyện bằng lương tâm đi." Ta thuận tay rót nước trà, mở miệng nàng đổ vào.

Nàng giãy dụa, bất quá bị buộc nuốt vào, ánh mắt đủ để giết người, "Người cho ta uống cái gì?"

"Ta nghe thanh âm của ngươi khàn khàn, cho ngươi uống nước." Ta bắt đầu đi lắc đầu, "Ngươi nghĩ rằng ta làm gì ngươi? Một năm nay, cuộc sống tiêu điều sớm đã xua đi sự nông nổi của ta, ta không muốn cùng ngươi đầu vô mồm giống như trước kia. Ngươi đã trưởng thành, ta cũng đã làm thê, làm nương, sao có thể giống như lúc trước cãi nhau? Ta thăm nghĩ tìm người nói chuyện." Điều nói phụ nữ có thai dễ dàng tức giận, phụ nữ có thai như ta lại thành thực rất nhiều.

Nàng gạt mình, giọng điệu hơi hòa hoãn. "Ngươi muốn nói với ta cái gì?"

"Kì thực cũng không có gì, ta nghĩ muốn nói chuyện cuộc sống, gần đây có tốt không?" Ta nghĩ nàng không tốt.

Tiểu sư muội không tức giận trừng mắt nhìn ta một cái, "Ta sao có thể tốt? Từ sau khi ta làm ngươi bị thương, sư huynh vẫn không để ý đến ta. Ta chạy khỏi Tận Thiên cốc, lang thang khắp nơi." Ta đã đoán được.

"Không tốt à? Cho nên ngươi chạy tới Bách Hiểu đường gây phiền toái?"

Tiểu sư muội phần nộ nói. "Đáng tiếc không thiêu chết ngươi."

Ta cười dương dương tự đắc, "Tiểu sư muội, ngươi có biết không? Ngươi là bà mối của chúng ta?" Nếu nàng biết, nhất định sẽ tức đến nổi muốn nhảy lầu.

"A?" Nàng ngu ngốc nhìn ta.

"Ngươi dùng độc châm làm bị thương ta, hấn mang ta đến ôn tuyền bức độc, ách... Cũng chính là lần đó, chúng ta mới có phu thê chi thật. Lúc trước, chúng ta hoàn toàn trong sạch. Cũng chính là từ lần đó, ta mới có ý định gả cho hấn." Ta vô tội nháy mắt, thuần khiết nhìn nàng.

"Ngươi nói xem, không phải ngươi là bà mối của chúng ta sao?" Ta cười ôn hòa, lại che dấu không được vui sướng khi người gặp họa.

Nàng đã muốn đầu đầy hắc tuyến, mày nhăn lại, cực kỳ hối hận vì hành vi của mình, hối hận muốn chết.

Ta thu liễm ý cười, vỗ vỗ tay của nàng. "Tiểu sư muội, có một số việc là thiên ý, ngươi không cần quá chấp nhất. Duyên phận là trời định, không cần so đo. Tựa như ta, ta cùng hấn ở một chỗ thì như thế nào? Cuối cùng lại tách ra." Ta dần dần hạ thấp con ngươi. "Ngươi cho tới bây giờ vẫn nghĩ rằng mình đáng thương sao? Ta thì sao? Ta có được nhưng cuối cùng hấn lại bỏ đi. Kì thật, ta so với ngươi càng đáng thương, ta bị thương so với ngươi càng sâu hơn." Nùng tình qua đi chỉ còn lạnh lùng, sẽ tạo thành đau xót như thế nào? Ta nhìn nàng, khóe miệng mỉm cười thập phần đậm đạm.

Nàng nhìn ta, ánh mắt chậm rãi toát ra bi thương. "Ngươi... thực khổ sao?"

Ta lắc đầu. "Không phải khổ, là đau lòng. Vì hấn, ta thân bại danh liệt, cùng người nhà trở mặt, nhưng ta không hối hận. Thẳng đến ngày hôm nay, ta cũng không hối hận, không trách bất cứ ai, chỉ có thể nói là ý trời."

Nàng hơi hơi rung động, một lại lại giấu đi rung động đó, quát cường nói, "Ngươi xứng đáng."

Ta kéo dài thanh âm nói, "Ngữ Tâm, ta không muốn nói đến vấn đề ai đúng ai sai, kỳ thật chúng ta đều không có sai. Ngươi không có sai, ngươi chỉ là yêu phải người không nên yêu. Ta cũng không có sai, chính là ta cam tâm tình nguyện. Nếu chúng ta đều không sai, chúng ta không làm gì có lỗi với đối phương, vì sao phải châm chọc nhau? Ngươi có biết không, địch ý của ngươi đối với ta thật khó hiểu." Có thể giảng hòa là tốt nhất, kỳ thật nàng cũng không xấu.

"Ngươi cướp người ta thích, chính là sai lầm rồi." Rõ ràng đã rung động, lại cố ý cạy mạnh, đúng là tâm tính tiểu hài tử.

"Tiểu sư muội, tình cảm là từ hai phía. Ngươi cũng chính, người hấn thích chính là ta, sao lại thành ta cướp của ngươi? Nếu hấn thích ngươi, vì sao lại bị ta cướp đi?" Đối với phương diện tình cảm, ta tự nhận mình là chuyên gia tâm lý.

Nàng nhất thời không nói gì, cố ý quay đầu đi chỗ khác.

"Tiểu sư muội, kỳ thật ngươi cũng hiểu phải không? Là ngươi cưỡng cầu. Thích một người chính là phải làm cho hấn hạnh phúc, không phải chiếm hữu, ngươi hiểu chưa?"

Nàng mở miệng, "Ngươi chiếm được tâm của đại sư huynh, đương nhiên nói vậy."

Ta cười cười, lắc đầu. "Hấn đã hưu ta, chúng ta hiện giờ là người ngoài, ngươi biết hấn vì sao hưu ta không?"

Nàng lắc đầu, ta tiếp tục nói, "Bởi vì hấn có chuyện phải làm, chuyện đó cùng ta lại có liên quan. Kỳ thật từ lúc hấn rời đi, ta đã biết ta có thai, nhưng vẫn không nói cho hấn. Ta mơ hồ cảm giác được một thứ gì đó, ta không muốn ta cùng đứa nhỏ núm chân hấn. Ngươi cũng hiểu tính cách của hấn, nếu hấn biết ta có thai, nhất định sẽ không đòi hỏi ta. Ta lại có thể quang minh chính đại lấy đứa nhỏ quán quít hấn, nhưng ta không làm. Bởi vì ta yêu hấn, ta muốn hấn có thể làm chuyện mình thích. Ngươi thích hấn, thì cũng thích những thứ mà hấn thích." Ý tứ của ta rất rõ, ý là nàng cũng phải thích ta.

Nàng không tình nguyện miết miết miệng, "Ngươi rất lợi hại."

"Như thế nào?"

"Miệng của ngươi rất lợi hại, nói đến nỗi ta cảm thấy mình thực ích kỷ." Nàng vốn rất ích kỷ... Ách, ta so với nàng cũng không khác biệt lắm.

"Ngữ Tâm, ta nói chính là sự thật."

"Ngươi không hối hận sao?" Nàng còn thật sự nói, "Ngươi vì đại sư huynh hy sinh nhiều như vậy, hẳn lại rời khỏi ngươi, ngươi không hối hận?"

Trong mắt ta lộ rõ ý cười, "Nếu hối hận sẽ không dễ mặc cho hẳn rời đi, ta không hối hận, một chút cũng không. Ta nói rồi, tâm nguyện của hẳn chính là tâm nguyện của ta, hẳn có thể hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của hẳn, ta sẽ rất vui vẻ." Kỳ thật, ta một chút cũng không vui vẻ.

Nàng nói, "Nguyên lai ngươi cũng rất tốt." Ta đương nhiên tốt, làm phóng viên mà miệng lưỡi không lợi hại mới là lạ.

"Ngữ Tâm, ngươi có từng nghĩ ngươi đối với Hàn chỉ là ngưỡng mộ mà không phải yêu?" Ta xài lại chiêu cũ, hỏi nàng. Coi như nàng là yêu thật, ta còn có năng lực làm cho nàng tưởng là ngưỡng mộ. Lúc trước bệnh thần kinh có cảm tình với Nguyệt Quang, không phải cũng bị chiêu này làm thay đổi suy nghĩ sao?

"Phải không?" Nàng thực nghi ngờ.

"Ngươi nghĩ thử đi, có phải đại sư huynh của ngươi thực tuần tú? Thực khỏe? Võ công lại giỏi, lại có nhiều tài, trừ bỏ cả ngày mặt lạnh, cái gì cũng tốt. Một nam nhân xuất sắc như vậy, cả ngày ở bên ngươi lượn qua lượn lại, ngươi không có ý tưởng kia mới là kỳ lạ. Lâu dần, ngươi liền nghĩ như vậy là tình cảm. Kỳ thật, ngươi có thể di chuyển mục tiêu, đi xem chỗ tốt của nam nhân khác. Rốt cuộc có phải tình cảm hay không, chỉ có ngươi biết." Ta còn thuần khiết nói, so với trần châu còn trắng hơn.

Tiểu sư muội có chút đăm chiêu, nghi hoặc nói, "Ngươi nói cũng có lý." Vô nghĩa, những câu này là chuyên nói cho thanh mai trúc mã.

"Ngươi thử ngắm lại xem, lúc hẳn ở cùng một chỗ với ta, ngươi có cảm giác gì? Đau lòng?"

"Àn."

Ta nghiêm trọng nói, "Không xong."

"Làm sao vậy?" Nàng tò mò hỏi.

"Thật sự không phải tình yêu, nếu là tình yêu chân chính ngươi sẽ chua xót. Ngươi không phải thật sự yêu, là ghen tị a." Ai cần quản có phải hay không, ta liền nói như vậy.

(BL: Lợi hại, rõ ràng là người ta yêu, bị nói thành ngưỡng mộ.)

"Ghen tị?" Nàng không tin tròng mắt nhìn ta một cái.

"Tiểu sư muội, ngươi đừng tức giận, trước nghe ta nói đã. Là... trước kia ở bên cạnh hẳn chỉ có một mình ngươi là nữ nhân, ta đột nhiên xuất hiện, hẳn lại yêu thương ta, đương nhiên ngươi cảm thấy ghen tị. Ngươi không phải thích hẳn, mà là không cam tâm. Không cam tâm tất cả sủng ái của ngươi bị ta cướp đi, nên ngươi muốn đoạt về lại, từ lúc đó, người liền tự lừa mình dối người rằng đây là tình yêu." Ta đồng tình vỗ vỗ bả vai nàng, "Kỳ thật ngươi không cần ngưng ngừng, lúc trước khi ta nhìn thấy người sợ hãi tức giận như vậy là vì ngươi rất xinh đẹp, ta... ghen tị.. Ghen tị là thiên tính của nữ nhân, không có gì phải ngại." Vì khai thông cho nàng, ta đi mất chính mình.

Ta ngại ngùng cúi đầu, "Sau ta lại xuống tay với ngươi như vậy, cũng là bởi vì ngươi rất xinh đẹp, rất sáng lạng, nên ta sợ hãi cũng không cam tâm."

"Ngươi ghen tị ta?" Nàng không dám tin nhìn ta.

Ta thành thật gật đầu, "Đó là đương nhiên, ngươi xinh đẹp như vậy, ai cũng sẽ động tâm. Nói thật, ta cũng thích ngươi. Nhưng là... thích cùng yêu là hai việc khác nhau, ngươi hiểu chưa?" Bất cứ thời điểm nào cũng không quên mục đích của mình, ta quả thực gian trá a.

Khóe miệng nàng khẽ nhúc nhích, "Ta hiểu được ý tứ của ngươi."

"Tiểu sư muội, kỳ thật ngươi rất đẹp, vì sao nhất định phải tự bó buộc chính mình? Trên đời này nam nhân tốt rất nhiều. Bệnh thần kinh... Không, Giang Từ Ngang không tồi đi, chính là hẳn hủ ta, sau ta lại trực tiếp không để ý hẳn. Tuy hẳn dùng mọi phương pháp để giải thích, ta vẫn không tiếp thu. Theo lương tâm mà nói, ta có điểm thích hẳn, nhưng ta quả quyết tuyệt lời giải thích cùng tình yêu của hẳn. Nữ nhân cũng phải có tôn nghiêm, tình yêu thì càng phải có tôn nghiêm hơn. Hẳn không để ý ngươi, chính là thiệt thòi của hẳn. Lấy dung mạo, nhân phẩm cùng võ công của ngươi, tuyệt đối có một đồng nam nhân tranh giành." Nói qua nói lại, chính là chuẩn bị bán hàng. (BL: Ý của Vân tỷ là chuẩn bị đem Mục Ngữ Tâm đi bán.)

"Có thể chứ?"

Ta hung hăng vỗ đùi, "Đương nhiên có thể, ngươi xem ta đi, một thân ngạo cốt, ở trên giang hồ như cá gặp nước." Ngạo cốt của ta từ tám trăm năm trước cũng chỉ dùng để dọa chó.

"Nguyệt Quang tiên tử quả thực là nữ tử rất có khí chất." Đầu ta đã muốn tuôn mồ hôi lạnh, công phu lừa gạt của ta quả nhiên rất điêu luyện.

"Người phải nhớ rõ, bất cứ thời điểm nào cũng phải có cốt khí. Hẳn nghĩ hẳn là ai, hẳn không để ý người, tự nhiên sẽ có những người khác để ý đến người. Nhớ kỹ a, tìm người tốt hơn hẳn, cho hẳn tức chết. Người chỉ cần có giác ngộ này, cả đời sẽ không phải mệt mỏi vì nam nhân. Người nghĩ đi, hẳn tìm được nhân vật lợi hại như bốn cô nương, người cũng có tìm người tốt hơn."

"Nói rất có đạo lý."

"Làm thôi, phân tích một chút hiện tại trên giang hồ còn nam nhân nào không tôi, cho người tìm phu tể khiến Hân tức học máu."

"Bách Hiều đường các người hẳn là biết."

"Đúng rồi, trong bảng mười đại thanh niên tài tuấn có vị không tôi, có muốn thử nói chuyện hay không?"

"Được a được a.... danh khí (Không biết, đại loại địa vị, thanh danh, danh vọng, khí chất)so với người lớn hơn?"

"Đương nhiên, người ta rất lợi hại."

"Đại tẩu, giải huyệt cho ta, chúng ta nói chuyện."

"Không vấn đề."

"Hắn là ai vậy a?"

"Giang Tử Ngang, đệ nhị trong bảng thanh niên tài tuấn."

"Có nghe thấy, nghe nói hẳn..."

Nói chuyện một hồi là suốt cả đêm, ta cố ý cùng tiểu sư muội nói loạn bát nháo, lừa nàng từng chút từng chút một. Nói từ nam nhân cho đến trang điểm, nói đến quần áo, nói đến ẩm thực, nói đến thi từ, cái gì có thể nói đều nói. Cho tới hừng đông, nàng đã không hiểu sao chấp nhận ta. Ta mấy năng lực khác không có, gạt người là đứng thứ nhất. Nàng dù sao cũng là tiểu sư muội của Độc Cô Hân, tuy ta cùng Độc Cô Hân đã không còn là vợ chồng, nhưng ta vẫn muốn cùng nàng có quan hệ tốt. Xem như nói cho Mục tiên sinh đã chết, ta là người vợ đủ tư cách.

"Tốt lắm, ta muốn ngủ một giấc, người ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi." Ta lại nói thêm, "Ng ngoan cùng bọn họ trở về hướng đại sư huynh người nhận sai, sau này lại tìm đến ta, ta mang người đi tìm phu tể."

Nàng khó xử cúi đầu, "Đại tẩu, ta đột nhiên không muốn trở về. Người rất lợi hại, ta muốn đi theo người."

"Ta lợi hại chỗ nào?" Bình thường, bình thường.

"Kiến thức của người vượt xa so với người thường, chẳng trách đại sư huynh thích người. Đi theo người có thể học rất nhiều điều." Học được cách đóng kịch và đối phó nam nhân thì có.

Ta khoát tay, "Đừng khoa trương ta như vậy, người nên trở về đi. Ta biết hẳn bắt người kỳ thật là muốn bảo hộ người, người không biết trời cao đất rộng, thực dễ dàng gây họa. Hân đối với người rõ ràng là quan tâm, nhưng không chịu nói rõ. Người trở về, nói cho hẳn, người đã trưởng thành, hẳn tự nhiên sẽ yên tâm."

"Ta dùng bỏ câu đưa thư nói cho hẳn ta ở cùng một chỗ với người."

Ta trợn mắt liếc nàng một cái, "Người nên tự mình trở về, yên tâm, ta giúp người lưu ý nam nhân tốt." Ta cố ý đem nàng cùng bệnh thần kinh thành một đôi, tính khí của tiểu sư muội như vậy hẳn là có thể chế phục bệnh thần kinh.

"Được."

"Tốt lắm, ta đi trước." Ta ngáp một cái, xoay người hướng cửa đi tới.

"Đại tẩu." Nàng đột nhiên kêu ta lại, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?" Ta vội vàng quay đầu lại.

Nàng hồ thẹn cúi đầu, "Đại tẩu, thực xin lỗi, ta từng có ý phá hỏng quan hệ của người và đại sư huynh." Nàng trộm liếc ta một cái, sợ ta nổi nóng.

Ta khoát khoát tay, "Không sao, quá khứ đã là quá khứ."

"Không trách ta?" Nàng lo lắng hỏi. Cố gắng cả buổi tối qua không uống phí a, nàng tự nhiên sẽ có biểu tình như vậy.

"Không trách."

"Được rồi, ta nói thật. Lần đó người cùng ta luận võ thua, ta thập phần không cam tâm. Ở miệng vết thương bôi lên một loại kỳ độc, chạy đến trước mặt đại sư huynh khóc lóc, tố cáo làm cho hẳn nghĩ người là nữ nhân tâm địa độc ác. Ta còn giả làm bệnh thực sự nghiêm trọng, buộc hẳn đi tìm người lấy

giải được." Nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã không còn nghe được.

Ta cười mỉ mỉ nhìn nàng, "Ta đã sớm biết, lần đó hấn thiếu chút nữa đem ta giết chết." Ta lại không phải ngu ngốc, tùy tiện ngấm lại có thể hiểu được trong đó có điều kỳ lạ. Ta tin Độc Cô Hàn cũng nhất định hiểu được. Hấn ngoài miệng không nói, kỳ thật rất quang tâm cùng dung túng tiểu sư muội này.

"Ngươi biết?" Nàng kinh ngạc.

Ta gật đầu, "Vỡ kịch nhỏ, tất cả chúng ta đều biết, đại sư huynh ngươi cũng biết, chính là không nói ra." Đừng tưởng mọi người xung quanh đều ngu ngốc.

"Thực xin lỗi, ta..."

Ta cười cười, "Xem như ngươi cho chúng ta khảo nghiệm cả tình, tuy ta thực tức giận hấn không tin ta, bắt quá... Quên đi, tha thứ cho các ngươi."

"Cám ơn, ta còn trộm trâm mà ngươi tặng cho hấn." Càng thêm lo lắng.

"Sau không phải bị lấy lại sao?" Lúc ấy thực tức giận, hiện tại đã tiêu hết.

"Ân." Cặp mắt kia thập phần vô tội.

"Những điều ngươi vừa nói ta sớm đã biết hết. Đừng nghĩ lung tung nữa, ta đi nghỉ ngơi một chút." Ta đã không còn kiên nhẫn tiếp tục vô nghĩa với nàng.

"Đại tẩu, ta rốt cuộc biết tại sao nhân duyên của ngươi tốt như vậy." Nhân duyên của ta tất nhiên tốt, cao thủ hắc bạch lưỡng đạo đều là sinh tử chi giao của ta.

Quan hệ của ta và tiểu sư muội sau một đêm đó đã trở nên thập phần hòa hợp, con mắt của Thiểm Điện và Thiên Túy đại ca thiếu chút nữa rơi xuống. Một câu, miệng của ta có thể đem người chết nói thành sống. Đường chủ Bách Hiểu đường quả nhiên danh bất hư truyền.

Cùng bọn họ ở chung một ngày lại tách ra, Dưới sự khuyên bảo của ta, tiểu sư muội ngoan ngoãn trở về. Nhưng lại trịnh trọng tuyên bố, sau này nhất định phải đi theo ta. Ai cũng không biết, đầu óc ta đã sinh ra một kế hoạch "độc ác". Hắc hắc, ta hoan hỉ nhất là được làm bà mối, người nào đó thật xui xẻo. Tình yêu của mình không hoàn mỹ, cho nên ta hy vọng tình nhân trong thiên hạ có thể thành quyền lữ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Chân tình hay huynh muội

Edit: Bạch Linh

Lại đi vài ngày lộ trình, càng ngày càng gần Giang gia. Một buổi tối, gần hoàng hôn, ta tìm được một khách điểm. Gọi là khách điểm, nhưng kì thực gọi... chuồng ngựa cũng không khác biệt. Đây là một khách điểm của một thôn trang nhỏ, chỉ có mấy gian phòng. Khách nhân cũng ít đến đáng thương, trừ bỏ tiểu nhị thì chỉ có ba nam nhân ăn to nói lớn.

Ta tùy tiện tìm vị trí hẻo lánh nhất ngồi xuống, theo thói quen nói: "Mang cho ta bốn món, càng thanh đạm càng tốt." Hiện tại ta nghĩ thấy mùi mỡ là muốn nôn, quả thực sắp thành ni cô.

"Cô nương, tiểu điểm có món thịt nướng không tòi, người có muốn thử không?" Tiểu nhị đứng cạnh ta về mặt siểm mị.

"Không cần, ta chỉ muốn chút đồ ăn thanh đạm." Ta rút ra một thỏi bạc nhỏ. "Một gian phòng hảo hạng."

Tiểu nhị cầm lấy thỏi bạc, liếc nhìn ta một cái, "Được." Theo biểu tình của hấn rõ ràng là đang khinh thường ta.

Lúc ta cùng đại khối băng ở Tận Thiên Cốc, ta thuận tiện lấy mấy viên dạ minh cùng cùng trộm mấy tấm ngân phiếu. Bốn cô nương có tiền như vậy, cư nhiên dám xem thường ta.

Chỉ chốc lát, bốn món ăn được dọn lên. Thật đúng là thanh đạm, quả thực không có chút mỡ, như vậy cũng tốt, miễn cho ta lại nôn.

Ta mới vừa cầm lấy đôi đũa, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ba gương mặt khó coi cùng đáng khinh đang nhìn ta. Ta buông đũa xuống, nói: "Các vị muốn gì?" Có thể làm gì? Tất nhiên chính là trêu chọc ta.

"Cô nương, một người đi đường không sợ thô phỉ sao?" Một tên béo về mặt cực kì ti bỉ hỏi ta.

Ta liếc mắt. "Đúng vậy, một người."

"Một người rất cô đơn, không bằng ăn cùng chúng ta." Một tên gầy nói xong cả ba cùng cười phá lên.

Ta ném đồ ăn. "Ta thích yên tĩnh."

"Cô nương, đồ ăn này là cho chó sao cô nương ăn được." Ta vừa cho vào miệng thì đã nói vậy, chẳng lẽ ta là chó? Không muốn sống chẳng?

Ta còn chưa kịp phát tác, lại có một người nói, "Cô nương, không bằng lại đây ăn cùng chúng ta, ta đãi cô nương ăn thịt cá." Bỏn cô nương ta không thèm, coi ta là cái gì? Thôn phụ (Phụ nữ nông thôn, quê mùa)?

Hắn vừa nói đến thịt, ta lập tức nhớ tới mùi vị của nó, ôm miệng muốn nôn.

"Làm sao vậy? Ta giúp người nhìn xem." Tên kia nói xong chạy lại đây, làm bộ phải bắt mạch cho ta.

"Dừng tay." Hắn còn chưa kịp chạm vào ta, một thanh âm phản nộ vang lên.

Chúng ta không hẹn mà cùng nhìn lại, một bóng dáng đứng ở cửa. Ta nhìn không được "A" một tiếng, nếu ta không có hoa mắt, hẳn hẳn là Y Dục Thành, Y Dục Thành chết tiệt chạy đến loại địa phương nhỏ này làm gì? Không biết vì sao, ta theo bản năng cúi đầu.

"Người là ai?" Tên thiếu chút nữa đụng vào ta đứng lên, khiêu khích nhìn hắn.

Y Dục Thành nghiêm túc nói, "Khi dễ hoàng hoa khuê nữ, không phải là hành vi của đại trượng phu." Y Dục Thành này cái gì cũng tốt, chỉ là rất cổ hủ.

"Tiểu tử, nếu không muốn chết thì rời đi." Hắn đắc ý nói: "Ta là người của Đường Môn."

Ta cười lạnh, "Thì ra là người của Đường Môn." Nói đến Đường Môn, cuối cùng ta cũng nghĩ đến Cố Mộng Tinh.

"Tiểu cô nương, người có biết Đường Môn là gì không?" Hắn cười mị mị nhìn ta, nghĩ ta không biết.

Ta cố ý khờ dại nói, "Không biết, người có biết Bách Hiểu Đường là gì không?"

"Đương nhiên biết." Còn bày ra bộ dáng kiêu ngạo.

"Các người có biết đắc tội với đường chủ của Bách Hiểu đường có hậu quả gì không?" Nói xong lời cuối, ta đã bắt đầu cười lạnh.

"Hắn là đường chủ Bách Hiểu đường?" Tên kia nghi hoặc chỉ vào Y Dục Thành.

Y Dục Thành sớm đã thấy ta, kinh ngạc nói không nên lời.

Người nọ đột nhiên cười to. "Tiểu cô nương, người không biết rồi, đường chủ Bách Hiểu đường Mộ Dung Ý Vân đã thoát ải giang hồ, hơn nữa Mộ Dung Ý Vân là nữ." Cảm ơn hắn còn nhớ.

Ta cười. "Đương nhiên ta biết, vậy người xem ở đây có mấy nữ nhân?"

"Mộ Dung đường chủ, sao cô nương lại ở đây?" Y Dục Thành đã tới chào hỏi, trực tiếp bỏ mặc ba tên kia đang ngây ngốc ở đó.

Ta thuận miệng đáp: "Ta ở đây ăn cơm, lại có mấy tên rác rưởi đến phá rối." Thân nhiên đảo mắt qua đã thấy ba tên gia hỏa kia đang phát run, "Người thì sao? Đường đường là trang chủ Bách Thảo sơn trang, sao lại xuất hiện trong này?" Ta là đường chủ trên danh nghĩa, hẳn lại không phải, cũng không có nhân rồi như vậy.

"Aiz, tìm Lạc Lạc."

Ba tên kia đã chuẩn bị trốn đi, chậm rãi bước từng bước, ta lại làm như không nhìn thấy.

Ta giống như vô tình nói, "Tìm nàng? Người có gặp qua Độc Cô Huỳnh chưa?"

"Độc Cô cô nương từng đến tề trang báỉ phỏng." Đáng tiếc a, người ở ngay trước mắt, hẳn lại đi khắp nơi tìm kiếm.

Ta tiện tay cầm lấy ba đôi đũa, cố định ba tên kia tại chỗ, đắc tội với ta còn muốn chạy. Đùng hòng.

"Phải không? Nghe nói người muốn cùng Cố đại tiểu thư thành thân?" Nếu muốn thành thân, chẳng phải tiểu cô tử của ta không còn cơ hội.

Hắn lắc đầu, "Không phải, ý tốt của Cố cô nương tại hạ chỉ có thể tâm lĩnh, tại hạ muốn đi tìm Lạc Lạc."

Ta thân nhiên hỏi, "Người thích nàng sao?"

Y Dục Thành ngốc lảng, "Mộ Dung cô nương, người nói cái gì? Ta cùng nàng là huynh muội." Hẳn rồi cuộc có biết chân tướng không?

Ta cười cười, "Rốt cuộc có phải hay không tự bản thân ngươi biết." Độc Cô Hàn có thể nhớ rõ chuyện của hai mươi một năm trước, ta không tin hẳn không nhớ được, hẳn có muối muối hay không, bản thân hẳn là rõ nhất.

Hắn nhú mày, "Mộ Dung cô nương có ý gì?"

"Tự mình biết." Ta nói rồi đứng bên, đi tới cạnh ba tên gia hỏa dám trêu chọc ta.

Ta hướng tên nói nhiều nhất kia tát một cái, rồi nhu nhu bàn tay, "Thật đau a, uy, Đường Môn các ngươi da mặt thật dày."

Hắn gần như sắp khóc, nếu không phải bị điểm trụ, phòng chừng đã quỳ trên mặt đất, "Mục phu nhân... Thực xin lỗi, tiểu nhân có mắt không trông."

"Như vậy a." Ta lại nhu nhu bàn tay, "Ba người các ngươi ở trong này nuôi muỗi, không... Trời thật lạnh, ta muốn đi nghỉ ngơi."

"Mộ Dung... Mục phu nhân, có thể thả bọn hắn hay không?" Y Dục Thành thay bọn hắn cầu tình.

"Tiểu nhị, phòng hảo hạng của ta đâu? Y Dục Thành, loại rác rưởi này không thể thả."

Tiểu nhị đã sớm trốn ở sau quầy, nghe thấy ta gọi, run rẩy đi tới, "Phu nhân, thỉnh."

"Mục phu nhân..."

Ta đứng ở trên cầu thang, quay đầu lại nói, "Chuyện gì?"

"Có phải người biết chuyện gì?" Ánh mắt hắn thập phần lợi hại

Ta cười cười, "Không biết." Loại chuyện này ta phải nói như thế nào?

~*~

Ta đoán Y Dục Thành nhất định sẽ đến tìm ta, dù sao vừa rồi trong lời nói của ta rất mơ mơ hồ hồ. Chỉ cần hắn còn muốn tìm được.... muối muối thân yêu kiên tình nhân không rõ kia, hẳn sẽ phải đến tìm ta. Xem Y Dục Thành quan tâm tiểu cô tử của ta như vậy, ta cũng đã ám chỉ rất nhiều, về phần muốn nói ra sự thật hay không... ta vẫn còn đang phân vân. Nói thực ra, ta rất muốn nói, các cặp tình nhân sẽ thành quynh lữ là nguyện vọng của ta, chính là... ta sợ bọn họ cũng có kết cục giống ta và Hàn.

"Mục phu nhân..." Quả nhiên, ta vừa mới vào phòng, Y Dục Thành đã tìm tới cửa.

Ta cười mị mị mở cửa ra, "Vào đi." Rồi quay vào phòng ngồi xuống ghế.

Hắn liếc thấy trên bàn có hai ly trà, liền hỏi: "Phu nhân có khách?" Có, chẳng phải là hắn sao?

"Mời ngồi, có ý chuẩn bị vì ngươi." Đã sớm biết hắn sẽ tới.

"Người biết ta sẽ tới?" Hắn hơi hơi kinh ngạc.

Ta thân nhiên nhún nhún vai, "Ta biết, chỉ cần ngươi muốn tìm muối muối sẽ đến." Ta đã cố ý làm như vô tình ám chỉ này nọ, hẳn không đến mới lạ.

Hắn đón nhận ánh mắt của ta, "Phu nhân, thỉnh nói thẳng." Nói thẳng cái gì? Ta làm sao biết hắn muốn nói mấy điều vô nghĩa gì.

Ta cúi đầu cười cười, "Ngươi kêu ta phải nói thẳng cái gì?"

"Phu nhân biết cái gì?" Không quá ngu ngốc, nghe hiểu ám chỉ của ta.

Ta cố ý không ngắt đầu, hỏi: "Ngươi cùng Y Lạc Lạc chỉ có tình cảm huynh muội?"

Ánh mắt hắn hiện lên một tia khác thường, bình tĩnh nói, "Chúng ta vốn là huynh muội." Ta không phải hiểu biết tất cả, nhưng cũng không ngu ngốc, trên mặt hắn khác thường, chẳng lẽ ta không nhìn ra sao?

"Phải không? Sự quan tâm của ngươi đối với nàng hơi quá." Ta nói thật sự lạnh nhạt.

"Ta chỉ có một muối muối, tự nhiên sẽ yêu thương nàng." Đừng nhìn hắn bày ra bộ dạng như đang nói lí lẽ đương nhiên, kỳ thật tâm đang rất lo lắng.

"Phải không?" Ta nâng chung trà lên đặt ở bên miệng, cố ý uống trà, trộm nhìn thần sắc của hắn, "Lạc Lạc nói cho ta, nàng đối với ngươi cũng không phải tình cảm 'huynh muội' đơn thuần." Trên mặt hắn không biết vì sao lóe lên một tia đau đớn, muốn nói rồi lại thôi. Ta tập trung uống trà, lại quan sát biểu tình của hắn.

"Huynh trưởng như cha, có lẽ nàng rất ý lại ta." Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại không xác định, tâm sự hoàn toàn viết ở trên mặt, tính lừa ai a?

"Ta nghe nàng nói.... Có một đạo, nàng rơi vào hồ nước suốt chết, là người tự mình ôm nàng trở về." Lúc sau xảy ra cái gì, chính hắn biết rõ nhất.

Thần sắc của hắn càng thêm cổ quái, ta cười trộm, "Ta cùng Lạc Lạc sớm đã giải quyết hết mọi hiểu lầm, quan hệ rất tốt, cái gì nàng cũng nói cho ta. Nói các người chơi trốn tìm, nàng trốn ở thư phòng rồi quên đi ra. Còn nói lệnh đường trước khi chết lưu một mình nàng lại, nói cho nàng đi ngôn...."

"Nàng ở đâu?" Y Dục Thành đã hoàn toàn tin tưởng ta cùng Độc Cô Huỳnh có quan hệ tốt lắm, khẳng định ta biết nàng ở nơi nào.

Ta nhàn nhã xoay đầu sang một bên, xem hắn như là không khí.

"Phu nhân, ta đã mạo phạm." Hắn biết mình vừa rồi rất gấp, sợ ta không nói.

"Thần y a, người ngồi xuống chậm rãi nói, đừng kích động." Y Dục Thành, người gấp như vậy làm gì?

Hắn chưa từ bỏ ý định hỏi, "Xin hỏi phu nhân, người biết tiểu muội đang ở đâu?" Ta đương nhiên biết, toàn thế giới đều biết.

"Đừng nóng nảy, ta nghĩ người có biết, lúc trước sau khi chúng ta thoát khỏi trận, nàng đã một mình rời đi. Rốt cuộc đi đâu, không ai biết. Nàng rời khỏi Mộ Dung gia có người hầu làm chứng, ta vẫn nằm ở trên giường, người nghĩ rằng ta giấu nàng đi?" Ta tin Y Dục Thành nhất định đã tra qua, cũng chính là nguyên nhân lúc trước Độc Cô Huỳnh cố ý làm như vậy

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 117: Chân tình của Y Dục Thành

"Ta biết, nhưng từ sau ngày đó, ta không có gặp qua nàng." Nàng hiện tại nổi danh trên giang hồ, đáng tiếc hắn lại không biết.

"Người rốt cuộc đối với nàng có cảm giác gì? Nói thật. Phải nói lời thật. Vô luận là cảm giác gì, cứ nói thẳng, ách... loạn luân cũng được, hãy nói thẳng cho ta, nếu không ta không giúp được người." Ta thật muốn xem Y Dục Thành đối với nàng có tình hay không. Nếu Y Dục Thành thật sự nói ra, thật sự yêu đến tận tâm khảm, ta có thể sẽ thành toàn cho bọn họ.

"Tình cảm huynh muội." Sắc mặt hắn rất khó coi, tựa hồ ra một quyết định liên quan đến tánh mạng. Tình cảm huynh muội? Lừa người ngoài còn có thể, ta chính là đã biết hết mọi chuyện.

Ta khòe miệng gọi lên một nụ cười, "Như vậy a, thực xin lỗi, ta không giúp được." Ta làm ra một cái thủ thế, "Thần y, thỉnh rời đi, ta phải nghỉ ngơi."

"Phu nhân..." Hắn lắc mình xoay người, đột nhiên dừng lại cước bộ. Ta vừa định ngồi xuống, chợt nghe hắn kiên quyết nói, "Ta thích nàng ấy." Quả nhiên quả nhiên, hai người này quả nhiên "loạn luân". Nếu chàng có tình thiết có nghĩa thì hãy để người làm đại tẩu như ta thành toàn.

Ta cười cười, "Nàng là muội muội của người a, người sao có thể như vậy? Loạn luân."

Hắn kiên định nói, "Ta biết, chính là ta không khống chế được bản thân. Ta không có ham muốn gì khác, chỉ thầm nghĩ bảo hộ nàng, làm cho nàng vui vẻ." Thần sắc kiên định của hắn cho ta một tia an ủi, vô luận nàng có thân phận gì, hắn đều sẽ yêu nàng có phải không?

"Người tính bảo hộ nàng cả đời, không cưới thì từ? Người trong giang hồ sẽ nghĩ thế nào? Y thuật của người không cần người nói dối?" Ta giống như cười nhạo, lại giống như có thâm ý.

"Chỉ cần nàng vui vẻ là được." Y Dục Thành quả nhiên rất dung túng nàng.

"Ngồi đi, chúng ta nói chuyện về nàng."

"Phu nhân, người biết cái gì?" Hắn cẩn thận hỏi.

"Người nói cái gì?" Ta im lặng nở nụ cười.

"Là... Lạc Lạc nói gì với người?" Hắn ảo não cúi đầu, "Phu nhân chê cười."

"Ta không có chê cười, tình yêu là không thể khống chế. Người bảo hộ nàng như vậy, đã vượt xa tình cảm huynh muội bình thường, người không biết sao?" Tình yêu không có đúng sai.

Y Dục Thành hơi kinh ngạc, "Có phải bởi vì như vậy, Lạc Lạc... mới có thể lựa chọn biến mất." Hắn thực nghĩ như vậy?

Ta lắc đầu, "Ta tiếp tục hỏi người một vấn đề, Lạc Lạc đúng thật là muội muội của người, thân muội muội (em gái ruột)?" Tên chết tiệt này, rốt cuộc có biết chuyện hai mươi mốt năm trước không? Hồng nương (bà mối) thật sự rất khó làm.

"Ý của phu nhân là...." Y Dục Thành mờ mịt, "Từ khi ta bắt đầu có nhận thức, Lạc Lạc chính là muội muội của ta."

"Ngu ngốc." Ta nhin không được mắng một câu, bản thân tự nhiên có thêm một muội muội mà cũng không biết.

Y Dục Thành cười khỏ, "Phu nhân, ta thật sự không biết, ta bắt quá chi hơn Lạc Lạc hai tuổi, thật sự không nhớ được." Ách... Quên điều tra tuổi của hần.

"Vậy chúng ta nói vấn đề khác, khi nào thì nguoi phát hiện mình có ý với nàng?"

"Không biết." Hần lại cười khỏ, "Trước kia không hiểu tình cảm, từ sau khi Mộng Tĩnh xuất hiện, ta mới dần dần hiểu được." Còn phải cảm ơn Cố đại tiểu thư a.

"Thực sự yêu nàng như vậy?" Ta quả thực đang nói điều vô nghĩa, nhìn Y Dục Thành đi khắp thế giới tìm nàng là biết.

Hần kiên quyết nói, "Đúng vậy." Mới nói xong, hần lại hồ thẹn cúi đầu, không dám nhìn ta, xấu hổ nói, "Phu nhân... thật sự.... tại hạ thật sự không thể dung thứ."

"Đừng có khiêm tốn như vậy, nguoi dám thích nàng, lại không dám đối mặt với mọi người sao?"

"Ta...."

"Ta cái gì mà ta, ta nói cho nguoi biết một bí mật." Ta tựa tiểu phi tiểu nhin hần, "Ta nói cho nguoi biết, bởi vì Lạc Lạc thích nguoi, cho nên mới có thể rời đi."

"Nàng thích ta?" Y Dục Thành không dám tin, đầu lưỡi cứng đơ.

Ta cười ái muội, gật gật đầu, "Đúng, nguoi ta thích nguoi." May mắn ta biết được mọi chuyện, nếu không ta cũng nghĩ đôi huynh muội này không bình thường, cứ nhiên đi thích nhau.

"Ta là đại ca của nàng a." Y Dục Thành nhin không được kinh hô.

Ta trợn mắt liếc hần một cái, "Nàng cũng là muội muội của nguoi." Thượng bất chính, hạ tác loạn.

Ta nói chính là sự thật, hần hồ thẹn cúi đầu, "Phu nhân, rốt cuộc chúng ta phải làm như thế nào đây?"

Ta tiếp tục trợn to mắt, "Ta làm sao mà biết? Loạn luân là hai người các nguoi, lại không phải là ta." Mấy ngày này, khổ nhất chính là Độc Cô Huỳnh, ta nên vì nàng đòi lại chút công đạo.

"Phu nhân, có phải nguoi thực khinh thường chúng ta?" Hần quả thực muốn kiểm cái hố chui vào, khó khăn đến cực điểm.

"Nguoi thể đi, vô luận phát sinh chuyện gì, vô luận nàng rốt cuộc là ai, vô luận các nguoi có ân oán gì. Nguoi đều phải đối tốt với nàng, bao dung nàng, chiều cổ nàng, thông cảm cho nàng, vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, không rời một li. Còn có, cả đời này nguoi không được có tình cảm với nữ nhân khác, trong mắt chỉ có một mình nàng."

"Mục phu nhân... chúng ta có ân oán gì?" Hần khó hiểu nhìn ta.

"Tùy vào nguoi, không muốn đánh mất thi thể đi." Hần không phải ngu ngốc, từ lời nói của ta hần là có thể nghe ra manh mối. Ta đã muốn nói rõ bọn họ không phải thân (ruột thịt) huynh muội, hần còn muốn thế nào?

Hần nghe ta nói xong, lập tức quỳ trên mặt đất, "Y Dục Thành xin thề với trời, kiếp này tuyệt không phụ Lạc Lạc."

Vô luận phát sinh chuyện gì, vô luận nàng là ai, vô luận chúng ta có ân oán gì. Ta đều sẽ đối xử tốt với nàng, bao dung nàng, chiều cổ nàng, thông cảm cho nàng, vĩnh viễn ở bên cạnh nàng không rời một li. Y Dục Thành này cả đời chỉ có một mình nàng, sẽ không có nữ nhân khác, nếu vi phạm lời thề..." Hần nói kiên quyết như vậy, thề độc liền miễn đi.

Ta và nghề liếc hần một cái, "Tốt lắm, thề độc thì khỏi nói, đứng lên đi."

"Mục phu nhân, hiện tại có thể..."

"Độc Cô phu nhân." Ta lập tức đánh gãy lời nói của hần, chân tình của hần đối với Độc Cô Huỳnh ta thấy được, ta có thể nói cho hần chân tướng. Tuy bản thân ta không có hạnh phúc, nhưng lại thật lòng hy vọng bọn họ sẽ được hạnh phúc.

"Độc Cô phu nhân?" Hần nghi hoặc.

"Đúng vậy, về sau gọi ta như vậy, lão công của ta... phu quân của ta họ Độc Cô. Ách, quên đi, về sau kêu đại tẩu." Ta cười ái muội, "Muội phu, kêu một tiếng đại tẩu đi."

"Đại tẩu? Thỉnh phu nhân nói rõ ràng."

Ta lắc đầu ảo não, "Ai bảo tẩu như mẹ đầu, hôn sự của tiểu cô tử đương nhiên phải do ta làm chủ. Hiện tại nói tới sự kiện của hai mươi một năm trước kia." Khụ, ta đã không còn là đại tẩu của nàng.

"Độc Cô phu nhân? Tiểu cô tử?" Y Dục Thành kinh hãi, "Người nói Lạc Lạc... là Độc Cô cô nương?" Không quá ngốc, còn cứu được, ít nhất nghe hiểu ám chỉ của ta.

Ta chậm rãi gật đầu, "Người không quá ngốc." Y Lạc Lạc vừa mới mất tích, Độc Cô Huỳnh lập tức xuất hiện. Hơn nữa ám chỉ của ta, chỉ cần không phải ngu ngốc ngấm lại có thể hiểu được.

"Sao có thể như vậy?" Hần căn bản không tin.

"Vì sao không có khả năng?" Ta mỉm cười nhìn hần.

"Độc Cô cô nương võ công cao cường, bình tĩnh cơ trí, Lạc Lạc... chỉ là một tiểu cô nương."

Ta chậm rãi liếc hần một cái, "Tiểu cô nương cũng sẽ thay đổi." Nàng thay đổi thật sự rất nhiều, chẳng trách hần không nhận ra được.

"Phu nhân, thỉnh nói chuyện xưa của người." Quả nhiên là thần y, rất nhanh hiểu được dụng ý của ta.

"Tốt nhất nên chấp nhận đã kích, bởi vì... Không phải là chuyện xưa của ta, là chuyện hai mươi một năm trước của tứ đại thế gia... Việc này cũng có liên hệ với cha người, nói đến hai mươi một năm trước..." Ta đem tất tần tật chuyện của hai mươi một năm trước nói ra. Ta một mực kể chuyện xưa kia, cũng không biết là mình đã kể vài lần.

Từ lúc ta bắt đầu nhắc tới chuyện xưa kia, thần sắc của Y Dục Thành bắt đầu ngưng trọng.

Nói xong chuyện xưa, ta nhàn nhã ngồi kia, một bộ dáng chuyện không liên quan tới mình.

Hần buồn rầu nói, "Lạc Lạc chính là tiểu cô nương của hai mươi một năm trước? Mà cha ta chính là một người trong số đó." Đừng thống khổ như vậy, sự kiện kia ảnh hưởng tới ta là lớn nhất.

Ta khòe miệng nhếch lên, cười thập phần ôn hòa, "Đúng vậy." Biểu tình của ta đã sớm thân nhiên, hiện tại lại thấy tức cười. Sau khi Hần rời khỏi ta, một tháng kia, ta đã khóc, đã thương tâm, cũng đã tuyệt vọng, tất cả cảm xúc đều đã hao hết. Khóc cũng phải trải một ngày, mà cười cũng phải trải qua một ngày, ta vì sao lại không cười?

"Nàng biết chân tướng khi nào?" Đầu hần đầy hắc tuyến.

"Người thật sự nghĩ Độc Cô Huỳnh có năng lực lớn tới nỗi vực dậy Độc Cô gia sao? Nếu không có ta cùng Bách Hiểu đường giúp đỡ, nàng sẽ không có địa vị ngày hôm nay." Ta nói thập phần thông thả, kích tình cùng cảm xúc của ta đã biến mất không còn dấu vết.

"Người ngay từ đầu đã biết." Hần không phải hỏi, mà chỉ làm bầm lâu bầu.

"Ta đương nhiên biết, bởi vì ta lỡ miệng, nàng mới biết được thân thế của mình."

"Người tự xưng Độc Cô phu nhân, chẳng lẽ..." Nam nhân này không ngu ngốc, theo ánh mắt của hần, có lẽ hần đã đoán ra được vấn đề. Khi kể "chuyện xưa" ta không hề nói về nam hài rốt cuộc thế nào.

Ta chậm rãi gật đầu, "Đúng vậy."

Y Dục Thành cười khổ, "Không thể tưởng tượng được, sự tình cư nhiên là như vậy." Hần không tưởng tượng được nhiều như vậy.

Ta thờ một hơi nói, "Aiz, người không thể tưởng tượng được nhiều chuyện khác nữa đâu."

"Trừ bỏ cha ta, ba người khác là..."

"Cha ta."

Ta rõ ràng nghe được hần gạt mình hô lên, tên ngụy quân tử Mộ Dung Nghĩa kia, cải trang thực giống.

"Đừng kinh ngạc như vậy, cha ta là chủ mưu, còn có cha người, tiền (trước) phương trượng của Thiếu Lâm Vô Trần đại sư, từng là thiên hạ đệ nhất đao Sài Nham." Ta nói thần sắc âm đạm.

"Các người muốn thế nào?" Thấy được là hần đang lo lắng cho thanh danh của cha mình.

"Ta cũng không biết, Độc Cô Huỳnh cùng Giang Tử Ngang muốn cho Mộ Dung Nghĩa thân bại danh liệt, Độc Cô Hần muốn giết tất cả mọi người trong Mộ Dung gia. Ach... Kỳ thật ta cũng không biết phải nói thế nào. Vô luận thế nào, chuyện của hai mươi một năm trước rồi ai cũng sẽ biết." Hiện tại có vở kịch hay để xem, ba người kia liên kết lại. Mà ta ở bên trong lại tiến thoái lưỡng nan.

"Độc Cô phu nhân, cha ta đã qua đời, ta hy vọng..." Hần nói được một nửa rồi ngừng, ta biết việc này rất khó nói ra.

"Cha ngươi khi còn sống là đại hiệp mỗi người đều kính trọng, lại thêm ngoại hiệu thần y, vì hần đã chết nên ngươi muốn bọn họ buông tha cho hần?" Ta nói có đúng không?

Hần trầm mặc thật lâu, cuối cùng gật đầu một cách khó khăn.

"Ngươi đừng quên, ngay cả cha ta cũng không tha, còn có thể tha cho cha ngươi sao?" Vốn không có tính tha, nhưng... mỹ nữ tỷ tỷ phải làm sao bây giờ?

"Độc Cô Hần cùng Giang đại ca đều yêu người như vậy, Lạc Lạc lại kính trọng người, lời nói của người có thể có tác dụng." Có thể có tác dụng gì? Thù diệt môn không đội trời chung, ta làm sao có tư cách nói chuyện.

"Không có tác dụng, bởi vì việc này, ta đã bị Độc Cô Hần hù."

Hần khiếp sợ, không biết nên nói cái gì.

"Muội phu, ta là thấy ngươi thật sự yêu Huỳnh nhi, mới có thể đem bí mật này nói cho ngươi. Ngươi đừng nhúng tay vào, hơn nữa nếu ngươi nhúng tay sẽ không có đường sống. Giang đại ca, Độc Cô Huỳnh, Độc Cô Hần cùng Bách Hiểu đương rút cuộc có bao nhiêu thế lực hần là ngươi biết rõ. Chỉ có một mình ngươi, không thể thay đổi cái gì." Ta không phải uy hiếp, là nói thật. Ta nói cho hần, hoàn toàn là vì tin tưởng nhân phẩm của hần.

Hần trầm tư nhìn ta, "Ta biết không thể thay đổi cái gì, nhưng người có thể nhìn Mộ Dung tiên sinh thân bại danh liệt sao?"

Ta không chớp mắt, lạnh lùng nói, "Ta có thể làm sao bây giờ? Đại trượng phu dám làm dám chịu. Lúc trước khi bốn người bọn hần làm nên ngẫm tới hậu quả của ngày hôm nay." Bọn hần lại không có quan hệ với ta, ta vì sao phải lo lắng cho bọn hần.

Y Dục Thành cười khổ, "Chỉ sợ nhắc lên một hồi phong ba." Vô lâm mình chủ là kẻ xấu, hơn nữa còn chiếm giữ bảo vật, đương nhiên nhắc lên một hồi phong ba.

Ta nói, "Ta phát hiện ngươi không phải thực lo lắng, ta nghĩ ngươi chỉ kích động nên không khống chế được." Dưới loại tình huống này còn nói giỡn, rất không hợp với không khí a.

"Thần y? Trang chủ Bách Thảo sơn trang?" Hần khoát tay, "Ta mệt mỏi, ta không cần những thứ đó. Mấy ngày nay mất đi Huỳnh nhi, ta hoàn toàn hiểu cái gì gọi là tình cảm. Không có nàng, cho dù ta là thiên hạ đệ nhất thì còn có ý nghĩa gì? Ta không muốn cùng nàng đối địch. Cha ta có lỗi với Độc Cô gia, nếu huynh muội bọn họ muốn báo thù, ta cũng không thể nói gì." Hần nhìn ta, "Độc Cô phu nhân, có thể cùng ta uống một ly được chứ?" Trước kia không cùng hần nghiêm túc nói chuyện, hiện tại mới phát hiện, hần là người không tệ.

"Uống rượu có thể, nhưng ngươi cùng Huỳnh nhi rút cuộc có tính toán như thế nào?" Ta nghiêm túc nhìn hần, thu hồi lại nụ cười.

"Người cùng Độc Cô Hần thì sao?" Lần đầu tiên phát hiện Y Dục Thành rất thông minh.

"Nói cho ngươi biết một sự thật, nguyên bản Độc Cô Hần muốn giết cả nhà ngươi báo thù, là Huỳnh nhi ngăn cản hần. Hần rất yêu ta, cả giang hồ đều biết. Độc Cô Huỳnh đối với ngươi thâm tình, chỉ có ta biết. Nhưng tình cảm của nàng đối với ngươi không hề kém ca ca của nàng đối với ta." Y Dục Thành a Y Dục Thành, ngươi sao lại ngốc như vậy? Ta chẳng phải dám ở bên Độc Cô Hần đó sao, hần lại không dám ở bên Độc Cô Huỳnh?

"Nàng có thể tha thứ cho ta sao?" Hần cười khổ, "Nếu có thể, sao phải trốn tránh ta?"

Ta bóp bóp trán, thở dài. Y Dục Thành cùng ta thật đúng là giống nhau. Nói qua nói lại, đều tại bốn kẻ điên, bốn tên rác rưởi, bốn tên bại hoại kia mà ra.

"Phu nhân, uống một ly thì như thế nào?" Hần lại bổ sung một câu, "Đều là người thất tình."

Ta gật đầu, "Được, đều là người thất tình."

Kêu tiểu nhị mang vào vài vò rượu, cũng không có đồ nhắm hay thức ăn gì. Chúng ta chỉ là uống rượu, đơn thuần uống rượu.

"Độc Cô phu nhân, tại hạ thực thích khúc «Giang hồ tiểu» của ngươi." Sau ba tuần rượu, hai người đều đã có chút say, hần đột nhiên nói một câu, ta nghe cảm thấy rất hồ đồ.

Ta cười ha ha, "Phải không? Ngươi là người đầu tiên nghe được ta xướng (hát) khúc kia."

"Độc Cô phu nhân, bởi vì một khúc «Giang hồ tiểu», ta biết ngươi không phải người bình thường. Thực xin lỗi, ta hại ngươi." Hần không ngừng uống rượu, đầu đã chậm rãi đỏ xướng.

Ta đánh bình rượu cái cách, "Xin lỗi ta cái gì, không có a?" Giao tình của chúng ta trong lúc đó cũng không sâu đậm.

"Ngươi quên sao? Ta thấy được bộ mặt thật của ngươi, biết ngươi rất đẹp. Nghe qua từ khúc của ngươi, biết ngươi rất có tài năng. Nhưng là ta để mặc

Huỳnh nhi ở trước mặt Giang đại ca hủy hoại hình tượng của người, để mặc tất cả mọi người trong giang hồ khinh thường người, còn ta vẫn một mực im lặng."

Ánh mắt ta nửa tỉnh nửa mơ hồ, "Ta biết, nhưng ta vẫn tò mò tại sao người không nói ra." May là hấn không nói gì hết, nếu nói thì làm sao ta có thể diễn.

"Huỳnh nhi rất thích Giang đại ca, ta ích kỷ để mặc hấn hiểu lầm người, chán ghét người... Kỳ thật, từ lần đầu gặp được người, ta đã biết người không phải nữ tử bình thường. Kỳ thật... lúc ta gặp được người, thực kinh diễm, thậm chí động tâm với người. Sau lại biết trong lòng người chỉ có Mục Hàn, chỉ có thể chúc phúc cho người."

"Ách, thực xin lỗi, ta không biết. Nhưng... tại sao người lại thích ta? Chỉ bởi vì một cái liếc mắt tối hôm đó sao? Đúng rồi, người là thích Huỳnh nhi."

"Huỳnh nhi là ai? Ta là có chút thích Lạc Lạc, khi đó ta chỉ nghĩ đó là huynh muội thích nhau đơn thuần. Mộ Dung cô nương, người thực sự rất tốt. Ai có thể cưới người là phúc phần của người đó."

"Đừng nói như vậy, ta kỳ thật rất kém cỏi. Người không cần cảm thấy có lỗi, nếu người không giấu diếm, ta cũng không thể tiếp tục cải trang Nguyệt Quang tiên tử."

"Ta biết người là Nguyệt Quang tiên tử, chính vì nguyên nhân đó, ta càng không nói ra bộ mặt thật của người."

Ta tùy tay đem bình rượu gạt ra bên ngoài, "Sao người lại biết?"

"Tiếng đàn của người ta nhận thức được, lúc người ở thư phòng của Giang đại ca xướng khúc, ta vừa lúc đi ngang qua, khi đó ta đã biết người là Nguyệt Quang tiên tử."

"Cám ơn người đã giấu diếm cho ta."

"Không cần...."

~*~

Buổi tối hôm đó, dưới ánh trăng, hai người bởi vì cùng một việc mà phiền não, say rượu. Nói cho cùng, đều là người thất tình, đều bởi vì một chữ tình mà đau khổ.

Yêu, đau, bị thương, say rượu. Buổi tối hôm đó, lần đầu tiên uống nhiều rượu như vậy, lần đầu tiên say như vậy. Hai người thất tình, say rượu mê man ở trong phòng không tỉnh dậy. May là ta đã kết hôn, hơn nữa nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nếu không chúng ta thảm. Khi ta tỉnh lại mặt trời đã lên cao ba sào, chuyện ngày hôm qua nói đã hoàn toàn không nhớ rõ. Nói cái gì không quan trọng, quan trọng là chúng ta đã buông tay không ít. Lần đầu tiên phát hiện, kỳ thật Y Dục Thành nhân phẩm không tồi. Trưa ngày hôm đó, chúng ta phân đạo dương tiêu (chia hai đường mà đi). Hấn cũng không nói muốn đi đâu, nhưng tuyệt đối không phải là đi tìm Huỳnh nhi. Huỳnh nhi hiện tại ở Giang gia chờ ta, nếu muốn gặp đã không phân đạo dương tiêu. Biết được chân tướng, đối với hấn mà nói quả thực là một đả kích. Lúc mới biết chân tướng, ta chẳng phải cũng bị đả kích sao? Thôi thôi, hết thấy tự nhiên đã được định sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Dao động 1

Sau khi chia tay Y Dục Thành, ta một đường thẳng tiến Giang gia. Trên đường đã lãng phí không ít thời gian, việc gấp không thể trì hoãn. Biết ta có thai, biết ta đang ở đâu, hấn có đến tìm ta không? Nhiều đêm, ta tựa như thấy một cặp mắt lạnh lùng nhìn ta, nói ta lừa gạt hấn, nói hấn thật tuyệt tình.

Gia nhân Giang gia coi như cũng biết đối xử, thấy ta đến tìm gặp trang chủ, lập tức đưa ta tới đại sảnh. Nghe nói trang chủ đang cùng bàn chuyện với Độc Cô cô nương. Trước kia ta sẽ nghĩ hai người bọn họ có cái gì, hiện tại ta sẽ không ngu ngốc đến nỗi có loại ý tưởng này.

Ta gác chân ngồi trên ghế, lập tức có người mang trà lên cho ta, chợt nghe có người gọi, "Ý Vân." Thanh âm thấp trầm quen thuộc, đảo loạn lòng ta, ta khẽ buông tay, tách trà nóng rơi xuống. Cái tách ở trên không trung lăn vài vòng, cuối cùng rơi xuống đất. Ta giật mình, âm thanh vỡ nát lập tức đem ta thức tỉnh.

"Giang đại ca." Ta định thần, thần nhiên đối mặt với hấn.

Hấn chạy nhanh tới kéo tay ta, "Có bị thương ở đâu không?" Ta rút tay lại, "Cám ơn, không có bị thương."

Hấn nghe vậy lập tức lạc mịch. "Ta tình nguyện để nàng gọi ta bệnh thần kinh, cùng ta cãi nhau, không hi vọng nàng lại lạnh nhạt như vậy." Trước kia chúng ta tựa như oan gia, hiện tại thực xa lạ cùng khách khí.

Ta âm thầm cười. "Giang đại ca, ta vốn đã là thê tử, là mẩu thân làm sao có thể nháo với huynh như trước? Trước kia là ta không tốt, thất lễ với huynh, thỉnh huynh thứ lỗi." Ta cố ý nhấn mạnh "là thê tử, là mẩu thân, ta muốn nói cho hần, vô luận hần yêu ta như thế nào, chúng ta trong lúc đó đã trở thành quá khứ."

"Đến bên kia nói chuyện, Huỳnh nhi đang chờ nàng."

"Ân." Ta cố ý đi phía trước, không xem sắc mặt hần. Giang đại ca, thực xin lỗi ngươi, ta phụ ngươi, chúng ta cuối cùng là ai phụ ai? Có lẽ chúng ta đều phụ đối phương, nếu luận đúng sai, thật sự là không thể nói rõ.

"Huynh tính toán thế nào?" Ta cúi đầu, trầm buồn mở miệng.

Hần quay đầu lại nhìn ta, ta cố ý không xoay đầu sang chỗ khác. "Nàng nói cái gì?"

"Ta nói, huynh cùng Huỳnh nhi đã tính toán báo thù thế nào chưa? Thời gian này, hần là kẻ hoạch đã vạch ra kế lưỡng ròi?"

"Nàng hi vọng ta đối đãi với cha nàng như thế nào?" Hần cố ý nhấn mạnh hai chữ "cha nàng". Hần là bận tâm cảm thụ của ta sao?

"Tùy tiện." Mộ Dung Nghĩa không phải cha ta, giết người đền mạng.

"Năm đó Mộ Dung Nghĩa đã làm một việc trời chu đất diệt như vậy, những người biết bí mật này đều đã chết hết. Trừ bỏ giết hần, ta thực sự không biết phải làm thế nào." Nếu có nhân chứng vật chứng, hần sẽ thân bại danh liệt có phải không?

"Phải không? Vậy tìm ta làm gì? Giết hần? Một Độc Cô Hàn đủ rồi, lại có thêm hai người hỗ trợ, hoàn toàn có thể."

Thần sắc hần ngưng trọng. "Nàng biết, không thể như vậy, trừ bỏ hần, người khác đều vô tội. Nàng có thể nhẫn tâm nhìn thấy toàn thể Mộ Dung gia bị giết, bao gồm cả tỷ tỷ?"

"Ta cũng không nắm chắc có thể thuyết phục hần hay không, huynh cũng biết, lúc người kia nổi điên đặc biệt khủng bố."

"Ta biết, cho nên mới mời nàng đến. Nếu đã hạ chiến thư, hần sẽ không thu hồi. Trên đời này, chỉ có nàng mới có thể làm hần phá lệ." Hần vì ta phá lệ rất nhiều lần nhưng sự việc lần này ta cũng bất lực.

"Ta biết, chính vì vậy, huynh mới có thể dùng bỏ câu đưa thư cho ta." Thật đúng lúc, ta tùy tay quơ con bỏ câu kia nguyên vốn là cho ta. Độc Cô Hàn đã gửi chiến thư tới Mộ Dung lão nhân, hẹn ngày ba tháng mười hai luận võ. Nếu Hàn thua thì tùy ý Mộ Dung lão nhân xử lý, nếu Mộ Dung lão nhân thua, toàn bộ tính mệnh Mộ Dung sơn trang thuộc về Hàn. Khiêu chiến như vậy thực sự hoang đường. Hàn thực là biết kiếm lợi đi, mạng một mình hần đổi đổi mấy trăm năm cơ nghiệp cùng mấy trăm tính mạng của Mộ Dung gia? Lúc hạ chiến thư, hần còn gửi thêm một phong thư, nói rõ nếu không phải là Mộ Dung lão nhân cha ta, hần sẽ trực tiếp tới cửa giết sạch. Dựa vào công ơn nuôi dưỡng ta mười tám năm của lão nhân, cho hần một cơ hội. Lão nhân đầu óc tỉnh mẫn, vừa nhìn đến chiến thư sẽ hiểu được tại sao lại thế này. Hần cũng tuyệt đối không dám công khai, càng không dám tìm người hỗ trợ, chuyện năm đó vẫn là tâm bệnh của hần. Hần đường đường là một đại hiệp, sao có thể chịu đựng nỗi sự khinh thường của người kia.

Đầu óc Độc Cô Hàn có vấn đề, ta nói ta căn bản không phải nữ nhi của Mộ Dung lão nhân, hần cư nhiên còn thủ hạ lưu tình, thái quá hơn là còn tự mình giải quyết. Ta tin hần sẽ thắng, đến lúc đó hần quang minh chính đại giết sạch Mộ Dung gia, vô lâm nhân sĩ sẽ thấy hần thế nào? Ai tin tưởng cái hiệp nghị quỷ quái kia? Vì ta, hết thấy đều vì ta.

Ta phát hiện mình càng ngày càng mệt mỏi, còn liên lụy hần mệt theo. Hần chính là muốn Mộ Dung lão nhân thân bại danh liệt, cho dù vạn năm sau ta cũng sẽ không để ý, giết Mộ Dung lão nhân ta cũng sẽ không trách cứ hần một câu. Ta tức hần là tại sao phải thủ hạ lưu tình, càng tức hần giết người vô tội. Có nhiều cách để trực tiếp giết Mộ Dung Nghĩa, vì sao phải kéo mạng của tất cả hạ nhân vào. Vợ chồng lâu như vậy, ta càng không hiểu hần. Nếu hần thực sự muốn giết tất cả mọi người trong Mộ Dung sơn trang, vì sao phải hạ chiến thư trước bốn, năm tháng? Kia không phải là chờ người chạy hết sập? Nếu hần không muốn giết nhiều người, chỉ cần không hạ thủ là được, vì sao phải tổn nhiều khí lực vậy? Hần rốt cuộc đang chơi trò gì?

Lúc nhận được bỏ câu đưa thư của bệnh thần kinh, ta thực buồn bực, cẩn thận ngẫm nghĩ, lập tức phát hiện trong đó có vấn đề. Ta thấy rằng hần căn bản không muốn giết người. Gửi thư khiêu chiến đã là có nhân tính lắm rồi, bệnh thần kinh cùng Độc Cô Huỳnh không nghĩ ra, vội vội vàng vàng đem ta từ thâm sơn cùng cốc đào ra. Ta cũng không phản đối bọn họ đào ra ra, ít nhất ta nghĩ ta biết hần tính chơi trò gì. Nếu đoán không được, không bằng giáp mặt hỏi. Hần có thể không cần ta nhưng sẽ không cần đưa nhỏ đi, ta hiện tại đang ôm cây đợi thỏ chờ lúc gặp lại.

Bệnh thần kinh cố ý làm như vô tình nhìn ta, "Nàng không tính ngăn cản?"

"Các ngươi thật không thể hiểu được hần." Trên đời này, người hiểu Độc Cô Hàn nhất là ta đây cũng bắt quá biết một chút tâm tư của hần như vậy, người ngoài sao có thể biết?

"Xin chi giáo."

Ta thê lương cười. "Hần không thích phiền toái, cho tới bây giờ đều rất kiệm lời, không bao giờ làm việc dư thừa. Nếu hần muốn giết tất cả người của Mộ Dung gia, thì đã trực tiếp tới cửa giết. Cho dù hần muốn luận võ, cũng sẽ trực tiếp tới, sau đó mới nói ra hiệp nghị, loại chiến thư này phiền toái này hần khinh thường dùng. Hần làm như vậy rõ ràng là cho tất cả mọi người trong Mộ Dung sơn trang một cơ hội." Lần đó ở rừng cây, hần kiếm xà đàm cho ta ăn, cư nhiên không sợ phiền toái. Thử hỏi một người như vậy sao có thể làm loại việc phiền toái như vậy. Nhớ tới ngày xưa ngọt ngào đã sớm không còn.

Bệnh thần kinh tiến lên sóng vai cùng ta, cũng quan sát thần sắc của ta, "Hắn rút cuộc muốn làm cái gì?" Ta làm sao biết?

Ta trợn mắt, "Ta không biết, hắn cũng không có nói cho ta."

"Trên đời này, nàng là người duy nhất có thể làm cho hắn mở miệng nói lời thật lòng." Đừng nói thành khẩn như vậy, hắn thường xuyên lừa gạt ta.

Ta không có tức giận nói, "Huynh nói cái này là có ý gì? Chẳng lẽ hắn thường xuyên lừa huynh?"

"Ách, không phải ý tứ đó. Nàng là người duy nhất có thể làm cho hắn nói ra suy nghĩ của mình."

Ta nhìn hắn nhưng có trả lời.

Xuyên qua hành lang, ta đã đến hậu viện, ta vừa mới nhắc váy tính bước lên bậc thang, hắn vội vàng giúp đỡ ta. "Cẩn thận." Hắn một tay đỡ eo ta, một tay đỡ cánh tay, tư thế hơi ái muội.

"Ta yếu ớt như vậy sao?" Ta quả thực dở khóc dở cười, không phải chỉ là bước lên bậc thang mà thôi?

Hắn lập tức buông ta. "Cẩn thận động thai khí."

"Cảm ơn." Cha hắn không quan tâm, lại có một người ngoài đến quan tâm.

"Mấy tháng?"

"Hơn ba tháng, thân thể ta yếu đuối, còn chưa có thấy bụng." Đó là do tâm tình áp lực.

"Nàng thực sự gầy đi nhiều." Hắn đột nhiên dừng cước bộ, khóa trụ bả vai ta. "Ta biết nàng không vui có phải không?"

Ta lo lắng lắc đầu. "Không có a, ta rất vui vẻ."

"Vui vẻ sao? Nàng không lừa được ta. Nàng đã không phải là Mộ Dung Ý Vân trước kia, nàng thay đổi rất nhiều. Ánh mắt của nàng trống rỗng, nàng đã không còn tâm."

"Không cần phải nói." Ta bối rối tránh né ánh mắt của hắn.

"Ý Vân, nàng cùng Độc Cô Hân rút cuộc ra sao vậy?" Hắn lại bắt đầu bức ta, tính làm gì?

Ta có ý tiêu sái cười. "Không có a, chúng ta tốt lắm."

Ánh mắt hắn dõi theo ánh mắt ta, gắt gao nhìn chăm chăm ta, gần từng tiếng nói: "Nàng tốt sao? Nàng đừng lừa ta. Nàng thay đổi nhiều lắm, không giống Mộ Vân Ý Dung trước kia. Nàng đã chết tâm, có phải không?"

"Huynh cho rằng ta là cái dạng gì? Giống bát phụ (bà tám) mở miệng mắng to, giống đứa nhỏ làm chuyện ngậy thơ sao? Mọi người đều phải thay đổi, nửa năm này, hắn cho ta cuộc sống yên lặng. Sự yên lặng kia cùng tình yêu của hắn xóa đi tự ti của ta, ta khôi phục bình thường không thể sao? Đã nhiều năm như vậy, ta vẫn còn bóng ma tâm lý, hiện tại bóng ma tâm lý này đã trừ đi, cho nên ta khôi phục bộ mặt muốn có, không tốt sao?"

Hắn kích động lắc lắc thân mình của ta. "Đây là nàng sao? Nàng sẽ không trở nên im lặng như vậy. Lấy tính tình của nàng, vô luận trải qua bao nhiêu nhũ, sẽ không có khả năng biến thành như vậy. Trừ phi nàng chịu đã kích, tâm nàng đã chết. Nàng có biết nàng hiện giờ biến thành như thế nào không? Nàng đi soi gương thử xem." Ta rùng mình, ta tiêu tụy như vậy sao?

Ta quay đầu đi chỗ khác, một giọt nước mắt rơi xuống, gắt gao cắn môi, không cho mình phát ra tiếng khóc.

"Ý Vân, rút cuộc phát sinh chuyện gì, nói cho ta, chúng ta vẫn là bằng hữu." Hắn nâng tay lau đi nước mắt của ta.

Ta vẫn như trước gắt gao cắn môi, thông khổ nhắm mắt lại, "Huynh hắn là phải nghĩ đến, hắn biết được chân tướng, cho nên... rời khỏi ta."

Bệnh thần kinh cũng không có ngoại ý muốn, "Tuy hắn cái gì cũng không nói, nhưng ta có thể đoán được. Hắn không có khả năng bỏ lại nàng, nàng cũng không thể rời khỏi hắn."

"Các người có gặp mặt sao?" Ta trợn to mắt, tùy ý để nước mắt tuôn ra.

"Gặp qua." Hắn thần sắc ngưng trọng, "Hắn chỉ nói không cho ta cùng Độc Cô Huỳnh nhúng tay vào chuyện báo thù, mặt khác cái gì cũng không có nói. Về phần chuyện hắn đưa cho cha nàng chiến thư là do Phượng cô nương nghe được từ Thiêm Điện vô tình nghe được, nói cho Độc Cô cô nương." Nam nhân kia chính là như vậy, cái gì cũng để trong lòng, đem thân muội muội của mình trở thành người ngoài.

"Tính tình hắn như thế, trừ bỏ ta, phỏng chừng hắn sẽ không cùng ai nói mấy câu vô nghĩa." May mắn hắn luôn vì ta phá lệ, nếu không ta không biết phải cùng hắn sinh hoạt như thế nào.

"Hắn rời khỏi nàng, đứa nhỏ làm sao bây giờ?" Bệnh thần kinh thành công nói vào đề tài mà ta vẫn luôn muốn né tránh.

"Ta tự mình nuôi dưỡng, dù sao ta cũng đã bị huynh hưu một lần, lại bị hần hưu thêm một lần." Trong lòng nghĩ đến, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

"Ý Vân, muốn khóc thì khóc, không cần ngại trang." Hần thương tiếc lau nước mắt cho ta, vỗ vỗ bả vai an ủi.

Ta cười cười nói, "Ta không có ngại trang, ta căn bản không khó để vượt qua."

Hần thở dài một tiếng, "Nàng vẫn quật cường như vậy, nàng thân thể không tốt, trước nghỉ ngơi đi, chuyện khác ngày mai nói sau."

"Àn." Ta dùng hai tay bịt miệng, nhắm mắt lại.

"Ý Vân, đừng nhần, đừng làm tổn thương bản thân."

"Được... A..." Ta quay lưng lại, yết hầu tựa như bị đồ trụ, không nói nên lời. Tất cả thống khổ, tất cả chua xót đã ảm nhẩn nhiều ngày, trong nháy mắt bùng nổ. Ta xoay người lại, tựa vào trên vai bệnh thần kinh, cất tiếng khóc lớn. Ta nghĩ rằng mình sẽ không đau lòng, giờ mới phát hiện thì ra rất rất đau. Vô luận ta lừa gạt mình như thế nào, vô luận ta cố ý không nghĩ đến, không để ý, nhưng đau chính là đau. Yêu sâu đậm như vậy, mới có thể đau như thế này, ông trời, vì sao ta phải yêu hần?

"Không có việc gì." Bệnh thần kinh đem ta hãm trong lòng ngực, nhẹ giọng an ủi.

Ta không biết mình đã khóc bao lâu, chỉ biết đem thống khổ trong lòng trút ra. Đã áp chế lâu lắm rồi, tất cả đau đớn chua xót trong lòng đều hóa thành nước mắt. Khóc rung trời, không biết còn tưởng rằng ta mới mất mẹ. Kỳ thật mẹ ta đã chết từ n năm trước, cha ta không đáng để ta khóc.

Ta khóc thật lâu, khóc đến mức thanh âm đã khàn khản. Bệnh thần kinh cho ta dựa vào, thỉnh thoảng nói lời an ủi. Tâm mệt, thân cũng mệt, tựa vào lòng ngực của bệnh thần kinh thiếp đi. Trước khi đi gặp chu công một khách, ta nghĩ có khi nào ta chọn sai người. Nếu lúc trước ta chọn bệnh thần kinh, có lẽ sẽ không đau khổ như vậy. Ta thậm chí suy nghĩ, nếu phải kiếm cha cho đứa nhỏ, bệnh thần kinh chính là nhân tuyển tốt nhất. Ít nhất hần yêu ta, cũng sẽ yêu đứa nhỏ.

Một giấc ngủ rất yên bình, rất tĩnh lặng, đã lâu lắm rồi ta không có một giấc ngủ như vậy, trong mộng có người ôm, an ủi, bảo hộ ta. Lần đầu tiên phát hiện, được bảo hộ thực sự tốt lắm.

Rốt cuộc, một lực lượng lớn làm ta tỉnh lại. Trợn mắt, ta chợt phát hiện trước mặt mình là bệnh thần kinh đang mỉm cười nhìn ta. Hần ngồi ở mép giường nhìn ta, nụ cười thật sự thỏa mãn. Quen biết hần lâu như vậy, lần đầu tiên thấy hần mỉm cười như vậy.

Ta nâng ánh mắt lên nhìn hần. "Huynh làm sao vậy?" Không có phát sốt đi? Ta nghĩ vươn tay thử xem độ ẩm trên trán hần.

Nụ cười thỏa mãn của hần chuyển thành ôn hòa, "Không có, nàng ngủ tiếp đi."

"Ta ngủ bao lâu rồi?" Chỉ cần ta không ngủ ngốc, cũng biết hiện giờ đã gần nửa đêm.

"Không lâu, nàng kích động quá độ, động thai khí, cần phải nghỉ ngơi thực tốt."

"Không có việc gì? Ta nói đứa nhỏ." Đứa nhỏ ngàn vạn lần không thể có việc gì.

Hần lắc đầu. "Không có việc gì, nghỉ ngơi thực tốt là được. Nàng rất yếu, nên bồi bổ, có đói không?"

"Không đói." Khóc nhiều lắm, không muốn ăn cái gì.

"Ăn chút gì đi, cứ như vậy sẽ không chịu nổi. Ta biết nàng rất khó vượt qua nhưng vẫn phải tiếp tục sống." Bệnh thần kinh còn chưa nói xong, Độc Cô Huỳnh đã đẩy cửa tiến vào. Nàng vẫn một thân hắc y, mặt đeo sa đen, tạo hình này ta vĩnh viễn nhớ rõ.

"Huỳnh nhi?" Ta thân nhiên liếc nhìn nàng một cái.

"Đại tẩu, nếu không muốn ăn thì uống thuốc đi. Đây là Giang đại ca vì tẩu tự mình sắc thuốc, đừng cô phụ tâm ý của huynh ấy." Giọng nói của nàng mềm nhũn. Nàng cũng giống ta, yêu không đúng người.

"Được." Ta không muốn sống, đứa nhỏ cũng phải sống. Ta không muốn đứa nhỏ sinh ra vừa gầy lại vừa nhỏ.

Giang Tử Ngang tự mình bưng đến, đưa tới bên miệng ta. Ta ngốc lảng. "Không cần, ta tự uống."

"Ta dứt cho nàng." Hần không để ta động tay.

Được, dứt thì dứt, lại không mất miếng thịt nào. Độc Cô Huỳnh một bên nhìn thấy, thân sắc thê lương, tràn đầy hăm dọa.

"Huỳnh nhi, chúng ta nói chuyện." Ta đẩy tay bệnh thần kinh ra, đem ánh mắt chuyển qua chuyển lại trên người nàng.

Nàng cúi bỏ mạng che mặt, cười nói: "Đại tẩu, nói chuyện gì?"

"Đừng gọi ta như vậy nữa."

Nàng mỉm cười lắc đầu. "Tàu vĩnh viễn là tàu của ta, tại đại ca không biết quý trọng mà thôi." Sư đệ, sư muội của Độc Cô Hàn, ngay cả thân muội muội cũng nhận ta, chỉ có hấn không nhận mà thôi, có mắt cũng không nhìn thấy bảo vật.

Nàng tiện đà hướng Giang Tử Ngang nói: "Giang đại ca, huynh ra ngoài trước đi."

Bệnh thần kinh gật đầu đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Dao động 2

Edit: Bạch Linh

"Đại tẩu." Nàng nhìn ta, ngập ngừng.

Ta khẽ vuốt khuôn mặt nàng, dung nhan thanh tú như vậy, đương kim võ lâm đệ nhị mỹ nhân, nhưng giờ đây, ngày nào cũng che mặt, giấu đi tuyệt thế dung nhan, nàng sao phải khổ vậy. "Sao phải khổ như vậy?" Ta than nhẹ.

"Nếu đã chọn, sẽ không hối hận." Nàng cố ý thoải mái. "Ta hiện tại tốt lắm, ta có địa vị như ngày hôm nay cũng là nhờ sự hỗ trợ của đại tẩu, nghĩ lại cũng không có gì tiếc nuối."

Ta kéo tay nàng, khẽ chạm vào. "Muội thực sự thích như vậy sao?" Tay của nàng thô ráp đi rất nhiều, ảo giác sao?

"Đương nhiên, vì báo thù cho Độc Cô gia, trọng chấn gia tộc, ta làm gì cũng không tiếc. Đại tẩu, cảm ơn tẩu đã giúp ta." Ta chẳng qua vận dụng chút tình nghĩa thôi, một nữ hải tử chường quân cả một gia nghiệp như vậy, thật sự khó khăn.

Ta "vô tình" nói: "Ta gặp đại ca của muội, là đại ca trước kia."

Tươi cười của nàng chớp mắt trở nên đông cứng, ánh mắt vương vấn ưu thương, lạnh như băng nói: "Không liên quan đến ta, ta hận không giết được hấn."

"Đại ca của muội cũng hận không giết được ta, hấn là huynh muội hai người cùng bệnh thần kinh đều muốn giết ta." Kêu theo thói quen, không thể sửa miệng.

Nàng sợ hãi bật dậy. "Sao có thể, đại ca yêu tẩu như vậy. Vô luận thế nào huynh ấy cũng sẽ không thương tổn tẩu. Có lẽ... huynh ấy rời khỏi tẩu là có nguyên nhân."

Ta tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, "Kia không phải, nếu yêu sâu đậm như vậy, sao có thể không bỏ được thù hận?"

Độc Cô Huỳnh lập tức cúi đầu ủ rũ. "Đại tẩu, tẩu gạt ta."

"Không phải gạt muội, mà là thật." Ta thu liễm tươi cười, còn thật sự nói. "Ta thấy hấn, chúng ta nói rất nhiều. Dưới sự ép hỏi của ta, hấn còn thừa nhận, hấn thực thích muội, là tình yêu nam nữ."

"Phải không?" Nàng kinh ngạc hỏi ta, ánh mắt vừa hưng phấn vừa mất mát. Nhưng, nàng đột nhiên sợ hãi kêu lên: "Tẩu... đã nói cho hấn biết thân phận của ta?"

Ta vô tội nháy mắt nói: "Ta nói, nói toàn bộ, chính là chuyện của hai mươi một năm trước." Muội muội a, có thể làm đại tẩu đều đã làm, còn lại là dựa vào người.

"Tẩu sao có thể...." Mặt nàng tái đến cực điểm.

Ta khôi phục lại bộ dáng, khoát tay. "Huynh nhi, có những thứ đừng nên bỏ qua. Ta cảm thấy các người thực sự rất phiền toái, giết cả nhà muội là cha hấn, lại không phải hấn, muội vì sao phải hận hấn? Lường tình tương duyệt thì nên ở cùng một chỗ, những thứ khác nên bỏ qua. Muội xem ta, lúc trước thích đại ca của muội mới mặc kệ hấn là ai, không phải hấn không lấy phụ quân. Lúc trước các người bài xích hấn, ta lại không làm như vậy. Tình yêu là chuyện của hai người, bất luận kẻ nào cũng không có liên quan, nhất là người chết. Quá khứ đã là quá khứ, không cần tự ràng buộc mình." Nói như vậy thật không có đạo đức, nhưng là... ta vẫn phải nói. Nói tóm lại, ta liền tiến hành giáo dục một đả nha đầu.

Huynh nhi cúi đầu, có chút dăm chiêu. "Đại ca thì sao? Huynh ấy..."

Ta bình thân nói: "Người nọ rất lỗi thời, người đừng để ý đến hắn. Muội cứ xem hắn như không khí, đừng cảm theo đuổi thứ mình muốn." Nếu đại ca của nàng hiểu được, ta sẽ không thống khổ như vậy.

"Các người..."

"Hiện tại nói muội, sao lại nói chúng ta. Tuy đại ca muội và ta đã li hôn, không, là hủi ta, nhưng đứa nhỏ của ta vẫn gọi muội là cô." Ta đặt tay lên bả vai của nàng, "Cố gắng đi, được không? Đáp ứng ta, cho nhau một cơ hội. Nếu muội chịu mở tâm của mình ra, thế giới này sẽ trở nên tốt đẹp. Những việc muội làm vì Độc Cô gia đã quá nhiều, muội nên đi theo đuổi hạnh phúc của mình."

"Ta..." Nàng động tâm

"Muội vì Độc Cô gia làm rất nhiều, muội cũng biết đại ca muội trên giang hồ thanh danh cực kỳ tệ, hắn lại thích tự do. Thần Bình sơn trang đương nhiên giao cho muội, Độc Cô gia vẫn là chờ muội chán hưng. Nhưng... muội chỉ là một tiểu cô nương, thực không dễ dàng. Có người giúp cũng tốt, Y Dục Thành thực sự không tồi." Độc Cô Huỳnh vẫn nghĩ mình thẹn với tổ tiên, tiêu trừ "tội ác" của nàng chẳng khác nào thành công một nửa.

Nàng lẩm bẩm nói: "Có thể chứ?"

"Có thể, muội nên chấp nhận hết thảy, dứt bỏ tất cả. Được rồi, trước nghỉ ngơi đi, nhắm lại cho kỹ."

Nhìn thấy nàng khuất bóng, ta biết tối nay nàng nhất định mất ngủ, nàng mất ngủ, ta làm sao ngủ an ổn. Ta mở cửa sổ, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu rọi vào căn phòng. Đầu nói một vì sao đại biểu cho một người, trên bầu trời kia, vì sao nào là hắn? Ta theo thói quen vỗ về bụng, lẩm bẩm nói: "Con à, con có biết cha con đang ở đâu không? Hắn có đến tìm chúng ta không?"

~*~

Trong nửa tháng, ta cố gắng vui cười, hưởng thụ cuộc sống. Đối với thân tình của bệnh thần kinh dành cho ta, ta chỉ có thể dùng hai chữ cảm động để hình dung, ngoài ra không có gì.

Ta biết hắn yêu ta, không thể yêu người khác. Nhưng ta chỉ có một trái tim, trong lòng chỉ có thể chứa một nam nhân.

Ta một mực hi vọng hắn có thể tìm đến ta, cho dù không thể vẫn hỏi cái gì, ta vẫn hi vọng được nhìn thấy hắn. Ta khẳng định Thiêm Điện sẽ đem chuyện ta có thai nói cho hắn, nhưng vì sao hắn vẫn không chịu gặp ta?

Ta đoán chắc nếu Thiêm Điện dùng bỏ câu đưa thư thì hắn sẽ đến Giang gia cùng lúc với ta. Nếu là chính miệng nói cho hắn, hắn là vài ngày trước đã đến. Nhưng ta tin Thiêm Điện sẽ dùng bỏ câu đưa thư. Ta mang theo hy vọng chờ hắn đến, sau lại thất vọng. Ta nói với bản thân, hắn sẽ không quên ta cùng đứa nhỏ, ta cuối cùng vẫn tin hắn rất yêu ta. Cứ như vậy kiên trì nửa tháng, ta rốt cuộc thật sự thất vọng. Ta càng ngày càng cảm thấy được, chúng ta trong lúc đó dù là một chút cơ hội để vẫn hỏi cũng không có. Rõ ràng là yêu đối phương, tại sao phải thống khổ như vậy? Hành vi của hắn thực bất thường, khiến ta cảm thấy như lọt vào sương mù. Hắn rốt cuộc đang làm gì? Vì sao lại không đến tìm ta?

Nếu nói hắn thật sự vô tình, tại sao phải bận tâm ta? Cho ta đánh vỡ quy tắc của hắn. Nếu có tình, vậy tại sao ngay cả gặp mặt ta một lần cũng không chịu. Nam nhân này thật thâm trầm, phải trải qua bao lâu ta mới có thể hiểu được hắn? Hay là ta đã không còn cơ hội để hiểu hắn nữa?

~*~

Đêm lạnh như nước, ta ngồi bên hồ may quần áo.

"Đại tẩu." Ta bị thanh âm này làm cho hoảng sợ, một chương huy lại. Nửa đêm canh ba, nàng một thân hắc y, ta còn nghĩ mình gặp quỷ.

Độc Cô Huỳnh vội né tránh: "Đại tẩu, tẩu làm gì?"

Ta nhanh tay thu chiêu, ngưng ngưng nói: "Thực xin lỗi, ta phản ứng tự nhiên." Không biết sao lại vậy, phản xạ có điều kiện a.

Nàng vui vẻ nói: "Đại tẩu, thân thủ của tẩu thực lợi hại." Có ta làm bạn, Huỳnh nhi đã còi mớ hơn rất nhiều. Ta cảm thấy mình trời sinh rất có lực hấp dẫn nha, có thể lơ đãng dung nhập vào lòng người khác. Nhưng ta không cần hòa tan người khác, ta chỉ cần một mình hắn a.

Ta trêu ghẹo. "Bình thường, bụng ngày một lớn, sau này cần muội bảo hộ ta." Đã bốn tháng, bụng hiện tại đã lớn, vài ngày nữa e rằng không thể động võ.

Huỳnh nhi kiêu ngạo nói: "Sợ cái gì, tẩu cùng đại ca của ta là thiên hạ đệ nhất, có hắn ở đây, ai dám động tới tẩu."

"Đại ca của muội? Hắn sớm đã quên sự tồn tại của ta rồi, sao có thể bảo hộ ta?" Ta sờ sờ bụng, lộ ra một nụ mỉm cười từ ái của người mẹ.

Độc Cô Huỳnh vội nói: "Ta nói... Giang đại ca." Nha đầu kia, nói linh tinh cái gì.

Ta mờ ảo nói: "Hắn sau này sẽ có thể tử, đứa nhỏ của hắn, bọn họ đều cần hắn bảo hộ. Về phần ta... muội không bảo hộ ta, ta chỉ có thể tự bảo hộ mình."

Nàng trộm quan sát ánh mắt của ta. "Hắn thực thích tầu."

"Ta biết, nhưng ta không thích hắn." Ta nói thẳng.

Nàng thần nhiên nói: "Ta biết, dù sao tầu cùng đưa nhỏ cũng cần nơi tá túc, không bằng lo lắng một chút..." Ta cùng đưa nhỏ cần nơi tá túc? Đúng, ta thừa nhận, nhưng không thể miễn cưỡng bản thân kết hôn cùng một người mình không thích.

Ta cố ý nói việc khác. "Tối nay không có ra ngoài bắt trộm, thực rảnh rồi phải không? Muội tự quản chuyện của mình đi." Bệnh thần kinh cùng Độc Cô Huỳnh mỗi tối nửa đêm canh ba đều thần thần bí bí đi ra ngoài, ngày thường thì nhận bỏ câu đưa thư liên tục, thực sự là bận rộn mà.

"Không cần đi ra ngoài nữa, hết thấy đều đã xong." Nàng thần nhiên nói.

"Dù sao ta cũng không muốn hỏi chuyện của các người, ta đợi nửa tháng nữa, nếu đại ca của người không đến gặp ta, ta sẽ trở về U Minh quý tộc." Ta tỏ ra không sao cả, nhưng trong lòng thật sự có thể không sao ư?

Độc Cô Huỳnh quả quyết cự tuyệt, "Không được, tầu đang mang thai, không thể cứ đi tới đi lui được."

Ta cười thê thương, "Giang đại ca từng nói ta thích nháo ai ai cũng biết, hiện tại bụng ta mới lớn chừng này thì có tính là gì?" Từ miệng của người hầu cùng nha hoàn ta đã nghe được không ít lời đồn đại. Điều kỳ quái nhất là cư nhiên nói đưa nhỏ trong bụng ta là của bệnh thần kinh, còn nói ta câu ba đáp bốn (Giống như hồng hạnh xuất tường, một chân đạp hai thuyền, bắt cả hai tay...). Từ khi đi vào thế giới này, thanh danh của ta vẫn rất kém. Ta sớm đã quen với cuộc sống như vậy, một vài lời đồn đại sẽ không làm ta tổn thương. Ta đương sự này không quan tâm, vậy cứ để mặc họ thích nói gì thì nói.

"Hay là tầu đến Thần Binh sơn trang, ta có thể chiếu cố tầu." Tuy nơi đó là do ta tiêu tiền kiến tạo nhưng cũng đã đưa cho Độc Cô Huỳnh.

Ta trợn mắt liếc nàng, "Muội muốn người ta nói ta ăn bám?"

Nàng vội la lên, "Tầu có thể về Nguyệt Quang sơn trang, có thể về Mộ Dung sơn trang."

"Ta đã đoạn tuyệt quan hệ với Mộ Dung gia, sẽ không trở về, Nguyệt Quang sơn trang vốn là của Nguyệt Quang tiên tử, đi cũng được, nhưng ta muốn sống cuộc sống vô tranh, vẫn ẩn cư thì hơn." Ta cũng đã đi rất nhiều nơi, sơn dã vẫn là hợp với ta nhất.

"Đại tầu... tầu có thể thích ứng sao?"

Ta nhún nhún vai, "Có cái gì không thể." Ta đứng dậy, "Trời nổi gió rồi, ta phải đi vào."

Nàng phát tay. "Tầu đi trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình."

Ta vừa rời khỏi, từ trong bóng tối một bóng dáng xuất hiện.

Độc Cô Huỳnh thở dài, "Sao huynh phải khổ như vậy?"

Hắn nhíu mày. "Nàng vẫn như vậy?"

Độc Cô Huỳnh cười khổ. "Trừ bỏ ngăn người vẫn là ngăn người, nghe nha hoàn hầu hạ nàng nói, ngăn người thì cả ngày, hoặc là ôm ngọc bội khóc, khi khóc sẽ không dừng lại. Nàng biến đổi nhiều lắm, hoàn toàn không giống Mộ Dung Ý Vân trước đây mà muội quen, một chữ tình là thứ đã thương người nhất, quả nhiên đúng vậy."

"Ta tin tưởng, nàng có thể quên ta." Bóng dáng đi xa sẽ càng ngày càng mờ ảo, một ngày nào đó, nàng sẽ hoàn toàn quên đi hắn.

"Dễ dàng như vậy sao? Nói quên là có thể quên? Huynh thực sự ngu ngốc, vì sao không giải thích rõ ràng, huynh hẳn tâm thấy nàng thống khổ?"

"Ta là vì muốn tốt cho nàng." Thanh âm thực lạnh lùng, nếu cẩn thận nghe sẽ phát hiện tuy lạnh lùng nhưng lại khó nén thâm tình.

Độc Cô Huỳnh hận không thể rèn sắt thành thép, mắng một câu, "Ngu ngốc."

"Đau dài không bằng đau ngắn." Hắn bình thần nói, che dấu nội tâm đau đớn.

"Nếu cả hai chúng ta đều phát sinh bất trắc, huynh nói sẽ thế nào?" Độc Cô Huỳnh cười khê, "Độc Cô gia có thể tuyệt hậu hay không?"

Hắn thần nhiên nói, "Muội muốn nói cái gì?"

Độc Cô Huỳnh nói, "Muội muốn nói, huynh vì sao nhất định phải ăn được cả ngã về không? Lấy danh vọng và địa vị hôm nay của muội, chỉ cần tùy tiện động động đầu óc, lão chết tiệt kia tuyệt đối sẽ chết rất khó coi, không cần huynh đi chịu chết."

"Bảo thù là việc của ta, ta không hy vọng người ngoài nhúng tay vào, chính là muội." Hắn bổ sung một câu, "Người kia cả đời kiêu ngạo nhất chính là võ công của hắn, ta phải dùng võ công đánh thắng hắn, mới có thể hoàn toàn hủy hắn. Hắn không phải sợ người khác nhất, mà là sợ bản thân hắn nhất. Chỉ cần ta đánh bại hắn, phế đi võ công của hắn, hắn sẽ sợ hãi cả đời, ta không hy vọng hắn có thể chết thống khoái. Nếu chúng ta công khai chuyện nghe được, sẽ dồn hắn vào đường cùng. Muội có biết «Lưu nguyệt thập bát thức» rất lợi hại?"

"Muội biết, cho nên muội muốn cùng huynh đánh với hần."

Hần uy hiếp nói, "Muội phải cố gắng sống cho huynh, muội muốn chịu chết hay sao?" Nam nhân này thật kiêu ngạo.

Độc Cô Huỳnh trợn mắt trắng dã, "Muội đáp ứng bất quá huynh không được chết, huynh nói chúng ta mỗi người một việc. Huynh phụ trách báo thù, muội phụ trách phát dương quang đại Độc Cô gia, muội không có hứng thú nhúng tay vào chuyện của huynh. Có người đại ca như huynh, muội thật muốn chết sớm." Không có hứng thú mới là lạ, nàng cũng là người của Độc Cô gia, có trách nhiệm phải quản. Nàng thật tức chết, đại ca cư nhiên nói nàng là người ngoài, thật sự không có thiên lý. Vô luận thế nào, nàng cũng phải nhúng tay. Nàng nghĩ nếu bỏ đi về ngoài lãnh khốc này, sự thật chính là đại ca rất quan tâm nàng, nên khi cần thì phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào. Nàng cũng không phải chính nhân quân tử, nàng chỉ là một tiểu nữ tử mà thôi. Không Tử nói, chỉ có tiểu nhân cùng nữ nhân là khó dạy.

Hần cư nhiên lãnh khốc trả lời, "Biết thì tốt."

"Muội đương nhiên biết, hơn nữa biết rõ." Độc Cô Huỳnh đồng tình vỗ vỗ bả vai hần, "Tuy chúng ta ít tiếp xúc, nhưng muội cũng hiểu biết huynh, huynh chính là không muốn đại tẩu chịu khổ mà thôi. Cho dù đại tẩu không quan tâm Mộ Dung Nghĩa nhưng lại cùng Nhượng Nhan có nương là tỷ muội tình thâm, huynh là vì nàng mới cho Mộ Dung một con đường lui." Độc Cô Huỳnh bắt đầu đi lắt đầu, có việc gì mà không thể nói ra để thương lượng, cứ cố tình ngang ngạnh, thà chết không chịu nói.

"Đây là giao dịch của huynh và Giang Thu Nhan, bà ấy thay huynh chiếu cố Vân nhi, huynh bảo trụ mặt mũi của Mộ Dung gia." Nàng có tâm so đo, tính toán làm tiểu nhân. Đáp ứng bảo trụ mặt mũi Mộ Dung gia là đại ca của nàng, không phải Độc Cô Huỳnh nàng. Vô luận nàng làm cái gì, đều là hợp lý, coi như nàng không biết ước định của đại ca cùng Giang tiên bối.

Nàng thở dài miên man, "Chúng ta đều là cùng một mẫu thân sinh ra, huynh gạt muội làm gì? Huynh vốn muốn buông tha cho Mộ Dung gia, cùng Giang Thu Nhan ước định chỉ là thuận tiện mà thôi. Nói qua nói lại vẫn là vì đại tẩu. Thật không rõ, huynh yêu nàng như vậy, sao lại nhẫn tâm thương tổn nàng? Huynh có thể không đau sao?" Độc Cô Huỳnh chột chột vào vị trí trái tim hần.

Độc Cô Hần liếc nàng một cái, "Đừng quên «Lưu nguyệt thập bát thức», muội muốn mẫu tử bọn họ theo ta cùng nhau chịu chết?"

"Ách... Lấy tính tình của đại tẩu, một khi biết chân tướng, thực sự có thể cùng huynh một xác hai mạng. Có thể từ như thế, còn cầu gì a?" Độc Cô Huỳnh lạnh run, đột nhiên cảm thấy thật lạnh, «Lưu nguyệt thập bát thức», tổ tông của Độc Cô gia, người sáng tạo loại võ công này làm gì? Có «Lạc hoa lưu thủy» rồi, vì sao còn muốn có «Lưu nguyệt thập bát thức»? Nếu đại ca thân yêu của nàng xảy ra chuyện không hay, cẩn thận nàng chọn cách thà chết mặc kệ, làm cho Độc Cô gia tuyệt hậu, từ nay về sau biến mất trên giang hồ.

Hần sắc bén trừng muội muội của mình liếc mắt một cái, "Cho nên muội câm miệng. Nếu ta chết, hãy chăm sóc tốt cho nàng."

"Dạ, đại ca."

"Tự lo lấy bản thân." Hần không để ý đến muội muội, thi triển khinh công rời đi, cuối cùng lơ lửng để lại một câu lạnh như băng, "Nghe nói tiểu tử họ Y kia không tồi."

"Có chết cũng phải giữ mặt mũi, rõ ràng rất quan tâm muội, còn giả bộ lãnh khốc. Thật không rõ tại sao đại tẩu có thể thích huynh." Độc Cô Huỳnh miết miết miệng, nhàm chán quay trở về.

Có lẽ huynh muội bọn họ nói chuyện rất chuyên tâm, căn bản không để ý có một người một mực "nghe lén" bọn họ nói chuyện. Trong bóng tối, một bóng dáng đi ra, vô lực ngồi bệt xuống đất. lát sau, một con bò câu dưới tình huống không người chú ý, lặng lẽ bay đi

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Yêu lại từ đầu

Những ngày bình yên cứ trôi qua, vào một ngày cuối tuần, một đám băng hữu của ta đột nhiên chạy tới Giang gia. Khi nha hoàn tới báo cho ta, bệnh thân kinh đã đón tiếp ở ngoài.

Ta vừa ra đại sảnh, chợt nghe tiếng hô to: "Tỷ tỷ." Tiếp theo, một bóng dáng lao vào ôm ta khiến ta chút nữa ngã ngửa.

"Khụ... Vũ Mị, ngươi kích động cái gì?" Ta một bên nói nàng một bên nén giận.

"Vũ Mị, sao ngươi lại nhảy vào ôm?" Phượng Thanh Hà kéo quần áo của nàng, đem tên gia hỏa giống như con bạch tuột kéo ra.

"Đứng, ngươi đừng kích động như vậy." Chỉ mới mười tháng không gặp, không cần kích động như vậy.

"Đại tẩu." Thiêm Điện cùng Liệt Hỏa rất ấn ý bài kiến ta.

"Đường chủ." Tử đại thủ tịch phóng viên cũng rất ấn ý.

"Oa, các người, không để ý tới ta sao?" Vừa dứt lời, một thân ảnh đi tới cười duyên. "Đại tẩu." Ta ngất, Mục Ngữ Tâm cũng đến tham gia náo nhiệt?

"Các vị, chúng ta ngồi xuống trước, từ từ nói chuyện." Sao lại có nhiều người đến như vậy, ta thiếu chút nữa ngất.

Tử đại phóng viên, Thiêm Điện, Liệt Hỏa, Thủy Vũ Mị, Mục Ngữ Tâm, một lô một lốc người sao lại cùng tới đây?

Ta nuốt nước miếng nhìn bọn họ. "Các người sao cùng đến đây?"

Thiêm Điện nói: "Ta nói tin tức cho bọn hắn, còn nói đại tẩu mang thai, bọn hắn lập tức tìm tới."

"Không phải." Liệt Hỏa tựa tiểu phi tiểu. "Đại tẩu, Thiêm Điện muốn tìm người, mời người làm chủ hôn."

Ta không có trả lời, Phượng Thanh Hà lập tức mắng: "Miệng người thối, không nói không ai nghĩ người câm."

"Phải không? Người đồ mặt làm gì?" Ta ái muội nhìn Phượng Thanh Hà đồ mặt.

"Thời tiết nóng." Lầy có thật tồi.

Phượng Thanh Trúc ái muội liếc Thiêm Điện một cái, lại nhìn Phượng Thanh Hà, lớn tiếng: "Tỷ tỷ, đại tỷ muốn nhờ người làm chủ hôn."

Ta có ý thờ dài. "Vậy tốt, hử mẹ Phượng Thanh Hà nhà ta cuối cùng cũng được gả đi."

"Tỷ tỷ?" Phượng Thanh Hà trừng mắt liếc ta, ngượng ngùng cúi đầu.

Tư Đồ Dạ ho khan. "Sur bá, người là trưởng bối, hôn sự của chúng ta, còn cần người làm chủ." Ý gì, Tư Đồ Dạ cũng có ý trung nhân?

Ta ngẩng đầu. "Đương nhiên, ta làm chủ."

Phượng Thanh Trúc cười gian. "Tỷ tỷ, sư huynh cùng Ngân Đào sớm tình qua ý lại, hẳn sợ tỷ không cho phép cưới một tiểu nha hoàn."

"Khụ." Tư Đồ Dạ ho khan một tiếng.

Thiêm Điện đột nhiên đứng dậy, một bộ khăng khải nói: "Đại tẩu, người là trưởng bối của chúng ta, cũng mời người làm chủ."

Phượng Thanh Hà liếc mắt nhìn hắn. "Người..."

Ta cười mị mị trả lời: "Được, đại tẩu như mẹ, để ta làm chủ." Ta quay đầu nói với Phượng Thanh Hà.

"Phượng Thanh Hà, ta là sư bá của người, hôn sự đương nhiên ta có tư cách làm chủ, mau chuẩn bị thành thân."

"Tỷ tỷ." Phượng Thanh Hà nhăn nhó cúi đầu.

"Cảm ơn đại tẩu."

"Đại tẩu, ta đâu? Không thể quên ta a." Liệt Hỏa nói còn hướng Thủy Vũ Mị nháy mắt.

Ta cao giọng: "Yên tâm, ta không quên người, sẽ thay người đề hôn (đề nghị cưới hỏi)."

"Tại sao phải đề hôn? Bọn họ thì trực tiếp đáp ứng?" Liệt Hỏa không cam tâm nói.

Ta trợn mắt. "Người quên sao? Vũ Mị còn có sư phụ, không đến lượt ta làm chủ."

Thủy Vũ Mị không khách khí nói: "Tỷ tỷ, nam nhân này là của bốn cô nương ta, người chỉ cần đáp ứng là được, chớ ta chơi chán, dẫn hắn về bài kiến sư phụ."

Ta có ý khoa trương kêu to: "Nhanh như vậy liền ăn sạch người ta? Sẽ không sớm có đứa nhỏ đi?" Thực nhìn không ra, Thủy Vũ Mị nhanh tay nhanh chân như vậy, sắc mặt.

Chung quanh lập tức cười vang. Liệt Hỏa mặt ửng đỏ, ai oán nhìn Thủy Vũ Mị. Một đại nam nhân đồ mặt, thực sự ý tứ.

Thủy Vũ Mị lập tức hiểu mình lỡ miệng. "Tỷ tỷ... không phải... ta nói... là ta... chúng ta trong sạch..."

"Khụ đường chủ... người còn nhớ... khi đó, đại hội võ lâm..." Lục Tây Lâm cười quỷ quỷ, về mặt ái muội.

Mục Ngữ Tâm kì quái. "Cái gì?"

Tư Đồ Dạ nói: "Chính là cái kia." Mặt ta lập tức hồng tới mang tai.

Ta thẹn quá hóa giận. "Không cho phép nói cái kia, hiện tại bàn hôn sự của mấy người, đừng nói chuyện khác."

Thấy ta giận cả lũ cười vang.

"Rốt cuộc là cái gì?" Mục Ngữ Tâm vẫn không hiểu hỏi.

Thiểm Điện bình thân nói: "Không có gì, đại tẩu bị đại sư huynh cắn."

"Vì sao cắn nàng?"

"Đừng nói." Ta bịt tai, không kiên nhẫn kêu lên.

Ta nổi nóng, lập tức tắt cả mọi người câm miệng, nghiêm trang chờ hành quyết.

"Liệt Hỏa cùng Thủy Vũ Mị ta cũng làm chủ, Phượng Thanh Hà cùng Thiểm Điện, Tư Đồ Dạ cùng Ngân Đào, ta cũng làm chủ, các người mau thành thân đi." Khẩu khí của ta tựa như là bức hôn.

Lục Tây Lâm vội hỏi: "Sư bá, ta đâu?" Ách, hẳn cũng có?

"Ai? Là ai? Gọi lại đây cho ta xem?" Từng này tuổi mới kết hôn?

"Phượng Thanh Trúc." Phượng Thanh Hà chỉ chỉ muội muội ở bên người, mà đương sự đã muốn đồ bưng mứt. Ách, ta vẫn nghĩ Phượng Thanh Trúc thích Tật Phong, nếu không phải bọn hắn nói ra, ta thiếu chút nữa chia uyên rẽ thủy.

"Hai người các người a." Ta thực sự có điểm thất vọng, họ Lục, người thực sự là trâu già gặm cỏ non? Biến thái a? Đã ba mươi tuổi còn muốn cưới một tiểu cô nương mới hơn mười mấy tuổi?

"Đường chủ." Lục Tây Lâm chờ mong nhìn ta.

Ta thở dài. "Thành toàn, ta thành toàn cho các người." Bọn hắn ở cùng một chỗ không có gì xấu, cùng nhau kế thừa cơ nghiệp Bách Hiểu đường. Lục phóng viên xử lí công vụ, Phượng Thanh Trúc xử lí sinh ý, thực sự là trời tạo một cặp, không có gì không tốt.

"Đa tạ đường chủ." Lục Tây Lâm mừng đến suýt khóc.

Ta lại chống eo ra lệnh. "Các người, toàn bộ ba ngày sau thành thân."

"Ba ngày?" Tất cả mọi người trừng mắt.

"Đúng, ba ngày."

"Cần gấp vậy sao? Ngân Đào còn đang ở Nguyệt Quang tiểu trúc." Tư Đồ Dạ kháng nghị đầu tiên.

"Người miễn." Ba ngày không thể đến kịp đây, ta không kiên nhẫn. "Ba ngày sau, bốn người các người thành thân đi." Ta chỉ chỉ bốn người, quyết định xử lí.

"Trời ơi." Phượng Thanh Hà xuyết ngắt. "Vì sao không phải ba tháng sau?"

Thiểm Điện liếc mắt nhìn nàng. "Ba tháng sau... e rằng... muội cũng giống như đại tẩu..."

"Giống ta?" Ta kì quái.

"Bụng... cũng to như vậy..." Thiểm Điện ngập ngừng. "Khi đó mới cưới rất khó coi, đại tẩu... là nghĩ tới chúng ta, muội còn bất mãn cái gì?" Hắn nói xong, nét mặt thập phần vui sướng, ách, lần đầu tiên thấy hắn cười, hơn nữa còn nói lấp?

"A!" Phượng Thanh Hà hét lớn chói tai.

Ta cố nén cười to, vỗ vỗ bả vai Thiểm Điện. "Người được, động thủ rất nhanh, nhanh như vậy liền ăn sạch sẽ, lại còn..." Còn có con.

"Huynh đệ..." Liệt Hỏa muốn nói lại nuốt vào, rõ ràng là cười đến không nói ra lời.

Ta cố ý thờ dài. "Các người mỗi người đều rất tốt, ta thì sao? Khi nào mới có hạnh phúc của chính mình?" Không khí đang vui vẻ lập tức trầm xuống, mọi người làm thế nào mở miệng?

Ta đứng lên. "Các vị tự nhiên, ta nghỉ ngơi trước." Ta đứng lên, liếc bệnh thân kinh một cái, hẳn bị chúng ta coi như không khí từ này, trong lòng chắc

thập phần khó chịu. Hấn hiện tại nhìn ta, ta cười chưa xót, ánh mắt tựa như ngăn nước. Hấn mở miệng muốn nói thì ta đã đi vào nội đường.

Ta chạy một mạch đến hoa viên, nước mắt không kiềm được tuôn ra. Bằng hữu của ta, mỗi người đều tìm thấy hạnh phúc của riêng họ, còn ta, ta cuối cùng về đâu?

"Vân nhi." Giang Tử Ngang chạy theo ta.

"Giang đại ca?" Ta lau nước mắt, cố gắng tươi cười.

"Đừng tự hành hạ bản thân." Hấn thở dài.

"Ta tốt lắm." Ta cười nhưng là cười thê lương, cười thập phần khó coi.

Hấn thở dài. "Nàng làm gì phải giả vờ cười, trước mặt ta nàng giả vờ làm gì?"

"Ta..." Nước mắt vẫn tuôn ra. "Giang đại ca, bọn hấn đều đã có hạnh phúc của chính mình, còn ta, ta không có, ông trời rất tàn nhẫn với ta. Ta rất yêu đứa nhỏ trong bụng, ta không hi vọng khi nó sinh ra không có cha. Ta từ nhỏ mất đi ấm áp của gia đình, ta rất hi vọng đứa con về sau có thể hưởng thụ tình yêu gia đình trọn vẹn. Vì sao, vì sao ông trời phải đối xử với ta như vậy? Ta rốt cuộc làm sai cái gì? Cho dù sai lầm, đứa nhỏ cũng là vô tội."

Giang Tử Ngang xúc động bật thốt ra. "Ta nguyện ý làm cha đứa nhỏ." Ách... Cái gì thế? Ta kinh ngạc đến quên cả khóc nhìn hấn.

"Cái gì?" Ta không thể tin nổi nhìn hấn.

Hấn kích động ôm bả vai ta, kiên quyết nói: "Ta nói, ta nguyện ý chăm sóc nàng và đứa nhỏ, coi nó như con đẻ, yêu thương chăm sóc nó, ta không quan tâm đến quá khứ của nàng, chúng ta yêu lại từ đầu."

"Ta..." Ta cúi đầu không biết đáp thế nào.

"Gả cho ta." Hấn một tay ôm ta vào lòng. "Ta sẽ bảo hộ nàng, yêu thương nàng, chăm sóc nàng."

Ta nín thở, chậm rãi nhắm mắt, thật lâu sau, nhẹ nhàng gật đầu. "Được."

Ánh mắt hấn lập tức toát ra vui sướng, có vài phần không tin. "Nàng nói... được?"

Ta gật đầu. "Đúng, chúng ta cùng với bọn họ, thành thân."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Đại hôn

Khi ta tuyên bố tin tức đó, toàn thể mọi người lập tức kinh ngạc đến đóng băng. Tiếp theo là thanh âm kháng nghị.

"Đại tẩu, họ Giang so với đại sư huynh kém nhiều lắm." Mục Ngữ Tâm kinh ngạc, không để ý ai đó mặt đen như bao công. Ai kêu hấn quả thực kém người ta, ta thực cảm thấy có lỗi với hấn.

Ta liếc mắt nàng một cái. "Đại sư huynh người đã hưu ta."

"Tỷ tỷ, người này đáng tin sao?" Phượng Thanh Hà chỉ chỉ Giang Tử Ngang. "Hấn cũng từng hưu tỷ."

Giang Tử Ngang quả nhiên nhảy vào nói: "Ta cam đoan sau này bồi thường nàng, yêu thương nàng, chăm sóc nàng."

Ta thấy hấn thẳng thắn như vậy không khỏi cảm động, nói với Phượng Thanh Hà: "Đừng nói to cẩn thận động thai khí."

Quả nhiên nàng ta lập tức câm như hến.

"Tỷ tỷ, người đang mang thai làm sao thành thân?" Phượng Thanh Trúc nhỏ giọng ngăn ngừa.

"Tỷ tỷ người mang thai vẫn thành thân đó, vì đang mang mang thai mới chạy hôn a." Ta nói như chăm đinh chặt sắt.

"Ta không cho phép." Độc Cô Huỳnh lạnh nhạt nói một câu.

Ta cười lạnh. "Vì sao?"

"Tàu đã là thê tử của đại ca ta, kiếp này là nữ nhân của huynh ấy, sao có thể gả cho người khác." Nét mặt nàng bình tĩnh kì thật hai mắt nàng đã biểu lộ rõ sự kích động của nàng.

"Ta đã bị huỷ." Ta nhẹ nhàng như không trả lời.

"Nhưng huynh ấy..." Ta tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm nàng, nếu nàng nói ra làm sao ta có thể diễn được nữa? Ta dọa nàng đến nỗi nàng không dám nói.

"Huynh ấy...thực... thực xin lỗi." Nàng cư nhiên vẫn có thể nói ra một câu như vậy, ta bội phục.

Ta khoai trá nói: "Các vị, lòng ta đã quyết, không cần khuyên thêm, nhanh chóng đi làm, ba ngày sau thành thân." Ngừ khí kiên quyết, không cho bất cứ ai phản kháng.

"Chỉ ba ngày, đủ sao?" Lục Tây Lâm khó xử nói.

Ta trừng mắt liếc hắt hủ một cái, "Biết không đủ, còn không lập tức đi làm? Địa điểm đã có, tân khách có thể ít, còn lại tuyệt đối phải phô trương." Tốt nhất không có tân khách, ta không muốn làm bệnh thần kinh khó xử. Vì hạnh phúc của ta, phải hy sinh người, thật xin lỗi, ta sẽ bồi thường.

(BL: Đề tiện, ti bỉ, ích kỷ, cái này nói bồi thường là bồi thường được sao? Là tổn thương đó.)

Tư Đồ Dạ thực khó xử, "Đường chủ, ba ngày..."

"Tỷ tỷ, ta biết tỷ muốn cho ta một hôn lễ hoành tráng, nhưng ta không cần."

"Đại tẩu, ý tốt của tẩu ta cùng Thanh Hà tâm lĩnh, không cần vì chúng ta phô trương."

Ta trợn mắt liếc nhìn đôi vợ chồng tự cho mình là thông minh kia. "Ai nói nghĩ cho các người, cái gì mà tốt với không tốt? Ta đã là thành thân lần thứ ba, không thể sơ sài." Cái người nào đó kia, người cứ muốn tránh ở chỗ tối phải không? Ta làm cho người tức chết. Tuy người có nỗi khổ riêng nhưng ta vẫn phải báo thù. Vợ chồng là một thể, người khinh thường ta tham sống sợ chết phải không? Lúc trước chúng ta đã từng hứa hẹn, hắt hủ không nhớ sao?

Lục Tây Lâm đứng lên. "Được, thuộc hạ xin tận lực."

"Người yên tâm, ta lập tức phân phó gia nhân." Bệnh thần kinh cũng lên tiếng.

"Aiz, ta giúp các người." Độc Cô Huỳnh không thể không tham dự.

Ta vừa lòng mỉm cười. "Tốt lắm, ba ngày sau thành thân."

Giang Từ Ngang dừng lại nhìn ta, trong mắt hắt, ta thấy một phiếm ưu thương không rõ. "Ta đáp ứng."

Ta nháy mắt. "Thanh Hà, phải ăn mặc như thế nào?"

"Tùy tiện." Nàng bình thản trả lời.

Ta liếc nàng một cái, "Được, nếu người không cần thì ta đi đây."

"Miễn đi." Giang Từ Ngang thâm trầm mở miệng, ta chỉ nói phải ăn mặc thế nào, lại chưa nói phải dùng thế nào.

Hắt nhìn ta. "Nàng cần sinh lễ gì?"

Ta phát tay. "Không cần phiền toái như vậy, ta cái gì cũng không cần."

~*~

Ban đêm, ta phân phó tất cả hạ nhân lui ra, gọi Lục Tây Lâm vào phòng.

Từ khi thu được mệnh lệnh, hắt vẫn chưa tiêu hóa được, nhưng cũng bắt đầu hành động, không biết đã thả đi bao nhiêu bò câu đưa tin.

"Lục đại ca, người có biết ta tìm người có chuyện gì không?"

Hắt ngồi đối diện ta, lắc đầu. "Không biết?"

Ta rút ra lệnh bài đường chủ: "Vật này từ giờ thuộc về người."

"Đường chủ... người lại..."

Ta cười khò. "Người xem ta đi, bụng lớn như vậy, còn có thể làm đường chủ sao? Lục đại ca, ta thực sự mệt, không muốn làm đường chủ, người có

Thanh Trúc làm hậu phương, thực sự rất có tư cách đảm đương, đừng nói cái gì quy củ lễ nghi với ta, tuổi ta so với người còn nhỏ hơn, kêu sư bá thực sự làm như ta già lắm."

"Ý tứ của người là?" Hấn hỏi ta kì quái.

"Ta tin tưởng không bao lâu nữa ta sẽ triệt để thoát ần giang hồ. đến lúc đó, người kế nhiệm đường chủ, hiểu chưa?" Chức đường chủ này thực sự mệt chết ta (Hoa: ai a, hình như từ ngày làm đường chủ Vân tỷ chỉ có chơi chứ chưa có làm việc gì mà cũng mệt a, lười như heo a/ Hấn ca ánh mắt như băng son ngàn năm phóng điện về phía Hoa/ Hoa xách dép chạy thẳng)

Thấy hấn về mặt khó xử, ta làm bộ. "Ta cầu người."

Hấn lập tức sợ hãi. "Đường chủ... ta đáp ứng là được."

Ta vừa lòng gật đầu. "Được, cảm ơn."

Lục Tây Lâm kiên quyết nói: "Lục mỗ tuyệt không phụ sự tín nhiệm của đường chủ, tuyệt không phụ ân dưỡng dục của sư phụ, thề đem Bách Hiểu đường phát dương quang đại."

Ta mỉm cười nói: "Lục đại ca, Bách Hiểu đường thực sự có bao nhiêu tiền tài?"

"Nhiều năm kinh doanh như vậy, thực sự... phải hỏi Trúc nhi, nhưng... ước lượng có lẽ là phú khả địch quốc." Quả thực nhiều tiền như vậy, vậy ta an tâm

Ta cười hi hi. "Lục đại ca, lấy cho ta một thứ."

"Đường chủ, cần cái gì? Chỉ cần Bách Hiểu đường có, tùy thời có thể lấy đi, cho dù không có, cũng dốc hết sức tìm về."

"Ta cần chút tiền tài thôi." Ta thích đậm bạc nhưng phải là cuộc sống thoải mái, hưởng hồ ta vì Bách Hiểu đường kiếm được nhiều tiền như vậy, lấy một chút chắc cũng không sao.

Hấn mặt không đổi sắc nói. "Tất cả tài bảo của Bách Hiểu đường, đường chủ tùy thời có thể lấy đi." Toàn bộ? không cần nhiều như vậy.

Ta cười cười. "Không cần nhiều như vậy, ta chỉ cần một chút là được."

Lục Tây Lâm hạ thấp giọng: "Đường chủ, sư phụ từng đem một đám tài bảo vứt xuống hồ sau Nguyệt Quang tiểu trúc, ta kêu người lôi đồng tài bảo đó lên cho người, thế nào?" Tiểu Bạch còn giấu tiền?

"Được."

"Đường chủ chờ vài ngày, ta phải phân phó mọi người." Phân phó, vài ngày? Hình như là rất nhiều?

"Rất nhiều sao?" Ta trừng lớn mắt.

"Không nhiều lắm." Ta vừa thở ra một hơi chợt nghe hấn nói: "Mười lăm rương châu báu, mười rương bạch ngọc, mười rương vàng đỉnh."

"A?" Ta há hốc miệng, thật không thể ngậm lại, ông trời a, quả thực từng đó có thể coi là đại bảo tàng rồi.

"Kì thực, đó là tài lực mà những ngày đầu xây dựng Bách Hiểu đường, cô đường chủ tích cóp lại để phòng bất trắc, hiện tại Bách Hiểu đường đã phát dương quang đại, không cần đến nó, sau này Lục mỗ sẽ từ từ tích cóp lại sau." Hấn thực sự là hào phóng, đem cả vốn dự phòng ra cho ta dùng?

"Nhiều quá, ta không dùng hết." Nhiều như vậy, làm sao ta cất hết chứ?

"Không nhiều." Hấn nói như không, lại có vẻ mong chờ ta nhận lấy. Nhìn bộ dáng của hấn không phải là đưa tiền cho ta mà tựa như là đến đòi nợ ta?

"Này..." Ta còn do dự, nhiều tiền như vậy, dụ trộm vào nhà a.

"Đường chủ, phu thê hai người thiên hạ vô địch, có ai dám để ý tới chứ, hơn nữa sau này nếu thực sự có ngày Bách Hiểu đường cùng quần, chúng ta vẫn là đến nhờ đường chủ."

"Nhưng..." Ta vẫn thực sự nuốt không trôi đồng vàng này.

"Đường chủ, tâm địa người thiện lương, không bằng đem đi cứu thiên tai đi, gặp nạn cứu nạn, hi vọng có thể cứu giúp dân chúng khỏi con khó khăn." Biết ta mềm lòng, hấn cố ý đánh vào nhược điểm này.

"Ừ thì... thôi được." Cuối cùng ta cũng không thể chối từ.

"Đường chủ, muốn đặt ở đâu, ta lập tức đi làm." Hấn đứng lên, không quan tâm ta đồng ý hay không.

Cẩn thận ngấm lại, lời nói của hắn cũng có lý, ta và Độc Cô Hàn đều là người đăm bạc, không cần nhiều tiền như vậy. Tài bảo kia để ở trong tay chúng ta cũng không dùng hết. Nếu không dùng hết thì đem đi làm việc thiện đi. "Đem đến điểm Thương Sơn Long Tuyền sơn cốc U Minh quý vực, nơi đó có bốn vị kì nhân, chỉ cần nói là đồ của ta là được, về phần để ở đâu, tùy tiện họ đi." Trước cho bốn gia hỏa đó trông coi, về sau nói tiếp.

"Người nhận thức bốn vị tiền bối?" Lục Tây Lâm kinh ngạc.

"Ta làm xong hết mọi việc thì về đó ẩn cư."

"Được, ta lập tức làm. Đường chủ yên tâm, ta sẽ làm tốt, bí mật này ngoài trừ ta và người, không có người thứ ba biết." Ách, hắn muốn giết người sao?

"Người muốn diệt khẩu?" (BL: Ý của Vân tỷ là giết hết đám người vận chuyển châu báu.)

"Đường chủ yên tâm, cứ để ta lo." Cẩn cẩn rằng, thôi kệ hắn, có lúc nên nhẫn tâm thì cũng phải nhẫn tâm.

Ta gật đầu, "Uh, không cho phép tiết lộ." Cho dù ta ngu ngốc, cũng biết giữ một lượng lớn châu báu như vậy sẽ gặp nguy hiểm. Không muốn làm, nhưng lại không thể từ chối.

~*~

Ta cuối cùng lần thứ ba lập gia đình, gả cho bệnh thần kinh. Trước kia ta đã nói không phải Độc Cô Hàn thì không lấy, chuyển một vòng lại trở về bệnh thần kinh, thật sự rất khó nói trước.

Ta cố ý tốc chiến tốc thắng, không hi vọng nhiều người biết việc này, nếu việc này truyền ra giang hồ, có thể làm cho oanh động. Bách Hiểu đường chính phó đường chủ đồng thời thành hôn, không phải là chuyện nhỏ. Mọi người nhất định sẽ chú ý tới ta, ta là lão bà của Hàn ai ai cũng biết, lại đột nhiên gả cho bệnh thần kinh, không chừng còn có người nghĩ ta bị điên. Người tới tham gia hôn lễ, tất cả đều mang tâm tình đi xem náo nhiệt. May mắn người tới tham gia quá ít, cơ bản là nghe loáng thoáng được tin tức mà tới xem náo nhiệt, ta thậm chí hoài nghi có phải bệnh thần kinh căn bản không có post bài mời tân khách. (BL: Chữ post là nguyên văn.)

Bách Hiểu đường chính phó đường chủ cùng nhau lập gia đình, võ lâm đại sự a, không xem thực lãng phí. Còn tưởng rằng người kia của phó đường chủ là đại nhân vật gì, không ngờ là một trong tứ đại hộ pháp của Thiên Ma giáo. Hai tỷ muội điên này, chuyên chọn nam nhân ở trong Tận Thiên cốc đó.

Ta cùng Phượng Thanh Hà ngồi ngốc trong tân phòng, một đám người vây quanh hóa trang. Ta làm cho các nàng bu quanh Phượng Thanh Hà, còn ta ngồi một góc tự đánh phẫn. Hôm nay diễn viên chính là Phượng Thanh Hà, ta chỉ là diễn viên thứ chính mà thôi.

"Đại tỷ, người xem, thực đẹp." Phượng Thanh Trúc ghé vào trên vai nàng, chỉ chỉ vào trong gương. Hào một đôi tỷ muội, thực sự hâm mộ.

"Ngũ tẩu thực sự rất được." Mục Ngữ Tâm cũng chen miệng, thuận tiện kiểm tra xem có thiếu cái gì hay không.

"Tỷ tỷ, người thực sự phải gả đi sao?" Thủy Vũ Mị thực sự buồn cười, đều đã đến mức như này rồi, không gả đi thì làm gì?

Ta gật đầu, nhìn vào gương xuất thần.

Độc Cô Huỳnh có vẻ không yên lòng, nhìn loạn khắp nơi, tựa hồ chờ đợi cái gì.

"Ý Vân." Một người vội vàng vọt vào.

"Là tỷ?" Mộ Dung Nhược Nhan một thân phong trần đứng trước mặt ta.

Nàng bắt đầu nói: "Đương nhiên là ta."

"Tỷ tỷ, sao tỷ đến đây?" Nàng hẳn là vội vàng chạy đến đây.

Nhược Nhan tỷ lau đi mồ hôi trên trán. "Không có gì, nghe được tin tức ta ngày đêm lên đường, thay mấy chục con ngựa, cuối cùng đến đây."

Ta cười khỏ. "Tỷ... việc gì phải gấp vậy?"

"Còn nói." Nàng hướng ta tức giận. "Sao lại thế này?"

"Cái gì?" Ta cố ý giả ngu.

"Người sao lại gả cho Giang đại ga, Mục - phu - nhân."

"Thì gả thôi." Ta bình thản nói.

"Giờ lành đã đến, tân nương, mau mau." Hỉ nương đã nghiêng ngã lão đạo chạy vào.

"Bái đường, về sau giải thích." Ta đã bị hỉ nương kéo ra khỏi cửa, nhìn thấy Độc Cô Huỳnh kích động lo lắng, ta lại đặc ý muốn chết.

Ta cúi đầu, một đường đi vào đại sảnh, nơi nơi đều có âm thanh bàn tán xôn xao.

"Tân nương sao lại có bụng lớn như vậy?"

"Bụng lớn có gì kì quái, Mộ Dung đường chủ đã là lần thứ ba xuất giá."

"Nàng không phải cùng Mục Hàn thoát ải giang hồ sao? Vì sao đột nhiên chạy đến đây lập gia thất?"

"Ta làm sao biết."

"Có phải Giang trang chủ dùng chân tình cảm động nàng, chớ nói nàng bỏ trốn?" Bỏ trốn còn dám nháo lớn như vậy?

"Có thể đi, bất quá không phải nàng đang mang thai sao?" Còn dám bỏ trốn?

"Có thể hay không..."

Các thứ đồn đại đều nói đi ra, khiến ta suýt choáng. Tuy sớm đoán được, vẫn có chút chịu không nổi.

"Giờ lành đã đến, bái đường." Một tiếng hô lớn, thanh âm ồn ào lập tức đình chỉ.

Phải bái đường rồi, tên khốn khiếp chết tiệt kia, rốt cuộc người ở đâu? Người đã quên ước định của chúng ta sao?

"Nhất bái thiên địa." Ta bị hi nương đẩy đầu xuống. Lòng bàn tay ta đã chảy đầy mồ hôi, sẽ không phải là thực đi?

"Nhị bái cao đường." Ta thâm chùi hi nương, hi nương chó má kia, đọc nhanh như vậy làm gì? Đuổi đi đầu thai sao?

"Phu thê giao bái." Ông trời, ta không bái a.

Ta đứng tại chỗ, chậm chạp bất động, bệnh thần kinh nhỏ giọng nói, "Phượng cô nương cùng Thiểm Điện đang chờ." Chúng ta là hôn lễ tập thể, cùng nhau bái đường, thật sự là phiền toái.

Ta cắn răng, hò nháo "gật đầu".

Chúc tân nhân trăm năm hảo hợp, loan phượng hòa minh, đưa vào động phòng.... Trời ơi, phải vào động phòng. Hi nương, ta muốn chém người.

Khuôn mặt ta nhăn nhó, một bộ biểu tình muốn khóc, không tình nguyện bị giúp đỡ đi vào.

"Đợi đã." Di, thanh âm rất quen. Hắn đến đây sao? Ta đã chờ được?

Ta bị kích động, đẩy hi nương ra, xoay người lại.

Quả thực là hắn, đứng trong đám người, cả người tỏa ra ngạo khí kinh người, một đôi mắt lãnh khốc âm trầm khóa chặt trên người ta. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã ở bên cạnh ta, ôm lấy eo ta. Ta chỉ cảm thấy thân hình bị nhấc lên, tiếp theo đã đứng trên mặt đất. Nguyên bản là ta đang đứng bên người bệnh thần kinh, hiện tại đã là mặt đối mặt. Chỉ cần là người có mắt, tất có thể hiểu đây là cướp dâu. Bởi vì người tới thực sự lợi hại, hơn nữa cùng với tân nương có quan hệ đặc thù, mọi người không dám mở miệng, tất cả đều ngoan ngoãn xem diễn.

"Nàng là nữ nhân của ta." Không cần lần nào cũng nói một câu như vậy.

Bệnh thần kinh thân nhiên nói: "Người rốt cuộc đến đây." Nói xong lấy ra trong người một thứ gì đó vứt lại đây. Độc Cô Hàn Hàn đưa tay bắt lấy, con người lóe lên một tia kinh ngạc.

"Cám ơn." Độc Cô Hàn không phải dễ dàng nói lời cảm ơn, rốt cuộc là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Động phòng lần thứ mấy nhỉ?

Ta tò mò nhìn tờ giấy trong tay hắn... đây là... hưu thư? Lại là hưu thư, ta dù ngu cũng nhận ra hai chữ đó. Nguyên lai bệnh thần kinh đã sớm chuẩn bị... Hắn vốn biết ta chỉ là đóng kịch, ta nâng con người, kinh ngạc nhìn Giang Từ Ngang.

"Ta biết nàng đáp ứng gả cho ta là vì muốn dụ hắn ra, cũng không thật tình." Hắn cười tự giễu. "Nguyên tưởng rằng hắn sẽ sớm xuất hiện, không ngờ hắn chậm một bước, may là ta đã chuẩn bị sẵn hưu thư." Nhìn thấy bệnh thần kinh một bộ dạng bị thương, ta đột nhiên cảm thấy mình rất xấu. Hắn việc gì

cũng nghĩ cho ta, ta cứ nhiên lợi dụng hần, thương tổn hần. Ta làm vậy hoàn toàn là vì bản thân, không có để tâm tới cảm thụ của hần, không quan tâm đến tôn nghiêm của hần.

(BL: Một câu thôi, quá dễ tiện. Ta cực kỳ ghét nữ chính lúc này. Thiếu gì cách để dụ Độc Cô Hàn ra... Cuối cùng lại chọn cách dễ tiện nhất. Lợi dụng ai cũng được, tại sao cứ phải lợi dụng người yêu mình để người ta tổn thương, sau lại mở miệng nói là mình xấu xa, không bằng cảm thú này nọ, giả tạo, làm cũng làm rồi, bày đặt mè khóc chuột làm gì)

"Lại bị hừ, Mộ Dung đường chủ lần thứ mấy bị hừ?" Mấy kẻ kia cuối cùng không nhịn được phát ra tiếng.

"Không biết, Giang trang chủ hình như là lần thứ hai hừ thê, hơn nữa đều hừ một nữ nhân."

"Này...có thể là..."

Bọn hần nói cái gì ta cũng không nghe vào, chỉ có chua xót. Hần đối với ta như vậy, ta lại đối với hần như vậy, ta quả thực không bằng cảm thú.

"Giang đại ca." Cảm động rất nhiều, nước mắt nhịn không được tuôn ra.

"Không cần cảm thấy có lỗi, ta nói rồi là ta thiếu nàng." Hần căn bản không thiếu ta cái gì, cho dù trước thiếu ta, hiện tại sớm đã hết nhẩn.

Hàn giúp ta lau nước mắt nói: "Không được khóc, nàng muốn đưa nhỏ sau này mặt giống trái khổ qua sao?"

"Đều tại chàng, rõ ràng ở bên người ta, đột nhiên không thấy, nếu không vì vậy, làm sao ta đem cả nửa cuộc đời ra đánh cược." Nghĩ đến những chuyện phát sinh gần đây, nước mắt chảy không ngừng, ta cố ý ôm hần, dựa vào hần, đem nước mắt thấm ướt quần áo hần.

"Nàng đoán chắc ta sẽ đến?" Hần nhú mày, không tin.

"Đây là ước định lúc trước của chúng ta, chàng quên sao?" Ta ngẩng đầu lên hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nhìn hần.

"Ước định gì?"

"Ngu ngốc, chàng nói chàng sẽ không để ta phải gả cho Giang Tử Ngang. Chính là lần đầu tiên gặp, chàng đã hứa với ta. Nhưng kia là hần hừ ta, chàng lại không có cướp dẫu. Chẳng lẽ chàng biết ta sẽ không gả cho hần, nên tính không đến thực hiện lời hứa sao?" Ta nói xong dúi đầu vào trong ngực hần, không dám xem biểu tình của bệnh thần kinh. Ta thật sự tổn thương hần, hần sẽ tha thứ cho ta sao? (BL: A..... tức chết ta, chui đầu ra nữ chính dễ tiện thế này.)

"Đại ca, người cùng tàu tử bá đường tại đây đi." Độc Cô Huỳnh đột nhiên nói.

"Được a." Thủy Vũ Mị chen vô.

"Được." Hàn nhỏ giọng, "Còn muốn gả cho ta không?"

"Vô nghĩa, đương nhiên gả."

"Được, bá đường." Ông trời, lần thứ tư kết hôn. Một ngày gả hai lần, trên đời này ta là người duy nhất bị hừ ba lượt vẫn có thể sống tốt như vậy, chỉ sợ có mình ta. Thực là, cho dù là khí phụ, cũng là cực phẩm khí phụ.

"Chúng ta lần thứ mấy bá đường?"

"Lần thứ ba." Không hổ là thiên hạ đệ nhất phu thê, dị loại.

"Ta lần thứ mấy lập gia thất?"

"Lần thứ tư." Không chừng có người nghĩ ta dựa vào sính lễ ăn com, hoặc là kết hôn chuyên nghiệp.

"Ta bị hừ ba lần, về sau còn không?"

"Sẽ không."

"Chàng thê?"

"Ta thê, ta sẽ không để mất đi nàng."

~*~

Trong tân phòng, nến đỏ sáng chum, chúng ta ôm nhau í ới, giống như uyên ương giao cảnh.

Ta tựa vào vai hần, u oán nói: "Ta yêu chàng, tình nguyện vì chàng mà chết, cũng không muốn mất đi chàng." Mấy này này ta ném qua khổ đau khắc cốt ghi tâm. Vì vậy, ta càng phải trân quý hần, vĩnh viễn không muốn rời xa hần, vĩnh viễn không muốn ném trái thống khổ đó nữa.

Hắn than nhẹ: "Thực ngốc." Ôm ta vào lòng, tay không tự chủ vuốt ve.

"«Lưu nguyệt thập bát thức» cuối cùng là cái gì?" Ta kì quái hỏi.

Ngờ khi hắn chợt biến. "Ai nói cho nàng?"

Ta nhìn hắn. "Chính chàng nói cho ta." Đúng là hắn chính miệng nói cho ta. Tối đó, ta tính tìm Độc Cô Huỳnh tán gẫu, lúc quay lại vừa lúc nhìn thấy hai huynh muội bọn họ đang nói chuyện phiếm. Cho nên, bọn hắn nói ta nghe không thiếu một từ. Hiện tại nội lực ta thâm hậu, lại đã học khinh công, hơn nữa bọn họ không có phòng bị, căn bản không phát hiện ra ta.

"Nàng nghe được?" Hắn không có tức giận, bình tĩnh hỏi.

"Đúng vậy, đêm đó ta đã nghe huynh muội nhà chàng nói chuyện." Đêm đó, ta đã nghe được, đều nhờ nội lực ta thâm tiến, vì vậy dù ở cách xa ta cũng nghe được tiếng nói chuyện, hơn nữa huynh muội đó không phòng bị ta.

Ta gật gật đầu, "Đúng, ta đã biết hết."

"Cho nên nàng mới dụ ta ra?" Để bày ra kế hoạch này ta đã tốn không ít tâm tư, dùng nhiều khí lực. Hắn rất hiểu ta, ta không muốn hắn nhìn ra sơ hở.

"Ai kêu chàng trốn tránh ta." Ta nói lí lẽ đương nhiên, nhưng kỳ thật có chút lo lắng.

"Ta phải trừng phạt nàng." Toàn thân hắn nóng rực, lưỡi hắn bá đạo tấn công môi ta rồi công chiếm miệng ta, thì ra đây là trừng phạt của hắn.

Tay hắn không thành thực coi bỏ toàn bộ quần áo của ta, mãnh liệt vuốt ve.

"Khi nào mới có thể chạm vào nàng?" Hai mắt hắn tràn ngập dục vọng, một tay khẽ vuốt bụng của ta.

"Hiện tại có thể."

"Hiện tại?" Hắn ở bên tai ta nhỏ giọng: "Có thể thương tới đứa nhỏ không?"

Ta đỏ mặt lên, lắc lắc đầu, "Vũ Mị nói cẩn thận một chút là được."

Độc Cô Hàn cười nhẹ, "Nàng hỏi muội ấy?"

Ta càng thêm đỏ mặt, cắn một nhẹ nhằng gật đầu. "Ta đã biết chàng sẽ đến."

"Không thể để cho nàng thất vọng."

Nhu tình nhẫn nại, sau mạn chương, một thất xuân quang phát tán, vô tận yêu thương luyến ái đều không nói thành lời...

(Hoa: Đạo diễn: cắt, cảnh rating H bỏ qua/ Vân tỷ và Hàn ca dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn đạo diễn/ đạo diễn: ta nói cắt nhưng hai người muốn làm gì thì tùy, nói xong vuốt mồ hôi chạy mất dép)

Mỗi ngày, tỉnh lại đều có thể nhìn thấy khuôn mặt hắn, đó là nguyện vọng lớn nhất của ta, ở trong lòng hắn, kiếp này là hạnh phúc của ta. Trải qua nghi ngại, thể lực đã hồi phục, hắn ngủ thực sâu, giống như trẻ con. Ta muốn đứng dậy, chăm chú ngắm khuôn mặt của hắn. Lặng lẽ hôn một cái. Hắn đột nhiên động thủ, tay ôm lấy ta, nhẹ nhàng đẩy, cả người ta lăn lên người hắn. Nâng ánh mắt lên, nhìn thẳng vào ánh mắt tựa tiêu phi tiêu của hắn. Mắt mặt, rõ ràng sớm tỉnh, cũng không mở mắt.

"Chàng đã sớm tỉnh, vì sao không mở mắt?"

Hắn dùng ngón tay mon trón môi ta. "Cũng đã là nương rồi, còn giống như tiểu hài tử". Thực ra trước đây ta không bao giờ làm nũng, còn không biết làm nũng là cái vật gì. Thẳng đến khi gặp hắn, ta cảm thấy làm nũng cũng tốt lắm, tình thú vợ chồng mà thôi. Gặp gỡ hắn, ta thay đổi nhiều lắm. Không nói tục, tình tình nhu nhược đi nhiều.

Ta giả bộ giận dỗi. "Chàng hắn là cảm thấy vinh hạnh, bên ngoài ta là cường thế lãnh đạo, cường nhân, chỉ có trước mặt chàng, ta mới có thể toát ra tư thái nữ nhi, chàng không thích sao?"

"Đương nhiên vinh hạnh." Tay hắn mon trón eo ta, cảm giác buồn buồn khiến ta cười khúc khích.

Ta ghé vào tai hắn. "«Lưu nguyệt thập bát thức» rốt cuộc là cái gì?"

Hắn thân nhiên nói: "Một loại võ công."

"Rốt cuộc là võ công như thế nào, huynh sợ hãi đến mức như vậy?" Ta kì quái, võ công lợi hại thế nào?

"«Lưu nguyệt thập bát thức» là ông tổ Độc Cô gia ngộ ra, chuyên khắc «Lạc hoa lưu thủy»." Cái gì? Là lão Thời Không chết bầm đó?

Ta ngồi lên người hần, thuận tiện nghịch ngợm. "Nói chuyện với chàng thực tức, cái gì cũng chỉ nói một nửa."

"Nàng biết vì sao tổ tiên lại đột nhiên thoái ẩn giang hồ không?" Sao hỏi ta, hỏi lão Thời Không đó.

Ta trợn mắt, tỏ vẻ bất mãn: "Ta sao có thể biết, tốt nhất nói cho ta."

"Độc Cô Tinh Không yêu võ như si, hần cùng thê tử sáng tạo «Lạc hoa lưu thủy», nhưng hần cho rằng võ công vĩnh viễn không có cực hạn, khi hần đến tuổi già, không cần thận luyện công tẩu hỏa nhập ma, vô tình ngộ ra chiêu thức chuyên khắc chế «Lạc hoa lưu thủy» đặt tên là «Lưu nguyệt thập bát thức»." Có làm hay không?

Ta lập tức ồ lên. "Ta hiểu được, vì khi ngộ ra chiêu đó hần đang tẩu hỏa nhập ma, cho nên võ công đó trở thành tà môn?"

"Không phải?" Ách, ta còn tưởng mình thông minh.

"Cũng không phải là tà môn võ công, «Lưu nguyệt thập bát thức» chính là một khi xuất ra sẽ mất hết lí trí, không thấy máu không dừng tay, cho dù là phụ mẫu thân sinh hay con ruột đều sát hại. Lão nhân gia khi đó vì vậy giết rất nhiều người, cuối cùng vì hối hận nên tự phế võ công về núi ẩn cư."

Ta trợn to mắt. "Chàng sẽ không nói Mộ Dung Nghĩa luyện «Lưu nguyệt thập bát thức» đi?" Hần tới Độc Cô gia cướp đồ, không chừng cướp được thứ đó.

Hần nhìn ta, gật đầu. "Đúng vậy."

"Chàng điên sao? Biết vậy mà còn hạ chiến thư với hần?"

"Ta có ý đem việc này nháo đến ai ai cũng biết." Hần một bộ cao thâm khó lường.

"Ai nha... chàng mới nói có một nửa." Ta chịu không được, sốt ruột nói.

Hần thành thật đáp: "Tỷ tỷ nàng muốn ta làm vậy."

Ta kinh ngạc trở mặt. "Tỷ tỷ, nàng điên?" Muốn hại ta biến thành quả phụ cũng không cần như vậy đi.

"Vân nhi, nàng là nữ nhi của ai không sao cả, ta chính là tức giận nàng lừa gạt ta, có biết không?"

"Ta biết." Nhưng cũng không cần phát hỏa lớn như vậy. (BL: Việc này mà không tức giận thì không còn là người, ta là tuyệt đối không tha thứ)

"Sau đó ta tương kế tựu kế, làm cho nàng chán ghét ta, hận ta. Nàng nói nàng không phải nữ nhi của Mộ Dung Nghĩa, ta tin nàng không phải, ta sớm thấy cảm tình của hai người rất lạnh nhạt, cho dù không nói ta cũng không vì hần mà giận nàng. Nhưng khi ta biết hần có luyện «Lưu nguyệt thập bát thức», ta sợ hần sẽ làm hại nàng. Nhưng ta muốn báo thù, không muốn ảnh hưởng tới nàng, với tính cách của nàng, nếu biết ta mạo hiểm, nhất định sẽ giúp ta. Hơn nữa, ta biết được nàng có thai lại càng không muốn nàng gặp nguy hiểm."

Ta khịt khịt mũi. "Bại hoại, «Lạc hoa lưu thủy» lợi hại như vậy, chúng ta hai đánh một lão ta không chột cũng què."

"Nàng đừng quên, trong mắt người ngoài nàng vẫn là nữ nhi của hần. Cho dù ta biết, người khác cũng không biết, hơn nữa nàng và Nhượng Nhan tỷ muội tình thâm, cho nên... ta không muốn làm nàng khó xử." Hừ, nghĩ đến ta như vậy sao không nghĩ đến khi ta dùng nước mắt rửa mặt mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123: Tạ lỗi, có được không?

"Vì sao sau đó chàng đổi ý? Lại có quan hệ với Nhượng Nhan tỷ?" Ta kì quái hỏi hần.

"Ta xuống núi rồi đã có ước định với Giang tiền bối, rằng phải bảo trụ thanh danh của Mộ Dung gia, nàng ta sẽ thay ta chiếu cố nàng, còn đồng ý chữa mắt và nội thương cho nàng." Thì ra lấy ta ra làm điều kiện?

"Ta về Thiên Ma giáo vô tình gặp được Nhượng Nhan tỷ, biết được gần đây Mộ Dung Nghĩa tính tình bạo lệ, Mộ Dung sơn trang thường xuyên có người chết. Theo miêu tả của nàng, ta đoán nhất định Mộ Dung Nghĩa đã luyện thành «Lưu nguyệt thập bát thức». Nhượng Nhan tỷ khi biết được lập tức phân phó người hầu rời khỏi Mộ Dung gia, đồng thời còn nhờ ta giúp đỡ. Vì vậy ta cố ý cấp chiến thư cho Mộ Dung Nghĩa, chính là muốn dọa mấy người Mộ Dung gia, ta tin tưởng những người đó nhất định sẽ sợ ta mà rời đi." Có làm hay không? Mỹ nữ tỷ tỷ cư nhiên lấy lão công ta ra làm bình phong?

Ta bực mình. "Chiến thư rốt cuộc có hiệu quả hay không?"

"Mộ Dung Nghĩa vốn không muốn lan truyền việc chiến thư ra giang hồ, nhưng là ngăn được người khác không ngăn được Bách Hiểu đường, mấy thuộc hạ của nàng phát truyền tin tức đi khắp nơi càng làm lớn việc hơn."

Bách Hiểu đường đương nhiên thập phần phối hợp, quả nhiên tạo ra hiệu quả không nhỏ.

Ta cười ha ha nói: "Hiện tại biết không thể thiếu ta đi? Ta nói nha, bản đường chủ.... Không phải, đã không còn là bản đường chủ, nhưng Mộ Dung Ý Vân ta, vĩnh viễn là tượng trưng của Bách Hiểu đường. Hiện tại ta không muốn thân phận gì, chỉ cần là Độc Cô phu nhân là được." Không phải đường chủ Bách Hiểu đường, không phải Nguyệt Quang tiên tử, đã là mẹ rồi còn tiên tử gì nữa?

Ta đột nhiên nhớ tới chính sự, vội tươi cười. "Còn lão già chết tiết kia? Mộ Dung Nghĩa còn lấy người sống luyện kiếm nữa không, thực tàn nhẫn a."

Hắn thân nhiên nói: "Nhược Nhan tỷ đã phân phó gia nhân rồi đi, hiện tại Mộ Dung gia đã như chốn không người, bây giờ chỉ cần giết hắn."

"Vây giết đi." Ta vừa buột miệng chợt giật mình. "Ách... «Lư nguyệt thập bát thức» rất lợi hại... làm sao giết?"

"Nguyên bản võ công của ta và hắn tương đương, cho dù hắn có «Lư nguyệt thập bát thức», ta cùng Giang Tử Ngang liên thủ, nhất định đánh thắng." Cái gì? Giang Tử Ngang cũng tham gia?

Ta hơi nhíu mày. "Không phân cao thấp? Ta biết trước đây chàng nói chỉ thua hắn nội lực, nhưng... lần đầu tiên chúng ta gặp nhau... chẳng phải chàng bị thương đến chật vật hay sao?"

"Mộ Dung nhị tiểu thư xuất giá, Mộ Dung sơn trang tự nhiên có nhiều tân khách." Nói thẳng ra là lấy nhiều hiếp ít.

"Nga, vậy mấy lão bắt từ đó khi dễ chàng?"

"Đúng." Quả nhiên, Mộ Dung Nghĩa đâu có chính nhân quân tử gì chứ?

"Ách, Giang Tử Ngang không phải muốn Mộ Dung Nghĩa trả giá hay sao, vì sao đột nhiên lại cùng chàng đi giết lão ta?" Giang Tử Ngang vốn đã tính kế từ lâu, ngay cả cưới ta về cũng là tính kế lên đầu lão già chết tiết, sao có thể dễ dàng giết chết lão ta như vậy chứ?

"Bởi vì Giang Thu Nhan." Thì ra là tại lão bà đáng chết đó.

Ta bực mình. "Không được, ta muốn công khai chuyện ác của Mộ Dung Nghĩa, làm cho thanh danh hắn nát bét, khiến cho toàn thể thiên hạ chửi rủa hắn."

"Đại trượng phu lời hứa đáng giá ngàn vàng."

Ta hừ lạnh. "Ta dùng hai ngàn vàng mua lời hứa của chàng."

"Nhược Nhan tỷ thì làm sao?" Hắn liếc mắt nhìn ta một cái.

"Ai nha... Giang Tử Ngang cùng Huỳnh nhi cũng đồng ý?"

"Huỳnh nhi vốn cùng Nhược Nhan tỷ có giao tình, Giang Tử Ngang đương nhiên thuận theo ý nguyện của Giang Thu Nhan."

"«Lư nguyệt thập bát thức» thập phần lợi hại, càng nhiều người biết thì sẽ càng thêm nhiều giết chóc." Ta hiểu được ý tứ của hắn, một khi võ lâm mình chủ ác danh công khai, rất nhiều người sẽ nhân cơ hội này giả danh chính nghĩa mà tìm danh vọng. Mộ Dung Nghĩa đương nhiên sẽ dùng máu tiếp đãi, đến khi đó người chết tự nhiên rất nhiều. Nhiều người chết như vậy, sự phụ ta có phải bận đến bù đầu không? Lão công của ta nghĩ chu đáo như vậy, rõ ràng là làm chuyện tốt, sao lại bị nói thành ma đầu? Không biết nên nói hắn tiêu sái hay là ngu ngốc.

"Vô luận thế nào, ta vẫn phải đi theo chàng." Ta dùng giọng điệu lạnh nhạt nhưng vững chắc kiên định.

"Chờ nàng sinh đứa nhỏ rồi tính sau." Hắn nói, thanh âm thân nhiên sủng nịch.

"Không được, ta sinh đứa nhỏ rồi không biết bao nhiêu người gặp tai ương."

"Nàng muốn thế nào?"

Ta đảo tròn mắt. "Chúng ta ám sát hắn." Ta không phải là chính nhân quân tử gì.

Độc Cô Hàn không nói, ta lại nhỏ giọng. "Chúng ta hạ độc." Dựa vào thân phận nữ nhi của ta, tin rằng có thể hạ độc thành công.

"Không được, ta phải đường đường chính chính đánh bại hắn, phế đi võ công của hắn." Đừng cự tuyệt nhanh như vậy.

"Vì sao?"

"Chỉ giết hắn thì quá đơn giản, Mộ Dung Nghĩa cả đời yêu thích nhất là võ công, phế võ công hắn đi thì hắn sống không bằng chết."

"Ách... vấn đề này bàn sau, hiện tại... bàn xem làm sao... bởi thường Giang đại ca." Nói đến vấn đề này, ta thực hổ thẹn.

"Chỉ cần hấn muốn, ta có thể chết không từ nan."

Ta chỉ có thể thờ dài. "Aiz, về sau bàn lại." Ta thiếu hấn thực sự nhiều lắm, không biết còn có thể bồi thường hấn như thế nào. Có lẽ đời này kiếp này ta vẫn không thể bồi thường hấn. Hấn một lòng yêu ta, kết quả ta ích kỷ ti bi lợi dụng hấn. Ta thực sự mãnh liệt khinh bỉ chính mình. Không biết người khác có khinh bỉ ta không? (BL: Có, ta đây cực kỳ khinh bỉ, dễ tiện, vô sỉ)

Sáng sớm, ta cùng Hàn quyết định đến tạ ơn Giang Tử Ngang đã thành toàn. Nghe nha hoàn nói cả một đêm hấn đều ở trong thư phòng, lòng ta càng thêm khổ sở.

Ta nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong có tiếng người. "Tiến vào đi."

"Ta sợ." Ta kéo kéo áo Hàn liếc mắt một cái.

Hấn ôm eo ta: "Đừng sợ, chúng ta thiếu hấn, nhưng nhất định sẽ bồi thường."

"Ta phát hiện ta rất xấu xa." Ta cực kỳ hổ thẹn cúi đầu.

Ánh mắt hấn tràn đầy an ủi. "Có điểm."

"Chàng khi dễ ta, chê ta? Rõ ràng không cần ta." Ta miết miệng, vẻ mặt không chịu ủy khuất.

Hấn vội trấn an ta. "Đừng giận, cẩn thận đứa nhỏ."

"Này, nguyên lai quan tâm đứa nhỏ." Còn đứa nhỏ thì hấn còn quan tâm, nếu không có, ta bị vứt đi đâu rồi.

Hấn dở khóc dở cười, trầm giọng nói. "Im miệng." Nói xong dùng một nụ hôn ôn nhu nhưng mãnh liệt che miệng của ta.

Cạch... hai người chúng ta đồng thời hồi thần, vội vã tách ra, bệnh thần kinh còn đứng ở cửa, bình tĩnh nhú mày nhìn chúng ta, ánh mắt không khỏi đau đốn cùng mất mát.

Ông trời, chúng ta đến tạ ơn, không phải đến để xát muối vào vết thương của người ta. Ta vô cùng hổ thẹn chui ra sau Hàn. Ta làm sao biết, hấn đột nhiên xuất hiện, nhưng càng kinh ngạc hơn là hấn bình thản nói: "Đại ca, đại tẩu, sớm vậy? Tiểu đệ bái kiến tân đại tẩu a, thất lễ." Hấn có phải bị điên, gọi ta đại tẩu?

Ta vẫn kinh ngạc không dám nhìn hấn. "Ách... chúng ta đến tạ ơn, huynh đừng hiểu nhầm."

"Mời vào."

Ta đi vào, thấy trên bàn có một bộ mỹ nhân đồ, vừa liếc mắt lập tức kinh ngạc, trên tranh chính là ta a. Ta giả bộ không nhìn thấy, Hàn cũng tựa hồ không quan tâm, kì thực chúng ta không phải người mù, mắt không nhìn nhưng tâm vẫn nhìn.

"Đại ca, đại tẩu, sáng sớm đến, không biết có việc gì?" Giang Tử Ngang thản nhiên, nhìn ta tựa như vô cảm. Nhớ rõ vừa rồi còn đau thương mất mát, sao hiện giờ đã là băng lãnh?

"Từ Ngang, phu thê chúng ta thiếu ân tình của đệ, đệ có gì cứ nói, ta tuyệt không chối từ."

Ta vội nói tiếp. "Ta cũng vậy." Làm chuyện xấu chính là ta, không phải lỗi công của ta.

Giang Tử Ngang khoe miệng gợn lên một nụ cười, dùng ánh mắt thuần khiết nhìn chúng ta. "Đại ca quá lời, đại tẩu thực chính là của người, ta chẳng qua là mượn hoa kính Phật, hai vị không cần cảm thấy hổ thẹn."

"Vô luận thế nào, ta thiếu nhân tình của đệ, mạng của ta từ giờ là của đệ." Có làm không, vì một phong hưu thư, hấn cư nhiên đền mạng, cái đó lỗi thời rồi.

"Đại ca, người có cần khách khí như vậy sao? Ta nói rồi, người không cần cảm thấy Độc Cô gia thiếu ta, năm đó, là do gia phụ gia mẫu tự nguyện." Ách, nói nửa ngày, thì ra không phải là ta, mà là ân oán hai mươi một năm trước. Nghiêm túc mà nói, Độc Cô gia xác thực nợ Giang gia một ân tình, Giang Chính Dương năm đó vì Độc Cô gia mà mất mạng, còn hại bệnh thần kinh mới nhỏ đã mất đi cha mẹ, trở thành cô nhi. Độc Cô Hàn vốn luôn áy náy với Giang Tử Ngang, ta lại nháo như vậy, khiến hấn càng cảm thấy thiếu nợ nhiều hơn nữa? Còn có, còn có Giang đại ca chần ách khí cho ta, chần chạo cho ta... trời ơi... chúng ta thiếu hấn, cả đời làm sao trả nổi?

Hàn thành khẩn nói: "Đa tạ ơn đệ thành toàn cho chúng ta, phu thê chúng ta thiếu đệ nhiều lắm."

"Đừng, huynh có yêu cầu gì, chỉ cần nói ta nhất định tận lực làm."

"Không có." Hấn quay đầu nhìn Hàn. "Đại ca, phải thực tốt với đại tẩu."

"Ta sẽ làm, lấy tánh mạng yêu nàng." Hấn nghiêm túc bình tĩnh đưa ra lời hứa hẹn.

"Khoan, hai người có quan hệ gì?" Bệnh thần kinh bảo ta đại tẩu? Có phải đầu óc có vấn đề hay không? Hơn nữa Độc Cô Hàn cư nhiên không ngăn cản.

Bệnh thần kinh cười cười. "Mẫu thân của chúng ta là bằng hữu thân thiết, phụ thân là huynh đệ kết nghĩa, cho nên chúng ta cũng xưng huynh đệ."

"Đúng." Hàn nhất định so với ta còn hồ thẹn nhiều hơn.

Ta đại nghĩa lắm rồi. "Giang đại ca, ta vẫn gọi huynh như vậy đi, phụ thân chúng ta thiếu huynh nhiều lắm, cho nên có gì muốn nhờ, ta tuyệt đối không chối từ."

Hấn hài hước cười nói: "Nếu hai người muốn báo ân, không bằng đem nữ nhi gả cho Giang gia." Có làm không? Con của hấn giờ còn ở chốn nào chốn nào, đứa trẻ trong bụng ta càng không rõ là nam hay nữ, hôn sự như vậy thực không tốt.

"Có thể." Hàn đơn giản đáp ứng.

Đáp ứng nhanh vậy? Cư nhiên không hỏi ý kiến của ta, đứa nhỏ là do ta sinh a, có nhầm hay không?

"Giang đại ca, con của huynh đâu?" Ta không yên tâm hỏi.

"Về sau sẽ có." Hấn thâm ý nhìn ta, ý hấn bảo chúng ta yên tâm, hấn sẽ cưới lão bà, không xen vào giữa chúng ta nữa.

"Nhưng... hai người không có cảm tình ở cùng một chỗ có hạnh phúc không?" Ta nói ra nghi vấn lớn nhất trong lòng.

"Nữ nhi của đại tẩu tuyệt đối sẽ ngang bướng, đứa con của ta nhất định sẽ thích." Đừng đem tình cảm của hấn đối với ta đặt lên con ta được không?

Ta quả quyết cự tuyệt. "Ta không đồng ý, phương pháp gì cũng được, không cho phép đem hạnh phúc của con ta ra nói giỡn." Ta nợ bệnh thần kinh, nhưng con ta không có nợ hấn.

Độc Cô Hàn trừng mắt. "Vân nhi!"

"Báo ân là chuyện của chúng ta, đừng đem đứa nhỏ vào, huynh biết vì sao trước kia lão già Mộ Dung Nghĩa gả ta vào Giang gia hay không, cũng chỉ vì một chút lời hứa của mấy chục năm trước, chính vì vậy bức ta đến độ thân bại danh liệt." Ta lấy chính mình ra làm ví dụ, sao có thể làm một cuộc hôn nhân như vậy, hủy đi hạnh phúc của con cái.

"Nữ nhi của hai người, mười tám tuổi cho đến Giang gia tạm trú, trước tìm hiểu, rồi đáp tình cảm. Nếu nàng không muốn, tuyệt không miễn cưỡng, được không?" Aiz, vì sao nhất thiết phải là nữ nhi của ta?

"Có thể." Hàn đáp ứng như chém đinh chặt sắt. Ta ngay cả cơ hội phản bác cũng không có.

Ta trợn mắt nhìn Hàn, nói với bệnh thần kinh. "Nếu ta chỉ có con trai, vậy phải làm thế nào?"

"Đương nhiên không miễn cưỡng, nhưng nếu có nhiều thiên kim, xem trong số các nàng ai muốn gả vào đây." Con gái của ta, tha thứ cho mẹ khi con còn chưa ra đời đã mang con đi bán, ai bảo nhà ta thiếu họ Giang nhiều ân tình như vậy.

Ta nghiêng răng. "Được, bất quá phải sau hai mươi tuổi ta mới cho nàng nói tới chuyện hôn nhân. Nếu thực sự gả vào Giang gia, nhất định sau hai mươi ba tuổi mới được có con. Hơn nữa con của huynh không được nạp thiếp, thị nữ cũng không có, độc sủng mình nàng." Ta rõ ràng là đang đòi nợ. Dù sao ta sinh trưởng trong thế kỉ hai mốt, hiểu rõ nam nữ bình đẳng.

"Được." Giang Tử Ngang đơn giản đáp ứng, coi như hấn cũng đem con hấn ra bán.

"Được rồi, ngoài việc này, huynh còn yêu cầu gì?" Dựa vào phương thức giáo dục của ta, tám phần là con ta sau này không thể trở thành con dâu Giang gia.

"Không có." Giang Tử Ngang liếc mắt một cái, nhìn tới vòng ngọc trên tay ta. "Đại tẩu, người có thể trả lại cho ta vòng ngọc này không?"

"Có thể." Ta sớm cảm thấy vật này rất phiền.

Ta đưa tay ra, hấn ở vòng tay cẩn thận tìm, hình như đụng vào vị trí nào đó, nhẹ nhàng nhấn một cái. Vòng tay cư nhiên tự động mở ra, hấn dễ dàng lấy ra. Hấn gạt ra, rõ ràng có thể gỡ.

Ta xoa xoa tay, thoải mái không ít.

"Ách, Giang đại ca, ta muốn giải thích chuyện ta lừa gạt huynh." Ta không dám ngừng đầu, tiếp tục làm rùa rút cổ.

"Ta đã sớm biết tâm tư của tẩu. Là ta tự nguyện giúp đỡ." Thật sự là nam nhân tốt.

"Giang đại ca, nhân duyên của chúng ta hoàn toàn là nhờ huynh tác thành, ta trịnh trọng cảm ơn huynh."

Hắn cười khỏ. "Ta tự tìm đường ăn, các người không cần...."

"Trang chủ." Một gã gia nhân chạy vào.

"Chuyện gì?"

"Thư của người."

"Lui xuống đi." Hắn phát tay rồi mở thư ra đọc, nét mặt âm trầm

Một lát sau, hắn đem thư đưa cho Độc Cô Hàn. "Báo ứng."

Hàn xem thư, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ta, tựa tiểu phi tiểu. "Hai người làm gì, sao nhìn ta như vậy?"

"Không phải là nàng làm sao?" Độc Cô Hàn vứt lá thư cho ta.

Ta xem qua lá thư, thoải mái cười. "Chuyện nhỏ thôi." Khả năng của Bách Hiểu đường quả nhiên không tồi, Mộ Dung Nghĩa, lần này ngươi phải ném mùi vị khô sở.

"Đi Mộ Dung son trang." Giang Tử Ngang mở miệng.

"Đương nhiên." Ta muốn xem báo ứng của lão chết tiệt đó.

"Không được, nàng còn đang mang thai." Lão công lập tức giáo huấn ta.

Ta đắc ý cười. "Yên tâm, lần này chỉ sợ chúng ta không động thủ lão cũng chết rất thảm."

"Được, mượn đao giết người, kẻ rất hay."

Ta nhàn nhả nói: "Chúng ta cứ lên đến đó xem diễn."

"Như vậy... thực có lỗi với Mộ Dung cô nương."

Ta nhún vai. "Yên tâm, tỷ tỷ của ta không có việc gì, cùng lắm về sau võ lâm đệ nhất thế gia không còn tồn tại thôi. Dù sao nàng cũng không muốn làm người kẻ thừa, không bằng tác thành cho nàng và Thiên Túy, chẳng phải tốt lắm sao?"

Hàn cùng Giang Tử Ngang nhìn nhau cười, không nề hà gật đầu đồng ý, giờ khắc này, trong mắt Giang Tử Ngang là ánh cười chân thật. Có lẽ một ngày nào đó, hắn thực sự có thể quên ta.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Kết thúc: Truyền kỳ

Edit: Bạch Linh

Bắt quả chì là một quyền võ lâm bí tịch, một bộ võ công, lại làm rung động cả giang hồ. Trong lúc nhất thời, vô số võ lâm nhân sĩ tụ tập ở Mộ Dung son trang, tất thấy đều vì muốn đoạt bộ bí tịch này. Nghe nói, «Lư nguyệt thập bát thức» là khoáng cổ tuyệt học, so với kiếm pháp «Lạc hoa lưu thủy» của vợ chồng Độc Cô gia chỉ có hơn chứ không có kém. Chỉ cần luyện thành «Lư nguyệt thập bát thức», tuyệt đối có thể độc bá võ lâm. Không biết vì nguyên nhân gì, «Lư nguyệt thập bát thức» lại rơi vào tay của võ lâm đệ nhất thế gia, cũng chính là võ lâm minh chủ vừa mới nhậm chức năm trước - Mộ Dung Nghĩa. Độc bá võ lâm là thứ rất có lực hấp dẫn, các môn phái chuẩn bị đến cướp bộ bí tịch này. Tin tức vừa mới truyền ra, đủ mọi loại người trong giang hồ đều tề tụ ở Mộ Dung son trang..

Đi đường nhiều ngày, giờ phút này ta cùng Độc Cô Hàn đang ngồi ở quán trà Từ Châu uống trà. Nghe mọi người bàn tán, khóe miệng ta không khỏi gọi lên một nụ cười.

"Từ Ngang cùng Huỳnh nhi đã đến chưa?" Độc Cô Hàn vô tình hỏi một câu.

"Bọn họ hẳn là đã sớm đến, có lẽ hiện tại đang ở Mộ Dung gia làm khách." Thiêm Điện cùng Phượng Thanh Hà vừa mới tân hôn, Lục Tây Lâm cùng Phượng Thanh Hà mới ở bên nhau nửa năm, để cho bọn họ hưởng thụ ngọt ngào đi. Liệt Hỏa đưa Thủy Vũ Mị về nhà cầu thân. Lục Tây Lâm, Phượng

Thanh Trúc, Tư Đồ Dạ đã trở về Bách Hiểu đường chuẩn bị kết hôn.

Chân chính đến Mộ Dung gia xem diễn, kỳ thật chỉ có mỹ nữ tỷ tỷ (Nàng cũng không phải đi xem diễn), Mục Ngữ Tâm, bệnh thần kinh cùng Độc Cô Huỳnh. Ta là phụ nữ mang thai, hành trình rất chậm. Mỹ nữ tỷ tỷ lại lộ vẻ lo lắng cho Mộ Dung Nghĩa, cho nên ta để bốn người bọn họ đi trước. Dù sao vở diễn này diễn viên chính là ta, ta không đến, vĩnh viễn không thể chấm dứt, càng không thể thu dọn.

"Nàng muốn thu dọn như thế nào?" Hấn uống rượu, thuận tiện hỏi ta. Ta phải uống trà, còn hấn lại uống rượu, còn vương pháp không a?

Ta thân nhiên nhún nhún vai, "Việc này ta tạm thời chưa có nghĩ đến, để hấn có việc làm cũng tốt, đỡ cho hấn có suy nghĩ hại người."

"Nhất định phải làm như vậy?" Hấn cười cười, không biết có phải đang nghĩ hấn may mắn không có kết thù với ta hay không?

Khóe miệng ta gọi lên một mặt cười lạnh, "Ta muốn làm cho hấn hối hận vì đã làm chuyện hai mươi một năm trước kia. Ta hiện tại đã là người của Độc Cô gia, thù này không thể không báo."

"Vân nhi, đừng quấy nữa, ta đã đáp ứng Giang tiền bối, bà ấy đối với nàng có ân." Cái gì a? Nàng trộm xà cho ta ăn, thiếu chút nữa hại chết ta, may là ta đã ăn bằng thiền.

"Ta nói sẽ hại hấn sao? Chẳng chỉ đáp ứng không công khai chuyện tình năm đó làm cho Mộ Dung Nghĩa thân bại danh liệt, nhưng không có đáp ứng việc khác." Ta cũng không phải là người lương thiện gì, từ khi biết hấn luyện «Lư nguyệt thập bát thức» quái dị kia, một kế hoạch đã hình thành trong đầu ta.

"Hết thấy nàng đã âm thầm dự kiến?" Đương nhiên... còn có kế hoạch dự phòng.

Ta cười cao thâm khó lường, "Ta phải cho hấn nếm thử, cảm giác bị buộc đến đường cùng đáng sợ như thế nào, ta muốn làm cho những người có dã tâm vấy công Mộ Dung son trang, ý đồ cướp bí tịch, nếu mọi người không cướp, ta còn có chiêu khác." Tối hôm đó, ta nghe được cuộc đối thoại của huynh muội bọn hấn, lập tức dùng bỏ câu đưa thư cho Bách Hiểu đường, ta để cho các phân đường của Bách Hiểu đường chuẩn bị, nửa tháng sau đem tin tức Mộ Dung Nghĩa có tuyệt thế võ công công bố ra ngoài. Hơn nữa ở bốn phía tuyên truyền, khoa trương nói «Lư nguyệt thập bát thức» có bao nhiêu uy lực. Kỳ thật ta cũng không biết «Lư nguyệt thập bát thức» lợi hại như thế nào, dù sao khi đó nghe được Độc Cô Hàn rất bận tâm về nó, tùy tiện lấy tên ra dùng. Ta chủ yếu là muốn giang hồ có một sự biến đổi lớn, đã làm thì phải làm đến cùng, cho nên ngay cả tên võ công ta cũng nói ra. Vì sao phải ở nửa tháng trước? Từ lúc nghe được cuộc đối thoại của Độc Cô Hàn, ta đã sớm lên kế hoạch trong nửa tháng bức hấn đi ra, hơn nữa là tuyệt đối nắm chắc. Có Độc Cô Hàn ở bên người, muốn tung hoành trên giang hồ như thế nào đều có thể. Vô luận là gặp được chuyện gì, ta cũng có thể nắm chắc cách đối phó. Luận thể lực có thể lực, luận võ công — chỉ cần sử dụng Long Ngâm Phượng Vũ, ai dám cùng chúng ta tranh phong.

Người trong giang hồ đều tham lam, chỉ cần tin tức vừa xuất hiện, Mộ Dung gia lập tức náo nhiệt hấn lên. Năm đó Mộ Dung Nghĩa liên hợp với ba người kia bức Độc Cô gia, bây giờ ta làm cho toàn giang hồ đến bức hấn.

Độc Cô Hàn cười khỏ, "Vân nhi, không nghĩ tới cuối cùng cũng là nàng giúp ta."

"Ta là thê tử của chàng, là nương của con chàng, ta không giúp chàng thì ai giúp chàng? Yên tâm, vở kịch này rất phấn khích, siêu cấp phấn khích. Đúng rồi, ta bảo Tật Phong ca đem người kiểm được đưa lại đây, Huỳnh nhi tựa hồ cũng mang mấy người kia đến."

"Các người giấu ta âm mưu gì phải không?" Hấn vẫn là cười khỏ, ta biết hấn không có biện pháp nào với ta.

"Người ta nào có, chàng đáp ứng không công khai chuyện tình của hai mươi một năm trước, không có đáp ứng chuyện gì khác nha. Nếu chàng không có tâm này, vì sao lại không cần ta?" Ta vô tội nháy nháy mắt, chồng nào thì vợ này.

"Tùy tiện." Hấn đã sớm để mặc ta không phải sao? Mộ Dung Nghĩa, những ngày tốt đẹp của người đã không còn. Dám làm hại nam nhân của ta phải lăn lộn. Được rồi, hai mươi một năm trước, Độc Cô Hàn còn chưa phải nam nhân của ta. Nhưng... chỉ bằng sự dạy dỗ cùng ân cứu mạng của sư phụ, thù này ta nhất định phải báo.

Ta cười hi hi, "Trống công thật tốt."

Hấn cầm lấy tay ta, "Nàng là người càn quấy nhất thiên hạ." Đó là đương nhiên, toàn bộ người trong võ lâm đều bị ta đùa bỡn trong lòng bàn tay. Ta sờ bụng, nếu ta sinh một đứa con gái sẽ như thế nào? Có thể càn quấy giống ta hay không? Kinh hãi thế tục?

"Ta chính là càn quấy, còn thích tạo ra tin giật gân. Nghỉ ngơi một đêm, chúng ta cũng nên đến Mộ Dung son trang rồi, hết thấy ân oán, đều đã đến hồi kết." Bách Hiểu đường chính là dựa vào mấy tin giật gân này kiếm com ăn, ta là đường chủ vĩ đại nhất từ trước đến nay, không tạo ra tin giật gân sao có thể làm?

Hấn gật đầu, không nói gì. Kỳ thật ta biết, trong lòng hấn đều đã rõ ràng, nhưng cố ý làm như vô tình nói ra để ta tự hào một phen.

~*~

Mộ Dung gia đã lâu không có náo nhiệt như vậy, so với đại hội võ lâm còn lớn hơn. Các nhân vật hắc bạch lưỡng đạo, nổi danh, vô danh, võ công kém, võ công cao cường, các dạng đều có đủ. Người hầu không ngừng đi qua đi lại, quả thực là cảnh tượng náo nhiệt. Đáng tiếc ở sau cảnh náo nhiệt phồn hoa này chính là che dấu nội tâm tham lam a.

"Quái, sao lại có nhiều người hầu như vậy, không phải đã phân tán hết rồi sao?" Nhìn thấy người hầu đi qua đi lại, ta nhìn không được hỏi.

"Người hầu của Mộ Dung gia đông đảo, càng hướng chỉ Mộ Dung cô nương chỉ lặng lẽ điều đi một bộ phận." Nói cũng có đạo lý.

"Bụng lớn như vậy còn muốn đến tranh giành bí tịch?" Đột nhiên nghe được một thanh âm bất mãn vang lên bên cạnh. Ta liếc mắt một cái, là một tên gia hỏa có ánh mắt đào hoa, đang khinh miệt nhìn chúng ta.

Ta khịt khịt cái mũi, khinh bỉ nói, "Bệnh thần kinh." Ta thích thì đến, hần không phục à.

"Người nói cái gì?" Hần nổi nóng, một bộ dáng phải ăn thịt người.

Ta liếc nhìn hần một cái, "Bỏ cô nương thích thì sao? Người không phục à? Người cũng có thể tìm một cô nương bụng lớn đem đến a."

"Chỉ bằng người? Chỉ sợ không có mạng lấy được bí tịch." Ta kém như vậy sao? Mắt đào hoa thiếu chút nữa đem cái đuôi vênh lên tận trời.

"Đừng để ý đến hần." Độc Cô Hàn căn bản không hề liếc hần một cái, đỡ ta đi vào. Mới sáu tháng, hần khản trương như vậy làm gì? Ta thường xuyên có ảo giác phải sinh đứa nhỏ là hần a. (Sở Sở: Vô nghĩa, hần là cha đứa nhỏ, có thể không khản trương sao?)

"Biết rồi, quả thực là kẻ điên." Ta hung ác liếc mắt đào hoa một cái.

"Loại địa phương này các người có thể đến sao?" Vô nghĩa, đây là nhà của ta. Ách... Ta đã sớm thay đổi thành cách ăn mặc của thiếu phụ, vẫn là một thân xiêm y bình thường, nhìn thế nào cũng không giống người trong giang hồ, nhiều lắm là phu nhân nhà đại hộ bình thường. Độc Cô Hàn thì hoàn hảo, bất quá bị hình tượng của ta kéo theo.

"Bỏ cô nương vào Mộ Dung sơn trang còn phải được người đồng ý sao? Người lập tức biến mất trước mắt bỏ cô nương, sau này nghiêm cấm bước vào Mộ Dung sơn trang." Đây là nhà của ta được không, ai kêu hần phách lối như vậy, khi dễ phụ nữ có thai, đừng đứng ở địa phương của ta giương oai.

"Giỏi cho một tiện phụ, không muốn sống..."

Ta hít một ngụm lãnh khí, Độc Cô Hàn vẫn đỡ ta như trước, chẳng qua trên tay có thêm một thanh kiếm, mũi kiếm đang ở sát miệng của mắt đào hoa. Mắt đào hoa tùy thời có thể biến thành một tờ thi lạnh như băng.

Ta nhẹ nhàng lay lay cánh tay hần, "Thả hần đi, tích đức cho con của chúng ta."

Độc Cô Hàn liếc nhìn ta một cái, thu hồi kiếm về để ở bên hông.

"Người... Người có biết ta là ai không?" Mắt đào hoa đã phát run, nhưng cũng không chịu nhận thua. Run rẩy uy hiếp người khác, thật là có ý tứ.

"Đi vào." Ta nhanh chóng túm lấy tay hần, sợ hần không cẩn thận lại giết người.

"Mộ Dung Ý Vân?" Đột nhiên có người hét chói tai một tiếng.

"Dụng phụ (phụ nữ có thai) kia là Mộ Dung Ý Vân, nam nhân bên người nàng không phải là..."

"Không phải phu thê họ đã thoát ản giang hồ sao? Vì sao lại ở đây giăng co?"

"Chỉ sợ là vì «Lưu nguyệt thập bát thức»."

"Vô công của hai người bọn họ đã đến mức xuất thần nhập hóa, nghe nói bọn họ chỉ dùng mấy chiêu đã đánh bại Mộ Dung Nghĩa, còn cần «Lưu nguyệt thập bát thức»?"

"Ai biết được?"

"Xong rồi, Mục Hàn nổi danh yêu thương thê tử, ta hôm nay nhục nhã (nhục mạ + nhục chửi) Mục phu nhân..." Mắt đào hoa càng run rẩy, đứng sững sờ tại chỗ. Ta quay đầu lại liếc một cái, nhìn không được phì cười.

"Hàn, chúng ta thật nổi danh nha." Nhất lưu cao thủ cảm giác thật không tài a.

"Ngốc nghếch, nổi danh chỉ một thêm chữ có gì tốt?" Cho nên chúng ta mới muốn đi ẩn cư a.

~*~

Đại sảnh đã tụ tập không ít người, tất cả đều là võ lâm tiền bối đứng đầu. Độc Cô Huỳnh, bệnh thần kinh, Mục Ngữ Tâm cũng ở đó. Hai người chúng ta vừa mới bước vào cửa, mọi thanh âm lập tức đình chỉ, tất cả ánh mắt tập trung ở trên người chúng ta.

"Hi, các vị khỏe không?" Không biết phải làm sao, ta lộ ra một nụ cười giả dối.

"Còn biết trở về." Mộ Dung Nghĩa hừ lạnh một tiếng.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, "Cha... ta mang ngoại tôn trở về thăm người, người mất hứng sao? Chẳng lẽ người hy vọng nữ nhi của người chết già trên núi mãi mãi không trở lại sao?" Có quý mới muốn trở về, nếu không phải vì gây phiền toái cho hần, ta không có rảnh như vậy đâu.

"Hai vị mời ngồi." Mộ Dung Nghĩa thái độ lạnh nhạt. Nhân vật võ lâm hùng hổ đến nhiều như vậy, tựa hồ làm hần rất mệt, ha ha, xứng đáng.

Ta có ý ngồi cạnh Độc Cô Huỳnh, Huỳnh nhi lập tức hiểu ý, thấp giọng nói, "Toàn bộ đều đã bố trí tốt, nghe tâu điều khiển."

Ta cười như hồ ly, "Tốt lắm." Mộ Dung Nghĩa, người xong đời.

"Đại tâu, khi nào thì động thủ?"

"Không vội." Ta cười gian, "Vừa rồi đàm luận đề tài gì?" Kỳ thật ta rất gấp, càng nhanh càng tốt, qua một ngày bụng ta lại càng lớn, hành động càng khó khăn, vạn nhất không thể động thủ thì sao?

Độc Cô Huỳnh khinh bỉ nói, "Rất nhiều người hướng Nhục Nhan cô nương cầu thân." Mộ Dung Nghĩa chỉ có một nữ nhi là nàng (Quan hệ của chúng ta từ lúc đó đã không còn, căn bản không giống cha con), sau khi hần trăm tuổi, «Lư nguyệt thập bát thức» tự nhiên sẽ rơi vào tay Nhục Nhan. Những người đó thật đúng là giỏi tính toán, gia nghiệp khổng lồ của Mộ Dung gia, võ lâm đệ nhất mỹ nữ Nhục Nhan, «Lư nguyệt thập bát thức»... Cự nhiên đều đồng thời tới tay, sách sách, thật tham lam.

"Một đám cảm thú, ta dám cam đoan bọn hần sẽ không đoạt được cái gì." Trừ bỏ Thiên Túy, mỹ nữ tỷ tỷ sẽ không chấp nhận bất cứ kẻ nào.

Không quan tâm đến mọi người đang bàn tán cái gì, ta đột nhiên thanh thanh giọng, lớn tiếng nói, "Cha, nghe nói người có một bộ bí tịch «Lư nguyệt thập bát thức» có phải hay không?"

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập trên người ta, mọi người đều biết mục đích đến đây, chính là không ai có can đảm hỏi đến.

"Không liên quan đến chuyện của người." Mộ Dung Nghĩa cực kỳ tức giận, hé ra khuôn mặt lạnh lùng.

"Phải không?" Ta tươi cười đứng lên, "Các vị biết không? Trên giang hồ có một tên quỷ quân tử, hần việc gì cũng có thể làm. Vì muốn làm thiên hạ đệ nhất, hần trước cướp đoạt thân binh lợi khí, bí tịch võ công, mà người trong giang hồ đều nghĩ hần là một chính nhân quân tử. Hôm nay, ta phải ở trước mặt các vị, đòi lại công đạo cho võ lâm." Khóe miệng ta mỉm cười, đem ánh mắt hướng tới Mộ Dung Nghĩa. Hần thân mình cứng đờ, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

"Hần là ai vậy?" Phương trượng Thiếu Lâm luôn là người có khí độ nhất.

"Hần a..." Ánh mắt của ta đảo qua tất cả mọi người, chỉ cần là đã từng làm việc xấu, đều bị ánh mắt của ta uy hiếp.

"Ý Vân, không cần." Mỹ nữ tỷ tỷ cùng bệnh thần kinh cơ hồ là đồng thời thốt ra.

Mọi người càng thêm nghi hoặc, hai mặt nhìn nhau. Ta làm như không thấy, tiếp tục chơi đùa. Không công khai chuyện tình của hai mươi một năm trước, vậy ta công khai chuyện khác chắc là có thể.

"Huỳnh nhi." Ta ném cho Độc Cô Huỳnh một ánh mắt. Độc Cô Huỳnh lập tức đứng lên, đi tới cửa vẫy tay một cái, lập tức có một hán tử đi tới, nàng thì thâm vãi tiếng, hán tử kia vội gập đầu rồi rời khỏi.

"Độc Cô cô nương, rốt cuộc sao lại thế này?" Chương môn Tung Sơn nhần nại không được, rốt cuộc mở miệng hỏi.

"Đợi một chút sẽ biết." Nàng lạnh như băng trả lời.

"Các vị đừng gấp, xem đi rồi biết." Ta tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt nhìn thẳng vào ánh mắt phẫn hận của Mộ Dung Nghĩa. Ta mới không sợ, hôm nay có nhiều nhân vật nổi danh như vậy, nếu hần dám động thủ, không chết mới là lạ.

Ta lại nói vài câu với Độc Cô Huỳnh, nàng gật gật đầu.

"Đại tâu, là hần sao?" Độc Cô Huỳnh chỉ vào một vị nam tử đang đội đầu lạp* đứng ở cửa hỏi.

*Đầu lạp: loại mũ rộng vành những người trong giang hồ thường dùng, kéo sụp xuống là che hết nửa khuôn mặt.

Ta gật đầu, "Tiến vào đi."

Vị nam tử kia đứng ở giữa đại sảnh, ánh mắt ta đảo qua tất cả mọi người, mỉm cười, "Các vị biết hần là ai không?"

Mọi người sôi nổi lắc đầu, căn bản không nhìn thấy mặt, làm sao có thể biết.

"Hần chính là..." Ta dừng lại một chút, "Lôi Động môn - Hải Phong."

"Không có khả năng." Chương môn Hằng Sơn là người đầu tiên nhảy dựng lên.

"Vì sao không có khả năng?"

"Bốn năm trước, Lôi Động môn một đêm bị hủy, tất cả mọi người đều đã bỏ mạng, môn chủ Hải Phong cũng ở trong số đó."

Nam tử chậm rãi bỏ đầu lạp xuống, thanh âm trầm thấp nói: "Đạo trưởng, còn nhận ra ta không?"

"Người là...?" Hoa Hiến Từ không chắc nói, "Người là Hải Phong?" Mộ Dung Nghĩa trợn mắt há mồm, toát mồ hôi lạnh.

Hải Phong gật đầu, "Văn bối thân thể yếu nhược mắc nhiều bệnh, từng mời đạo trưởng tới chữa bệnh mới có thể sống sót. Người ở lại Lôi Động môn mười ba ngày để chữa bệnh cho ta, hẳn là nhận ra được ta."

"Nhận được nhận được, người thực sự là Hải Phong?" Hoa Hiến Từ chậm rãi gật đầu, hẳn chính là một thể hệ cao nhân, lời nói của hắn ai dám nghi ngờ.

"Hải môn chủ, nói mau, bốn năm trước đến tột cùng có chuyện gì?" Chương môn Hoa Sơn vội hỏi.

"Bốn năm trước, vào một buổi tối, có người xông vào Lôi Động môn, bắt ta giao ra bí tịch Lôi Động chương pháp. Ta đương nhiên không muốn giao ra, còn cùng đối phương giao thủ. Không nghĩ đến, trong lúc chúng ta đánh nhau, đệ tử nội môn nhìn thấy bộ mặt thật của hắn. Hắn vì duy hộ (duy trì + bảo hộ) danh dự của mình, cư nhiên tàn nhẫn sát hại toàn bộ người trong Lôi Động môn. Lúc ấy ta bị trọng thương, nằm trên vũng máu, hẳn tưởng ta đã chết nên yên tâm rồi đi. Sau đó ta trốn đến chỗ người thân ẩn cư, là người của Bách Hiểu đường kiếm được ta, nguyện ý đòi lại công đạo cho ta." Hắn cắn răng nghiêng lợi nói ra, oán hận nhìn chằm chằm Mộ Dung Nghĩa.

"Vậy vì sao sau khi thương thế đã lành người lại không công bố việc này ra? Để cho vô lâm đồng đạo vì người chủ trì công đạo." Hải rất đúng, ta chính là có ý như vậy.

"Bởi vì người kia là đại hiệp mà mỗi người đều kính nể, sẽ không có ai tin tưởng lời nói của ta. Thẳng đến khi người của Bách Hiểu đường tìm được ta, ta mới biết nguyên lai vị "đại hiệp" kia làm rất nhiều việc ác, rốt cuộc cũng đã đến lúc chịu báo ứng." Trang chủ Thần Bình son trang, đường chủ Bách Hiểu đường, trang chủ Thiên Kiếm son trang cùng vô số người bị hại cùng nhau chỉ tội người kia, hẳn là mọi người sẽ tin đi?

"Hắn rốt cuộc là ai?"

Hải Phong không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Mộ Dung Nghĩa, con ngươi tựa hồ phun ra lửa. Không cần nói rõ, hành động của hắn đã biểu minh (biểu thị + chứng minh) hết thảy.

"Mộ Dung Nghĩa?" Rốt cuộc có người không nhận được sợ hãi than. Mọi người thật sự không thể chấp nhận việc này, hai mặt nhìn nhau.

"Chính - là - hắn." Hải Phong từng bước lại gần Mộ Dung Nghĩa. Mộ Dung Nghĩa sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn bảo trì trấn tĩnh. "Người có chứng cứ gì?"

Ta vội vàng kéo Hải Phong, nói: "Hải đại ca, đừng gấp, vẫn còn."

Ta cười lạnh một tiếng, "Cần chứng cứ phải không?" Ta vỗ vỗ tay, bảo tiêu bên cạnh Độc Cô Huỳnh - Sầu Vô Cực tiến vào, bên cạnh có một vị phụ nhân trên dưới ba mươi tuổi. Phụ nhân kia sắc mặt sợ hãi, bất an nhìn mọi người. Nhưng vừa nhìn thấy Mộ Dung Nghĩa, nàng đột nhiên bật dậy thét chói tai, miệng lắp bắp nói: "Ta không thấy cái gì hết, ta không thấy cái gì hết, xin đừng giết ta, xin đừng giết ta."

"Đại thẩm, người không muốn vì tiểu thư nhà mình báo thù sao?" Thủy Vũ Mị vội chế trụ nàng.

"Ta..." Phụ nhân đó tựa như kinh cung chi điều*, bối rối muốn chạy trốn.

*Thành ngữ "kinh cung chi điều" có trong điển tịch Chiến quốc sách. Canh Luy đứng trước Ngụy Vương, giương cung không có tên, giả bắn một phát, con chim nhận rơi xuống. Canh Luy giải thích với vua rằng: "Sở dĩ như vậy là vì con chim này bị thương, vết thương chưa lành và lòng khiếp sợ chưa tan, cho nên thấy giương cung lên là sợ hãi".

Nghĩa bóng: Bị nạn hụt một lần thì e ngại, sợ hãi, hoảng hốt.

"Người nhất định nhận ra người kia có phải hay không? Người nhìn thấy được cái gì không nên xem, nói cho mọi người đi." Độc Cô Huỳnh dụ dỗ nàng.

Phụ nhân đó nuốt một ngụm nước miếng, cúi đầu nói, "Ta... mười hai năm trước... ta ở Ngũ Độc môn làm nha hoàn, chuyên hầu hạ thiên kim của môn chủ. Vào... một ngày, đột nhiên nửa đêm... có người xông vào Ngũ Độc môn giết người khắp nơi, ta kéo tiểu thư trốn dưới gầm giường. Không may... tiểu thư để lộ y phục ra bên ngoài. Người kia liền xông tới, đem tiểu thư tha ra ngoài tàn nhẫn sát hại. Sau khi hừng đông, ta chui ra khỏi gầm giường thì phát hiện Ngũ Độc môn trên dưới không còn một ai sống sót." Phụ nhân đó nói xong, không dám nhìn Mộ Dung Nghĩa, chạy tới trốn sau lưng ta.

"Người còn có gì để nói? Mộ Dung tiên bối?" Ta đem phụ nhân bảo hộ ở phía sau, chậm rãi hỏi hắn.

Mộ Dung Nghĩa ánh mắt giống như lợi kiếm, rít gào nói, "Người vu oan cho ta."

"Các vị cho rằng như thế nào?" Ta nhìn đông đảo vô lâm nhân sĩ. Bọn hắn vốn hận không thể giết Mộ Dung Nghĩa, bắt hắn giao «Lưu nguyệt thập bát thức» ra đây, sao có thể giúp hắn. Mọi người đang lo không có cơ để ép buộc hắn, hiện tại rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận, đại nghĩa凛 nhiên.

"Có Hải môn chủ làm chứng, tuyệt đối không thể giả."

"Đúng, thật không ngờ Mộ Dung Nghĩa là người như thế."

"Mục phu nhân, người có gì chứng minh lời nói của người là thật. Khó có thể dám chắc Hải Phong này không phải mạo danh, vị phụ nhân này cũng là do các người mua chuộc." Đến lúc này còn nganh miệng.

"Đạo trưởng? Hải Phong có phải thật hay không? Người hãy nói cho mọi người." Ta nhìn Mộ Dung Nghĩa cười lạnh.

"Các vị, là thật. Bản đạo cùng hần có giao tình thâm sâu, tuyệt đối sẽ không nhận sai." Đại thúc, cảm ơn người.

"Có lẽ là Hải môn chủ hoa mắt." Loại lý do này mà hần cũng có thể nói ra, không sợ bị lừa dối hay sao?

Ta nhìn Mộ Dung Nghĩa, cười lạnh, "Tất cả tiến vào."

Vừa dứt lời, đại sảnh đã có thêm bảy người. Nhất thời tất cả đều là thanh âm hít thở không thông..

"Người là... Liệt Hòa chương - Trần huynh?"

Một lão nhân gật đầu, chậm rãi đem ánh mắt dời về phía Mộ Dung Nghĩa.

"Vương phu nhân, người không có chết?"

.....

Trong đại sảnh, khắp nơi đều là thanh âm kinh ngạc. Đứng ở trước mặt bọn hần, tất cả đều là người đã "chết". Bách Hiểu đường, Thiên Kiếm sơn trang, Thần Bình sơn trang, Thiên Ma giáo hợp lực tìm rất lâu, rốt cuộc tìm được bọn hần. Bọn hần là bị Mộ Dung Nghĩa bức hại, cũng là nhân chứng. Không nói chuyện tình hai mươi một năm trước, ta có thể nói chuyện khác. Mộ Dung Nghĩa, người xong rồi.

"Mộ Dung tiên sinh, mời người cho chúng ta một lời giải thích." Sau khi mấy người kia thuật lại chuyện bị thảm mà mình gặp phải, Vô Sắc đại sư tụng một tiếng phật hào (A di đà phật), thanh âm chung quanh cũng lớn tiếng chất vấn.

"Vi bí tịch vô công, thần binh lợi khí, người táng tận lương tâm, còn có cái gì để nói?" Ta lạnh lùng trừng mắt nhìn hần. Đám người bị hại kia nói lên tình huống bản thân gặp phải, vừa nói chính là mấy canh giờ, hiện tại rốt cuộc có cơ hội cho ta nói.

Mộ Dung Nghĩa rốt cuộc ý thức được sự tình nghiêm trọng, lại không biết nên nói thế nào cho phải. Hần nghĩ bản thân làm thiên y vô phòng* có phải hay không? Đừng coi thường chúng ta.

*Thiên y vô phòng: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.

"Giết hần."

"Giết tên ngu quân tử này."

"Vô lâm bại hoại, mỗi người đều có thể giết."

"Vi sự yên ổn của vô lâm, nhất định phải giết tên tiểu nhân ti bỉ này." Không khí lập tức sôi trào, thanh âm hô hào yêu cầu phải giết hần một tầng lại một tầng vang lên.

Sắc mặt Mộ Dung Nghĩa đã xám như tro tàn, cắn răng nghiêng lợi. Ta sợ mỹ nữ tỷ tỷ chịu không nổi, sớm bảo Độc Cô Huỳnh đánh ngã nàng, giao cho nha hoàn chiếu cố. Nhục nham, tha thứ cho ta.

Ngay tại lúc mọi người đang hô hào, một bóng dáng nhanh chóng bay ra. "Đừng để hần chạy." Nói xong đuổi theo ra ngoài. Mộ Dung Nghĩa, người nghĩ người chạy thoát sao?

"Cẩn thận." Độc Cô Hàn vội đỡ ta, sợ ta bị xô đẩy.

"Không có việc gì." Ta quay đầu nhìn Độc Cô Huỳnh cùng bệnh thần kinh, "Thế nào? Có thích không?"

"Đại tẩu thực lợi hại."

Bệnh thần kinh cười khỏ, "Thực sự là tẩu làm?"

Ta cười lạnh, "Hừ, dám động vào nam nhân của ta, ta muốn hần chết thực khó coi."

"Ý Vân, hần thủy chung vẫn là cha của tẩu." Bệnh thần kinh hảo tâm nhắc nhở.

Ta lắc đầu, "Hắn không phải, về sau huynh sẽ hiểu được."

"Ai da..." Một bóng người đột nhiên bay tới, Độc Cô Hàn vội ôm ta tránh né. Tiếp theo có thêm hai, ba người bay qua theo. Không cần phải nói, Mộ Dung Nghĩa sợ là có ý đồ chạy trốn, bị đoàn người vây đánh.

"Đại tẩu, cẩn thận." Độc Cô Huỳnh có tâm báo thù nên là người đầu tiên nhảy ra.

Ta rút tay ra khỏi tay của Độc Cô Hàn, "Không phải muốn báo thù sao? Đi thôi." Trừ bỏ đạo trưởng Hoa Hiến Từ miễn cưỡng có thể liều mạng cùng Mộ Dung Nghĩa ở bên ngoài, những người khác quả thực là chịu chết. Chỉ có Độc Cô Hàn, bệnh thần kinh cùng Hoa Hiến Từ liên thủ mới có cơ hội giết hắn. Ta mới không cần người trong lòng mạo hiểm, hết thấy đều ở trong kế hoạch. «Lưu nguyệt thập bát thức» có bao nhiêu lợi hại? Có thể địch nổi toàn bộ cao thủ võ lâm sao?

Hắn vẫn như trước che chở ta, đi đến sân xem bọn hắn đánh nhau. Tất cả mọi người đều xông vào giết, ý đồ một trận thành danh có, ý đồ chiếm được «Lưu Nguyệt thập bát thức» cũng có, thật tình muốn làm chuyện tốt cũng có, đáng tiếc người như vậy không nhiều lắm. Ta xem chỉ có Vô Sắc đại sư, Thanh Phong sư thái, Hoa Hiến Từ đạo trưởng, ba vị đã xuất gia là thật sự muốn làm chuyện tốt, những người khác rất khó nói. Ách... Bệnh thần kinh cùng Độc Cô Huỳnh cũng tham gia, vì báo thù cũng có.

Mộ Dung Nghĩa mắt đỏ như máu, cũng không biết là cướp được trường kiếm từ ai, ra tay không lưu tình chém tất cả mọi người. Vô số bóng đen vây quanh hắn, tiếng binh khí cùng tiếng la hét không dứt bên tai.

Độc Cô Hàn cứ nhiên ôm ta ngồi trên ghế, nhìn bọn hắn đánh nhau. Bọn hắn thí mạng, mà chúng ta lại ngồi xem diễn.

"Bọn hắn có thể giết Mộ Dung Nghĩa không?" Người ngã xuống càng ngày càng nhiều, ta bắt đầu lo lắng.

"Không thể."

"Vì sao?" Ta lo lắng hỏi.

"Bởi vì ta biết bọn hắn tuyệt đối không giết được ta, hắn đến bây giờ còn chưa có sử dụng «Lưu nguyệt thập bát thức»." Hiểu được, võ công hắn cùng Mộ Dung Nghĩa không phân cao thấp, những người đó không giết được hắn, tự nhiên cũng sẽ không giết được Mộ Dung Nghĩa.

"Làm sao bây giờ?" Ta lo lắng hỏi.

Hắn cười khò. "Không cho phép hỗ trợ."

Nháy mắt, nam nhân bên người ta đã nhảy vào trận hỗn chiến. Có sự hỗ trợ của hắn, hắn là thắng đi.

Ta nhìn thật không thoải mái, tâm buộc chặt, nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Độc Cô Hàn. Hắn gia nhập, Mộ Dung Nghĩa đem toàn bộ tinh lực đặt trên người hắn, người công kích hắn cứ nhiên giảm bớt, đã có không ít người dừng lại xem quyết đấu. Có làm hay không? Tự nhiên giúp đám cầm thú này, tính cho lão công của ta làm vật hy sinh à?

Bỗng dưng, chung quanh Mộ Dung Nghĩa chợt lóe hàn quang, cứ nhiên hơn mười người bay ra. Ông trời của ta, hắn vậy một cái giải quyết hơn mười người, có phải rất quý dị hay không? «Lưu nguyệt thập bát thức»?

Trong nháy mắt, mấy vai diễn nhỏ đã bị thu dọn sạch sẽ, có người chết, có người bị thương. Chỉ còn mười mấy người miễn cưỡng có thể cùng hắn so chiêu. Ta bật dậy, tâm thực lo lắng.

Kiểm của Mộ Dung Nghĩa đột nhiên hướng tới Độc Cô Huỳnh, ta còn chưa thấy rõ ràng, Độc Cô Huỳnh đã trúng một kiếm, thân mình ngã xuống. Ta vừa tính chạy tới đỡ nàng, đột nhiên một bóng đen xẹt qua bên cạnh ta, đem nàng ôm gắt gao trong lòng ngực. Hắn đem nàng đặt ở trước ngực, nhanh chóng điểm huyết đạo của nàng, lấy ra một bình nhỏ từ trên người. Trước cho nàng ăn hai viên thuốc, sau đó băng bó miệng vết thương. Cả quá trình không đến hai phút, nhìn khắp thiên hạ, có thể có y thuật như vậy, không phải Y Dục Thành thì còn ai vào đây.

Ta vội chạy đến, thờ hồn hèn, "Nàng làm sao vậy?" Độc Cô Huỳnh nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, vừa nhìn liền biết tình huống rất xấu.

"Không có việc gì." Y Dục Thành chưa hết kinh hãi.

"Mang nàng đi nghỉ ngơi, đừng ở trong này." Có thần y chiếu cố nàng, ta rất yên tâm.

"Phu nhân... người đang mang thai, không thể đứng ở nơi này quá lâu." Y Dục Thành hào tâm nhắc nhở.

"Ha ha..." Đột nhiên một trận cuồng tiếu chói tai vang lên. Mộ Dung lão nhân cứ nhiên đánh lui Độc Cô Hàn, những người khác đều không dám động thủ, đứng ở một bên xem cuộc chiến, bệnh thần kinh cùng vài vị xuất gia có chút tình người đã sớm quỳ rạp trên mặt đất đứng dậy không nổi.

"Cứu, cứu bọn hắn." Ta chỉ vào người bị thương, vội kéo tay áo của Y Dục Thành.

Y Dục Thành đem Độc Cô Huỳnh đặt ở trên ghế, nhanh chóng triển khai cứu người.

Độc Cô Hàn cùng Mộ Dung Nghĩa đã sớm đánh không thể dừng, khó phân thắng bại. Dần dần, Mộ Dung Nghĩa đã chiếm thế thượng phong.

Tìm ta đập loạn, nhanh chóng rút Phượng Vũ xuống, hướng Mộ Dung Nghĩa đánh tới. Ta mang thai không có sai, nhưng ta không thể nhìn lão công của mình bị thương.

Ta tới gần Độc Cô Hàn, hét lớn, "«Lạc hoa lưu thủy»."

Mộ Dung Nghĩa nghe thế, bỗng chuyển thân một chút.

"Không được, «Lưu nguyệt thập bát thức» là khắc tinh của «Lạc hoa lưu thủy»."

"Chúng ta lợi hại nhất là «Lạc hoa lưu thủy», thật sự không cần sao?" Chúng ta vội nói chuyện thì đã bị Mộ Dung Nghĩa công đến lui vài bước.

"Nghiệt nữ, ngươi hủy ta, ta muốn giết ngươi." Khi ta hồi phục tinh thần thì kiếm của Mộ Dung Nghĩa đã gần trong gang tấc, trừ bỏ nhắm mắt, ta không còn nghĩ ra được cách gì nữa. Đột nhiên... kiếm hướng đến yết hầu của ta dừng lại. Độc Cô Hàn dùng hai ngón tay gắt gao niết trụ thân kiếm, máu từ đó nhỏ xuống.

"Hàn." Ta kích động hô to, Phượng Vũ lập tức huy lên, đột nhiên kì tích xảy ra... Tay Độc Cô Hàn cứ nhiên không hề đổ máu, máu chảy ra đã bị ngân quang của kiếm hấp thụ.

"Là Long Ngâm." Ta kêu to một tiếng, Phượng Vũ nhắm thẳng vào mặt Mộ Dung Nghĩa, hần nhẹ buông tay, Long Ngâm bị Độc Cô Hàn niết nơi ngón tay giữ lại.

Độc Cô Hàn nhanh chóng giữ chặt quần áo của ta, lui lại vài bước, cùng Mộ Dung Nghĩa giằng co.

Ta vội kéo tay hần, "Tay của chàng làm sao vậy?" Kiếm đã bị hần cầm nơi tay kia, Độc Cô Hàn xòe tay ra, cứ nhiên lòng bàn tay không có dấu vết bị thương. Ông trời, rất thần kỳ đi.

"Đây là Long Ngâm." Ta mừng rỡ kêu lên.

"Long Ngâm?" Ta chỉ nghe thấy thanh âm hít thở không thông, người biết Long Ngâm không ít.

"Ngu ngốc, muốn đánh bại Mộ Dung Nghĩa mau sử dụng Long Ngâm Phượng Vũ, khai phong." Đầu của ta đột nhiên bị gõ một cái.

Khi ta quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một bóng dáng bay nhanh đến nhánh cây cách đó không xa. Bị lá cây che khuất, ta không thấy rõ bộ dáng của nàng.

"Sur phụ, là người sao?" Trừ bỏ nàng không có người thứ hai dám cốc đầu ta.

"Vô nghĩa, trừ bỏ Sơn Bản Huệ Tử ta thì còn ai tới cứu ngươi?" Khẩu khí thập phần cuồng ngạo.

"Có làm hay không? Người giờ mới đến, nếu không phải lão công của ta cứu ta, đồ đệ của người đã sớm đến âm phủ gặp người."

"Ít vô nghĩa, ngươi quên trước mắt còn có địch nhân sao? Mau khai phong."

"Sur phụ, khai phong như thế nào?"

"Đem Long Ngâm Phượng Vũ đặt cùng nhau rồi cắt máu của ngươi cùng tiểu tử kia. Về sau các ngươi có thể tâm ý tương thông, đừng nói «Lưu nguyệt thập bát thức», cho dù thập cửu thức cũng không phải là đối thủ của các ngươi."

Ta cùng Hàn nhìn nhau, lập tức đem Long Ngâm Phượng Vũ đan lại, rồi nhẹ cắt lên tay đối phương, máu theo thân kiếm chảy xuống, thẳng đến khi thanh kiếm hấp thụ. Đột nhiên không còn thấy máu, chỉ thấy hai thanh kiếm tựa hồ tản mát ra hào quang màu trắng. Cho dù là ban ngày cũng không thể che dấu quang huy của chúng.

"Trời, là Long Ngâm Phượng Vũ trong truyền thuyết?"

"Năm đó vợ chồng Độc Cô tiền bối xưng bá thiên hạ nhờ đôi kiếm kia? Phượng Vũ cứ nhiên là cây trâm?" Ánh mắt của người này đã muốn nhanh chóng rơi xuống.

"Vị cao nhân vừa rồi xưng mình là Sơn Bản Huệ Tử, chẳng lẽ... Nếu tính như vậy, nàng hần đã hơn một trăm tuổi."

Sơn Bản Huệ Tử căn bản mặc kệ mọi người nghị luận, nói: "Đồ đệ, đánh hần. Các ngươi thật tình yêu nhau, tâm ý tương thông, «Lạc hoa lưu thủy» có thể phát huy uy lực lớn nhất. Con mẹ nó, Độc Cô Tĩnh Không luôn nói «Lưu nguyệt thập bát thức» có thể phá «Lạc hoa lưu thủy», hôm nay ta phải cho hần biết, nếu thật sự so sánh, «Lạc hoa lưu thủy» căn bản không thể phá. Đồ đệ, làm về vang cho sự phụ của ngươi."

"Sur phụ yên tâm, đồ đệ người tinh thông nhất chính là đánh nhau."

Ta cùng Hàn dẫn theo kiếm, thập phần nguy hiểm nhìn Mộ Dung Nghĩa. Mộ Dung Nghĩa tròn mắt há mồm, gắt gao nhìn chăm chăm hai thanh kiếm.

"Trâm của ngươi là Phượng Vũ?" Miệng hắn khẽ nhếch, không dám tin thốt ra một câu.

Ta gật đầu. "Đúng, người trong võ lâm mơ tưởng lấy được Phượng Vũ, lại bị ta dùng để cài tóc, hơn nữa kiếm pháp đánh bại ngươi lần trước chính là «Lạc hoa lưu thủy»."

Hắn vô lực nói: "Ngươi là đệ tử của Sơn Bản Huệ Tử?"

Ta vênh mặt. "Đúng vậy, ta là đệ tử nhập thất duy nhất của nàng, Độc Cô Tinh Không tiền bối không có đồ đệ, cho nên ta là đệ tử nhập thất duy nhất của bọn họ."

"Ngươi..." Mộ Dung Nghĩa thở dài. "Ta có Long Ngâm thì đã sao? Rồi thế nào a."

Ta lớn tiếng nói, "Ta nói cho ngươi, Long Ngâm Phượng Vũ là lấy máu nhận chủ, cho dù ngươi có trong tay, nó không nhận ngươi thì cũng không có tác dụng. Ngươi như ý nguyện cướp được Long Ngâm? Nhưng thủy chung không thể sử dụng. Long Ngâm chỉ nhận nam tử của Độc Cô gia, Phượng Vũ chỉ nhận nữ tử hữu duyên. Nếu là vô duyên, không chừng còn có thể bị phản phệ." Ta nói thực sự lớn tiếng, cố ý cho toàn bộ những người ở đây nghe được. Đừng có chủ ý với hai thanh kiếm này, chúng nó thuộc về Độc Cô gia. Ta tin tình hình quý dị vừa này mọi người cũng thấy được, ta nói như vậy sẽ khiến cho mọi người không có ý định cướp nữa.

"Ha ha..." Hắn thối lui, tiếng cười quỷ mị theo miệng hắn bay ra.

"Mộ Dung Nghĩa, đừng chống cự vô ích." Hai người chúng ta từng bước từng bước tới gần hắn, ánh mắt hắn sắc bén nhìn chằm chằm chúng ta. Con ngươi thâm thúy chợt lóe hàn quang, một tiếng hét thảm vang lên, ta cùng Độc Cô Hân đồng thời hít một hơi. Mộ Dung Nghĩa cư nhiên... tự sát... hắn cư nhiên tự đánh vào thiên linh cái, liền chết như vậy? Hắn ngã xuống đất, ánh mắt thủy chung không nhắm lại. Ta quay đầu sang một bên, đem ánh mắt của hắn khép lại. Hắn liền chết như vậy? Ai cũng không thể tưởng tượng, Mộ Dung Nghĩa sát trá phong vân* cả đời, cư nhiên lấy tự sát kết liễu chính mình? Hắn cả đời yêu danh, cuối cùng lại thân bại danh liệt, thật sự là báo ứng a.

*Sát trá phong vân: Oai phong một cõi.

Vô Sắc đại sư tụng câu phật pháp rồi nói: "Mục phu nhân, người nên chuẩn bị hậu sự." Không phải cha ruột của ta, cần gì phải để ý như vậy.

"Thực xin lỗi, thỉnh báo ta Độc Cô phu nhân. Phu quân ta họ Độc Cô, chính là hậu nhân của Thần Binh sơn trang Độc Cô gia. Là nạn nhân của án diệt môn hai mươi một năm trước, đại ca của Độc Cô Huỳnh." Ta nói liền một hơi, những lời này ta đã sớm muốn nói. Lời nói của ta đổi lại một trận thanh âm hít vào lãnh khí. Nhưng ai cũng không nói nên lời.

Y Dục Thành ôm Độc Cô Huỳnh, đứng ở xa xa.

Hắn liếc mắt nhìn muội muội còn đang hôn mê một cái, thản nhiên nói: "Quá khứ đã là quá khứ, muội muội của ta giao cho ngươi."

"Đại ca yên tâm." Y Dục Thành đem ánh mắt đặt trên người ta. "Đại tẩu yên tâm." Đã kêu đại tẩu, ta còn có thể nói cái gì.

"Giang đại ca." Ta đậm cười nhìn hắn.

Hắn cười khổ. "Hết thầy đều đã qua."

"Chúng ta phải đi."

"Đi thôi."

"Đồ đệ, cút đi, về sau tự chiếu cố bản thân, ta phải đi rồi." Ở không trung truyền đến tiếng cười của sư phụ, người sớm đã không biết đi về phía nào.

"Bọn họ cứ như vậy mà đi?"

"Long Ngâm Phượng Vũ, Lạc Hoa Lưu Thủy, thiên hạ đệ nhất, quả thực là một đôi kỳ nhân."

"Đến trễ rồi a, Mục..."

"Thật đáng tiếc, không thể nhìn thấy kiếm pháp «Lạc hoa lưu thủy»."

Ta cùng Hân nắm chặt tay, mười ngón tay đan lại. Vinh viễn phải nắm tay của hắn, thẳng đến thiên hoang địa lão. Nguyệt Quang tiên tử, đường chủ Bách Hiểu đường, thiên hạ đệ nhất, những thứ này đều đã rời xa ta. Ta chỉ còn là một người vợ bình thường, người mẹ bình thường. Có lẽ vợ chồng chúng ta từng là truyền kỳ, có lẽ chúng ta từng huy hoàng. Nhưng tất cả đều không quan trọng. Lưu lại cho mọi người là hai bóng dáng nắm chặt tay rồi đi, lưu lại trong chốn giang hồ là một đoạn truyền kỳ. Mấy trăm năm sau, còn có người nhắc đến hay không? Truyền kỳ thì để người khác sáng tạo đi, giang sơn sẽ lại có người mới, một thế hệ người mới sẽ thay thế người cũ.

~*~

(Phần này là lấy từ truyện Lãnh khốc phu quân)

Độc Cô Hàn + Mộ Dung Ý Vân = Độc Cô Tiêu Diêu và Độc Cô Khuynh Thành.

Giang Từ Ngang + con gái một vị quan lại trong triều = Giang Vô Vân và Giang Di.

Y Dục Thành + Độc Cô Huỳnh = Y Minh Hà, Y Ngâm Phong và một đứa con trai nữa họ Độc Cô.

Lục Tây Lâm + Phụng Thanh Trúc = Lục Ánh Nguyệt.

Tật Phong + Mục Ngữ Tâm = Mục Thần Phi, Mục Thần Dương, Mục Phi Như.

Liệt Hóa + Thủy Vũ Mị = Mục Thần Dật.

Thiểm Điện + Phụng Thanh Hà = Mục Thần Lâm và Mục Tuyết Đường

Thiên Túy + Mộ Dung Nhược Nhan = Thiên Thần Ngao và Thiên Khinh Yên.

Mấy truyện này không hề nói tới Kinh Lôi. Hình như tác giả quên mất còn có người này

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.